This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

3 3433 08231551 0

EMENDATIONES
IN
SUIDAM
ET
HESYCHIUM,
ET
ALIOS LEXICOGRAPHOS GRÆCOS.

VOL. II.

SCRIPSIT
JO. TOUP,
ECCLESIÆ CATHED. EXON. PRÆBENDARIUS,
ET ECCLESIÆ S. MARTINI CUM CAPELLA
DE LOO IN AGRO CORNUBIENSI
RECTOR.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCXC.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX
TILDEN FOUNDATION

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS TERTIA.

ERUDITISSIMO PRÆSULI,

GULIELMO,

EPISCOPO GLOCESTRIENSI;

OB

INSIGNEM BENEVOLENTIAM,

ET

SINGULAREM

IN

LITERIS PROPAGANDIS

ALACRITATEM:

HAS EMENDATIONES

IN

SUIDAM,

OBSEQUII SUI

PIGNUS ET MONUMENTUM

D. D. D. C. Q.

AUCTOR.

PRÆFATIO AUCTORIS
AD
TERTIAM PARTEM.

LECTORI ERUDITO S.

TANDEM aliquando prodit Tertia Pars noſtrarum Emendationum, quæ Suidam claudit. Sed hæc Sparta, quam noſtram jam voco, pluribus exornanda eſt. Nam Suidas eſt penu Græcarum deliciarum, quæ, quo magis inſpexeris, eo magis te capient. Verum hæc non in manibus noſtris, ſed in genibus deorum ſita ſunt. Libet autem in antecurſu inſignem locum Diodori Siculi, de quo nos ſupra ad v. 'Αποστολὰς, *hic paulo accuratius recognoſcere, atque ad incudem revocare. Nam*

profecto hominis ingenui, ſi quid aliud, eſt, ita vineta ſua cædere, ut quæ prava ſunt corrigat, et quæ minus emendata ſunt emendet. Locus autem Diodori ita legitur lib. xiii. cap. 67. Τῶν δὲ ἐν ταῖς τριήρεσι ποιησάντων τὸ προσταχθὲν, καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν χρωμένων ταῖς σιδηραῖς χερσὶν, ἔτι δὲ βοὴν ἐξαίσιον ποιούντων, οἱ μὲν κατὰ τὴν πόλιν ὄντες Πελοποννήσιοι, καὶ πάντες οἱ τὴν ἀπάτην ἀγνοοῦντες, ἐξεβοήθουν ἐπὶ τοὺς λιμένας. *Ubi verbum quod excidiſſe monueram, ita tandem reſtituendum eſſe video:* Καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΩΝ, τὰ δὲ ἀποσπώντων ταῖς σιδηραῖς χερσίν. Claſſiariis naves quidem eas, quæ uſu attritæ erant, incendentibus, alias autem ferreis manibus abſtrahentibus. *Qua quidem emendatione nihil verius. Reſpexit, ut ſolet, Diodorus ad Polybium lib. i. p.* 76. Πεισθέντος δὲ τοῦ Καρθάλωνος, καὶ ποιησαμένου τὸν ἐπίπλουν ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΟΣ, ΤΑ ΔΕ ΑΠΟΣΠΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ, μεγάλην συνέπεσε γενέσθαι ταραχὴν περὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδον. *Quæ plane gemella ſunt. Atque hoc primum.* Deinde *vide al-*

terum

terum locum a nobis procuratum, ſed ſiniſtre procuratum in v. Καταπίσαντος. *Eſt autem Sophoclis in Oedip. Col. ver.* 1186.

Ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεστάτων, πάτερ,
Θέμις, σέ γ' εἶναι, κεῖνον ἀντιδρᾷν κακῶς.

Quæ mendi manifeſta ſunt. Emendabat vir doctiſſimus in Miſcellaneis Criticis p. 342.

Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατ', ὦ πάτερ.

Ego aliam viam inſiſtebam. Sed neuter rem adſecutus eſt. Scribendum ſine dubio:

Τὰ τῶν κακίστων ΚΑΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ, πάτερ.

Plato de Legib. lib. x. Κινδυνεύει πᾶς ὁ ταύτης τῆς δόξης ἀντεχόμενος πάντων ἂν τῶν ἀσεβῶν κεκρίσθαι δικαιότατα ΚΑΚΙΣΤΟΣ τε εἶναι ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΟΣ. *Quare hoc rectum. Sed ad alia feſtino.* In *v.* Κελαρίζει. *Locus Jamblichi, ut videtur, in Babylonicis, quem non male emendaveram, ita tandem, ſubmonente Suida v.* Βορβορυγμὸς, *legendus et ampliandus eſt:* Ἡ μὲν κάμηλος ἐγέμιζε τοῦ χιλοῦ. Ὁ δὲ ἔπινε τοῦ ποταμοῦ ἀκούσιος, καὶ ἅτε κάτωθεν τοῦ πνεύματος ἀθυμένου, ἄνωθεν δὲ τοῦ ὕδατος

ἐπιφερομένε, Η ΦΑΡΥΓΞ ΕΚΕΛΑΡΥΖΕ, κ̀ πολὺς ἐν τῷ ϛόματι ἦν βορβορυγμός. *Quod fragmentum pulcherrimum eſt.* In *v.* Ὄνος ὕεται, *vel meo vel operarum vitio res minus recte adminiſtrata eſt. Nam Cratini trochaicus ita reſcribendus erat auctoritate Photii in Lex. inedito, quod penes me eſt:*

Οἱ δὲ συμπάζεσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕεται.

Illi me ſibilant circumcurſitantes, ego vero nihil curo.

Hæc mens poetæ eſt. Interpretes autem pro more cæcutiunt. Noſti illud Horatii Serm. i. i. 66.

—Populus me SIBILAT; at mihi plaudo
Ipſe domi ———

In *v.* Στραγγεύει, *laudatur nobis locus Polybii in Excerptis Urſini, ubi populus Romanus jubetur* ἐλινύας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα. *Quæ paulo obſcuriora ſunt. Legebam,* Ἐλινύοντας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα. Otiari per novem dies. *Apollon. Rhod. i.* 589.

——— Δίπλοα δ' ἄκταις
ΗΜΑΤ' ΕΛΙΝΥΕΣΚΟΝ ———

Sed

Sed jam, ut δεύτερα ἀμείνονα, *quod aiunt, nihil mutandum eſſe video. Etym. Mag.* Ἐρινύες. Θεαὶ τιμωροὶ τῶν πατρικῶν ἀσεβημάτων, ἤγουν τῶν εἰς τοὺς γονεῖς ἁμαρτημάτων· παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ ναίειν, ὅ ἐστιν οἰκεῖν ἐν τῇ γῇ——ἢ παρὰ τὸ ΕΛΙΝΥΕΙΝ, τὸ ἡσυχάζειν, γέγονεν ΕΛΙΝΥΣ καὶ Ἐρινὺς, ἡ ἡσυχάζουσα, κατὰ ἀντίφρασιν, τουτέστιν, ἡ μὴ ἡσυχάζουσα. *Vides ineptias Grammaticorum. Sed locus notandus. Nam vox* Ἐλινὺς *non alibi occurrit.* DENIQUE, *ut omnia plana et perſpicua reddam, addo jam ſextum locum, non ut emendem, eſt enim a nobis jam ſatis emendatus, ſed ut res noſtras vindicem quodammodo, et ſartas tectas conſervem. Eſt autem Sophoclis in Philoct. ver.* 1326. *de quo nos ſupra ad v.* Ἐμιτρώσατο.

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν.

Ubi vox illa Ἀσκληπιαδῶν, *quæ excurrit, gloſſa manifeſta eſt, et ſenarium jugulat. Ego, Muſis plaudentibus, correxeram,*

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Quod ſuavitate ſua ſe ſatis commendat. Sed non omnes utique aurem habemus. Nam Cl. HEATHIUS, *vir in trimetris et tetrametris*

adprime

adprime eruditus, in Add. ad Sophoclem, vocem Ἀσκληπιαδῶν *quadriſyllabam eſſe, adeoque nihil mutandum eſſe contendit. Sed fallitur vir* κριτικώτατος. *Theognis ver.* 432.

Εἰ δ' ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΑΙΣ τοῦτο δέδωκε θεός.*

De Æſculapii vero filiis hic agitur, qui Ἀσκληπιάδαι *dicti. Idem autem* Ἀσκλήπιος *et* Ἀσκληπιάδης, *ut* Ἀμφιτρύων *et* Ἀμφιτρυωνίδης, Οἰδίπους *et* Οἰδιποδίδης. *Sed hæc Cl.* HEATHIO *minus perſpecta ſunt. Optime ſuccurrit Scholiaſtes ad Pindar. Nem. iv.* 32. *cujús verba, quia haud protrita ſunt, adſcribam.* Ἀμφιτρύωνος ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου· οὐ γὰρ Ἀμφιτρύωνι ἄγεται ὁ ἀγών. Ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει· Ὑπερίονος ἠελίοιο· ἀντὶ τοῦ, Ὑπεριονίδου. Καὶ Εὐριπίδης·

Ὅ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

Οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὅρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. Ἔστιν οὖν, Οἰδιποδίδης δέ με, ὁ Πολυνείκης. Οὕτω καὶ τοῦτο· Οὕνεκεν Ἀμ-

* Hic verſiculus Theognidis citatur a Plutarcho vol. ii. p. 1000. Edit. Lutet. Pariſ. 1624.

φιτρυωνίδου

Φιτρωνίδην Ἰόλαον γὰρ εἶπεν. Οὗτος γὰρ Ἰφικλέως. Ὁ δὲ Ἀμφιτρύωνος. *Qui locus egregius eſt, et noſtram emendationem mire confirmat.** *Verſus autem Euripidis in Alcmæone, qui vulgo inepti circumferuntur, et viros doctiſſimos eluſerunt, ita certo certius ſcribendi et interpretandi ſunt:*

> ΟΥ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπυς δέ με,
> Χρυσῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργυς πόλιν,
>
> Non ego tibi patrem perdidi, ſed me Polynices,
> Cum aureum monile Argos adtulit.

Verba ſunt Eriphylæ ad filium. Atque hæc hactenus.

---

* Item Schol. ad Theocrit. Idyll. vii. 21. Σιμιχίδα. Εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικὰ οὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων· ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὤν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. Καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένου τυγχάνοντα.—— Καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. Confer nos ad v. Ἐμιτρώσατο, in Emend. P. I. pag. 168. Vide et Cl. Valcken. Diatrib. Eurip. p. 155. qui fallitur.

EMEN-

EMENDATIONES IN SUIDAM.

Π.

ΠΑΓΑΣ. Δίκτυα. Παγίδας. Καὶ τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Αἰσχύλου, τοῖς ἑαυτοῦ πτεροῖς περιπεσὼν, καὶ ἐνσχεθεὶς ταῖς πάγαις, ἃς ἄλλοις ὑφῆκε, τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαίως ἔπαθε.*] "Gatakerus in Adverſ. "Poſthum. cap. 121. p. 539. legendum cen-"ſet, ὕφηνε, *contexuit*. Ad quam emendatio-"nem confirmandam adducit illud Theodoreti "Dialog. cap. 24. Ἑάλως, οἷς ὕφηνας, ἄρκυσι. "*Captus es eis, quæ ipſe contexueras, retibus.* "Sane τὸ ὕφηνε melius huic loco quadrare "mihi videtur quam ὑφῆκε, et ideo emenda-"tionem viri doctiſſimi probo." *Kuſterus*. Fallitur uterque. Neque enim hic agitur de PARS III.

* Depromptum eſt hoc fragmentum ex Æliano, opinor, cujus libros de Providentia ſæpius laudat Suidas.

eo

PARS III. eo qui texerit, ſed de eo qui tetenderit. Notum Proverbium: *Rete non tenditur accipitri, neque milvio.* Verbum autem ὑφεῖναι ſolenne eſt in hoc negotio. Auctor ἀνώνυμος apud Suidam v. Ποδάγρα. Τάφρους ὤρυξε, καὶ ποδάγρας ΥΦΗΚΕΝ ὡς θηρίοις τοῖς πολεμίοις. Cæterum hic locus, quod utrumque virum doctiſſimum fefellit, ita totidem verbis legitur apud Scholiaſtam ad Æſchyl. Agamemn. ver. 831. ex quo deprompſit Suidas. Cave autem accipias verba illa, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Αἰσχύλου, de Æſchylo *Tragico*. Intelligendus enim Æſchylus neſcio quis, qui ſcripſerat περὶ Παροιμιῶν. De quo Zenobius in Proverb. Σαρδόνιος γέλως. Quod miror non animadvertiſſe Kuſterum.*

* Fallor. Athenæus xi. 12. p. 494. Καὶ ταῦτα οὐχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον ἁλίσκῃ, ἀπροσδιονύσους λύσεις πραγματευόμενος. Ad quem locum vide Dalechampium. Ita Ariſtoph. Av. v. 808.

Ταυτὶ μὲν ᾐκάσμεσθα, κατὰ τὸν Αἰσχύλον·
Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.

Ubi Schol. Ἐκεῖνος γὰρ Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν·

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος·
Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν,
Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος·
Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
Ἁλισκόμεσθα ——

Quare ad Æſchylum *Tragicum* adluſit ſcriptor, quiſquis fuerit, quem deſcripſit Scholiaſtes.

Huc

Huc reſpexit Heliodorus Æthiopic. lib. ii. p. 120. Ἀλλὰ τὸ χαλεπώτατον, ΤΟΙΣ ΕΜΟΙΣ, τὸ τοῦ λόγου, κατ' ἐμοῦ κέχρηται ΠΤΕΡΟΙΣ. PARS III.

ΠΑΘΑΣ. Πάθη. Ξυμφοράς. Σοφοκλῆς·

Καὶ τὰς μὲν ἔνδον οὐκ ἔχω φράζειν πάθας.]

Reſpexit Suidas, quod et monuit Portus, ad Sophocl. Aj. ver. 295. ubi ita hodie circumfertur:

Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν τύχας.

Sed Suidæ lectio ſuavior eſt atque elegantior: quam et recte repræſentant libri veteres. Eſt autem πάθη vox Sophoclea. Sophocl. Oedip. Col. ver. 7.

Στέργειν μὲν αἱ ΠΑΘΑΙ με χ' ὡ χρόνος ξυνὼν
Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.

ΠΑΛΑΜΩΜΕΝΩΝ. Χερσὶν ἐργαζομένων. Τὴν ἐκ τῶν Ῥωμαίων παλαμήσασθαι σωτηρίαν.] Hic locus nonnihil auctior legitur infra, v. Πρωργιαίτερον. Eſt autem, ni fallor, ex Menandro Hiſtorico: quod res et ſtilus ſuadet.

ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ. Ἀδόκιμος. Εὐμετάβλητος.— Δύναται καὶ τὸ παλίμβολος ἀντὶ τοῦ ἐναντιογνώμων· ὡς καὶ παλίνδης ὄνομα.] "Hæc mihi non videntur "ſana, nec integra: de quibus lector proinde "cogitet.

PARS III. “ cogitet. In Lexico Photii inedito poſt vo- “ cem ὄνομα lacuna occurrit: unde ſuſpicor “ quædam huic loco deeſſe.” *Kuſter.* Locus corruptiſſimus. Nam vox παλίνδης nihili eſt. Repono, ὡς καὶ Πάλιν δηλοῖ ὄνομα. *Ut vox πάλιν ſignificat.** Eſt autem πάλιν nonnunquam idem ac ἐναντίον. Euripides in Helena, ver. 1606.

ΠΑΛΙΝ πλέωμεν. ΕΝΑΝΤΙΑΝ κέλευέ σου.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo corruptiſſimus eſt. Idem infra, v. 1612.

Βοᾷ κελευςὴς τὴν ΕΝΑΝΤΙΑΝ ὄπα.

Quare recte Suidas, Παλίμβολος. Ἀντὶ τοῦ Ἐναντιογνώμων. Quo ſenſu verbum uſurpat Plutarchus de Genio Socratis, vol. vii. p. 595. Edit. Reiſk. Οὐ γὰρ ἀφίκετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ᾽ ὅλως ἐδόκει πονηρὸς γεγονέναι καὶ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ. Atque hoc ſenſu accipiendus Callimachus Lav. Pall. 97.

Δῖα γύναι, μετὰ πάντα ΒΑΛΕΥ ΠΑΛΙΝ ὅσσα δι᾽ ὀργὰν
Εἶπας——

Atque hinc intelligendus Jacobus Epiſt. v. 17. Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ. ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣ-

* Sed forſan legendum: ὡς καὶ ΠΑΛΙΜΒΑΛΗΣ ὄνομα. De quo ſupra Suidas.

ΗΥΞΑΤΟ

ΗΥΞΑΤΟ καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Quem locum minus perſpectum habuerunt Interpretes. Πάλιν προσεύξασθαι eſt, *To pray contrary to what he had prayed before.* Quod παλινῳδεῖν vocant Græci. Nimirum primum de *pluvia non mittenda*, deinde de *pluvia mittenda* orabat Elias. Hæc mens Jacobi eſt.* Huc facit Iſocrates in Helena p. 144. Ed. Battie. Ἐπεδείξατο καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν· ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερημένος· ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς τὴν καλουμένην ΠΑΛΙΝΩιΔΙΑΝ ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε.†

PARS III.

ΠΑΛΟΣ. Κλῆρος. Ὁ δὲ Δαρεῖος τούτους κελεύει πάλλεσθαι. Παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος.] Hæc ſunt verba Herodoti in Thalia, cap. 128. Quod viros doctos ad Herodotum fugiſſe video.

ΠΑΛΥΝΟΜΕΝΗΣ. Λευκαινομένης. Τῆς χώρας τῶν Σκυθῶν θαμὰ νιφέτῳ παλυνομένης.] Hæc ſunt

---

* Plutarchus in Ariſtid. p. 298. Edit. Bryan. Ηὔξατο τὴν ἐναντίαν εὐχήν.

† Suidas ad v. Στησίχορος. Φασὶ δὲ αὐτὸν (Στησίχορον) γράψαντα ψόγον Ἑλένης τυφλωθῆναι· πάλιν δὲ γράψαντα Ἑλένης ἐγκώμιον ἐξ ὀνείρου, [διὰ] τὴν ΠΑΛΙΝΩΔΙΑΝ ἀναβλέψαι.

PARS III. verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 86. Vide nos ſupra ad v. Θρόος.

ΠΑΝΑΩΡΙΟΣ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ γάρ πυ λαγόνεσσι ῥυτὶς παναώριος ἤδη.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 678.* Confer etiam elegantiſſimum Rhunkenium in Epiſtola ad Cl. Valckenar. p. 48. Eſt autem παναώριος vox Homerica. Homer. Il. Ω. 540.

Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν ΠΑΝΑΩΡΙΟΝ——

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes.

---

* Sed Carmen integrum hic ſubjicitur.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Βόϛρυχον ὠμογέροντα τί μέμφεαι, ὄμματα θ' ὑγρὰ
  Δάκρυσιν, ὑμετέρων παιδία ταῦτα πόθων;
Φροντίδες ἀπρήκτοιο πόθυ τάδε· ταῦτα βελέμνων
  Σύμβολα, κ̀ δολιχῆς ἔργα νυχεγερσίης.
Καὶ γάρ πυ λαγόνεσσι ῥυτὶς παναώριος ἤδη,
  Καὶ λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται.
Ὁππόσον ἡβάσκει φλόγος ἄνθεα, τόσσον ἐμοῖο
  Ἄψεα γηράσκει φροντίδι γυιοβόρῳ.
Ἀλλὰ κατοικτείρυσα δίδυ χάριν· αὐτίκα γάρ μοι
  Χρὼς ἀναθηλήσει κρᾶτι μελαινομένῳ.

In primo pentametro MS. et Cod. Lipſ. legunt ΠΑΙΓΝΙΑ ταῦτα πόθων, et in ſecundo pro νυχεγρεσίης habet MS. νυκτεγερσίης. Recte. Sunt denique in hexametro quarto φλόγος ἄνθεα interpretanda *Amoris ignes*. Reiſkius non intellexit.

ΠΑΝΙΚΩ.

ΠΑΝΙΚΩ, ΔΕΙΜΑΤΙ.—Τῷ δὲ Πανὶ εἰώθεισαν ὀργιάζειν αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. Καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ· Σιωπῇ, φησὶ, τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσιέναι.] Decerpſit hunc locum Suidas ex Schol. ad Ariſtophanis Lyſiſt. ver. 2. Verba autem Menandri ita proculdubio legenda et diſponenda ſunt: PARS III.

——Σιωπῇ τῷ θεῷ τούτῳ, γύναι,
Οὐ δεῖ προσιέναι——

Ad hunc deum haud fas eſt, mulier,
Silentio accedere——

Huc referendus videtur neſcio quis apud Suidam v. Λιπαρής. Πρὸς δὲ τὸ θεῖον λιπαρὴς ἦν καὶ ἔκθυμος, ΩΣ ΘΑΜΑ αὐτῷ ΠΡΟΣΙΕΝΑΙ. *Deum autem conſtanter ac propenſe colebat, ut frequenter ad eum accederet.* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Vulgo male, ὥσθ' ἅμα.

ΠΑΝΘΟΙΝΗΝ. Πανδαισίαν. Βάβριος·

Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνην
Ἔγκατα λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων,
Καὶ σπλάγχνα δάπτων——] In Babrii verſiculis leve eſt mendum, quod doctiſſimorum oculos effugit. Scribendum, idque eleganter admodum:

Λέων μὲν ΑΥΤΟΥΣ εἶχε δαῖτα πανθοίνην.
Leo quidem eis laute veſcebatur.

PARS III.

Ita locutus eſt Ælian. Var. Hiſt. i. 2. ex emendatione acutiſſimi Fabri. Καὶ τὸ μὲν ΕΜΠΕΣΟΝ, ὅ,τι ποτέ ἐςι τὸ ἐμπεσὸν, ἤδ' ΕΧΕΙ ΔΑΙΤΑ.* Cæterum huc facit Suidas ſupra: Δάπ]αι. Τὸ μέ]α σπαραγμȣ̃ ἐσθίω. Ὅπερ ϗ̀ δαρδάπ]ω λέγε]αι. Βάβριος· Καὶ σπλάχνα δαρδάπ]ων. Lege, δάπ]ων.†

ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΩΝ ΣΕΙΩΝ. Παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων· Παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα χαλώντων.] Depromptus eſt hic locus ex Schol. ad Ariſtoph. Eq. ver. 753. ubi haud paulo auctior legitur. Notum Proverbium: Πάντα κάλων σείειν. Ab re nautica ductum. Apollon. Epiſt. 7. Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἔμπορον κάλων σείειν. *Oportet mercatorem omnem rudentem, quod aiunt, movere.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, ad quem nuperus Editor ridiculoſiſſime nugatur. Eleganter Philo Judæus

* Ælian in Var. Hiſt. xii. 27.—καὶ ἀπολείπειν αὐτὲς κυνῶν δεῖπνον εἶναι. Xenophon in Memorab. iii. xi. 6. Οἶδα γὰρ ὡς ἐκεῖναι (φάλαγ]ες) θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον· ἀράχνια γὰρ δήπȣ λεπτὰ ὑφηνάμεναι, ὅ,τι ἂν ἐνταῦθα ἐμπέσῃ, τȣ́τῳ τροφῇ χρῶνται. Sed in primo Babrii verſiculo legendum eſt:

Λέων μὲν ΑΥΤΟΝ εἶχε——

† Hippocrates p. 1284. Λύκος δὲ ΔΑΡΔΑΨΑΣ ΤΟ ΠΡΟΣΠΕΣΟΝ τῆς ἀναγκαίας τροφῆς ἀναπέπαυται. Vide Ezech. Spanheim ad Ariſtoph. Ran. 66. p. 299. Edit. Kuſter.

in

in libro de Virt. p. 571. Πάντα δὴ κάλων ἀνασπάσαντες, ὡς οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέρετο πλησίστιος δρομέων.* Hinc explicandus Crinagoras in Epigram. apud Schol. ad Ariſtoph. Eq. 753. PARS III.

> Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε· δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
> Ὡνὴρ τὰς μουσέων ΠΑΝΤΑΣ ΕΣΕΙΣΕ ΚΑΛΩΣ.

Callimachi hoc carmen tornatum eſt, in quo poeta omnem vim ingenii ſui exercuerat. Iſta eſt mens Epigrammatis, quam minime perceperunt viri eruditi. De Callimachi autem *HECALE* ſermo eſt, poemate politiſſimo et exquiſitiſſimo. Quod ex reliquiis ejus ſatis conſtat.

ΠΑΝΤΩΣ. Παντελῶς. Οὐδὲ μνήσας σύ γε πάντως κινήσεις.] " MS. A. habet, οὐδὲ μνήμας σύ γε " πάντως νικήσαις. Sed utriuſque lectionis ſen- " ſus propter brevitatem fragmenti incertus " eſt et obſcurus. Ego locum ſic verti, ac " ſi legeretur, οὐδὲ μνήμας σύ γε πάντως ποιήσεις." *Kuſter*. Locus deploratiſſimus. MS. Pariſ. Οὐδὲ μνήμας νικήσεις. Quod non verum, ſed vero proximum eſt. Audacter reſcribo:

> Οὐδὲ ΓΝΩΜΑΣ σύ γε πάντως ΝΙΚΗΣΕΙΣ—
>
> *Neque tu unquam conſilio vinces.*

---

* Vide Suidam ad v. Κάλως. et confer Cl. Kohler. ad Theocrit. Schol. vi. 18. ubi fallitur.

PARS III.

Ariſtoph. Veſp. ver. 592.

Κἀν τῷ δήμῳ ΓΝΩΜΗΝ ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ' ΕΝΙΚΗΣΕΝ——

Idem Nub. ver. 431.

Ἐν τῷ δήμῳ ΓΝΩΜΑΣ ΟΥΔΕΙΣ ΝΙΚΗΣΕΙ πλείονας ἢ ΣΥ.

Qui locus geminus germanus eſt. Huc nonnihil facit Agathias lib. 5. Αὐτὸς ὅπλα μὴ κινῶν, ΠΑΝΤΩΣ ΕΝΙΚΑ ΤΗι ΓΝΩΜΗι. *Ipſe non armis, ſed conſilio ſemper vicit.* Cæterum hoc fragmentum eſt pars prior verſus Anapæſtici Ariſtophanei, atque adeo Comico proculdubio adjudicandum. Quod imprimis notandum.

ΠΑΝΤΟΙΑΣ ΗΔΗ ΜΟΥΣΗΣ ΠΕΙΡΑΘΕΝΤΕΣ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥΣ. Τϐτέςι, ποικίλης ϗ παντοδαπῆς.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. in Equit. ver. 502.

ΠΑΡΑΒΑΛΕΣΘΑΙ. Ὁ δὲ Ἰϐδας δραςήριος ὤν, ἔκρινεν ὑπὲρ τῆς τ' ἀδελφϐ̃ σωτηρίας παραϐάλεσθαι.] Hæc ſunt verba Joſephi Antiq. Jud. lib. ii. 8. p. 85.

ΠΑΡΑΒΑΛΛΕΣΘΑΙ.——Ὁ δὲ πρὸς τῷ παραϐάλλεσθαι ϗ διακινδυνεύειν ὅλος ϗ πᾶς ἦν.] Decerptus eſt hic locus ex Polybio lib. iii. 95. p. 341. ubi legitur, πρὸς τὸ παραϐάλλεσθαι. Uti quoque recte ſupra v. Ὅλος.

ΠΑΡΑ-

ΠΑΡΑΓΩΓΑΙΣ. Ἐξαπάταις. Σοφίσμασι δὲ ϗ παραγωγαῖς ἀεί τε ϗ καθημέραν ἡμᾶς ἐκκρούοντες, κύριοι τῶν ἡμετέρων ἐκ τοῦ παραλόγου γεγένηται.] Hoc fragmentum deſcripſit Suidas ex Procopio in Gotthicis lib. iii. p. 280. Huc facit Herodotus vi. 62. Ἀναγκαζόμενος μέν τοι τῷ τε ὅρκῳ, ϗ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ ΤΗι ΠΑΡΑΓΩΓΗι. PARS III.

ΠΑΡΑΠΑΙΩΝ. Παραφρονῶν. Ληρῶν. Ἀγνοῶν. Καὶ παραπαίων ὁλοσχέρως.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribendum, Παραπαίων, παραφρονῶν, ληρῶν. Ἀγνοῶν ϗ παραπαίων ὁλοσχέρως. Polybius, lib. iv. p. 416. Ἀγνοοῦντες ϗ πολὺ παραπαίοντες τοῦ δέοντος. Idem in Excerptis Valeſii p. 1422. Ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ καὶ πολὺ παραπαίειν τῆς ἀληθείας. Idem in Excerpt. Legat. p. 1133. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων ΑΓΝΟΕΙΝ αὐτὸν ἔφη ϗ ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ τοῦ σφετέρου συμφέροντος. Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ. Κόλαξ. Τραπεζολοιχός. Κοσσοτράπεζος.] " Sic forte dictus eſt paraſitus, " quod ad menſam alapis ſe cædi patiatur. " Κόσσος enim eſt *alapa*, teſte Suida. Sed de " hac voce, ut obſcura et inſolita, nihil certi " ſtatuo." *Kuſter*. Emendabat Cl. Trillerus ad Heſychium, Κνισοτράπεζος. Neuter recte. Scribendum ſine dubio, Παράσιτος. ΚΥΣΟΤΡΑΠΕΖΟΣ. Idem τραπεζολοιχὸς et κυσοτράπεζος.

PARS III.

πεζος. Quæ vox elegans.* Petronius Arbiter cap. 64. *Miramur nos, et pariter credimus;* OSCULATIQUE MENSAM *rogamus nocturnas, ut ſuis ſe teneant, dum redimus a cœna.* Verbum Κῦσαι in hoc negotio occurrit in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 349.

Οὔποτε δ' ὀθνείην ΕΚΥΣΕΝ ΧΕΡΑ γαστρὸς ἕκητι.†

Theocritus Idyl. xxiii. 18.

Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ ΚΥΣΕ ΤΗΝ ΦΛΙΑΝ ‡ ——

Atque hinc caſtigandus obiter Callimachus Epigram. 44. in quo expediendo viri doctiſſimi caligarunt:

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐκάλεσα τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ΕΦΙΛΗΣΑ
ΤΗΝ ΦΛΙΗΝ ——

---

* Vide Cl. Albertum ad Heſych. v. Παράσιτος. Longus in Paſtoral. lib. iv. p. 161. Edit. Junger, Οἴχεταί σοι Γνάθων, ἔφη, δέσποτα, ὁ μέχρι νῦν ΜΟΝΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΡΩΝ.

† Theocritus Idyll. xi. 55.

Ὦ μοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ ΤΑΝ ΧΕΡΑ ΤΕΥ ΕΦΙΛΑΣΑ.

‡ Polybius p. 1287. ΠΡΟΣΕΚΥΝΗΣΕ ΤΟΝ ΟΥΔΟΝ. Syneſius in Epiſt. p. 224. ΚΟΛΑΚΕΥΕΙΝ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ. Lucretius lib. iv. 1173.

At lacrumans excluſus amator limina ſæpe
Floribus et ſertis operit, poſtiſque ſuperbos
Unguit amaracino, et FORIBUS MISER OSCULA FIGIT.

Conſulendus Cl. Hemſterhuſius ad Lucian. Timon. p. 136. ubi τὸν μυλῶνα προσκυνεῖν et προσκυνεῖν τὴν θύραν, idem eſt.

ΠΑΡΑ-

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ. Ὁρμή. Προθυμία.—Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι δι' ἀλκὴν σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν.] Hæc ſunt verba Joſephi Bell. Jud. vol. ii. lib. ii. 20. p. 209. PARS III.

ΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ.—Καὶ παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμενον.] Leguntur hæc verba apud Diodorum Siculum vol. ii. lib. xx. 11. p. 414.

ΠΑΡΑΦΥΛΑΣΣΩ. Προσδοκῶ. Ἰώσηπος· Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χάλδῳ Πλάκιδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα.] Hæc ſunt verba Joſephi in Vita ſua p. 21. Scribendum autem ἐν Χαβαλῷ ſive Χαβωλῷ. Quomodo recte legitur apud Joſephum.

ΠΑΡΔΑΚΟΝ.] Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Pac. ver. 1148.

——ἐπειδὴ ΠΑΡΔΑΚΟΝ τὸ χωρίον.

Ubi Schol. Πάρδακον δὲ, ΔΙΥΓΡΟΝ, οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης. Simonidis locus exſtat apud Strabon. lib. xiii. p. 920. Τί οὖν φήσομεν τὴν Πόρδαλιν, καὶ τὴν Σαπέρδην, καὶ τὸν Περδίκκαν, καὶ τὸ Σιμωνίδου;

Σὺν πορδάκοισι ἐκπεσόντες ἱμάσιν·

Ἀντὶ τοῦ, διαβρόχοις. Καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ΠΟΡΔΑΚΟΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. Eſt locus egregius. Sed de quo non convenit viris doctiſſimis

PARS III. mis Caſaubono et Palmerio. Nimirum hic παρδακὸς, ille πορδακὸς unice amat. Sed uterque nugatur. Idem παρδακὸς et πορδακὸς, ut πάρδαλις et πόρδαλις. Cæterum Simonidis trimeter, qui non uno pede laborat, ita certo certius ſublevandus eſt:

Σὺν πορδάκοισιν ἐκπεσόντες ΕΙΜΑΣΙ.

Cum veſtimentis madidis elapſi.

ΠΑΡΑΙΞΟΡΟΥΣΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδός τι. Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι.] "Michael Apoſtolius, "qui locum hunc ex Suida repetit, habet πα-"ραξορῦσιν. Sed, ut breviter dicam, eſt vox "omnino obſcura, et de qua nihil certi ſta-"tuere poſſis." *Kuſter.* Locus ἀκέφαλος eſt, atque ita inſtaurandus ex Apoſtolio, cujus verba, quæ itidem corrupta ſunt, hic emendata apponam: Πάντα θεῖ καὶ λαύνεται. Ἐπὶ τῶν εὐπόρων ΠΑΡΙΣΤΟΡΟΥΣΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. *De opulentis hoc proverbium intelligunt, ſed perperam.* Iſta eſt vis τῦ, παριστορεῖν. Vide Plutarch. de Placit. Philoſoph. ii. 24.* Quod vero vulgo legitur, plane nihili eſt. Quæ ſequuntur

* Theophyl. Simocatta in Hiſt. vii. 7. p. 174. Ἀλλὰ μή τις οἰέσθω ΠΑΡΙΣΤΟΡΕΙΝ ἡμᾶς κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 117. Ἡ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἥ φασὶ διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἥκειν· ὥς φησιν Ἴβυκος ΠΑΡΙΣΤΟΡΩΝ περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης.

tur ſunt explicationes, quales quales, præcedentis proverbii, cujus etiam meminit Schol. ad Ariſtoph. Eccleſ. ver. 109. Meminit et Ariſtænetus Lib. i. Epiſt. 14. Confer etiam noſtrum Suidam v. Θεῖ. PARS III.

ΠΑΡΑΙΤΕΙΣΘΑΙ. Παρακαλεῖν. Συγγνώμην αἰτεῖν. Ὁ δὲ ἀναιρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτησαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν σατραπείαν αὐτῷ φυλαξάσης.] Hunc locum ex Xenophonte depromptum eſſe putat Kuſterus. Sed fallitur. Intelligenda autem ſunt hæc verba de Cyro, quem apud fratrem Artaxerxem accuſatum, et necari juſſum, ſervavit Paryſatis. Rem omnem, ſed aliis verbis, narrat Xenophon Exped. Cyr. lib. 1. i. 3. Cteſias in Excerptis apud Photium, Juſtin. v. xi. Egregie Plutarchus in Artaxerxe, ſub init. ΜΕΛΛΟΝΤΑ δὲ αὐτὸν ἤδη ἀποθνήσκειν, ἡ μήτηρ ὀδυρωμένη πολλὰ καὶ ποτνιωμένη ΠΑΡΗΙΤΗΣΑΤΟ, καὶ κατέπεμψεν αὖθις ἐπὶ θάλασσαν. Quare locus Suidæ alibi quærendus eſt.

ΠΑΡΕΘΕΝΤΟΣ. Ἐκλυθέντος.—Οἱ δὲ τοῦ μὲν ὁλοσχεροῦς φόβου παρείθησαν, περὶ δὲ τῶν κατὰ μέρος ἐγκλημάτων πικρῶς ὠνειδίσθησαν.] Hæc ſunt verba Diodori Siculi Excerpt. Legat. vol. ii. xix. pag. 624. Ed. Weſſeling.

ΠΑΡΕΛΘΕΙΝ. Τὸ αὐτίκα δηλοῖ παρὰ Θουκυδίδῃ. Τὸ δὲ ἐπελθεῖν, τὸ ἀναβαλλόμενον χρόνῳ τοῦτο διαπράξασθαι.]

PARS III. αἰθαι.] Hæc totidem fere verbis leguntur apud Schol. Thucyd. lib. i. cap. 90.

ΠΑΡΕΣΤΗΚΟΤΟΣ. Προϋπάρχοντος. Παρισταμένȣ. Ἐνεςῶτος. Ὁ δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται, καὶ ȣ̓ μεθίςησι τȣ̃ χρώματος τȣ̃ παρεςηκότος.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Equit. ver. 396. ubi ita legitur:

ΩΣ δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κ᾽ ȣ̓ μεθίςησι τȣ̃ χρώματος τοῦ παρεςηκότος.

ΠΑΡΕΥΡΗΜΕΝΩΣ. Δικαιότατα καὶ παρευρημένως κρινόντων.*] Interpres ita vertit: *Juſtiſſime et ex tempore judicantibus.* Quod ineptum eſt. Nimirum excidit particula negativa. Repone, Δικαιότατα καὶ ΜΗ παρευρημένως κρινόντων. *Juſtiſſime et non ſiniſtre judicantibus.* Philoſtratus in Heroicis p. 696. Ἐπαινεῖ ὁ Πρωτεσίλεως ὡς ΑΛΗΘΗ ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΡΕΥΡΗΜΕΝΑ. Quæ locutio reſtituenda Herodoto lib. iii. cap. 31. Οἱ δὲ βασιλήϊοι δικαςαὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονται Περσέων ἐς ȣ̓ ἀποθάνωσι, ἤν σφι ΜΗ ΠΑΡΕΥΡΕΘΗι τι ἄδικον μέχρι τȣ́τȣ. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus. *Regii autem judices, viri probati, perpetui ſunt donec moriantur; ſi modo eo uſque nihil injuſti fecerint.* Quæ pla-

* Hæc verba deprompſit Suidas ex Zenobio Prov. Cent. ii. 60.

na

na et perſpicua ſunt. Hinc eleganter Pauſanias in Corinth. p. 146. Καὶ Ἀκρισίῳ μὲν ἡ πρόῤῥησις τῦ θεῦ τέλος ἔσχεν, ἐδὲ ἀπέτρεψαν οἱ τὸ χρεὼν τὰ ἐς τὴν παῖδα ϗ τὸν θυγατριδῦν ΠΑΡΕΥΡΗΜΑΤΑ. *Atque ita datum olim Acriſio oraculum ratum fuit, quem a fati certo eventu vindicare non potuit vel in filiam, vel in nepotem excogitata crudelitas.** PARS III.

ΠΑΡΕΙ. Ἐλήλυθας. Παρεγένε.

Τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ, φίλ', ἔχων πάρει;
Κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον.]

Depromptus eſt hic locus ex Ariſtoph. Av. ver. 316. ubi res aliter adminiſtratur. Verbum enim πάρει, quod mireris, non comparet apud Comicum. Sed Suidæ lectio minime rejicienda eſt. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 147.

Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, ΠΑΡΕΙ.

ΠΑΡΕΙΘΗ. Παρελύθη. Εἶτα μέν τοι τὰ δεξιὰ παρείθη μέρη.] Hoc fragmentum auctius nonnihil legitur ſupra v. Λαμπαδεύεσθαι.

ΠΑΡΕΙΚΟΙ. Ὑποχωροίη. Πέμποντες ἱππέας ἐκδρόμους, ὅπε παρείκοι, τροφὰς ἐλάμβανον, ὅπε ἦν δυ-

* Stobæus in Serm. cxlviii. p. 511. Edit. Francf. 1581. Φάλαρις Ἀκραγαντίνων τύραννος, ἀπότομος ϗ ἀπαθὴς ὑπάρχων, ΞΕΝΑΙΣ ϗ ΠΑΡΕΥΡΗΜΕΝΑΙΣ βασάνοις ἐνεχείρει ϗ ἐνέβαλλε τοὺς ὁμοφύλους. νατόν.]

PARS III. νατόν.] Fidus profecto Interpres, qui ita vertit: *Mittentes equites, qui excurſionem facerent, quacunque libuiſſet, commeatum, unde poterant, ceperunt.* Atqui, mi homo, verba illa ὅπȢ ἦν δυνατὸν, ſunt non niſi explicatio præcedentis locutionis, ὅπȢ παρέικοι. Quod ex ſequentibus quidem ſatis patet. Atque hæc ſcripſeram, cum, ut fors ferebat, in ipſum locum incidi, quem reſpexit Suidas. Reſpexit autem ad Dio. Caſſ. lib. xlvii. cap. 36. ubi ita legitur; Καὶ τὰ ἐπιτήδεια —— ἐκ τοῦ πεδίȢ καταθέοντες ΕΛΑΜΒΑΝΟΝ. Ὁ γὰρ Νωρβανὸς ὅ,τε Σάξας πανστρατιᾷ μὲν, Ȣ̓δὲ ἐτόλμησαν αὐτοῖς προσμίξαι, ΕΚΠΕΜΠΟΝΤΕΣ δὲ ἱππέας ἐκδρόμȢς ΟΠΗ ΠΑΡΕΙΚΟΙ, Ȣ̓δὲν ἐπέραινον. Atque hinc videas quam indiligenter in veterum locis laudandis verſatus fuerit noſter Suidas.

ΠΑΡΙΣΤΑΣΘΑΙ—Καὶ αὖθις Δαμάσκιός φησιν· Οὐ γὰρ προσίετο τὰ χρήματα ῥᾳδίως, Ȣ̓δὲ πρόχειρος ἦν καταφρονεῖν χρημάτων δικαίως ὀφειλομένων, ἀλλὰ παρίςατο, καὶ ἐζήτει τοῖς ἀποςερȢ̃σι μέχρι καὶ δικαςῶν ἀγοραίων.*] "Locus hic vitii manifeſtus eſt. "Peccat enim in legem ſyntaxeos. Quare vel "ſcribendum putem, ἐπῄει τοῖς ἀποςερȢ̃σι, vel "ἀπῄτει τȢ̀ς ἀποςερȢ̃ντας." *Kuſter.* Neutrum verum. Scribendum ſine dubio, παρίςατο καὶ

* Hæc poſtrema verba leguntur apud Suidam ad v. Ἀγοραῖος.

ΕΠΕΞΗΙΕΙ

ΕΠΕΞΗΙΕΙ τοῖς ἀποςερῦσι. Eſt autem Ἐπεξιέναι τοῖς ἀποςερῦσι, *Eos, qui depoſitum reddere recuſabant, judicio ſiſtere, et reos peragere.* Dio Caſſius in Julio, xliii. 13. Καὶ φανερῶς πᾶσι τοῖς λυπήσασί τι αὐτὸν ΕΠΕΞΗΙΕΙ. *Et aperte de omnibus, qui ipſum læſiſſent, vindictam exigebat.* Οἱ ἀποςερῦντες ſunt, *qui depoſitum reddere recuſant.* Euphantus apud Porphyr. de Abſtin. lib. iv. p. 157. Τῶν τε ἄλλων ἀνθρώπων ὔτε ἀπέκτεινά τινα, ὔτε ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ ΑΠΕΣΤΕΡΗΣΑ. Ita legendus iſte locus. Cæterum nonnulla, quæ huc faciunt, leguntur apud Photium in Excerptis Damaſcii, p. 1032. PARS III.

ΠΑΡΟΙΣΤΡΩΣΙ. Παρακαθίσωσι θυμῷ.] "Locus eſt corruptus, quem ſic ſcribendum puto, "παρακατοίσωσι θυμόν: i. e. *mentem tranſverſam rapiant*, vel, *ad inſaniam adigant:* a "παρακαταφέρειν; quod dictum fuerit pro παραφέρειν, unde παράφορος, *cui non eſt mens ſana.*" *Kuſter.* Quæ ad hunc locum bene multa ſcripſit Kuſterus, non ſunt unius aſſis. Nimirum vox θυμῷ virum doctiſſimum cum aliis fefellit. Παρακαθίζειν eſt *alicui adſidere.* Quod ἐφεδρίζειν vocant Græci. Heſych. Ἐφεδρίζων, παρακαθήμενος. Angl. *A Second.* Παρακαθίζειν θυμῷ eſt; *Iratus adſidere. Incitare. Calcar addere.* Quod Græcis παροιςρεῖν ſive παροιςρᾷν eſt. Hæc mens gloſſæ eſt. Id quod clarius pateret, ſi de loco conſtaret,

PARS III. conſtaret, ad quem reſpexit Noſter. Sophocl. Oedip. Col. ver. 652.

> Πολλοὶ δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
> ΘΥΜΩι κατηπείλησαν ——
>
> *Multi vero minas et multa inania verba*
> *Irati effuderunt* ——

Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Vulgo nullo ſenſu legitur, Πολλαὶ δ' ἀπειλαί. Elegans autem et ἀτ|ικώτα|ον illud, Κατηπείλησαν ἀπειλὰς θυμῷ. *Minas minati ſunt irati.* Atque hinc vindicandus locus feſtiviſſimus Sophoclis ἐν Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ apud Athenæum lib. i. p. 17. qui viros eruditiſſimos admodum exercuit.

> Ἀλλ' ἀμφὶ ΘΥΜΩι τὴν κάκοσμον οὐράνην
> Ἔῤῥιψεν, οὐδ' ἥμαρτε ———
>
> *The man in a paſſion flung the chamber-pot*
> *about my ears.*

Græca elegantiora ſunt: Ἀμφέῤῥιψε θυμῷ. Ita locutus eſt Sophocles in Antig. ver. 1201.

> ΑΦΗΚΑ ΘΥΜΩι καρδίας τοξεύματα.*

---

* Ad quem locum ineptit Scholiaſtes: Κατὰ τῆς καρδίας σοῦ τοξεύματα ἀφῆκα μετὰ θυμοῦ ἢ τῷ θυμῷ τῆς καρδίας σου· λείπει δὲ ἡ Κατά. Ælian. in Var. Hiſt. iv. 24. Μειράκιον ἤρετο τὸν ἄνδρα, (Λεωπρεπῆν τὸν Κεῖον) Πῶς ἂν αὐτοῖς ἡ φιλία διαμένοι μάλιστα; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐὰν ταῖς ἀλλήλων ὀργαῖς ἐξίστασθε, ΚΑΙ ΜΗ ΟΜΟΣΕ ΧΩΡΟΥΝΤΕΣ ΤΩ ΘΥΜΩ, εἶτα παροξύνητε ἀλλήλους κατ' ἀλλήλων. Quem locum non intellexerunt Interpretes.

Cæterum

Cæterum notandum verbum παρακαθίζειν, quod ἐφεδρίζειν ſive παραμένειν dicunt Græci. Suidas: Ἔφεδρος. ΠΑΡΑΜΕΝΩΝ. Atque hinc illuſtrandus locus elegantiſſimus Herodoti, quem minus perſpectum habuerunt Interpretes. Eſt autem lib. i. §. 33. Τὸ δὲ πλῆθος τοῦ στρατοῦ ἀπαλλάσσεσθαι ἑκάτερον ἐς τὴν ἑωϋτοῦ, μηδὲ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΝ ἀγωνιζομένων, τῶνδε εἵνεκε, ἵνα μὴ παρεόντων τῶν στρατοπέδων, ὁρῶντες οἱ ἕτεροι ἑσσουμένους τοὺς σφετέρους, ἐπαμύνοιεν. Ubi παραμένειν ἀγωνιζομένων, eſt, *adſidere dimicantibus. Eventum prælii expectare, ita ut præſto ſint ſuis laborantibus ſuccurrere.* Verbum ſignificantiſſimum egregie explicat Herodotus. Quod viros eruditiſſimos fugit. Huc adprime facit Lucian. in Hermot. 40. ΕΦΕΔΡΕΥΕΙ περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ. *Adſidet expectans dum illi certaverint.*

ΠΑΙΑΝΑΣ. Ὕμνους. Ὁ δὲ ᾖδε τοὺς παιᾶνας, οὐκ εὐτραπέλως τῇ γλώττῃ, οὐδὲ ἐρρωμένῃ· ὥσπερ ὢν κάτοινος ἤδη, καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι.*] "Portus inepta di-"ligentia fragmentum hoc in verſus redigere "conabatur, quod oratione proſa conſtare ſa-"tis patet." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Eſt autem depromptus hic locus, ni fallor,

* Plutarchus in Coriol. p. 95. Edit. Bryan. Ἔναρθρον δὲ φωνὴν καὶ διάλεκτον οὔτε σαφῆ καὶ περιττὴν καὶ ΑΡΤΙΣΤΟΜΟΝ ἐν ἀψύχῳ γενέσθαι, παντάπασιν ἀμήχανον.

PARS III.

PARS III. ex Dionyſio Halicarnaſſeo, cujus fragmenta paſſim leguntur apud noſtrum Lexicographum. Diſerte Suidas ſupra: Ἀρτίστομος. Ὁ σαφής. Καὶ ὁ ἤδη φθεγγόμενος. Οὕτω ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. Ὁ δὲ κάτοινος ἤδη, καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι. Cæterum Dionyſii locus, quod monendum, nonnihil corruptus eſt. Scribendum, οὐκ ΕΥΤΡΑΠΕΛΩι τῇ γλώττῃ. *Non ore rotundo.* Suidas: Εὐτράπελον, εὔστροφον. Philoſtratus in Adriano Τὸ εὔστροφον τοῦ φθέγματος vocat: Ἠκροῶντο δὲ ὥσπερ εὐστομούσης ἀηδόνος τὴν εὐγλωττίαν ἐκπληττόμενοι, καὶ τὸ εὔστροφον τοῦ φθέγματος.

ΠΑΙΔΕΣ. Οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι. Δαβίδ· Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον.] Legendum videtur: Οὐ μόνον οἱ νέοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δοῦλοι. Quod et monuit Cl. Pierſonus ad Mœrin. Locus autem Davidis, quem reſpexit Suidas, eſt Pſalm. cxxxiv. 1. ſed ubi legitur: Αἰνεῖτε, ΔΟΥΛΟΙ, Κύριον. Vox autem παῖς nunc de *puero*, nunc de *ſervo* uſitatur. Quo ſenſu intelligendus Joſephus Antiq. Jud. lib. xiv. cap. 15. Γυμνοῦ γὰρ ὄντος αὐτοῦ, καὶ μετὰ παιδὸς ἑνός. Atque hinc corrigendus Menander apud Photium in Lexico inedito: Στρατοφάνη. Τὴν ὑλητικὴν πτῶσιν. Μεν.. Σικυῶνι· Στρατοφάνη λίτον ποτ' εἶχες χλαμύδιον καὶ πελαίνια. Quæ ita proculdubio reſcribenda, et numeris ſuis reſtituenda ſunt: Στρατοφάνη. ΤΗΝ ΚΛΗΤΙΚΗΝ πτῶσιν. Μένανδρος Σικυωνίῳ·

—— Στρα-

PARS III.

———— Στρατοφάνη,
Λίτον ποτ' εἶχες ΧΛΑΜΥΔΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔ' ΕΝΑ.

——— *Stratophana,*
Tenuem habebas lænam, et unum tantum ſervum.

Nihil verius hac emendatione.* Polybius in Excerptis Urſini, p. 1310. ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΝΑ ΠΑΙΔΑ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος.† Atque hoc ſenſu vox accipienda apud Heniochum Comicum in Gorgonibus, loco ſatis eleganti, ſed quem viri longe eruditiſſimi Iſaac. Caſaubonus et Joann. Meurſius minus perſpectum habuerunt. Eſt autem apud Athenæum, lib. xi. cap. 10.

Πιεῖν τις ἐγχείτω λαβὼν πυριγενῆ, κυκλοτερῆ,
Βραχύωτον καὶ παχύστομον κώθωνα, ΠΑΙΔΑ φάρυγγος.

Poculum ſatis feſtive vocat Comicus, παῖδα φάρυγγος. *Servum* ſive *miniſtrum gulæ.* Vulgo ineptiſſime vertunt, *filium gutturis.*‡

---

* Plutarchus in Pyrrho p. 445. Edit. Bryan. Τούτοις τοῖς λόγοις ὅμοιον ὁρῶν τὸ κίνημα τοῦ στρατοπέδου, καὶ φοβηθεὶς, κρύφα διεξέτισι, καυσίᾳ τινὶ καὶ ΛΙΤΩ ΧΛΑΜΥΔΙΩ ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ ΕΑΥΤΟΝ.

† Idem ſupra p. 187. Ταχέως γὰρ τοὺς μὲν ἐκεῖ μεταῤῥίψειν τὴν βασιλείαν εἰς αὐτὸν, κἂν ὅλως ΜΕΤΑ ΠΑΙΔΟΣ ΕΝΟΣ ποιήσηται τὴν παρουσίαν.

‡ Atque hinc intelligenda Corinna apud Phrynichum p. 136. Edit. Pauw. ΤΟΝ ΥΑΛΙΝΟΝ ΠΑΙΔΑ. *A glaſs waiter.* Sed ibi legendum, τὸν ὑαλινὸν παῖδα ΦΗΣΙ, et non, ut vulgo, ΘΗΣΕΙΣ. Horatius:

Hic

PARS III.

ΠΑΙΔΕΙΟΣ. Μετουσιαστικόν· Ὁ τῆς παιδείας.

——— Σύμβολον ἀγωγῆς
Παιδείας, πολιῷ γῆρα δὲ θεὶς καμάτῳ.]

Supplebat Kuſterus, σύμβολον ἄνθετ' ἀγωγῆς. Sed fallitur vir doctiſſimus. Eſt enim hoc fragmentum pars Epigrammatis, quod exſtat apud Reiſk. Anthol. p. 56. ubi ita legitur:

Κάλλων Ἑρμείᾳ θέτ' ἀνάκτορι σύμβολ' ἀγωγᾶς
Παιδείας, πολιῷ γῆρα δὲ θεὶς καμάτῳ.

Sed vera lectio eſt, ἀγωγᾶς παιδείας.* Quemadmodum recte legitur apud Kuſterum, ad v. Κίρκον.

ΠΑΪΔΟΥΣΑ, Η ΠΑΙΔΟΥ͂ΣΑ. Ἐγκύμων.] "Eſt "vox inſolens, qua Callimachum uſum fuiſſe "teſtatur Scholiaſta Sophoclis ad Trachin. "ver. 312." *Kuſter.* Sophoclis locus ita ſcribendus eſt:

Ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων,
Ἄνανδρος ἢ ΤΕΚΝΟΥΣΑ; ——

A ſingle or a married woman.† Idem autem τεκνοῦσα et παιδοῦσα. Quod verbum reſtituen-

---

Hic in reducta valle Caniculæ
Vitabis æſtus, et fide Teïa
Dices laborantes in uno
Penelopen, *vitreamque Circen.*

* Vide Bibliothec. Coiſlinian. p. 238. Παίδειος, μετουσιαστικὸν, ὁ τῆς παιδείας· σύμβολον ΑΓΩΓΗΣ ΠΑΙΔΕΙΟΥ.

† Athenæus i. 24. p. 31. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ φυτῶν ἱστορίᾳ φησὶ, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίνεσθαι οἶνον, ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι· τὰς δὲ γυναῖκας ΤΕΚΝΟΥΣΑΣ ποιεῖ.

dum

dum Dionyſ. Halicarnaſſeo, Art. Rhet. cap. xi. Ἡ δὲ Μελανίππη ΕΠΑΙΔΩΘΗ μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γίγνεται δὲ ταύτῃ παιδία· ἐξέθηκε δὲ αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. *Melanippa gravida facta a Neptuno, ſuſcepit ex eo infantes, eoſque expoſuit juxta patris armenta.* Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur ἐπαιδεύθη. Sed aliud eſt ἐπαιδεύθη, aliud ἐπαιδώθη. Quod ex Callimacho patet. Huc facit Varro, de Re Ruſt. lib. ii. cap. 5. *Hunc eſſe qui filios Neptuni e Melanippa ſervarit, ne in ſtabulo infantes grex boum obtereret.* Rem integram de *virgine vitiata* perſecutus eſt Euripides in Melanippa; cujus verſiculi, a Dionyſio noſtro conſervati, ita ſcribendi et diſponendi ſunt:

PARS III.

——Εἰ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσα γ' ἐξέθηκε καὶ τὰ παιδία.
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

Atque hinc emendandus venit Euripides in Supplic. ver. 1205.

Ἢν δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, καὶ τρώσῃς φόνον.

Ubi notandum illud τρώσῃς φόνον, quod fruſtra defendit doctiſſimus Editor. Tu vero noli dubitare, quin a manu poetæ fuerit:

——— καὶ ΔΡΑΣΗΙΣ φόνον.

Cæterum eadem videtur ratio verborum παιδόω et ἀνδρόω. Quæ vox Dioni Caſſio familiaris. Suidas: Ἠνδρώθησαν, ἀνδράσιν ὡμίλησαν.

Οὕτω

PARS III. Οὕτω Δίων πολλάκις ἐχρήσατο. Ubi vide quæ adnotavit Cl. Kuſterus. Poeta neſcio quis apud Heſych. v. Ἠνδρωμένη,

Ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐςὶν ὡς ΗΝΔΡΩΜΕΝΗ.*

Occurrit etiam vox iſta apud Pauſaniam in Meſſenicis, cap. 19. cujus locum, quia nonnihil depravatus eſt, hic adſcribam, ut integrior legatur: Τῇ δὲ προτέρᾳ νυκτὶ εἶδεν ὄψιν ἡ παῖς, ὡς λέοντα ἐς τὸν ἀγρὸν λύκοι σφίσιν ἤγαγον δεδεμένον, καὶ οὐκ ἔχοντα ὄνυχας. Αὕτη δὲ τοῦ δεσμοῦ τὸν λέοντα ἀπέλυσε, καὶ ΑΝΔΡΟΥΣΑ ἔδωκε τοὺς ὄνυχας· οὕτω τε διασπασθῆναι τοὺς λύκους ἔδοξεν ὑπὸ τοῦ λέοντος. Ita hodie circumfertur iſte locus. Sed perperam et nullo ſenſu. Nec medicinam invenerunt viri doctiſſimi. Reſcribendum omnino: Καὶ ΑΝΟΡΟΥΣΑ ἔδωκε τοὺς ὄνυχας. *Et leonem excitans unguibus armavit.* Qua quidem emendatione nihil verius, aut ad ſenſum loci adcommodatius. Idem autem Ἀνόρειν et Ἀνορούειν. Quo verbo utitur Homer. Il. A. 248.

——— Τοῖσι δὲ Νέςωρ

Ἡδυεπὴς ΑΝΟΡΟΥΣΕ ———

Aſſurrexit. Seipſum excitavit. Quod imprimis notandum. Nam vis verbi minus nota eſt. Hinc nos Angli: *To rouſe.*

---

* Suidas v, Νουμᾶς Πομπίλιος. Κἄν τις αὐτῶν (Ἑστιάδων παρθένων) ΗΝΔΡΩΘΗ, κατεχώννυτο· καὶ διὰ τοῦτο οὐ μύρῳ, οὐκ ἄνθεσιν, οὐχ ἱματίῳ χρῆσθαι συνεχωροῦντο, πλὴν λευκοῦ.

ΠΑΡΑΘΗΓΕΙΝ. Ἀκονᾶν. Παροξύνειν. Ἦν δὲ Τύλλος Ἀττίδος, ὁ τὰς ὀργὰς αὐτοῖς παραθήξας, ἔχων περὶ αὐτὸν ἑταιρίαν ὀκ ὀλίγην.] Inepte Interpres, *Tullus Attidis filius*. Intelligendus hic *Attius Tullus*, de quo Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. viii. p. 506. cujus verba adponam: Ἦν δὲ Τύλλος Ἄττιος, ὁ τὰς ὀργὰς αὐτῷ (lege, αὐτῶν, vel cum Suida αὐτοῖς) παραθήξας, ἔχων περὶ αὐτὸν ἑταιρίαν ἐξ ἁπάσης πόλεως ὀκ ὀλίγην. *Erat autem Attius Tullus, non paucis ſtipatus ſodalibus, qui eorum iras acuerat*. Hinc Suidas emendandus eſt.

PARS III.

ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ. Ψοφοῦσιν. Ἐπιπαταγοῦντες κώδωνί τινι καὶ τυμπάνῳ ὕπερθε τοῦ φόρτου οἱ βάρβαροι.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 127. Cæterum reſpexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 168.

Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι
Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες.

Verſus poſtremus laborat: quod et viderunt viri docti. Sed aliud eſt morbum indicare, aliud profligare. Lego et diſtinguo,

——— ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι
Μέγαν αἰγυπιὸν, Σ' ὑποδείσαντες.

Te reformidantes, ut vulturem aviculæ. Hæc mens Tragici eſt, quod et recte monuit Triclinius.

PARS III. clinius. Ὑποδείσαντες οἱ Ἀχαιοί ΣΕ. Nihil verius hac emendatione. Ita locutus eſt Homerus, quem unice amavit Sophocles, Il. X. 282.

Ὄφρα Σ' ΥΠΟΔΔΕΙΣΑΣ μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.

ΠΕΖΑ. Τὸ ἄκρον, ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤαν λέγομεν.——Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἔμπεδον εἰς κείνου πέζαν ἐρεισάμενος
Αὔρης οὐκ ἀλέγουσαν ἐπὶ χθονός ——]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 572. Carmen integrum ſubjiciam. Eſt autem Macedonii in nautam, qui, maris pertæſus, navem ſuam Neptuno dedicaverat:

Νῆα Ποσειδάωνι πολύπλανος ἄνθετο Κράντος,
Ἔμπεδον ἐς ΝΗΟΥ ΠΕΖΑΝ ἐρεισάμενος,
Αὔρης οὐκ ἀλέγουσαν, ἐπὶ χθονός· ἧς ὕπο Κράντος
Εὐρὺς ἀνακλινθεὶς ἄτρομον ὕπνον ἔχει.

In pentametro primo legitur, ἐς νηοῦ πέζαν· quod de Neptuni fano intellígendum. Nimirum ad radicem montis, in quo ſitum Neptuni fanum, naviculam ſuam ſubduxerat Crantus. Hæc mens poetæ eſt. Atque hinc Suidas noſter emendandus.

ΠΕΛΕΙΑΔΕΣ. Περιστεραί.—Καὶ Πέλειαν. Περιστεράν. Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας πεφόβημαι. Ἐπεὶ περιδέεις

τερμδὲς ἐϛι τὸ ζῶον. Περιφραϛικῶς δὲ, ὡς ἡ πέλεια.] Reſpexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 140. PARS III.

Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόρθους ἐπιβῇ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω, καὶ πεφόβημαι
Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.

Quem locum male et invita ſententia ſollicitavit Cl. Pierſonus. Schol. Ὄμμα δὲ πελείας· Περιφραϛικῶς, ἡ πέλεια. Quod verum et pulcherrimum eſt.* Notanda autem vox πτηνῆς, quæ viros doctiſſimos feſellit. Eſt autem πτηνὴ πέλεια, *columba fugax, tremebunda*. Ὑπόπτερον πέλειαν vocat Sophocles in Philoctete. Homerus, Τρήρωνα πέλειαν. Quod perinde eſt. Sed hæc noſtris Criticis minus perſpecta ſunt. Venuſte admodum Pſalmographus lv. 5. ΦΟΒΟΣ καὶ τρόμος ἦλθεν ἐπ' ἐμέ——Τίς δώσει μοι ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΩΣΕΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ; ——Ἰδοὺ ἐμάκρυνα ΦΥΓΑΔΕΥΩΝ, καὶ ηὐλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΠΕΛΛΟΣ. Ἔνθα τυρὸν κατασκευάζουσι γάλα ἀμέλγοντες.] Vel ordo literarum monet ſcriben-

---

* Recte Scholiaſtes. Sic Euripides in Iphig. Taur. v. 110.

Ὅταν δὲ ΝΥΚΤΟΣ ΟΜΜΑ λυγαίας μόλῃ,
Τολμητέον τοι ——

Item Sophocles in Trachin. v. 532.

ΤΟ Δ' ΑΜΦΙΝΕΙΚΗΤΟΝ ΟΜΜΑ ΝΥΜΦΑΣ
Ἐλεινὸν ἀμμένει ——

Ubi Schol. Ἀντὶ τοῦ, Η ΠΕΡΙΜΑΧΗΤΟΣ ΝΥΜΦΗ. Περιφραϛικῶς. Quæ gemella ſunt.

dum,

PARS III. dum, Πελλίς. Idem Πέλλα et Πελλίς. De quo Athenæus xi. 13. Heſych. Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 26. alii quam plurimi. Phœnix Colophonius apud Athenæum, lib. xi. 13. p. 495.

> Θαλῆς γὰρ ὅςις ἀςέων ὀνήϊςος,*
> Καὶ τῶν τοτ', ὡς λέγουσι, ΠΟΛΛΟΝ ἀνθρώπων
> Ἐὼν ἄριςος, ἔλαβε ΠΕΛΛΙΔΑ χρυσῆν.

Ita ſcribendus eſt iſte locus. Τῶν τοτε ἀνθρώπων πολλὸν ἄριςος. *Hominum ſui temporis longe præſtantiſſimus.* Vulgo legitur, πολλῶν. Heſych. Πολλὸν ἄριςος. Κατὰ πολὺ κράτιςος.†

ΠΕΛΤΑΣΤΑΙ. Τοξόται οἱ τοὺς ξυςοὺς κατέχοντες.] "Interpretatio hæc vocis πελτασταὶ dubia mihi "videtur et ſuſpecta; qua certiorem vide in "Lexicis vulgatis." *Kuſter.* Fefellit virum doctiſſimum vox τοξότης. Eſt autem τοξότης *lictor,* ſive *miniſter publicus.* Suidas: Τοξόται. Οἱ δημόσιοι ὑπηρέται. Idem autem πέλτη et ξυςόν. Quod ex Suida et Heſychio notum. Euripides in Rheſo, ver. 410.

> Θρῃκῶν ἀρίςοις ἐμπεσὼν κατὰ ςόμα
> Ἔρρηξα ΠΕΛΤΗΝ ——
> *Cum Thracum præſtantiſſimis in prima acie*
> *congreſſus,*
> *Diffregi haſtam.*

* Confer Fragment. Pythag. p. 735. Edit. Gall. Εἰ δ' ὑμεῖς οἱ ὀνητοὶ τὰς πόλεις ἐκλείψετε, ἀπὸ μὲν αὐτέων ὁ κόσμος αἱρεθήσεται, ἐπικινδυνώτερα δ' αὐτῇσι τὰ ἐκ Μήδων.

† Vide Cl. Valcken. ad Herod. iii. 103. p. 249.

Ita

Ita interpretandus eſt iſte locus. Haud diſſimiliter Euripides Herc. Fur. ver. 193. PARS III.

> Θραύσας τε ΛΟΓΧΗΝ οὐκ ἔχει τῷ σώματι
> Θάνατον ἀμῦναι γ' ἄν, ΕΝ ἔχων ἀλκὴν ΜΟΝΟΝ.

Ita ſine dubio ſcribendum. Eurip. Suppl. ver. 594.

> ΕΝ δεῖ ΜΟΝΟΝ μοι τοὺς θεοὺς ΕΧΕΙΝ ——

Hinc miniſtri publici πελτασταὶ vocati, quia πέλτας ſive ξυστὰ geſtabant. Atque hac occaſione emaculandus inſignis locus Xenophontis Exped. Cyri i. 10. 8. Καὶ τὸ βασίλειον σημεῖον ὁρᾶν ἔφασαν, ἀετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης, ἐπὶ ξυστοῦ ἀνατεταμένον. Vides gloſſam manifeſtam. Ἐπὶ πέλτης. Ἐπὶ ξυστοῦ. Quod poſtremum proinde delendum. Eandem rem iiſdem fere verbis narrat Xenophon Inſtit. Cyri lib. vii. 1. 2. Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ΕΠΙ ΔΟΡΑΤΟΣ μακροῦ ἀνατεταμένος. Confer nos ſupra ad v. Ξυστὸν. ubi hanc vocem D. Joanni reſtituimus. Notanda autem vox ξυστοὺς apud Suidam, de qua plus ſatis viri eruditiſſimi ad Polluc. vii. 49. et Ammonium p. 100. Quo quidem labore ſuperſedere potuiſſent. Idem ξυστὸς et ξυστόν. Etymologus Magn. Ξυστὸς. Ὁ εὖ ἐξυσμένος καὶ ὁμαλὸς τόπος· σημαίνει δὲ καὶ ΔΟΡΥ.

ΠΕΜΠΕΙΝ. Τὸ πομπεύειν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑποβολιμαίῳ ἢ Ἀγροίκῳ· Μικρὰ Παναθήναια ἐπεὶ δι' ἀγορᾶς πέμποντες ἐμοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος.]

PARS III. ἅρματος.] "Fragmentum hoc Menandri cor-
"ruptum eſt, quod ſic emendandum et nu-
"meris ſuis reſtituendum eſſe optime me
"monuit vir πολυμαθέςατ☉· Richardus Bent-
"leius:

"Μικρὰ Παναθήναια ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμ-
"ποντά σε,
"Μοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος.

"Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum." *Kuſter*. De hoc loco pluribus diſſeruit Cl. Bentleius ad Menand. p. 67. Sed viri doctiſſimi emendatio non una de cauſa minus ſatisfacit. Primum numeri ſcabri ſunt atque invenuſti. Deinde conſtructio dura eſt, et non pro elegantia Menandri. Denique Græci πέμπειν πομπὴν dicunt: quod virum doctiſſimum fefellit. Suidas: Πέμψαντες, τὸ πομπεύσαντες, παρὰ Θουκυδίδῃ. Quo reſpexit Thucydidem vi. 56. Περιέμενον δὲ Παναθήναια τὰ μεγάλα, ἐν ᾗ μόνον ἡμέρᾳ οὐχ ὕποπτον ἐγίγνετο, ἐν ὅπλοις τῶν πολιτῶν τοὺς ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ ΠΕΜΨΑΝΤΑΣ ἀθρόους γενέσθαι. Ad quem locum conſulendus Cl. Dukerus. Quare nullus dubito quin locus Comici ita, ex genio atque indole ſermonis Attici, ſcribendus et diſponendus ſit:

——Μικρὰ Παναθήναι' ἦν· ἐπεὶ
ΠΟΜΠΗΝ δι' ἀγορᾶς, Μοσχίων, πέμποντά σε
Μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματ☉·.

Panathenæa

Panathenæa parva tunc temporis agebantur; PARS III.
Nam per forum te, Moſchio, pompam ducentem
Vidit puellæ mater in curru.

Hic ſenſus loci videtur. Recte autem ſcripſimus, Μικρὰ Παναθήναι' ἦν. Quemadmodum loquuntur Græci ſcriptores, cum tempus aliquod deſignant. Notum illud Demoſthenis Orat. pro Corona: ΕΣΠΕΡΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΗΝ. Atque hæc plana et perſpicua ſunt. Quoniam autem hic ſermo eſt de pompa Panathenaica, haud incommodum fuerit lectori erudito, ſi locum Polybii, eumque feſtivum ſane, ſed corruptum, ubi de pompa itidem agitur, hic emendatum præſtitero. Eſt autem in Excerptis Valeſii, p. 1397. Καὶ διότι κοχλίας αὐτόματος βαδίζων προηγεῖτο τῆς πομπῆς αὐτῷ σίαλον ἀναπτύων· σὺν δὲ τούτοις ἄνθρωποι διεπέμποντο διὰ τοῦ θεάτρου, διότι δὴ πάντων τῶν τῆς Ἑλλάδος κάλων ἡ πατρὶς παρακεχωρηκυῖα τοῖς ἄλλοις, ἐποίει Κασσάνδρῳ τὸ προσταττόμενον. Eſt locus inſignis admodum, ſed corruptus et viris doctiſſimis minus dextre procuratus. MSS. Ἄνα διεπέμποντο. Unde veram lectionem eruimus: Repono, Καὶ ΔΗ ὅτι κοχλίας——καὶ ΟΝΟΙ διεπέμποντο διὰ τοῦ θεάτρου, διότι δὴ——ἐποίει Κασσάνδρῳ τὸ προσταττόμενον. *Et aſini ſimul per theatrum ducebantur, ad deſidiam et ſocordiam Athenienſium indicandam, et quod Caſſandro utique in omnibus parerent.* Nihil verius, opinor, hac emendatione. Διότι δή.

Propterea

PARS III. *Propterea quod.* Satis autem feſtive *cochleæ* et *aſini* in pompa una ducebantur. Sed hæc non intellexerunt Editores.*

ΠΕΝΘΕΡΑ. Τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ. Καὶ Πενθερὸς. Ὁ πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει. Ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησι·

Καὶ σ', ὦ γεραιὲ, τήν τε παῖδα δοὺς ἐμοὶ,
Γαμβρὸν νόμιζε, καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.]

Hic locus Euripidis manifeſto corruptus eſt. Edit. Mediolan. μὴ δοὺς ἐμοί. Reſcribo ex more atque indole Euripidea:

Σὺ δ', ὦ γεραιὲ, παῖδα τὴν σὴν δοὺς ἐμοὶ,
Γαμβρὸς νομίζῃ, καὶ πατὴρ, σωτήρ τ' ἐμός.
Tu vero, ſenex, qui filiam tuam mihi dediſti,
Et ſocer, et pater, et ſervator meus exiſtimaris.

Euripides in Elect. ver. 598.

ΣΥ Δ', Ω ΓΕΡΑΙΕ, καίριος γὰρ ἤλυθες.

Cæterum de Euripidis Alcmæone conſulendus Cl. Bentleius in Epiſt. ad Millium p. 18.

---

* Amphis Comicus apud Laertium in Plato.

——— ὦ Πλάτων,
Ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον,
Ὥσπερ ΚΟΧΛΙΑΣ σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς.

De *aſinis* in pompa Bacchi ita Phurnutus in lib. de Nat. Deorum cap. 30. Τάχα δ' ἂν χαίροι τούτῳ θύματι ὁ Διόνυσος, διὰ τὸ ἑαυτὸν εἶναι τὸν τράγον, ἀφ' οὗ ΚΑΙ ΟΙ ΟΝΟΙ ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοῦ θαμίζουσι.

ΠΕΠΕΛ-

ΠΕΠΕΛΤΩΜΕΝΑ. Πεπιναρωμένα.] "Portus "ſuſpicabatur ſcribendum eſſe, πεπελλωμένα; "a πελλὸς, *niger*, *lividus*: quam conjecturam "non puto omnino ſpernendam eſſe. Τὸ πε-"πιλτωμένα enim haud ſane mihi placet: ut-"pote quod corruptum eſſe exiſtimo." *Kuſter*. Scribendum ſine dubio, Πεπελματωμένα. Πεπιναρωμένα. Reſpexit Suidas ad Joſ. ix. 15. Καὶ τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ ΚΑΤΑΠΕΠΕΛΜΑΤΩΜΕΝΑ ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν. Quod et vidit, ſed ita vidit, ut veram lectionem non viderit tamen, doctiſſimus Boſius. Huc referendus Heſychius: Καταπεπολτωμένα. Καταπεπιναχωμένα. Utraque vox corrupta eſt. Scribendum, Καταπεπελματωμένα. Καταπεπιναρωμένα. Fluit autem verbum a πέλμα, quod calcei *ſolea* eſt. Hinc Κατάπελμος, ut κατάδενδρος, κατάφυτος, atque alia ejuſdem notæ vocabula. Eſt autem σανδάλιον κατάπελμον, ſive καταπεπελματωμένον, *ſandalium probe ſoleatum. Quod plures ſoleas ſuppactas habet.* Recte autem ille, παλαιὰ καὶ καταπεπελματωμένα. Nam calcei uſu detriti iterum atque iterum conſarcinari et ſuppingi ſolent. Quod pauperculorum, et hominum ſordidiorum eſt. Quo fit, ut πεπιναρωμένα vocent Grammatici. Hinc etiam *calceus* μονόπελμος. *Qui unam tantum ſoleam habet*. Qui Philoſophis Cynicis in uſu ſcilicet. Epigram. apud Reiſk. Anthol. p. 56.

PARS III.

Κίρκον

PARS III.

Κίρκον τ' εἰόλπαν φιλοκαμπία, καὶ ΜΟΝΟ-
ΠΕΛΜΟΝ.

Συκχίδα* ———

Soccum vocant Latini. De quo Salmaſius ad Tertulliani Pallium p. 383. Addo etiam, et jam primus addo, tertium calceorum genus, *calceum* βαθύπελμον. *Altiſoleatum*. Quod hominum delicatorum atque elegantiorum erat. Meminit ejus Antipater in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 339.

Οὐδέ μοι ἀμπεχόναι πτερονάτιδες, οὐ βαθύπελμος
Εὔμαρις ———

Ita legendum, non βαθύπεπλος. Quod miror viris doctiſſimis imponere potuiſſe. Nam de *calceo* hic agitur, qui εὔμαρις dicebatur. Lycoph. Alexand. ver. 855.

Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας ΕΥΜΑΡΙΔΑΣ.

Etymol. Mag. Εὔμαρις. Εἶδος ὑποδήματος, διὰ τὸ εὐμαρῶς, ὅ ἐστιν εὐχερῶς, βαδίζειν τοὺς ὑποδεδεμένους. Εὐριπίδης· Βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν. De eo Heſychius, Pollux ix. 2. Schol. ad Apollon. Rhod. ii. v. 102. alii. Quare auctor ſum, ut deinceps legatur, meo periculo:

———Οὐ ΒΑΘΥΠΕΛΜΟΣ
Εὔμαρις ———

Quæ veriſſima atque elegantiſſima lectio.

---

* Suidas v. Ἀπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι.

ΠΕΠΟ-

ΠΕΠΟΔΙΣΜΕΝΟΙ. Τὺς πόδας δεδεμένοι. Τοῖς Πέρσαις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἵπποι πεποδισμένοι εἰσὶ, τῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν. — Πεποδισμένοι. Τὺς πόδας κατεσχημένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν ἐςι νυκτὸς ςράτευμα Περσικόν. Οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδενται.] Hæc peſſime accepta ſunt, et a ſe invicem divulſa; quæ ita in ſuum ordinem atque integritatem reſtituenda ſunt: Πεποδισμένοι. Τὺς πόδας δεδεμένοι. Τὺς πόδας κατεσχημένοι. Ξενοφῶν· Πονηρὸν ἐςι νυκτὸς ςράτευμα Περσικὸν. Οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδενται, καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι εἰσὶ, τῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν. Quomodo recte legitur apud Xenoph. Exped. Cyri, lib. iii. 4. 21. Locus autem ita vertendus eſt: *Etenim Perſarum caſtra noctu incommoda admodum ſunt. Nam equi ipſorum alligantur, ac plerumque pedicis conſtricti, ne aufugiant.*

ΠΕΠΟΡΠΗΜΕΝΟΣ. Ἱμάτιον διπλῦν περικείμενον πόρπῃ συνεχόμενον, ὡς μὴ ἀφίςασθαι τῶν ὤμων.] Multa ad hunc locum tum Portus, tum Kuſterus. Sed neuter rem adſecutus eſt. Reſcribe, Πεπορπημένος. Ἱμάτιον διπλῦν ΠΕΡΙΚΕΙΜΕΝΟΣ πόρπῃ συνεχόμενον. Quo ſenſu vox occurrit apud Lycurgum in Orat. contra Leocrat. p. 183. Edit. Taylor. ad quem reſpexit Suidas.

ΠΕΠΥΚΑΣΜΕΝΟΝ. Ἐσκεπασμένον. Περιβεβλημένον. Εἶτα ἐν ἑτέρᾳ σκηνῇ ξυνῆλθεν ἠμφιεσμένη τε καὶ κατα-

καταπεπυκασμένη οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν.] Interpres ita vertit: *Deinde in alio tentorio cum viro congreſſa eſt, ſericis veſtibus haud negligenter veſtita et ornata.* Fecit quod potuit vir bonus. Quare laudandus fortaſſe, non vituperandus eſt. Sunt autem hæc verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, pag. 128. ubi de *tentorio*, non *muliere*, ſericis veſtibus obducto agitur. Locus ita legitur apud Menandrum: Εἶτα ἐς τὸ αὔριον ἐν ἑτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ΞΥΝΗΛΘΟΝ, ἠμφιεσμένῃ δὲ καὶ ΚΑΤΑΠΕΠΟΙΚΙΛΜΕΝΗι οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν. Atque hinc noſter Suidas tum emendari, tum illuſtrari poterit.

ΠΕΡΙΒΑΡΑ. Ὑποδήματα. Καὶ Περιβαρίδες. Ὑποδήματα γυναικῶν. Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν· Ὑπὸ σοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας.] Scribendum, ΥΠΟΔΟΥ λαβών. Quemadmodum recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 45. unde hunc locum deſcripſit Suidas.

ΠΕΡΙΔΥΣΑΣ. Ἐκδύσας. Ἀφελόμενος. Περιδύσας οὖν τὸν ναὸν, ὡς καὶ τὰ σκεύη τοῦ Θεοῦ βαστάσαι.] Hæc ſunt verba Joſephi Antiq. Jud. lib. xii. p. 609.

ΠΕΡΙΕΔΥΣΕΝ. Ἀφείλετο τὰ ἱμάτια. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὴν Συρίαν ἅπασαν περιέδυσεν, ὡς οὗτος ταῦτα

τῶν

τῶν σαρκῶν.] Et hæc leguntur apud Joſephum Antiq. Jud. lib. xii. 4. p. 605.

ΠΕΡΙΕΚΕΧΥΤΟ. Πανταχόθεν περιέῤῥει. Ἐπειδὴ τῷ Τιβερίῳ ἤδη τὰ τῆς πολιτείας περιεκέχυτο πράγματα.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 132. ubi de Tiberio Juſtini ſucceſſore ſermo eſt.

ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΕΣΘΑΙ. Περιγενήσεσθαι. Ὁ δὲ περιεργασάμενος τοὺς οἴκους, ἐν οἷς συντρέχοντες ἐκκλησιάζουσι, τούτοις συνέσχηκε.] "Vocem hanc Suidas male "interpretatur: cujus veram ſignificationem "ex Lexicis vulgatis pete." *Kuſter*. Interpres ita vertit: *Ille vero cum curioſe inveſtigaſſet ædes, in quibus congregati conciones habebant, in his eos concluſit*. Uterque fallitur tum Suidas, tum Interpres ejus. Vertendum utique: *Cum undique ſepſiſſet*, ſive *circumdediſſet ædes*. Quod ex ſenſu loci ſatis manifeſtum eſt. Optime ſuccurrit locus Xenophontis Hiſt. Græc. lib. iv. 1. 8. Καὶ θῆραι, αἱ μὲν ἐν ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΙΣ παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀναπεπταμένοις τόποις πάγκαλαι. *Erant et venationes, partim in hortis* UNDIQUE SEPTIS, *partim in locis patentibus peramœnæ*. Agnoſcit etiam Pollux i. 160. Τεῖχος περιεβάλοντο, περιῳκοδομήσαντο, ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΑΝΤΟ.* Atque hæc verbi vis notan-

* Item Eunapius in Ædeſio p. 44. Ἐπειδὴ θόρυβος αὐτὸν κατεῖχε,

PARS III. da, quia rariſſima eſt, et viris doctiſſimis parum perſpecta.

ΠΕΡΙΕΣΑ. Καθαρά.] "Haud forſan a vero "aberravero, ſi dixero ſcribendum eſſe ἀπέριστα, notamque hanc ad literam A referri debere. Quod autem ad vocem ἀπέριστα attinet, eam recte exponas καθαρά; quoniam "compoſita eſt ex ἀ privativo, et περιστὸν vel "περιττὸν, quod interdum idem ſignificat ac "περίττωμα, i. e. *ſordes, purgamenta, excrementa.*" *Kuſter.* Quæ ad hunc locum commentatus eſt vir doctiſſimus, ἀπροσδιόνυσα plane ſunt, et longe ridiculoſiſſima. Emendatio vero in promptu eſt. Repone, ΠΕΡΙΣΤΙΑ. Καθάρσια. Noſter infra, v. Περιστίαρχος. Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ΠΕΡΙΣΤΙΑ, φησὶ, προσαγορεύεται ΤΑ ΚΑΘΑΡΣΙΑ. Schol. ad Ariſtoph. Eccleſ. ver. 128. Περιστίαρχος. Ὁ τῶν καθαρσίων προηγούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. ΠΕΡΙΣΤΙΑ ΓΑΡ, ΤΑ ΚΑΘΑΡΣΙΑ. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas. Quin et ad hanc normam caſtigandus videtur

---

τεῖχει, καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀνάγκη τὶς ἐπέκειτο, καὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἤδη ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΥ καὶ συντοξεύοντος. Ariſtophanes in Lyſiſt. ver. 812.

Ἀβάτοισιν ΕΝ σκώλοισι
Τὸ πρόσωπον ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo male. Vide nos in *Cur. Noviſſ.* v. Σκῶλος.

Heſychius:

Heſychius: Πεϱιερεία. Καθαρσία. Scribendum, ΠΕΡΙΣΤΙΑ. Καθάρσια. Quod omnino verum. Cæterum notandum Mich. Apoſtolium de Proverb. p. 195. legere, Περιέστια et Περιεστίαρχος. Quod perinde eſt. PARS III.

ΠΕΡΙΚΕΚΛΑΣΜΕΝΟΙΣ. Ἐνέδραν εἶχεν ἐν τόποις περικεκλασμένοις καὶ δυσθεωρήτοις.] Hoc fragmentum Polybio adſignare haud dubitaverim, qui ita loquitur, lib. xii. p. 692. Καὶ συστῆσαι πρὸς μάχην ἐν τόποις ὑλώδεσι καὶ ΠΕΡΙΚΕΚΛΑΣΜΕΝΟΙΣ. *In locis ſilvoſis et amfractis.*

ΠΕΡΙΗΓΕΙΤΟ. Πανταχόσε περιήρχετο. Πῦρ δὲ αὐτοῖς ὑπέφαινεν ἡ Σινωνὶς καὶ περιηγεῖτο.] Hæc deprompta ſunt ex Jamblicho in Babylonicis. Vide nos infra ad v. Σίνων.

ΠΕΡΙΟΝ. Ὑπέρβαλλον. Τὰ δὲ καὶ προῖκα πολλαχῆ τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι προῖκας πεπορισμένας ἔχοντες, ἐκ τοῦ περιόντος καρπώσονται.] Ad hunc locum ne verbum quidem Editores. Eſt autem manifeſto corruptus. Repono, Τὰ δὲ καὶ προῖκα πολλαχῆ τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι πεπορισμένα ἔχοντες. Quomodo recte legitur infra, v. Προῖκα. Ubi τοῖς τέλεσι *magiſtratibus* reddunt noſtri Interpretes. In quo falluntur. Τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι πεπορισμένα ἔχειν, eſt, *Suo ſumptu ſuppeditari.* Verba ſunt de ſtipendio militum. Confer etiam Suidam, v. Χρῆσις. Cæterum hoc fragmentum Dioni Caſſio adjudicandum eſſe cenſeo. Ita enim loquitur Dio,

 lib.

PARS III. καταπεπυκασμένη οὐκ· ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν.] Interpres . ita vertit: *Deinde in alio tentorio cum viro congreſſa eſt, ſericis veſtibus haud negligenter veſtita et ornata.* Fecit quod potuit vir bonus. Quare laudandus fortaſſe, non vituperandus eſt. Sunt autem hæc verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, pag. 128. ubi de *tentorio,* non *muliere,* ſericis veſtibus obducto agitur. Locus ita legitur apud Menandrum: Εἶτα ἐς τὸ αὔριον ἐν ἑτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ΞΥΝΗΛΘΟΝ, ἠμφιεσμένη δὲ καὶ ΚΑΤΑΠΕΠΟΙΚΙΛΜΕΝΗ· οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν. Atque hinc noſter Suidas tum emendari, tum illuſtrari poterit.

ΠΕΡΙΒΑΡΑ. Ὑποδήματα. Καὶ Περιβαρίδες. Ὑποδήματα γυναικῶν. Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν· Ὑπὸ σοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας.] Scribendum, ΥΠΟΔΟΥ λαβὼν. Quemadmodum recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 45. unde hunc locum deſcripſit Suidas.

ΠΕΡΙΔΥΣΑΣ. Ἐκδύσας. Ἀφελόμενος. Περιδύσας οὖν τὸν ναὸν, ὡς καὶ τὰ σκεύη τοῦ Θεοῦ βαστάσαι.] Hæc ſunt verba Joſephi Antiq. Jud. lib. xii. p. 609.

ΠΕΡΙΕΔΥΣΕΝ. Ἀφείλετο τὰ ἱμάτια. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὴν Συρίαν ἅπασαν περιέδυσεν, ὡς οὗτος ταῦτα

τῶν

τῶν σαρκῶν.] Et hæc leguntur apud Joſephum Antiq. Jud. lib. xii. 4. p. 605. PARS III.

ΠΕΡΙΕΚΕΧΥΤΟ. Πανταχόθεν περιέῤῥει. Ἐπειδὴ τῷ Τιβερίῳ ἤδη τὰ τῆς πολιτείας περιεκέχυτο πράγματα.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 132. ubi de Tiberio Juſtini ſucceſſore ſermo eſt.

ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΕΣΘΑΙ. Περιγενήσεσθαι. Ὁ δὲ περιεργασάμενος τὰς οἴκους, ἐν οἷς συντρέχοντες ἐκκλησιάζουσι, τούτοις συνέσχηκε.] "Vocem hanc Suidas male "interpretatur: cujus veram ſignificationem "ex Lexicis vulgatis pete." *Kuſter*. Interpres ita vertit: *Ille vero cum curioſe inveſtigaſſet ædes, in quibus congregati conciones habebant, in his eos concluſit*. Uterque fallitur tum Suidas, tum Interpres ejus. Vertendum utique: *Cum undique ſepſiſſet*, ſive *circumdediſſet ædes*. Quod ex ſenſu loci ſatis manifeſtum eſt. Optime ſuccurrit locus Xenophontis Hiſt. Græc. lib. iv. 1. 8. Καὶ θῆραι, αἱ μὲν ἐν ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΙΣ παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀναπεπταμένοις τόποις πάγκαλαι. *Erant et venationes, partim in hortis* UNDIQUE SEPTIS, *partim in locis patentibus peramœnæ*. Agnoſcit etiam Pollux i. 160. Τεῖχος περιεβάλοντο, περιῳκοδομήσαντο, ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΑΝΤΟ.* Atque hæc verbi vis notan-

* Item Eunapius in Ædeſio p. 44. Ἐπειδὴ θόρυβος αὐτὸν κατ-

 τεῖχε,

PARS III. lib. lviii. p. 876. Ed. nov. Ἡ μέν τοι ψηφισθεῖσα αὐτῇ ἀψὶς ἐκ ᾠκοδομήθη, διὰ τὸ τὸν Τιβέριον ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΙ κατασκευάζειν αὐτὴν ὑπόσχεσθαι. Idem lib. li. 23. Ὁ Ταῦρος ὁ Στατίλιος θέατρόν τι ἐξεποίησε ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΙ. Atque hinc intelligendus Philoſtratus in Apollonio, lib. viii. ſub finem: Καὶ ἱερὰ Τύανα δὲ βασιλείοις ΕΚΠΕΠΟΙΗΜΕΝΑ ΤΕΛΕΣΙ. *Et ſacra Tyanenſis urbs regiis ſumptibus exædificata.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Interpres non intellexit.

ΠΕΡΙΠΕΤΗ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. Περιπεπτωκέναι.] Arrian. Exped. Alex. lib. iv. p. 260. Καὶ ΠΕΡΙΠΕΤΗ Ἀλεξάνδρῳ ΓΕΝΕΣΘΑΙ Κλεῖτον ἀνακαλοῦντι. *Et incidiſſe in Alexandrum Cliti nomen inclamantem.* Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas.

ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙ. Περικαλύπτουσι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

Τουτέστιν, εἰώθασι τῷ τοῦ ἵππου ὀνόματι καλαχρῆσθαι εἰς μοχθηρίαν.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtophanis Plutum, ver. 159. Vox autem ἵππου cum aliis, tum doctiſſimo Hemſterhuſio negotium faceſſit. Sed res, ſi quid video, in portu eſt. Senſus eſt: *Verbo* ἵππου, de quo ſupra Comicus, *quaſi prætextu utuntur ad* μοχθηρίαν *ſuam obtegendam.* Quod Περιπέττειν vocant

vocant Græci.* Menander apud Suidam, in v. Διδόντες καὶ διανοέμενοι μηχανᾶσθαί τι Ῥωμαίοις, καὶ προκαλύμματι ἀποδράσεως ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙΝ ὅ,τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ πανέργημα.† Lucian. de Gymnaſ. 19. p. 899. Παρελθὼν ὁ κήρυξ κατεσιώπησεν εἰθὺς, ἐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βελὴν καὶ ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙΝ τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. Sozomen. Eccleſ. Hiſt. vi. 26. Καὶ ἑτέραν τινὰ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἐξευρεῖν ἀγωγὴν, σεμνότητι καὶ ἀκριβείᾳ πλείονι τὴν καινότητα ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΑΝ. Ariſtophanes in Theſmophoriazuſis ſecundis apud Scholiaſtam ad Plutum:

Ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
Κόμαισι ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙΝ αὐτὰς προσθέτοις.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt, et viros eruditiſſimos fruſtra exercuit. Sermo eſt de mulieribus, quæ rem ſuam, ut fieri ſolet, meretricio cultu commendabant, et corporis vitia pictis veſtibus et *capillitio non ſuo* obvelabant. Nihil verius hac emendatione. Xenoph. Cyri Inſt. i. 3. 2.

PARS III.

---

* Theophyl. Simocatta in Epiſt. lxv. Ὁ Γοργίας παῖς ἡμᾶς ἀδικεῖ. ξενοφανεῖται γὰρ ἐγκαλλωπιζόμενος ὁ παμμίαρος, καὶ προσχήματι θήρας ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙ πανουργίαν ὁ κάκιστος. Quæ ex Ariſtoph. hauſta.

† Errat Suidas. Hæc Theophyl. Simocattæ ſunt in Hiſtor. ii. 9. p. 43. Sed vide Kuſter. ad v. Αἴρειν. et confer nos in Epiſt. Crit. ad v. Εὐσυνθετεῖν, ſub finem.

Κεκασ-

PARS III. τερον ἦγον ἐπὶ τὸν ἐμπαιγμόν· ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΔΕΡΜΑ ΣΥΝ ΤΑΙΣ ΘΡΙΞΙ ΠΕΡΙΣΥΡΟΝΤΕΣ ἐπηρώτων, εἰ φάγοισαι πρὸ τοῦ τιμωρηθῆναι κατὰ μέλος τὸ σῶμα.* Huc accedit Heſychius Σκυθιςὶ χειρόμακτρον. Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ΕΝ ΠΟΛΕΜΩι τὰς κεφαλὰς ΕΚΔΕΡΟΝΤΕΣ, ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Atque hæc hactenus ad vim verbi, viris doctiſſimis parum perſpecti, denudandam.

ΠΕΡΙΣΠΕΙΡΑΘΕΙΣ. Περιπλακείς. Περιελιχθείς. Ὁ δὲ εὐνοῦχος καλεκράτει τῶν βασιλείων, καὶ περιασπειρασάμενος τὰς αὐλὰς συνέσφιγξεν ἅπαντα, καθάπερ τις γένναιος ὄφις, καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν.] Hunc locum, qui in elegantiſſimis eſt, nemo vitii vel ſuſpectum quidem habuit. Sed anguis latet in herba. Lego et diſtinguo: Ἅπαντα, καθάπερ τὶς γενναῖος ὄφις, καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ ΧΕΙΑΝ. *Omnia in latibulum ſuum, velut robuſtus ſerpens, trahens et contorquens.* Χειὰ eſt *ſerpentis latibulum.* Heſychius: Χειά. Ἡ κατάδυσις τῶν ὄφεων καὶ δρακόντων. Philoſtratus in Apoll. iii. 8. Καὶ τὸν αὐχένα ὑποβαλὼν (lege ὑπεκβαλὼν) ὁ δράκων ΤΗΣ ΧΕΙΑΣ. Noſtram emen-

---

* Joſephus in lib. de Maccabæis p. 511. Edit. Havercamp. Καὶ κατὰ μηδένα τρόπον ἰσχύοντες αὐτὸν ἄγξαι, ΠΕΡΙΣΥΡΑΝΤΕΣ τὸ δέρμα σὺν ἄκραις τῶν δακτύλων κορυφαῖς ΑΠΕΣΚΥΘΙΖΟΝ.

dationem

dationem extra omnem dubitationem ponit Homer. Il. X. 93. PARS III.

> Ὡς δὲ ΔΡΑΚΩΝ ΕΠΙ ΧΕΙΗι ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
> Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
> Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙ ΧΕΙΗι.

Cæterum hoc fragmentum Eunapio proculdubio adjudicandum eſt, et de Eutropio eunucho, qui ſub Theodoſio omnia gubernabat, intelligendum. Quod et partim vidit Kuſterus. Notandum autem verbum Καθειλίττειν, quod ex rarioribus eſt. Herodot. ii. 86, Λούσαντες τὸν νεκρὸν, ΚΑΤΕΙΛΙΣΣΟΥΣΙ πᾶν αὐτοῦ τὸ σῶμα σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι. Quod cognatum eſt.

ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ. Πολύβιος· Συνέβαινε δὲ μεγαλομερῆ τὴν περίστασιν ἔχειν ἐν ταῖς γυναικείαις ἐξόδοις.] Intelligendus hic locus de Æmilia Scipionis Africani uxore, de qua Polybius in Excerptis Valeſii, p. 154. Magno autem apparatu conſtabant αἱ γυναικεῖαι ἔξοδοι, ut hodie, ſic et olim. Nam, ut ait ille, *dum moliuntur*, *dum comuntur*, *annus eſt*. Hinc lepide, ut ſolet, Ariſtophanes Lyſiſt. ver. 16.

> ——ΧΑΛΕΠΟΣ ἡ γυναικῶν ἔξοδος.

Ita

PARS III.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo, reclamante metro, χαλεπή τε. Alio modo corrigebat vir doctiſſimus in Miſcell. Criticis p. 331. Sed noſtra emendatio verior et ſimplicior eſt. Cæterum hanc fœminarum Atticarum operoſam ſumptuoſitatem lege coërcuit ſapientiſſimus Solon. Plutarch. in Solon. p. 197. Edit. Bryan. Ἐπέστησε δὲ ϗ ΤΑΙΣ ΕΞΟΔΟΙΣ τῶν γυναικῶν, ϗ τοῖς πένθεσι, ϗ ταῖς ἑορταῖς νόμον, ἀπείργοντα τὸ ἄτακτον ϗ ἀκόλαστον.* Dum hæc ſcribo, animo obverſatur celeberrimus Pauli locus in I Epiſt. xi. 10. ad Corinthios, de quo nos ſupra ad v. Ἀμπαλίνωρος. Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους. In quibus verbis nihil equidem video, quod cuiquam ſatisfaciat. Nam interpretationes virorum eruditiſſimorum de *Angelis* vel γυναικοφθόροις vel κατασκόποις, ridiculoſiſſimæ ſunt et nihil ſapiunt.† Equidem nullus dubito quin Paulus ſcripſerit: Ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΧΛΟΥΣ.‡ Οἱ ὄχλοι ſunt *populus*, ſive *multitudo hominum*. Lucas viii. 45. OI

* Epicharmus apud Stobæum in Floril. Edit. Grotii p. 289.

Εἰ δὲ ϗ ΦΙΛΕΞΟΔΟΝ τε ϗ λάλον, ϗ δαψιλῆ,
Οὐ γυναῖχ' ἕξεις, διὰ βίου δ' ἀτυχίαν κοσμουμέναν.

† Vide Tertull. de Virg. Vel. cap. vii.

‡ Error ortus ex compendio. Scribebatur, α̅γλους. Hinc error Librarii. Literæ autem α et ο ſæpiſſime permutantur. Sic ὄνος et ἄνος. De quo nos alibi.

ΟΧΛΟΙ

ΟΧΛΟΙ συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις· τίς ὁ ἁψάμενός μου; Marc. iii. 9. Καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτόν. Joan. xi. 42. Ἐγὼ δὲ ᾔδειν ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις· ἀλλὰ ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ τὸν περιεστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Nihil autem mulieri ingenuæ magis fugiendùm quam ὄχλος. Philetærus Comicus apud Suidam ex emendatione noſtra P. I. pag. 33.

Οὐ πρὸς ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΟΧΛΟΣ ——

Non decet mulierem in publicum prodire.

Eurip. Iphig. Aul. ver. 735. ubi Agamemnon ad *uxorem* :

Οὐ καλὸν ΕΝ ΟΧΛΩι Σ' ΕΞΟΜΙΛΕΙΣΘΑΙ—

Non te decet exire et verſari in publico.

Quod notandum imprimis. Veriſſime Xenophon, Memor. iii. 7. 5. ΑΙΔΩ δὲ καὶ φόβον, ἔφη, οὐχ ὁρᾷς ἐμφυλά τε ἀνθρώποις ὄντα, καὶ μᾶλλον ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΧΛΟΙΣ, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις παριστάμενα; *Tu vero non vides* verecundiam *et metum a natura hominibus ineſſe, multoque magis* in publico *quam in privatis congreſſibus?* * Quare, fugatis *Angelis*, quibus nullus hic locus, Paulum noſtrum, cujus mentem nemo perſpexit,

* Ariſtophanes in Acharn. v. 256.
Πρόβαινε, κἀν τῷ 'χλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα.

ita

PARS III. ita tandem ex vi et juſſu ſententiæ dilucidandum et inſtaurandum eſſe contendo: Διὰ τῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ΕΞΙΟΥΣΑ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΧΛΟΥΣ.* Quibus nihil aliud docet Apoſtolus, quam, *Non oportere mulierem prodire* IN PUBLICUM, *niſi capite velato*; idque populi cauſa, ne quid detrimenti capiat res uxoria ſcilicet. *A woman that has any regard for her reputation, ſhould not go abroad*, or APPEAR IN PUBLIC, *without a veil.* Quod antiquiſſimi moris, et omnino verum eſt. Huc facit egregie Plutarchus, Lacon. Apophth. p. 232. Πυνθανομένου δέ τινος διὰ τὶ τὰς μὲν κόρας ἀκαλύπτους, ΤΑΣ ΔΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΕΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΜΦΑΝΕΣ ἄγουσιν· Ὅτι, ἔφη, τὰς μὲν κόρας ἄνδρας εὑρεῖν δεῖ, τὰς δὲ γυναῖκας σώζειν τοὺς ἔχοντας. *Quærenti cur apud Spartanos virgines nudæ*, MULIERES VELATÆ IN PUBLICUM PRODIRENT: *Quia*, inquit, *virginibus quærendi ſunt viri; mulieribus opera danda, ut ſervent maritos.* Eleganter et nequiter, ut ſolet, Ovidius, Art. Amat. iii. 421.

* Sed denique vera lectio, ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. Idem error apud Achillem Tatium in Eroticis lib. v. p. 285. Edit. Salmaſii: Ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσαν εὕρηκε φωνήν. Ὑφαίνει γὰρ ΠΕΠΛΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ, καὶ τὸ δρᾶμα πλέκει ταῖς κρόκαις, καὶ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χείρ, καὶ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὤτων μηνύει, καὶ πρὸς αὐτὴν ἃ πέπονθε τῇ κερκίδι λαλεῖ. Legendum ex MS. Ang. Ὑφαίνει γὰρ ΠΕΠΛΟΝ ΑΛΛΟΝ.

Se quoque det POPULO MULIER SPECIOSA VIDENDAM, PARS III.

Et curam tota mente decoris agat.

ΠΕΡΙΣΤΥΛΑι. Ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐτοὺς, καὶ περισυλᾷ ὅσα ἐπηγάγοντο. Ἦν δὲ κόσμος καὶ σκεύη περὶ τὴν τέχνην τὴν ἑκατέρου οὐδαμῆ εὐκαταφρόνητα.] Hæc ſunt verba Æliani, ut nos docet Suidas ſupra, v. Οὐδαμῆ.

ΠΕΡΙΦΑΣΙΣ. Πολύβιος· Ἐκέλευσε διασαφεῖν αὐτῷ πάντα τὰ γινόμενα διὰ τῶν πυρσῶν ἐπὶ τὸ Τίβαιον. Ἔστι δὲ τῆς Θεσσαλίας ὄρος, εὐφυῶς κείμενον πρὸς τὰς τῶν προειρημένων τόπων περιφάσεις.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium, lib. x. p. 855.

ΠΕΡΙΧΑΙΝΩ. Αἰτιατικῇ. Οἷόν τι ποιοῦσιν οἱ κύνες, τοὺς λίθους, οἷς βάλλονται, περιχαίνοντες.] Plato de Republ. lib. v. p. 469. Edit. Serran. Ἢ οἴει τι διάφορον δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας τῶν κυνῶν, αἳ τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι, τοῦ βάλλοντος οὐχ ἁπτόμεναι; *Num cenſes eos, qui hoc agunt, aliud facere quam canes facere ſolent, qui adverſus jactos lapides excandeſcunt, eum vero qui jecerit ne attingunt quidem?* Quæ et totidem verbis leguntur apud Joan. Stobæum, p. 900. Edit. Wechel. Ad hunc locum ſine

dubio

PARS III. dubio referendus Suidas.* Notanda autem locutio, τὺς λίθυς περιχαίνειν. Quod elegantiſſimum verbum Platoni reſtituendum eſſe puto. Eſt autem Περιχαίνειν, *bianti ore appetere, admordere, deglutire*. Quod ex Luciano et Ariſtotele notum. Phile de Animal. p. 208.

Μάτην ΠΕΡΙΧΑΙΝΟΝΤΑΣ αὐτὺς δεικνύει.

Huc reſpexit Philoſophus in Rhetoricis iii. 4. Καὶ τὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες, ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τὺς λίθυς ΔΑΚΝΕΙ, τῶν βαλλόντων ὐχ ἁπτόμενα. Pacuvius in Armor. Judicio apud Nonium:

Nam canis, quando eſt percuſſa lapide, non
tam illum APPETIT
Qui ſeſe icit, quam illum eumpſe lapidem
quo icta eſt, petit.

ΠΕΤΑΛΩι. Ἔχοντες γέῤῥα πάντες βοῶν λευκῶν δασέα εἰκασμένα κιτ]ῦ πετάλῳ.] Hæc ſunt verba Xenophontis in Exped. Cyri, lib. v. p. 352.

ΠΕΤΑΥΡΑ. Τίγνα. Βάβριος·

Ὁ δὲ ἐκ πετάυρυ κλαγγὸν εἶπε βοήσας
Πόθεν μαθήσῃ πόασον εἰς ἔω λείπει
Τὸν ὡρονόμον θύσας με ———]

---

* Huc quoque adludit Plutarchus in libello de Garrulitate ſub fin. Ὥσπερ οἱ κύνες εἰς λίθυς καὶ ξύλα τὸν θυμὸν ἀφίεντες, ἧττον εἰσὶ χαλεποὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Ad

Ad hunc Babrii locum ne verbum quidem Kuſterus. Atqui prior verſiculus uno pede claudicat. Nam quintum locum occupat Pyrrichius, qui in nullo quidem ferendus eſt. Deinde illud κλαγγὸν ne Græcum quidem eſt. Edit. Mediolan. Κλανὸν. Quod vero proximum eſt. Reponendum proculdubio: PARS III.

Ὁ δ' ἐκ πετεαύρου ΤΡΑΝΟΝ ΕΙΠ' ΕΠΙΒΟ-
ΗΣΑΣ.

Ille autem a pertica clare vociferans dixit.

Gloſſæ: Τρανόν. *Perſpicuum.* Nicetas, lib. iv. p. 86. Ὁ κήρυξ ΕΠΕΒΟΑ ΤΡΑΝΩΤΕΡΟΝ. Quod geminum eſt.

ΠΕΤΑΥΡΟΝ. Παγίς. Βάθος. Σανίς.] Illud βάθος viris eruditiſſimis minus adriſit. Doctiſſimus Waſſius noſter ſuſpicabatur legendum, βάθρον. Quod Cl. Kuſtero nec placet, nec diſplicet. Sed vulgata lectio neutiquam ſollicitanda eſt. Reſpexit enim Noſter, quod utrumque fugit, ad Proverb. ix. 18. Ὁ δὲ οὐκ οἶδεν ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὄλλυνται, καὶ ἐπὶ ΠΕΤΑΥΡΟΝ ΑΙΔΟΥ συναντᾷ. Idem infra, xiv. 12. Ἔστιν ὁδὸς ἡ δοκεῖ ὀρθὴ εἶναι παρὰ ἀνθρώποις, τὰ δὲ τελευταῖα αὐτῆς ἔρχεται εἰς ΠΥΘΜΕΝΑ ΑΙΔΟΥ. Idem πέταυρον ᾅδου et πυθμὴν ᾅδου. Quare non male Suidas, Πέταυρον, βάθος. Cæterum de voce πέταυρον, ſive πέτευρον, nam utroque modo

ſcribitur, conſulendus Schol. ad Theocrit. xiii. 13. nec non Schol. ad Ariſtoph. Acharn. ver. 687. Quem exſcripſit Noſter ſupra, v. Σκανδάληθρα.

ΠΕΙΡΑΝ. Πορείαν. Ὁδόν. Οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἀφορμῆς πεῖραν.] Hæc noſtris Interpretibus Porto et Kuſtero minus perſpecta ſunt. Reſpexit autem Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 292.

Αἴας, τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
Κληθεὶς ΕΦΟΡΜΑΙΣ πεῖραν; ——

Eſt autem Πεῖρα vox Sophoclea. Uſus eſt ſupra Sophocles in Aj. ver. 2.

ΠΕΙΡΑΝ τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον.

Ubi Schol. Πεῖρα δὲ Ἀττικῶς δόλος καὶ τέχνη. Uſus eſt et in Danaë:

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν ΠΕΙΡΑΝ, ἓν δ' ἐπίςαμαι,
Τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι.

Verba ſunt Acriſii, qui, ſalvo puero, negat ſe ſalvum futurum. Hiſtoria nota eſt. Atque hinc reſtituendus Phylarchus apud Athenæum, lib. xiii. p. 609. In quo emendando viri doctiſſimi fruſtra fuerunt. Καὶ τὴν καλάγουσαν δὲ Πεισίςρατον ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηνᾶς πεῖραν εἶδος ἔχουσαν, καλήν φησι γεγονέναι. Emendabat vir ingenioſiſſimus ad Herodotum, ὡς Ἀθηνᾶς σωτείρας εἶδος ἔχουσαν. Verum leniori medicina res

ſublevanda

ſublevanda eſt. Revocanda particula conjunctiva, quæ neſcio quomodo exciderat, et legendum: ὡς Ἀθηνᾶς ΠΕΙΡΑΝ ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ ἔχουσαν. *Quæ* artes et oculos *Minervæ haberet*. Quod omnino verum. Cæterum de iſta muliere, quæ *Phya* appellabatur, conſulendus Herodotus i. 60. PARS III.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΔΕΙΛΟΤΕΡΟΣ——Οὗτος γὰρ δειλὸς ἦν, φιλοπόλεμος δὲ καὶ πολεμοποιὸς κερδῶν ἰδίων ἕνεκα. Μέγας δὲ, καὶ ἐκαλεῖτο ὄνος Κνίδιος. Ἐχρῆτο δὲ τερλοφίᾳ καὶ ὅπλοις ἐπισήμοις, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ἀνδρεῖος εἶναι, μὴ ὤν.] "An potius Ὀνοκίνδιος, ut "habet Enarrator Comici ad Aves. Eſt au-"tem Ὀνοκίνδιος, *agaſo*, ſive *qui aſinos agit*. "Heſych. Ὀνοκίνδιος καὶ ὀνοκίνδας, ἀστραβηλάτης, "ὀνηλάτης." *Kuſter*. Recte vir doctiſſimus. Eupolis ἐν Μαρικᾷ apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 1555.

A. Ἄκουε νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.
B. Ὁ στρεβλός; A. Οὐκ, ἀλλ' ὁ μέγας, ΟΥΝΟΚΙΝΔΙΟΣ.

Huc reſpexit Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 491. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Πείσανδρος ὁ ΟΝΟΚΙΝΔΙΟΣ, ὡς Εὔπολις διακρίνει τὴν ὁμωνυμίαν ἐν Μαρικᾷ. Cæterum Piſandri hujus tum *timiditatem*, tum φιλαργυρίαν, egregie perſtringit Eupolis ἐν Ἀστρατεύτοις, apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 1555.

PARS III.

Πείσανδρος εἰς ΠΑΚΤΩΛΟΝ ἐςρατεύετο,
Κἀνταυθα ΤΗΣ ΠΑΣΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ κά-
κιςος ἦν
Ἀνήρ * ———

Piſander ad Pactolum militabat,
Et ibi totius exercitus meticuloſiſſimus erat.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Vulgo, invito metro, τῆς σῆς ςρατείας.† Notandum autem illud Πάκτωλον, in quo ſal loci conſiſtit. Piſander enim homo φιλάργυρος. Hinc ad Pactolum militavit.

——— *Ubi pinguia culta*
Exercentque viri, Pactoluſque irrigat auro.

* Vide D' Arnaud Animad. ad Hephæſtion. cap. 27. p. 149. qui legit τῆς ΟΛΗΣ ςρατιᾶς. Sed noſtra vera lectio.—II Paralipom. xxxiii. 3. Καὶ προσκυνήσει ΠΑΣῌ Τῌ ΣΤΡΑΤΙᾼ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐδούλευσεν αὐτοῖς. Judith v. 24. Διὸ δὴ ἀναβησόμεθα, καὶ ἔσονται εἰς κατάβρωσιν ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΡΑΤΙΑΣ σοῦ, δέσποτα Ὀλοφέρνη. Item in cap. vii. 1. Τῇ δὲ ἐπαύριον παρήγγειλεν Ὀλοφέρνης ΠΑΣῌ Τῌ ΣΤΡΑΤΙᾼ αὐτοῦ. Xenophon Inſtit. Cyri lib. vii. p. 372. Edit. Hutchinſon. 8vo. Καὶ οὕτω προσῄεσαν τρεῖς φάλαγγες ἐπὶ τὸ Κύρου ςράτευμα· ἡ μὲν μία, κατὰ πρόσωπον· τὰ δὲ δύο, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν, ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐώνυμον· ὥςε πολὺν φόβον παρεῖναι ΠΑΣῌ Τῌ ΚΥΡΟΥ ΣΤΡΑΤΙᾼ. Confer et Theophilum ad Autolycum p. 228. Quare Eupolidis verſiculus ita forſan diſponendus:

Κἀνταυθα ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ κάκιςος ἦν.

† Vox ἅπαντι reſtituenda Æſchylo in Eumen. v. 570.

Ἥτ' οὖν ΑΠΑΝΤΙ διάτορος Τυρσηνικὴ
Σάλπιγξ, βροτείου πνεύματος πληρουμένη,
Ὑπέρτονον γῆρυμα φαινέτω ΣΤΡΑΤῼ.

Nihil

Nihil facetius. Sed viri doctiſſimi nihil hic viderant. Simile illud Eubuli apud Suidam v. Χρυσοχοεῖον PARS III.

Ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν
Λαβόντας ΕΙΣ ΥΜΗΤΤΟΝ ἐξελθεῖν ὅπλα.

Nam Hymettus auro abundare ferebatur. Hinc jocus Comici. Huc facit Ælian. de Anim. iv. 1. Ἀριςόδημος δὲ ὁ τρέσας, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ Ο ΔΕΙΛΟΣ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ ὔτε τὰς πατρίδας ᾔδϋντο, ὔτε τὰς γαμετὰς, ὔτε τὰ παιδία. Dicebatur autem Piſander Ὀνοκίνδιος ſive Ὀνοκύνδιος. Quam vocem parum perſpectam habuerunt eruditi. Verum res ſatis manifeſta eſt. Heſych. Ὀνοκίνδιος, ὀνηλάτης. Idem: Ὀνοκύνδιος, ὀνηλάτης. Quod poteſt eſſe verum, poteſt eſſe falſum. Sed in iſto nomine, quod nemo videt, latet obſcœnum quid et κωμικώτερον. Heſychius: Κίνδα, πόρνη, ἀσχημοσύνη. Legendum, πορνικὴ ἀσχημοσύνη. Schema ſcilicet ἀφροδίσιον, ἀπὸ τῦ κινεῖν. Cujus generis ſunt Κύβδα, Λάβδα, et ſi quæ alia, de quibus nos alibi. Ariſtoph. Theſmoph. ver. 496.

Ἐξῆλθον εἰς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
Παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ ΚΥΝΔ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Ita legendus eſt iſte locus. Emendabat Cl. Pierſonus ad Mœrin.

——Κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

PARS III. Sed virum doctiſſimum cum aliis fefellit vox Κύνδα. Ut a Κινεῖν, Κίνδα· ſic a Κυνεῖν, Κύνδα. Quod meretricum et hominum ſalaciorum eſt. Hinc Ὀνοκίνδας, Ὀνοκίνδιος, et Ὀνοκύνδιος, de homine ignavo, robuſto, ventri Venerique dedito. Quales aſini eſſe ſolent. Nam aſelli bene peculiati. Quod viris doctis ad Phædrum notatum iii. 4. v. 19. Atque hinc intelligendus locus Pindari, quem Interpretes, alii aliter, ut mos eſt iſtorum hominum, acceperunt. Eſt autem Pyth. x. pag. 313.

——— γελᾷ δ' ὁρῶν ὕβριν
ΟΡΘΙΑΝ κνωδάλων.

De *aſinis* hic ſermo eſt, quos ὄρθια κνώδαλα non male vocat. Eſt autem ὀρθίας —— Heſych. Ὀρθίας —— τίθεται καὶ ἐπὶ ΚΑΚΕΜΦΑΤΟΥ.

ΠΗΚΤΙΣ —— Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·
Ἁδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 581. Vide nos ſupra, ad v. Κρέκουσα.

ΠΗΛΟΥΣΙΟΝ — Οἱ Πηλουσιῶται Κάσιοι φυσικῇ τέχνῃ ἅμματα ἔπλεκον, δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες.*]

* Forſan, δοκοὺς δοκοῖς συνάπτοντες. Sic Suidas v. Δίκη. Συνηγόρων δίκας δίκαις.

" Mira

" Mira lectio et mirus ſenſus. An potius βρό-
" χυς ἐπὶ βρόχοις? Sed ἐπέχω, nec liquere mihi " fateor." *Kuſter*. Leguntur hæc ſupra, v. Ἄμματα et v. Κάσιον. Auctor quidem ignotus, ſenſus vero planiſſimus. Nimirum Peluſiotæ trabes trabibus adnectebant ad obſtruendum portum. Hæc mens loci eſt. Simile quid narrat Appianus in Hiſpanicis, p. 525. Φρούρια δὲ ἀντὶ γεφύρας αὐτῷ δύο περιθεὶς, ἀπήρτησε καλωδίοις ΔΟΚΟΥΣ ΜΑΚΡΑΣ ἐξ ἑκατέρου φρουρίου, καὶ ἐς τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ μεθῆκεν. *Bina caſtella vice pontis objecit, ex quibus longas trabes utrinque funibus religatas in fluvium demiſit.*

ΠΗΝΙΚΑ—Τὸ δὲ, Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο, οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Av. ver. 1513.

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο;

Notandum illud, Πηνίκ' ἄττα; quam locutionem damnat Scholiaſtes. Atqui pro ſuo agnoſcit Ariſtophanes apud Etymol. Magn. et Harpocrationem, v. Ἄττα. cujus verba hic apponam: Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι ἐπ' ἀριθμοῦ ἔταξεν, Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προθῇς ἄττα πεντήκοντα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνου·

Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται;

Sic ſolent Grammatici. Quod probat hic, improbat ille. Sed error proculdubio in Græ-

cis

PARS III. cis eſt. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΗΝΙΚΑΙΤ' ἀπώλετο;
Πύθε χελιδὼν ΠΗΝΙΚΑΙΤΑ φαίνεται;

Vides jam pronunciatio quid fecerit, et quantas turbas hic dederit. Eſt autem πηνικᾆτα idem ac πηνίκ' εἶτα. *Quando igitur? Quando itaque?* Sic κᾆτα pro καὶ εἶτα. Ariſtoph. Ran. ver. 205.

——— ΚΑΙΤΑ πῶς δυνήσομαι;

Verba autem Pherecratis ita ſcribenda, et numeris ſuis reſtituenda ſunt:

——— Τοῖς δέκα ταλάντοις, Σίμων,
Ἄλλ' ἄττα πεντήκοντα προσθῇς ———

Decem autem talentis addas alia quinquaginta. In priori verſiculo nomen perſonæ excidiſſe videtur. Quod in hujuſmodi fragmentis laudandis ſolenne eſt.

ΠΙΔΑΚΕΣ. Σταγόνες. Πηγαί. Καὶ αἱ μὲν κατ' αὐτὰ πηγαὶ ἁλμυρᾶ ὕδατος ἦσαν αἱ πᾶσαι.] "Fragmentum hoc non pertinet ad vocem πίδαξ, "ſed πηγή." *Kuſter.* Locus non uno loco corruptus eſt. Primum ſcribendum, κατ' ΑΥΤΟ. Quomodo jam recte exhibere video Edit. Mediolanenſem. Deinde illud πηγαὶ eſt non niſi interpretatio τῦ, Πίδακες. Quare hoc fragmentum, cujuſcunque demum fuerit, ita reſcribendum

dum eſſe cenſeo. Καὶ αἱ μὲν ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΙΔΑΚΕΣ ἁλμυροῦ ὕδατος ἦσαν ΑΠΑΣΑΙ. *Atque omnes ſimul fontes ſalſi erant.* Κατ' αὐτὸ eſt *ſimul, eodem tempore.* Herodian. i. 37. Ἐπεῖχε δὲ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ καὶ λιμὸς τὴν πόλιν. *Sed et fames eodem tempore civitatem oppreſſerat.* Polybius in Excerpt. Valeſ. p. 1455. Ἐκπορευομένων γάρ ποτε ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΩΝ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τοῦ Φαβίου. *Egreſſis ſimul omnibus ex Fabii domo.* Atque ita intelligendus Heſychius: Γενεὰ, φυλὴ, ἐπὶ διαστήματος χρόνων τῶν μὴ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ βεβιωκότων. Vox autem πίδαξ occurrit apud Arrian. Exped. Alex. lib. vi. p. 428. Ὕδωρ συλλελεγμένον ἔν τινι χαράδρᾳ οὐ βαθείᾳ, ὀλίγην καὶ φαύλην ΠΙΔΑΚΑ.

ΠΙΔΑΚΙΩΝ. Πίδαξ. Πηγή. Ἡ σταγών.] "Puto "hæc ſeparanda eſſe: et τὸ Πιδακίων ut nomen "viri, ſeorſim ponendum: et deinde a capite "ſcribendum, Πίδαξ. Πηγή." *Kuſter.* Nugæ. Repone, ΠΙΔΑΚΙΟΝ. Πίδαξ. Πηγή. Ut a πίναξ πινάκιον, ſic a πίδαξ πιδάκιον. Quæ vox notanda: nam omnibus Lexicographis ignota eſt.*

ΠΙΕΡΙΑ. Ὄρος Μακεδονίας. Καὶ Πιερίδες, αἱ Μοῦσαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

* Sic etiam a πίθαξ πιθάκιον, quæ vox occurrit apud Alciphro. Lib. iii. Epiſt. xv.

Οὐ

PARS III.

Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι,
Ὄργια τοσσατίῳ ἀμφιέπεσα πόθῳ.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 560. ubi legitur, τοσσατίων πόθων.*

ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΝ ΠΟΡΦΥΡΑι. Παροιμία. Ὅτι οἱ φαῦλοι κἂν πολλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως δ' ἂν διαφαίνονται πονηροὶ ὄντες.] "Diogenianus, Cent. " vii. 94. rectius habet, καλοῖς περιβληθῶσι." *Kuſter*. Neutra lectio vera eſt. Scribendum omnino: Κἂν ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ περιβληθῶσιν. Ποικίλα ſunt *veſtes pictæ*. Terentius in Eunucho, *Veſtis varia*. Lucian. in Timon. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΝΔΥΣ ἐντυγχάνω αὐτοῖς. Ariſtoph. Plut. ver. 1200.

——Ἔχεσα δ' ἦλθες αὐτὴ ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ubi recte Schol. Ποικίλα ἱμάτια ἔχεσα. Ἀνθινὰ vocat Phylarchus apud Athenæum, lib. xii. p. 521. Παρὰ Συρακεσίοις νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ΑΝΘΙΝΑ ΦΟΡΕΙΝ. Sic Græci λευκὰ φορεῖν, μέλανα φορεῖν. Plutarch. in Lycurgo p. 157. Ἐν δὲ Ἄργει ΛΕΥΚΑ ΦΟΡΟΥΣΙΝ ἐν τοῖς πένθεσι. Lucian. in Toxari. Θαλλῷ ἐςεμμένον καὶ ΜΕΛΑΝΑ ΑΜΠΕΧΟΜΕΝΟΝ. D. Matth.

* Priorem verſiculum citat etiam Schol. ad Theocrit. Idyll. iii. 52.

xi. 8. Οἱ ΜΑΛΑΚΑ ΦΟΡΟΥΝΤΕΣ, ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσίν. Ita ſcribendus iſte locus. Non male noſtri Interpretes: *They that wear ſoft clothing, are in kings houſes.* Heſychius: Μαλακὸν ἱμάτιον, πολυτελὲς ἢ ἁπαλόν. Atque hinc vindicandus venit Callimachus apud Stobæum, Tit. lxxxi. PARS III.

> Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
> Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις,
> Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο ——

Qui locus multos quidem medicos exercuit, ſed nemo tamen, qui ſanaret, hactenus repertus eſt. Tu lege, meo periculo:

> ΞΑΝΘΑ σὺν εὐόδμοις ΝΑΡΔΟΛΙΠΗ στεφάνοις.

Per ξανθὰ intelligendi *crines rutili* ſive *capillitia fucata.* Κόμης ξανθίσματα vocat Euripides in Danaë apud Stobæum. Recte autem et eleganter, ξανθὰ ναρδολιπῆ. *Crines rutili nardo delibuti.* Myrinus in Epigramm. apud Reiſk. pag. 47.

> Καὶ τοὺς ΝΑΡΔΟΛΙΠΕΙΣ ἀλλοτρίους ΠΛΟΚΑΜΟΥΣ.

ΠΙΘΩ. Ἡ μιμώ. Πίθηξ δὲ παρά τισιν ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος· καὶ διαπιθηκίσαι, διαπαῖξαι· ἀπὸ τῶν πιθήκων. Φιλοπραγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον.] Scribendum, ex ordine literarum, Πίθηκος, ἡ μιμώ. Quemadmodum recte habet Editio Mediolanenſis.

PARS III.

Πείσανδρος εἰς ΠΑΚΤΩΛΟΝ ἐϛρατεύετο,
Κἄνταυθα ΤΗΣ ΠΑΣΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ κάκιϛος ἦν
Ἀνήρ * ———

Piſander ad Pactolum militabat,
Et ibi totius exercitus meticuloſiſſimus erat.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Vulgo, invito metro, τῆς σῆς ϛρατείας. † Notandum autem illud Πάκτωλον, in quo ſal loci conſiſtit. Piſander enim homo φιλάργυρος. Hinc ad Pactolum militavit.

——— *Ubi pinguia culta*
Exercentque viri, Pactoluſque irrigat auro.

---

* Vide D' Arnaud Animad. ad Hephæſtion. cap. 27. p. 149. qui legit τῆς ΟΛΗΣ ϛρατιᾶς. Sed noſtra vera lectio.—II Paralipom. xxxiii. 3. Καὶ προσεκύνησε ΠΑΣῌ Τῌ ΣΤΡΑΤΙᾼ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐδούλευσεν αὐτοῖς. Judith v. 24. Διὸ δὴ ἀναβησόμεθα, καὶ ἔσονται εἰς κατάβρωσιν ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΡΑΤΙΑΣ σοῦ, δέσποτα Ὀλοφέρνη. Item in cap. vii. 1. Τῇ δὲ ἐπαύριον παρήγγειλεν Ὀλοφέρνης ΠΑΣῌ Τῌ ΣΤΡΑΤΙᾼ αὐτοῦ. Xenophon Inſtit. Cyri lib. vii. p. 372. Edit. Hutchinſon. 8vo. Καὶ οὕτω προσῄεσαν τρεῖς φάλαγγες ἐπὶ τὸ Κύρου ϛράτευμα· ἡ μὲν μία, κατὰ πρόσωπον· τὰ δὲ δύο, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν, ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐώνυμον· ὥϛε πολὺν φόβον παρεῖναι ΠΑΣῌ Τῌ ΚΥΡΟΥ ΣΤΡΑΤΙᾼ. Confer et Theophilum ad Autolycum p. 228. Quare Eupolidis verſiculus ita forſan diſponendus:

Κἄνταυθα ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ κάκιϛος ἦν.

† Vox ἅπαντι reſtituenda Æſchylo in Eumen. v. 570.

Ἤτ' οὖν ΑΠΑΝΤΙ διάτορος Τυρσηνικὴ
Σάλπιγξ, βροτείου πνεύματος πληρουμένη,
Ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω ΣΤΡΑΤΩ.

Nihil

Nihil facetius. Sed viri doctiſſimi nihil hic viderunt. Simile illud Eubuli apud Suidam v. Χρυσοχοεῖον· PARS III.

Ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν
Λαβόντας ΕΙΣ ΥΜΗΤΤΟΝ ἐξελθεῖν ὅπλα.

Nam Hymettus auro abundare ferebatur. Hinc jocus Comici. Huc facit Ælian. de Anim. iv. 1. Ἀριςόδημος δὲ ὁ τρέσας, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ Ο ΔΕΙΛΟΣ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ οὔτε τὰς πατρίδας ᾔδοῦντο, οὔτε τὰς γαμετὰς, οὔτε τὰ παιδία. Dicebatur autem Piſander Ὀνοκίνδιος ſive Ὀνοκύνδιος. Quam vocem parum perſpectam habuerunt eruditi. Verum res ſatis manifeſta eſt. Heſych. Ὀνοκίνδιος, ὀνηλάτης. Idem: Ὀνοκύνδιος, ὀνηλάτης. Quod poteſt eſſe verum, poteſt eſſe falſum. Sed in iſto nomine, quod nemo videt, latet obſcœnum quid et κωμικώτερον. Heſychius: Κίνδα, πόρνη, ἀσχημοσύνη. Legendum, πορνικὴ ἀσχημοσύνη. Schema ſcilicet ἀφροδίσιον, ἀπὸ τοῦ κινεῖν. Cujus generis ſunt Κύβδα, Λάβδα, et ſi quæ alia, de quibus nos alibi. Ariſtoph. Theſmoph. ver. 496.

Ἐξῆλθον εἰς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
Παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ ΚΥΝΔ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Ita legendus eſt iſte locus. Emendabat Cl. Pierſonus ad Mœrin.

——Κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

PARS III. Sed virum doctiſſimum cum aliis feſellit vox Κύνδα. Ut a Κινεῖν, Κίνδα· ſic a Κυνεῖν, Κύνδα. Quod meretricum et hominum ſalaciorum eſt. Hinc Ὀνοκίνδας, Ὀνοκίνδιος, et Ὀνοκύνδιος, de homine ignavo, robuſto, ventri Venerique dedito. Quales aſini eſſe ſolent. Nam aſelli bene peculiati. Quod viris doctis ad Phædrum notatum iii. 4. v. 19. Atque hinc intelligendus locus Pindari, quem Interpretes, alii aliter, ut mos eſt iſtorum hominum, acceperunt. Eſt autem Pyth. x. pag. 313.

——— γελᾷ δ' ὁρῶν ὕβριν
ΟΡΘΙΑΝ κνωδάλων.

De *aſinis* hic ſermo eſt, quos ὄρθια κνώδαλα non male vocat. Eſt autem ὀρθίας ——— Heſych. Ὀρθίας ——— τίθεται καὶ ἐπὶ ΚΑΚΕΜΦΑΤΟΥ.

ΠΗΚΤΙΣ ——— Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι
μέλπεις.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 581. Vide nos ſupra, ad v. Κρέκουσα.

ΠΗΛΟΥΣΙΟΝ — Οἱ Πηλουσιῶται Κάσιοι φυσικῇ τέχνῃ ἄμματα ἔπλεκον, δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες.*]

* Forſan, δοκοὺς δοκοῖς συνάπτοντες. Sic Suidas v. Δίκη. Συνειρόντων δίκας δίκαις.

“ Mira

" Mira lectio et mirus ſenſus. An potius βρό- PARS III.
" χȣς ἐπὶ βρόχοις? Sed ἐπέχω, nec liquere mihi
" fateor." *Kuſter.* Leguntur hæc ſupra, v. Ἄμματα et v. Κάσιον. Auctor quidem ignotus, ſenſus vero planiſſimus. Nimirum Peluſiotæ trabes trabibus adnectebant ad obſtruendum portum. Hæc mens loci eſt. Simile quid narrat Appianus in Hiſpanicis, p. 525. Φρȣ́ρια δὲ ἀντὶ γεφύρας αὐτῷ δύο περιθεὶς, ἀπήρτησε καλωδίοις ΔΟΚΟΥΣ ΜΑΚΡΑΣ ἐξ ἑκατέρȣ φρȣρίȣ, καὶ ἐς τὸ πλάτος τȣ̃ ποταμȣ̃ μεθῆκεν. *Bina caſtella vice pontis objecit, ex quibus longas trabes utrinque funibus religatas in fluvium demiſit.*

ΠΗΝΙΚΑ—Τὸ δὲ, Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο, ȣ̓κ Ἀττικὸν, ȣ̓δὲ ἀρχαϊκὸν, ȣ̓δὲ ἀκριβές.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Av. ver. 1513.

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο;

Notandum illud, Πηνίκ' ἄττα; quam locutionem damnat Scholiaſtes. Atqui pro ſuo agnoſcit Ariſtophanes apud Etymol. Magn. et Harpocrationem, v. Ἄττα. cujus verba hic apponam: Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι ἐπ' ἀριθμȣ̃ ἔταξεν, Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προθῆς ἄττα πεντήκοντα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνȣ·

Πύθȣ χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται;

Sic ſolent Grammatici. Quod probat hic, improbat ille. Sed error proculdubio in Græcis

PARS III. cis eſt. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΗΝΙΚΑΙΤ' ἀπώλετο;
Πύθȣ χελιδὼν ΠΗΝΙΚΑΙΤΑ φαίνεται;

Vides jam pronunciatio quid fecerit, et quantas turbas hic dederit. Eſt autem πηνικᾶτα idem ac πηνίκ' εἶτα. *Quando igitur? Quando itaque?* Sic κᾆτα pro καὶ εἶτα. Ariſtoph. Ran. ver. 205.

——— ΚΑΙΤΑ πῶς δυνήσομαι;

Verba autem Pherecratis ita ſcribenda, et numeris ſuis reſtituenda ſunt:

——— Τοῖς δέκα ταλάντοις, Σίμων,
Ἀλλ' ἄτ]α πεντήκοντα πρόσθες ———

Decem autem talentis addas alia quinquaginta. In priori verſiculo nomen perſonæ excidiſſe videtur. Quod in hujuſmodi fragmentis laudandis ſolenne eſt.

ΠΙΔΑΚΕΣ. Σταγόνες. Πηγαί. Καὶ αἱ μὲν καὶ αὐτὰ πηγαὶ ἁλμυρȣ̃ ὕδατος ἦσαν αἱ πᾶσαι.] "Fragmentum hoc non pertinet ad vocem πίδαξ, "ſed πηγή." *Kuſter*. Locus non uno loco corruptus eſt. Primum ſcribendum, καὶ ΑΥΤΟ. Quomodo jam recte exhibere video Edit. Mediolanenſem. Deinde illud πηγαὶ eſt non niſi interpretatio τȣ̃, Πίδακες. Quare hoc fragmentum, cujuſcunque demum fuerit, ita reſcribendum

dum eſſe cenſeo. Καὶ αἱ μὲν ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΙΔΑΚΕΣ ἁλμυρȣ̃ ὕδατος ἦσαν ΑΠΑΣΑΙ. *Atque omnes ſimul fontes ſalſi erant.* Κατ' αὐτὸ eſt *ſimul, eodem tempore.* Herodian. i. 37. Ἐπεῖχε δὲ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ καὶ λιμὸς τὴν πόλιν. *Sed et fames eodem tempore civitatem oppreſſerat.* Polybius in Excerpt. Valeſ. p. 1455. Ἐκπορευομένων γάρ ποτε ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΩΝ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τȣ̃ Φαβίȣ. *Egreſſis ſimul omnibus ex Fabii domo.* Atque ita intelligendus Heſychius: Γενεὰ, φυλὴ, ἐπὶ διαστήματος χρόνων τῶν μὴ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ βεβιωκότων. Vox autem πίδαξ occurrit apud Arrian. Exped. Alex. lib. vi. p. 428. Ὕδωρ συλλελεγμένον ἐν τινι χαράδρᾳ ȣ̓ βαθείᾳ, ὀλίγην καὶ φαύλην ΠΙΔΑΚΑ.

PARS III.

ΠΙΔΑΚΙΩΝ. Πίδαξ. Πηγή. Ἡ σταγών.] "Puto "hæc ſeparanda eſſe: et τὸ Πιδακίων ut nomen "viri, ſeorſim ponendum: et deinde a capite "ſcribendum, Πίδαξ. Πηγή." *Kuſter.* Nugæ. Repone, ΠΙΔΑΚΙΟΝ. Πίδαξ. Πηγή. Ut a πίναξ πινάκιον, ſic a πίδαξ πιδάκιον. Quæ vox notanda: nam omnibus Lexicographis ignota eſt.*

ΠΙΕΡΙΑ. Ὄρος Μακεδονίας. Καὶ Πιερίδες, αἱ Μȣ̃σαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

* Sic etiam a πίθαξ πιθάκιον, quæ vox occurrit apud Alciphro. Lib. iii. Epiſt. xv.

Οὐ

PARS III.

Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι,
Ὄργια τοσσατίῳ ἀμφιέπουσα πόθῳ.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 560. ubi legitur, τοσσατίων πόθων.*

ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΝ ΠΟΡΦΥΡΑι. Παροιμία. Ὅτι οἱ φαῦλοι κἂν πολλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως δ' ἂν διαφαίνονται πονηροὶ ὄντες.] " Diogenianus, Cent. " vii. 94. rectius habet, καλοῖς περιβληθῶσι." *Kuſter*. Neutra lectio vera eſt. Scribendum omnino: Κἂν ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ περιβληθῶσιν. Ποικίλα ſunt *veſtes pictæ*. Terentius in Eunucho, *Veſtis varia*. Lucian. in Timon. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΝΔΥΣ ἐντυγχάνω αὐτοῖς. Ariſtoph. Plut. ver. 1200.

——Ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ubi recte Schol. Ποικίλα ἱμάτια ἔχουσα. Ἀνθινὰ vocat Phylarchus apud Athenæum, lib. xii. p. 521. Παρὰ Συρακουσίοις νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ΑΝΘΙΝΑ ΦΟΡΕΙΝ. Sic Græci λευκὰ φορεῖν, μέλανα φορεῖν. Plutarch. in Lycurgo p. 157. Ἐν δὲ Ἄργει ΛΕΥΚΑ ΦΟΡΟΥΣΙΝ ἐν τοῖς πένθεσι. Lucian. in Toxari. Θαλλῷ ἐστεμμένον καὶ ΜΕΛΑΝΑ ΑΜΠΕΧΟΜΕΝΟΝ. D. Matth.

* Priorem verſiculum citat etiam Schol. ad Theocrit. Idyll. iii. 52.

xi. 8. Οἱ ΜΑΛΑΚΑ ΦΟΡΟΥΝΤΕΣ, ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσίν. Ita ſcribendus iſte locus. Non male noſtri Interpretes: *They that wear ſoft clothing, are in kings houſes.* Heſychius: Μαλακὸν ἱμάτιον, πολυτελὲς ἢ ἁπαλόν. Atque hinc vindicandus venit Callimachus apud Stobæum, Tit. lxxxi.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
 Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο ——

Qui locus multos quidem medicos exercuit, ſed nemo tamen, qui ſanaret, hactenus repertus eſt. Tu lege, meo periculo:

ΞΑΝΘΑ σὺν εὐόδμοις ΝΑΡΔΟΛΙΠΗ στεφάνοις.

Per ξανθὰ intelligendi *crines rutili* ſive *capillitia fucata*. Κόμης ξανθίσματα vocat Euripides in Danaë apud Stobæum. Recte autem et eleganter, ξανθὰ ναρδολιπῆ. *Crines rutili nardo delibuti.* Myrinus in Epigramm. apud Reiſk. pag. 47.

Καὶ τὰς ΝΑΡΔΟΛΙΠΕΙΣ ἀλλοτρίας ΠΛΟΚΑ-
 ΜΟΥΣ.

ΠΙΘΩ. Ἡ μιμώ. Πίθηξ δὲ παρά τισιν ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος· καὶ διαπιθηκίσαι, διαπαῖξαι· ἀπὸ τῶν πιθήκων. Φιλοπραγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον.] Scribendum, ex ordine literarum, Πίθηκος, ἡ μιμώ. Quemadmodum recte habet Editio Mediolanenſis.

PARS III. diolanenſis. Deinde lege, φιλοπαιγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον. Etymol. Magn. Διαπιθηκίσαι, τὸ ΔΙΑΠΑΙΞΑΙ. Ἀπὸ τῶν πιθήκων· ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΟΝΕΣΤΑΤΟΝ γὰρ τὸ ζῶον. Quod omnino rectum.

ΠΙΘΗΚΟΣ. Ἡ μιμώ. Βάβριος·

Κερδὼ πιθήκῳ φησὶν, ἣν ὁρᾷς στήλην,
Ἐμοὶ πατρῴη τ' ἐστι, καί τι παππῴη.]

Mendum leve. Revocanda eſt priſtina ſcriptura totidem literis conſtans,

—— ΚΑιΤΙ παππῴη.

i. e. κἄτι ſive κ̓ ἔτι.* Locus ita vertendus eſt:

Vulpes ſimiæ dixit, quam vides columnam,
Ea mihi paterna, et avita etiam eſt.

Suidas infra: Πλούταρχος —— γεγονὼς ἐπὶ τῶν Τραϊανοῦ τοῦ Καίσαρος χρόνων, ΚΑΙ ΕΤΙ πρόσθεν. Reſtituenda iſta vox obiter Ariſtophani in Eccleſ. ver. 538.

—— Αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
Ὤιχοντο μετά σου, ΚΑιΤΙ χ' ἡ βακτηρία.

Ita ſcribendus iſte locus. Quod et recte vidit Kuſterus.†

---

* Ariſtoph. Ran. ver. 888.

Καὶ τὸν Μελέαγρον, ΚΑΤΙ μάλα τὸν Τήλεφον.

† Vitringa in Animadver. ad Vorſtium p. 222. adjectis ad Lamberti Bos Obſervat. Crit. hunc locum Comici ita legit:

—— Αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
Ὤιχοντο μετὰ σοῦ, ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΙ, χ' ἡ β——

Sed metro non conſuluit vir doctiſſimus.

ΠΙΚΤΩΡ.

PARS III.

ΠΙΚΤΩΡ. Ὁ κ̀ βάφος.] Hæc manifeſto corrupta ſunt. Erit fortaſſe qui legat, ὁ καὶ βαφεύς. Sed alius eſt *tinctor*, alius *pictor*. Reſcribendum ſine dubio: Πίκτωρ. Ὁ κ̀ ΦΑΒΙΟΣ. Intelligendus autem *Fabius Pictor*, Hiſtoriæ Romanæ ſcriptor longe antiquiſſimus: de quo conſulendus Voſſius de Hiſtor. Latin. lib. i. cap. 3. Suidas infra: Φάβιος Πίκτωρ. Συγγραφεὺς Ῥωμαίων.

ΠΙΛΗΜΑ. Περίτροχον, περιφερὲς σκέπασμα.] Locus ab interpunctione laborat. Diſtingue, Πίλημα περίτροχον. Περιφερὲς σκέπασμα. Reſpexit autem Suidas, quod nemo vidit, ad Callimachum apud Schol. ad Sophocl. Oedip. Col. ver. 305.

——Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς ΠΙΛΗΜΑ ΠΕΡΙΤΡΟΧΟΝ ἄλκαρ ἔκειτο
Εἴδεος——

Circum autem caput erat nuper ex Hæmonia perlatus pileus rotundus, tegumentum atque tutamen faciei contra ſolem. Ita locus iſte ſcribendus et interpretandus eſt: quod ex Sophocle atque ejus Scholiaſta liquet. Vulgo corruptiſſime legitur, πιλημά τι πέτρου. Quod viros doctiſſimos admodum torſit. Nos una opera et Poetam et Grammaticum noſtrum ſublevavimus. Cæterum, dum hic ſumus, monere

PARS III. monere libet reſtituendam eſſe vocem πίλημα Dionyſio Longino, περὶ ὕψους, § 32. Μᾶλλα δὲ ταῦτα σαρξὶ πάντα κατεσκίασαν, προβολὴν τῆς ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον ΤΑ ΠΙΛΗΜΑΤΑ προθέμενοι. Ita ſcribendus eſt iſte locus. Nam quod vulgo legitur, ineptiſſimum eſt. Sed de hoc pluribus fortaſſe ad Longinum.

ΠΙΛΟΙΣ. Πιλητοῖς. Καὶ πίλημα λέγεται. Φοροῦσι δὲ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς θώρακας πιλητοὺς, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι γέῤῥα, διὰ τὴν χρηστότητα τῶν πιλημάτων.] "Locus hic non ſatis ſanus mihi videtur, "quem ſic potius ſcribendum cenſuerim. "Φοροῦσι δὲ καὶ περικεφαλαίας καὶ θώρακας πιλητοὺς. "i. e. *Gerunt autem et galeas et thoraces coac-"tiles.* Nemo enim capitibus tribuat thora-"ces, quos pectorum eſſe tegumenta omnibus "conſtat. Vel intellige, calones onerum loco "thoraces in capitibus geſtâſſe: quo ſenſu "Lipſius hunc locum accipit iii. 6." *Kuſter.* Eſt locus egregius, ſed quem minus dextre (nam in Re Critica nunc dextri, nunc ſiniſtri ſumus) adminiſtravit Cl. Kuſterus. Nec rem pro ſua diligentia adſecutus erat doctiſſimus Lipſius. Atqui mens loci ſatis manifeſta eſt. Nimirum dicit Suidas tria iſta vocabula, Πίλος, Πιλητὸς, Πίλημα, Græcis eſſe in uſu. En exemplum luculentum ſcriptoris ἀνωνύμου· Φοροῦσι δὲ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ΠΙΛΟΥΣ, καὶ θώρακας ΠΙΛΗ-ΤΟΥΣ,

ΤΟΥΣ, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι στῤῥὰ διὰ τὴν χρηστότητα τῶν ΠΙΛΗΜΑΤΩΝ. *Gerunt autem pileos in capitibus, et thoraces coactiles, quorum ventres ſunt firmi propter lanæ coactæ præſtantiam.* Ita ſine dubio ſcribendus eſt iſte locus. Non potuit adcuratius noſter Suidas. PARS III.

ΠΙΤΤΑ —— Ὅθεν παλαῖστραι τε ἀνήβησαν, καὶ σπουδαὶ, καὶ τὰ φιλίτια ἐπανῆλθε, καὶ ἐγένετο ἡ Λακεδαίμων ἑαυτῇ ὁμοία.] Hæc ſunt verba Philoſtrati in Apollonio iv. 27. ubi legitur, καὶ σπουδαὶ καὶ τὰ φιλίτια. Quod nonnullis fortaſſe arridebit. Sed Suidæ lectio veriſſima eſt. Σπουδαὶ ſunt *Scholæ*, ſive *munus atque exercitia Scholarum.* Eſt autem vox Philoſtrato familiaris. Utitur in vit. Apollon. vi. 14. Μεσημβρία δὲ ὡς ἐγένετο, διέλυσαν ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΗΝ. *Cum meridies adveniſſet, diſputationem abruperunt.* Utitur etiam in Adriano et Damiano: quod et recte adnotavit Cl. Valeſius, Emend. p. 90.* Recte autem Philoſtratus, σπουδαὶ καὶ φιλίτια. Utrumque enim ad juvenes formandos pertinet. Heſych. Φιλίτια, συσσίτια. Plutarch. in Lycurgo: Ἐς δὲ τὰ συσσίτια καὶ παῖδες ἐφοίτων ὥσπερ εἰς ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ σωφροσύνης ἀγόμενοι, καὶ λόγων ἠκροῶντο πολιτικῶν, καὶ παιδευτὰς ἐλευθερίους ἑώρων. Quod egregium eſt, et ad Philoſtratum elucidandum unice facit.

* Utitur et Eunapius in Ædeſio p. 62. Τοῖς δὲ ἐξήρχει τὰ ποτάμια πλοῖα μετὰ ῥαστώνης ἐπὶ ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΗΝ ὑποφέροντες.

ΠΙΤΤΥΣ.

PARS III.

ΠΙΤΥΣ——Ξενοφῶν· Χωρίον πίτυσι διαλειπέσαις μεγάλαις, ἄνθ᾽ ὧν ἑςηκότες ἄνδρες τὶ ἂν πάθοιεν.] Depromptus eſt hic locus ex Xen. Exped. Cyri, lib. iv. 7. 4. p. 337. Ed. Par. Verba ipſa elegantiſſimi ſcriptoris, quia noſtrum Suidam plurimum adjuvant, hic adſcribam: Τὸ δὲ χωρίον, ὡς καὶ σὺ ὁρᾷς, σχεδὸν τρία ἡμίπλεθρά ἐςιν, ἃ δεῖ βαλλομένους παρελθεῖν. Τούτου δὲ ὅσον πλέθρον δασὺ πίτυσι διαλειπούσαις μεγάλαις, ἀνθ᾽ ὧν ἑςηκότες ἄνδρες τὶ ἂν πάσχοιεν ἢ ὑπὸ τῶν φερομένων λίθων, ἢ ὑπὸ τῶν κυλινδουμένων; Ubi notanda locutio, ἀνθ᾽ ὧν ἑςηκότες ἄνδρες. Ad quem locum ceſpitarunt viri doctiſſimi Henricus Stephanus et Hutchinſonius noſter. Sed utrumque fefellit Helleniſmi ratio. Eſt enim locutio proba et Homerica. Homer. Il. Θ. 233.

> ΤΡΩΩΝ ΑΝΘ᾽ ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαςος
> ΣΤΗΣΕΣΘ᾽ ἐν πολέμῳ ——

Ubi peropportune Scholiaſtes: Ἀνθ᾽ ἑκατόν. Ἀντὶ τοῦ, KATENANTI τῶν ἑκατόν. Quare locus Xenophontis ita interpretandus eſt: *Loci autem jugerum pinis ingentibus per intervalla diſpoſitis denſum eſt*, quibus ex adverſo ſi milites conſiſtant, *quid vel a jactis, vel devolutis ſaxis incommodi tulerint?* Quod omnino verum atque rectum eſt.

ΠΙΤΥΣ——Καὶ Πιτυκάμπτης, ὁ Κένταυρος.] « Potius πιτυοκάμπτης. Vide Lucianum in « Pro-

“Prometheo ſub finem, et ibi Græviūm.” *Kuſter.* Idem πιτυκάμπτης et πιτυοκάμπτης. Lucilius, in Epigramm. Anthol. lib. ii. p. 230. PARS III.

Κεῖται δὴ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἡ ΠΙΤΥΚΑΜΠΤΗι.

Ita verſiculum iſtum emendavit, et recte quidem emendavit, illuſtris Huetius, Vulgo inepte παλίκαμπτῃ. Locus autem Luciani in Prometheo ita legitur: Εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιύτυς πιτυοκάμπτας ϗ τραγελάφυς ϗ αὐτὸς συντεθεικώς. Locus vexatiſſimus, ſi quis alius, et mutilatus. Nos veriſſime emendavimus: Εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΗΣ, τοιύτυς ΙΠΠΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ ϗ τραγελάφυς καὶ αὐτὸς συντεθεικώς. *Niſi quis me fugit homo audax et vere* πιτυοκάμπτης, *qui res diverſiſſimas, quales ſunt* ἱππαλεκτρυόνες *et* τραγέλαφοι, *conſociare potuerit.* Ita ſine dubio legendus et vertendus iſte locus. Quod vel ſua elegantia ſatis confirmat. Reſpexit autem manifeſto Lucianus ad Ariſtoph. Ran. ver. 968. et 997.

Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας, μὰ Δί', ὐδὲ τραγελάφυς.

ΠΛΆΣΤΙΓΞ. Τῦ ζυγῦ τὸ ἀντίῤῥοπον.——Ἅμα τοῖς τῶν πλαστίγγων ἐπιστάταις ἀποκαθέστησε τοῖς Πέρσαις τὰ χρήματα.] Decerptum eſt hoc fragmentum ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, p. 120. Παραγενομένων τινῶν ΠΕΡΣΩΝ εἰς τὸ Δάρας, οἷς τὸ τοιόνδε ἐν φροντίσιν ὑπῆρχεν, ἅμα ἐνίοις τῶν

PARS III.

Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι,
Ὄργια τοσσατίῳ ἀμφιέπουσα πόθῳ.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 560. ubi legitur, τοσσατίων πόθων.*

ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΝ ΠΟΡΦΥΡΑι. Παροιμία. Ὅτι οἱ φαῦλοι κἂν πολλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως δ' ἂν διαφαίνονται πονηροὶ ὄντες.] "Diogenianus, Cent. "vii. 94. rectius habet, καλοῖς περιβληθῶσι." *Kuſter*. Neutra lectio vera eſt. Scribendum omnino: Κἂν ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ περιβληθῶσιν. Ποικίλα ſunt *veſtes pictæ*. Terentius in Eunucho, *Veſtis varia*. Lucian. in Timon. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΝΔΥΣ ἐντυγχάνω αὐτοῖς. Ariſtoph. Plut. ver. 1200.

——Ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ubi recte Schol. Ποικίλα ἱμάτια ἔχουσα. Ἀνθινὰ vocat Phylarchus apud Athenæum, lib. xii. p. 521. Παρὰ Συρακουσίοις νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ΑΝΘΙΝΑ ΦΟΡΕΙΝ. Sic Græci λευκὰ φορεῖν, μελανὰ φορεῖν. Plutarch. in Lycurgo p. 157. Ἐν δὲ Ἄργει ΛΕΥΚΑ ΦΟΡΟΥΣΙΝ ἐν τοῖς πένθεσι. Lucian. in Toxari. Θαλλῷ ἐστεμμένον καὶ ΜΕΛΑΝΑ ΑΜΠΕΧΟΜΕΝΟΝ. D. Matth.

* Priorem verſiculum citat etiam Schol. ad Theocrit. Idyll. iii. 52.

ſervaverat ad Timæum Cl. Rhunkenius. Qui de hoc loco conſulendus eſt p. 156.

PAR III.

ΠΛΟΙΖΕΙ. Πορεύεται. Πλοῦς γὰρ καὶ ἡ ὁδός.] Verba iſta Πλεῖν, πλοῦς, πλοΐζειν ſive πλωΐζειν, atque alia ejuſdem familiæ vocabula, de quovis itinere, tum per mare, tum per terram, uſurpantur. Quod viris doctis notatum. Heſych. v. Πλοῦς. Καὶ τὴν πεζὴν ὁδὸν ΠΛΟΥΝ ἔλεγον. Idem: ΑΠΟΠΛΕΙΝ, ἀπελθεῖν. Ita ſcribendum.* Schol. ad Nicand. Theriac. ver. 295. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, φθέγγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἡ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἀπέπλεις τεὸν ἐπὶ τὸν νύμφιον, ᾧ γαμοῦμαι σήμερον. Verba Ariſtophanis cum metro tum ſenſu deſtituta ſunt. Nec viri doctiſſimi ſanare potuerunt. Nos utrique incommodo eleganter ſuccurrimus. Repone,

———ΑΠΟΠΛΕΥΣΤΕΟΝ
Ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμοῦμαι σήμερον.

Eundum eſt ad ſponſum, cui hodie nubam.

Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 412.

Ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα ΠΛΕΥΣΤΕΑ.

---

* Plutarchus in Cato. Minor. p. 792. Edit. Lutet. Pariſ. 1624. Ἐξέπεμψας, (εἶπεν) ὦ Ἀπολλωνίδη, τὸν Στατύλλιον ἀπὸ τοῦ φρονήματος ἐκείνου καθελών; καὶ ΠΕΠΛΕΥΚΕΝ ὁ ἀνὴρ, μηδὲ ἀσπασάμενος ἡμᾶς;

ΠΛΟΚΑΜΙΣ.

Ἀντὶ δέ σοι πλοκαμῖδος, Ἑκηβόλε, κάλλος ἐπέη.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. Anthol. p. 43. Carmen integrum, quod Euphorionis eſt, idque emendatum ſubjiciam:

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας,
Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαΐην.
Ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἑκήβολε, κάλλος ἐπέη
Ὡς ΑΡΧΗΘΕΝ ἀεὶ κίσσος ἀεξομένῳ.

Primas cum poneret pulchras comas Eudoxus,
Phœbo dicavit decus puerile.
Illi vero, Apollo, pro cincinno pulchritudo inſit
Magis magiſque ſicut hedera creſcenti.

Ita ſcribendi iſti verſiculi. Vulgo corruptiſſime legitur,

Ὡς χαρνῆθεν ἀεὶ κίσσος ἀεξόμενος.

Nos ſententiæ ductu veram lectionem reſtituimus.* Heſych. Πεδόθεν, ΑΡΧΗΘΕΝ, ἐκ ῥίζης. Poteris etiam ſcribere:

Ὡς ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ἀεὶ γῆθεν ἀεξομένῳ.

---

* De hoc loco, Cl. Valcken. in Diatrib. Eurip. p. 152. qui tamen fallitur. Vide nos in Crit. Epiſt. v. Εὐφορίων. ubi hoc Epigramma emendatum dedimus.

Quod

Quod pulchrius. Sophocles, Oedip. Col. ver. 673. PARS III.

Θάλλει δ' ὀυρανίας ὑπ' ἄχνας
Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ΑΙΕΙ
ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ——

ΠΝΕΥΣΑΣ. Σφοδρῶς ὀργισθείς.——Ἔτι δὲ τῷ προπτεύματι συμπλαμένων καὶ μαχομένων ἐκ διαιρέσεως ταῖς μαχαίραις (τουτέστιν ὀργίλως) παρὰ τὰς ἐκ τῶν ὄπισθεν ὑπὸ τὴν μάλην παρέσφαξε.] "Fragmentum hoc adeo lacerum eſt et corruptum, ut "vix ſenſum aliquem ex eo elicere queas." *Kuſter*. Locus nonnihil corruptus eſt, ſed ita ut facile reſtitui poſſit. Reſcribo, Ἔτι δὲ τῷ προαπτεύματι συμπλαμένων καὶ μαχομένων ΕΚ ΔΙΑΡΣΕΩΣ ταῖς μαχαίραις, ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΤΙΣ ἐκ τῶν ὄπισθεν ὑπὸ τὴν μάλην παρέσφαξε. *Dum vero acriter concurrerent, et cæſim rem gererent, pone quidem adſtans ſub maxilla eum percuſſit.* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Ἐκ διάρσεως μάχεσθαι, eſt, *cæſim rem gerere. To uſe their broad ſwords.* Quomodo locutus eſt Polybius, lib. ii. p. 68. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνδραμόντες εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς μὲν Κελτοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελόμενοι τὴν ΕΚ ΔΙΑΡΣΕΩΣ αὐτῶν μάχην, ὅπερ ἴδιόν ἐστι Γαλατικῆς χρείας, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν. Qui locus notandus. Romani punctim, Galli cæſim pugnabant. Quod alibi ἐκ καταφορᾶς vocat Polybius. Recte autem

 ſcripſimus

PARS III. ſcripſimus; Παραςάς τις ἐκ τ̃ ὄπισθεν παρέσφαξε. Plut. in Numa: Αὐτὸς δὲ ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΕΞΟΠΙΣΘΕΝ κατηύξατο ϗ περιεσκόπει. Agathias, lib. iii. p. 71. Ἰλυασπώμενον δὲ αὐτὸν ἔτι ϗ ἐπαναςησείοντα, ΠΑΡΑΣΤΑΣ ὁ τȣ̃ Ῥȣςίκȣ δορυφόρος, ϗ ξίφει παλάξας τὴν κεφαλὴν, τελεώτατα ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΕΙ.* Sophocles, Oedip Col. ver. 985.

Εἴ ΤΙΣ σὲ τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
ΚΤΕΙΝΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣ ———

Cæterum hoc fragmentum Polybio proculdubio eſt adſignandum. Quod ex ſtilo manifeſtum eſt.

ΠΝΙΓΕΙ ΜΕΤΡΙΩι. Συμμέτρῳ καύματι, τȣτέςιν, ἔαρι.] Hæc leguntur apud Schol. ad Ariſtoph. Av. ver. 727.

ΠΟΔΗΝΕΜΟΣ. Ἡ ταχεῖα.

Αἰθίοπς, ξένε, τόνδε ποδηνέμȣ ἔννεπε τύμβον.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. iii. p. 386.

ΠΟΙΝΗ. ——— Ἐν Ἐπιγράμματι·

Μὴ, λίτομαι, δέσποινα, τοίην μὴ λάμβανε ποινήν.]

---

* Homer. Iliad. Π. v. 114.

Ἕκτωρ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι ΠΑΡΑΣΤΑΣ
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε ———

Hexameter

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 662. Vocabula autem τοίη, ποίη, et ſimilia, quod monendum, primam ſyllabam, nunc brevem, nunc longam, habent. Democritus in Epigramm. Anthol. lib. iv. p. 465. PARS III.

—— Εἰ δὲ ΤΟΙΗΔΕ

Κέοιη, συγχείσθω θυμὸς Ἐνυαλίυ.*

Quare hoc rectum. Sed MSS. ΤΟΣΗΝ μὴ λάμβανε ποινήν. Quod ſuavius.

ΠΟΛΛΟΙ μὲν ἐχθροὶ, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.] Hic ſenarius exſtat apud Sophocl. Aj. ver. 1047. ubi recte legitur:

Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, ΠΑΥΡΑ δ' ὠφελήσιμοι.

In Troade multi ſunt inimici, et qui ὠφελήσιμοι, in paucis ὠφελήσιμοι ſunt. Quibus indicat Teucer, inimicos ſuos multos et potentes eſſe, amícos vero, quot quot, parum idoneos et minus uſui eſſe poſſe. Nam duces ab Ulyſſe, milites ut plurimum ab Ajace. Hæc mens Tragici eſt, quam minus perceptam habuerunt viri eruditi.† Emendationem autem Cl.

* Sophocles in Aj. v. 454.

Καὶ ΠΟΙΟΝ ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς

Τελαμῶνι;

† Eunapius in Proæreſio p. 113. Edit. Hieronym. Commelin. Ὡς δὲ ΠΟΛΥ μὲν ἑώρα ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΟΝ, ΤΟ ΔΕ ΦΙΛΙΟΝ ΜΙΚΡΟΥ καὶ διαλανθάνον, ἐγένετο μὲν κατὰ λόγον ἀθυμότερος.

Heathii

PARS III. Heathii—Παῦροι ὠφελήσιμοι, Scena Attica averſatur.

ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ. Μνῆμα. Τάφος. Τὸ θρυλλέμενον παρὰ πολλοῖς ξενοτάφιον.] "Sic habent "libri tam MSS. quam editi. Videndum "tamen annon forte legendum ſit, κοινοτάφιον, "i. e. *commune ſepulchrum.*" *Kuſter.* Reſcribe, ξυνοτάφιον. Phocylides, ver. 108.

> ΞΥΝΟΣ χῶρ(ος) ἅπασι, πένησί τε ϗ βασιλεῦσιν.
> *Omnes eodem cogimur, tum pauperes, tum reges.**

Apollonides, in Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 301.

> Ἄμφω δ' ὡς Ὑμεναίε ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται,
> ΞΥΝΟΝ ἀγαλλόμενοι ϗ ΤΑΦΟΝ ὡς θάλαμον.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo corruptiſſimus eſt. Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 330.

> Ἁδ' ἐγὼ ἡ περίβωτ(ος) ΥΠΟ ΠΛΑΚΙ τῇδε τέθαμμαι.

Eleganter autem Ὑμεναίε ὑπὸ πλακί. *Sub lapide nuptiali, non ſepulchrali.* Nam eodem

* Epigram. in Anthol. Cl. Reiſk. N°. 587. p. 79. quod quia breve et ſuaviſſimum eſt hic libet apponere.

> Πρόκλος εἰς ἑαυτον ϗ Συριανὸν.
>
> Πρόκλος ἐγὼ Λύκιος γενόμην γένος, ὃν Συριανὸς
> Ἐνθάδ' ἀμοιβὸν ἑῆς θρέψε διδασκαλίης.
> ΞΥΝΟΣ δ' ἀμφοτέρων ὅδε σώματα δέξατο τύμβος·
> Αἴθε δὲ καὶ ψυχας ΧΩΡΟΣ ΕΕΙΣ λελάχοι.

die

die et nuptj et mortui ſunt. Haud aliter Sophocles, Antig. ver. 1323. PARS III.

ΝΥΜΦΕΙΟΝ ΑΙΔΟΥ κοῖλον εἰσβαίνομεν.

Ubi Schol. Νυμφεῖον. Τὸν νυμφῶνα. *The bride-chamber of death.*

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ. Ναυκρατίτης. Τινὲς δὲ Ἀρδιήνης σοφιςὴν γράφουσι, παίζοντες.* Πόλις δὲ Φοινίκης ἡ Ἀρδιήνα.] " Quamprimum in hunc locum in-" cideremus, vidimus legendum eſſe πταίον-" τες: quam conjecturam gaviſi ſumus con-" firmari judicio magni Pearſoni, qui eandem " emendationem ad marginem Suidæ adnota-" verat." *Kuſter.* De hoc loco ſatis multa tum Kuhnius, tum Hemſterhuſius, ad Pollucem. Sed utrumque fefellit vera lectio. Reſcribendum omnino: Πολυδεύκης. Ναυκρατίτης. Τινὲς δὲ ΕΞ ΑΡΑΔΟΥ ΕΙΝΑΙ σοφιςὴν γράφουσι ΠΤΑΙΟΝΤΕΣ. Πόλις δὲ Φοινίκης ἡ ΑΡΑΔΟΣ. *Pollux. Naucratita. Quidam autem ſcribunt ſophiſtam illum Arado fuiſſe oriundum. Sed perperam. Eſt autem Aradus urbs Phœniciæ.* Ita locutus eſt Suidas ſupra: Ἀλκμάν. Λάκων, ἀπὸ Μεσσόας. Κατὰ δὲ τὸν Κράτητα ΠΤΑΙΟΝΤΑ Λυδὸς ἐκ Σάρδεων. Ita ſine dubio legendus iſte locus. Nam in eam partem inclinat Suidas, ut Alcmana

* Athenæus vi. 9. p. 242. Τῶν δὲ τοιούτων ἐπιθέτων, ἃ ἐπὶ χλεύῃ Ἀθηναῖοι ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ ἔλεγον, μνημονεύει Ἀναξανδρίδης ἐν Ὀδυσσεῖ.

Lacona

PARS III.

Lacona fuiſſe cenſeat: de quo doctiſſimus Brodæus ad Anthol. lib. iii. p. 398.* Quod vero habet Suidas de Arduenna urbe Phœniciæ, ridiculum eſt. Fruſtra enim Arduennam in Phœnicia quæſiveris. Nos recte, opinor, emendavimus. De Arado autem, quæ urbs Phœniciæ, Diodorus Siculus, Strabo, Stephanus Byzantinus, alii. Mela ii. 7. *Aradus etiam in Phœnice, eſt parva, et, quantum patet, tota oppidum.*

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΣ, καὶ Ἀριφράδας, καὶ Οἰώνιχος, ἀῤῥητοποιοί. Καὶ Πολυμνήστεια δὲ καὶ αὕτη κωμῳδεῖται ἐπὶ αἰσχρότητι.†] Vidit hic vitium, ſed non ſuſtulit, Kuſterus. Repone, καὶ ΑΥΤΑ κωμῳδεῖται. *Quin et carmina Polymneſti,* Πολυμνήστεια *dicta, propter obſcœnitatem a Comicis perſtringuntur.* Quod ex Cratini Trochaico patet:

Καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει, μουσικήν τε μανθάνει.

ΠΟΝΤΟΣ——Καὶ παροιμία· Πόντος ἀγαθῶν. Ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων· ὥσπερ Ἀγαθῶν θάλασσα.] Hæc magnam partem leguntur apud Schol. ad Ariſtoph. Plut. ver. 1051. qui

* Suidas v. Κορνοῦτος.—Οὗτος ὁ Κορνοῦτος Λεπτίτης φιλόσοφος· ἡ δὲ Λεπτὶς πόλις Λιβύης.

† Hoc fragmentum deſcripſit Suidas ex Schol. ad Luciani Pſeudologiſt. ſub initium, vol. iii. p. 164. Edit. Reitzii.

et

et proverbium illud, Πόντος ἀγαθῶν, Sophronis eſſe docet. Phœnix Coloph. apud Athenæum, lib. xii. p. 530. PARS III.

Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω,
Ἀσσύριος, ὅς τις εἶχε ΧΡΥΣΙΟΥ ΠΟΝΤΟΝ.

ΠΟΡΘΜΕΙΟΝ. Τὸ πλοῖον. Πορθμίον δὲ, τὸ ναῦλον.] "Imo contra pòtius, πορθμεῖον τὸ ναῦ-"λον. Πορθμίον δὲ, τὸ πλοῖον. Vide Stephanum "in Theſauro." *Kuſter.* Idem πορθμίον et πορθμεῖον, ut χρυσίον et χρυσεῖον. Vox autem πορθμίον ſive πορθμεῖον, quod monendum, formæ adjectivæ quodammodo eſt. Hinc nunc de *nave*, nunc de *naulo* uſurpatur. Heſych. Πορθμεῖον, σκαφίδιον διαπερᾶν μισθῷ. Polybius, lib. iii. p. 271. Ἐν δυσὶν ἡμέραις πλῆθος ἀναρίθμητον ἐγένετο πορθμείων. Ælian. Hiſt. Anim. xiii. 21. Οὗτος γὰρ μετὰ μικρὸν τὸν βίον κατέστρεψε, περαιούμενος ὀλίγον καὶ στενὸν πορθμὸν ἐξήρει πορθμείῳ καὶ βραχεῖ. Vide doctiſſ. D'Orvill. ad Charit. p. 83. ubi de hac voce agit. Cæterum, quod obiter monendum, Æliani verba corrupta ſunt, atque ita certo certius emendanda: ΕΞΗΡΕΙ πορθμείῳ καὶ βραχεῖ. *Navicula ſexremi.* Plutarch. in Caton. Min. p. 778. Τὴν ὄχθην παρεξελαύνων ἐπὶ νεὼς ΕΞΗΡΟΥΣ.

ΠΟΡΘΜΙΣ ΚΑΙ ΠΟΡΘΜΙΔΙΟΝ.

Ἀΐδεω λυπηρὲ διηκόνε, τοῦτ' Ἀχέροντος
Ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ.]

Hoc

PARS III. Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis in Diogenem, quod legitur Anthol. lib. iii. p. 420.

ΠΟΡΝΕΙΑ. Ἡ εἰδωλολατρεία.] Hæc gloſſa ſacra eſt: quod ex ſequentibus manifeſtum. Quin et hæc mala cognata quodammodo et confinia ſunt. Quod et notavit Paulus in Epiſtola prima ad Corinthios x. 7, 8. Μηδὲ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν· ὡς γέγραπται· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν. Μηδὲ ΠΟΡΝΕΥΩΜΕΝ, καθώς τινες αὐτῶν ΕΠΟΡΝΕΥΣΑΝ. Atque hinc vindicandum illud Jacobi Act. Apoſt. xv. 20. Ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΡΝΕΙΑΣ. Quæ perperam ſollicitavit magnus Bentleius. Sed hæc alibi fortaſſe pluribus. Veriſſime auctor Sapientiæ xiv. 12. Ἀρχὴ ΠΟΡΝΕΙΑΣ, ἐπίνοια ΕΙΔΩΛΩΝ. Quod imprimis notandum.

ΠΟΡΠΗ. Ἡ παρὰ Ῥωμαίοις φίβλα. Ὁ δὲ τὴν πόρπην αὐτοῦ σπάσας, ἀεὶ, φησὶν, ὑμεῖς οἱ περὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐστε κήρυκες τοιοῦτοι.] Ex quo fonte hoc fragmentum deprompſerit Suidas, quærant otioſi. Sed Græca laborant: quod miror Kuſterum fugiſſe. Repono, Οἱ ΠΑΡΑ τῶν Ἀχαιῶν κήρυκες. *Ab Achæis legati.* Polybius, in Excerpt. Legat. p. 1296. Μετά τινα χρόνον εἰσῆλθον οἱ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεις. Sic ſæpius loquitur Polybius.

ΠΩΓΩ-

ΠΩΓΩΝΙΑΣ. Ὁ μέγας πώγων.] Scribendum, ᾧ μέγας πώγων. *Qui barbam habet promiſſam.* Vox occurrit apud Dion. Caſſ. in Excerptis Valeſii, p. 670. Ἀπογένειος αὖ κ̀ μετὰ τȣ̃το ΠΩΓΩΝΙΑΣ ἐφαντάζετο. *Nunc imberbis, mox barbatus videbatur.* Æſchyl. Agamemn. v. 314.

PARS III.

Φλογὸς μέγαν πώγωνα ——

Ubi Schol. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐκ τȣ́τȣ ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις ΠΩΓΩΝΙΑΣ ΑΣΤΗΡ.

ΠΩΜΑΛΑ —— Καὶ παρ' Ἀριςοφάνει ἐν Κωκάλῳ.] Locus Comici, ad quem reſpexit Suidas, exſtat apud Harpocrat. v. Πώμαλα. Πώμαλα. Ἀντὶ τȣ̃ ȣ̓δαμῶς. —— Ἀριςοφάνης ἐν Κωκάλῳ· Λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν πώμαλα, Οὐδὲν εἶπον ȣ̓δενί. Quæ ita legenda et in priſtinum ſtatum revocanda ſunt:

A. Ἡ λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν; B. Πώμαλα.
Οὐκ εἶπον ȣ̓δὲν ȣ̓δενί * ——

A. *An altercatio aliqua inter vos fuit?* B. *Minime.*
Nihil dixi cuiquam ——

Ariſtoph. in Pluto, ver. 66.

A. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμȣ̃. B. Πώμαλα.

---

* In primo verſiculo forſan legendum eſt, Διαλοιδορία, quæ proba vox; ut Διαμαρτυρία.

Ariſto-

PARS III. Ariſtophanes ἐν Κωκάλῳ laudatur Athenæo, lib. xi. p. 478. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ· Ἄλλαι ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεραμευομέναις Κοτύλαις μεγάλαις ἔκχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδὲν ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου. Quæ ita reformanda et numeris ſuis reſtituenda ſunt:

——Ἄλλαι
Ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν
κεράμειον
Κοτύλαισι μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον.

Quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ, ſive Athenæi: quod miror viros doctos non animadvertiſſe. Huc facit Plato in Sympoſio: Θορύβου μεστὰ πάντα εἶναι, καὶ οὐκέτι ΕΝ ΚΟΣΜΩι ΟΥΔΕΝΙ ἀναγκάζεσθαι ΠΙΝΕΙΝ πάμπολυν οἶνον. Idem autem ἐν οὐδενὶ κόσμῳ et οὐδένα κόσμον. Herodot. ix. 65. Οἱ Πέρσαι ἔφευγον ΟΥΔΕΝΑ ΚΟΣΜΟΝ. Quod veteris Atticiſmi eſt.

ΠΡΑΝΗΣ. Ὁδὸς κατωφερής. Ἐν δέ τινι πρανεῖ, στενῷ καὶ ἐπιμήκει καὶ ὀλίσθου γέμοντι, πολλοὶ παρεφέροντο.] Lego, Ἐν δέ τινι πρανεῖ ΣΤΕΝΩΠΩι. *In via anguſta et declivi.* Schol. ad Homer. Il. H. 143. Στεινωπῷ. Στενῷ τόπῳ. Στενῇ ὁδῷ. Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. iv. 39. Στενοῦ δὲ ὄντος πάνυ τοῦ ΣΤΕΝΩΠΟΥ δι᾽ οὗ τὴν ἀπήνην ἔδει διελθεῖν. *Quum autem peranguſtus eſſet locus, qua carpentum*

pentum erat tranſiturum. Quod vero legit ad Mœrin Cl. Pierſonus, Πρανεὺς, ὁδὸς καταφερὴς, plane exſibilandum eſt. PARS III.

ΠΡΑΞΙΔΙΚΗ. Θεὸς ἧς κεφαλὴν μόνην ἱδρύοντο.] De noſtra Praxidice, præter alios, adcurate admodum Heſychius: Πραξιδίκη. Δαίμονά τινα φασὶ, τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις. Διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα ΚΕΦΑΛΑΣ γίνεσθαι, καὶ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ὁμοίως. Ejus meminit Orpheus Hymno in Proſerpinam, v. 5. ubi ita ſcribendum cum Cl. Lennepio:

Πραξιδίκη ἐρατοπλόκαμε, Δηοῦς θάλος ἀγνόν.

Meminit et in Argonauticis, ver. 30.

Ὄργια Πραξιδίκης, καὶ ἀρείης ΝΥΚΤΑΣ Ἀθήνης.

Ita legendus iſte verſiculus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Per νύκτας Ἀθήνης intelligenda nocturna quædam ſacra in honorem Minervæ, quæ Ἄρεια dicta: de qua conſulendus Pauſanias in Atticis cap. 11. Phurnutus, de Nat. Deor. p. 188. ΑΡΕΙΑ δὲ ἐκλήθη τῷ ςρατηγικὴ εἶναι, καὶ διακηλικὴ πολέμων, καὶ ὑπερμαχητικὴ τοῦ δικαίου. Cæterum, quia de Orpheo hic ſermo incidit, haud injucundum fuerit lectori erudito, ſi nonnulla ejus loca, quæ virorum doctiſſimorum acumen fruſtra exercuerunt, hic emendata præſtitero. Exſtat Orphei Hymnus in Κρόνον, ſive Saturnum, ubi ita legitur v. 7.

Γέννα, φυὴ μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ.

Quæ

PARS III. Quæ non intelligo. Scribendum ſine dubio:

Γέννα, ΦΥΗΣ ΜΑΙΩΣΙ ———

Heſych. Φυῆς, φύσεως. Φυῆς μαίωσι. *Naturæ obſtetrix*. Quod undequaque verum eſt. Tempus enim omnia in lucem educit. Verbo utitur Plutarchus in Alexandro: Εἰκότως γὰρ ἔφη καταφλεχθῆναι τὸν νεὼν, τῆς Ἀρτέμιδος ἀσχολουμένης περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου ΜΑΙΩΣΙΝ. Hoc primum. Deinde illud vide quod legitur Hymn. lxxii. i.

Δαίμονα κικλήσκω μεγαλαννηγήτορα φρικτόν.

Ubi notandum horridum illud μεγαλαννηγήτορα. Quod Græcum quidem non eſt. Tu, ſi ſapis, mecum reſcribe:

Δαίμονα κικλήσκω ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΑ, ΔΑΙΜΟΝΑ φρικτόν.

Quod elegantiæ haud vulgaris eſt. Tetigit hunc locum vir doctiſſimus ad Coluthum p. 140. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt. Orpheus, Argonaut. ver. 1373.

Γείνατο ἐν λέκτροις ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΟΣ Οἰάγροιο.

Hactenus de Orphei Hymnis. Addo tertium locum, et eum quidem inſignem, a viris doctiſſimis tentatum, ſed tentatum fruſtra. Eſt autem in Argonauticis, ver. 165.

Εὐρυδάμας δ' ἐπόρευσε λιπὼν Βοιβηΐδα λίμνην,*
Ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ εὐλαγέος Μελιβοίης.

---

* Pindar. Pyth. iii.
——— ἐπεὶ
Παρὰ Βοιβιάδος
Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος.

Ubi

Eurydamaſque aderat, linquens Bœbeidem paludem
Juxta Peneum, et leporibus abundantem Melibœam.

PARS III.

Ita quidem reddit Interpres. Sed vox εὐλαγέ@, quod hominem feſellit, ne Græca quidem eſt. Emendat vir doctiſſimus, et de Orpheo bene meritus, in Epiſt. ad Cl. Erneſtum, εὐθαλέ@ Μελιβοίης. Sed vera lectio ſine controverſia eſt:

Ἀγχόθι Πηνειοῖο ϗ ΕΥΓΛΑΓΕΟΣ Μελιβοίης.

Quod perpulchrum eſt. Εὐγλαγέ@ Μελιβοίης. *A land flowing with milk and honey.* Vox occurrit apud Homer. Il. Π. 642.

——— Ὡς ὅτε μυῖαι
Σταθμῷ ἔνι βρομέωσιν ΕΥΓΛΑΓΕΑΣ κατὰ πέλλας.

Ita hunc locum laudat Athenæus, lib. xi. p. 495. Vulgo minus recte legitur, περιγλαγέας.* Atque hæc obiter. Quæ vero ſub

---

Ubi Schol. Ἡ δὲ Βοιβιὰς, λίμνη παρακειμένη τῇ Λακιρείᾳ. Euripides in Alceſt. v. 590.

Τοίγαρ πολυμηλοτάταν
Ἑστίαν οἰκεῖς, παρὰ καλλίναον
Βοιβίαν λίμναν ———

Ad quem locum vide Joſ. Barnes.

* Occurrit etiam eadem vox apud Nicandrum in Theriacis v. 617.

PARS III. Orphei nomine circumferuntur Argonautica, nunc *Orpheo*, nunc *Onomacrito* adſignant viri eruditi. Ego Cleoni adjudicanda eſſe cenſeo. Quod ex Schol. ad Apollon. Rhodium didiciſſe videor. Ita enim ſcribit Scholiaſtes ad Apollon. i. 587. Ὁ δὲ ΔΟΛΟΨ Ἑρμῦ ὑὸς, ὃς ἐν Μαγνήσῃ τῇ πόλει ἀπώλετο, καὶ αὐτόθι ΤΑΦΟΝ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἔσχεν, ΩΣ ΚΛΕΩΝ ΕΝ ΠΡΩΤΩι ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ. Quo reſpexit Scholiaſtes ad Orph. Argon. ver. 459.

—— ΔΟΛΟΠΟΣ τ' ἀνεφαίνετο ΣΗΜΑ.

Confer etiam Schol. ad Apollon. i. 77. et Orph. Argon. ver. 139. De Cleone autem iſto, qui Argonautica ſcripſerit, qui, cujaſve fuerit, aut quando vixerit, equidem incompertum habeo. Ejus meminit Scholiaſtes ad Apollon. i. 623. et *Curienſem* vocat. Verba ejus ſunt: Ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη, καὶ ΚΛΕΩΝ Ο ΚΟΥΡΙΕΥΣ ἱστορεῖ, καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος. Quæ verba notanda. Nam alter

---

—— κύτισόν τε καὶ ΕΥΓΛΑΓΕΑΣ θυμαλίδας.

Ubi Schol. Εὐγλαγίας δὲ αὐτὰς (θυμαλίδας) φησὶν, ἀντὶ τῦ, πολὺν ὀπὸν ἔχυσας, ἢ γαλακτώδεις, ἤγυν πληθυνύσας τὸ γάλα. Ita et Aratus in Διοσημ. ſub finem:

—— χαίρει δέ πυ αἰπόλος ἀνὴρ
Αὐταῖς ὀρνίθεσσιν, ἐπὴν κατὰ μέτρον ἴωσιν,
Ἐλπόμενος μετέπειτα ΠΟΛΥΓΛΑΓΕΟΣ ἐνιαυτῦ.

ex

ex altero ſublegiſſe videtur. Cæterum hinc noſtrum Cleona, quiſquis fuit ille virorum, *Hiſtoricum* faciunt viri doctiſſimi. In quo falli videntur. Verbum enim ἱςορεῖν, tum de ſolutæ, tum de ligatæ orationis ſcriptoribus uſurpatur. Euſtathius ad Dionyſium, Περιηγ. ver. 66. Καὶ ΡΙΑΝΟΣ δὲ, ὥς φησὶν, Ἀτάραντας ΙΣΤΟΡΕΙ, καὶ μετ᾽ ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἄτλαντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους. Charito Aphrodiſienſis in Amor. lib. iii. Καὶ ὤφθη θέαμα κάλλιστον, οἷον οὔτε ζωγράφος ἔγραψεν, οὔτε πλάστης ἔπλασεν, οὔτε ΠΟΙΗΤΗΣ ΙΣΤΟΡΗΣΕ μέχρι νῦν. Quare in eo ſum, ut Argonautica iſta Pſeudoorphica, auctoritate veteris Scholiaſtæ, *Cleoni Curienſi* adjudicanda putem. Quod viris eruditis, et ab ea parte qua judicamus, probe inſtructis, expendendum relinquo. PARS III.

ΠΡΑΤΤΟΜΕΝΟΥΣ. Ἀπαιτουμένους. Ἰσοκράτης. Καὶ τοὺς μαθητὰς μικρὸν πραττομένους.] Hæc ſunt verba Iſocratis in Orat. contra Sophiſtas.

ΠΡΑΤΤΩ. Τὸ ἐνεργῶ. Ἔπραττε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτῷ ἐνόσει.] Vide ſupra, v. Ἐνόσει. ubi hoc fragmentum auctius legitur.

ΠΡΗΝΕΣ. Οἱ προνενευκότες τόποι τῶν ὀρέων. Ἡ Γάργαρον ἴσον πρηῶνι Μαλείης, ᾧ ἐχυκήθη χῦμα, πολυψάμμους ὥσεὶ ἐπὶ ψαμάθους.] "Et ſenſus "fragmenti

PARS III. "fragmenti hujus mutilus eſt, et metrum tur-"batum; quod nemo in integrum reſtituat, "niſi ipſum Epigramma, ex quo hæc decerp-"ta ſunt, invenerit." *Kuſter.* Epigramma integrum exhibet doctiſſimus Kuſterus, ad v. Ποιφύσσω et v. Τηθύς. Quin et idem exſtat apud Reiſkium in Anthol. p. 76. En ipſum Carmen, idque haud paulo emendatius quam vulgo legitur. Eſt autem Archiæ, viri Ciceronis præconio commendatiſſimi, in delphinum.

Οὐκ ἔτι παφλάζοντα διαΐσσων βυθὸν ἅλμης,
Δελφὶς, πλοιήσεις εἰναλίων ἀγέλας.
Οὐδὲ πολὺς εὐτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
Ὑγρὸν ἀναῤῥίψεις ἅλμα παρὰ σκαφίσιν.
Ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλέης ὡς ἐκυκήθη
Κῦμα, ΠΟΛΥΞΑΝΤΟΥΣ σ' ὦσεν ἐπὶ ψαμάθυς.
Οὐδὲ σύ γ' ΑΦΡΑΣΤΑ, Νηρηΐδας, ὡς πρὶν, ἀείρων
Νώτοις, πορθμεύσεις Τηθύος εἰς πέρατα.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma. In Pentametro tertio inepte MSS. Πολυψαμάθυς ὦσεν ἐπὶ ψαμάθυς. Nos optime reſtituimus, πολυξάντυς ψαμάθυς. *Littus a maris fluctibus verberatum.* Χοιράδας ΑΛΙΞΑΝΤΟΥΣ vocat Mœcius Quintus in Epigrammate. Deinde recte legitur, ἄφραστα. Quod non intellexerunt viri docti. Εἰς Τηθύος ἄφραστα πέρατα. *Uſque ad fines incognitos oceani.* Optime et ad rem noſtram

noſtram Herodotus, lib. iv. cap. 53. Μέχρι δὲ PARS
τέτε τῦ ποταμῦ ϗ Νείλε ΟΥΚ ΕΧΩ ΦΡΑΣΑΙ τὰς III.
πηγάς. Schol. ad Sophocl. Trachin. ver. 1068. Ἀφράςῳ πέδῃ. Περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι τίς ἐστὶ τὴν φύσιν.* Reliqua plana et perſpicua ſunt. Cæterum, dum hoc agimus, reſtituendus Antipater in Epigrammate celeberrimo, quod nobis exhibet Cl. Bentleius ad Horatium, et poſt eum doctiſſimus Weſſelingius ad Antonini Itinerarium. Sed veram lectionem neuter vidit. Nos integrum Epigramma emendatum adſcribemus.

Στρύμονι ϗ μεγάλῳ πεπολισμένη Ἑλλησπόντῳ,
 Ἠΐον Ἠδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι.
Λοιπά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια ΝΗΟΥ
 Μίμνει, ϗ ποταμῦ τἀμφιμάχητον ὕδωρ.
Τὴν δέ ποτ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν, ὡς ΑΛΙ
 ΞΑΝΘΕΝ
 Τρύχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

Ita ſcribendum iſtud Carmen. In tertio hexametro MS. Ἁλιανθεὶς, ſive ἁλιανθείς. Quæ vox

* Eunapius in Ædeſio p. 64. Ὁ δὲ βίος αὐτοῖς (Μοναχοῖς) συώδης, ϗ ἐς τὸ ἐμφανὲς ἔπασχόν τε καὶ ἐποίουν μυρία κακὰ καὶ ΑΦΡΑΣΤΑ. Plutarch. in Julio Cæſare p. 155. Edit. Bryan. Καῖσαρ ὑλώδεις τόπους ϗ προσβολὰς ΑΦΡΑΣΤΟΥΣ ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθὼν, τοὺς μὲν ἐκυκλοῦτο, τοῖς δὲ προσέβαλλε κατὰ στόμα. Ubi Moſes Du Soul male corrigebat, προσβολὰς ΑΦΡΑΚΤΟΥΣ. Sed denique de Epigrammate, quod ſupra ſcribitur, confer Cl. Brunck Emend. in Analect. vol. ii. p. 147. qui in ultimo hexametro legit, ΑΦΡΗΣΤΑ. *Spumam excitans.* Hoc rectum.

 nihili

PARS III.

nihili eſt.* Nos ad mentem poetæ recte emendavimus. Quicquid *lacerum* et *attritum* eſt, τρύχος vocant Græci. Idem autem ἀλὶ ξανθὲν et ἀλίξαντον. Antipater in Epigramm. apud Reiſk. p. 31.

Πολλὰ θαλασσαίῃ ΞΑΝΘΕΝ ὑπὸ ἀτιλάδι.

Epigramm. neſcio cujus, Anthol. lib. vi. p. 548.

ΛΕΙΨΑΝΟΝ αὐχμηρῶν ΞΑΝΘΕΝ ὑπ' ἠιόνων.

Ita ſcribendum: non ξάνθόν.

ΠΡΟΑΝΕΚΡΟΥΕΤΟ. Ἄποινον ὁ θεόπτης Μωϋσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρὔετο.] "Vox ἄποινον mihi "ſuſpecta eſt. Forte legendum eſt, ὕμνον." *Kuſter*. Nihil minus. Ἄποινον προανακρούεσθαι eſt, *carmen retributionis præcinere*. *A pſalm of thankſgiving*. Subintelligitur enim, ut ſolet, vox ᾠδήν. Etymol. Magn. v. Ποινή. Καὶ ΑΠΟΙΝΟΝ

---

* Recte tamen MS. Nos cum Cl. Bentleio aliiſque ſollicitos habuit vox ἁλιανθίς. Sed fruſtra. Τρύχος ἁλιανθὶς eſt *pannus purpureus*: *A purple rag*. Vox occurrit apud Paulum Silentiarium in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 590.

——ΑΛΙΑΝΘΕΙ φάρεα κόχλῳ.

Atque hinc emendavimus Orpheum in Argonaut. ver. 584. Vide nos in *Cur. Noviſſ.* v. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Quare ſuum ſibi habeat ſervetque Antipater. Huc reſpexit pro more Horatius Art. Poet. ver. 15.

PURPUREUS, late qui ſplendeat, unus et alter
Adſuitur PANNUS——

ΩιΔΗΝ

ΩΔΗΝ τῷ Κυρίῳ ὁ Θεόπτης ᾖσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν ῥυσθέντων τοῦ παρ' Αἰγυπτίων φόνου, καὶ εἶπεν· Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ. Quæ petita ſunt ex Commentatore aliquo ad Exod. xv. 1. Τότε ᾖσε Μωϋσῆς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπαν· Ἄισω μὲν τῷ Κυρίῳ. Ubi MS. Vat. Ἄισωμεν. Huc facit Joſephus, Antiq. Jud. lib. ii. p. 115. Καὶ Μωϋσῆς ᾠδὴν εἰς τὸν Θεὸν, ἐγκώμιόν τε καὶ τῆς εὐμενείας εὐχαριστίαν περιέχουσαν ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ συντίθησιν. *Et Moſes canticum in Deum componit verſibus hexametris, quod et laudes ejus complectitur, et gratiarum actiones pro benevolentia ejus.* Cæterum fons hujus locutionis, quod nemo vidit, eſt apud Schol. Pindar. Pyth. 2.

Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ
Εὐαχέα βασιλεῦσιν
ΥΜΝΟΝ, ΑΠΟΙΝ' ἀρετᾶς.

Ubi recte Schol. Ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς.

ΠΡΟΔΗΛΩΣ. Φρονίμως. Ἀνδρείως. Σοφοκλῆς· Καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως μᾶλλον.] "Eſt interpretatio inepta, quam nihil juvat "locus Sophoclis, qui ſubjungitur. Metrum "autem hujus fragmenti turbatum eſt, et "ſenſus mutilus: in quo illuſtrando fruſtra "quis elaboret, niſi integrum locum Sopho-"clis repererit." *Kuſter.* Reſcribo, Προδήλως. ΦΑΝΕΡΩΣ. Ἀνδρείως. Error ortus videtur ex

compendio

PARS III. compendio ſcripturæ. Reſpexit autem Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 1328.

Ἐπεὶ καλόν μοι τῦδ' ὑπερπονȣμένῳ
Θανεῖν προδήλως μᾶλλον ———

Ubi Schol. Προδήλως. Ἀντὶ τȣ̃, λαμπρῶς, ἀνδρείως. Suidas: Λαμπρῶς. ΦΑΝΕΡΩΣ.* Schol. ad Sophocl. Trachin. ver. 1181. Λαμπρά. ΦΑΝΕΡΑ. Σαφῆ. ΠΡΟΔΗΛΑ.

ΠΡΟΕΣΘΑΙ. Προδȣ̃ναι. Λαβὼν δὲ τὸ ξίφος Πόρκιος Μάρκος.† Καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐφονεύετο, κρίνων τὴν ψυχὴν προέσθαι μᾶλλον ἢ τὴν μάχαιραν, καὶ πολλὰ λαβὼν τραύματα, παραδόξως ἐσώθη.] " Vox ἐφονεύετο mihi ſuſpecta eſt, utpote " quæ ſenſui repugnat. Si enim Marcus ille " tunc occiſus fuit, quomodo poſtea ſalvus e" vadere potuit? Quare cogitet lector." *Kuſter*. Vertendum, *cædebatur*. *In eo erat ut occideretur*. Quomodo locutus eſt Polybius, lib. ii. p. 215. Τὸ μὲν ȣ̃ν ἄλλο πλῆθος ἔφευγε προτροπάδην ΦΟΝΕΥΟΜΕΝΟΝ. *Cætera multitudo, cum cæderetur, fugam capeſſebat*. Atque ita intelligendus Lucas i. 59. Καὶ ΕΚΑΛΟΥΝ αὐτὸ ἐπὶ τῷ ὀνόματι

* Idem: Ἀμφίδοξον. Ἀμφίβολον. Οἱ δὲ ὡς ᾤοντο δεῖν εἰς ἀμφίδοξον ἀγῶνα συγκαταβαίνειν, δυνάμενοι ΠΡΟΔΗΛΩΣ νικᾷν.

† Hanc hiſtoriam tangit Plutarchus in M. Cato. p. 354. Edit. Bryan. et in Æmilio Paulo plenius p. 171. Quare hunc locum Polybio adſignaverim. Vertendum autem: *Gladio reperto*, ſive *recuperato*.

ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν. *Et in eo erant, ut vocarent eum, nomine patris, Zachariam. They were about to call him Zacharias.* Sed hoc leve, illud graviſſimum. Λαβὼν δὲ τὸ ξίφος —ἐφονεύετο. Qualis, quæſo, hæc oratio? Noli dubitare quin nos vere atque eleganter refinxerimus: Λαβὼν δὲ ξίφος Πόρκιος Μάρκος, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ΕΦΟΝΕΥΕ ΚΑΙ ΕΦΟΝΕΥΕΤΟ. *Marcus autem ab hoſtibus interceptus, gladio arrepto,* cædebat et cædebatur; *ſtatuens animam potius quam gladium amittere, multiſque vulneribus acceptis, præter expectationem ſalvus evaſit.* Qui perfectiſſimus ſenſus.*

PARS III.

ΠΡΟΘΕΛΥΜΝΑ. Τὰ ἐπαλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα. Ἀπὸ τοῦ θηλυμανεῖν.] Hæc verba leguntur apud Schol. ad Homer. Il. N. 130. Leguntur etiam apud Etymologum, v. Προθέλυμνος. Notanda autem Etymologia, ἀπὸ τοῦ θηλυμανεῖν. Quo nihil ineptius. Sed ſic ſolent Grammatici.

ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΝ. Ἐξάρχοντα. Μενεκλέα τὸν προκαθημένον τῶν τόπων. Τουτέστι, τὸν φυλάττοντα τοὺς τόπους.] Ita locutus eſt Appianus in Syriacis, pag. 153. Αὐτὸν δέ σε τῷ πεζῷ παντὶ ΠΡΟ-

* Plutarchus in Pyrrho p. 444. Καὶ δυνάμενος Μακεδονίας ἐκβαλεῖν αὐτὸν πολλὰ πράττοντα καὶ ταραττόμενον. Ubi Bryan. certa legit emendatione ΤΑΡΑΤΤΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΑΡΑΤΤΟΜΕΝΟΝ.

ΚΑΘΗ-

PARS III. ΚΑΘΗΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Eleganter Herodotus, lib. viii. cap. 36. Ὁ δὲ θεὸς σφεας ὀκ ἔα κινέειν, φὰς αὐτὸς ἱκανὸς εἶναι ΤΩΝ ΕΩΥΤΟΥ ΠΡΟΚΑΤΗΣΘΑΙ. Huc facit Polybius, lib. v. p. 579. Ἱππόλοχον καὶ Κεραίαν ἐξαποςείλας ἐπὶ τὰς κατὰ Σαμάρειαν ΤΟΠΟΥΣ, καὶ συντάξας ΠΡΟΚΑΘΗΣΘΑΙ. Latini, *præſidere*. Quod verbum reſtituendum Auctori Moreti, ver. 15.

Et reſerat clavem, quæ præſidet oſtia, *clavi*.

Ita ſcribendus iſte verſus ex Cod. Pithœi, qui vulgo depravatiſſimus eſt. Notandum autem utrumque ferrum, tum quod obdit, tum quod aperit januam, *clavem* vocari. De quo viri doctiſſimi ad Moretum et Solinum. Hinc proverbium: Πασσάλῳ τὸν πάσσαλον. Eleganter autem clavis dicitur *oſtia præſidere*. Quomodo Tacitus non ſemel eſt locutus.

ΠΡΟΚΩΠΟΝ——Ἀλλὰ γενικὸν ὁρῶν, πρόκωπον εἶχε ξίφος.] Scribendum videtur, ἀλλὰ ΓΕΝΝΑΙΟΝ ὁρῶν. Quomodo recte legitur ſupra, v. Θρύψις. Unde hoc fragmentum nonnihil ampliari poſſit.

ΠΡΟΝΤΟΥΛΩΝ. Οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρα, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον προντούλων.] "Quid ſibi velit vox barbara προντούλων, ignoro. Lexicographi et Gloſſographi "omnes de ea tacent. Nec apud Schol. ad

"Ariſtoph.

PARS III.

" Ariſtoph. Plut. ver. 1002. unde reliqua " ſumpta ſunt, eam reperias." *Kuſter*. Monſtrum lectionis, ſed facile procurandum: id quod jampridem fecit vir doctiſſimus Lambertus Boſius. Scribendum omnino, ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΩι. *Miſit mihi aliam placentam præter iſtam.* Quemadmodum recte legitur apud Noſtrum, v. Ἄμητα.

ΠΡΟΞΕΝΟΣ. Ὁ προςάτης. Καὶ συνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν αὐτήν τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.] Hæc non intellexit Interpres, qui proinde nec vertit quidem. Sunt autem verba Ariſtophanis in Theſmoph. v. 608. ubi ita legitur:

Καὶ σὺ συνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
Ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.

Verſus autem prior, quod nemo vidit, laborat. Inchoatur enim a trochæo, quem metrum Iambicum ferre nequit. Emendatio vero in aperto eſt. Reſcribo, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Καὶ σὺ ΣΥΝΑΝΕΞΕΥΡ' αὐτὸν ———

Locus ita vertendus eſt:

Et tu nobiſcum eum inveſtiges, ut gratiam
Hanc et illam a nobis ineas, o amice.

ΠΡΟΡΡΙΖΟΝ. Ἐξ αὐτῶν τῶν ῥιζῶν. Καὶ Πρόῤῥιζος, ἀντὶ τοῦ παντάπασι. Σοφοκλῆς· Μυρτίλος πρόρ-

ῥιζος

PARS III. ῥιζος ἐκριφθείς.] Reſpexit Suidas ad Sophocl. Elect. ver. 509.

Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
ΜΥΡΤΙΛΛΟΣ ἐκοιμάθη,
παγχρύσων δίφρων
δυςάνοισιν αἰκίαις
ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ ΕΚΡΙΦΘΕΙΣ.

Ubi Schol. Πρόρριζος. Ἀντὶ τοῦ, παντάπασι.

ΠΡΟΣΑΜΦΙΩ. Πρὸς οἷς ἔχεις ἐνδύσω.] Scribendum, ἔχει. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariſtoph. Eq. ver. 887. unde hunc locum decerpſit Suidas.

ΠΡΟΣΑΝΑΤΑΘΕΙΣ. Ὀργισθείς. Ἐπαρθείς. Ὁ δὲ βραχέα προσανατ[α]θεὶς, κατένευσε ποιήσειν.] Hoc fragmentum Polybio adjudicandum eſſe cenſeo. Ita enim locutus eſt Polybius, lib. v. p. 591. Πτολεμαῖος δὲ ΒΡΑΧΕΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΑΘΕΙΣ καὶ καταμεμψάμενος ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις τὸν Ἀντίοχον, συνεχώρησε σπονδὰς ἐνιαυσίους. *Ptolemæus pauca comminatus, et de Antiochi queſtus injuriis, inducias in annum conceſſit.*

ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Ἐγγύς. Ἀλίμενος γάρ ἐστι καὶ προσεχὴς ὁ τῇδε αἰγιαλός.] Interpres, *ſcopulis vicinum littus*. Non intellexit vocem προσεχής. Eſt autem προσεχὴς αἰγιαλὸς, *littus* apertum et ventis expoſitum. Græci πρὸς ἄρκτον, πρὸς μεσημβρίαν.

ϐρίαι. Hinc προσέχειν et προσεχὴς, de eo quod *patet* et *obverſum* eſt. Verbo utitur Strabo, lib. v. p. 373. Ῥαχιώδης γὰρ ϗ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ὁ πλησίον αἰγιαλός. *Eſt enim vicinum littus ſcopuloſum et importuoſum.* Quem locum fruſtra ſuſpectum habuerunt viri doctiſſimi. Auctor neſcio quis apud Suidam: Ἐπὶ τάδε τῆς πόλεως ὁρμεῖν ὐκ ἐδύνατο, διὰ τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ εἶναι ἀκτὰς τοῖς ἐτησίαις. *Ad citeriores urbis partes appellere non potuit, quod littora Eteſiis obverſa eſſent.* Quod plenum et planum eſt.*

ΠΡΟΣΗΓΑΣΘΗΣΑΝ. Ὑπερεθαύμασαν. Τῦτον ἀπεδέξαντο τὸν λόγον τῦ νεανίσκυ ϗ προσηγάσθησαν, πῶς οἴει, σφόδρα τὸν Πρόκλον.] Hæc ſunt verba Damaſcii in vita Iſidori apud Photium in Excerptis, p. 1073. Scribendum autem, πῶς οἴει; Quomodo locutus eſt Syneſius, Epiſt. 22.

---

* Dionyſ. Halicarn. iii. 44. p. 175. Edit. Hudſon. Τῦ γδ Τιβέριος ποταμῦ καταβαίνοντος μὲν ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν, παρ' αὐτὴν δὲ τὴν Ῥώμην ῥέοντος, ἐμβάλλοντος δ' ΕΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΥΣ ΑΛΙΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ, ὃς τὸ Τυῤῥηνικὸν ποιεῖ πέλαγος. Ad quem locum conſulendus omnino Cl. Caſaubonus. Plutarchus in Alexandro p. 25. Edit. Bryan.—Ὡς θείᾳ τινὶ τύχῃ παραχωρήσασαν Ἀλεξάνδρῳ τὴν θάλασσαν,—— σπανίως δὲ ΛΕΠΤΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΗΧΕΙΣ ὑπὸ τὰ κρημνώδη ϗ παρεῤῥωγότα τ̃ ὀρεινῆς ΠΑΓΟΥΣ διακαλύπτουσαν. Legendum: ΛΕΠΡΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΚΕΙΣ—ΠΑΓΟΥΣ. Athenæus i. 8. p. 9. Ἑλλήσποντον δὲ Ὅμηρος ἰχθυόεντα προσαγορεύων, ϗ τὺς Φαίακας πλωτικωτάτυς ποιῶν, ϗ ἐν τῇ Ἰθάκῃ εἰδὼς λιμένας πλείυς ϗ ΝΗΣΟΥΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ πολλὰς, ἐν αἷς ἰχθύων ἐγίνετο πλῆθος καὶ ἀγρίων ὀρνίθων.

PARS III. Ἤθην, ἀλλὰ ΠΩΣ ΟΙΕΙ; πάνυ μὲν ἂν ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἤθην. Damaſcius apud Photium ſupra, p. 1064. Ὁρῶν δὲ ἐμαυτὸν τῷ θείῳ φωτὶ περιῤῥεόμενον, ΠΩΣ ΟΙΕΙ; σφόδρα τὴν ψυχὴν ἐτανυσκόμην. Ita ſcribendus iſte locus. Sed in his ſæpius peccatum.

ΠΡΟΣΘΕΜΑ. Ἡ προσθήκη.] Gloſſæ: Πρόσθεμα. *Penis. Appendix.* Etymol. Magn. Πρόσθεμα καὶ Προσθέματα ἐπὶ τῶν αἰδοίων. Παρὰ τὸ ἀλλήλοις ἐν ταῖς συνεσίαις προστίθεσθαι· ἢ διὰ τὸ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν μέρη εἶναι. Quo ſenſu intelligendus Strato in Anthologia inedita. Carmen integrum ſubjiciam:

Τῶν παίδων, Διόδωρε, ΤΑ ΠΡΟΣΘΕΜΑΤ' εἰς τρία πίπτει
Σχήματα, καὶ τούτων μάνθαν' ἐπωνυμίας.
Τὴν ἔτι μὲν γὰρ ἄθικτον ἀκμὴν ἀλάλου ὀνόμαζε
Κοκκώτην φῦσαν ἄρτι καταρχομένην.
Τὴν δ' ἤδη πρὸς χεῖρα σαλευομένην λέγε σαῦραν,
Τὴν δὲ τελειοτέρην οἶδας ἃ χρή σε καλεῖν.

Ad hoc Epigramma ſcripſerunt viri doctiſſimi Salmaſius in Plinianis, et Pierſonus in Veriſimilibus. Sed neuter poetæ mentem perſpexit. Hexameter ſecundus manifeſto corruptus eſt. Reſcribendum omnino:

——ἄθικτον ἀκμὴν ΑΜΝΟΥ ὀνόμαζε.

Eſt

Eſt autem ἀμνὸς, *impuber*. Qui μνῦν ſive *florem* ætatulæ nondum attigit. Vide Etymol. Mag. v. Ἀμνός. Nempe utrumque nomen, ſive ἐπωνυμία, quod nemo vidit, ab animalibus petitum eſt. Ἀμνός. Σαῦρα. Quibus addit tertium. Ταῦρον ſcilicet. Suidas: Ταῦρος. Αἰδοῖον ἀνδρός. Epigramm. Meleagri in Cod. MS. Anthol. PARS III.

—— Δασυτρώγλων δὲ πίεσμα
ΛΑΣΤΑΥΡΩΝ μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.

Ita legendum. Tangit autem Strato Diodorum, ut παιδεραςὴν ſcilicet, et in exoletis exercitatum. Hæc vis et mens Epigrammatis eſt. Sed hæc pluribus explicare non eſt pudoris noſtri. Cæterum idem πρόσθεμα et πρόσθημα. Quomodo ſcribit Xenophon, Memor. iii. 10. Οὐ Φορήματι ἀλλὰ ΠΡΟΣΘΗΜΑΤΙ ἐοίκασι. *Non geſtaminis, ſed appendicis eſſe loco videntur.**

ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΙ —— Ὁ δ' ἐντυχὼν προσκειμέναις ταῖς θύραις, καὶ τῶν ἐπιπαςήρων λαβόμενος ἀτρὶξ εἴχετο καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρατῶς. Ἐπεὶ δὲ ἀποσπώντων βίᾳ ἀπέκοψαν τὸ πᾶν σῶμα τῶν χειρῶν.] Hæc partim leguntur ſupra, v. Ἐπισπαςήρων. Deſcripſit autem Suidas, quod nemo vidit,

* In Epigramma, quod ſupra ſcribitur, confer Cl. Brunck Analect. vol. ii. p. 359. qui noſtra non vidit.

ex

PARS III. ex Herodoto, cujus verba hic apponam. Leguntur autem in Erato, cap. 91. Εἷς δέ τις τυτέων ἐκφυγὼν τὰ δεσμὰ, καταφεύγει πρὸς πρόθυρα Δήμητρος θεσμοφόρου· ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων, εἴχετο· οἱ δὲ, ἐπεί τέ μιν ἀποσπάσαι οὐκ οἷοί τε ἀπέλκοντες ἐγίνοντο, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰς χεῖρας, ἦγον οὕτω· χεῖρες δὲ κεῖναι ἐμπεφυκυῖαι ἦσαν τοῖσι ἐπισπαστῆρσι. Negari non poteſt quin ad hunc Herodoti locum reſpexerit Suidas. Hinc alter ex altero facile inſtaurandus. Cæterum verba illa, καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρατῶς, ſunt non niſi interpretamenta τοῦ, Ἀπρὶξ, a Suida pro more adjecta. Quod doctiſſimo Hemſterhuſio ad Pollucem notatum. Illud autem ἀπρὶξ εἴχετο quantivis pretii eſt, et Herodoto proculdubio reſtituendum.* Vide Cl. Boſium ad Lucian. pag. 59.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ. Πρὸς ἃς καλεῖ τις εἰς δικαστήριον, ἢ βουλὴν, κλητῆρας ἔχων. Πρόκλησις δὲ, χωρὶς τοῦ σ, καὶ προκαλεῖσθαι ἐπὶ διαιτητὴν, καὶ οἷον ἐπὶ βάσανόν τινος ἀνδραπόδου, ἢ μαρτυρίαν τοῦδε τινὸς βαλέσθαι.] Locus præclarus et imprimis notandus: nam ad jus Atticum facit egregie. Sed Græca corrupta ſunt. Quod vel vidit, vel non vidit Kuſterus. Reſcribendum omnino: ἢ μαρτυρίαν

* Eadem lectio occurrit apud Suidam ad v. Ἀποσπάντων.

τοῦδε

τῶν τινὸς ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ. Eſt autem Πρόκλησις provocatio vel ad *arbitrum*, vel ad *quæſtionem* ſervi habendam, vel ad *teſtimonium* cujuſpiam proferendum denique. Quod μαρτυρίαν ἐμβαλέσθαι vocat Suidas. Ita locutus eſt Demoſthenes adverſus Timoth: p. 700. Τῦ μὲν γὰρ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ μὴ ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ με πρὸς τὸν διαιτητὴν παρεκρέσατο. Idem, pag. 704. ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ δὲ αὐτὸν ἠξίουν ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ Αἰσχρίων©. ὡς ἐλευθέρυ ὄντος. Cæterum aliud eſt Πρόκλησις, aliud Πρόσκλησις. De quo viri docti ad Demoſthenem et Harpocrationem. Illud, ut dixi, *provocatio*; hoc *citatio* eſt, idque per Κλητῆρας. Nam Κλητῆρες tum *miniſtri*, tum *teſtes* citationis. Utramque vocem conjungit Plato apud Timæum in Lexico, loco inſigni, ſed nonnihil corrupto, quem hic emendatum adſcribam: Λήξεις. Τῆς ΤΡΙΑΔΟΣ καλυμένης. Λήξεών τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, τῆς τριακάδος καλυμένης. Quod viros eruditiſſimos admodum cruciavit. Sed noſtra emendatio proculdubio veriſſima eſt. Nimirum hæc ex formulis juris Attici petita ſunt. Primum, Λῆξις δίκης. Deinde, Πρόσκλησις. Poſtremo, Κλητῆρες. Hæc ΤΡΙΑΔΑ vocat Timæus, et alii ſcilicet vocabant. Sed de hoc viderint juriſconſulti, imprimis Taylorus noſter, vir doctiſ-

PARS III.

PARS III. ſimus et *νομικώτατος*. Nam nos in foro Attico plane hoſpites ſumus.*

ΠΡΟΣΤΙΒΑΔΕΣ. Ὁ δὲ κατῴκει ἐν σπηλαίῳ, προςιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν.] Notandum verbum Προςιβάδες, quod haud alibi occurrit. Sunt autem hæc verba Diodori Sic. lib. xvii. cap. 85. ubi ita legitur: Τοῦ δὲ Ἀλεξάνδρου κατασκεψαμένου τὴν δυσχωρίαν, καὶ τὴν ἐκ βίας ἅλωσιν ἀπογνόντος, ἧκέ τις πρὸς αὐτὸν πρεσβύτης μετὰ δυοῖν υἱῶν· οὗτος δ' ὢν πένης παντελῶς, καὶ πολὺν χρόνον ἐντεθραμμένος τοῖς τόποις, κατῴκει μὲν ἔν τινι σπηλαίῳ ΤΡΕΙΣ ΣΤΙΒΑΔΑΣ ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν ἐντετμημένας· ἐν αἷς ὁ γέρων μετὰ τῶν υἱῶν ἐναυλιζόμενος ἐμπειρίαν περιεπεποίητο τῶν τόπων.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ. ———

Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
Ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
Βαρέως τὰ τῆς πόλεως τοιαῦτα πράγματα.

---

* Eubulus apud Athenæum xiv. 10. p. 640.

Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται,
Ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες βοτρυς
Γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, ———

In ſecundo verſiculo legendum:

Ἐν ταῖς Ἀθήναις, ΣΥΚΑ, ΚΛΗΤΗΡΕΣ, ΒΟΤΡΥΣ.

Quæ Cl. Pierſoni emendatio.

Hæc

Hæc ſunt verba Ariſtophanis Eccleſ. ver. 173. Vide Noſtrum ſupra, v. Μέτα. ubi paulo emendatiores leguntur iſti ſenarii.* PARS III.

ΠΡΟΣΧΗΜΑ. Παρακάλυμμα.——Προσχήματι οἰκονομίας, βαρβαρικῆς ἐχόμενοι μικρολογίας.] Scribendum, ἐχόμενος. Laërtius in Zenone Citieo: Ἦν εὐτελής τε σφόδρα, καὶ βαρβαρικῆς ἐχόμενος μικρολογίας, προσχήματι οἰκονομίας. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΠΡΟΥΚΙΝΔΥΝΕΥΕΝ. Ὑπεραπέθνησκεν. Ὁ δὲ προὐκινδύνευε τοῦ πλήθους, οὐ στρατηγικῶς, ἀλλὰ στρατιωτικῶς.] Hoc fragmentum ex Agathia deprompſit Suidas, ſed ita ut pro more ſuo interpolaverit. Ita autem ſcribit Agathias, lib. v. p. 164. Ἀφειδῶς ἐπῄει τοῖς πολεμίοις, καὶ προὐκινδύνευε, οὐ στρατηγικῶς ἐπείγων καὶ διατάττων, ἀλλὰ στρατιωτικώτερον συμπλεκόμενος. Non eſt dubium, quin ad hunc locum reſpexerit Suidas.

ΠΡΟΥΧΕΙΝ. Προέχειν. Τί λέγειν ἢ τί πράττειν χρή, φράζε μοι. Τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει.] Hæc ſunt verba Sophoclis in Philoct. ver. 134. ubi ita legitur:

> Τί χρή, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον
> στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
> φράζε μοι· τέχνα γὰρ
> τέχνας ἑτέρας προὔχει.

---

* Clericus p. 290, auctoritate Kuſteri, hos verſus Menandro tribuit.

PARS III.

ΠΡΟΦΕΡΕ. Ὀνειδίζε. Αἰλιανός· Καὶ τὸ ἐλλειφθὲν κατὰ τῆς παρθένε προφέρει αὐτοῖς.] Locus exquiſitiſſimus, et quem nemo Interpretum intellexit. Nimirum viros eruditiſſimos fefellit vis verbi Κατελλείπειν. Quæ quidem haud protrita eſt. Κατελλείπειν τῆς παρθένε, eſt, *virginem deminuere*, *vitiare*. Verbum, quod rariſſimum eſt, uſurpat Auctor Lexici MS. Bibl. Coiſl. p. 469. Ὡς ἐμοί. Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ ΚΑΤΕΛΛΕΙΨΑΣ εἶπεν τὸ, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῇ. Quibus verbis notatur Sophocles plenam locutionem, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, vel, ὡς ἐμοὶ κριτῇ decurtaſſe, et per ellipſin extuliſſe. Hæc mens Scriptoris eſt. Reſpexit autem Sophocl. Antig. ver. 1279.

Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί ποτε.

Quare Æliani locum, ut ad Suidam revertar, ita interpretandum eſſe cenſeo. *Et virginitatem puellæ deminutam illis exprobrat*. Quod verum eſt. Cæterum hoc fragmentum ex Æliani libris de Providentia depromptum eſſe puto, quorum ſæpius meminit Suidas.

ΠΡΥΤΑΝΕΥΕΤΑΙ. Διοικεῖται. Τῇ τῦ Θεῦ ῥοπῇ πρυτανεύεται τὰ ἀνθρώπινα.] Procopius, Arcan. Hiſt. p. 6. Οὕτως ἄρα ἐκ ἀνθρώπων βελαῖς, ἀλλὰ τῇ ἐκ θεῦ ῥοπῇ ΠΡΥΤΑΝΕΥΕΤΑΙ τὰ ἀνθρώπεια. Idem in Gothicis. lib. iv. p. 338. Οὕτως ἄρα ἐχ ὅσα (leg. ἐχ ὡς) τοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ, ἀλλὰ τῇ ἐκ τῦ θεῦ ῥοπῇ ΠΡΥΤΑΝΕΥΕΤΑΙ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ. *Ita non hominum arbitratu, ſed Dei nutu, res humanæ gubernantur.* Ad hunc locum reſpexit Suidas. PARS III.

ΠΤΕΡΟΦΟΙΤΩΡ. Τάχους ἔχει. Τίς γὰρ πτεροφοίτορος ἀτεχνῶς ἐς τὸν ὑπερουράνιον ἱέμενον τόπον, ὅπου τὸ τῶν ἐπτερωμένων νέμεται γένος.*] "Hæc adeo "corrupta ſunt et obſcura, ut ea abſque ope "meliorum Codicum illuſtrare et emendare "non poſſumus." *Kuſter.* Quod Kuſterus non potuit, id conati ſunt facere viri doctiſſimi Henricus Brakerus et Joannes Albertus Fabricius. De quibus Cl. Reimar. de vita et ſcriptis Fabricii, p. 225. Sed fruſtra et invitis Muſis. Equidem fontem hujus loci indicare poſſum, verba ipſa præſtare non poſſum. Neque enim ex iis ſum, qui Oedipos ſe profitentur. Locus autem luxatus videtur, quem ita haud incommode redintegraveris: Πτεροφοίτωρ. Τίς γὰρ πτεροφοίτορος ΤΑΧΟΥΣ ΕΧΕΙ, ἀτεχνῶς ἐς τὸν ὑπερουράνιον ΙΕΜΕΝΟΣ τόπον, ὅπου τὸ τῶν ἐπτερωμένων ΨΥΧΩΝ νέμεται γένος; *Ecquis enim, ut*

---

* Plato in Phædro p. 347. Λέγουσι δὲ, οἶμαι, τινες Ὁμηρίδαι, ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν δύο ἔπη εἰς τὸν Ἔρωτα· ὧν τὸ ἕτερον πάνυ ὑβριστικὸν, καὶ οὐ σφόδρα τοι ἔμμετρον. Ὑμνοῦσι δὲ ὧδε·

Τὸν δ᾽ ἤτοι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνὸν,
Ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ ΠΤΕΡΟΦΟΙΤΟΝ ἀνάγκην.

Hic locus Platonis citatur apud Cl. Koen. in Gregor. de Dialectis p. 38.

PARS III. *nunc homines ſunt, alata velocitate inſtructus eſt, in regionem ſupracæleſtem penetrare cupiens, ubi animæ alatæ habitant?* Iſte eſt ſenſus hujus loci, quem nemo Interpretum perſpexit.* Eſt autem decerptum hoc fragmentum, quod jam moneo, ex Damaſcio in vita Iſidori, ut patet ex Excerptis a Photio editis. Ita enim loquitur Damaſcius, p. 136. Ἐπ' αὐτοὺς τοὺς θεοὺς ΙΕΜΕΝΟΣ. Idem, p. 133. Ὅτι τῶν μὲν παλαίτατα φιλοσοφησάντων Πυθαγόραν ϗ Πλάτωνα θειάζει, ϗ ΤΩΝ ΕΠΤΕΡΩΜΕΝΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΨΥΧΩΝ εἶναι, αἳ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΠΕΡΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΠΟΝ, εἰς τὸ πεδίον τῆς ἀληθείας, εἰς τὸν λειμῶνα τῶν θείων ΝΕΜΟΝΤΑΙ εἰδῶν. Vides jam omnia gemina germana. Si Damaſcius integer exſtaret, id quod volumus haberemus. Nunc venam aperui ad ſanandum Suidam.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ο ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. Οὗτος ἕκαστα τῶν πραγμάτων ὀλιγώρως χειρίζων, διὰ τοὺς ἀπρεπεῖς ἔρωτας, ϗ τὰς ἀλόγους ϗ συνεχεῖς μέθας, εἰκότως ἐν

* Suidas v. Πολέμων.——Ἔχαιρε δὲ Ὁμήρῳ τε ϗ Σοφοκλεῖ, καὶ ἴσως ΕΧΕΙΝ ἑκάτερον αὐτῶν ΣΟΦΙΑΣ ἔλεγεν· ὥστε καὶ φάσκειν Ὅμηρον μὲν Σοφοκλέα ἐπικόν· Σοφοκλέα δὲ, Ὅμηρον τραγικόν. Sophocles Oedip. Tyr. ver. 719.

——καὶ μάθ' ἕνεκ' ἐστί σοι
Βρότειον οὐδὲν, ΜΑΝΤΙΚΗΣ ΕΧΟΝ ΤΕΧΝΗΣ.

Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 173.

Οὐχ ὡς ΣΠΟΥΔΑΣ ΕΧΟΝΤΙ——

πάνυ

πάνυ βραχεῖ χρόνῳ ϗ τῆς ἀρχῆς ἅμα ϗ τῆς ψυχῆς ἐπιβέλυς εὗρε ϗ πλείυς· ὧν ἐγένετο Κλεομένης ϗ Θεόδοτος, ϗ ἄλλοι πολλοί.] Scribendum, ἐπιβέλυς ΕΥΡΗΚΕ πλείυς. Quemadmodum recte legitur apud Polybium, lib. v. p. 530. unde hunc locum decerpſit Suidas.* PARS III.

ΠΤΩΞ. Λαγωός. Ἐν Ἐπιγράμμασι·

Εἶδον ἐγὼ τὸν πτῶκα καθήμενον ἐγγὺς ὀπώρης
Βακχιάδος, πυλὼν βότρυν ἀμελγόμενον.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 554.

ΠΤΩΧΟΥ ΠΗΡΑ ΟΥ ΠΙΜΠΛΑΤΑΙ. Ἐπὶ τῶν ἀπλήςων εἴρηται. Καὶ, Πτωχῶν ὗλαι ἀεὶ κεναί.] " An potius ὐλάδες? Heſychio enim ὐλάδες " ſunt, πῆραι, θύλακοι: quæ ſignificatio loco " huic optime convenit." *Kuſter.* " Kuſterus, " prava Heſychii gloſſa in fraudem inductus, " corrigere inſtituebat: Πτωχῶν ὐλάδες ἀεὶ κεναί. " Sed nemo dubitet, quin in Suida legendum " ſit: Πτωχῶν θυλὰς ἀεὶ κενή. In Heſychio: " Θυλάδες, πῆραι, θύλακοι. Rarior eſt forma " θυλάς." *Rhunken. ad Callimach. p.* 350. Fallitur uterque vir eruditiſſimus. Reſcribendum, ne litera mutata: Πτωχῶν ΘΥΛΑΙ ἀεὶ κεναί.

* Probo lectionem Suidæ, ἐπιβέλυς εὗρηκε ΚΑΙ πλείυς. Quod ex more Polybiano eſt.

Idem,

PARS III. Idem, θύλα, θυλὶς ſive θύλλις, et θυλάς. Ut Πέλλα, πέλλις, et πελλάς.* Occurrit vox θυλὰς, ſed corrupta, apud Heſychium: id quod Rhunkenio viſum. Occurrit etiam, ſed corruptior, quod nemo vidit, apud Antipatrum in Epigramm. Anthol. lib. iii. pag. 339.

ΟΥΔΑΣ δὲ σκίπωνι συνέμπορος, ἅ τε συνῳδὸς
Δίπλαξ, καὶ κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέος.

Non deſunt, ſat ſcio, qui vocem iſtam οὖδας defendant et exponant. Sed næ iſti viri docti laterem lavant. Feſtivus autem eſt Brodæus: Οὖδας, *ſolum*, *humus*, *quæ deeſſe nullo pacto valet*. Scribendum ſine controverſia:

ΘΥΛΑΞ δὲ σκίπωνι συνέμπορος ——

Nam *pera* ſive *marſupium*, cum *baculo* et διπλοΐδι, *ſtaff*, *ſcrip*, *and doublet*, in Cynicorum ſupellectile. Antipater Epigramm. in Diogenem, Anthol. lib. iii. p. 419.

Ὧι μία τὶς ΠΗΡΑ, μία ΔΙΠΛΟΙΣ, εἷς ἅμ' ἐφοίτα
ΣΚΙΠΩΝ, αὐτάρκευς ὅπλα σαοφροσύνης.†

---

* Schol. ad Thecrit. Idyll. i. 53. Edit. Warton. Πηρίς. Καλεῖται δὲ κίβυσσις καὶ οὐλάς. Legendum ΘΥΛΑΣ.

† Heſych. v. Μαλάγαι. ΘΥΛΑΞ. Idem v. Σκυτάλαι—— Πίνακες, ἐφ' οἷς ἡ δίκη γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματα. Ἡ ΘΥΛΑΚΕΣ διερμάτινοι. Heſychius v. Σύλλιρ. Θύλακον. Scribe, ΘΥΛΛΙΡ. ΘΥΛΑΚΟΣ. Idem θύλλιρ et θύλακος. Heſych. Θύλλις, (lege θύλλις) θύλακος. Vide et Photium in Lexico inedito v. Σάγη.

ΠΟΙ.

PARS III.

ΠΟΙ. Ἀντὶ τοῦ, πῶς. Σοφοκλῆς·

Ποῖ γάρ μ' ἐλεῖν με δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς
Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
Ἦπου ΜΕ Τελαμὼν ——]

Vide nos ſupra ad v. Εὐπρόσωπος. Ubi hunc locum Sophoclis, qui in libris vulgatis mutilus eſt, ex conjectura reſtituimus. Quam conjecturam noſtram egregie confirmat Suidas. Quod Criticis imprimis notandum.

ΠΟΙΗΗΝ. Πόαν. Βοτάνην. Καὶ ποιηφάγον, τὴν σταφυλολόγον. Ἢ τὴν τοὺς ἀστάχυας ὄπισθεν τῶν θεριζόντων σωρεύουσαν.] "Quid hæc ſibi velint ignorare me fateor: vereorque valde, ne nota hæc mutila et manca ſit." *Kuſter*. Vox excidit. Repone, καὶ ΠΟΙΟΛΟΓΟΝ, ποιήφαγον, ἢ τὴν ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΝ. Nimirum vox Ποιολόγος gemina ſignificatione gaudet. Quod recte adnotavit Suidas. Theocrit. Idyl. iii. 32.

Ἁ πρὰν ΠΟΙΟΛΟΓΕΥΣΑ παραιβάτις ——

Ad quem locum Scholiaſtes: Ποιολογεῦσα, ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΥΣΑ, ἤγουν τοὺς στάχυας ἀναλεγομένη. Ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. Ἢ ἀπὸ τοῦ, Ποία, ἡ βοτάνη. Idem autem Ποιολόγος, ſive ποιηλόγος, et ποιηφάγος. Quo ſenſu intelligendus Athenæus, lib. ix. p. 397. Ὁ ταὼς, φησὶν Ἀριστοτέλης, σχιδανόπους ἐστὶ καὶ ΠΟΙΟΛΟΓΟΣ. *Pavo, ut dicit Ariſtoteles, fiſſis pedibus eſt, et herbam depaſcitur*. Hinc Babrius apud Suid. v. Γέρανος.

——Ὁ

——Ὁ δὲ ΤΑΩΣ εὐπήληξ
Χλωρὴν ἀεὶ βόσκοιτο χείματος ΠΟΙΗΝ.

ΠΟΙΝΗ——Καὶ δίκη μεταποίνιος· ἐν Ἐπιγράμματι·

Μὴ λίτομαι, δέσποινα, τοίην μὴ λάμβανε ποινήν.]

De hoc loco confer nos ſupra, pag. 86. Eſt autem Ποινὴ tum *pœna*, tum *pœnarum inflictrix*. Heſychius: Ποιναῖς, ἐφικταῖς, ἐριννύσι, τιμωρίαις. Locus corruptus. Reſcribendum omnino: Ποιναῖς ΑΦΥΚΤΟΙΣ, ἐριννύσι, τιμωρίαις. Sophocles Elect. ver. 1389.

Βεβᾶσι δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόϛεγοι
Μετάδρομοι κακῶν πανȣργημάτων
ΑΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ——

Ubi Schol. Εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον ΑΙ ΕΡΙΝΝΥΕΣ, ἃς ȣ̓κ ἔϛι φυγεῖν. Eſt autem prior pars ſenarii:

Ποιναῖς ἀφύκτοις——

Huc reſpexit Heſychius: ΑΦΥΚΤΟΙΣ, ἃς ȣ̓κ ἔϛιν ἐκφυγεῖν. Aliter hunc locum corrigebat Cl. Marklandus, in Epiſtola Critica: aliter doctiſſimus Hemſterhuſius, ad Luciani Necyomantiam p. 469. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.

ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ. Ὁ πῆχυς κεκαμμένων τῶν δακτύλων.] Fons lectionis eſt Homerus, Odyſſ. K. 517.

Βάθρον ἀρῦξαι, ὅσόν τι ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ, ἔνθα καὶ ἔνθα. PARS III.

Ubi Schol. Πυγέσιον. Πυγωνιαῖον. Πυγὼν δέ ἐςι τὸ ἀπὸ τῦ ἀγκῶνος μέχρὶ τ̃ δακτύλων κεκαμμένων διάςημα. Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas.

ΠΥΘΑΓΟΡΑ ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΗΝ ΤΑΔΕ— Τῶν κυάμων ἀπέχεσθαι, διὰ τὸ πνευματώδεις ὄντας μάλιςα μετέχειν τῦ ψυχικῦ, καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι μὴ παραληφθέντας τὰς γαςέρας.] Hæc ſunt verba Laërtii in Pythagora, p. 507. ubi ita legitur: Τῶν δὲ κυάμων ἀπηγόρευεν ἔχεσθαι. Quæ ex Suida corrigenda ſunt: ἀπηγόρευεν ἀπέχεσθαι. Laërtius modo ſupra: Παντὸς δὲ μᾶλλον ΑΠΗΓΟΡΕΥΕΝ μήτε ἐρυθῖνον ἐσθίειν, μήτε μελάνερον, καρδίας τε ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ καὶ κυάμων.* Verbum ἀπέχεσθαι in hoc negotio uſitatiſſimum eſt. Hinc celeberrimum illud D. Pauli in Prima ad Timoth. iv. 3. Κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριςίας τοῖς πιςοῖς καὶ ἐπεγνωκόσι τ̃ ἀλήθειαν. Quod defendunt nonnulli, ſed defendunt fruſtra. Aliud eſt κωλύειν ἀπέχεσθαι, aliud ἀπαγορεύειν ἀπέχεσθαι. quod

* Jamblichus in Vita Pythagoræ p. 175. Τὰς δὲ ἀγρίυς ἄνδρας καὶ ἱέρτὰς ἀπελαύνων τῆς συνυσίας, καὶ μὴ θηρευτεύειν ΑΠΑΓΟΡΕΥΩΝ. Quod fruſtra ſollicitat Kuſterus. Porphyr. de Abſtin. ii. p. 121. ubi vide Rhoer.

viros

PARS III.

viros doctiſſimos ſefellit. Scribendum omnino: Κωλυόντων γαμεῖν, ΚΕΛΕΥΟΝΤΩΝ ἀπέχεσθαι βρωμάτων· quod et magno Grotio placuiſſe video. Plutarchus in Coriolano: ΚΩΛΥΩΝ μὲν ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν, ἀφελέσθαι δὲ τὴν δημαρχίαν τοῦ δήμου ΚΕΛΕΥΩΝ.* Xenoph. in Sympoſ. iii. 4. Τῶν ἄλλων οἱ μὲν ΕΚΕΛΕΥΟΝ εἰκάζειν, οἱ δὲ ΕΚΩΛΥΟΝ. Lucas in Act. Apoſt. xxvii. 43. Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος βουλόμενος διασῶσαι τὸν Παῦλον ΕΚΩΛΥΣΕΝ αὐτοὺς τοῦ βουλεύματος, ΕΚΕΛΕΥΣΕ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν, ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. Quin et illud recte κελευόντων ἀπέχεσθαι. Porphyr. de Abſtin. lib. ii. Οἱ τῶν τῇδε ἱερεῖς καὶ ἱεροσκόποι καὶ τάφων ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ ΚΕΛΕΥΟΥΣΙ. Julian. Orat. ad Heraclium: Νόμος ἱερὸς ὢν φύσει καὶ θεῖος, ὁ τῶν ἀλλοτρίων πάντη καὶ πάντως ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ ΚΕΛΕΥΩΝ. Plutarch. in Convivio: Νόμος τὶς ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ τῶν ἄλλων ΣΙΤΙΩΝ ΚΕΛΕΥΕΙ. Quod Paulinum fere eſt. Addas Callimachum apud A. Gellium, lib. iv. cap. 11.

Καὶ κυάμου ΑΠΟ χεῖρας ΕΧΕΙΝ ἀνιῶντος ἐδέσθαι
Κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ΕΚΕΛΕΥΕ, λέγω.

---

* Idem in Lucullo p. 158. Edit. Bryan. Ἐπεὶ δ' οὐκ ἀντὸν ΚΕΛΕΥΟΝΤΟΣ, ἀλλ' ἔφη ΚΩΛΥΟΝΤΟΣ εἰσελεύσεσθαι. Atque hinc obiter emendandus Jamblichus in Vita Pythag. Cap. xxxv. p. 207. Ἐναντιουμένων δὲ τῶν Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δειμάχου, —— καὶ ΔΙΑΚΕΛΕΥΟΝΤΩΝ τὴν πάτριον πολιτείαν μὴ καταλύειν. Ita legendus iſte locus. Vulgo, ΔΙΑΛΥΟΝΤΩΝ.

Ita

Ita ſcribendus iſte locus ex emendatione Tanaquilli Fabri.* Nam faba eſt cibus πνευματώδης, et ventri nocet. Quod, ut alios taceam, ex Suida et Laërtio conſtat. Hinc recte Callimachus ἀνιῶντος ἔδεσθαι, *eſu noxiam* vocat: quod omnino verum. Cæterum notanda locutio apud Suidam ſupra: κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι μὴ παραληφθέντας τὰς γαστέρας· quæ viris doctiſſimis ad Laërtium fraudi fuit. Sic nos Angli de cibis incommodis et minus ſalubribus: *They are better let alone—not eaten.* Quod quidem haud abſimile eſt.

ΠΥΛΑΙΣΤΑΤΟΥΣ. Τὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας, μήτε πράσσοντας.] Legendum, Πυλαιαστάς. Quod et recte monuit vir doctiſſimus Moſes Du Soul ad Plutarchi Artaxerxem. Huc facit Heſychius: Πυλαιαστὰς, τὺς ψεύστας. Ῥόδιοι.

ΠΥΘΕΑΣ. Ἀθηναῖος, ῥήτωρ—— ἀλλ' ὐκ ἐκρίθη μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων, ὡς θρασὺς καὶ διεσπασμένος.] "Sic recte habet antiquiſſimus MS. A. At "in MSS. B. C. itemque in Editt. prioribus "male legitur, ἐκλήθη." *Kuſter.* Neutra lec-

* Recte in primo verſu κυάμων ἄπο —— Sic Callimachus in Hymn. in Dianam v. 237.

Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΠΙΘΥΜΗΤΕΙΡΑΙ.

tio

PARS III. tio ſana eſt. Reponendum ſine dubio, Οὐκ ΕΝΕΚΡΙΘΗ μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων. Nimirum Pytheas ille indignus habitus eſt, qui in δεκάδα, ſive numerum Rhetorum Atticorum adſciſceretur. Hic ſenſus loci eſt. Ita locutus eſt Ariſtides in Panathen. p. 109. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπήλυδας αὕτη ΜΕΤΑ τῶν ἄλλων θεῶν ΕΝΕΚΡΙΝΕΝ. *Quin et novos quoſdam deos in antiquorum numerum adſcripſit.*

ΠΥΡΕΙΟΝ. Θυμιατήριον — Ὁ δὲ Ἡράκλειος τάς τε πόλεις καθῄρει, καὶ τὰ πυρεῖα διέστρεφε τῶν Περσῶν.] Hunc locum decerpſit Suidas ex Theophyl. Simocat. Hiſtor. Mauritiana. Quod et res et ſtilus indicat.* Interpres autem ita vertit: *Heraclius vero et urbes demolitus eſt, et ſpeculas Perſarum evertit.* Non intellexit vocem πυρεῖα. Ita autem dicebantur Perſarum templa. Theodorit. Eccleſ. Hiſt. lib. v. cap. 39. Ἄβδας τὶς ἐπίσκοπος ἦν. Οὗτος οὐκ εἰς δέον τῷ ζήλῳ χρησάμενος πυρεῖον κατέλυσε. ΠΥΡΕΙΑ δὲ καλοῦσιν ἐκεῖνοι τοῦ πυρὸς ΤΟΥΣ ΝΕΩΣ. *Erat quidam epiſcopus, nomine Abda. Hic, zelo immoderato impulſus, Pyreum deſtruxit. Ita Perſæ vocant templa igni, ſive Mithræ, conſecrata.* Mithras enim Sol. Hinc Μιθριακὰ, ſive Μιθραϊκὰ, *feſtum Mithræ*: cujus meminit non ſemel Origenes

* Fallor: nam hic locus deſcribitur ex Niceph. Brev. Hiſtor. p. 12.

contra

contra Celſum. Meminit et Lampridius in Commodo: *Sacra Mithriaca homicidio vero polluit, quum illic aliquid ad ſpeciem timoris vel dici vel fingi ſoleat.* Atque hinc corrigendus Strabo, lib. xi. p. 802. Οἱ Νισαῖοι ἵπποι καὶ ἐνταῦθα γίνονται, οἷσπερ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο· καὶ ὁ σατράπης τῆς Ἀρμενίας τῷ Πέρσῃ κατ᾽ ἔτος δισμυρίους πώλους τοῖς μιθρακίνοις ἔπεμπεν. Eſt locus illuſtris, ſed minus hactenus perſpectus. Interpres τοῖς Μιθρακίνοις pro *loco* accepit. Tu noli dubitare quin Strabo ſcripſerit: ΤΟΙΣ ΜΙΘΡΙΑΚΟΙΣ. Nimirum equos Mithræ, ſive Soli, immolabant Perſæ: de quo, præter alios, Philoſtratus in Apollonio, lib. i. p. 39. Λευκὸν δὲ ἄρα ἵππον τῶν σφόδρα ΝΙΣΑΙΩΝ καλλιθύσειν ἔμελλε τῷ Ἡλίῳ. *Erat autem rex candidum equum Soli mactaturus ex Niſæis optimis.* Hinc equi Niſæi τοῖς Μιθριακοῖς ad regem miſſi. Nihil verius hac emendatione. Quin et hinc quodammodo intelligendum illud 2 Reg. xxiii. 11. Καὶ κατέκαυσε ΤΟΥΣ ΙΠΠΟΥΣ οὓς ἔδωκαν βασιλεῖς Ἰούδα ΤΩι ΗΛΙΩι. Quod ad Perſas ſive potius Aſſyrios referendum.

ΠΥΡΙΝΩι ΣΙΤΩι. Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο χώραν ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.] Hi ſunt choliambi, et Babrio proculdubio adjudicandi: quod et res et ſtilus indicat. Reſcribo,

Γέρανοι

PARS III.

Γέρανοι γεωργȣ̃ κατενέμοντο τὴν χώραν
Ἐσπαρμένην νεωςὶ πυρίνῳ σίτῳ.

Grues depaſcebantur agrum agricolæ,
In quem ſemina tritici recens ſparſa erant

P.

PΑιΔΙΟΥΡΓΟΣ.——Καὶ Ῥαδιȣργία, ἡ περ πᾶν ὀλιγωρία, καὶ εὐκαιρία.] "Vox εὐκαι-" ρία eſt ſuſpecta. Dicerem ſcribendum eſſe "εὐκολία, niſi Suidas ſtatim adderet, τὸ ῥαδι-" ȣργία etiam pro εὐκολία apud Xenophontem "poni." *Kuſter*. Emendabam, καὶ εὐχέρεια. Quod haud contemnendum. Sed jam nihil mutandum eſſe video. Lucian. in Jove Tragœdo 14. p. 658. Εὖ λέγεις σύντομόν τινα ῥητορείαν καὶ ΡΑιΔΙΟΥΡΓΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΟΝ τοῖς ἀπορȣμένοις. Quod imprimis notandum.

ΡΑΖΕΙΝ ΚΑΙ ΡΥΖΕΙΝ. Τὸ ὑλακτεῖν. Ἀπὸ τȣ́τȣ δὲ ἐπὶ τȣ̀ς πικραινομένȣς καὶ σκαιολογȣ̃ντας μετενέχθη. Κρατῖνος Δηλιάσιν·

Ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάζωσι τὸν
Λοιπὸν χρόνον ——

"Metrum claudicat, quod, propter brevita-" tem fragmenti et ſenſus obſcuritatem, haud "facile in integrum reſtitui poteſt." *Kuſter*.

Fallitur

Fallitur vir doctiſſimus. Eſt verſus Trochaicus, atque ita ſcribendus: PARS III.

Ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥαζῶσι τὸν λοιπὸν χρόνον,

Ut ſilentio arti impoſito, deinceps non niſi latrent, et obloquantur.

ΡΑΜΝΟΥΣΙΑ ΝΕΜΕΣΙΣ——Φειδίας καὶ Ὀλυμπιάσι δακτύλῳ τοῦ Διὸς ἐπέγραψεν, Αὐτάρκης. Καλὸς δὲ ἦν οὗτος Ἀργεῖος ἐρώμενος αὐτοῦ.] "Theodorus Canterus, Var. Lect. lib. ii. cap. 14. recte monuit locum hunc Suidæ ſic emendandum et ſupplendum eſſe: Ἐπέγραψεν, Παντάρκης καλός. Καλὸς δὴ ἦν &c." *Kuſter*. Hæc partim vera, partim falſa ſunt. Reſcribendum omnino: Παντάρκης καλός. Ἦν δὲ οὗτος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτοῦ. *Pantarches pulcher. Erat ille Argivus, ipſius amaſius.* Haud aliter Heſychius: Δῆμος καλός. Πυριλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος. *Demus pulcher. Erat ille filius Pyrilampus.* Atque hinc obiter emendandus inſignis locus Theophraſti, qui viros eruditiſſimos admodum exercuit. Eſt autem Theophraſt. Charact. cap. xxi. Περὶ Μικροφιλοτιμίας. Καὶ κυναρίου δὲ τελευτήσαντος, αὐτῷ μνῆμα ποιῆσαι, καὶ στηλίδιον ποιήσας, ἐπιγράψαι, ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. *Et catulo mortuo monimentum faciet, inſcriptis etiam his verbis, Surculus Melitenſis.* Ita hodie legunt et interpretantur iſtum locum. Fruſ-

PARS III. tra omnino et ſenſu nullo. Audacter repono: ΚΑΛΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. *Pulcher catulus Melitenſis*. Quod quidem feſtivum eſt, et ex formula ſolenni.* Jamblichus in Babylonicis apud Photium, p. 246. Καταχώσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς κόρης σῶμα, καὶ ΕΠΙΓΡΑΨΑΣ αἵματι τοῦ κυνὸς· Ἐνθάδε κατάκειται ΣΙΝΩΠΙΣ Η ΚΑΛΗ. Idem, p. 247. Προσέγραψε τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐπὶ τῷ τῆς Σινωνίδος ἐπιγράμματι, καὶ ΡΟΔΑΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΣ. Corrigendus hac occaſione Theocritus Idyll. xxiii. 45.

——ΚΑΛΟΣ δέ μοι ὤλετ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι ΣΤΙΧΙΟΙΣΙ χαράξω.

Ita ſcribendus iſte locus. Ut βίβλος, βιβλίον, βιβλίδιον· ſic σίχος, σιχίον, σιχίδιον. Vulgo, iratis Muſis, τό σοι σίχοισι. Cæterum quoniam ita fert animus, et commoda occaſio eſt, Carmen ἐπιτάφιον in *canem*, feſtivum id quidem et venuſtulum, hic emendatum ſubjiciam. Nam

* Themiſtius in Orat. xxi. p. 248. Edit. Harduin. Τὴν τε κύνα ἐξ ἧς μέλλετε σκυλακεύεσθαι, εἰ Λάκαινα ὄντως γενναία, καὶ μὴ πονηρὸν κυνίδιον, ἀλωπεκίς ποθεν ἢ ΜΕΛΙΤΑΙΑ. Alciphron Lib. iii. Epiſt. xxii. Πλαγγὼν δὲ τὸ ΜΕΛΙΤΑΙΟΝ ΚΥΝΙΔΙΟΝ, ὃ τρέφομεν ἄθυρμα τῇ δεσποίνῃ προσηνὲς, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὁρμῆσαν, κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν ἤδη μυδῆσαν. Ad quem locum vide Bergler. Vide Ælian. Var. Hiſt. viii. 4. ubi iſte locus Theophraſti citatur, ſed non corrigitur, a Cl. Kuhnio.

κυνίδιον

κυνίδια non hodie et heri, ſed antiquis etiam in deliciis habita fuiſſe conſtat. En ipſum Epigramma: PARS III.

Τὴν τρίβον ὃς παράγεις, ἄν πως τόδε σῆμα νοήσῃς,
Μὴ δέομαι γελάσῃς, εἰ κυνός ἐστι τάφος.
Ἐκλαύσθην. Χεῖρες δὲ κόνιν συνέθηκαν ἄνακτος,
Ὅς μευ καὶ στήλῃ τόνδ' ἐχάραξε λόγον.*

ΡΑΌΝ τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἂν ἢ τοὺς δακτύλους.] Hæc ſunt verba Lyſiæ Orat. adverſus Æſchin. Socrat. apud Athenæum, lib. xiii. p. 612. ubi ita legitur: Ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ὅσου ἐλάττους ἦσαν, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. Scribe, ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν. *Cujus dentes eo minoris operæ eſt numerare, quanto pauciores ſunt, quam ſiniſtræ manus digiti.* Quæ antiquiſſima et integerrima lectio. Ita locutus eſt Herodotus ii. 20. Καὶ μᾶλλον ἔτι τοσούτῳ, ΟΣΩι ΕΛΑΣΣΟΝΕΣ ἐόντες ἀσθενέστερα τὰ ῥεύματα παρέχονται. Huc reſpexit Demet. Phaler. de Elocut. § 128. Ἧς ῥᾷον ἄν τις ἀριθμήσειεν τοὺς ὀδόντας ἢ τοὺς δακτύλους. Quæ minus accurata ſunt.

---

* Alterum eſt Carmen ἐπιτάφιον in *canem* apud Luc. Holſten. in Steph. Byzant. de Urbibus p. 203. quod hic quoque libet apponere:

ΕΙΣ ΚΥΝΑ ΜΕΛΙΤΑΙΟΝ ΕΥΜΗΛΟΥ.

Τῇδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
Ἴσχειν Εὐμήλου πιστότατον φύλακα.
Ταῦρον μιν καλέεσκον ὅτ' ἦν ἔτι, νῦν δὲ τὸ κείνου
Φθέγμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

Vide nos in Curiſ. Noviſſ. ad v. Ἐδοκίμαζεν.

ΡΑΧΙΖΕΙΝ. Τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Καὶ ῥαχιστής. Ὁ ἀλαζών. Θεόπομπος Παμφίλῃ·

Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς, Δημοφῶν.]

Monuimus ſupra, ad v. Καββαλῶν, vocalem brevem ante liquidam non raro produci. Quod ex hoc loco Theopompi ſatis manifeſtum eſt. Notanda autem vox ῥαχιστὴς, ſive ῥαχιτής. Nam utroque modo ſcribitur. Schol. ad Sophoclis Aj. ver. 56. Καὶ τοὺς μεγάλως κακουργοῦντας ΡΑΧΙΤΑΣ φαμέν.* Atque hinc corrigendum ſe offert inſignis locus Polybii, qui viros eruditiſſimos eluſit. Eſt autem lib. xiii. p. 938. Οὗτοι δὲ ἦσαν ἀνδροφόνοι, καὶ ΡΑΧΙΤΑΙ, λωποδύται, τοιχωρύχοι.' Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, παραχίται. Quæ vox nulla eſt. Vir doctiſſimus ad Diodorum emendabat, παραχίσται p. 190.† Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.

ΡΑΨΩΔΟΙ——Ῥαψῳδῆσαι δέ ἐστι τὸ φλυαρῆσαι· ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός.] "Quare hæc, χωρὶς ἔργου τινὸς, addiderit Sui-"das, neſcio; nec video quid ea ſibi velint." *Kuſter*. Legendum, χωρὶς ΕΙΡΜΟΥ τινός. *Sine aliqua connexione recitare*. Quod ῥαψῳδῆσαι vocant Græci. Rem ſatis feſtive exponit Scholiaſtes ad Pindar. Nem. ii. 2. Οἱ δὲ φασι,

---

* Photius in Lex. MS. Ῥαχίζων. Διακόπτων, καὶ τοὺς κακούργους ῥαχιστάς.

† Alexis apud Athenæum lib. vii. 20. p. 322.

—— περικόψας τὰς ἀκάνθας τὰς κύκλῳ
Παραχίσοι χρηστῶς διαπτύξας θ' ὅλον.

τῆς

τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἓν συντηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διῃρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, ΕΙΡΜΩι τινὶ καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον Ποιεῖν, εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας. Verbo utitur Longinus, περὶ Ὕψους, § 22. Τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν ΕΙΡΜΟΥ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν. Atque hac occaſione monitus Ammonium in libello Περὶ Διαφ. Λέξεων. v. Λαλεῖν· hic emendatum præſtabo: Τὸ μὲν διεξιέναι λόγον ΣΥΝΕΙΡΟΝΤΑ, Λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι. *Continuata orationis ſerie diſſerere, Græci vocant* Λέγειν· *alternatim autem diſputare*, Διαλέγεσθαι. Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Hodie nullo ſenſu legitur, συναίροντα. Eleganter Demoſth. pro Coron. p. 586. Edit. Taylor. Ῥήτωρ ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας, ὥσπερ πνεῦμα, ἐφάνη, καὶ πεφωνασκηκὼς, καὶ συνειλεχὼς ῥήματα καὶ ΛΟΓΟΥΣ, ΣΥΝΕΙΡΕΙ τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί. Scribendum, Ῥήτωρ——ΑΝΕΦΑΝΗ. Auctor ἀνώνυμος apud Suidam v. Πυθαγόρας. Ἀνεφάνη τύραννος πικρότατος. Locus Rhetoris ita vertendus eſt: *Tum demum orator ſubito, veluti ventus, exortus eſt; et exercitata voce, et collectis verbis et ſententiis, perſpicue et uno ſpiritu perorat.** Reſtituendus

* Æſchines contra Cteſiphon. p. 431. Edit. Taylor. Περὶ δὲ τὸν καθ' ἡμέραν δίαιταν, τίς ἐστιν; ἐκ τριηράρχου λογογράφος ΑΝΕΦΑΝΗ, τὰ πατρῷα καταγελάστως προέμενος.

PARS III. tuendus hic obiter Philoſtratus in Apollon. vii. 27. Γλώτ]ης τε ȣ̓κ ἀνεπιτηδεύτως εἶχεν, οἷοι τῶν συκοφαντικῶν οἱ συνειληχότες ὀκτὼ ῥήματα ἢ δέκα. Scribendum, ΟΙ ΣΥΝΕΙΛΕΧΟΤΕΣ. Ad Demoſthenis locum reſpexit Philoſtratus.*

ΡΕΘΟΣ. Πρόσωπον. Ἐρύθημα.] Ad hunc locum ſilent Interpretes. Nec mirum id quidem. Reſpexit autem Suidas, quod nemo vidit, ad Sophocl. Antig. ver. 538.

Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν
ΡΕΘΟΣ αἰσχύνει,
Τέγγȣσ' εὐῶπα παρειάν.

Ubi Schol. Αἱματόεν ῥέθος. Τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ ΕΡΥΘΗΜΑ. Quare legendum videtur: Ῥέθος. Πρόσωπον. Προσώπȣ ἐρύθημα. Huc referendus etiam Heſychius: Ῥέθος, πρόσωπον, ΠΑΡΕΙΑ.†

ΡΙΑΝΟΣ.——Οὗτος δὲ ἦν τῆς παλαίςρας πρότερὸν φύλαξ, κ̀ δȣ̃λος. Ὕςερον δὲ παιδευθεὶς ἐγένετο

* Plutarchus in Phocion. p. 179. Edit. Bryan. Εἰ γὰρ ἦν, ὡς φησὶν Ἰδομενεὺς, δοιδυκοποιȣ̃ πατρὸς, ȣ̓κ ἂν ἐν τῷ λόγῳ Γλαύκιππος ὁ Ὑπερίδȣ, μυρία ΣΥΝΕΙΛΟΧΩΣ κ̀ εἰρηκὼς κατ' αὐτȣ̃ κακὰ, τὴν δυσγένειαν παρῆκεν. Idem in Sylla p. 50. Ἀναχωρήσαντι δὲ αὐτῷ δίκην ἔλαχε δώρων Κηνσωρῖνος, ὡς πολλὰ χρήματα ΣΥΝΕΙΛΗΧΟΤΙ παρὰ τὸν νόμον ἐκ φίλης κ̀ συμμάχȣ βασιλείας.

† Schol. in Hom. Il. X. 68. a Valckenaer. Edit. Ῥέθεα λέγȣσι τὰ τȣ̃ σώματος μέλη, ἐπειδὴ καθ' ἕκαςον μέλος τὸ ζωτικὸν κ̀ ψυχικόν ἐςι. Ῥέθη δὲ, τὰ ζωντὰ μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ, τὸ πρόσωπον· κ̀ Ῥεθομαλίδας, τὰς εὐπροσώπȣς.

γραμματικός.

γραμματικός. Ἔγραψεν ἔμμετρα ποιήματα.] "Cum "omnia poemata ſint ἔμμετρα, alterutram vo- "cem ſupervacaneam eſſe exiſtimo." *Kuſter.* Scribendum, ἔγραψεν ΕΞΑΜΕΤΡΩι ποιήματα. *Scripſit poemata verſu hexametro.* Ita locutus eſt Hephæſtio, Enchir. p. 30. Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἷς ὢν τῆς πλειάδος, ΕΞΑΜΕΤΡΩι συνέθηκεν ὅλον ΠΟΙΗΜΑ.* Joſephus Antiq. Jud. lib. ii. p. 115. ἑξαμέτρον τόνον vocat. Scripſit autem Rhianus præter *Heracliada*, de *Bello Meſſenico*, idque verſibus hexametris: de quo non ſemel Pauſanias in Meſſenicis. Cæterum notandum illud, Οὗτος δὲ ἦν τῆς παλαίστρας πρότερον φύλαξ. Nimirum a palæſtra ad Grammaticam ſe contulit Rhianus. Atque hinc intelligendus locus Stephani Byzantini, in quo exponendo inſigniter hallucinatus eſt eruditiſſimus Pearſonus, in Prolegom. ad Hierocl. p. 17. Ὑλλάριμα, πολίχνιον Καρίας, ὅθεν ἦν Ἱεροκλῆς, ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀχθείς. Nempe ut Rhianus ex palæſtrita Grammaticus, ſic Hierocles ex athleta Philoſophus evaſit. Hæc mens Stephani eſt.

ΡΙΝΘΩΝ. Ταραντῖνος, κωμικὸς, ἀρχηγὸς τῆς καλουμένης Ἱλαροτραγῳδίας, ὅ ἐστι φλυακογραφία.] Rhintho,

* Pauſanias in Atticis cap. xxxiv. p. 84. Edit. Kuhn. Ἰοφῶν δὲ Κνώσσιος —— χρησμοὺς ΕΝ ΕΞΑΜΕΤΡΩ παρείχετο.

PARS III. tho, Tarentinus, poeta ſui loci atque ordinis celeberrimus. Eum laudant Stephanus Byzantinus, Pollux, Athenæus, Hephæſtio, Photius, alii bene multi. De eo imperitiſſime commentati ſunt Cuperus in Obſervat. lib. i. 10. et Pergerus ad Heſychium. Scripſit et Comœdias et Tragœdias, non ſuas quidem eas, verum alienas, εἰς γέλοιον μετεῤῥυθμισμένας, ſive *in ridiculum detortas*. Quod Græcis φλυακογραφία eſt. *Rhintonicam* vocant Latini. Evanthius, ſive Auctor Prolegom. de Comœdia et Tragœdia: *Illud vero tenendum eſt, poſt νέαν κωμῳδίαν Latinos multa fabularum genera protuliſſe: ut* Togatas, *a ſcenicis atque argumentis Latinis:* Prætextatas, *a dignitate perſonarum et Latina Hiſtoria:* Attellanas, *a civitate Campaniæ ubi actitatæ ſunt plurimæ:* Rhintonicas, *ab actoris nomine.* Quod falſum omnino eſt. Neque enim Rhintho, ſive Rhinto, *actor*, ſed *poeta*. Verum error non Evanthii, ſed Librarii eſt. Reſcribendum utique: Rhintonicas, *ab* AUCTORIS *nomine.* Nam Rhintho, ut ait Suidas, in hoc genere princeps. Verſiculum ejus conſervavit Cicero, Epiſt. ad Attic. i. 20.

Οἱ μὲν παρ' ὐδὲν εἰσιν, οἷς δ' ὐδὲν μέλει.

Quod γελοῖον, ſive *ridiculum* eſt. Hinc Varro de R. R. lib. iii. p. 102. *Quis contra nunc*

RHINTHO

Rhintho *non dicit ſua nihil intereſſe, utrum iis piſcibus ſtagnum habeat plenum, an ranis?* Heſychius: Κάρκαρα, ὖλα ὁ δίητω —— ἔνιοι τὰς μάνδρας Ῥίνθων καὶ τῇ ὐρανίᾳ ἦρι. Hæc depravata admodum ſunt. Reſcribo et diſtinguo: Κάρκαρα, ὖλα ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ —— ἔνιοι τὰς μάνδρας. ΡΙΝΘΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΙΡΙΝ. Idem: Οὖλα, τὰ τῶν ὀδόντων.* Heſych. Σαλία, ἀρκῦ. Παρὰ ΡΙΝΘΩΝΙ. Scribendum videtur, Σαλία, ΑΡΚΥΙ. Idem: Σαλία, πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορῦσιν αἱ Λάκαιναι. Latini, *Reticulum*. Idem: Ἄσεκτος, ἀγαθὸς, παρὰ ΡΙΝΘΩΝΙ Ταραντίνῳ φιλοσόφῳ. Quid audio? Rhintho Tarentinus *Philoſophus!* Nugæ. Repone, Ρίνθωνι Ταραντίνῳ ΦΛΥΑΚΟΓΡΑΦΩι. Stephanus Byzant. v. Τάρας. Καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος ΦΛΥΑΞ. Idem φλύαξ et φλυακογράφος. Quare intelligendus Heſychius de Rhinthone Tarentino, qui φλύακας ſcripſit. Quod omnino verum. Syracuſanum vocat Noſſis in Epigrammate, quod hic emendatum apponam. Nam viri doctiſſimi in eo concinnando nihil viderunt.

Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν
Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. ΡΙΝΘΩΝ ΕΙΜ' Ο ΣΥΡΗ-
ΚΟΣΙΟΣ,

* Idem ſupra v. Βάβρικες. Τὰ ὖλα τῶν ὀδόντων. Schol. ad Nicandri Theriac. ver. 211. Ἐπειδὴ ξηραίνει τὸ δηλητήριον, τὰ δὲ οὖλα τῶν ὀδόντων, ἐκ βάθρων ἐρείπονται.

Μυσάων

PARS III.

Μυσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ ΚΑΛΥΧΝΩΝ
'Εκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.

In ſecundo hexametro vulgo, invitis Muſis, legitur, ἀλλὰ καλύκων. Nos optime emendavimus. Ut a κάλιξ, καλίχνη, ſic a κύλιξ, κυλίχνη, et a κάλυξ, καλύχνη. Quæ veriſſima lectio. Cæterum hic obiter corrigendum Epigramma in Catalectis Scaligeri, vexatiſſimum id quidem et corruptiſſimum. Eſt autem Virgilii in C. Annium Cimbrum Rhetorem:

Corinthiorum amator iſte verborum.

De *verbis Corinthiis* fruſtra diſputant viri eruditiſſimi. *Æs Corinthium* bene notum, *verba Corinthia* non item. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

RHINTHONICORUM *amator iſte verborum.*

Rhintho enim verba antiqua, turgida, et peregrina, ludi jocique gratia, uſurpabat. Id quod ex Heſychio et Grammaticis notum.

ΡΟΔΟΝ——Ρόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν. 'Επὶ τ κυδαινόντων τινάς.] "Sic etiam legitur "apud Apoſtolium: ſed male. Senſus enim "ſuadet, ut ſcribatur παρελθὸν genere neutro; "quemadmodum habet Diogenianus. *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Quin et legendum videtur, ἐπὶ τῶν ΚΛΑΙΟΝΤΩΝ τινάς. *Dicitur hoc proverbium*

*proverbium de iis, qui aliquos lugent.** Notum illud Rachelis apud Matthæum ii. 18. Φωνὴ ἐν Ῥαμᾶ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς, Ῥαχὴλ ΚΛΑΙΟΥΣΑ τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ΟΤΙ ΟΥΚ ΕΙΣΙ. Poteris etiam legere, ἐπὶ τ̃ ΚΗΔΕΥΟΝΤΩΝ τινάς. Quod rarius, Κηδεύειν τινὰς, eſt, *aliquos mortuos lugere*. Quo ſenſu verbum occurrit apud Herodotum, lib. ix. cap. 31. Οἱ δὲ ἀμφὶ Μαρδόνιον βάρβαροι, ὡς ΑΠΕΚΗΔΕΥΣΑΝ Μασίστιον. Ad quem locum con-

PARS III.

* Recte tamen κυδαινόντων. Eſt enim verbum *in re funebri* uſurpatum. Conſulendus omnino Syneſius de Regno p. 14. Edit. Lutet. 1612. qui de verbo Κυδαίνειν agit. Vide et ad iſtum locum Syneſii Cl. Kuhnium in Ælian. Var. Hiſt. vi. 2. Huc facit Apollon. Rhod. in Argonaut. i. 587.

Καί μιν ΚΥΔΑΙΝΟΝΤΕΣ ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων
Κείαν ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι ———

Lycophron v. 929.

——— αἰανῆ Θεὸν
Λοιβαῖσι ΚΥΔΑΝΟΥΣΙ, καὶ θύσθλοις βοῶν.

Et denique Epigramma p. 97. MS. et in Analect. Brunck. vol. iii. 53. En ipſum Epigramma.

Στῆλαι καὶ γραφίδες καὶ κύρβιες, εὐφροσύνης μὲν
Αἴτια τοῖς ταῦτα κτησαμένοις μεγάλης·
Ἀλλ' ἐς ὅσον ζώουσι. Τὰ γὰρ ΚΕΝΑ ΚΥΔΕΑ φωτῶν
Ψυχαῖς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται.
Ἡ δ' ἀρετὴ σοφίης τε χάρις κἀκεῖσε συνέρπει,
Κἀνθάδε μιμνάζει μνῆστιν ἐφελκομένη.
Οὕτως οὔτε Πλάτων βρενθύεται, οὔτε γ' Ὅμηρος
Χρώμασιν ἢ στήλαις, ἀλλὰ μόνη σοφίῃ.
Ὄλβιοι ὧν μνήμη πινυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων,
Ἀλλ' οὐκ ἐς κενεὰς εἰκόνας ἐνδιάει.

Quare vide an Suidas commoda interpretatione ſublevari poſſit; quod puto.

ſulendus

ſulendus doctiſſimus Valckenarius. Sed illud verum. Huc facit Schol. ad Sophocl. Elect. ver. 259. Ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένῳ πράγματι, καὶ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΙ εἰκὸς καὶ παύσασθαι ΤΟΝ ΑΔΗΜΟΝΟΥΝΤΑ. Reſpexit ad hoc proverbium Procop. in Perſicis, lib. i. p. 29. Ἀπόνασθαι τῶν παρόντων ἀγαθῶν ἄμεινον, ἢ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΖΗΤΕΙΝ.* Quoniam autem de mortuis, vel deflendis vel non deflendis, hic ſermo eſt, nequeo quin adſcribam inſignem locum A. Gellii, ubi de Artemiſia, Mauſoli uxore, agit, quæ maritum mortuum, tanquam ῥόδον παρελθὸν, lacrymis et omni κηδεύσεως genere proſecuta eſt. Eſt autem lib. x. cap. 18. *Mauſolus ubi fato perfunctus inter lamenta et manus uxoris, funere magnifico ſepultus eſt; Artemiſia luctu atque deſiderio mariti flagrans uxor, oſſa cineremque ejus mixta odoribus, contuſaque in faciem pulveris aquæ indidit ebibitque; multaque alia violenti amoris indicia feciſſe dicitur.* Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus, quem perperam ſollicitarunt viri doctiſſimi. Haud a-

---

* Huc quoque reſpexiſſe videtur Libanius in Epiſt. 647. Ἐλπίζω δὲ, ὅτι καὶ διὰ τοῦ παιδὸς πολλοὺς ἡμῖν ἐλέγξεις ῥήτορας, οὕτως ὀξὺ βλέποντος καὶ ῥέοντος, ὥστ᾽ ᾠήθην δεῖν εὐθὺς ἀποδόντα παλαίειν, ἵνα μὴ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΚΑΙΡΟΝ ΖΗΤΩΜΕΝ. Ita Ælian. Var. Hiſt. xiv. 6. Πάνυ σφόδρα ἐῤῥωμένως ἐῴκει λέγειν ὁ Ἀρίστιππος, παρεγγυῶν, μήτε ΤΟΙΣ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΙΝ ἐπικάμνειν, μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν.

liter

liter locutus eſt, ut alios taceam, Juſtinus, xv. 3. *Quod idem antea Philippus frater ejus cum facere voluiſſet,* INTER MANUS *regis exſpiraverat.* PARS III.

ΡΥΓΧΟΣ. Ἀριςοφάνης·

Ἐλελεῦ. Χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος. Οὐ μένειν ἐχρῆν.
Τὸ πρόσωπον.]

De hoc loco Ariſtophanis nos ſupra ad v. Ἐλελεῦ. Recte autem Suidas, Ῥύγχος. Τὸ πρόσωπον. Lexicon MS. Bibl. Coiſl. Ῥύγχος, τὸ πρόσωπον ἀραρός. Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς τρέφει. Quæ non uno loco depravata ſunt. Reponendum ſine dubio: Ῥύγχος. Τὸ πρόσωπον. ΑΡΑΡΩΣ.

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς ΣΤΡΕΦΕΙ.
Ad nos faciem deus convertit.

Ita diu eſt quod emendaveram. Eſt autem iſte ſenarius ex Ararotis Adonide: id quod nos docet Athenæus, lib. iii. p. 95. Ἄρχιππος Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ κατὰ παιδιὰν εἴρηκε καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου οὕτως·

Καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ῥύγχος οὑτωσὶ μακρόν.

Καὶ ΑΡΑΡΩΣ ΑΔΩΝΙΔΙ·

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος ὡς ἡμᾶς ςρέφει.

Fuit autem Araros, poeta comicus, filius Ariſtophanis. Ejus meminere Athenæus, Pollux,

PARS III. lux, Suidas, Photius in Lex. inedito, alii. Athen. lib. iv. p. 175. Ἀραρῶς δὲ ἐν Πανὸς γοναῖς·

——— Ἁρπάσας
Μόναυλον εὐθὺς, πῶς δοκεῖς; ἀνήλλετο
Κῦφως ———

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Poetam frigidum vocat Alexis apud Athenæum, lib. iii. p. 123.

——— Καὶ γὰρ βύλομαι
Ὕδατός σε γεῦσαι. Πρᾶγμα δ' ἐςί μοι ΜΕΓΑ
Φρέατος ἔνδον ψυχρότερον ΑΡΑΡΟΤΟΣ.

Etenim volo aquam te guſtare: Eſt autem mihi
Domi puteus egregius, frigidior Ararote.

Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Γεῦσαι eſt *guſtandum dare*. Idem ὕδατός σε γεῦσαι, et ὕδωρ σε γεῦσαι. Quomodo locutus eſt Euripides in Cyclop. ver. 149.

Βύλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ.

Eleganter autem μέγα πρᾶγμα Φρέατος. *An excellent well of water.* Eubulus Comicus apud Athenæum, lib. xiii. p. 559.

Κακὴ γυνὴ Μήδεια, Πηνελόπεια δὲ
ΜΕΓΑ ΠΡΑΓΜΑ ———

An excellent woman. Vide nos ſupra, ad v. Ἀκόλαςον. Vulgo autem nullo ſenſu legitur,

πρᾶγμα

πρᾶγμα μετὰ Φρέατ☉. Ridicule Interpres. PARS III.
Cum puteo res eſt.

ΡΥΜΑ——Ἐῤῥυμούλκουν τὰς ἱππηγὰς ναῦς.] Polybius, lib. i. p. 39. Τῶν μὲν ΡΥΜΟΥΛΚΟΥΝΤΩΝ τὰς ἱππηγὰς ναῦς, τῶν δὲ τῃ χαρίων συμμενόντων καὶ συνεφεδρευόντων τούτοις. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΡΥΣΙΑ. Ἐνέχυρα——Ἰώσηππος· Πρῶτον μὲν γὰρ ῥύσιον τῶν πολεμίων ἄγων, καὶ πολὺ συγκροτήσας ἱππικὸν, ἐπαφίησιν αὐτοῖς περὶ Διόσπολιν.] "Joſeph. "de Bell. Jud. lib. i. cap. 19. ubi legitur, "ῥύσιον κατὰ τῶν πολεμίων. Vetus autem Inter-"pres Joſephi pro ῥύσιον legiſſe videtur Σύρων. "Vertit enim, *in Syros hoſtes ducens.*" *Kuſter.* De hoc loco nonnulla quoque ſcripſit doctiſſimus Stanleius ad Æſchyli Supplices, p. 850. Sed ita ut ulcus intactum reliquerit. Nimirum viris eruditiſſimis fraudi fuit vox ῥύσιον, quæ corruptiſſima eſt, et nullum locum hic habet. Videamus igitur an nos ex priſtinæ lectionis veſtigiis ſalſi quid elicere queamus. Reſcribo, ut mihi quidem videtur, certiſſime: Πρῶτον μὲν γὰρ ΟΣΟΝ ΗΝ ΤΩΝ ΟΠΛΙΤΩΝ ἄγων, καὶ πολὺ συγκροτήσας ΙΠΠΙΚΟΝ. *Quantum potuit* peditum *ducens, multoſque* equites, *quos collegerat, in hoſtem circa Dioſpolim immittit.* Ita locutus eſt Joſephus, Bell. Jud. lib. iii. 18. p. 220.

PARS III. p. 220. Πᾶν γὲν εὐθέως ΟΣΟΝ ΗΝ μαχιμώταῖον ΑΥΤΩΝ ἀθροιϑέντες, ὥρμησαν ἐπ' Ἀσκάλωνα. Pauſanias in Meſſenicis, cap. 29. Πρόταξας δὲ ΟΣΟΝ ΗΝ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ τῇ σκευῇ κȣ̃φον, τῆς ἐς τὴν Ἰθώμην εἶχεν ὁδȣ̃. Nihil verius hac emendatione.

ΡΥΤΑ. Συνεςαλμένως. Εἶδός ἐςι ποτηρίȣ. Δημοσθένης κατὰ Μειδίȣ. Ἐκτεταμένως παρ' ἡμῖν λεγόμενα.] "Scribo, τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα, ſenſumque hujus loci eum eſſe puto, quem in verſione expreſſi: *Ea quæ a nobis dicuntur.*" *Kuſter*. Aliud eſt παρ' ἡμῶν λέγεσθαι, aliud παρ' ἡμῖν λέγεσθαι. Quæ loquendi ratio Noſtro familiaris eſt. Suidas v. Ἄβαξι. Τοῖς ΠΑΡ' ΗΜΙΝ λεγομένοις. Idem v. Γȣ̃νδας. Τὸ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ λεγόμενον. Quare recte et more uſitato Suidas: Τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα. *Ea quæ apud nos dicuntur.* Diſtinguit autem Suidas, quod nemo vidit, inter Ῥυτὰ, *pocula*, et *quæ vulgo* Ῥυτὰ *dicuntur*. Hæc vox priorem ſyllabam producit, illa corripit. Hæc mens Gloſſographi eſt. Quod vero prima τȣ̃ Ῥυτὸς producatur, vel teſtis eſſe poterit Homerus, Odyſſ. Ξ. 10.

ΡΥΤΟΙΣΙΝ λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.

ΡΥΤΗΡΑ——Καὶ αὖθις· Τὸ εἶδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμένη.] Hoc fragmentum loco ſuo motum eſt. Pertinet enim ad Ῥύσιον. Sed omnia diſjecti hujus Lexicographi membra reſtituere, nec

nec meum, nec tuum eſt. Cæterum hic locus depromptus eſt ex Epigrammate, quod legitur apud Reiſk. Anthol. p. 54. Carmen ita legendum eſt. Nam Cl. Editor more ſuo alienas veſtes commaculavit. PARS III.

Πότνια κωροσόα ταύταν ἐπιπολίδα νύμφαν,
Καὶ στεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων,
Ὄλβια Εἰλείθυια, πολυμνάστοιο φύλασσε
Τίσιδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμένα.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Non intellexit vir doctiſſimus quid ſit νύμφη. Eſt autem νύμφη *pupa* ſive παίγνιον *puellare*. Κόρην vocant Græci. Heſychius: Κόρη, ΝΥΜΦΗ, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον. Idem: Δαγὺς, ΝΥΜΦΗ λευκόκηρος. Scholiaſtes ad Theocriti Pharmaceutriam ver. 110. Δαγὺς δέ ἐστι κοροκόσμιόν τι. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ ΝΥΜΦΗΝ· οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Qui locus inſignis eſt. *Pupas* vocat Perſius Satir. ii. 70.

——*Veneri donatæ a virgine pupæ.*

Ad quem locum conſulendus Caſaubonus.* Gloſſæ: *Puppæ*, πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων ΝΥΜΦΑΙ. Quare per ἐπιποντίδα νύμφην nihil aliud hic intelligendum quam *pupa* ſive *nym*-

* Confer etiam Cl. Pierſonum ad Mœrin v. Κοροπλάθοι, pag. 235.

PARS III. *pha marina,* quam Tiſis, jam mater facta, Lucinæ pro more dedicavit.* Eſt autem Tiſis nomen mulieris. Ut ab Ἶσις Ἴσιδος, ſic a Τίσις Τίσιδος.

ΡΥΤΗΡΕΣ. Χαλινοί. Ἡνίαι. Ἱμάντες. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κλῇδας ἐλέγχει.] Integrum Epigramma, ex quo hic verſus decerptus eſt, exſtat Anthol. lib. vii. p. 588. Vide nos ſupra, ad v. Ἐλύγωσεν.

Σ.

ΣΑΒΑΚΩΝ. Διονυσιακῶν.

Τρυγόνιον Σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων. τουτέστιν, ἑταιρῶν.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Antholog. lib. iii. p. 329. Quod et Portus etiam obſervaverat.

* Per ἐπιποθίλιδα νύμφην forſan intelligendum Κοράλλιον, *Corallium, puellari forma inſculptum:* quod vel ex nomine conſtat. Eſt enim Κοράλλιον nihil aliud quam Κόρη ἁλία. Vide Epigram. in Anthol. Reiſk. N°. 792. ubi *Corallium* de ſe ipſo ita loquitur:

ΑΔΗΛΟΝ.

Πρὶν μὲν ἁλικλύστου πέτρας ἐν βένθεσιν ἦμαν,
Εὐαλθὲς πόντου φῦκος ἀναινομένα·
Νῦν δέ μοι ἱμερόεις κόλπων ἔντοσθεν ἰαύει
Λάτρις ἰϋστεφάνου Κύπριδος ἁβρὸς Ἔρως.

Eſt

Eſt autem hoc Carmen Philodemi, et quidem ex elegantiſſimis: quæ cauſa fuit, ut hic emendatum apponendum eſſe duxerim. Nam Critici in hoc Carmine elucidando nihil viderunt: PARS III.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται
Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων.
Ἡι ΚΥΒΕΛΗ καὶ ΚΩΜΟΣ ἐνέπρεπεν, ἡ φιλοπαίγμων
Στωμυλίη, Μήτηρ ἣν ἐφίλησε θεῶν.
Ἡ μόνη στέρξασα τὰ Κύπριδος ἀμφὶ γυναικῶν
Ὄργια, καὶ φίλτρων Λαΐδος ἁψαμένη.
Φύε κατὰ στήλης ἱερὴ κόνι τῇ φιλοβάκχῳ
Μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας.

In primo verſiculo vulgo legitur τρυφερῆς. Nos recte ſcripſimus Τρυφέρας. Quemadmodum exhibet Suidas, v. Ῥέθος. Eſt autem *Tryphera* nomen mulieris. Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 583.

Ἐστι καὶ ἐκ μορφᾶς Α ΤΡΥΦΕΡΑ τρυφέρα.

Quod ſequitur Τρυγόνιον, eſt *palumbula*, ſive *columbula*. Quomodo amicas ſuas ὑποκοριστικῶς compellabant. Plautus in Aſinario Act. iii. 3.

Dic igitur me anaticulam, columbulam, *catellum*.

Confer viros doctiſſimos ad Ariſtoph. Plut. ver. 1012. In proximo verſu eleganter dedimus,

mus, Κυβέλη κ̀ κῶμος. Vide nos ſupra, ad v. Ἄκρατος. Deinde recte ſcripſimus, Μήτηρ θεῶν. Nam quod vulgo legitur Θέων ineptum eſt. Poſtremo non vulgari elegantia Philodemus noſter, ἀμφὶ γυναικῶν. *Seorſum a mulieribus.* Heſychius: Ἀμφὶ, χωρὶς, δίχα. Nimirum Tryphera Veneris ſacra, non conventu mulierum, ſed clanculum cum commilitone ſuo celebrabat. Hæc mens poetæ eſt, quæ noſtros Interpretes feſellit. Cætera ſatis manifeſta ſunt.

ΣΑΒΕΙΡΟΙ. Ὄνομα ἔθνους. Νεμεσᾷ τε κ̀ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἀπαξάπαντας Σαβείρους τε κ̀ Ἀλβανούς.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 134. Atque huc reſpicere videtur Suidas ſupra: Νεμεσᾷ. Μέμφεται.

ΣΑΘΡΩΘΗΝΑΙ. Σαλευθῆναι. Τὰς μὲν ἐπάλξεις καταῤῥαχθῆναι ταῖς βολαῖς, κ̀ τὸν τοῖχον ἅπαντα τοῦ πύργου σαθρωθῆναι τῇ βίᾳ. Μένανδρος φησί.] Hæc ad ſenarios reducere tentavit Cl. Schurtzfleiſch. ad Longinum, p. 43. Perperam omnino et iratis Muſis. Sunt enim proculdubio verba Menandri Hiſtorici, quem paſſim laudat noſter Suidas. Vide ſupra ad v. Αἴσιος. ubi Portum recte caſtigat Kuſterus.

ΣΑΚΚΟΣ. Καὶ Σακκίον. Ὁ δὲ Ἰακὼβ σακκίον ἐξαψάμενος, κ̀ τῇ λύπῃ βαρὺς ἐκαθέζετο.] Hæc verba

PARS III.

verba leguntur apud Joſephum, Antiq. Jud. lib. ii. 3. p. 72. Notandum autem illud, σακκίον ἐξαψάμενος ἐκαθέζετο. Qui mos ſcilicet Syrorum: de quo Menander in verſibus elegantiſſimis apud Porphyrium de Abſtin. lib. iv. quos hic emendatos adponam. Nam viri doctiſſimi, in hiſce tum corrigendis tum interpretandis parum viderunt:

—— Παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.
Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα
Αὐτῶν ἀκρασίαν τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
Οἰδοῦσιν, εἶτα ΣΑΚΚΙΟΝ ἔλαβον, εἰς θ' ὁδὸν
ΕΚΑΘΙΣΑΝ ΑΥΤΟΥΣ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Ita ſcribendus iſte locus.* In verſu penultimo vulgo, indignante metro, ἐκάθισαν αὐτοί. Sed Græci καθίζειν αὐτοὺς dicunt. Ælian. Var. Hiſt. iv. 22. Καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ ΚΑΘΙΖΩΣΙΝ ΕΑΥΤΟΥΣ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε. Deinde minus recte legebatur, τοῦ ταπεινῶσαι. Sed nos veram lectionem reſtituimus. Quod vidit vel non vidit Cl. Clericus. Reticetur ſcilicet ἑαυτούς. *They humbled themſelves in ſackcloth and aſhes.* Τὴν ψυχὴν ταπεινῶσαι vocat Pſalmographus, xxxv. 13. Ἐνεδυόμην ΣΑΚ-

---

* Conſulendus Reineſius in Variarum Lectionum lib. ii. et iii. ubi confer p. 209. et p. 304.

PARS III. ΚΟΝ ϰ̀ ΕΤΑΠΕΙΝΟΥΝ ἐν νηϛείᾳ τὴν ψυχήν μου. Lucian. in Nigrino vol. i. p. 59. Ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόῤῥωθεν τὴν ψυχὴν ΤΑΠΕΙΝΩΣΑΝΤΑ. Scio quidem virum longe eruditiſſimum in libro de Diis Syris hunc locum Comici aliter accepiſſe. Sed nos noſtra unice ámamus.

ΣΑΛΕΥΣΑΣ — Τοὺς δὲ ἄλλους ἐποψίας τῆς ἀκμῆς σαλεύσας, ϰ̀ μέν τοι τῷ ἀπολέσθαι ὁμοῦ εἶναι.] Locus conclamatus. Interpres ne vertit quidem: quod hominis prudentis eſt. Repono, Τοὺς δὲ ἄλλους ΕΠ᾿ ΟΨΙΑΣ τῆς ἀκμῆς ΣΑΛΕΥΣΑΝΤΑΣ, ϰ̀ μέν τοι τῷ ἀπολέσθαι ὁμοῦ εἶναι. *Cæteros autem cum jam adveſperaſceret, in diſcrimine verſatòs, et jam jam perituros.* Ἀκμὴ βίου, ἀκμὴ καιροῦ, ἀκμὴ γήρως, Græcis uſitatiſſima. Ἐπ᾿ ὀψίας τῆς ἀκμῆς. *In the duſk of the evening.* Eleganter Damaſcius apud Photium, p. 1065. Ἀλλα τοῦτο συμβέβηκε νῦν ἐπὶ ξυροῦ ἑϛάναι οὐ τῆς ἀκμῆς, τοῦ δὲ ἐσχάτου γήρως ὡς ἀληθῶς.* Recte autem, τῷ ἀπολέσθαι ὁμοῦ εἶναι. *Cum in eo eſſent, ut perirent.* Menander apud Schol. ad Apollon. Rhod. ii. 121.

Ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ᾿ ἡ κόρη.

ΣΑΜΟΥ ΥΛΗΕΣΣΗΣ. Οὐδέποτε κατὰ τὴν συνήθειαν λέγομεν Σαμοθράκην, ἀλλὰ διαλελυμένως.

* Vide Cl. Caſaubon. ad Athenæum lib. viii. 12. p. 618.

Ὥσπερ

Ὥσπερ ἐν πόλει ἄκρῃ, τῇ ἀκροπόλει.] Hoc falſum: quod et recte adnotavit Kuſterus. Sed res facile reſtituenda eſt. Scribendum, λέγει μὲν Σαμοθράκην. Homerus ſcilicet, de quo ſermo eſt. *Nunquam dicit poeta* Σαμοθράκην, *ut nos plerunque dicimus, ſed* Σάμον Θρηϊκίην. Quod omnino verum eſt. Nobiſcum facit Heſychius: Σάμου ὑλήεσσης Θρηϊκίης, τῆς Σαμοθράκης.—— Πάντοτε αὐτὴν Σάμον ΚΑΛΕΙ, καὶ οὐδέποτε Σαμοθράκην κατὰ σύνθετον. Reſpexit uterque ad Homer. Il. N. 12. PARS III.

> Ὑψοῦ ἐπ᾽ ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
> Θρηϊκίης ——

ΣΑΟΥ. Σῶζε. Φύλαττε. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἄρτεμι, Τόξῳ μὲν κλῶπας βάλλε, σάου δὲ φίλους.]

Hæc partem faciunt Epigrammatis, quod legitur Antholog. lib. iv. p. 481. Confer Noſtrum ſupra, v. Κλώψ.

ΣΑΡΑΜΒΟΣ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι κάπηλόν τινα.] Sarambus caupo celeberrimus, cujus meminerunt Plato, Ariſtides, Themiſtius, Julianus, Maximus Tyrius, alii bene multi. Athenæus, lib. iii. p. 112. Κάραβον vocat. Καὶ Σάραμβος, ὁ Κάραβος, ὁ κάπηλος. *Et Sarambus, cognomine Locuſta, caupo tabernarius:* quo nomine inſigniebatur Callimedon rhetor apud Athenæum, lib. iii. p. 100. Sed hæc manifeſto corrupta. Quod et vidit magnus Caſaubonus.

PARS III. bonus. Repono, Σάραμβος, ὁ κ) Σάραβος. Idem Σάραβος et Σάραμβος. Dio Chryſoſt. Orat. iv. p. 75. Ἀλλὰ Θεαρίωνα μὲν κ) ΣΑΡΑΒΟΝ, ὅτι ἐν Ἀθήναις καπηλεύουσι, κ) ὑπὸ Ἀθηναίων τοῦτο ἀκούουσι τὸ ὄνομα, δικαίως φαμὲν ἀκούειν.

ΣΑΠΡΟΣ. Καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ.

Σιμωνίδης; πῶς; ὅτι γέρων ὢν κ) σαπρὸς
Κέρδους ἕκητι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.]

Deprompti ſunt iſti ſenarii ex Ariſtoph. Pac. ver. 697.

ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Προσκυνητός. Καὶ Σεβίζει, σέβεται. Καὶ Σεβίσαι, ἀντὶ τοῦ, εὐλογῆσαι. Ἀριστοφάνης· Εὐπίστως τοὐμὸν δαίμονας ἔχει σεβίσαι. Τουτέστιν, εὐπίστως ἔχω πρὸς τὸ τὸν θεὸν ὑμνῆσαι κ) εὐλογῆσαι.] Hæc partim repetuntur infra, v. Σεβίσαι. Reſpexit autem Suidas ad Ariſtoph. Theſmoph. v. 111, ubi ita legitur:

Εὐπίστως δὲ τοὐμὸν
δαίμονας ἔχεις σεβίσαι.

Sed verior et elegantior Suidas, ἔχει. Quod ex interpretamento ſubjecto patet. Idem Εὐπίστως τοὐμὸν ἔχει, et Εὐπίστως ἔχω. Nimirum chorum adhortatur Agatho, ut rem ſacram patrio more celebret. Reſpondet chorus, nihil opus eſſe hortamento; ſe enim officio ſuo non defuturum. Hæc mens Comici eſt. Cæterum hic locus

locus depromptus eſt ex Scholiis antiquis ad Ariſtophanis Theſmophoriazuſas, quæ hodie, magno literarum diſpendio, deſiderantur. PARS III.

ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΕΙΣ. Τουτέστι, σεμνὴν τὴν ὄψιν ἔχεις. Εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι σεμνοὶ μὲν φανῆναι, οὐ κατὰ τὴν πρόσοψιν δὲ ἔχοντες καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Nub. 362.

Κἀνυπόδητος κακὰ πολλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν
ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΕΙΣ.

Eleganter Syneſius Epiſt. 154. Δεινὴ δὲ ὅμως ἡ προσποίησις· ἥτε γὰρ ὀφρὺς, βαβαὶ τῆς ἀνατάσεως, εἰς ὅσον ἦρται, καὶ ἡ χεὶρ ὑπερείδει τὸ γένειον, τά τε ἄλλα ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΟΥΣΙΝ ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας.* Verba autem Comici de Socrate intelligenda ſunt, quem alii laudabant, alii, ut mos hominum eſt, vituperabant. Callias Comicus apud Diog. Laert. in Socrate lib. ii. cap. 5.

Ἤδη ΣΕΜΝΥΝΗι, καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα;
Ἔξεστι γάρ μοι. Σωκράτης γὰρ αἴτιος.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo, Ἤδη σὺ σεμνή. Quod vitii manifeſtum eſt. De Euripide enim hic ſermo eſt. Monuimus autem ſupra, ad

* Agathias in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 217.

Καὶ τότε τὴν πρόγονον ἐς Ἀλκιμένην ἀνεφώνει,
ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΗΣΑΣ καὶ σοβαρευσάμενος.

V. Δεκα-

PARS III. v. Δικαλεύειν, vocalem ante μν corripi nonnunquam: id quod ex hoc loco ſatis manifeſtum eſt.* Homines autem male nati, cum modulum verbi neſcirent, et ſenſum et ſenarium perdiderunt. De noſtra autem emendatione, non eſt quod quidquam dubites. Schol. ad Ariſtoph. Nub. ver. 362. ΣΕΜΝΥΝΗι ϗ μέγα φρονεῖς. Οἱ γὰρ ἐπιδεδωκότες αὐτοῖς, σοβαρῶς πεφύκασι βαδίζειν. Quæ elegantiſſima ſunt, et Calliam noſtrum manifeſto reſpiciunt.†

ΣΕΜΝΥΝΟΜΕΝΟΣ. Κομπάζων. Σεμνυνόμενος ὁ Διονυσόδωρος ἐπὶ τῷ μηδένα τῶν κρυμάτων αὐτοῦ (ſcribe αὐτοῦ) μήτ' ἐπὶ τριήρους, μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκηκοέναι, καθάπερ Ἰσμηνίου.] Hæc ſunt verba Laertii in Cratete lib. iv. cap. 4.

ΣΕΣΑΓΜΕΝΗΝ —Οὕτω δὲ τῇ λείᾳ σεσαγμένοι ἐπορεύοντο.] Hoc fragmentum exſtat apud Agathiam, lib. ii. p. 43. Edit. Vulcan. ubi male legitur, σεσαγηνευμένοι.

ΣΕΙΡΗΝΑΣ —Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ τὸ λάλημα κεῖνο τὸ τῶν Σειρήνων γλυκύτερον.] Hoc fragmentum

* Solon p. 433. Edit. Winterton. Cantab. 1677.

Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα ΜΕΜΝΗΜΕΝΟΝ ἀρ' γάμου εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν ἐξοπίσω γενεήν.

† E contra ὑφέλκειν ἑαυτόν. *To draw back.* Eunapius in Maximo p. 70. Edit. Commelin. Καὶ ΥΦΕΙΛΚΕΝ ΕΑΥΤΟΝ. *Subtrahebat ſe, nec tantundem ſibi ſumebat.*

mentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 600. atque ita quidem legitur: PARS III.

——Σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις·
Κεῖνο τὸ σειρήνων γλυκερώτερον——

Atque hinc Suidas emendandus eſt. Dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus venuſtiſſimus Æliani, quem hic obiter adſcribendum eſſe duxi, ut integrior legatur. Eſt autem Hiſt. Animal. xvii. 22. Μέλος δὲ μουσικὸν ὑπὸ τῆς φύσεως πεπαιδευμένος——καὶ πρὸς τὸν ᾀδόμενον ὑμέναιον βλέπει, θέλγοντα γονὴν ὕπνῳ τινὶ γαμικῷ, προσιόντα Σειρῆνας. Verba ſunt de *orione* ave, ſed depravata admodum et conclamata. Repono, ſi quid video, certiſſime: ΘΕΛΓΩΝ ΤΗΝ ΑΚΟΗΝ ΥΜΝΩι τινὶ γαμικῷ, ΠΡΟΣΕΙΟΝΤΙ Σειρῆνας. Locus ita vertendus eſt: *Orion autem natura ita muſice erudita eſt, ut hymenæum cantu ſuo referat, aures tanquam carmine quodam nuptiali demulcens, et Sirenas oſtentans.* Προσείειν Σειρῆνας, eſt, *Sirenum illecebras oſtentare. More Sirenum cantu ſuo homines allicere.* Προτείνειν Σειρῆνας vocat Ælianus iv. 16. Προσάγεται δὲ ἄρα ὁ πέρδιξ, καὶ ΣΕΙΡΗΝΑΣ εἰς τὸ ἐφολκὸν ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ τῶν ἄλλων τὸν τρόπον τοῦτον. Ita ſcribendus iſte locus, quem Interpretes minus intellexerunt. De verbo autem Προσείειν, quod haud protritum eſt, conſulendi viri doctiſſimi et diligentiſſimi ad

PARS III. ad Timæi Lexicon p.99. Opportune admodum Ælianus Epiſt. 16. Σὺ δέ μοι δὲ ΑΥΛΗΤΡΙΔΑΣ ΠΡΟΣΕΙΕΙΣ καὶ ᾠδάς.

ΣΗΜΟΣ. Ἠλεῖος, γραμματικός. Ἔγραψε Δηλιακὰ βιβλία η̄.] Scribendum videtur, Σῆμος, ΔΗΛΙΟΣ, γραμματικός. Semus, Delius, Grammaticus non incelebris, laudatur Stephano Byzantino, Harpocrationi, Athenæo, Photio in Lex. inedito, aliis. De eo accuratiſſime, ut ſolet, Voſſius in Opere præclaro de Hiſtoricis Græcis. Sunt qui, auctoritate Suidæ, *Eleum* vocant. Verum Suidas ex Suida corrigendus eſt in v. Πραμνίος, ubi diſerte *Delius* nuncupatur. Quocum facit Photius. Sequitur locus Semi: Οἱ δὲ φαλλοφόροι οὐ χωρὶς ἑρπύλλου καὶ παιδέρωτος ἔσκεπον τὰς ὄψεις, κιττῷ καὶ ἴοις ςεφανούμενοι. Quæ nonnihil corrupta eſſe video. Edit. Mediolanenſis habet, ἐξ ἑρπύλλου. Recte. Aliud eſt οὐ χωρὶς ἑρπύλλου, aliud οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου. Mens Semi eſt: *Phallophori non* προσωπεῖα *geſtabant, ſed faciem ſerpyllo tantum et pæderote tegebant.* Οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου, *non niſi ſerpyllo.* Quod omnino verum eſt. Interpres hunc locum non intellexit. Nam Græca paulo reconditiora ſunt.* Cæterum et alius fuit *Semus* ſive *Sa-*

* Huc facit Athenæus lib. xiv. 4. p. 622. Σῆμος δ' ὁ ΔΗΛΙΟΣ ἐν τῷ περὶ παιάνων ——— Οἱ δὲ φαλλοφόροι, φησὶ, προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπύλαιον δὲ ΕΞ ΕΡΠΥΛΛΟΥ περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, ςέφανόν τε δασὺν ἴων καὶ κιττοῦ.

mus

PARS III.

mus (nam idem nomen Σῆμος et Σᾶμος, ut Δῆμος et Δᾶμος,) Chryſogoni filius, poeta ἰαμβογράφος, cujus meminit Polybius, lib. iii. 16. p. 499. ubi verſiculum ejus laudat: Κατέγραφον δ' εἰς τοὺς τοίχους, καὶ τὸν περιφερόμενον στίχον· ἤδη τότε τῆς ἐπιδεξιότητος τῆς ΤΟΥ ΣΑΜΟΥ φυομένης, ὃς ἦν υἱὸς μὲν Χρυσογόνου, σύντροφος δὲ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ στίχος ἦν,

Ὁρᾷς τὸ Δῖον, οὗ βέλος διέπταλο;

Parietibus autem verſiculum illum, omnium poſtea ſermonibus jactatum, inſcripſerunt; jam tum elegantis ſui ingenii ſpecimen edere incipiente Samo *Chryſogoni filio, qui una cum rege fuerat educatus. Verſus fuit hic:*

Videſne Dium, quo jaculum pervenerit?

Quem quidem ſenarium deſumptum eſſe video ex Euripide in Supplic. ver. 860.

Ὁρᾷς τὸν ἀβρὸν, οὗ βέλος διέπτατο.

Ubi illud ἀβρὸν ineptum eſt, et neminem non offendit. Proculdubio ſcripſit Euripides:

Ὁρᾷς τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο;

Τὸ δῖον βέλος eſt *fulmen*, ſive *telum Jovis*. Τὸ δῖον πῦρ vocat Poeta in Bacchis. Hinc elegantiſſima parodia Sami,

Ὁρᾷς τὸ Δῖον ———

Quo

PARS III.

Quo reſpexit poeta ad *Dium* urbem, quam Ætoli nefarie incenderant: de quo Polybius, lib. iv. 19. p. 454. Quod vero dixi, vocem ἀϐρὸν ineptam eſſe, et neminem non offendere, id quidem haud inconſulto dixiſſe videor. Dicitur enim ἀϐρὸς de homine delicato, et qui formæ ſtudeat. Quod in *Capaneum* quidem, hominem φιλοπόλεμον, cadere non poteſt. Hinc alii ἀδρὸν, alii λαϐρὸν legunt. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt: quod ex Polybio patet.* Atque hinc vindicandus atque intelligendus ſimul Philoſtratus in Apollonio, cujus mentem nemo Interpretum percepit. Eſt autem lib. iv. p. 157. Διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ περὶ τοῦ σπένδειν, παρέτυχε μὲν τῷ λόγῳ μειράκιον ΤΩΝ ΑΒΡΩΝ, οὕτως ἀσελγὲς νομιζόμενον, ὡς γενέσθαι ποτὲ καὶ Ἀμαζόνων ᾆσμα. *Cum de libationibus faciendis diſputaret, adoleſcens ſermoni intererat, mollis plane, atque ita laſciviæ luxuriæque deditus, ut fuerit etiam Amazonum cantilena.* Ita ſine dubio

---

* Sthenis in fragmento apud Stobæum Serm. xlvi. p. 332. *de Rege.* Edit. Lugdun. 1608. Ἄριστα δὲ καὶ μιμέοιτο τοῦτον, (τὸν θεὸν) εἰ μεγαλόφρονά τε, καὶ ΑΒΡΟΝ, καὶ ὀλιγοδεέα παρασκευάζοι αὐτὸν, πατρικὰν διάθεσιν ἐνδεικνύμενος τοῖς ὑφ' αὐτῷ. Ubi ἀντὶ τοῦ, ἀϐρὸν, ΣΟΦΟΝ conjecit Geſnerus, et ΑΔΡΟΝ nuper doctiſſimus Eldikius in Specim. Suſpic. p. 13. His addit tertium Cl. Koen, ΑΒΑΡΕΑ. quem vide ad Gregor. Corinth. de Dialect. p. 180. Sed nihil mutandum. In hoc loco Sthenidis ἀϐρὸν eſt *ſplendidum, generoſum*, δαψιλῆ.

ſcribendus

ſcribendus et interpretandus iſte locus, quem nuperus Editor, libris omnibus invitis, ſcele- ratiſſime contrucidavit. Juvenem ἁβρὸν, imbellem, et deliciis fluentem, eleganter vocat Philoſtratus Ἀμαζόνων ᾆσμα. *Cantilenam Amazonum:* quippe quæ ejuſmodi homunculos jure merito aſpernabantur et ludibrio habebant. Quod verum et venuſtum eſt. PARS III.

ΣΗΣΑΜΑ ϗ μήκωνα ϗ σισύμβρια. Φύλλα οἷς ἐστεφάνουν οἱ νυμφίοι.] Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Av. ver. 160.

——— Τὰ λευκὰ σήσαμα,
Καὶ μύρτα ϗ ΜΗΚΩΝΑ ϗ σισύμβρια.

Ubi Schol. Σισύμβρια, φύλλα οἷς ἐστεφανοῦντο οἱ νυμφίοι. Corrigendus obiter Solon apud Phrynichum, p. 176.

Κόκκωνας ἄλλος, ΑΤΕΡΟΣ δὲ σήσαμα.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, qui viros doctiſſimos fruſtra ſollicitos habuit. Solonis Iambi laudantur ab Ariſtide et Diog. Laertio.

ΣΙΑΛΩΜΑ. Σιδηρᾶ περιφέρεια τοῦ Ῥωμαϊκοῦ θυρεοῦ.] Polybius, lib. vi. 39. p. 652. Ἔχει δὲ περὶ τὴν ἴτυν ἐκ τῶν ἄνωθεν ϗ κάτωθεν μερῶν ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΣΙΑΛΩΜΑ. *Scutum autem Romanum in ambitu circa ſuperam inferamque partem ferrea lamina prætexitur.* Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΣΙΓΥΝΗ

PARS III.

ΣΙΓΥΝΗ ——'Εν 'Επιγράμματι·

Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν σιγύνην.
'Εκ πολλȣ͂ πλειῶνος.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis quod legitur apud Reiſk. Anthol. p. 5. Carmen integrum, quod Antipatri Sidonii eſt, ſubjiciam:

Ἀρπαλίων ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥυτὶς ὤν, ὁ λινευτὴς
Τήνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν σιγύνην.
'Εκ πολλȣ͂ πλειῶνος ἐπεὶ βάρος ȣ̓κέτι χεῖρες
Ἔσθενον, ἐς κεφαλὴν δ' ἤλυθε λευκοτέρην.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma, quod planum et pulchrum eſt. In primo pentametro MS. Lipſ. τὴν σιβύνην. Quomodo locutus eſt Alexis Comicus, apud Polluc. x. 144.

Φέρε τὴν σιβύνην τε καὶ πλατύλογχ' ἀκόντια.

Ita ſcribendus iſte verſiculus. Idem autem σιβύνη et σιγύνη· de quo magnus Caſaubonus ad Athenæum. Deinde feſtive admodum Cl. Editor, ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. *Tantillum nunc: olim multo majorem.* Qua quidem interpretatione nihil ineptius. Dicit poeta, *Manus Harpalionis a multis annis ita labefactatas fuiſſe, ut venabulo geſtando non amplius eſſent pares.* Quare locus diſtinctione ſublevandus erat: id quod fecimus. Suidas: Πλειὼν, πλειῶνος. ὁ ἐνιαυτός. 'Εκ πολλοῦ πλειῶνος. Ἤγȣν ἐκ πολλȣ͂ χρόνȣ.

χρόνι. Quæ opportuniſſima ſunt, et Epigrammatiſtam noſtram manifeſto reſpiciunt. PARS III.

ΣΙΚΧΟΣ.——Ὁ ἀνόρεκτος καὶ ἀσθενής. Πλούταρχος· Τὰ ῥωμαλεώτερα τῶν ζώων τοὺς ςομάχους, σκορπίους καὶ ὄφεις καλεσθίοντα καταπέττει. Οἱ δὲ σικχοὶ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ ὕδωρ προσφερόμενοι ναυτιῶσι.] Noſter infra: Σικχός. Ὁ μικρόσιτος. Hinc nos Angli, *Sick.* Deſcripſit autem hunc locum Suidas ex Plutarcho, vol. ii. p. 87. ſed ita ut pro more corruperit. Verba Plutarchi apponam, ut videas quam belle et diligenter rem adminiſtrarit noſter Lexicographus: Ὥσπερ γὰρ τὰ ῥωμαλέα τοῖς ςομάχοις καὶ ὑγιεινότατα τῶν ζώων, ὄφεις ἐσθίοντα καταπέττει καὶ σκορπίους——οἱ δὲ ΣΙΚΧΟΙ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ ΟΙΝΟΝ προσφερόμενοι ναυτιῶσιν· οὕτως οἱ μὲν ἀνόητοι καὶ τὰς φιλίας διαφθείρουσιν, οἱ δὲ φρόνιμοι καὶ ταῖς ἔχθραις ἐμμελῶς χρῆσθαι δύνανται.* Vox occurrit apud Athenæum, lib. vi. p. 262. Κόλον γὰρ ἡ τροφή. Ὅθεν καὶ ὁ βουκόλος, καὶ ὁ δυσκόλος, ὅς ἐςι δυσάρεςος καὶ ΣΙΚΧΟΣ.

ΣΙΜΟΣ. Ὁ προσάντης τόπος. Καὶ σιμὸν, οὐδετέρως. Ἀριςοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις·

> Μέσην ἔρεισδε πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ.

Καὶ ἐν Νίκαις·

> Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν αἰεί.]

---

* Hinc βρίφη ΑΣΙΚΧΑ apud eundem in Lycurgo p. 107. Edit. Bryan.

 Hæc

PARS III. Hæc deprompta ſunt ex Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 288. ubi rectius, τὸ σιμὸν ἀεί.

ΣΙΝΝΩΝ ΚΑΙ ΣΙΝΝΩΝΙΣ. Ὀνόματα κύρια. Ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ Σηραὶχ, ἡ Σιννωνὶς ἐφίςαται.] Hæc nonnihil depravata ſunt. Primum ſcribendum auctoritate Edit. Mediolanenſis, Σίνων, Σίνωνος. Καὶ Σινωνίς. Deinde lege, Ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ ΣΟΡΑΙΧΟΥ ἡ Σινωνὶς ἐφίςαται. Quomodo recte legitur ſupra, v. Ἀπηρκότος. Cæterum *Soræchi* et *Sinonidis* ſæpius meminit Jamblichus in Babylonicis apud Photium, ex quo hunc locum decerpſit Suidas. Quod et recte obſervaverat Kuſterus. Vide nos ſupra ad v. Περιηγεῖτο.

ΣΙΝΤΗΣ. Ὁ βλαπτικός.

Ἀλλὰ λύκοις σίντῃσιν ἂν ὗρεα μή τις ἐμοῖο
Αἰπόλος ἀγγείλῃ γήραος ἀδρανίην.

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. vi. p. 574.

ΣΙΠΥΗ. Ἡ ἀρτοθήκη.*]

Θείης εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

* Alciphron Lib. III. Epiſt. xiv. Μεστὴ μὲν ἡ ΣΙΠΥΗ πανσπερμίας, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες, πλεῖα δὲ ἀγαθῶν τὰ συμπάντα. Ubi Steph. Bergler citat Ariſtophanem in Pluto v. 807.

Ἡ μὲν σιπύη μεστή ’στι λευκῶν ἀλφίτων,
Οἱ δ’ ἀμφορῆς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.

Pentameter

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod integrum exhibet doctiſſimus Pierſonus ad Herodian. p. 464. Idem quoque ex parte exhibet Cl. Reiſkius, Anthol. p. 46. En ipſum Carmen. Eſt autem Leonidæ in tres virgines, quæ operam textrinam pertæſæ, artis ſuæ inſtrumenta Minervæ pro more donarunt. PARS III.

ΛΕΟΝΙΔΟΥ.

Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοΐσκιον, αἱ Φιλομήδεω
  Καὶ Νικοῦς Κρῆσσαι τρεῖς, ξένε, θυγατέρες.
Ἁ μὲν τὸν μιτόεργον ἀειδίνητον ἄτρακτον,
  Ἁ δὲ τὸν ὀρφνίταν εἰροκόμον τάλαρον,
Ἁ δ' ἅμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἱστῶν
  Κερκίδα, τὰν λεχέων Πανελόπας φύλακα,
Δῶρον Ἀθαναίᾳ πανάτιδι τῷδ' ἐνὶ ναῷ
  Θῆκαν, Ἀθαναίας παυσάμεναι καμάτων.
Ὧν χέρας αἱ σοι Ἀθάνα ἐπιπλησαίομεν ἴσως
  Θέῃς δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

Poſtremus hexameter corruptiſſimus eſt, et eruditiſſimorum virorum conatus hactenus eluſit. Nos vere atque eleganter emendavimus:

Ὧν χέρας αἶ σὺ, Ἀθάνα, ΕΠΙΠΛΗΣΑΙΣ, ΕΣ
    ΟΠΙΣΣΩ
Θέῃς δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

Quarum manus utinam adimpleas, Minerva,
  Et dehinc locupletes ex egenis facias.

Ita locutus eſt Apollonides in Epigramm. apud Reiſk. p. 38.

PARS III.

ΘΕΙΗΣ ἑσμοτόκον χορὸν ἄπλετον, ἐκ δὲ μελιχρῦ
Νέκταρος ΕΜΠΛΗΣΑΙΣ κηροπαγεῖς θαλάμας.

Dicitur autem manum plenam habere, cui quod ſatis eſt ſuppetit. Pſalm. cxxix. 7. Οὗ ἐκ ΕΠΛΗΡΩΣΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ αὐτῦ ὁ θερίζων. *Whereof the mower filleth not his hand.** Atque hinc intelligendus Sophocles, Philoct. ver. 323.

Θυμῷ γένοιτο ΧΕΙΡΑ ΠΛΗΡΩΣΑΙ ποτέ.
Utinam ſatis iraſci liceat.

Hic ſenſus loci eſt, quem minus perſpexerunt viri eruditi. Recte autem ſcripſimus in Epigrammate, Αἶ σύ, Ἀθάνα· quod rariſſimum eſt. Αἶ eſt *utinam*. Suidas: Αἶ ψιλέμενον καὶ περισπώμενον τὸ ΟΦΕΛΟΝ σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τῦ αἴθε. Heſych. Αἶ, ἀντὶ τῦ αἴθε. Idem: Αἴγαρον, εἴθε γάρ. Scribendum, Αἶ γὰρ δή, εἴθε γάρ. Homer. Iliad. Δ. 189.

ΑΙ ΓΑΡ ΔΗ ὕτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε.

Poſtremo recte repoſuimus, ἐς ὀπίσσω. Quod poetis ſatis uſitatum eſt. Rhianus in Epigramm. apud Reiſk. p. 2.

---

* Athenæus lib. vi. 4. p. 232. Καὶ μετὰ ταῦτα ΠΛΗΡΩΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΧΕΙΡΑ, ὅσον ἠδύνατο χωρῆσαι, ἐπέδωκεν αὐτοῖς. Etymol. Mag. v. Δράγμα. Σημαίνει δὲ τὰς στάχυας, ὅσας δύναται ὁ θεριστὴς τῇ ἀριστερᾷ περιλαβεῖν θερίζων. Δράγματα. Τὰ τῶν ΧΕΙΡΩΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΑ.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὦ Πᾶν σκοπιῆτα ϗ ΕΙΣ ΟΠΙΣΩ Πολύαινον
Εὔαγρον πέμποις ὑέα Σιμύλεω. PARS III.

Cæterum notandum illud πανάτιδι, quod legitur verſu ſeptimo. Quæ vox nulla eſt. Viri tamen docti nihil mali ſuſpicati ſunt. Repono certiſſima, opinor, emendatione:

Δῶρον Ἀθαναίᾳ ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ ——

Minervæ in Pitana cultæ. Ut Diana Λιμνᾶτις, ſic Minerva Πιτανᾶτις. Eſt autem *Pitana* urbs Laconica. De qua Meurſius in Laconicis iv. 9. Callimachus Hymn. in Dian. ver. 172.

Ἢ ΠΙΤΑΝΗΣ, ϗ γὰρ Πιτάνη σέθεν, ἢ ἐνὶ Λίμναις.

Ad quem locum conſulendus illuſtriſſimus Spanhemius. Eſt et *Pitana* urbs Æolica. Stephanus Byzant. Πιτάνη, πόλις Αἰολίδος. Καὶ Πιλανίτις χώρα. Καὶ Πιλανίτις νύμφη. Scribendum, Πιλανᾶτις νύμφη. Reſpexit autem Stephanus ad Epigramma Antipatri apud Reiſk. Anthol. p. 122.

Ἤδη μὲν κροκόεις ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ πίτνατο ΝΥΜΦΗι.

ΣΙΣΥΡΑ. Ἱμάτιον τραχὺ ϗ παχύ. Περιβόλαιον ἀγροικικόν. Ἢ χιτὼν δερμάτινος.

Βορέῃ λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην
Ἔριν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
Ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἐκδύσει.]

 Tres

PARS III. Tres hi verſus Choliambici deprompti ſunt ex Babrio, ut recte monuit Kuſterus. Fabula nota eſt.* Sed verſus poſtremus laborat. Nam vox *σισύρα* penultimam corripit. Repono,

——*τὴν* ΣΙΣΥΡΝΑΝ *ἐκδύσει.*

Idem *σισύρα* et *σισύρνα*: de quo Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 737. Heſychius, Etymologus, et præter alios doctiſſimus Jungermannus ad Longi Paſtoral. lib. ii. p. 42. ubi legendum, *Πρεσβύτης σισύραν ἐνδεδυμένος*, non *σισύρας*. Pollux x. 186. *Φαίης δ' ἂν καὶ* ΣΙΣΥΡΝΑΝ. *Αἰσχύλου μὲν ἐν Κήρυξι Σατύροις λέγοντος· Κατὰ τῆς σισύρνης τῆς λεοντείας.*† Æſchyli verſiculus, qui corruptus et mutilus eſt, ita redintegrandus eſt:

Καὶ τῆς ΣΙΣΥΡΝΗΣ, *τῆς λεοντείας* ΔΟΡΑΣ.

Heſych. *Λεόντειος* ΔΟΡΑ, *τὸ δέρμα αὐτοῦ.* Noſtram autem Babrii emendationem unice firmat Lycophron Alexand. ver. 634.

Οἱ δ' ἀμφικλύστους χοιράδας γυμνησίας
ΣΙΣΥΡΝΟΔΥΤΑΙ *καρκίνοι πεπλευκότες,*
Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον.

---

* Huc reſpexit Sophocles in Epigrammate in Euripidem apud Athenæum lib. xiii. 8. p. 604. et Alciphron p. 336.

† Vide et Valeſium ad Ammian. Marcellinum p. 126. Edit. Gronovii.

ΣΙΦΝΙΑ-

ΣΙΦΝΙΑΖΕΙΝ. Επὶ τῶν τὰς χεῖρας προσαγόντων τοῖς ἰσχίοις. Ὥσπερ Λεσβιάζειν ἐπὶ τῶν παραινομένων ἐν τοῖς ἀφροδισίοις. Σιφνιάζειν δὲ καὶ Λεσβιάζειν, ἀπὸ τῆς νήσου Σίφνου καὶ τῆς Λέσβου· ὡς καὶ τὸ Κρητίζειν ἀπὸ τῆς Κρήτης.] *Siphnii* et *Leſbii* ob venerem ſiniſtram et præpoſteram infames. Quod paſſim notatum. Heſychius: Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. Idem: Σίφνιος δηλοῖ ἓν τὸν διὰ δακτυλίου αἰδούμενον. Quæ corrupta ſunt atque ita reſcribenda: τὸν διὰ δακτύλου ΑΝΑΙΔΕΥΟΜΕΝΟΝ. Heſych. Λιβαίνει, ΑΝΑΙΔΕΥΕΤΑΙ.* Utroſque tum *Siphnios*, tum *Lesbios*, tangit Libanius, Invect. in Florent. p. 430. Περὶ Λέσβου δὲ, εἴ τις ἔλεγεν ἃ καὶ ἡ παροιμία, τύπτεσθαι χρή. Περὶ Σίφνου δὲ ῥάδιον ἂν εἴη καὶ νῦν λέγειν τοὺς κινηθέντας οὐ κατὰ κόσμον, καὶ διαφθείραντας τοῦ θεάτρου τὴν χάριν. Ita legendus videtur iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Cæterum iſto quoque nomine male audiebant *Cretenſes*, *Lacones*, *Lydi*, alii bene multi. Quod ex Comicis et Grammaticis notum.† Quin et *Phænices* ob αἰσχρουργίαν imprimis notati. Heſych. Σκύλαξ, σχῆμα ἀφροδισιακὸν, ὡς καὶ τὸ τῶν Φοινικιζόντων. Legendum, σχῆμα ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ. Nam catuli *cunnilingi*. Hinc vox σκύλαξ ſive σκυλακίζειν uſurpatur de iis, qui in hoc negotio *canes* imitantur. Quod *Phœnices*

PARS III.

* Ariſtophanes in Equit. v. 396.
Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ΑΝΑΙΔΕΥΕΤΑΙ.

† Vide Athenæum lib. xiii. 8. p. 601.

ARS III.

ſcr

13

68

λη

θεο

bu

Re

Eſt

pra

Ub

eſt

Ver

ſal

hir

lib.

tiſſi

σις

ἔχ

gen

ϖας

men Scaligero ad Priapeia fraudi fuit. Nimirum illud Λάϐδα omnes Interpretes fugit. Eſt autem Λάϐδα, quod jam moneo, σχῆμα ἀφροδίσιον. Nam Λάπτειν *canum* ſive σκυλάκων eſt. Ut a κύπτειν, κύϐδα, de quo nos ſupra ad v. Κλεισθένους, ſic a λάπτειν, λάϐδα. Hinc vox non raro uſurpatur de *Lesbiis*, cæteriſque male natis homunculis, qui ore allaborabant. Auſonius, Epigramm. 120.

Cui ipſe linguam cum dedit ſuam, Λάϐδα *eſt*.

Sed de iſta ſpurcitie plura addere noſtri pudoris non eſt. Nam Græci homines in hujuſmodi rebus ingenioſiſſime et impudentiſſime nequam.*

ΣΚΕΠΑΝΟΝ. Σκέπη.

Καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὁσίας σκέπανον.]

Pentameter hic legitur apud Reiſk. Anthol. p. 59. Confer etiam Kuſter. ſupra ad v. Κυνέχος. ubi Epigramma integrum exhibet.

ΣΚΙΑΠΟΔΕΣ. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐχαρίσατο ἡ φύσις, ΙΣΗΣ οὔσης τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τραχείας, καὶ κατάδυσιν μὴ ἐχούσης εἰς ἀποφυγὴν τοῦ καύματος.

* Verbum Λειχάσεται, quo Scholiaſtes ſupra utitur, reſtituendum Nicarcho in Epigram. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 111. Vulgo male, λιαζεται. Interpres non intellexit.

Depromptus

PARS III. Depromptus eſt hic locus ex Schol. ad Ariſtoph. Av. ver. 1552. ubi vox ἴσης, non ſine ſententiæ diſpendio, omittitur. Terra enim Sciapodum *plana* et ſine refugio. Quæ cauſa fuit, ut natura pedes pro umbraculo dederit. Vide Noſtrum infra, v. Τετραποδηδόν.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ. Παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. Ἦν Σκίτων κναφεὺς τις καὶ εὐτελὴς, ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. Ἀριστοφάνης·

Ἄγε δὴ Σκίταλοί τε, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγὼ,
Βερέσχεθοί τε καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθωνες,
Ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγὼ,
Νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε.]

" Verſus ſecundus claudicat, quem Biſetus
" ſic in ordinem redigit:

Βερέσχεθοί τε καὶ Μόθωνες καὶ Κόβαλοι.

" Sed nec ſic metro ſatis conſuluit, quoniam
" ſyllaba ſecunda in Κόβαλοι longa eſt. Quare
" ſcribendum eſt,

Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων.

" Certe Scholiaſtam hic legiſſe Μόθων non
" Μόθωνες ex ejus interpretatione patet." *Kuſter*. Senarii iſti leguntur apud Ariſtoph. Eq. ver. 631. ut recte monuit Kuſterus. Sed verſus ſecundus paulo longior eſt. Emendat vir doctiſſimus,

——— καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθων.

Quod

Quod qualis inelegantiæ eſt? Verum res, ſi quid video, ſatis ſalva eſt, et emendatione non eget. Nimirum poſtrema ſyllaba τȣ̃ Μόθωνος in ſequentem verſiculum transferenda eſt. Quod poetis haud infrequens. Sophocles, Oedip. Col. ver. 17.

—— πυκνόπτεροι δ'
Εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομȣ̃σ' ἀηδόνες.

Ariſtoph. Av. ver. 1713.

Ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλȣ
Χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'
Αὖραι διαψαίρȣσι πλεκτάνην καπνȣ̃.

Ita ſcribendus et diſtinguendus iſte locus auctoritate Suidæ; conſpirante etiam linguæ Græcæ genio.* Vocula autem δὲ, quod viros

---

* Idem in Acharn. v. 337.

Ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακε-
Δαιμόνιον αὐτὸν, ὅτι τῷ τρόπῳ σȣ̃ 'στι φίλον.

Eubulus apud Athenæum ii. 23. p. 63.

—— ὀπτὰ δελφάκι'
Ἀλίπαστα τρία ——

Xenarchus apud eundem xiii. 3. p. 569.

—— ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον-
τα πῶς ποτ' ——

Theocritus in Idyll. viii. 51.

Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

Ita legendus iſte locus. Euripides in Meleagro:

—— ȣ̓κ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι.

Ad

PARS III. doctiſſimos fefellit, verſum inchoare nequit.[1] Cæterum vocem Σκίταλοι nec Suidas, nec Scholiaſtes intellexit. Sunt autem Σκίταλοι numina ficta ſive πεπαιγμένα, *laſciviæ* et *nequitiarum* præſides: de quibus nos ſupra ad v. Κλεισθένης Eximie, ut ſolet, Heſychius: Σκίταλοι, ἀπὸ τ̃ Ἀφροδισίων κ̀ τῆς πρȣνικίας τῆς κυκλερινῆς θεȣ̀ς τινὰς ἐσχηματίζεν. Θέων δὲ φησι πεπλάσθαι τὸ ὄνομα. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo admodum inquinatus eſt.† Theonis iſtius meminit Heſychius ſupra in Epiſtola ad Eulogium. Hinc ΣΚΙΤΑΛΙΚΟΣ. de quo Heſych. in v. Φαύλιξ.

Ad quem locum vide Cl. Valcken. in Diatrib. Eurip. p. 138. Et poetis eſſe morem transferre poſtremam ſyllabam ſuperioris verſus in ſequentem abundanter docet Iſ. Voſſius ad Catullum p. 19. Confer et Cl. Koppiers in Obſervat. Philolog. Cap. v. Sed vera denique lectio eſt Μόθων. Sic Ariſtophanes in Av. ver. 160.

Καὶ μύρτα, κ̀ μήκωνα, κ̀ σισύμβρια.

* Euripides in Chryſippo:

—— Διακρινόμενον Δ'
Ἄλλο πρὸς ἄλλο
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε.

Ita legendum. Vulgo,

Δ' ΑΛΛΟ πρὸς ἄλλο.

† Laërtius in Xenocrate ſub init. Καὶ εἴποτε μέλλοι ἐς ἄστυ ἀπιέναι, φασὶ τȣ̀ς θορυβώδεις πάντας κ̀ ΠΡΟΥΝΙΚΟΥΣ ὑποστέλλειν αὐτȣ̃ τῇ παρόδῳ. Vulgo male, πορνικȣ́ς. Hæc emendatio doctiſſimi eſt Salmaſii in Ælium Spartianum p. 41. qui omnino conſulendus. Confer etiam Cl. Menagium ad locum, et Schneider. Pericul. Crit. p. 48. Heſychius: Σκείρατες. Οἱ πρȣ́νικοι.

et

PARS III.

et verbum ΣΚΙΤΑΛΙΖΕΙΝ. *Laſcivire, proterve agere:* quod Panes, Satyri, cæterique τέτε τῦ κόμματος dæmunculi facere ſolebant. Atque huc referenda videtur vox Angl. SKITTISH. Verbum uſurpat Longus in Pœmenicis, loco quidem elegantiſſimo, ſed a nemine, quod ſciam, intellecto. Eſt autem lib. iii. p. 106. Edit. Junger. Οἷα γὖν ἐπηβήσας ὁ Δάφνις τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκερίᾳ ϗ ἀσχολίᾳ, πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ΕΣΚΙΤΑΛΙΖΕ, ϗ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερ☉ ϗ θρασύτερ☉. *Daphnis autem quippe qui per hiemem domi ſervando et res agendo adoleviſſet, jam ad oſcula impatientius ferebatur, et ad complexus laſcivius geſtiebat, eratque in omnibus plus ſolito curioſior et calidior.* Ita Græca ſcribenda et interpretanda ſunt. Vulgo legitur, Πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυτάλιζε· quod viros doctiſſimos torſit. Nos veram lectionem abſque controverſia reſtituimus. Πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε, ϗ ἦν —— ΘΡΑΣΥΤΕΡΟΣ. *Ad amplexus calidior erat et protervior.** Confer Suidam et Scholiaſtam ad Ariſtophanem. Et notandum verbum Σκιταλίζειν nam rariſſimæ et antiquiſſimæ monetæ eſt.†

* Demoſthenes in Epiſt. ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΘΗΡΑΜΕΝΟΥΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ, ita loquitur: Φίλος δὲ Πανσανίᾳ τῷ πόρνῳ ϗ ΘΡΑΣΥΝΕΤΑΙ μὲν ὡς ἀνήρ.

† Vide Cl. D' Anſſe de Villoiſon. ad Longum p. 181. qui noſtram emendationem recipit omnino atque probat.

ΣΚΟΠΩΝ

PARS III.

ΣΚΟΠΩΝ —— Καὶ ἄσκοπος, ᾧ μὴ ἔστι τύπος.

Ἄσκοπον, ἀγγελίαρχον, ἀσώματον εἴδεϊ μορφῆς,
Ἃ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο.]

" In MS. A. rectius legitur, ᾧ μὴ ἔστι σκοπός." *Kuſter*. Idem σκοπὸς et τύπος. Suidas ſupra: Σκοπὸν. Τύπον, ᾧ στοιχοῦσι καὶ ἀκολουθοῦσι. Hinc ἄσκοπος, cujus nullus τύπος, quem exprimeret vel fictor vel pictor. Eſt autem hoc diſtichon pars Epigrammatis, quod integrum legitur apud D'Orvill. ad Charit. p. 551.* Atque hinc intelligendum Epigramma Zenobii, Anthol. lib. iv. p. 507. cujus mentem atque ἀμφιβολίαν nemo Interpretum ſatis perſpexit:

---

* Eſt autem Agathiæ. Iſta lectio, qua utitur Poeta in hoc pentametro, occurrit etiam apud eundem in alio Epigrammate, quod libet apponere.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἡ γραῦς ἡ τρικόρωνος, ἡ ἡμετέρους διὰ μόχθους
 Μοίρης ἀμβολίην πολλάκι δεξαμένη,
Ἄγριον ἦτορ ἔχει, καὶ θέλγεται οὔτ' ἐπὶ χρυσῷ,
 Οὔτ' ἐπὶ ζωροτέρῳ μείζονι κισσυβίῳ.
Τὴν κούρην δ' αἰεὶ περιδέρκεται· εἰ δέ ποτ' αὐτὴν
 Ἀθρήσει κρυφίοις ὄμμασι ῥεμβομένην,
Α ΜΕΓΑ ΤΟΛΜΗΕΣΣΑ, ῥαπίσμασιν ἀμφὶ πρόσωπα
 Πλήσσει τὴν ἁπαλὴν οἴκτρα κινυρομένην.
Εἰ δ' ἐτεὸν τὸν Ἄδωνιν ἐφίλαο, Περσεφονείη,
 Οἴκτειρον ξυνῆς ἄλγεα τηκεδόνος.
Ἔστω δ' ἀμφοτέροισι χάρις μία· τῆς δὲ γεραιῆς
 Ῥύεο τὴν κούρην, πρίν τι κακὸν παθέειν.

In Miſcell. Lipſ. Nov. vol. ix. p. 688. male legitur in ſecundo pentametro, ΟΥΤΕ ζωροτέρῳ μ. κ. et quartum diſtichon illic non comparet. Supplevimus ex MS.

Αὐτὴν

Αὐτὴν γραμματικὴν ὁ ζωγράφ☉ ἤθελε γράψαι· PARS III.
Βίκτορα δὲ γράψας, ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ, εἶπεν, ΕΧΩ.

ΣΚΟΡΔΙΝΩΜΑΙ.—Ἔϛιν ἐν σκορδινᾶσθαι, τὸ ἀνακλᾶσθαι μετὰ χάσμης. Γίνεται δὲ ἀπὸ ἀναλογίας τὸ τοῦτο.] "Apud enarratorem Comici Acharn. "ver. 30. legitur ἀπὸ ἀλογίας. Sed neutra lec- "tio ſenſum habet ſanum." *Kuſter*. Hæc non intellexit Kuſterus. Recte Scholiaſtes, ἀπὸ ἀλογίας. Quod ex Scholis Philoſophorum petitum eſt. Porphyrius de Abſtinent. lib. i. § 34. Ἐκβακχευομένη ἡ ψυχὴ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΛΟΓΙΑΣ ἀναπηδᾷν τε ποιεῖ, καὶ ἐκβοᾷν, καὶ κεκραγέναι. *Anima ab irrationalitate in furorem acta, hominem ſubſilire, et oſcitare, et exclamare cogit*. Quod ad inſtar commentarii eſt.

ΣΚΩΛΟΣ. Εἶδ☉ ἀκάνθης.

Τοῦ μὲν ἐγὼ ζώοντος ἀναιδέσιν ἐμπήξαιμι
Σκώλους ὀφθαλμοῖς, καὶ, εἰ θέμις, ὠμὰ πασαίμην.]

Scribe,

Σκώλους ὀφθαλμοῖσι ——

Huc facit Judic. xi. 35. Εἰς ΣΚΩΛΟΝ ἐγένου ἐν ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ μου.

ΣΚΩΠΤΗΣ. Ὁ λοίδορος. Καὶ σκωπτόλης, ὁ Λυσίϛρατ☉.] Hic locus omnes Interpretes fugit. Reſpexit autem Suidas ad Ariſtoph. Veſp. ver. 783.

Αἴσχιϛα

PARS III.

Αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος·
Ὁ σκωπτόλης ——

Hujus Lyſiſtrati meminit Ariſtophanes Acharn. ver. 855.

Οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ τ' ἐν ἀγορᾷ, χολαργέων ὄνειδος.

Verſus poſterior claudicat, atque ita ſublevandus eſt:

Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ ——

Ita locutus eſt ſupra Ariſtophanes, ver. 848.

Οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τῇ 'γορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων.

ΣΚΥΤΟΣ. Πᾶν δέρμα. Ὁ δὲ εἰς τὸ κρᾶνος φέρει τὸ δόρυ, οὐ μέν τοι διεῖλέ γε, περιολισθούσης οἱ τῆς αἰχμῆς ἐπὶ τὸ ξίφος.] Hæc ἀπροσδιόνυσα ſunt, et nihil huc faciunt. Neque enim vox primaria comparet. Interpres autem, homo fidiſſimus, nihil mali ſuſpicatus eſt. Ita enim vertit, *Quod cuſpis ejus in gladium incidiſſet.* Atqui gladio nullus hic locus. Reſcribendum omnino: περιολισθούσης οἱ τῆς αἰχμῆς ἐπὶ τὸ ΣΚΥΤΟΣ. *Ille vero haſta galeam ferit; non tamen eam trajecit, quia cuſpis corium ſuperlapſus eſt*, i. e. corium galeæ. Hæc mens ſcriptoris eſt. Quod ex Suida manifeſtum.*

---

* Plutarchus in Camillo p. 332. Edit. Bryan. Ἐχαλκεύσατο μὲν κράνη τοῖς πλείστοις ὁλοσίδηρα καὶ λεῖα ταῖς περιφερείαις, ὡς ἀπο-

ΣΜΗΝΗ. Τὰ τῶν μελισσῶν πλήθη. PARS III.

Σμήνεος ἔκ με ταμὼν γλυκερὸν θέρος ἀντινομαίων
Γηραιὸς Κλειτὸς σπεῖσε μελισσοπόνος.]

" Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigram-
" mate Apollonidæ, quod ex Cod. MS. inte-
" grum edidimus ſupra, v. Θαλάμη. Pro ἀντι-
" νομαίων autem in Cod. MS. Epigrammatum
" legitur ἀμφινομαίων. At neutra lectio ſana
" eſt. Scribendum enim puto, Ἀντινομαίȣ,
" vel Ἀμφινομαίȣ: ut ſit nomen viri, cujus
" erant apum alvearia. Vel dicendum eſt,
" Ἀμφινόμαιος eſſe epithetum dei alicujus,
" cui favos Cliton libabat. Sed tunc ſcriben-
" dum foret Ἀντινομαίῳ. Deinde pro Κλειτὸς
" in Anthol. MS. legitur Κλείτων, quod magis
" placet." *Kuſter*. Recte vir doctiſſimus, Κλείτων. Quemadmodum etiam legitur apud Reiſk. Anthol. p. 37. Illud autem ἀντινομαίων ſive ἀμφινομαίων nauci quidem non eſt. Sed vera lectio in promptu eſt. Reſcribendum ſine dubio:

Σμήνεος ἔκ με ταμὼν γλυκερὸν θέρος, ANTI NO-
MAIΩN
Γηραιὸς ΚΛΕΙΤΩΝ σπεῖσε μελισσοπόνος.

ἀπολιαθαίνειν ἢ κατάγνυσθαι τὰς μαχαίρας· τοῖς δὲ θυρεοῖς κύκλῳ περιῆρμοσε λεπίδα χαλκῆν, τȣ̃ ξύλȣ καθ' αὐτὸ τὰς πληγὰς μὴ ςέγοντος. Αὐτὸς δὲ τὲς ςρατιώτας ἐδίδαξε τοῖς ὑσσοῖς μακροῖς διὰ χειρὸς χρῆσθαι, ἢ τοῖς ξίφεσι τῶν πολεμίων ὑποβάλλοντας ἐκδέχεσθαι τὰς καταφοράς.

PARS III. Ἀντὶ νομαίων. *Loco victimarum.* Nempe noſter Clito nec hœdum, nec hinnulum, ſed quod habuit, deo offerebat. Quod hominis grati et religioſi eſt. Suidas: Νομαία. Ἡ ἐκ τῆς νομῆς. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ σοὶ ἐπιῤῥέξει Γόργος χιμάροιο ΝΟΜΑΙΗΣ
Αἷμα ——

ΣΟΒΕΙ. Διώκει. Κομπάζει Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖ ἐς βόστρυχον αἴγλην.

“ Lego et diſtinguo,

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖ. Ἐς βόστρυχον αἴγλην.

“ Ultima autem verba videntur pertinere ad “ ea quæ in Epigrammate ſequebantur, hic “ vero a Suida prætermiſſa ſunt: quæ ratio “ eſt, quare ſenſus eorum prorſus ſit muti- “ lus.” *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Scribendum,

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα ΣΟΒΕΙΣ ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ αἴγλην.

Ita enim legitur in Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 606. Unde hunc verſum deprompſit Suidas. Idem verſus etiam occurrit in Epigrammate Pauli Silentiarii Miſcell. Lipſ. Vol. ix. p. 670. Vide nos infra ad v. Ταγός.

ΣΟΡΟΣ. Μνῆμα. Θήκη.

Ὦ οὗτος, τυφεδανὲ καὶ χειρόθλιψ,
Ποθεῖν ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σορῦ.]

Senarii

Senarii iſti leguntur apud Ariſtophanem in Veſp. ver. 1355. ut recte monuit Kuſterus. Sed prior verſiculus deminutior eſt, quem ita non male ſupplet Florens Chriſtianus: PARS III.

Ὦ οὗτος, οὗτος τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ,
Ποθεῖν ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.

Sed error in Græcis eſt, quem non vidit Florens. Reſcribendum omnino: ΣΤΥΦΕΔΑΝΕ καὶ χοιρόθλιψ. Eleganter ſenem prúrientem, non τυφεδανὸν, quæ vox nullum locum hic habet, ſed συφεδανὸν vocat Comicus. Noſti quid ſit σύειν. Hinc ludit more ſuo Ariſtophanes. Vocem συφεδανὸς agnoſcit Suidas. Recte autem junguntur verba συφεδανὸς et χοιρόθλιψ. quæ cognata et ejuſdem plane commercii ſunt. Cæterum hæc comica et παρὰ προσδοκίαν ſunt, ut recte obſervavit Scholiaſtes. Nam homini ſilicernio σορὸς, non muliercula, quærenda. Eſt autem σορὸς, tum *locus*, tum *loculus*, in quo cadavera mortuorum reponuntur. Hinc nunc pro μνῆμα, nunc pro θήκη uſurpatur. Quod et recte adnotavit Suidas. Σορὸς σὺν ἡρῴῳ meminit Inſcriptio apud Murator. pag. MLXIX.

ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΗΡΑΚΛΙΑΝΟΣ
ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟ
ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ
ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΜΒΙΩ Ε
ΑΥΤΟΥ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΑΘΗ

 ΝΟΔΩΡΟΥ

PARS III.

ΝΟΔΩΡΟΥ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ
ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΣΥΝ ΤΩ Η
ΡΩΩ ΑΝΕΞΙΔΙΑΣΤΟΝ
ΟΣ ΑΝ ΔΕ ΠΩΛΗΣΗ ΔΩΣΕΙ
ΤΩ ΦΙΣΚΩ ΔΗΝΑΡΙΑ Γ.

Ita ſine dubio ſcribendum. Vulgo legitur, τὴν σορὸν ἀνεξοδίαστον. Quod viros eruditiſſimos cruciavit. Quid ſit autem σορὸς ἀνεξιδίαστος, optime explicabit Laertius in Theophraſto. Τὸν δὲ κῆπον, καὶ τὸν περίπατον, καὶ τὰς οἰκίας τὰς πρὸς τῷ κήπῳ πάσας, δίδωμι τῶν γεγραμμένων φίλων ἀεὶ τοῖς βουλομένοις συσχολάζειν καὶ συμφιλοσοφεῖν ἐν αὐτῷ, ΜΗΤΕ ΑΛΛΟΤΡΙΟΥΣΙ ΜΗΤΕ ΕΞΙΔΙΑΖΟΜΕΝΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ. *Hortum autem, et peripatum, ædeſque omnes horto adjacentes amicis inſcriptis lego, qui voluerint in eo literis et philoſophiæ una vacare; ea tamen lege, ut neque illum alienent, neque quiſquam ſibi vendicet, et in proprios uſus convertat.* Quæ noſtro Epitaphio plane gemella ſunt.*

ΣΟΥΒΑΡΜΑΧΙΟΣ—Ἀεὶ γοῦν ἦν πεπωκώς τε, καὶ οὐ πεπωκὼς, μεθύων. Τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε

* Sed vide an vox ἀνεξοδίαστος locum ſuum tenere poſſit. Confer Nicolaum Damaſcenum *de Chiis* apud Stobæum p. 894. et in Excerptis Valeſii, p. 526. Ita quoque Polybius p. 1178. Ὅτι κατὰ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς ἧκον εἰς τὴν Ῥώμην παρά τε τοῦ βασιλέως Εὐμενοῦς πρεσβευταὶ, διασαφοῦντες τὸν ἐξοδιασμὸν τοῦ Φιλίππου τῶν ἐπὶ Θρᾴκης πόλεων.

σφαλερὸν

σφαλερὸν διαβαίνων τοῖς ποσί.] "Hæc ex Eunapio "deſumpta eſſe puto. Scribendum autem "potius addita negatione, ȣ̓ σφαλερὸν διαβαίνων· "ut Portus etiam conjiciebat." *Kuſter*. Nihil verius Porti emendatione. Athenæus lib. iv. p. 179. Τότε γὰρ ὀρθός ἐςι τῷ ὄντι Διόνυσος ϗ ΟΥ ΣΦΑΛΕΡΟΣ, ὅταν συμμέτρως ϗ κεκραμένως πίνηται. Confer etiam Suidam v. Ἀπηνέςερον. Supra autem ſcribe, ἀεὶ γȣ̃ν πεπωκώς τε ϗ ȣ̓ πεπωκὼς, μεθύων. *Drink or not drink, always drunk.* Quod rarum et pervenuſtum eſt.

ΣΟΥΝΙΟΝ. Καὶ ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σȣ́νιον φυγȣ́σῃ. *Et in via, quæ ducit ex Piræo, in Sunium fugienti.*] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 809. Lectio autem mala, ut uſu evenit, malam interpretationem peperit. Repono, εἰς Σȣ́νιον ΑΓΟΥΣΗι. *Via quæ ex Piræo in Sunium ducebat.* Quemadmodum recte legitur apud Suidam ſupra, v. Ἀπεφρῶγας. Heſychius: Ἱερά —— Συκῆ ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ΑΓΟΥΣΗι ΟΔΩι.

ΣΩΜΑ —— Πᾶν δὲ τὸ ποιȣ̃ν, σῶμά ἐςι. Ποιεῖ δ' ἡ φωνὴ προσιȣ̃σα τοῖς ἀκȣ́ȣσιν ἀπὸ τῶν φωνȣ́ντων· ὥςε σῶμά ἐςι.] Hæc ſunt verba Laertii in Zenone, vii. 55.

ΣΩΡΑΝΟΣ — Ἀσκληπιόδοτος ὁ φιλόσοφος ϗ τὴν ἰατρικὴν ἐκμαθῶν, τῶν μὲν νεωτέρων ȣ̓δένα ἀπεδέχετο

 πλὴν

PARS III. ϖλὴν Ἰακώϐȣ· τῶν δὲ ϖρεσϐυ]έρων μέ]α τὸν Ἱπποκράτην, Σωρανὸν τὸν Κίλικα, τὸν Μαλλώτην ἐπίκλην.] Hæc ſunt verba Damaſcii in Excerptis apud Photium, p. 1053. ut recte monuit Kuſterus: ubi legitur, Σωρανὸν τὸν Κίλικα, τὸν Μαλεώτην. Interpres, *Soranum Maleoten*. Sed veram lectionem exhibet Suidas. Stephanus Byzantinus: Μαλλὸς, ϖόλις Κιλικίας· ἀπὸ Μάλλȣ κ]ίσαντος αὐτήν. Ὁ ϖολίτης ΜΑΛΛΩΤΗΣ. Intelligendus autem hic *Jacobus* ψύχριςρ@, *Doctor James*, medicus celeberrimus: de quo nos ſupra, et quem in arte medica præceptorem habuit Aſclepiodotus. Erat autem Aſclepiodotus domo Alexandrinus, Procli in Philoſophicis auditor, vir in omni literarum genere præſtantiſſimus. Eum laudant Damaſcius in vita Iſidori, Simplicius, Olympiodorus, Suidas, alii. Ejus exſtat Epigramma baſi ſtatuæ Memnoniæ inſculptum, quod nobis primus dedit vir doctiſſimus, et qui

— *mores hominum multorum vidit et urbes,*

Ricardus Pocockius, nunc Epiſcopus Elphinenſis. Idem quoque emendatum exhibent viri κρι]ικώτατοι Leichius et D'Orvillius. Sed neuter rem adſecutus eſt. Carmen integrum, quod doctum et elegans eſt, hic in gratiam lectoris eruditi reſtitutum adſcribam:

ΑΣΚΛΗ-

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ. PARS III.

Ζώειν, εἰναλίη Θέτι, Μέμνονα, καὶ μέγα φωνεῖν
Μάνθανε, μητρῴῃ λαμπάδι θαλπόμενον,
Αἰγύπτε Λιβυκῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν, ἔνθ' ἀποτάμνει
Καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος·
Τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχιλλέα, μήτ' ἐνὶ Τρώων
Φθέγγεσθαι πεδίῳ, μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίῃ.

Vivere, marina Theti, Memnona, et clarum ſonum edere
Diſce, materna lampade caleſactum,
Ægypti Libycis ſub tumulis, ubi abſcindit
Pulchriportam Thebam Nilus incitatus:
Inſatiabilem vero pugnæ Achillem, neque in Troum
Loqui campo, neque in Theſſalia.

Ita ſcribendum videtur et interpretandum iſtud Epigramma. Eſt autem, ut vides, in Memnona, Tithoni et Auroræ filium, qui cum Æthiopibus ſuis ad Trojam militavit, et ab Achille juvenis admodum interfectus eſt. Ejus ſtatuam Pauſanias in Atticis ἄγαλμα ΛΕΙΟΝ vocat. Ita enim legendum, non Ἠλεῖον. Philoſtratus in Apollonio lib. i. 7. Ἄγαλμα μήπω γενειάσκον. Quod idem eſt, et *imberbem* notat. In primo verſiculo recte Cl. Leichius, καὶ μέγα φωνεῖν. Inſcriptio in crure Memnonis:

ΜΑΡΚΙΟΣ ΣΙΜΟΓΕΝΗΣ ΕΚΛΥΟΝ ΜΕΓΑ ΦΩΝΗΣΑΝΤΟΣ ——— ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Ita

PARS III. Ita ſcribendum. Deinde ſalſe admodum et præclare proximus verſiculus:

—— μητρῴη λαμπάδι θαλπόμενον.

Quo tangit Thetin poeta. Thetis Achillis *mater*. Achilles mortuus non loquitur. Memnon autem poſt mortem, *maternis* radiis exhilaratus, vivit et vocem edit. Hæc mens Epigrammatis eſt: de quo Strabo, Pauſanias, Philoſtratus, Plinius, Tacitus, alii bene multi. Eleganter Calliſtratus de ſtatua Memnonis: Νῦν μὲν γὰρ ἀνίσχουσαν τὴν ἡμέραν προσεφθέγξετο, ἐπισημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν, ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΙΣ ΦΑΙΔΡΥΝΟΜΕΝΟΣ. Quod ſequitur in noſtro Epigrammate, vulgo ſcabrum et invenuſtum circumfertur. Nos expolitum damus:

—— ΕΝΘ' ἀποτάμνει
Καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος.

Quod omnino verum. Epigramm. in Jovem Οὔριον apud Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 59.

—— ΕΝΘΑ Ποσειδῶν
Καμπύλον εἰλίσσει κῦμα παρὰ ψαμάθοις.

ΣΩΦΡΩΝ. Συρακούσιος —— Ἔγραφε μίμους ἀνδρείους καὶ μίμους γυναικείους.] De Sophronis *mimis*, tum ἀνδρείοις, tum γυναικείοις, viri docti abunde. Erant autem ſinguli ſuis titulis diſtincti. Quod et recte poſt Meurſium adnotavit Kuſterus.

terus. Atque hinc intelligendus Etymologus Mag. v. Σκιρωθῆναι. Φαμὲν ἐπὶ τῦ ῥύπυ τῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτυ. ΣΩΦΡΩΝ ἐν τοῖς γυναικείοις Τροπαίοις. Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. Nempe pars aliqua γυναικείων μίμων pro titulo Τροπαῖα præferebat. Hinc Sophron ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙΣ ΤΡΟΠΑΙΟΙΣ. Quod virum eruditiſſimum ad Pollucem fefellit. Cæterum mimographum iſtum laudat Demetrius Phalereus in pulcherrimo libello Περὶ Ἑρμηνείας § 157. loco quidem depravato, ſed qui facile inſtauretur tamen: Ἐν δὲ τοῖς πράγμασι λαμβάνονται χάριτες ἐκ παροιμίας. Φύσει γὰρ χαρίεν πρᾶγμά ἐστιν ἡ παροιμία. Ὡς ὁ ΣΩΦΡΩΝ μεν, ἐπίης, ἔφη, ὁ τὸν πατέρα πνίγων. Quæ ad hunc locum ſcripſerunt viri longe doctiſſimi non ſunt unius aſſis. Vera tamen lectio ante pedes eſt. Repono certiſſime: ὡς ὁ Σώφρων, ΝΗΠΙΟΣ, ἔφη, ΟΣ τὸν πατέρα πνίγων. Quo reſpexit noſter mimographus ad notum Staſini verſiculum, cujus, præter Polybium et Clementem Alexandrinum, meminit non ſemel Philoſophus in Rhetoricis:

Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνων, παῖδας καταλείπει.

Huc referendus eſt Herodotus i. 155. Ὁμοίως γάρ μοι νῦν γε φαίνομαι πεποιηκέναι, ὡς εἴ τις πατέρα ἀποκτείνας, τῶν παίδων αὐτῦ φείσαιτο.

ΣΠΑΔΩΝ.

PARS III.

PARS III.

ΣΠΑΔΩΝ. Εὐνοῦχος.—— Καὶ τὸ πληθυντικὸν, Σπάδωνες. Ἐπὶ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου, τοῦ ἐπιτρόπου Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, τὸ τῶν εὐνούχων γένος διὰ τὴν ἐκείνου βαρύτητα καὶ δυναστείαν ἐς τοσοῦτον ἐπέδωκε καὶ παρετάθη πλῆθους, ὥστε τινες ἤδη καὶ τῶν τὰς γενειάδας ἐχόντων, εὐνοῦχοι βουληθέντες καὶ Εὐτρόπιοι γενέσθαι προσελπίζοντες, τῆς ψυχῆς ἀφῃρέθησαν σὺν τοῖς ὄρχεσι, τὸν Εὐτρόπιον ἀπολέσαντες.] " Hæc leguntur etiam " ſupra, v. Εὐτρόπιος. Tres autem poſtre- " mæ voces, ut ſupervacaneæ et ſenſum tur- " bantes, delendæ ſunt." *Kuſter.* Locus pulcherrimus, ſed quem nemo Interpretum intellexit. Kuſteri autem emendatio truculenta et nefaria eſt. Nos elegantiſſime emendavimus: ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ἀφῃρέθησαν σὺν τοῖς ὄρχεσι, ΤΟΥΤΟ τοῦ Εὐτροπίου ΑΠΟΛΑΥΣΑΝΤΕΣ. *Vitam cum teſtibus amiſerunt, hunc fructum ſcilicet pietatis ſuæ erga Eutropium conſecuti.* Quod veriſſimum et ſuaviſſimum eſt. Lucian. Dial. Mort. xiii. Πλὴν ἀλλὰ ΤΟΥΤΟ γε ΑΠΟΛΕΛΑΥΚΑ αὐτοῦ τῆς σοφίας. Plato in Critone: Θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις ξένους ποιήσας, ἵνα καὶ ΤΟΥΤΟ ΣΟΥ ΑΠΟΛΑΥΣΩΣΙ. Cæterum dicitur Σπάδωνες et Σπάδονες. Hinc Σπαδονίζειν et Σπαδόνισμα, de quo nos infra. Verbum Σπαδονίζειν uſurpat Dionyſias Halicarn. de Struct. Orat. Sect. 14. Χείρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα, ὅτι μικρόφωνά τέ ἐστι, καὶ ΣΠΑΔΟΝΙΖΕΙ τὸν ἦχον.

ΣΠΑΔΩΝ

ΣΠΑΔΩΝ —— Καὶ Σπαδονίσματα.

Ἰςία δ' αἰωρητὰ χαλᾶ σπαδονίσματα μαςῶν.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur in Miſcell. Lipſ. Vol. ix. p. 466. Eſt autem Carmen prætextatum. Nimirum res eunuchi, ſive σπάδονος, flaccidæ atque pendulæ ſunt. Hinc eleganter poeta de *mammis pendentibus* σπαδονίσματα μαςῶν.* Heſych. Σπαθίσματα, τὰ σπαδονίσματα. *Mammas pannoſas* vocat Martialis. Vide nos ſupra ad v. Κέλης, ubi hoc Epigramma nonnihil emendavimus. De muliere autem hic agitur, cujus inſtrumenta, tanquam veteris navigii, ætate atque uſu erant detrita. Atque hinc obiter emendandus Philodemus in Epigrammate Anthol. lib. vii. p. 607. cujus mentem nemo Interpretum perſpexit. Carmen integrum, quod haud invenuſtum eſt, hic ſubjiciam. Eſt autem puellæ ad Philodemum.

---

* Rigaltius in Phædri Fab. xi. Lib. III. p. 440. Edit. Burman. *Vela et faſciæ quibus extumidæ opprimuntur papillæ, σπαδονίσματα μαςῶν. Spadonatus mammarum, in Epigrammate. Vide Suidam.* — Laberius apud A. Gellium vii. 9.

Ego mirabar quomodo *mammæ* mihi *deſcendiderant*.

Lucian. in Dialog. Mort. xxvii. vol. i. p. 446 Edit. Reitz. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, ΚΑΙ ΑΠΕΤΕΘΗΣΑΝ ΟΙ ΜΑΣΤΟΙ. Ita legendus iſte locus, quem minus recte perceperunt Interpretes.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

PARS III.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
Ζηλοτυπεῖς, ἅπτῃ πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς,
Ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος· ὅταν δ᾽ εἴπω, παράκειμαι,
Καὶ σὺ μένεις ΑΠΛΟΥΣ, οὐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

Vulgo inepte legitur, ἁπλῶς. Nos veriſſime emendavimus. Dicitur autem ἄπλους de homine inidoneo, et qui in amore minus reſpondebat ſcilicet. Metaphora a navigio ducta. Meleager in Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 611:

Ἡ φιλέρως χαροποῖς Ἀσκληπιὰς οἷα γαλήνης
Ὄμμασι συμπείθει πάντας ΕΡΩΤΟΠΛΟΕΙΝ.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo minus eleganter, γαληνοῖς.

ΣΠΑΣΑΜΕΝΟΣ ΑΚΡΑΤΟΥ. Οἴνου ἐκπιών.] Scriptor neſcio quis, apud Noſtrum v. Ἀναβολεύς. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος, καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ᾔτησε πιεῖν, καὶ ΑΚΡΑΤΟΥ ΣΠΑΣΑΜΕΝΟΣ πλεονάκις, ἐνέφαινεν ὡς τοὔμπροσθεν προάξων. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas.

ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ. Εὐρυλόγος. Ἀκριτόμυθος.] Notanda vox εὐρυλόγος, quæ bonæ notæ eſt et Lexicographis commendanda. Legebam aliquando, εὑρεσίλογος. Sed nihil mutandum.

Eſt

Eſt autem εὐρυλόγος, *qui ſermones longe lateque ſerit*, idque ſuſque deque, et nullo judicio. Quod hominis ἀκριτομύθυ eſt. Verbum agnoſcit Photius.* Vox autem Σπερμολόγος, quæ Criticos torſit, tum de *homine nullius pretii*, tum de *blaterone*, qui *verba*, tanquam *ſemina*, jactitat, uſurpatur. Eſt enim verbum τῶν ἀντιςρεφόντων, quod aiunt. Quo fit, ut nunc de *hoc*, nunc de *illo*, dicatur. Heſychius: Σπερμολόγος, ΦΛΥΑΡΟΣ. Καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων. Huc referendus Sophocles Elect. ver. 642.

Μὴ σὺν φθόνῳ τε ϗ πολυγλώσσῳ βοῇ
ΣΠΕΙΡΗι ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.

Ubi Schol. Βάξιν. ΛΟΓΟΝ. Quo ſenſu intelligendus Lucas in Actis Apoſt. xvii. 18. Locum integrum adſcribam, ut integrior legatur: nam Græca, ſi quid video, neutiquam ſana ſunt. Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικȣρείων ϗ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ· καί τινες ἔλεγον· Τί ἂν θέλοι ὁ ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ ὗτος λέγειν; Οἱ δέ· Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι· ὅτι τὸν Ιησȣ̃ν

* Agathias in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 217.

Ἦλθε δὲ Καλλίγνωτος ὁ Κῷος, ὁ ΠΛΑΤΥΛΕΣΧΗΣ.

Εὐρυλόγος et Πλατυλέσχης idem eſt. Timon apud Laërtium in Clitomacho:

Οὐδ' Ἀκαδημαϊκῶν ΠΛΑΤΥΡΗΜΟΣΥΝΗΣ ἀναλίςȣ.

Ita Athenæus lib. x. 20. p. 453. Καὶ Σωσιφάνης ὁ ποιητὴς εἰς Κηφισωλία τὸν ὑποκριτὴν εἶπεν, λοιδορῶν αὐτὸν ὡς ΕΥΡΥΣΤΟΜΟΝ. Hunc locum fruſtra ſollicitat Cl. Caſaubonus.

PARS III.

καὶ τὴν ἀνάςασιν αὐτοῖς εὐηγ[γ]ελίζετο. Ἐπιλαβόμενοί τε αὐτȣ̃ ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤγαγον, λέγοντες· ΔΥΝΑΜΕΘΑ ΓΝΩΝΑΙ τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σȣ̃ λαλȣμένη διδαχή; Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. ΒΟΥΛΟΜΕΘΑ ΟΥΝ ΓΝΩΝΑΙ τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι. Hæc Stoici ſcilicet et Epicurei, homines philoſophi et nugivenduli. Sed oratio, ni fallor, ταυτολόγος quodammodo eſt, et minus accurata. Δυνάμεθα γνῶναι—— Βȣλόμεθα ȣ̃ν γνῶναι. Quare in eo ſum, ut voculam negativam excidiſſe, et Lucam ſcripſiſſe putem: ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΘΑ γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ τȣ̃ λαλȣμένη διδαχή. Non possumus *intelligere quæ dicis. Sunt* enim *nova et* ξενίζοντα. *Quare obſecramus, ut ea nobis explices, et quid ſibi velint oſtendas.* Hæc mens Lucæ eſt. Quod ex ſenſu loci, et indole verborum ſatis manifeſtum eſt. Nimirum Paulum ad Areopagum detulerunt, hoc nomine, quod δαιμόνια ξένα, et de quibus nihil exploratum haberent, docuerit. Hæc actio ſcilicet, et cardo cauſæ fuit. Ita locutus eſt Lucas infra xxi. 34. ΜΗ ΔΥΝΑΜΕΝΟΣ ΔΕ ΓΝΩΝΑΙ τὸ ἀσφαλὲς διὰ τὸν θόρυβον, ἐκέλευσεν ἄγεσθαι αὐτὸν εἰς τὴν παρεμβολήν. Polybius lib. viii. p. 729. Ὥστε τὸν κυριεύσαντα τῆς ἐπιςολῆς ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ ΓΝΩΝΑΙ μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων. Theognis v. 90.

Ἀςῶν

Ἀςῶν δ' ΟΥ ΔΥΝΑΜΑΙ ΓΝΩΝΑΙ νόον ὄντιν' ἔχουσιν. PARS III.

Herodotus, lib. vi. cap. 52. ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΝΟΥΣ ΔΕ ΓΝΩΝΑΙ ἐπειρωτᾷν τὴν τεκοῦσαν. *Id cum ſcire nequirent, percontati ſunt parentem.* Id quod fecerunt apud Lucam Philoſophi. Rem aliis verbis optime expreſſit Sophocles Trachin. ver. 353.

Τί φῂς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
Ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ΑΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ.

Deinde recte MS. Alexand. Βουλόμεθα οὖν γνῶναι ΤΙΝΑ ΘΕΛΕΙ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ. Quæ elegantia ſingularis eſt.

ΣΠΗΛΥΓΞ. Σπήλαιον. Βάβριος·

Κοιώσω σπήλυγγος, οἷά τις νόσῳ,
Κάμνων ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων.]

" Emendo et ſuppleo, Κ'είσω λέων σπήλυγγος.
" Fragmentum enim hoc pertinet ad fabulam
" de leone ægroto, quæ exſtat apud Æſo-
" pum." *Kuſter.* Locus Babrii ita ſcribendus videtur et diſtinguendus:

ΚΟΙΛΗΣ ΕΣΩ σπήλυγγος, οἷά τις νόσῳ
Κάμνων, ἐβέβλητ' οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων
Λέων ——————

Babrius apud Suidam, v. Φριξότριχα.

Φρίξας δὲ χαίτην ἔκθορε ΦΩΛΑΔΟΣ ΚΟΙΛΗΣ.

ΣΤΑΔΙΟΝ.

PARS III.

ΣΤΑΔΙΟΝ. Ὁ τόπος τῦ ἀγῶνος.——Ἐν Ἐπιγράμματι· Σταδίοις ἰσθμοθήκην. νέμεαν.] "Hæc "adeo ſunt lacera et mutila, ut nullum inde "ſenſum elicere queas." *Kuſter.* Scribendum,

Ἐν ςαδίοις. Ποίοις; Ἰσθμόθι κ'ἠν Νεμέᾳ.

Ita enim legitur in Epigramm. Anthol. lib. vi. p. 547. quod et monuiſſe jam video doctiſſimum Oudendorpium ad Tho. Magiſtrum.*

ΣΤΑΘΗΣΕΤΑΙ. Ἵνα ἐπὶ ςόματ☉ δύο μαρτύρων ἢ τριῶν ςαθήσεται πᾶν ῥῆμα.] "Reſpexit ad "Matth. xviii. 16. ubi legitur ςαθῇ. Quo- "modo et hic ſcribendum eſt." *Kuſter.* Hæc ſunt verba Joannis Chryſoſt. in Matthæum, p. 658. Et ſic MSS. complures Matthæi, Ἵνα — ςαθήσεται. Quæ lectio longe elegantiſſima eſt. Callimachus apud Schol. Pindar. Nem. IV.

Ἕλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπῶσας
Χεῖρας ἐμοῖς, ΙΝΑ μοι πȣλὺ ΜΕΝΟΥΣΙΝ
ἔτ☉.

Ita ſcribendus iſte locus. Sed hæc exquiſitiora ſunt. Quare nihil mirum, ſi homines imperiti alterum pro altero ſubſtituerint:

* Cl. Brunck hoc Epigramma integrum habet ex MS. Analect. vol. ii. p. 217. quem vide.

quod

quod Librariis ſolenne eſt. Reſtituenda hæc locutio Ariſtophani Equit. ver. 9. PARS III.

——— Δεῦρό νυν πρόσελθ᾽ ἵνα
Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον.

Ubi illud Οὐλύμπου reſpuit Scena Attica. Quod et vidit Kuſterus, ſed medelam non vidit.* Apud Suidam legitur: πενθήσωμεν Ὀλύμπου νόμον. Quod vero proximum eſt. Repono tum metri, tum Atticiſmi gratia:

——— Δεῦρό νυν πρόσελθ᾽ ΙΝΑ
Ξυναυλίαν ΠΕΝΘΗΣΟΜΕΝ Ὀλύμπου νόμον.

ΣΤΕΑΡ ΠΥΡΟΥ. Ὁ κάλλιστος σῖτος καὶ ἄρτος.] Reſpexit Suidas ad Pſalm. lxxxi. 16. Καὶ ἐψώμισεν αὐτοὺς ἐκ ΣΤΕΑΤΟΣ ΠΥΡΟΥ, καὶ ἐκ πέτρας μέλι ἐχόρτασεν αὐτούς.

ΣΤΕΝΩΠΟΣ. Στενορύμη διόδων. Καὶ στενωπεῖον.] "Salmaſius ad Achill. Tat. p. 728. diſtinguit "et legit, Στενορύμη. Δίοδος. Καὶ στενωπίον: quod "probo." *Kuſter.* Scribendum, στενορύμη ΔΙ' ΟΔΩΝ. Eſt autem στενωπὸς, *meatus ab una via ad alteram. Angiportum* vocant Latini. Idem autem στενωπεῖον et στενωπίον, ut κωνωπεῖον et κωνωπίον.

* Hunc locum tangit Cl. Valcken. in Diatrib. Euripid. p. 166. Sed aliter loquuntur Tragici, aliter Comici: quod non animadvertit vir doctiſſimus.

PARS III. πίον. Cæterum reſtituenda vox ϛενωπίον Philemoni Comico apud Athenæum, lib. xii. p. 516.

——— Μόνος φύσκην ποιῶ
Κανδαυλὸν, ὠὰ, θρῖον, ΕΝ ΣΤΕΝΩΠΙΩι.

Vulgo legitur ἐν ϛένῳ. Interpres ridicule, *in brevi tempore*. Nos et ſenſui et ſenario proſpeximus.

ΣΤΕΡΙΦΗ. Στεῖρα. Μὴ τεκῦσα.] Ariſtoph. Theſm. ver. 648.

ΣΤΕΡΙΦΗ γάρ εἰμι, κ'ὐκ ἐκύησα πώποτε.

Huc Suidæ nota referenda eſt.

ΣΤΕΡΙΦΟΣ. Στεῖρος καὶ ἄγονος.——Αὐτὸς δὲ διὰ τῦ ἕλυς, ᾗ ϛεριφώτερός τε ἦν, καὶ ἥκιϛα ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἑωρᾶτο, ὑπερέβη.] Scribendum omnino, ᾗ ϛεριφώτερόν τε ἦν. Thucydides, lib. iv. p. 443. Αὐτοὶ δὲ περὶ ὄρθρον καταβάντες, καὶ διὰ τῦ ἕλυς, ᾗ πηλῶδες ἦν καὶ ΣΤΕΡΙΦΩΤΑΤΟΝ. Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas, ſed ita ut rem pro lubitu ſuo adminiſtraverit. Quod Noſtro ſolenne eſt.

ΣΤΕΡΙΦΟΙΣ. Στερεοῖς. —— Καὶ Στεριφοποιῶ. Τὸ ἰσχυροποιῶ. Καὶ Στερίφοπλος. Ὁ μικρὸς πέπλος.] « Suidas proculdubio ſcripſerat, ϛεριφόπεπλος. « Ὁ μικρόπεπλος. Num autem recte ϛεριφό-« πεπλος exponatur per μικρόπεπλος lector « viderit."

PARS III.

" viderit." *Kuſter*. Interpretatio hæc falſa et inepta eſt. Erunt fortaſſe qui legant: Καὶ στεριφοποιῶ, ἰσχυροποιῶ. Καὶ στεριφόπεπλος, ἰσχυρόπεπλος. Suidas infra: Στερφόπεπλος, ὁ Ἡρακλῆς. Sed aliud eſt στερφόπεπλος, aliud στεριφόπεπλος. Illud verum et de Hercule uſitatum, hoc improbum et ſine exemplo. Quare nullus dubito, quin ſcripſerit Noſter: Καὶ στερίφοπλος, ὁ ἰσχύροπλος. Dicitur autem στερίφοπλος de equo, *ſolidungulo* vel *qui ſolidas habet ungulas*. Virgil. Georg. iii. 88.

—— *Et ſolido graviter ſonat ungula cornu.*

Homer. Iliad. E. 329. κρατερώνυχας ἵππους vocat. Ubi Schol. ΙΣΧΥΡΟΥΣ ὄνυχας ἔχοντας.* Quare Lexicographis tandem auctor ſum, ut deinceps ΣΤΕΡΙΦΟΠΛΟΣ, non στεριφόπεπλος, libris ſuis inſerendum curent. Quod omnino verum eſt. Dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus Ennii in Scipione apud Macrobium Saturnal. vi. 2. quem, quia corruptus eſt, hic in tranſitu emendabo:

Sol equeis iter repreſſit unguleis volantibus,
Conſtitere amnes perennes, arbores vento vacant.

Scribendum unica voce:

Sol equeis iter repreſſit UNGULEIVOLANTIBUS.

* Suidas: Χαλκοκρότων. Χαλκοπόδων. Τουτέστι· Τὰς ὁπλὰς ΙΣΧΥΡΑΣ ἰχόντων.

PARS III. Quod planum, et antiquæ elegantiæ eſt. Eadem medicina ſanandus Virgilius Æn. iii. 70.

> ———*placataque venti*
> *Dant maria, et* LENICREPITANS *vocat auſter*
> *in altum.*

ΣΤΙΒΗ. Πηγυλὶς ἢ πάχνη. Ὅμηρος· Στίβη ὑπηοίη. Τουτέστιν, ὀρθρινή. Καὶ Στιβήεις, ἡ ὑπὸ τὴν ἕω γενομένη ψυχρότης τοῦ ἀέρος.] "An στιβήεις pro "στίβη? Sed id vix mihi perſuaſerim. Quare "malim στίβη. Solet enim Suidas voces, quas "in ſerie ſua explicat, in eadem nota ſemel "iterumque repetere: quoties nempe inter"pretationes ex diverſis Grammaticis addu"cit." *Kuſter.* Ut a τιμὴ τιμήεις, ſic a στίβη στιβήεις. Quæ vox minime repudianda eſt. Sed Kuſterus, vir bonus, hic dormitabat: quod nobis omnibus commune eſt. Cæterum hæc deprompta ſunt proculdubio ex Scholiis antiquis ad Homerum, quæ hodie deſiderantur.

ΣΤΙΦΟΣ. Τάξις πολεμικὴ, ἢ φάλαγξ. Συστροφή. Πλῆθος συστάσεων.] "Lego et diſtinguo, πλῆ"θος, σύστασις. Nam σύστασις aliquando ſu"mitur pro *cætu*, vel *caterva* hominum." *Kuſter.* Deſcripſit hunc locum Suidas ex Scholiaſt. ad Ariſtoph. Equit. v. 848. ubi legitur: Τοῦτο δὲ στῖφος ἔτρεφεν ὁ Κλέων, ἵνα ἔχῃ

συνερχό-

συνεχόμενον αὐτῷ πρὸς τὴν πολιτείαν. Hos alebat Cleon, ut haberet qui ſibi in rebus publicis turbandis et novandis præſto eſſent. Quæ verba veram lectionem indicant. Reponendum ſine dubio: πλῆθος ΣΥΣΤΑΣΙΩΤΩΝ. Noſter infra: Συστρέμματα, συστασιωτῶν πλῆθη. Ita legendum. Vulgo minus recte, στρατιωτῶν. Lucian. in Saltatione: Αἰτούντων γὰρ αὖθις ΤΩΝ ΣΥΣΤΑΣΙΩΤΩΝ αὐτὸν τὸν Αἴαντα αὐτοῖς ὀρχήσασθαι. *Poſtulantibus iterum partium ejus fautoribus, ut Ajacem ſaltaret.* Marcus xv. 7. Ἦν δὲ ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς μετὰ τῶν ΣΥΣΤΑΣΙΑΣΤΩΝ δεδεμένος. Quod perinde eſt. PARS III.

ΣΤΟΡΝΗΣΙ. Ζώναις. Αἱ δὲ γυναῖκες στόρνησιν ἀνέστρεφον. *Mulieres vero zonis eum verſabant.*] Membra poetæ alicujus hic deprehendiſſe videor. Sed locus corruptus eſt. Quod Interpreti fraudi fuit. Lego et diſpono,

——Αἱ δὲ γυναῖκες
Αὐτὸν μὲν στόρνησιν ΑΝΕΣΤΕΦΟΝ——
Mulieres vero eum zonis redimiebant.

Eſt autem hoc fragmentum Callimachi, opinor, in Hecale: ubi de Theſeo a Creta poſt occiſum Minotaurum reduce, et ab Hecale hoſpitio excepto agebatur; de quo Plutarchus in Theſeo. Confer etiam Suidam ſupra, v. Περιαγειρόμενοι.

PARS III.

ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΩΔΕΣ. *Διεστραμμένον. Καὶ στραγγαλωτῇ μάστιξ. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγοῦσθαι τῇ στραγγαλωτῇ μάστιγι.*] Ad hunc locum ne verbum quidem Kuſterus. Atqui illud, *στραγγαλωτὴ μάστιξ*, novum quid, et Græcis auribus inauditum eſt. Reſcribo fidentur: *Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγοῦσθαι* ΤΗΙ ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΗΙ ΜΑΣΤΙΓΙ. *Ille vero juſſit eum nodoſo flagello cædi.** De quo flagellorum genere Joannes Meurſius ad Heſychium Mileſium, et viri doctiſſimi ad Pollucem.† Poſidonius apud Athenæum lib. iv. p. 152. *Ἀποσπασθεὶς τοῦ χαμαιπετοῦς δείπνου, ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν* ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΟΙΣ *μαστιγοῦται.* Plutarchus adverſus Colot. p. 1127. *Ἀλλ' οὐκ ἐλεύθερος οὗτος, ὦ Μητρόδωρε, ἐστὶν, ἀλλ' ἀνελεύθερος καὶ ἀνάγωγος, καὶ οὐδὲ* ΜΑΣΤΙΓΟΣ *ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς* ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΗΣ *ἐκείνης, ᾗ τοὺς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς Μητρῴοις κολάζουσιν. Atqui, Metrodore, hic liber non eſt, ſed illiberalis et contumax, et ne liberali quidem dignus flagello, ſed nodoſo illo, quo Gallos in Magnæ Matris ſacris delinquentes puniunt.* Huc reſpexit Athenagoras in Apolog. cap. xxiii.

---

* Idem *στραγαλωτὴ* et *ἀστραγαλωτή*. Suidas ad v. *Μοργές. Οὕτω καλοῦσι τοὺς ἀμοργοὺς, τὸ α ἀφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων. Μαῦρον γὰρ τὸ ἀμαυρὸν, καὶ σφόδελον, τὸν ἀσφόδελον καλοῦσι.*

† Conſulendus etiam Reineſius in Var. Lect. p. 426.

Ἐῶ

Ἐῶ γὰρ τοὺς ταῖς μαχαίραις καὶ ΤΟΙΣ ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΙΣ αἰκιζομένους αὐτοὺς λέγειν. PARS III.

ΣΤΡΑΓΓΕΥΕΙ. Ἀναβάλλει. Ὥσπερ νεάζει— Καὶ Στρατεύομαι. Ἀναβάλλομαι.] Eleganter Suidas, ὥσπερ νεάζει. *Juveneſcit. More juvenum ſe gerit.* Quo ſenſu verbum uſurpat neſcio quis apud Suidam v. Ἀπίκιος. Ὑπὲρ πολυδαισίας καὶ πολυποσίας ἐρίσαι καὶ ΝΕΑΖΕΙΝ. Menander apud Stobæum:

Ὡς ἡδὺ πρᾶος καὶ ΝΕΑΖΩΝ τῷ τρόπῳ
Πατὴρ ——

Quo reſpexit Plautus, Mil. Glorioſ. Act. iii. Sc. i. 67.

Tute me ut fateare faciam eſſe adoleſcentem moribus.

Deinde recte Kuſterus, καὶ στραγγεύομαι, ἀναβάλλομαι. Quo quidem mendo nihil inveteratius in libris antiquis: de quo viri docti ad Heſychium v. Θατρεύεσθαι. Quod monſtrum monſtroſius exhibet Suidas v. Θηρατεύεσθαι. Corruptus itidem Herodotus lib. iv. cap. 28. Ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται, καὶ ὁ Βόσπορος πᾶς ὁ Κιμμέριος· καὶ ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου οἱ ἐντὸς τάφρου Σκύθαι κατοικημένοι στρατεύονται, καὶ τὰς ἁμάξας ἐπελαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδούς. Corrigit vir doctiſſimus et ingenioſiſſimus, οἱ Σκύθαι κατοικημένοι ἁμαξεύονται, vel ἱππεύονται. Sed neutra vox ſatisfacit. Tu ſcribe

meo

PARS III.

meo periculo, Ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΝΤΑΙ. *Super glaciem Scythæ otiantur. Sport upon the ice.* Quod populi ſeptentrionales faciunt libenter. Idem autem Στραγγεύεσθαι, Τευτάζειν, Λαγγάζειν ſive Λογγάζειν, et ſi quæ alia: de quibus conſulendi Grammmatici. Heſych. Λογγάζει, ὀκνεῖ, διατρίβει. Idem: Λαγγάζει, ὀκνεῖ. Photius Patriarcha: Λογγάσω, σρατεύσομαι [lege, σραγγεύσομαι] ὃ ἡμεῖς Λαγγάσω καὶ Λαγγανεύσω λέγομεν. Nos Angli; *To* LAG. Hinc Λαγγῶν et Λαγγώδης. Gloſſæ Philoxeni: Λαγγών. *Ceſſator.* Λαγγώνδυς. *Tricoſus.* Vox altera corrupta eſt. Emendabat Cl. Rhunkenius, Βλακώδης, adplaudente Cl. Burmanno in Addend. ad Anthol. Latin. p. 716. Sed uterque fallitur. Scribendum ſine dubio: ΛΑΓΓΩΔΗΣ. Λαγγὼν ſive Λαγγώδης eſt *Deſes. Qui inertiæ ſtudet, et otiari amat.* Etymol. Magn. Λαγγὼν, ὁ εὐθέως λανθάνων τοῦ ἀγῶνος καὶ φόβου. *Tricoſum* vocant Latini. Gloſſæ: *Tricoſus:* Ἀχρεῖος, ἔκλυτος, λαγγώδης. *Tricoſus, ceſſator,* λαγγών. Ita ſcribendus iſte locus, quem perperam ſollicitavit magnus Salmaſius ad Capitolini Verum. Atque hinc intelligendum Epigramma apud Burmann. Anthol. Latin. lib. i. p. 18. Eſt autem neſcio cujus in Herculem:

Alcmenæ Jovis et magni fortiſſima proles
TRICOSUS *ſubito poſt mea fata vocor.*

Ita

Ita ſcribendum. Reſpexit poeta ad neſcio quem, qui de Hercule atque ejus amoribus minus honorifice ſcripſerat. Hercules ſervivit Omphalæ, et ſui nominis oblitus, otio et genio ſuo litavit. Hinc *Tricoſus* dictus. Hæc mens hujus diſtichi. Μελλόςρατον vocant Græci. Suidas: Ἀλλοςρατεῖ. Στρατεύεται. Utraque vox corrupta eſt. Tentabat Kuſterus, ſed tentabat fruſtra. Repono certiſſime: ΜΕΛΛΟΣΤΡΑΤΕΙ. Στραγεύεται. Dicitur autem μελλοςρατεῖν, qui moras nectit, et militiam detrectat. Quod Ulyſſes fecit. Idem fere Μελλονικιᾷν. *Cunctari. Tergiverſari.* Ariſtoph. Av. ver. 640.

> Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' ὐχὶ νυςάζειν ἔτι
> Ὥρα 'ςὶν ἡμῖν, ὐδὲ ΜΕΛΛΟΝΙΚΙΑΝ.

Quæ laudantur a Plutarcho in Nicia. Noſter Suidas: Μελλονικιᾷν. Τὸ βραδύνειν καὶ ἀναβάλλεσθαι. ΕΛΙΝΥΕΙΝ vocabant Iones. Verbo ſæpius utitur Herodotus. Plutarch. in Numa p. 150. Ἐν δὲ ταῖς θεοπομπαῖς, καὶ ὅλως τῶν ἱερέων ταῖς πομπαῖς προηγῦντο κήρυκες ἀνὰ τὴν πόλιν ΕΛΙΝΥΕΙΝ κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες. Polybius Ἐλινύας ſive Ἐλιννύας ἄγειν vocat in Excerpt. Legat. p. 1120. Ῥωμαίοις τῆς κατὰ τὴν ναυμαχίαν νίκης ἄρτι προσηγγελμένης, πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ προσήγγειλαν ΕΛΙΝΥΟΝΤΑΣ ΑΓΕΙΝ ἡμέρας ἐννέα, καὶ θύειν τοῖς θεοῖς χαριςήρια. Ita ſcribendus eſt iſte locus.

PARS III. locus.* Reſpexit, ut ſolet, Suidas: ΕΛΙΝΥΟΝΤΑΣ. Διατρίβοντας. Idem ἐλινύοντας ἄγειν et ἐλινύειν. Poetæ more ſuo Ἐλιννύειν vocant.† Apollonius Rhodius apud Suidam: ΑΝ ΕΛΙΝΝΥΟΝ. ΕΝΕΔΙΔΟΥΝ. Ἀνεπαύοντο. Διέτριβον.

—— Δηρὸν δ' ἂν ἐλίννυον αὖθι μένοντες.

Ita ſcribendus videtur iſte locus, de quo nos ſupra ad v. Ἀνελίνυεν. Etymol. Magn. Ἐλινύω. ΕΝΔΙΔΩΜΙ. Σημαίνει ἡ λέξις τὸ στρατεύειν (lege στραγγεύειν) διατρίβοντας. Quod τριβάζειν vocat Sophocles Antig. ver. 587.

——— Μὴ ΤΡΙΒΑΖΕΤ', ἀλλά νιν
Κομίζετ' εἴσω δμῶες ——

Ne moras nectatis, ſed eam intro ducatis.

Vulgo nullo ſenſu legitur, μὴ τριβὰς ἔτ' ἀλλά νιν, quod et futiliſſime exponunt nonnulli. Sed noſtra lectio veriſſima et elegantiſſima eſt. Ut a σχολὴ σχολάζειν, ſic a τριβὴ τριβάζειν. Quod probum et Lexicographis commendandum.

ΣΤΡΕΠΤΟΥΣ. Πλακούντων εἶδος. Ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Locus Demoſthenis, quem reſpexit Suidas, exſtat p. 569. Ed.

---

* Vide nos ſupra in Præſat. ad Emend. P. III.

† De hujus vocis ſcriptura vide Brunck Emend. in Analect. vol. iii. p. 240. et Erneſtum ad Callimachi Hymn. in Cererem. ver. 48. qui nugantur.

Taylor.

Taylor. Καὶ κιττοφόρος, ϗ λικνοφόρος, ϗ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων, ἔνθρυπτα, ϗ στρεπτοὺς, ϗ νεήλατα. Ita ſcribendus iſte locus. Huc alluſit Julian. Epiſt. ad Sarapion. p. 393. Καὶ οὔτε ΕΝΘΡΥΠΤΟΝ, οὔτε ΣΤΡΕΠΤΟΝ, οὔτε ΝΕΗΛΑΤΟΝ, οὔτε ἄλλο καρυκείας γένος οὐδὲν ἔσται ἥδυσμα ἴσον.* Recte autem et feſtive noſter Rhetor, Κιττοφόρος ϗ Λικνοφόρος. Nam utrumque, tum κιττὸς, tum λίκνον, in Bacchi ſupellectile. Legunt quidem nonnulli, ΚΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ϗ λικνοφόρος. Quo reſpexit fortaſſe Suidas: ΚΙΣΤΟΦΟΡΟΣ. Ἔοικε δὲ τὰς ΚΙΣΤΑΣ ἱερὰς εἶναι τοῦ Διονύσου ϗ ταῖν θεαῖν. Quod et Kuſtero placuit. Placuit et Tayloro noſtro. Sed vulgatam lectionem agnoſcit Ulpianus. Agnoſcit et Libanius, quod viros doctos fugit, vol. i. p. 108. Ἀνὴρ δὲ γενόμενος χοροὺς εἶχε γραῶν, μέγα ποιούμενος εἰ ΚΙΤΤΟΦΟΡΟΣ ἀκούσειε· καὶ ταῦτα ὑπέμεινε ὑπὲρ ΝΕΗΛΑΤΩΝ καὶ ΣΤΡΕΠΤΩΝ· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ μισθός. *Jam vir factus cœtus habebat ventularum, magni æſtimans ſi hederifer vulgo audiret: idque ſuſtinuit pro recens molitis mellitiſque farinis: hæc enim fuit merces.* Qui locus egregius eſt, et

PARS III.

* Ariſtides in Vol. ii. p. 307. Edit. Jebb: Εἰ δέ τις αὐτῶν περὶ τῆς ἐγκρατείας διαλεγομένων ἀπαντικρὺ σταίη ἔχων ΕΝΘΡΥΠΤΑ ΚΑΙ ΣΤΡΕΠΤΟΥΣ, ἐκβάλλουσιν τὴν γλῶτταν ὥσπερ ὁ Μενέλεως τὸ ξίφος.

ad

PARS III. ad Demoſthenem expreſſus. Cæterum notanda Ulpiani interpretatio: Κιτ7οφόρος, ἐστεμμέν☉· χιτ7ῷ. Λικνοφόρ☉·, παρὰ φύλαξι τιμώμεν☉·. Quæ mirificiſſima ſunt, et viris doctiſſimis minus perſpecta. Tu, ſi ſapis, mecum reſcribe: ΛΙΚΝΟΦΟΡΟΣ, παρὰ ΦΛΥΑΞΙ τιμώμενος. Quibus innuit Ulpianus, Λικνοφορίαν locum atque miniſterium eſſe honorificum, ſed apud φλύακας tantum, ſive homines temulentos et nullius pretii. Quod omnino verum eſt. Athenæus, lib. xiv. p. 621. Σικυώνιοι μὲν γὰρ φαλλοφόρους αὐτοὺς καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ αὐτοκαβδάλους, οἱ δὲ ΦΛΥΑΚΑΣ ὡς Ἰταλοί. Heſych. ΦΛΥΑΞ, μέθυσος, μεθυαστής, γελοιαστής. Cujuſmodi homines in Bacchi comitatu: quod ſatis norunt eruditi. Idem fere mendum apud Suidam ſupra: Ἰακχάζουσι. Φυλάττουσι. Scribendum ſine dubio, ΦΛΥΑΤΤΟΥΣΙ. Quod verbum in hoc negotio diſertiſſimum eſt. Gloſſæ Herodoteæ: Ἰακχάζουσι, φλυαροῦσι. Quod perinde eſt. Idem verbum reſtituendum Zoſimo, lib. vi. p. 369. Τοσοῦτον ΕΦΛΥΑΤΤΕΝ ὁ νοῦς τῶν τότε τὴν πολιτείαν οἰκονομούντων, θεοῦ προνοίας ἐστερημένων. Ita ſcribendus eſt iſte locus. Vulgo inepte legitur, ἐφύλατ7εν. Quod et Cl. Wetſtenio ad Matthæum animadverſum video, cap. xix. 20.

ΣΤΡΟΦΙΟΝ. Τὸ στρογγύλον ζωνάριον. —— Ἀλουργῆ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην στρέφων χρυσῷ στρόφῳ κεκοσμημένην.]

PARS III.

κεκορυμβωμένην.] Locus corruptus eſt, atque ita reſtituendus: Ἁλυργῆ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην ΤΡΕΦΩΝ χρυσῷ ΣΤΡΟΦΙΩι ΚΕΚΟΡΥΜΒΩΜΕΝΗΝ. Ita enim legitur apud Nic. Damaſcen. in Excerptis Valeſii p. 450. unde hoc fragmentum decerpſit Suidas. Confer Noſtrum ſupra v. Κόρυμβοι, et v. Μάγης. ubi auctior legitur hic locus. Cæterum uterque, tum Suidas, tum Damaſcenus, habet στρόφῳ. Nos recte correximus στροφίῳ: Athenæus, lib. xii. p. 543. Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα καὶ ΣΤΡΟΦΙΟΝ λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Plutarchus in Ariſtide: Τούτῳ γάρ τις, ὡς ἔοικε, τῶν βαρβάρων προσέπεσεν, οἰηθεὶς βασιλέα, διὰ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΡΟΦΙΟΝ, εἶναι. Porro, dum hoc agimus, corrigendum ſe offert Diodorus Siculus in Excerpt. Legat. p. 631. Ed. nov. Καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν πολυτελῆ καὶ τέθειτο, πιναρὰν δὲ μεταμφιασάμενος καὶ κοινὴν, καὶ πώγωνα τρέφων περιῄει εἰς τοὺς κατὰ τὴν πόλιν ὄχλους. Sermo eſt de L. Saturnino, ſed verba depravata ſunt: quod mirum nuperum Editorem fugiſſe. Scribendum utique et diſtinguendum: πιναρὰν δὲ μεταμφιασάμενος, καὶ ΚΟΜΗΝ καὶ πώγωνα ΤΡΕΦΩΝ. Idem in Excerpt. de Virt. et Vit. p. 609. Περὶ τῆς τοῦ Μετέλλου φυγῆς ἐπ᾽ ἔτη δύω γενομένων λόγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ΚΟΜΗΝ ΠΑΡΑΤΡΕΦΩΝ ΚΑΙ ΠΩΓΩΝΑ, ΚΑΙ ΠΙΝΑΡΑΝ ΕΧΩΝ ΕΣΘΗΤΑ, περιῄει κατὰ τὴν ἀγορὰν, δεόμενος τῶν πολιτῶν. Qui locus geminus germanus eſt.

ΣΤΡΥΦΝΟΝ.

PARS III.

ΣΤΡΥΦΝΟΝ. Σκληρόν. Παῦσον αὐτῦ τὸ ϛρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Veſp. ver. 872.*

ΣΥΓΧΡΩΤΙΖΕΣΘΑΙ. Πλησιάζειν. Ζήνωνι γὰρ τῷ Κιτιεῖ ἐχρήσθη, πυνθανομένῳ περὶ βίυ, πῶς ἂν εὐδαίμων γένοιτο, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὅ ἐϛι, τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· τυτέϛι, μελέτην ἀσκεῖν, καὶ λόγοις τρέφειν ψυχὴν τὴν βασίλειαν.] "Idem re-" "fert Laertius in vita Zenonis Citiei ſub ini-" "tium.† Scribendum autem τὴν ψυχὴν, expuncta" "ultima voce βασίλειαν, quæ nihil ad rem fa-" "cit." *Kuſter*. Verba poſtrema corrupta eſſe nemo non videt. Putabam legendum: Καὶ λόγοις τρέφειν τὴν ψυχὴν ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ. Ita locutus eſt Lucian. adverſus Indoct. ΠΑΛΑΙΩΝ ἀνδρῶν

---

* Vox ϛρυφνὸς occurrit etiam in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 276. Eſt autem in quendam Cynicum, qui abſtinere a lupinis et raphanis in convivio, quod virtuti obeſſent, ſed bulbos eſitare voluit. Epigramma ipſum in gratiam eruditi lectoris ſubſcribitur.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τῦ πωγωνιφόρυ Κυνικῦ τῦ βακτροπροσαίτυ
Εἴδομεν ἐν δείπνῳ τὴν μεγάλην σοφίην.
Θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέχετο καὶ ῥαφανίδων,
Μὴ δεῖν δυλεύειν γαϛρὶ λέγων ἀρετήν.
Εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βολβὸν
Στρυφνὴν, ὃ πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον·
Ἤτησεν παρὰ προσδοκίαν, καὶ ἔτρωγεν ἀληθῶς,
Κὐδὲν ἔφη βολβὸν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

† Huc etiam adludit Suidas ſupra, v. Αἰγυπτία κληματίς.

ΛΟΓΟΥΣ

ΛΟΓΟΥΣ καὶ ποιήματα. Sed jam video meliora, quæ ego probo, et tu, ſat ſcio, probabis. Unius literæ mutatione res reſtituenda eſt. Scribendum, Καὶ ΛΟΓΟΙΣ——ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. *Et animum alere Scriptis Evangelicis.* Λόγοι τῆς βασιλείας ſunt *verba Evangelii. Verba ſalutis.* Sunt autem hæc verba alicujus Chriſtiani, qui reſpexerit ad Matthæum xiii. 19. Παντὸς ἀκέοντος ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ, καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῦ. Atque hoc verum. Cæterum, aut plurimum fallor, aut veſtigia iſtius Oraculi deprehendiſſe videor apud Schol. ad Ariſtoph. Nub. ver. 144. ubi de *Oraculis trimetris* agit, ſed ita detrita et proculcata, ut vix veſtigia agnoſcas. Καί ἐςι δὲ παρὰ κωμικῶν τινι·

Πῇ συγκεχωρῆσθαι τῷ χρησμῷ δύναται.

Hæc nec trimetrum, nec tetrametrum referunt. Proculdubio ſcribendum:

Εἰ συγκεχρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται.

Sed hoc hariolari eſt. Huc manifeſto reſpexit Bato Comicus apud Athenæum lib. xiv. p. 662.

A. Καὶ βιβλίον ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν.
——————— B. Εὕρηκας δὲ τί;
A. Τὰ μέγιςα. B. Πόσα ταῦτα; A. Πόσα;
ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΗΚΟΤΑΣ.

Ita

PARS III. Ita ſcribendus iſte locus, qui viros eruditiſſimos fruſtra exercuit. Interrogatus homo, Nunquid in Veterum Scriptis inveniſſet? reſpondet, *nil niſi mortuos*. Hæc mens Comici eſt.

ΣΥΚΟΝ.—— Τὸ σῦκον καὶ μόνον ἀλεξιφάρμακόν ἐστι.] "Scribendum puto, Καὶ μόρον. i. e. *mo-* "*rum.*" *Kuſter.* Legebam aliquando, Τὸ σῦκον ΚΑΙΟΜΕΝΟΝ. *Ficus aſſata facit adverſus venena.* Sic mox Noſter: Καὶ ἰσχάδες σὺν πηγάνῳ ΟΠΤΩΜΕΝΑΙ, καὶ νήσταις διδόμεναι, ὁμοίως σὺν γλήχωνι. Sed jam nihil mutandum eſſe video. Nimirum aliud eſt σῦκον, aliud ἰσχάς. Hæc cum ruta et pulagio prodeſt, illud ſolum et per ſe facit contra venena. Hic ſenſus loci eſt. Huc apprime facit Julian. Epiſt. 24. ad Sarapion. Σῦκον δὲ οὐκ αἰσθήσει μόνον ἡδὺ, ἀλλὰ καὶ ἀναδόσει κρεῖττόν ἐστιν. Οὕτω δέ ἐστιν ἀνθρώποις ὠφέλιμον, ὥστε καὶ ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΟΣ ΟΛΕΘΡΙΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΥ φησὶν Ἀριστοτέλης εἶναι. *At ficus non ſolum guſtu eſt dulcis, verum etiam digeſtione antecellit. Quin etiam adeo utilis hominibus eſt, ut remedium ad quævis venena Ariſtoteli videatur.* De locutione autem καὶ μόνον, vide nos ſupra, ad v. Ἴσαν.

ΣΥΚΟΝ——Σῦκόν τε μελαντραγές.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. in Anthol. p. 59.

ΣΥΚΟΦΑ-

ΣΥΚΟΦΑΣΟΥΣ. Συκοφάντας. PARS III.

Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσȣς ἀδίκȣς.] Ad hunc locum ſilet Kuſterus. Atqui illud συκοφάσȣς ne Græcum quidem eſt. Scribendum, Συκοφάσεις, συκοφαντίας. Heſych. Φάσεις, συκοφαντίαι. Eſt autem Pentameter iſte pars Epigrammatis, quod legitur apud Laertium in vita Ariſtotelis: nec ineptum id quidem. En Carmen integrum:

Εὐρυμέδων ποτ' ἔμελλεν Ἀριστοτέλην ἀσεβείας
Γράψασθαι, Δηȣ̃ς μυστίδος ὢν πρόπολος.
Ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε. Τȣ̃τ' ἀκονιτὶ
Ἦν ἄρα νικῆσαι ΣΥΚΟΦΑΣΕΙΣ ἀδίκȣς.

ΣΥΛΛΑΒΩΝ. Εἰς νȣ̃ν λαβών. Ὁ δὲ Πεισίστρατος συλλαβὼν χρηστήριον, καὶ φὰς δέχεσθαι τὸ χρησθέν.] Hæc ſunt verba Herodoti lib. i. § 63. quod doctiſſimos Editores fugiſſe video.

ΣΥΛΟΝΥΧΑΣ. Ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ ψῆκτραν ἄκιτιν ἀπέπτυσε, καὶ λιποκόπȣς φασγανίδας.] Hæc repetuntur infra apud Suidam v. Φάσγανον, ubi legitur, λιποκόπρȣς. Sed neutra lectio vera eſt. Reſcribendum omnino: ΛΙΠΟΚΩΠΟΥΣ. Φασγανίδες λιπόκωποι ſunt *cultelli manubriis deſtituti*. Idem poeta apud Suidam v. Φάρσος.

Φάρσος ἅμα στελεȣ̃ χῆρον ἐλαΐνεȣ.

De quo nos infra. Confer etiam Cl. Salmaſium ad Simmiam Rhodium p. 206. Quod vero

 exhibent

PARS III. exhibent MSS, Λιποκόπτυς ſive Λινοκόπτυς, ne Græcum quidem eſt. Quod viros doctiſſimos non animadvertiſſe miror. Cæterum de iſto Epigrammate conſulendus Cl. Kuſterus ad Suidam v. Ἀκίλιν. et in Diatrib. Anti-Gronoviana. Conſulendus etiam Cl. Reiſkius in Anthol. p. 61. Carmen ipſum, quia doctum et elegans in primis eſt, hic in gratiam lectoris eruditi, emendatum apponam. Eſt autem Phaniæ in tonſorem, qui, relicta arte ſua, et taberna, in hortum Epicuri tranſierat.

Εὐγαθὴς Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα, καὶ φιλέθειρον
Σινδόνα, καὶ πετάσυ ΦΑΡΣΟΣ ἐπιζυρίυ,
Καὶ ψήκτραν δονακῖτιν ἀπέπτυσε, καὶ ΛΙΠΟΚΩΠΟΥΣ
Φασγανίδας, καὶ τὺς συλόνυχας ςόνυχας.
Ἔπτυσε δ' ΕΙΣ ΑΛΑ καὶ ξυρὰ καὶ θρόνον, εἰς δ' Ἐπικύρυ,
Κυρεῖον προλιπὼν, ἅλατο κηπολόγυ.
Ἔνθα λύρας ἤκυσεν ὅπως ὄνος· ὤλετο δ' ἂν πρὸ
Λιμώσσων, εἰ μὴ ςέρξε παλινδρομίαν.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma, in quo emaculando viri doctiſſimi fruſtra fuerunt. In primo Pentametro legendum, πετάσυ ἐπιζυρίυ, non ὑποζυρίυ. Πέτασος ἐπιζύριος eſt *pileus tonſorius. A ſhaving cap.* In tertio Hexametro MSS. Ἔπλυσε δ' Ἰταλίας. Nos veram lectionem vidimus. Nimirum tonſor noſter, jam philoſophus futurus, artis ſuæ inſtrumenta in mare projecit.

projecit. Ita autem locutus eſt Philippus in Epigram. Anthol. lib. i. p. 60. PARS III.

Ἰςὸς δὲ πᾶς ὤλιϲθεν ΕΙΣ ΑΛΑ ΠΤΥΣΑΣ.

ΣΥΛΩ.

Ἀμφοτέρως ἤσχυνε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος. Ἐν Ἐπιγράμματι.] Integrum Epigramma legitur ſupra, v. Ἀμφιφορῆα. Legitur etiam, idque emendatius, apud Reiſk. in Anthol. p. 48.

ΣΥΜΒΑΛΟΝΤΑ. Τ8τέςι, τὸν δανεισάμενον. Ὁ δὲ ἦλθε παρὰ τὴν βασιλίοσαν, τὸν συμβαλόντα αἰτιασόμενος, δεηθῆναι αὐτῷ βοηθῆσαι τὰ δίκαια.] Hæc ſunt verba Procopii Arcan. Hiſt. p. 69. Καί ποτε τις τῶν πατρικίων —— τῶν αὐτῇ ὑπηρετ8ντων τινα ὀφείλοντα οἱ χρήματα μεγάλα, εἰσπράξασθαι 8χ οἷός τε ὤν, εἰσῆλθε παρ' αὐτὴν, τόν τε συμβάλλοντα (lege συμβαλόντα) αἰτιασόμενος, ΚΑΙ ΔΕΗΘΗΣΟΜΕΝΟΣ αὐτῷ βοηθῆσαι τὰ δίκαια. *Quinetiam vir ordinis Patricii, cum a Theodoræ familiari grave æs creditum exigere non poſſet, eam adivit, debitorem interpellaturus, illamque, ut ſe æquo jure complecteretur, rogaturus.* Ad hanc normam caſtigandus eſt Suidas. Notandum autem noſtri Lexicographi interpretamentum. Συμβαλόντα. Τὸν δανεισάμενον. Quod rectum et egregium eſt: id quod ex ſenſu loci patet. Nimirum verba συμβαλὼν, χρήςης, δανειςὴς, ambiguo ſenſu gaudent, et nunc de *creditore*, nunc de *debitore*

 uſurpantur:

PARS III. uſurpantur: de quo nonnulla poſt Mauſaacum adnotavit vir præſtantiſſimus Henricus Valeſius ad Harpocrat. Vide et quæ ſcripſit doctiſſimus Salmaſius de Uſur. p. 496.* Suidas: Χρήστης καὶ ὁ δανείζων, καὶ ὁ δανειζόμενος. Procopius, Hiſt. Arcan. p. 70. Οὐκοῦν, ὦ δέσποινα, εἰσί μοι ΧΡΗΣΤΑΙ, οἱ μὲν ΔΑΝΕΙΣΑΝΤΕΣ τὰ σφέτερα αὐτῶν, οἱ δὲ ΔΑΝΕΙΣΑΜΕΝΟΙ. Ubi rectiſſime Interpres, *Sum ego quidem, domina, in ære alieno, in meo ſunt alii.* Vox Χρήστης in hoc poſtremo ſenſu exſtat apud Jenſium in elegantiſſimo Epigrammate, quod hic pace eruditiſſimorum virorum, qui in ſole caligarunt, emendatum adſcribam.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ὤιχεο ἀσκίπων, Κινησία, Ἑρμοῦ λάτρις,
Ἐκτίσων Ἀΐδῃ χρεῖος ὀφειλόμενον,
Γῆρα ἔτ' ἄρτια πάντα φέρων· ΧΡΗΣΤΗΝ δὲ δίκαιον
Εὑρών σε, στέργει παντοβίης Ἀχέρων.

Ita legendum et diſtinguendum iſtud Epigramma. In primo Hexametro MS. Ἑρμοῦ ἄγρις. Quod recte emendavit Cl. Reiſkius; ſed cum reddit *Mercurii ſacerdos,* mentem poetæ minus adſecutus videtur vir doctiſſimus. Cineſias

* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. v. 64. p. 314. Τί δ' ἡμῖν ἔσται πλέον, ἐὰν νικήσωμεν τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, εἰ τοῖς δανεισταῖς ἀγώγιμοι πρὸς τὰ χρέα γενησόμεθα;

fœnerator

fœnerator fuit ſive τραπεζίτης. Hinc non male Ἑρμῦ λάτρις appellatus. Nam Mercurius menſæ argentariæ præſes. Sic Euripides, Πιερίδων λάτρις. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 394.

——— Ὡς ἂν ὁ ΛΑΤΡΙΣ
Πιερίδων ναίης ἀγχόθι Πιερίδων.*

Deinde reſtituimus, Γῦα ἔτ' ἄρτια. Vulgo nullo ſenſu legitur Γήρα.† Poſtremo recte diſtinximus, Εὐμῶν τε, ςέργει. Quod non intellexerunt Interpretes.

---

* Ita et in alio Epigrammate apud Cl. Reiſk. N°. 789. quod adſcribitur.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καρφαλέος δίψει Φοίβυ ΛΑΤΡΙΣ εὖτε γυναικὸς
Εἶδεν ὑπὲρ τύμβυ χρυσσίον ὀμβροδόκην.
Κλάγξεν ὑπὲρ χείλυς, ἀλλ' ὁ γένυς ἥπτετο βυσσῦ·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκληρονόμεις.
Χειμάδα δ' ἐμβάλλων σφαιρὰν, ποτὸν ἄρπαγι χείλει
Ἔφθανε, μαιμάσσων φυλλυλίλεκτον ὕδωρ.

In hoc Epigram. confer Cl. Brunck. Analect. vol. ii. p. 155.

† Forſan recte Γήρα. Notat *ſenem* fœneratorem, ſed membris integris. Quare Γῦα intelligendum. Recte tamen Γῦα ἔτ' ἄρτια. Nam vox ἀσκίπων *ſenem vegetum* notat: quæ occurrit etiam in pulcherrimo Epigram. Anthol. lib. i. p. 9. Scriptum eſt εἰς τυφλὸν ἀναβάντα εἰς τὸ ἐν Ἐλευσῖνι ἱερόν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Σκίπων με πρὸς νηὸν ἀνήγαγεν, ὄντα βέβηλον
Οὐ μῦνον τελετῆς, ἀλλὰ καὶ ἠελίυ.
Μύστην δ' ἀμφοτέρων με θεαὶ θέσαν, οἶδα δ' ἐκείνῃ
Νυκτὶ καὶ ὀφθαλμῶν νύκτα καθηράμενος.
ΑΣΚΙΠΩΝ δ' εἰς ἄςυ κατέςιχον, ὄργια Δηῦς
Κηρύσσων γλώσσης ὄμματι τρανοτέρῳ.

PARS III. pretes. Στέργει, *gaudet, contentus eſt.* Euripides in fragmentis apud Barneſ. p. 510.

——— Ζεὺς, εἴτ' Ἀΐδης
Ὀνομαζόμενος ΣΤΕΡΓΕΙΣ* ———

Eſt autem ſcriptum hoc Epigramma in Cineſiam, fœneratorem quendam celebrem, qui membris integris obiit, atque adeo morti, quæ debuit, integra omnia perſolvit. Hinc χρήστην δίκαιον vocat Poeta. Hæc eſt mens hujus Epigrammatis, quod omnes Interpretes fefellit. Huc facit Libanius Epiſt. 644. Δεήσει με ΧΡΗΣΤΗΝ ὄντα περινοστεῖν, ἀδυνατοῦντα ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΕΚΤΙΣΑΙ. *Circumvagari me oportet, inſtar debitoris qui ſolvendo non eſt.* Dum hæc ſcribo, commodum ſe offert Furius Bibaculus apud Suetonium de Illuſt. Gramm. cap. xi. quem hic in tranſitu emendabo. Nam viri doctiſſimi, qui ad locum commentati ſunt, operam luſerunt.

Catonis modo, Galle, Tuſculanum
Tota creditor urbe ventitabat.
Mirati ſumus unicum magiſtrum,
Summum grammaticum, optimum poetam,

---

* Ariſtophanes in Eccleſ. v. 292.

ΣΤΕΡΓΩΝ σκοροδάλμη ———

Ubi Schol. Ἡδόμενος σκορόδοις. Athenæus p. 234. Ὁ εἴ τι Σάμιος, ἢ Σικυώνιος, εἴτ' Ἀθηναῖος ὀνομαζόμενος χαίρεις.

Omnes

Omnes ſolvere poſſe quæſtiones, PARS III.
Unum DEFICERE *expedire nomen.*
En cor Zenodoti, en jecur Cratetis.

Ita ſine dubio ſcribendus eſt iſte locus. *Deficere* eſt *non poſſe.* Ἀδυνατεῖν vocat ſupra Libanius.* Suetonius in Auguſto cap. 84. *Neque apud milites locutus eſt unquam niſi meditata et compoſita oratione: quamvis non* deficeret *ad ſubita, extemporali facultate.*

ΣΥΜΠΑΝ. Ὃ λέγομεν κόσμον. Τὸ σύμπαν τόδε.] Ita locutus eſt Agathias lib. ii. p. 64. Καὶ εἰ ΤΟΔΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ἀτελεύτητον ἐστί. Item Orpheus Hymn. 10.

Πᾶνα καλῶ κρατερὸν θεὸν, ΚΟΣΜΟΙΟ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ.

Verſus lacorat. Repono, ni fallor, certiſſime:

Πᾶνα καλῶ ΚΕΡΟΕΝΤΑ ΘΕΟΝ ——

Antipater in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 506.

Μάρτυς ὁ Μαινάλιος ΚΕΡΟΕΙΣ ΘΕΟΣ ——

ΣΥΜΠΑΡΑΙΝΕΣΑΣ ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ, Παρῄνεσα.] Scribendum, ἀντὶ τοῦ, Συμπαρῄνεσα. Ariſtoph. Av. ver. 853.

---

* Laertius in Xenocrate ſub finem: Ἀθηναῖοι δ' ὅμως αὐτὸν ὄντα τοιοῦτον ἐπίπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ΑΔΥΝΑΤΟΥΝΤΑ θεῖναι. Hæc verba citat Suidas ab v. Μέτοικοι, ſed corrupte. Corrigendus igitur ex Laertio.

Ὁμορ-

Ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
Συμπαραινέσας ἔχω.

Ubi Schol. Ἀντὶ τῦ, συμπαρῄνεσα. Huc reſpexit Suidas. Reſtituenda obiter hæc locutio Herodoto i. 120. Καὶ γὰρ δορυφόρυς, καὶ θυρωρὺς, καὶ ἀγγελιηφόρυς, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ΔΙΑΤΑΞΑΣ ΕΙΧΕ. Ita recte MS. Archiepiſc. non ἦρχε. *Ille autem omnia, quæ fiunt a juſtis regibus, hic perſecit. Nam et ſatellites, et janitores, et internuncios, et reliqua omnia, quæ ad regnum pertinent, inſtituit.* Haud aliter Herodotus infra, ii. 52. Θεὺς δὲ προσωνόμασάν σφεας ἀπὸ τῦ τοιύτυ, ὅτι κόσμῳ ΘΕΝΤΕΣ τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς ΕΙΧΟΝ.

ΣΥΜΦΕΡΕΤΑΙ. Δοτικῇ· Συμμίγνυται. Συνανακερᾶται. Συμμιαίνεται.] Legendum vel ex ordine literarum, ΣΥΜΦΥΡΕΤΑΙ. Συμμίγνυται. Heſych. Φύρει, μολύνει, μιγνύει. Φύρεσθαι, μίγνυσθαι. Idem: ΣΥΝΕΦΥΡΟΝΤΟ, συνεμολύνοντο. Schol. ad Pindar. Nem. i. p. 340. Τὴν κόμην αὐτῶν τὴν φαιδίμην ΣΥΜΦΥΡΗΣΕΣΘΑΙ ΤΗι ΓΗι συμβήσεται. Corrigendus hac occaſione Agathias lib. iv. p. 134. Πεφύκασι πρὸς τἀναντία πολλάκις ΣΥΜΦΥΡΕΣΘΑΙ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν δοκηθέντων ἐκβάσεις. Scribendum, πρὸς τἀναντία ΣΥΜΦΕΡΕΣΘΑΙ. *Solent nonnunquam res hominibus, ei quod animo deſtinarant, in contrarium ferri.*

Sed

Sed hæc verba ſæpius confunduntur. Quod docti notabunt. PARS III.

ΣΥΜΨΗΣΑΙ. Συντρίψαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους συμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι
Εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν γε.]

Hi verſus leguntur apud Ariſtoph. Nub. ver. 971. Poſterior autem laborat, atque ita certo certius ſublevandus eſt:

Εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.

Cæterum verbum συμψῆσαι uſurpat Eupolis apud Suidam v. Ἀργυρεῖος.

Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον.*

ΣΥΝΔΕΤΑΣ. Συνδεδεμένους.

Κακοὺς γὰρ εἶχον τοὺς λογισμοὺς συνδέτας,
Μορφῶν τὸ κάλλος τοῦ σοφοῦ γεωργίου.]

"Fragmentum hoc, quod ex Mythographo "quodam depromptum eſſe puto, propter "brevitatem eſt admodum obſcurum." *Kuſter.* Interpres ita vertit, *Formans pulchritudinem ſapientis ſegetis.* In quo ridiculus eſt. Scri-

* Heſychius: Συρματὶς σπατιά. Ἡ τὰ ΣΥΜΨΗΜΑΤΑ καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα.

bendum,

PARS III.

bendum, τοῦ σοφοῦ Γεωργίου. *Sapientis Georgii.* Sunt autem hi verſus Georgii Piſidæ: quod ex ſtilo manifeſtum eſt. Dicit autem poeta ſe plus ſatis in corpore ſuo formando et expoliendo occupatum fuiſſe. Qui mos noſtrorum hominum eſt.

ΣΥΝΔΙΟΙΣΕΙΣ. Συνδιάξεις Συμβιώσεις. Καὶ συνδιοίσεις τὰ παρόντα αὐτῷ.] Depromptus eſt hic locus ex Syneſio Epiſt. 118.

ΣΥΝΕΣΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ. Συγκεκλεισμένοι εἰς στενότητα. Συνεσπειράμενοι ἀμύνεσθαι οὐκ ἠδύναντο, οὔτε τοξεύειν αὐτοῖς εὐπετὲς ὑπῆρχε, τῷ μηδὲ χώραν εἶναι τοῖς βέλεσι.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribendum: Συνεσπειράμενοι. Συγκεκλεισμένοι. Εἰς στενότητα συνεσπειράμενοι, ἀμύνεσθαι οὐκ ἠδύναντο. Ita enim legitur apud Agathiam, lib. v. p. 159. unde hoc fragmentum deſcripſit Suidas.

ΣΥΝΕΥΝΕΤΗΣ. Σύγκοιτος. Συνεύνιον. Σύγκοιτον.] Scribendum, Σύνευνον, σύγκοιτον. Reſpexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 1319.

Ἴσχει ΣΥΝΕΥΝΟΝ μητέρ'——

Philodemus in Epigram. apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 137.

Καὶ νυκτὸς μεσάτης τὸν ἐμὸν κλέπτουσα ΣΥΝΕΥΝΟΝ
Ἦλθον, καὶ πυκινῇ τεγγομένη ψεκάδι.

Τοὔνεκ'

PARS III.

Τῦνεκ' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα, κοὐχὶ λαλεῦντες
Εὕδομεν, ὡς εὕδειν τοῖς φιλέουσι θέμις.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma: quo dicit puella ſe media de nocte ad Philodemum clam marito veniſſe, ſed ita frigore et pluvia defatigatam, ut nihil agerent. Quod ἐν ἀπρήκτοις καθῆσθαι eleganter vocat Philodemus. Hæc eſt mens poetæ, quam minus percepit Cl. Editor.* Haud aliter Phryne apud Laertium in Xenocrate: καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαροῦσαν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ ἀναστῆναι. Quod imprimis notandum.†

ΣΥΝΟΙΣΟΝ. Συμφέρον. Ἐν ὑμῖν τε κείσθω προτιμῆσαι τὸ συνοῖσον, καὶ τὰ εἰρηναῖα πρὸ τοῦ πολέμου ἑλέσθαι.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 91.

ΣΥΝΟΙΣΟΝ. Συμφέρον.——Καὶ αὖθις· Αὐτός τε γὰρ τῷ ἐπιβόλῳ τῆς φύσεως ἐγίνωσκε τὸ συνοῖσον εὐστοχώτατα.] Agathias, lib. v. p. 162. Αὐτός τε γὰρ ΟΙΚΟΘΕΝ τῷ ἐπιβόλῳ τῆς φύσεως εὐστοχώτατα ΔΙΕΓΙΝΩΣΚΕ τὸ συνοῖσον. Quæ haud

* In primo verſiculo Cl. Brunck legit κλέψασα.

† Ita et Paulus Silentiarius in Epigram. apud Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 678.

Φροντίδες ΑΠΡΗΚΤΟΙΟ πόθου τάδε ——

Sed integrum Epigramma videas apud nos ſupra, v. Παναώριος. p. 18.

paulo

PARS III. Καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον ΚΑΤΑΦΡΥΑΤΤΕΣΘΑΙ ΤΟΥ ΟΧΛΟΥ. Quæ elegans et ſignificantiſſima locutio. Καταφρυάττεσθαι τοῦ ὄχλου. *Ferocius atque inſolentius ſe gerere adverſus populum.* Nimirum Harmatus ita ſe efferebat, ut Achillis habitum indueret, et equo vectus per circum diſcurreret, et hominum capitibus inſultaret. Hic ſenſus loci eſt. Verbum, quod rarius eſt, peropportune agnoſcit Suidas: Καταφρυάττομαι· γενικῇ.* Atque hinc obiter explicandus inſignis locus Achillis Tatii in Eroticis lib. viii. p. 495. in quo fruſtra ſudavit magnus Salmaſius: Ἔπειτα κἂν τοῖς γυμνασίοις ἑωρῶμεν, πῶς τὸ σῶμα ὑπηλείφετο, καὶ πῶς πλῆκτρον ΠΕΡΙΕΒΑΙΝΕΝ, καὶ τοὺς μὲν νεανίσκους οἷς προσεπάλαιεν, πρὸς τοὺς ἀνδρειοτέρους μάλιστα συμπλεκόμενος. Idem τὸ πλῆκτρον περιβαίνειν, et τὸν κάλαμον περιβαίνειν. Plutarch. in Ageſilao: Καὶ περὶ ἐκείνου λέγουσιν, ὅτι μικροῖς τοῖς παιδίοις οὖσι, ΚΑΛΑΜΟΝ ΠΕΡΙΒΕΒΗΚΩΣ ὥσπερ ἵππον, οἴκοι συνέπαιζεν. Ælian. Var. Hiſt. xii. 15. Ἀγησίλαος δὲ ΚΑΛΑΜΟΝ ΠΕΡΙΒΑΣ ἵππευε μετὰ τοῦ υἱοῦ παιδὸς ὄντος. Idem de Socrate narrat Valerius Maximus, lib. viii. 8. Horatius Serm. ii. 3.

---

* Photius in Epiſt. xviii. p. 78. Οἱ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἀκόρεστον ἐνδεικνύμενοι, καὶ πρὸς πάντα διαπλωθῆναι φιλονεικήσαντες, τῆς τε ἰδίας κεφαλῆς καὶ εὐεργέτιδος τολμῶσι ΚΑΤΑΦΡΥΑΤΤΕΣΘΑΙ, καὶ τὸν τοῦ Σαλμωνέως μῦθον εἰς ἔργον προάγουσιν.

Ludere

εἰς ἵππον, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου. Ἔσχε δὲ τοῦτον πρὸς τοιαύτην μαίνεσθαι δόξαν τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι. Πύῤῥον. Hæc non uno malo laborare video. Primum Græci περιβαίνειν ἵππον dicunt, non περιβαίνειν εἰς ἵππον. Plutarch. in Pyrrho: Καὶ ΠΕΡΙΒΑΝΤΑ ΝΙΣΑΙΟΝ ΙΠΠΟΝ ἡγεῖσθαι. Idem in Alexandro: Μικρὰ δὲ οὕτω παρακαλπάσας καὶ καταψήσας ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ, ὡς ἑώρα πληρούμενον θυμοῦ καὶ πνεύματος, ἀποῤῥίψας ἡσυχῇ τὴν χλαμύδα, καὶ μετεωρίσας αὐτὸν, ἀσφαλῶς ΠΕΡΙΕΒΗ. Heliodor. Æthiop. lib. ix. p. 432. ΠΕΡΙΒΑΙΝΕΙ ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ οὐκ αὐτὸς ἐφαλλόμενος, ἀλλ' ἑτέρων διὰ τὸ ἄχθος ἀναιτιθεμένων.* Hinc Schol. ad Hom. Odyſſ. E. 130. Περὶ τρόπιος βεβαῶτα. ΠΕΡΙΒΕΒΗΚΟΤΑ ΤΗΝ ΤΡΟΠΙΝ. Deinde verba illa φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου corruptiſſima eſſe nemo non videt. Apud Suidam ſupra, v. Ἄλη, legitur, φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου· quod nihilo ſanius eſt. Æmilius Portus, in hac palæſtra princeps verſatus, legendum putabat, φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου τρόπον. Quod Kuſtero non diſplicebat. Equidem nullus dubito, quin ita auctor reliquerit:

---

* Apion apud A. Gellium lib. vii. 8. Καὶ ἱππηδὸν περιβεβηκότα μέχρι διακοσίων αὐτόγε σταδίων· ἐξεχεῖτο δ' ἄρα ἡ Ῥώμη καὶ πᾶσα ἡ Ἰταλία θεάσασθαι ἰχθὺν ἠνιοχόμενον ὑπὸ ἔρωτος. Caſaubonus ἀντὶ τοῦ, ἠνιοχόμενον, legit νικώμενον. Sed Jac. Gronovii eſt vera lectio, ἡνιοχούμενον. Quem vide.

Καὶ

PARS III. *in Siciliam ad Dionyſium, atque a Platone deſpectum, ab Ariſtippo fuiſſe illi commendatum.* Notandus autem Suidas: Συςαθῆναι. Ὁμοδίαιτοι καὶ φίλον γενέσθαι. Quæ interpretatio nulla eſt. Putabam aliquando noſtrum Lexicographum, ut eſt caput feſtivum, binas voces confudiſſe, συςαθῆναι et συνεςιαθῆναι. Quod et alibi non ſemel feciſſe comperi. Sed jam intellexiſſe videor, quid homo voluerit. Nempe Ariſtippus ita commendabat Æſchinem, ut dignum ſcilicet, qui in contubernium atque amicitiam Dionyſii admitteretur. Quod unice verum, et ad mentem Suidæ adcommodatum.

ΣΥΦΕΟΣ. Τόπος, ὅπου οἱ σύες τρέφονται. Λέγεται δὲ καὶ συφεών. Ἀγαθίας· Εἰ μὴ καταγέλαςον εἰπεῖν, ὥσπερ ἐν συφεῶσι καὶ μάνδραις τὰ τῶν Ῥωμαίων μεμενήκει ςρατεύματα. *Niſi ridiculum ſit dictu, Romanorum legiones in ſuilibus et ovilibus ſtationem habuiſſe.*] Hic locus negligenter admodum deſcriptus eſt a compilatore noſtro. Neque ſane Kuſterus Agathiæ librum, ex quo hæc deprompta ſunt, inſpexiſſe videtur. Ita autem legitur apud Agathiam lib. v. p. 152. Ed. Vulc. Ἀλλὰ μήτε κυνῶν ὑλακὴν ἀκέεσθαι, εἰ μὴ λίαν καταγέλαςον εἰπεῖν, ὡς γοῦν ἐν συφεῶσι καὶ μάνδραις. Τὰ γὰρ τῶν Ῥωμαίων ςραλεύματα οὐ τοσαῦ-

τα

τὰ διαμεμενηκότα, ὁπόσα τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τῶν πά- PARS
λαι βασιλέων ἐξεύρηνται, ἐς ἐλαχίστην δέ τινα μοῖραν III.
περιελθόντα, οὐκ ἔτι τῷ μεγέθει τῆς πολιτείας ἐξήρκουν. *Quinetiam ne canum quidem latratus audiebatur, niſi quod ridiculum dictu eſt, in ſuilibus aut ovilibus. Romanorum enim exercitus non tanti, atque olim ſub veteribus imperatoribus fuerant, permanſerunt; ſed ad minimam quandam portionem redacti, non amplius magnitudini imperii pares erant.* Ad hunc locum reſpexit Suidas, ſed ita ut Agathiam male repræſentaverit, et rem totam peſſundederit.

ΣΥΧΝΑΙΣ. Συνεχέσι. Καὶ, Συχνὴν οὐσίαν, τὴν πολλήν.] Ariſtoph. Plut. ver. 754.

Ὅσοι δ' ἐπλούτουν, ΟΥΣΙΑΝ τ' εἶχον ΣΥΧΝΗΝ.

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΣΦΑΙΡΑ —— Καὶ σφαῖραν ἀείβολον. Τὴν ἀεὶ βαλλομένην.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis quod legitur apud Reiſk. in Anthol. p. 44. Carmen ipſum, quod Theodori eſt, ſubjiciam:

Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου τριχὸς ἄμνου,
Ἑρμᾶ, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον,
Καὶ δίβολον περόναν, καὶ στλεγγίδα, καὶ τὸ τανυσθὲν
Τόξον, καὶ τριβάκην γλοιοπότιν χλαμύδα,

PARS III.

Καὶ χίζας. καὶ ΣΦΑΙΡΑΝ ΑΕΙΒΟΛΟΝ. Ἀλλὰ σὺ δέξαι
Δῶρα ΦΙΛΕΥΤΕΥΚΤΟΥ, δαῖμον, ἐφημοσύνας.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma, quod Cl. Editorem torſit. Hexameter ſecundus exſtat apud Suidam v. Περόνη. In verſu poſtremo MS. φιλευτάκτου. Nos eleganter emendavimus. Φιλεύτευκτος ἐφημοσύνη eſt *jaculatio quæ a ſcopo aberrare non ſolet.* Heſych. Ἡμοσύνη, βλῆσις, ἀκόντισις.* Cæterum huc egregie facit Ariſtophanes ἐν Γήρᾳ apud Suidam v. Στλεγγίς.

Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ, ΣΦΑΙΡΑΝ ΚΑΙ ΣΤΛΕΓΓΙΔ' ἔχοντα.

ΣΦΑΙΡΑ———Τὴν δὲ σφαιρικὴν ἔπαιζεν Ἀριστόνικος ὁ Καρύστιος, ὁ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως συσφαιριστής.†] Ita locutus eſt Athenæus, lib. i. p. 14. Διαβόητοι δὲ ἐπὶ ΣΦΑΙΡΙΚΗι Δημοτέλης ὁ

* Epigram. in Anthol. Reiſk. p. 24.

Τόν τε ΦΙΛΕΥΠΕΚΤΟΙΟ κόμας σφιγκτῆρα——

Ita ſcribendum; vel φιλοπλέκτοιο cum Cl. Kuſtero apud Suidam v. Κεκρύφαλοι, ubi legitur integrum Epigramma. Vulgo male, φιλοπέκτοιο.

† Hinc corrigendus Ptol. Hephæſtion lib. i. ſub init. p. 306. Edit. Gale. Ἐφεξῆς δὲ περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως φησὶν, ὡς ἐν Ἐφέσῳ θεασάμενος Παλαμήδην δολοφονούμενον ἐν πίνακι, ἐθορυβήθη· διότι ἐῴκει τῷ δολοφονουμένῳ Ἀριστόνικος ὁ ΣΥΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ Ἀλεξάνδρου. Vulgo, σφαιριστής.

Θεόγνιδος

Θεόγνιδος τῦ Χίυ σοφιςῦ ἀδελφὸς, καί τις Χαιρεφάνης. Perperam uterque. Aliud eſt σφαιρικὴ, aliud σφαιριςικὴ. Quæ vox utrique redonanda eſt. Athenæus infra: Πολὺ δὲ τὸ σύντονον καὶ καματηρὸν τῆς περὶ ΤΗΝ ΣΦΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ἁμίλλης. Confer Noſtrum v. Ὄρχησις et v. Χορείαν, ubi recte legitur, τὴν δὲ ΣΦΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ἔπαιζεν. Ludi ejus meminit Philoſophus in Rhetor. i. 11. Ἐπεὶ δὲ τὸ νικᾷν ἡδὺ, ἀνάγκη καὶ τὰς παιδιὰς ἡδείας εἶναι, τὰς μαχητικὰς, καὶ τὰς αὐλητικὰς, καὶ ἐριςικὰς, (lege καὶ ΚΙΘΑΡΙΣΤΙΚΑΣ) καὶ ἀςραγαλίσεις, καὶ ΣΦΑΙΡΙΣΕΙΣ. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus: de quo non eſt quod dubitent viri eruditi.

PARS III.

ΣΦΕΔΑΝΩΝ. Στεῤῥῶν. Ἰσχυρῶν.

———Ὄμμα δ' ἑλίξας
Βρυχᾶτο σφεδανῶν ὄμβριμον ἐκ γενύων.]

Hæc leguntur apud Anthol. lib. vi. p. 561. ubi recte ὄβριμον. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt. Heſych. Ὄβριμος, ἰσχυρός.

ΣΧΟΙΝΟΣ. Μέτρον γεωργικόν.] Scribendum, μέτρον ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ. Zachar. ii. 1. Ἰδὲ, ἀνὴρ καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτῦ σχοινίον ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ. Recte Etymologus: Τὸ δὲ σχοῖνος ΜΕΤΡΟΝ ΕΣΤΙ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ.

PARS III.

T.

TAΓOΣ.

Ἦν δ' ἐσορῇς ἐπ' ἐμεῖο βόστρυχον εἰκόνα θήρης,
Ἔννεπε τῦ ταγῦ μνῆμα Λεωνίδεω.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis in Leonidam, quod legitur Anthol. lib. iii. p. 297. ad quem locum conſulendus Henricus Stephanus. Conſulendus et vir doctus ad Carm. Sepulch. p. 12. Sed veram lectionem neuter vidit. Scribendum proculdubio:

Ἦν δ' ἐσορῇς ἐπ' ἐμεῖ' ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ εἰκόνα ΘΗΡΟΣ.

Epigramma Anthol. lib. vii. p. 606.

Καὶ πολὺ κιχλίζυσα σοβεῖς ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ αἴγλην.

De quo nos ſupra ad v. Σοβεῖ. Eſt autem εὐβόστρυχος εἰκὼν θηρὸς, *leo bene jubatus*. Quod fortitudinis Leonidæ ſignum. Huc referendus Herodotus in Polymnia, § 225. Ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ ὅκυ νῦν Ο ΛΙΘΙΝΟΣ ΛΕΩΝ ΕΣΤΗΚΕ ΕΠΙ ΛΕΩΝΙΔΗι.

ΤΑΝΑΧΑΛΚΟΣ. Πολύχαλκος.

——— Τανάχαλκόν τε λέβητα
Σὺν πελέκει, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν.]

Vox

Vox τανάχαλκος inepta eſt et κακῦ κόμματος. Quod neminem Interpretum animadvertiſſe miror. Reſcribendum ſine dubio: PARS III.

——— ΤΟΝ ΕΥΧΑΛΚΟΝ τε λέβητα.

Leonidas in Epigramm. apud Reiſk. p. 61.

Καὶ ΤΑΝ ΕΥΧΑΛΚΩΤΟΝ ἐύγναμπτόν τε κρεάγραν,
Καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν ἱπνοδόκον τορύναν.

Hæc ſcripſeram, et vere quidem ſcripſeram. En ipſum Epigramma, quo reſpexit Suidas. Eſt autem Anthol. lib. vi. p. 571.

Χύτρόν τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῆ
Κλεῖδα συῶν, καὶ τὰν ἱπνοδόκον τορύναν,
Καὶ πτερίναν ῥιπίδα, ΤΟΝ ΕΥΧΑΛΚΟΝ ΤΕ ΛΕΒΗΤΑ,
Σὺν πελέκει, καὶ τὰν λαιμοτόμον σφαγίδα,
Ὀψοπόνος Σπινθὴρ Ἑρμῆ τάδε σύμβολα τέχνας
Θήκατο, δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος.

ΤΑΡΙΧΑ. Ὄψα πολυτελῆ——Καὶ παροιμία·

Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχη στερκτέον.]

Legebam aliquando, ὄψα ΕΥΤΕΛΗ. *Obſonia parvi pretii.* Quod ex proverbio ſubjecto firmari videtur. Suidas infra: Φασηλιτῶν θῦμα. Ἐπὶ τῶν ΕΥΤΕΛΩΝ τίθεται. Φασηλίτας γὰρ ΤΑΡΙΧΟΝ τῷ Καλαβρῷ θύειν. Schol. ad Ariſtoph. Equit. 1244. Οὐ ΤΟ ΤΑΡΙΧΟΣ ὤνιον. Ὅπου ΤΑ

P 3 ΕΥΤΕΛΗ

PARS III. ΕΥΤΕΛΗ πωλεῖται. Atque hæc ſpeciem quidem habent ſpecioſiſſimam. Sed vulgata lectio ſatis ſana eſt. Salſamentum aliud εὐτελὲς, aliud πολυτελὲς eſt. Quod notabunt Critici. Athenio Comicus apud Athenæum, lib. xiv. p. 661.

> Λάχανον, ΤΑΡΙΧΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ, χόνδρον,
> μέλι.

Ἐλευθερίου τάριχος vocat Antiphanes apud Athenæum, lib. viii. p. 370. *Such as a Gentleman can eat.** Verba ejus ſunt:

> Ἐλευθερίου ΤΑΡΙΧΟΣ, ἐν δ' ἡδύσμασι
> Ἀρνεῖα, καταπεπλησμένου δὲ θρυμματὶς
> Τεταραγμένη, καὶ ΛΕΠΑΔΕΣ ἀνθρώπων φθοραί.

Ita ſcribendus eſt iſte locus, quo nullus in Athenæo minus intellectus. Mira autem locutio, καταπεπλησμένου δὲ θρυμματίς. *What a man may eat when his belly is full.*† Eſt autem θρυμματὶς ex cupediarum ſive placentarum genere. Ejus meminere Pollux et Heſychius. Photius Patriarcha: Θρυμματὶς, σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεον (lege σεμιδάλεων) καὶ συκαλλίδων. Τεταραγμένην, ſive *probe intritam et commiſtam*, vocat Antiphanes. Verbum ταράττειν

* Athenæus p. 192. Ἐλευθερίος καθέδρα.

† Vide et eundem Comicum apud Athenæum lib. xiv. 23. p. 661.

Σικελῶν δὲ τέχναις ἡδυνθεῖσαι δαιτὸς διαθρυμματίδες.

in

in hoc negotio ſignantiſſimum eſt: de quo conſulendus Cl. Caſaubon. ad Athen. vii. 21. Idem Photius in Lex. MS. Κυκᾷν, ΤΑΡΑΤΤΕΙΝ ΤΑ ΑΛΦΙΤΑ. Dicitur autem Θρυμματὶς καταπεπλησμένȣ ut Τάριχος ἐλευθερίȣ. Sed hæc obiter, et præter captum vulgarem. Vides jam nihil mutandum eſſe apud Suidam. Quod vero ad proverbium attinet, perpulchre huc facit Antiphanes Comicus apud Athenæum lib. ii. p. 60.

Οὐδεὶς ΚΡΕΩΣ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ἐσθίει θύμον,
Οὐδ' οἱ δοκȣ̃ντες Πυθαγορίζειν.

Notanda autem vox Τάριχα, quæ vel proba vel improba eſt.

ΤΑΡΙΧΕΥΕΙΝ. Ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν.] Hæc ſunt verba Platonis in Sympoſ. p. 322. ubi ita legitur: Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ζεὺς, ἔτεμνε τȣ̀ς ἀνθρώπȣς δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν. Quæ manifeſto depravata ſunt. Scribendum, ὥσπερ οἱ ΤΑ ΟΑ τέμνοντες. Quod et vidit, et egregie quidem vidit, elegantiſſimus et amiciſſimus noſter Ruhnkenius ad Timæi Lexicon, p. 136. qui de *ſorbis ſectis* conſulendus omnino eſt. Sed Platonis locus nondum ſanus eſt. Repono, ὥσπερ οἱ ΤΑ ΟΑ τέμνοντες —— ἢ ὥσπερ οἱ ΤΑ ΩΑ ταῖς θριξὶ ΔΙΑΙΡΟΥΝΤΕΣ.

PARS III. ΡΟΥΝΤΕΣ. Huc reſpexit Plutarch. in Erot. p. 770. Καὶ σκώπτουσι λέγοντες, ὥσπερ ᾠὸν αὐτῶν ΤΡΙΧΙ ΔΙΑΙΡΕΙΣΘΑΙ τὴν φιλίαν.

ΤΑΡΙΧΕΥΕΙΝ——Λέγεται καὶ ταριχηρά. Ἀῤῥιανός· Ὁ δὲ ἔδωκε σῖτόν τε, καὶ οἶνον, καὶ κρέα ταριχηρὰ κατὰ σκηνήν.] Arrian. Exped. Alex. lib. iv. p. 289. Καὶ ἔδωκε σῖτόν τε καὶ οἶνον τῶν ἐν τῇ πέτρᾳ ἀποθέτων, κρέα τε ταριχηρὰ κατὰ σκηνήν. Hinc Suidas ſua deprompſit.

ΤΑΥΤΑ πράσσων, φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν. Κρατῖνος Ὥραις. Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων.] "Non video quem ſenſum ex verbis hiſce "exſculpere poſſis. Quare ſcribendum po-"tius puto,

"Ταῦτα πράσσων, φάσκ' ἀνὴρ, οὐδὲν ποιεῖς.

"Hanc lectionem in verſione expreſſi." *Kuſter.* Nec morbum, nec medelam hujus loci, perſpectum habuit Kuſterus. Primum illud φάσκε in morem atque conſuetudinem Atticorum peccat. Deinde ſenarius capite deminutus eſt. Reſcribo certiſſima, opinor, emendatione:

Τί ταῦτα ΠΡΑΣΣΩ, φάσκ' ἀνὴρ, οὐδὲν ποιῶν;

Cur iſta ago, inquiebat ille, cum nihil ageret?

Quod feſtivum et κωμικώτατον eſt. Sophocl. Elect. ver. 321.

Φησίν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

ΤΕΓΓΕ,

ΤΕΓΓΕ. Βρέχε.

Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε·
Φίλης δ' ἀπέχε Κυθερέης.]

Hæc ex Anacreonte decerpta eſſe putat Kuſterus. Sed fallitur. Prior verſiculus Alcæi eſt. Laudant Plutarchus, Athenæus, Macrobius, alii. Quin ex duobus non optimis verſiculis unus exſurgit pulcherrimus Hexameter:

Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε, φίλης δ' ἀπέχε Κυθερέης.

Quemadmodum et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΤΕΗΝ. Τὴν σήν. Τεὴν διφῶσα καλιήν.] Hoc hemiſtichium legitur apud Heſiod. Op. ver. 374.

ΤΕΙΝ. Σοί. Δωρικῶς. Ἐν Ἐπιγράμμασι·

Νικήτας ἀνέθηκε τεῖν περικαλλὲς ἄγαλμα.]

Hexameter iſte eſt pars veteris Epigrammatis, quod exſtat apud Herodot. v. 60. Huc alluſit Lucianus in Epigramm. Anthol. lib. iv. p. 463.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

ΤΕΘΡΙΑ. Ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά.] Noſter ſupra, v. Ἀποτεθρίακεν. Ἀποτεθριωμένοι. Ἀπηγριωμένοι. Εἴρηται

δὲ

PARS III. δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ΤΕΘΡΙΩΝ, ἅπερ ἐστιν ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά. Quæ nauci non ſunt. Illud enim τέθρια vox nulla eſt. Eandem tamen cantilenam canit Timæus in Lex. Plat. Ἀποτεθρυωμένοι. Ἀπηγριωμένοι. Εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ΤΕΘΡΥΩΝ, ἅπερ ἐστιν ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά. Reſpexit autem uterque ad Platonem in Republ. lib. vi. p. 473. Quod et recte admodum adnotavit Cl. Ruhnkenius. Verba Platonis ſunt: Πολλοὶ, ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ΑΠΟΤΕΘΡΥΩΜΕΝΟΙ διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, ἀποτεθρυμμένοι. Sed Timæi lectio elegantiſſima eſt, et Platonem, neſcio quomodo, ſapit mirifice. Quæ et Cl. Hemſterhuſii ſententia eſt. Sed vim et venuſtatem vocis nemo perſpexit. Nam quod habent Grammatici, ἄγρια καὶ ἄγονα φυτὰ, plane ſterile eſt, et nullius frugis. Οἱ τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι ſunt, *qui animas habent demiſſas, et in terram, more junci paluſtris, declinatas.* Nam ΘΡΥΟΝ eſt *juncus paluſtris:* juncorum autem capita in terram prona. Hinc metaphora ἀπὸ τῶν ΘΡΥΩΝ ducta. Quod omnino verum, et imprimis notandum. Huc apprime facit Eſaias, lviii. 5. הלכף כאגמן ראשו. *A day for a man to afflict his ſoul.* To bow down his head

AS A BULRUSH. Quem locum minus recte ſollicitavit Cl. MANNUS. Interpres Græcus: Οὐδ' ἂν κάμψῃς ΩΣ ΚΡΙΚΟΝ τὸν τράχηλόν σου. Egregie, ut ſolet, Heſychius: Κίρκοι, κρίκοι, ἅρπαγες. Πάντα τὰ ΕΠΙΚΑΜΠΗ κίρκοι λέγονται. Huc referendus Perſius ii. 61. PARS III.

O CURVÆ *in terras animæ* ——

ΤΕΛΕΑΣ —— Καὶ Πλάτων ἐν Σύρφακι περὶ τοῦ Τελέου φησί· Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ φθέγγεται.] "Verſus hic Platonis in legem "metri peccat, qui apud Schol. ad Ariſtoph. "Av. ver. 168. ſic legitur:

" Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.

"Recte: dummodo expungas particulam δὲ, "quæ tenorem metri interpellat." *Kuſter.* Nihil vidi infelicius. Primum illud δὲ poſtulat Helleniſmi ratio. Deinde ſenarius turpiter hiat. Repone,

Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.

Reſpexit Plato ad Homer. Iliad. I. 313.

Ὅς γ' ἕτερον ΜΕΝ κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο ΔΕ βάζει.*

Sed hæc minutiora ſunt fortaſſe. Reſtituendus hac occaſione Herodotus, loco omnium

* Hunc verſum Homericum citat Eunapius in Excerptis de Legationibus p. 14. Edit. Hœſchelii.

vexa-

PARS III.

vexatiſſimo, et quem neutiquam expediunt viri eruditiſſimi. Eſt autem lib. ii. cap. 100. ubi de Nitocride Ægyptiorum regina agit ſenex jucundiſſimus: Ποιησαμένην γάρ μιν οἴκημα περίμηκες ὑπόγαιον, καινοῦν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι. Hæc minime ſana ſunt. Nam illud καινοῦν putidum eſt, et nullius ſalis. Alii καινὸν, alii κενοῦν. Neutrum recte. Reſcribo ex vi et ductu ſententiæ: ΞΕΙΝΩΝΑ μὲν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι. *Verbo quidem ξεινῶνα, animo autem aliud machinari.* Mendum ortum ex affinitate literarum. Ξεινῶν. Κεινῶν. Καινοῦν. Sic error errorem parit. Eſt autem ξενὼν, *diverſorium*, five *locus ad hoſpites excipiendos adcommodatus.* Heſych. Ξενὼν, κατάλυμα, ἢ ΜΕΓΑ ΑΝΩΓΕΩΝ. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo in corruptiſſimis eſt. Lucas xxii. 11. Ποῦ ἐστι τὸ ΚΑΤΑΛΥΜΑ—— Κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ΑΝΩΓΕΟΝ ΜΕΓΑ. Anaxandrides Comicus apud Athenæum, lib. ii. p. 48.

Ἀλλὰ ΞΕΝΩΝΑΣ οἵγε, καὶ ῥᾷνον δόμους.

Diodorus Siculus, lib. xiii. 20. p. 608. Ὁ δὲ τῶν Ἀκραγαντίνων σχεδὸν πλουσιώτατος ἦν κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον Γελλίας, ὃς κατὰ τὴν οἰκίαν ΞΕΝΩΝΑΣ ἔχων πλείους, πρὸς ταῖς πύλαις ἐτάττεν οἰκέτας, οἷς παρηγγελμένον ἦν ἅπαντας τοὺς ξένους καλεῖν ἐπὶ ξένια.*

* Themiſtius in Orat. xxiv. p. 347. Edit. Harduin. Καὶ ἐκκενώσας τὸ ταμιεῖον τοῖς σοφισταῖς, ΞΕΝΩΝΑ κατεσκευάσατο.

Joſephus

Joſephus de Bell. Jud. lib. v. 17. p. 330. ubi de regia Hieroſolymitana loquitur: Πύργοις διείληπτο, ἀνδρῶσί τε μεγίστοις, καὶ εἰς ΞΕΝΩΝΑΣ ἑκατονταλίνους. Ita ſcribendum, non ἑκατονταλεκτικλίνους. Athenæus, lib. xii. p. 538. Ἦν δὲ ὁ οἶκος ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΛΙΝΟΣ. Hujuſmodi ξενῶνα, ſive cœnaculum amplum et περιμήκεις ſe ædificare dicebat Nitocris, ſed alia animo volvebat fœmina doloſiſſima. Quod ex ſequentibus patet: Καλέσασαν δέ μιν Αἰγυπτίων, τοὺς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου ᾔδεε, πολλοὺς ΕΣΤΙΑΙΝ, ΔΑΙΝΥΜΕΝΟΙΣΙ δὲ ἐπεῖναι τὸν ποταμὸν δι' αὐλῶνος κρυπτοῦ μεγάλου. *Et convocatis* AD CONVIVIUM *multis, quos præcipue noverat fraternæ cædis auctores, per occultum magnum canalem immiſiſſe flumen* DISCUMBENTIBUS. Quæ noſtram emendationem egregie confirmant. PARS III.

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ. Ὁ τόπος, προπερισπωμένως. Τελώνιον δὲ, προπαροξυντόνως. Πισίδης·

Ἐβουλόμην δὲ πᾶν τὸ τοῦ λόγου πλάτος
Ἐν τῷ στενῷ σου προσβαλεῖν τελωνίῳ.]

Idem τελώνιον et τελωνεῖον, ut στενώπιον et στενωπεῖον. De quo nos ſupra ad v. Στενωπός. Locus autem Piſidis, vel metro poſtulante, ita reſcribendus eſt:

Ἐβουλόμην δὲ πᾶν τὸ τοῦ λόγου πλάτος
Ἐν τῷ στενῷ σου ΠΡΟΣΒΑΛΕΙΝ τελωνίῳ.

Plutarch. de Garrul. p. 512. Ἔνιοι γὰρ οὐδὲ δεόμενοι, διατριβῆς δὲ καὶ παιδιᾶς ἕνεκα συνθέντες τινὰς

ἐρωτήσεις,

ἐρωτήσεις, ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΥΣΙ τοῖς τοιούτοις, καὶ ἀνακινοῦσιν αὐτοῖς τὸν λῆρον.

ΤΕΝΟΝΤΑΣ. ———— Ἐκ δὲ τενόντων
Ἔνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιξε φόβην.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. i. p. 70. Confer Noſtrum ſupra, v. Γένυσι.

ΤΕΩΣ ——Καὶ τὸν βωμὸν, ἐφ' οὗ τέως ἱλεοῦντο τὸν δαίμονα, ἀνέστρεψαν.] Hæc ſunt verba Æliani. Suidas ſupra: Περιέσπασαν. Ἀτίμως περιεῖλον. Αἰλιανός. ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΑΝΕΣΤΡΕΨΑΝ, καὶ τὸν κόσμον, ὅσος ἦν περικείμενος, τοῦτον περιέσπασαν. Atque hinc locus Æliani egregie ampliandus eſt. Quod Editores noviſſimos fugiſſe video.

ΤΕΤΑΜΕΝΟΝ ΦΩΣ, εὐθὺ, οἷον κίονα.] "Locus hic obſcurus eſt, et, ut videtur, corruptus; cujus illuſtratio ex ipſis fontibus, unde iſta hauſit Suidas, dummodo inveſtigari poſſint, petenda eſt." *Kuſter*. Hæc ſunt verba Platonis de Republ. lib. x. ſub finem. Quæ ſequuntur apud Suidam, ex commentatore aliquo ad locum petita ſunt. Quærant quibus otium, et emendent. Nam nos in hiſce titivilitiis immorari nolumus.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ. Εὐσταθής. Ἑδραῖος. Δαμάσκιος· Σεμνὸς δὲ ἦν καὶ εὐσχήμων τὰ πάντα, καὶ τετράγωνος,

γῶνος, καὶ ἄνευ ψόγου τεταγμένος, ὡς φάναι κατὰ τὸν Σιμωνίδην.] Locus Damaſcii nonnihil corruptus eſt. Scribendum, καὶ ἄνευ ψόγου ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ. *Et totus ſine nævo factus.* Ita locutus eſt Simonides apud Plat. in Protagora: Λέγει γάρ που ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀληθέως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ΑΝΕΥ ΨΟΓΟΥ ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΝ. Huc reſpexit Julian. in Cæſar. p. 333. Δοκεῖ γὰρ εἶναί μοί πως ἀνὴρ κατὰ τὸν Σιμωνίδην, ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ, ἄνευ ψόγου ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ. Sed Homerus fons lectionis eſt. Odyſſ. Υ. 366. PARS III.

Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω,
Καὶ νόος ἐν στήθεσσι ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ οὐδὲν ἀεικής.*

Cæterum ad hoc Simonidis dictum adludit Philoſophus in Rhetor. iii. 11. Τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ, μεταφορά.†

ΤΕΤΡΑΠΟΔΗΤΙ. Ποσὶ καὶ χερσίν. Οἱ δὲ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ προσπλεξάμενοι, ἐβιάζοντο.] Kuſterus

* Hinc forſan legendum apud D. Lucam in Act Apoſt. xiii. 48. Καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΙ εἰς ζωὴν αἰώνιον. *Qui mente et animo inſtructi*, vel, *formati erant*. D. Matth. xiii. 52. Πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Elegantiſſima lectio. Sed aliter hunc locum tractat Cl. Marklandus in Explicat. Vet. Auctorum.

† Huc quoque reſpexit Sopater apud Stobæum Serm. clii. p. 530. Edit. Francofurt. 1581. Τὶς ἂν οὕτω, κατὰ τὸν Σιμωνίδου λόγον, ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ, ὃς κατὰ πᾶσαν τύχην, καὶ πραγμάτων μεταστάσιν ἀσφαλῶς ἱστήξεται, συναρμόζων μὲν ἑαυτὸν τοῖς τε ἄρχουσι καὶ ἀρχομένοις, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἁρμόζων ἅπαντας· πᾶσαν δὲ πάντων διαφορὰν, πρὸς ἕνα τὸν τοῦ καλοῦ συνυφαίνων λόγον;

PARS III. terus malit, τέ|ραποδιςί. Sed perperam. Sunt autem hæc verba, quod nemo vidit, Polybii, lib. v. p. 563. qui ita habet: Διὰ τὸ τὲς μὲν ἄλλες τόπες, εἰ μὴ ΤΕΤΡΑΠΟΔΗΤΙ τρόπον τινὰ προσπλεκόμενοι βιάζοιντο, τήν γε διὰ τῶν κλιμάκων προσϐολὴν μὴ προσίεσθαι παράπαν. *Nam cætera quidem partes, niſi quis more quadrupedum incedens, atque interim cum hoſte confligens vi locum aliquem occupaverit, ſcalarum ope omnino invadi non poſſunt.* Hic ſenſus loci eſt. Atque hinc videas, quam belle, et nulla Græciſmi ratione habita, ſe expediverit noſter Interpres. Ita enim vertit: *Illi vero manibus pedibuſque conſtrictis, vi abſtrahebantur.* Nimirum homo feſtivus illud Terentii in animo cogitabat:

Cura adſervandum vinctum, atque, audin'? quadrupedem conſtringito.

ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΝ. Καταπεπονημένον.

Αὔλακι καὶ γήρᾳ τέ|ρυμμένον ἐργατίνην βῦν
Ἄλκων ἐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
Αἰδεσθεὶς ἔργων ———

" Scribendum erat τέ|ριμμένον, idque ſuo loco
" ponendum. Nam in Anthol. lib. vi. cap.
" 7. ubi integrum Epigramma, ex quo ſe-
" quens fragmentum decerptum eſt, exſtat,
" recte legitur τέ|ριμμένον, non vero τέ|ρυμμένον."
Kuſter.

Kuſter. Alii τετριμμένον, alii τετρυμένον, ſive τετρυμμένον. Quæ verior atque elegantior lectio. Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 323. PARS III.

Γήραϊ καὶ πενίῃ ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΣ——

Sed hæc ſunt Librariorum παίγνια. Ipſum Epigramma, quo reſpexit Suidas, quia haud inelegans eſt, hic emendatum adſcribam. Eſt autem Addæi, hominis in hoc ſtadio neutiquam ignoti.

Αὔλακι καὶ γήρᾳ ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΝ ἐργατίνην βοῦν
ΑΛΚΩΝ οὐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
Αἰδεσθεὶς ἔργων. Ὁ δέ που βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ
Μυκηθμοῖς ἀρότου τέρπετ᾽ ἐλευθερίῃ.

Eleganter poeta, ἀρότου τέρπετ᾽ ἐλευθερίῃ. Proverbium: Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων. Cujus meminere Zenobius, Heſychius, Suidas, alii. Nimirum et homo cantando, ſic bos mugiendo otium ſuum oblectabat. Hæc mens poetæ eſt. Recte autem Suidas, Ἄλκων. Alco eſt nomen agricolæ: quod vel ex Horatio notum. Atque hoc imprimis notandum. Nam apud Anthol. p. 555. perperam legitur Ἕλκων.

ΤΕΤΡΥΣΘΑΙ. Καταπεπονῆσθαι—Καὶ τέτρυσαι. Καταπεπόνησαι. Ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων, αὐτή τε τέτρυσαι.] Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 575.

PARS III. Verbum autem τετρύσθαι uſurpat Herodotus, i. 2. Καὶ τὸν λεῶν ΤΕΤΡΥΣΘΑΙ ἐς τὸ ἔσχατον κακῦ. Atque huc ſpectat Suidæ nota.

ΤΕΥΧΕΑ, ΚΑΙ ΤΕΥΧΗ. Ὅπλα. Σκεύη. Εὑρίσκουσι δὲ ἀμφορέας καὶ ἄλλα τεύχεα κεράμεια κρεῶν μεστὰ τεταριχευμένων.] Xenoph. Exped. Cyr. lib. v. p. 353. Καὶ δελφίνων τε μάχη ΕΝ ΑΜΦΟΡΕΥΣΙΝ ΕΥΡΙΣΚΕΤΟ ΤΕΤΑΡΙΧΕΥΜΕΝΑ, καὶ στέαρ ΕΝ ΤΕΥΧΕΣΙ τῶν δελφίνων. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas; ſed ita tamen ut rem pro libitu et imperio ſuo adminiſtrarit. Quod noſtro Lexicographo ſolenne eſt.

ΤΕΥΧΩ. Τὸ κατασκευάζω. Ἔνθα δέ τοι κλυτὰ δώματα τετεύχαται βένθεσι λίμνης.] Hæc ſunt verba Homeri, Iliad. N. 21.

Ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί.

Hinc Suidas corrigendus eſt.

ΤΗΘΕΑ. Ὄστρεα. Ἰστέον ὅτι καὶ τούτοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί· καίτοι τῆς τούτων ἐδωδῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ἡδὺ καὶ ὠφέλιμον.] Deſcripſit hæc verba Suidas ex Scholiis antiquis ad Homer. Iliad. Π. 747. Quod ex Euſtathio ad locum patet.

ΤΗΛΕΦΟΣ. Περγαμηνὸς, Γραμματικός. Ἔγραψε καὶ αὐτὸς, ἐν οἷς παραδίδοται, πόσα χρὴ εἰδέναι τὸν

τὸν γραμμαλικόν.] "Locus hic eſt mutilus, vi- PARS III.
"deturque excidiſſe nomen operis alicujus; ut "ex ſequentibus illis, ἐν οἷς, haud obſcure col- "ligitur. Præterea ſupervacaneæ ſunt duæ "hæ voculæ, καὶ αὐτός: quandoquidem nihil "præceſſit ad quod referri poſſint." *Kuſter.* Dormitavit hic Kuſterus. Ut Lucianus, ΠΩΣ ΔΕΙ ἱστορίαν συγγράφειν. *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* Sic Telephus, ΠΟΣΑ ΧΡΗ εἰδέναι τὸν γραμμαλικόν. *Quibus rebus inſtructum eſſe oporteat grammaticum.* Quod tenendum, et proinde Telephi ſcriptis adnumerandum. De voculis autem iſtis, καὶ αὐτὸς, confer quæ ſcripſerat, et recte quidem ſcripſerat, Cl. Kuſterus ad v. Ἰοῦστος Τιβεριεύς. Notandum autem verbum παραλιθέναι, quod haud protritum eſt. Παραθέσθαι eſt *locis veterum allatis rem explanare et confirmare.* De eo erudite, ut ſolet, Cl. Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plutum. Eleganter Lucas, Act. Apoſt. xvii. 3: Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν, διανοίγων καὶ ΠΑΡΑΤΙΘΕΜΕΝΟΣ, ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν. Diſerte Athenæus, lib. xi. p. 501. Καὶ Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν ΠΑΡΑΤΙΘΕΤΑΙ τὰ Λυκόφρονος οὕτως ἔχοντα. Ita ſcribendus iſte locus.*

* Eunapius in Diophanto p. 128. Παραθεῖναι τῇ γραφῇ. *To make remarks upon other mens writings.* Quod rarum et notandum. Nam Interpretes non intellexerunt.

PARS III.

ΤΗΚΕΔΟΝΙ. Φθίσει. Καὶ νοσεῖ νόσῳ μακρᾷ.] Repetuntur hæc verba infra, v. Φρίκη. ubi legitur, καὶ νοσεῖ νόσῳ μακροτάτῃ. Sed neutra lectio vera eſt. Scribendum, καὶ νοσεῖ νόσον μακροτάτην. Quemadmodum recte legitur ſupra, v. Ἱεροφάντης. Cæterum, quod nemo vidit, hinc facile ſuppleri poterit luculentiſſimum fragmentum Æliani, cujus particulas nobis conſervavit Suidas, v, Εὔνουχος, et v. Μέγαρον. Locum integrum quia elegantiſſimus eſt, hic conſarcinatum atque emendatum adſcribam. Eſt autem ex Æliani libris *de Providentia*, quos paſſim laudat noſter Lexicographus. Ἀνήρ τις ἦν (εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθεὶς, καὶ θῆλυς γενόμενος, ὁ χλεύης τε καὶ γύννις, ὥσπερ ἐπιλαθόμενος, καὶ ὡς οὐ μέλει τῶν ἀνθρωπείων τῷ θεῷ δεῖξαι φλεγόμενος, ὤθησεν ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον φέρων, ἔνθα δήπου τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν τῆς τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἐξῆν. Ἐπεὶ δὲ ἐτολμήθη οἱ τὸ μέγα τόλμημα, φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεται, ΚΑΙ ΝΟΣΕΙ ΝΟΣΟΝ ΜΑΚΡΟΤΑΤΗΝ, καὶ τηκεδὼν αὐτὴν διεδέξατο. Καὶ ὅσα ἐτόλμησε βοῶν καὶ λέγων, καὶ ὅσα ἐστὶν ἀνθρώπων ἀσεβεστάτων ἐκτραγῳδῶν καὶ εὐχόμενος, τὴν ἐπίῤῥητόν τε καὶ κατάρατον ψυχὴν ΑΠΕΡΡΗΞΕ. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus, cujus ſenſus vel ſine Interprete ſatis manifeſtus eſt. Haud diſſimiliter Ælian. in Var. Hiſt. xiii. 2. Καὶ στρεβλούμενος ὡμολόγησεν ὅσα ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἔδρασεν,

ἐν

ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς κολάσεσι ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΑΠΕΡΡΗΞΕΝ. PARS III.

ΤΗΚΤΑ. Οἷον κηρὸς ϗ πίτλα. Τηκλά τε ὅσα ϗ χυλὰ ἐς πολεμίȣς σὺν πυρὶ ἐξ ὑπερδεξίων ἐβάλλετο· τάτε ἄλλα, ϗ τὴν σιδηρῖτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμενοι, καλὰ τῶν ὑπιόνλων τὸ τεῖχ۞ ἔχειν ἔμελλον.] Cl. Kuſterus legendum cenſet, ἐκχεῖν ἔμελλον, quod verum eſſe puto. Poteris etiam ſcribere, χέειν ἔμελλον. Idem καλὰ τ̃ ὑπιόνλων χέειν, et καλαχέειν τῶν ὑπιόνλων. Cæterum hoc fragmentum Joſepho adſignat Kuſterus: in quo aut verus aut falſus eſt. Sed ſtructura, quod non vidit, labaſcit. Scribendum omnino: ϗ τὴν σιδηρῖτιν γῆν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμενοι, καλὰ τῶν ὑπιόντων τὸ τεῖχ۞ ἐκχεῖν ἔμελλον. Quæ Græciſſima et integerrima lectio.

ΤΗΛΙΑ. Πῆγμα τελράγωνον, ἐφ' ȣ̃ ἤτοι τὰ ἄλφιλα πιπράσκελαι, ἢ ἀλεκλρυόνες συμβάλλονλαι.] Reſpexit Suidas ad Æſchin. contra Timarch. p. 31. Ed. Taylor. Διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, ȣ̃ Η ΤΗΛΙΑ ΤΙΘΕΤΑΙ, ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ ΣΥΜΒΑΛΛΟΥΣΙ. *In aleatorum circulis totos dies verſatus eſt, ubi tabula ponitur, et galli gallinacei committuntur.* Huc facit Syneſius, Epiſt. 32. Καὶ γδ ἔφυ ϗ τέθραπλαι κακῶς, ϗ ἀγωγῆς ȣ̓κ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, ἐκ παιδὸς ΕΝ ΤΗΛΙΑι ΚΑΙ ΚΥΒΟΙΣ ϗ καπηλείοις καλινδηθείς.

PARS III.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ——Τοὺς περισσὰ ἐπαίροντας ἄρχοντας ἐκόλαζε, λέγων· Κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ᾽ οὐ ξυρᾶσθαι βούλομαι.] "Plenius et planius Joannes Antiochenus in Collectaneis a Valeſio editis, p. 801. Τοιοῦτος δή τις ὢν τοὺς ἄρχοντας, οὓς ὑπὲρ τὸ διατεταγμένον λαμβάνοντας εὕρισκεν, ἢ καὶ τὰ δημόσια σφετερίζοντας ἐκόλαζε." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Quod pluribus verbis Antiochenus, paucis concluſit Suidas. Sic ſolet noſter Lexicographus. Notanda autem vis verbi Ἐπαίρειν, quæ neutiquam obvia eſt, et viros doctiſſimos fugit. Περισσὰ ἐπαίρειν eſt; *Plus æquo ſumere. Plus quam oportebat exigere. To take more than their due.* Quod publicani et præſides provinciarum lubenter faciebant. Πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον πράττειν vocat Lucas.* Verbum autem αἴρειν in hoc negotio uſitatiſſimum eſt. Lucas vi. 30. Παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου, καὶ ἀπὸ τοῦ ΑΙΡΟΝΤΟΣ τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει. Idem xix. 21. Ἐφοβούμην γάρ σε ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ· ΑΙΡΕΙΣ ὃ οὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὃ οὐκ ἔσπειρας. Dicitur autem αἴρειν, et ἐπαίρειν. Ut λαμβάνειν, et ἐπιλαμβάνειν. Heſych. Ἐπαιρόμενον, ΑΦΑΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. Idem: Περίελε, κό-

* Hinc forſan Plutarchus in Antonio p. 88. Edit. Bryan. ΠΡΑΚΤΙΚΩΣ δὲ καὶ παραβόλως συναγαγὼν, ὅτι μυριάδας εἴκοσι ταλάντων ἡ Ἀσία δέδωκε, ταῦτα εἶπεν, Εἰ μὲν οὐκ εἴληφας, ἀπαίτει παρὰ τῶν λαβόντων· εἰ δὲ λαβὼν οὐκ ἔχεις, ἀπολώλαμεν.

ψον,

ψω, ΕΠΑΙΡΟΝ, ἀφελῦ. Περιελόμενος, ΕΠΑΙΡΑΣ. Ita ſcribendus iſte locus. Reſtituendum hoc verbum Heſychio: Ἀείροις, ἀπείροις. Fruſtra hic ſudant viri doctiſſimi. Tu ſcribe, ne litera mutata: Ἀείροις, ΕΠΑΙΡΟΙΣ. Lexic. Reg. MS. Ἀείρας, ΕΠΑΙΡΑΣ. Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 332. Ἀραμένη, ΕΠΑΙΡΑΣΑ τὴν ὑδρίαν. Quomodo verbo utitur Sophocles, Elect. ver. 635.

PARS III.

ΕΠΑΙΡΕ δὴ σὺ θύμαθ᾽ ἡ παρῦσά μοι.

Cæterum, quod monendum, verba αἴρειν, ἐπαίρειν, φέρειν, βαστάζειν, et ſi quæ alia ejuſdem furfuris vocabula, nunc *ferre*, nunc *auferre* ſignificant. Quo poſtremo ſenſu accipiendus videtur Joannes xii. 6. Εἶπε δὲ τῦτο, ὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ᾽ ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα ΕΒΑΣΤΑΖΕΝ. *Judas was a* THIEF, *and had the bag, and* STOLE *what was put therein:* de quo conſulendus elegantiſſimus Menagius ad Laertii Lacydem.*

ΤΙΘΕΣΘΑΙ. Ὁ δὲ πρέσβυς ἔστειλε πρὸς τὺς Μεγαρίας, παρακαλῶν ἔτι καὶ νῦν τιθεσθαι τα πράγματα,

* Eodem ſenſu uſurpat Archedicus vocem αἴρειν apud Athenæum p. 467. Sed vide Suidam ad v. Ἑρμῆν.——Λέγυσι δὲ αὐτὸν (Ἑρμῆν) καὶ τῦ κέρδυς αἴτιον, καὶ τῶν ἐμπορίων ἔφορον· ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτῦ ἱςῶσι ΒΑΣΤΑΖΟΝ ΜΑΡΣΥΠΟΝ.

PARS III. τα, ϰ μὴ κινδυνεύειν τοῖς ὅλοις. Ἀντὶ τȣ̃, συγκαταλίθεσθαι.] Hoc fragmentum proculdubio Polybio adjudicandum eſt, qui ita loquitur, lib. viii. p. 735. Ταχὺ δὲ ϰ τȣ̃ κήρυκος παραγενομένȣ πρὸς τὴν Λαοδίκην, ϰ διασαφȣ̃ντος τὰ περὶ τὸν Ἀχαιὸν, ϰ κελεύοντος ΤΙΘΕΣΘΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. Quem locum minùs intellexerunt viri eruditi. Optime Suidas, συγκαταλίθεσθαι exponit. Latini, *componere*. Rem ſatis dilucidatam dabit Dexippus in Excerptis Hœſchelii, p. 5. Κράτιςον δὴ τȣ́των ἕνεκα δι' εἰρήνης αἱρεῖσθαι ὑμᾶς τὰς ἐκ τῆς ὁμονοίας ὠφελείας, ϰ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΥΝ ΗΜΙΝ ΤΙΘΕΣΘΑΙ. Quod egregium et perſpicuum eſt.

ΤΙΜΑΓΕΝΗΣ——Ἐκπεσὼν δὲ τῆς σχολῆς διὰ τὸ παῤῥησιαςὴς εἶναι ἐν ἀγρῷ διῆγε Τȣσκλάνῳ λεγομένῳ. Ἐτελεύτησε δὲ ἐν Δαβάνῳ, ἐμέσαι βȣληθεὶς μετὰ δεῖπνον ϰ σφηνωθείς.] Verba illa, ἐτελεύτησε δὲ ἐν Δαβάνῳ, vel emendanda, vel explicanda ſunt. Interpres, homo naſutus, *mortuus eſt Dabani.* Qui vellem nos certiores aliquantum feciſſet de iſto *Dabano*, ubi vitam cum morte commutavit Timagenes. Emendabat vir doctiſſimus, quod me per literas monuit Cl. Taylorus, ἐτελεύτησε δὲ ἐν βαλανείῳ. Quod ingenioſum quidem eſt. Cicero pro Deiotaro: *Cum te vomere poſt cœnum velle dixiſſes,* in balneum *te ducere cœperunt.* Sed lenior emendatio

in

in proclivi eſt. Repono, ne litera quidem mutata: Ἐτελεύτησε δὲ ἐν ΑΛΒΑΝΩι. *Mortuus eſt in Albano.* Nimirum degebat noſter Timagenes ut plurimum in *Tuſculano*, cœnabat autem, ut fors ferebat, cum amico in *Albano.* Hic σφηνωθεὶς diem ſupremum obiit. Quod veriſſimum eſt. Sueton. in Domitiano: *Celebrabat et in* Albano *quotannis Quinquatria Minervæ.* Ubi Caſaubonus, *In Albano accipiendum ut in Tuſculano. Albanum ſeceſſum Tranquillus nominat, cap.* xix. Dio in Tiberio, cap. xxiv. Αὐτὸς μὲν, καί τοι περί τε ΤΟ ΑΛΒΑΝΟΝ καὶ περὶ ΤΟ ΤΟΥΣΚΟΥΛΟΝ διατρίβων, οὐκ ἐσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν.*

ΤΙΜΑΣΘΑΙ. Προτιμᾶν. Ἐξέχεσθαι καὶ μὴ πιεῖν ἀπέχεσθαι οἴνου, μηδὲ τιμᾶσθαι τοσούτου τὸν βίον τὸν λοιπὸν, ἵνα τὸν φθάνοντα, φησὶν, ἀφανίσῃ, καὶ ἐκτραπῇ διαίτης ὀλίγης πιοῦσα οἶνον· καὶ τὸν βίον ἡ γενναία κατέστρεψε.] "Portus legebat, ἐξέρχεσθαι, eamque vocem "de exitu ex hac vita, ſive morte accipien-"dam putabat: quod non diſplicet." *Kuſter.* Eſt locus elegans, ſed quem nec Portus nec Kuſterus intellexit. Ἐξέχεσθαι, eſt *perſtare, priſtino inſtituto adhærere.* Euſeb. Demonſt.

* Timagenis vitam ſcripſit Evagoras Lindius. Suidas ad v. Εὐαγόρας. Ἔγραψε βίον Τιμαγένους, καὶ ἑτέρων λογίων. Ζητήσεις κατὰ στοιχεῖον. Ita ſcribendum et diſtinguendum eſt.

Evang.

Evang. lib. iii. p. 70. Προὔτρεπον οὐδὲν ἄλλο, ἢ τῶν παρὰ Μωσεῖ νενομοθετημένων ΕΞΕΧΕΣΘΑΙ. *Nihil aliud hortabantur prophetæ, niſi ut Moſis inſtitutis adhæreſcerent.* Dio Chryſoſt. Orat. xlvi. p. 514. Μαίνεσθε καὶ παραφρονεῖτε τοιούτων ΕΞΕΧΟΜΕΝΟΙ σφόδρα οὕτως. *Inſanitis et deliratis, talibus ita vehementer inhærentes.** Et hoc rectum. Sed mendum ſubeſt, quod non vidit Kuſterus. Repono, καὶ ἐγκρατῇ διαίτης ΛΙΤΗΣ πιοῦσα οἶνον. Porphyrius de Abſtin. lib. iv. p. 150. ΔΙΑΙΤΑ δὲ ΛΙΤΗ καὶ ἀφελής. ΟΙΝΟΥ γὰρ οἱ μὲν οὐδ' ὅλως, οἱ δὲ ὀλίγιστα ἐγεύοντο. Quare locus Suidæ ita tandem interpretandus eſt: *Mulier autem in inſtituto ſuo perſtabat, nec bibere vinum ſuſtinebat, neque tanti reliquam vitam faciebat, ut priorem obſcuraret et a tenui victu, vinum bibens, recederet.* Qui perfectiſſimus ſenſus. Cæterum hunc locum Æliano adſignandum eſſe puto. Quod, ut alia taceam, ex verbo τιμᾶσθαι, quo libenter utitur Ælianus, collegiſſe videor. Suidas infra: Τιμησαίμην. Αἰλιανός· ΤΙΜΗΣΑΙΜΗΝ ΤΟΝ ΒΙΟΝ πάντα τριτημορίου, εἰ μὴ ἔχοιμι τοὺς ἐμοὺς κηδέμονας.

ΤΙΜΑΣΙΩΝ.——Ὁ δὲ ἐκλιπὼν Ναύκρατιν, περὶ Μέμφιν διῃτᾶτο, καὶ ναῦν δὲ ἐκέκτητο ἤδη, καὶ ἐναυκλήρει ἐν τῷ Νείλῳ.] Depromptum eſſe hunc lo-

* Syneſ. de Provid. p. 107. Τῆς περιηνεχθείσης μερίδος καὶ τὸν πλησίον ἐλθούσης αὐτὸς ΕΞΕΧΟΜΕΝΟΣ.

cum

cum ex Philoſtrat. Apollon. vi. 2. recte monuerunt viri doctiſſimi Kuſterus et Pearſonus, caſtratum vero eſſe et male acceptum ne viderunt quidem. Apud Philoſtratum ita legitur: Καὶ ναῦν δὲ ἤδη ἄτοπον ἐκέκτητο. Ubi vide illud ἄτοπον, quod aperte vitioſum eſt. Sed vera lectio in vicinia eſt. Reſcribo, Καὶ ναῦν δὲ ἤδη ΠΟΤΑΜΙΟΝ ἐκέκτητο. *Atque illic navicula fluviatili comparata, in Nilo nauclerum agebat.* Quod undequaque arridet. Heliodorus, Æthiop. lib. ix. p. 415. Πορθμεῖα ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΙΩΝ προσευτρεπισμένος, ἃ κατὰ ῥοῦν τῆς διώρυχος ἐκ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ φέρεσθαι συγχωρήσας, καθελκύσας εἴχετο. Priſcus in Excerptis Hœſchelii, p. 28. Εἶναι δὲ αὐτοῖς κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀκώλυτον τὴν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἴσιδος διάβασιν, ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν, ἐν ᾧπερ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ ἐντιθέμενον διαπορθμεύεται.* Emendabat vir quidem doctiſſimus ad Timæi Lexicon, ναῦν ἀπόστολον. Sed noſtra emendatio ſaluberrima eſt.

ΤΙΤΘΗ. Τρόφος. Μάμμη. Ὅσα δὲ ἀργίᾳ μεμάρανται, καὶ ῥᾳθυμίᾳ διέφθαρται μειράκια ταῖς τίτθαις ἀπομύττειν, καὶ ταῖς γυναιξὶ λέγειν ἀποπέμψαντες,

* Eunapius in Ædeſio p. 62. Edit. Commelin. Τοῖς δὲ ἐξῆρκει ΤΑ ΠΟΤΑΜΙΑ ΠΛΟΙΑ μετὰ ῥαστώνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποφέροντες.

καὶ

PARS III.

PARS III. ϗ θρυπ]όμενα παρὰ ταύταις ςωμύλλεϑζ, ϗ λαλεῖν περὶ κρόκης ϗ ςημόνων ἐάσωμεν.] Scribendum, περὶ κρόκης ϗ ςημόνων ϗ πλαγ]όνων ἐάσωμεν. Quomodo recte legitur ſupra, v. Πλαγ]όνων. Cæterum hoc fragmentum, cujus cujus fuerit, laudat Scholiaſtes ad Ariſtoph. Equit. v. 713. ex quo bona fide deprompſit Suidas. Huc referendus Ariſtides, vol. ii. p. 356. Ἀλλ' οἶμαι τὺς μὲν τοιύτυς λόγυς ϗ μύθυς ΤΑΙΣ ΤΙΤΘΑΙΣ ἄμεινον παριέναι, τοῖς παιδαρίοις, ἐπειδὰν ὕπνυ δέη]αι, διηγεῖσθαι. Eſt autem Τίτθη vox probroſa et ſubturpicula.* Menander apud Stephanum Byzantinum in v. Δωδώνη·

Ἐὰν δὲ ΚΙΝΗΣΗι μόνον τὴν Μυρ]ίλην
Ταύτην τις, ἢ ΤΙΤΘΗΝ καλῇ, πέρας ὐ ποιεῖ
Λαλιᾶς.——

Quem locum minus perſpexiſſe videtur Cl. Bentleius.

ΤΙΤΤΥΒΙΖΕΤΕ. Ποιὸν ἦχον ἀπο]ελεῖτε. Καὶ Βάβριος.

————Ἔπη χελιδόνος
Ταύτης ἀκύσας μικρὰ τιτ]υβιζύσης.]

Babrii verſiculi, qui choliambi ſunt, nonnihil laborant. Nam poſtremum locum verſus prioris

* Athenæus lib. xiii. 6. p. 587. Ἦν δὲ Κορώνη τῆς Ναννίυ θυγάτηρ, τὸ τῆς ΤΗΘΗΣ ἀναφέρυσα ΕΚ ΤΡΙΠΟΡΝΕΙΑΣ ὄνομα.

prioris occupat iambus: quod contra artem eſt. Reſcribo, idque eleganter: PARS III.

————————Ἔπη χελιδόνος ΤΑΥΤΑ
ΤΑΥΤΗΣ ἀκέσας μικρὰ τιτ]υβιζέσης.

Quod omnino verum.

ΤΙΤΩ. Ἡ ἡμέρα.] Verbi ſedes eſt apud Callimachum. Tzetxes ad Lycoph. p. 135. Τι]ὲς, τῆς ἡμέρας. Ὡς φησι ϰ̀ Καλλίμαχος·

Τόφρα δ᾽ ἀνισχεσι Βοοσὸς λόφον ἔγρετο ΤΙΤΩ.

Locus corruptiſſimus, quem expedire non potuit Bentleii ſagacitas. MS. ἀνίσχεσα Βοοσόν. Reſcribo certiſſime:

Τόφρα δ]᾽ ἀνίσχεσα ΒΛΟΣΥΡΟΝ ΛΟΦΟΝ ἔγρε]ο
ΤΙΤΩ.

*Interea efferens jubar aureum experrecta eſt
dies.*

Ἀνίσχειν eſt *efferre*, *oriri*.* Callimachus apud Etymol. Magn. in v. Φιαρός.

——Φιαρὴ τῆμος ΑΝΕΣΧΕΝ ΕΩΣ.

Idem apud Orion. Theb. MS.

Οἱ δ]᾽, ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν᾽ ΑΝΕΣΧΕΝ.

---

* Theocritus in Idyll. xviii. 57.

Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ΑΝΑΣΧΩΝ εὔτριχα δειρήν.

Ita

PARS III. Ita ſcribendus iſte locus. Sermo eſt de Hercule et Iolao circa Hydram occupatis. Quod miror viros doctiſſimos ad Callimachum non animadvertiſſe. Verbum autem βλοσυρὸν, quod hic appoſitiſſimum eſt, uſurpat Callimachus, Hymn. in Cer. ver. 53.

——Τᾶς φαῦτι σϖέλων ΒΛΟΣΥΡΩΤΑΤΟΝ ΟΜΜΑ.

De Callimachi autem fragmentis hic agens, quæ non ita pridem recenſuit doctiſſimus Erneſtus, haud ἄμυσον, opinor, fuerit, ſi nonnulla ſummi poëtæ ἀποσπασμάτια hinc illinc delibavero, et quæ eruditiſſimorum virorum acumen eluſerant, hic in tranſitu inſtauravero. ETYMOLOGUS. Ἄφενος. Ἐστιν ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τείρεσίου Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη. Pentameter, ut vides, laborat. Emendabat Cl. Bentleius παῖδα Ὀνητορίδην, vel Λαΐδα Νεστορίδεω. Neutrum recte. Audacter repono:

Τείρεσίου ΔΑΜΑΣΟΥ παῖδα ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ.

Homer. Odyſſ. X. 293.

Οὖτα ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ.

Huc egregie facit Etymologus. ΔΑΜΑΣΟΣ ὄνομα κύριον. Καὶ ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΣ. Hoc verum. GALENUS in Lexico Hippocrat. Πολυγράῳ, πολυφθόγγῳ. Καὶ γένος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα.

μόνα. Καλλίμαχος, ἀντὶ τοῦ, κατέφαγε. Corrigebat vir magnus: PARS III.

Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα.

Et ſolus adoleſcentum comedebat tutorem.

Hominem ſane ingratum, qui tutorem comederit: quod Actæonis canes fecerunt ſcilicet. Eſt qui legat,

Καὶ κύνες Ἀκταίων' ἔγραον ἡγεμόνα.

Et fuit Actæon præda ſuis canibus.

Sed hoc ludere eſt. Etymol. Magn. Γράσων, ἡ χλωρὰ κριθὴ, παρὰ τὸ γράω ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· Ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος. Quare pentameter iſte ita proculdubio eſt conſtituendus:

Καὶ ΒΙΟΝ αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος.

Et patrimonium adoleſcentum comedebat tutor.

Verba γόνος, μόνος, βίος ſæpius permutantur in libris ſcriptis. Scite autem, ἔγραε κηδόμενος· non conſervabat, prout debuit, ſed comedebat: id quod non raro uſu evenire ſolet. Reſpexit autem Callimachus ad Homer. Odyſſ. I. 160.

——— ΒΙΟΤΟΝ νήποινον ΕΔΟΥΣΙΝ
Ἀνέρος ———

Heraclides de Alleg. Homer. p. 491. Καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον ὁ Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον.

Ἀφάρωτος

PARS III. Ἀφάρωτος οἷον γυνή. Ubi tres poſtremæ voces ex iambis Callimachi petitæ ſunt. Etymol. MS. Bibl. Reg. Par. Ἀφάρωτος, ἡ ἀναροτρίαστος γῆ. Φάρος γὰρ ἡ ἄροσις.——Ἐν ὑπομνήσει Ἰάμβων Καλλιμάχου.* Sed mendum ſubeſt, quod nemo vidit. Scribendum,

Ἀφάρωτος οἷον —— ΓΥΗ.

Habes jam caput et caudam ſenarii. Eſt autem ἀφάρωτος γυὴ, *ager ſterilis* ſive *incultus*. *Inaratam terram* vocat Virgilius Georg. i. 83. Idem autem γυὴ et γῆ. Sophocles, Antig. ver. 576.

ΑΡΩΣΙΜΟΙ γὰρ χἀτέρων εἰσὶν ΓΥΑΙ.

Atque hoc omnino rectum. Quare hoc fragmento quali quali ampliandus Callimachus. Schol. ad Eurip. Phœniſ. ver. 868. Κᾶπος ἐκβαλὼν ὀδοῦ. Νῦν τὸν Κάματον, ἢ τὸ τῆς ὀδοῦ ἆσθμα γινόμενον· ἄλλοι δὲ ἄπος, (lege αἶπος) τὸ ὕψος, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ πᾶς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ. Ubi quid ſibi velit πᾶς ὀλέθριος neſcit Bentleius. Neſcierunt omnes. Nos ne literula mutata priſtinam lectionem revocavimus: ὡς καὶ ΑΙΠΥΣ, Ο ΟΛΕΘΡΙΟΣ, ἐν Καλλιμάχῳ. Opportune Suidas: Αἰπύς. Ὁ ὀλέθριος. Homer. Iliad. Λ. 174.

* Excidit vox Θέων. Vide Etymol. Mag. v. Ἀγυρόν.

—— Ἀναφαίνεται

——— Ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. PARS III.

Ubi Schol. Αἰπύς. Ὑψηλὸς, μέγας, καὶ ΟΛΕΘΡΙΟΣ. Addam unum locum, non ut emendem, ſed ut ab emendaturientibus vindicem, atque eum quidem ex Suida noſtro petitum. SUIDAS. Ἀράχνη. Θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον. ——— Καλλίμαχος· ΕΡΓΟΝ ΑΡΑΧΝΑ. Hæc nullo modo ſollicitanda ſunt. Sed viri doctiſſimi non intellexerunt. Idem ἀράχνα et ἀράχνη. Ut ἰπνίτα et ἰπνίτη. De quo nos ſupra ad v. Ἰπνός. Quare ἔργον ἀράχνα nihil aliud eſt quam, *tela araneæ*. Ἀράχνης μίτον vocat Clemens Alexandrinus. Quod omnino verum. Atque hæc ſufficiant ad Callimachum.

ΤΟΜΙΑΣ. Εὐνοῦχος. Ὁ δὲ Ναρσῆς, ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, τομίας ἦν, καὶ τῆς εὐγλωττίας αὐτῷ οὔτι μάλα μέτην, οὐδὲ παιδείας.] Hæc ſunt verba Agathiæ lib. i. p. 22. ut recte monuit Kuſterus. Sed quæ paulo rectius exhibentur ſupra in v. Ναρσῆς. Atque hinc reſtituendus Agathias, apud quem male legitur, οὔτι μάλα ΜΕΣΤΩΣ. Idem mendum infeſtat Libanium in Orat. de Ulciſcend. Juliani nece pag. 180. Ed. Fabric. Προκαλοῦμαι τοίνυν αὐτοὺς εἰς ἔλεγχον, καὶ ἀξιῶ δεῖξαι τοῖς εἰρημένοις ἀληθείας τι μεστόν. Scribendum, ἀληθείας τι ΜΕΤΟΝ. *Ipſos itaque ad probandum provoco, rogoque ut veritatis aliquid*

PARS III. *ineſſe dictis oſtendant.** Corrigendus etiam hac occaſione Euripides in Supplic. ver. 432.

Ὅπȣ, τὸ μὲν πρώτιςον, ȣ̓κ εἰσὶν νόμοι
Κοινοὶ, κρατεῖ δ᾽ εἷς, τὸν νόμον κεκλημένος
Αὐτὸς παρ᾽ αὐτῷ· κ̓ τοδ᾽ ȣ̓κετ᾽ ἔςι σοι.

Verba poſtrema manifeſto corrupta ſunt. Reſcribo, idque vix literula mutata:

——— κ̓ τόδ᾽ ȣ̓ ΜΕΤΕΣΤΙ σοι.

Unus vero legem tenet, et nulla pars ejus tecum communis eſt. Hæc mens loci eſt. Euripides in Erectheo v. 45.

——Τί παίδων τῶν ἐμῶν ΜΕΤΕΣΤΙ ΜΟΙ;

Dicitur autem, Τȣ̃δε μέτεςί σοι, et Τόδε μέτεςί σοι. Thomas Magiſter v. Μέλει. Ὥσπερ μέλει μοι τȣ̃δε, κ̓ μέλει μοι τόδε φαμὲν, ȣ̓́τω κ̓ μέτεςί μοι τȣ̃δε, κ̓ ΜΕΤΕΣΤΙ ΜΟΙ ΤΟΔΕ. Quoniam autem de Euripidis *Supplicibus* hic ſermo eſt, operæ pretium fuerit locum unum atque alterum elegantiſſimæ fabulæ, qui in conclamatis ſunt, hic in gratiam φιλελλήνων emendare atque in priſtinum nitorem reſtituendos curare. Nam viri ſummi ad hæc levia parum attenderunt. Primum igitur videamus quod legitur v. 321.

* Eunapius in Maximo p. 71. Edit. Commelini: Εἴ ΤΙ ΣΟΙ ΜΕΤΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ὦ φίλε Χρυσάνθιε, πρὸς αὐτὸν ἔφη, φράσον μοι σαφῶς, τίς ὁ ἐπίλογος ȣ̓͂τος τῆς ἐξηγήσεως.

Ὁρᾷς,

Ὁρᾷς, ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη
Τοῖς κερτομοῦσι, Γοργόν' ὡς ἀναβλέπει
Σὴ πατρίς. Ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται.

Eſt locus illuſtris, ſed minus hactenus perſpectus. Nam quæ ſcripſerunt viri eruditiſſimi, fruſtra ſcripſerunt. Lego et diſtinguo:

Ὁρᾷς, ἄβουλος ὥς, κεκερτομημένη
Τοῖς κερτομοῦσι, γοργὸν ὡς ἀναβλέπει
Σὴ πατρίς ———

Nimirum vis verbi ἀναβλέπει omnes Interpretes fefellit. Eſt autem ἀναβλέπειν, *ſuſpicere*, *oculos erigere*. Nos Angli; *To look up*. *To hold up ones head*. Quo ſenſu uſurpat Longinus περὶ Ὕψους § 44. Ταῦτα γὰρ οὕτως ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ΑΝΑΒΛΕΠΕΙΝ. Quod egregium et ad normam antiquorum eſt.* Recte autem diſtinximus, ἄβουλος ὥς. Quod ſatis uſitatum eſt. Homer. Iliad. Θ. 94.

Πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλών, ΚΑΚΟΣ ΩΣ, ἐν
ὁμίλῳ; †

* Eunapius in Proœmio p. 12. Ἱκανοὶ δὲ αὐτῶν ἦσαν τε καὶ εἰσὶ βίοι τὰ γράμματα, τοσαύτης ἀνάμεστα παιδείας καὶ θεωρίας, ἐς τε ἠθικὴν ἀρετὴν, καὶ ὅση πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο καὶ ΑΝΕΒΛΕΨΕ φύσιν· τὴν ἄγνοιαν τῶν δυναμένων ἀκολουθεῖν, ὡς ἀχλύν τινα, σκεδάσασα.

† Hic verſus Homericus citatur a Theophylact. Epiſt. x. p. 16. Edit. Meurſii.

PARS III. Ita ſcribendus iſte locus, quem minus recte ſollicitavit vir doctiſſimus. Heſychius ex emendatione noſtra: Μέτα νῶτα βαλὼν, μεταβαλὼν τὰ νῶτα. Cæterum ἀβουλίας nomine male audiebant Athenienſes. Quod ex Suida v. Ἀθηναίων δυσβουλία, et Ariſtophane notum. Atque hoc primum. Deinde illud vide, quod legitur ver. 1089.

Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων,
Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν.

Locus terſus, ſi quis alius, et ſubtilis, ſed Librariorum manibus peſſime commaculatus. Vox enim τέκνων male geminatur. Reponendum omnino:

Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων
Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται ΚΑΚΟΝ,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, ΚΑΚΟΥ.

Si vero eo veniſſem, et fuiſſem expertus
Quantum ſit malum patrem privari liberis,
Nunquam veniſſem profecto eo, ubi nunc ſum, mali.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Recte illud, Οἷον γίγνεται κακόν. Menander apud Stobæum ex emendatione Bentleii pag. 159. Ed. Cler.

ΟΙΟΝ τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ἦν ΚΑΚΟΝ.

Deinde

Deinde optime reſcripſimus, Οὐκ ἂν εἰς τόδ' ἦλθον κακῦ. *Non perveniſſem huc uſque mali.* Quod rarum et elegans in primis eſt. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 124. PARS III.

Πῶς ὖν ὁ λῃςὴς, εἰ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσετ', ἐνθένδ' ΕΣ ΤΟΔ' ΑΝ ΤΟΛΜΗΣ ΕΒΗ.*

Quin et, dum hoc agimus, addere libet tertium locum ejuſdem δράματος, celeberrimum quidem eum, et a viris celeberrimis contrectatum. Eſt autem ver. 1212.

Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεῦ.

Fruſtra diſputant hic viri doctiſſimi de *dea Iſthmia*, ſive *deo Iſthmio*, qui quidem nulli, vel hactenus parum noti. Audacter repono:

Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας ΧΘΟΝΟΣ.

Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 949.

Τύραννον αὐτὸν ὖ 'πιχώριοι ΧΘΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ ςήσυσιν ———

Atque hæc hactenus.

---

* Item Euripides in Hippolyto v. 1332.

Ἐπεὶ σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβυμένη,
Οὐκ ἄν ποτ' ΗΛΘΟΝ ΕΙΣ ΤΟΔ' ΑΙΣΧΥΝΗΣ ἐγὼ,
Ὥς' ἄνδρα πάντων φίλτατόν γ' ἐμοὶ βροτῶν,
Θανεῖν ἐᾶσαι ———

PARS III. ΤΟΛΥΠΕΥΜΑ. Συναγωγή. Τὸ κάlασκευαςὸν ϰ πεφιλοκαλημένον ἔριον.] Schol. ad Homer. Odyſſ. Δ. 490. Τολυπεύειν, ἐργάζεσθαι. Τολύπη, ἡ ἐργασία. Τολυπευτὸν, κάlασκευαςὸν ϰ πεφιλοκαλημένον ἔριον. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΥ ΠΟΙΕΙΝ.—Κράlῖνος Πυλαίᾳ· Ἄνδρας σοφὺς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς εἰς δύναμιν τίθεσθαι.] De hoc loco nonnulla adnotavit doctiſſimus Hemſterhuſius ad Luciani Necyomantiam. Sed virum optimum metri ratio fefellit. Locus Cratini ita ſcribendus eſt:

——Ἄνδρας σοφὺς
Ἐχρῆν τὸ παρὸν πρᾶγμ' εἰς δύναμιν θέσθαι καλῶς.

Viros ſapientes oportuit rem præſentem ex uſu ſuo pro viribus adminiſtrare. Egregie Marcus Antoninus apud Dion. Caſſ. lib. lxxi. 27. p. 1192. Ἔγωγε τῦτ' ἂν μόνον ἐκ τῶν παρόνlων κακῶν κερδάναιμι, εἰ ΔΥΝΗΘΕΙΗΝ ΚΑΛΩΣ ΘΕΣΘΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ, ϰ δεῖξαι πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι ϰ ἐμφυλίοις πολέμοις ἐςὶν ὀρθῶς χρήσασθαι. *Hæc ſola mihi ex malis præſentibus foret utilitas, ſi poſſem, re bene compoſita, oſtendere cunctis hominibus, licere civilibus etiam bellis recte uti.* Quod ex Cratino adumbratum videtur. Confer nos ſupra ad v. Τίθεσθαι. Huc ſpectat Horatius:

——QUOD ADEST *memento*
Componere æquus.

ΤΟΣΙΒΙΣ.

ΤΟΣΙΒΙΣ. Θεὸς τῶν.] Locus mutilus eſt, quem ita ſupplebat doctiſſimus Reineſius: Θεὸς τῶν Σολύμων, vel τῶν Λυκίων. Quomodo et ante eum Vigerus ad Euſeb. Præpar. lib. v. p. 188. Quam emendationem probat Kuſterus. Sed neuter ſcopum attigit. Scribendum ſine dubio: Τόσιβις. Θεὸς τῶν ΣΚΛΗΡΩΝ. *Unus ex iis deis, qui σκληροὶ nominantur.* Reſpexit autem Suidas ad Plutarch. de Oracul. Defectu p. 421. ubi ita legitur: Ἐπεὶ καὶ Σολύμους πυνθάνομαι τοὺς Λυκίων προσοίκους ἐν τοῖς μάλιστα τιμᾶν τὸν Κρόνον· ἐπεὶ δὲ ἀποκτείνας τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν Ἄρσαλον καὶ Δρύον καὶ Τροσοβιὸν, (lege Ἄρυον καὶ Τόσιβιν) ἔφυγε καὶ μετεχώρησεν ὁπηδήποτε· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν· ἐκεῖνον μὲν ἀμεληθῆναι, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἄρσαλον ΣΚΛΗΡΟΥΣ ΘΕΟΥΣ προσαγορεύεσθαι· Καὶ τὰς κατάρας ἐπὶ τούτων ποιεῖσθαι δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ Λυκίους. Ita ſcribendus iſte locus. Θεοὺς σκιροὺς ſive σκιῤῥοὺς vocant Euſebius et Theodoritus. Quod perinde eſt. Sophocles Oedip. Tyr. ver. 35.

> Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολὼν,
> ΣΚΛΗΡΑΣ ΑΟΙΔΟΥ δασμὸν, ὃν παρείχομεν.

Theocritus Idyll. iv.. 40.

> Αἲ αἲ ΤΩ ΣΚΛΗΡΩ μάλα ΔΑΙΜΟΝΟΣ ὅς
> με λελόγχει.

Oenomaus apud Euſeb. Præpar. lib. v. p. 229. Οἷον εἰ καὶ Κάνθαρός τις γεννηθεὶς οὐκ ἐνεβίω, οὐδ' ἐνεγήρασεν

PARS III.

PARS III. ἐρασεν ἐν ἐκείνῃ τῇ κοπρίᾳ, ἀλλ' ἐχθρῷ ἀνέμῳ περιέτυχε, καὶ Κανθαρίῳ ΔΑΙΜΟΝΙ ΣΚΛΗΡΩι, ὃς αὐτὸν μετέωρον ἄρας βίᾳ, ἀπήνεγκεν ἐπί τινα ἄλλην γῆν, καὶ ἄλλην κοπρίαν. Auctor Proverb. xxvii. 16. Βορέας ΣΚΛΗΡΟΣ ἄνεμος, ὀνόματι δὲ ἐπιδέξιος καλεῖται. Quo reſpexit Heſychius: Βόῤῥας, ἄνεμος ψυχρὸς. Παγώδης καὶ ΣΚΛΗΡΟΣ, ὃς τροπολογούμενος σκαιὸς καὶ ἀπόπεμπτος λέγεται, καὶ σημαίνει ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟΝ. Quæ egregia ſunt, et ex Baſilio deſcripta. Quod viris doctis notatum.* Cæterum qui hic Τόσιβις, is Theodorito, qui hunc locum Plutarchi laudat Græcar. Affect. lib. iii. p. 46. Τόσαβις dicitur. Quod ex Suida et Euſebio corrigendum.

ΤΩΝ ἄλλων μοι πάντων ἧττον μέλει. Ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς.] Ariſtoph. Plut. ver. 1119.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει.

Huc Suidæ nota referenda eſt.

ΤΡΕΣΑΣ. Ἀντὶ τοῦ, φυγὼν, φοβηθεὶς, δειλιάσας.

Τρέσας δ' οὐκέτι ῥίμφα φέρον πόδες.——]

" Locus eſt corruptus. Portus legit, Τρέσαντ'
" οὐκέτι ῥίμφα — Sic ſaltem metro conſuletur.
" At ego propter fragmenti brevitatem ni-

---

* Harpocration in Lexico: Κόβαλοι. Δαίμονές εἰσί τινες ΣΚΛΗΡΟΙ περὶ τὸν Διόνυσον.

" hil

" hil certi de hoc loco ſtatui poſſe cenſeo." PARS III.
Kuſter. Feſtinanter nimis vir doctiſſimus. Eſt verſus Homeri Iliad. N. 515. ubi ita legitur:

Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.

Quemadmodum et apud Suidam ſcribendum eſt. Cæterum nomine iſto inſigniebatur Ariſtodemus apud Ælian. de Anim. iv. 1. Ἀριστόδημος δὲ Ο ΤΡΕΣΑΣ, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς Πείσανδρος οὔτε τὰς πατρίδας ᾔδουντο, οὔτε τὰς γαμετὰς, οὔτε τὰ παιδία.

ΤΡΙΓΕΡΩΝ. Τρεῖς γενεὰς βιοὺς.

——————— Νέστωρ
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod nobis exhibet Cl. Kuſterus ſupra, ad v. Γενεά.

Ἡδυεπὴς Νέστωρ πολιὸς, Νηλήϊος ἥρως,
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

Sed vera lectio eſt, ΠΥΛΙΟΣ, Νηλήϊος ἥρως. Quomodo recte legitur apud Reiſk. Anthol. p. 73. Nimirum Neſtorem Pylo et natum et ſepultum eſſe indicat Epigramma. Epigram. Anthol. lib. i. p. 72.

——Ἔθανεν χὠ ΤΡΙΓΕΡΩΝ ΠΥΛΙΟΣ.

Horatius Carm. i. 15. 22. *Pylius ſenex.* Reſtituenda iſta vox Sophocl. Philoct. ver. 426.

A.

PARS III.

A. Τί δ'; ὃς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς,
Νέςωρ Ο ΠΥΛΙΟΣ ἐςιν; ἦτος γὰρ τά γε
Κείνων κἀκ' ἐζήρυκε βȣλεύων ΣΟΦΩΣ.
B. Κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς· ἐπεὶ θανὼν
'Αντίλοχος αὐτῷ φρȣ̃δος, ὅσπερ ἦν ΜΟΝΟΣ.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatu admodum eſt. Quomodo locutus eſt Ariſtophanes Pac. 699. qui ad eandem normam reformandus eſt:

Τί δέ; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἐςιν; 'Απέθανεν.
Quid? vivitne Cratinus? Mortuus eſt.

Cæterum huc reſpexit Propertius ii. 13.

Nam quo tam dubiæ ſervetur ſpiritus horæ?
Neſtoris eſt viſus POST TRIA SECLA *cinis.*
Quis tam longævæ meminiſſet fata ſenectæ
GARRULUS *Iliacis miles in aggeribus?*
Non ille Antilochi *vidiſſet corpus humati,*
Diceret aut, o mors, cur mihi ſera venis?

Vulgo inepte legitur, *Gallicus miles.* Nos recte emendavimus. Eleganter autem Propertius, *Garrulus miles:* quippe qui *lingua,* non *manu* militaret. Quod de Neſtore verum eſt. Plutarch. de Garrul. p. 513. Οἱ ςρατιωτικοὶ πολέμων εἰσὶ διηγηματικοὶ, καὶ ΤΟΝ ΝΕΣΤΟΡΑ ὁ ποιητὴς τοιȣ̃τον εἰσάγει, τὰς αὐτȣ̃ πολλάκις ἀριςείας καὶ πράξεις διηγȣ́μενον. *Bellicoſi multi ſunt in bellis narrandis:*

*dis: talemque facit Homerus Neſtorem, ſæpenumero prælara ſua recenſentem facinora.**

ΤΡΙΕΤΗΡΙΔΕΣ. Ἡμέραι παρὰ Βιθυνοῖς, ἐν αἷς ἀφ' ἡμέρας πότοι συνεχεῖς ἐγίνοντο.] Bacchi Trieterides ſatis notæ. Meminit præter alios Ariſtodicus in Epigram. apud Reiſk. p. 138.

Δαμὼ καὶ Μάθυμνα τὸν ἐν ΤΡΙΕΤΗΡΙΣΙΝ ἥρω
Εὔφρονα λυσσαλὰν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
Ζωὰν ἀρνήσαντο, τανυπλέκτων δ' ἀπὸ μιτρᾶν
Χερσὶ ΔΕΡΑΙΟΥΚΟΥΣ ἐκρεμάσαντο βρόχους.

Ita ſcribendum, non δερειόχους. *Orgia trieterica* vocat Virgilius.† Per hoc feſtum Bithyni vino epuliſque vacabant, idque ἀφ' ἡμέρας. Scribendum putat Cl. Kuſterus, ἐφ' ἡμέρας. Sed fallitur vir doctiſſimus. Senſus ſcriptoris eſt: *Bithynos per totum diem (from morning to night) poculis indulgere.* Quod ἀφ' ἡμέρας πίνειν vocant Græci.‡ Polybius, lib. viii. p. 741. Ὁ Γάϊος ἀνε-

* In loco Propertii, qui ſupra ſcribitur, ita forſan legendum et diſtinguendum ſecundum diſtichon:

QUI SI TAM LONGÆ MINUISSET *fata ſenectæ* .
GARRULUS Iliacis miles in aggeribus;

† In primo verſu hujus Epigrammatis MS. Muſgrave. ἀντὶ τοῦ, ἥρω, legit ἥρως. Recte.

‡ Ita Plutarchus in Dio. p. 198. Edit. Bryan. Ὁ γὰρ Νύψιος ὁρῶν οὐδὲν ὑγιαῖνον ἐν τῇ πόλει μέρος, ἀλλὰ τὸν μὲν ὄχλον αὐλήμασι καὶ μέθαις εἰς νύκτα βαθεῖαν ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ κατεχόμενον, τοὺς δὲ στρατηγοὺς ἐπιτερπομένους τε τούτῳ τῷ πανηγυρισμῷ, καὶ προσάγειν ἀνάγκην μεθύουσιν ἀνθρώποις ὀκνοῦντας, ἄριστα τῷ καιρῷ χρησάμενος, ἐπιχείρησε

τῷ

PARS III. παύσαντο μεθύων, ὡς εἰκός ἐστι τοὺς ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ πίνοντας. Idem p. 740. Τῶν δὲ ταχέως ἐξαναστάντων διὰ τὸ γεγονέναι τὸν πότον ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ. Schol. ad Ariſtoph. Pac. ver. 1094. Καὶ κωθωνίσαι, μεθύσαι. Ὡς τὸ· Ἐρῶν καὶ κωθωνιζόμενος ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ. Quæ verba ſunt Polybii in Excerptis Valeſii, p. 117. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἦγε τοῦ βίου, προορώμενος οὐδὲν τῶν μελλόντων, ΕΡΩΝ ΔΕ ΚΑΙ ΚΩΘΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ, καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατεθεικώς. Latini; *De die convivari*. Terent. Adelph. v. 9.

> ——— *Obſonare cum fide,*
> *Scortum adducere, apparare* DE DIE *convivium.*

Catullus Carm. xlviii. 5.

> *Vos convivia lauta ſumptuoſe*
> DE DIE *facitis.* ———

Ad quem locum conſulendi Interpretes.

ΤΡΙΓΛΙΣ. Εἶδος ἰχθύος.—Ἐν Ἐπιγράμματι·

> Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς, καὶ φυκίδα σοι λιμενῆτιν,
> Ἄρτεμι, δωρεῦμαι Θῆρις ὁ δικτυβόλος.]

τῷ τειχίσματι. Ælian. in Var. Hiſt. lib. xii. 30. ἐξ ἑωθινοῦ vocat: Ταραντίνοις ἐν ἔθει πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. Ubi vide Kuhnium. Confer et Kuſterum ad Suidam, v. Ἀγορᾶς ὥρα.

Ita

Ita quoque Suidas ſupra v. Λιμενῆτιν. Sed vera lectio eſt Λιμενῖτιν. Quomodo recte legitur apud Anthol. lib. vi. p. 550. Leonides in Epigrammate: PARS III.

Ταῦτ' ὁ Πρίηπ☉ ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ὁ ΛΙΜΕΝΙΤΗΣ.

Damaſcius apud Photium in Excerptis p. 1060. Τί τοῦτο, ἔφη, ποιεῖς, ἄνθρωπε; ἁλώσῃ δὲ ὑπὸ τ̃ ΛΙΜΕΝΙΤΩΝ φυλακτήρων. Notandum autem illud, Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς. Quæ locutio reſtituenda Euripidi in Cyclop. ver. 357.

Εὐρείας φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ
Ἀνασόμου τὸ χεῖλος, ὡς ἕτοιμά σοι
Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ, καὶ ἀνθρακιᾶς ἀποχναύειν.

Emendabat Joſephus Scaliger, κατ' ἀνθρακιᾶς. Quod nihilo melius eſt. Tu, ſi ſapis, ſcribe mecum:

——— ὡς ἕτοιμά σοι
Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ, καὶ ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν.

Id eſt, χναύειν ἀπ' ἀνθρακιᾶς. Quod omnino verum. Heſychius: Χναύματα βρώματα, καὶ τὰ τῶν κρεῶν ΑΠΑΝΘΡΑΚΙΣΜΑΤΑ. Quin et eadem opera reſtituendus Philemo Comicus apud Athenæum lib. vii. p. 288. cujus locum, quia ſatis feſtivus eſt, hic emendatum adſcribam. Eſt autem ex fabula Στρατιώτης inſcripta: ubi coquus ita loquitur:

Νὴ

PARS III.

Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἡδύ γ' ἐς' εὐημερεῖν
Ἐν ἅπασιν· ἰχθῦν ΑΦ' ΑΛΟΣ οἷος γέγονέ μοι,
Τοῖον παρατέθειχ', ἐ πεφαρμακευμένον
Τυροῖσιν, ἐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον.

Ita ſcribendus videtur iſte locus. In ſecundo verſiculo vulgo legitur, ἰχθὺς ἁπαλός. Quod putidum eſt, et nullius ſalis. Nos recte ſcripſimus, ἀφ' ἁλός. *As it came out of the water.* Quod elegans et κωμικώτερον eſt. Cæterum τρίγλαν ſive *piſcem mullum* Dianæ ſolenniter offerebant piſcatores. Nauſicrates Comicus apud Athenæum lib. vii. p. 325.

A.——Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν
Αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων Αἰξωνικὸς
Πασῶν ἀρίςας ΕΝΤΟΠΟΥΣ παιδεύεται.
Αἷς ϗ θεὰν τιμῶσι ΦΩΣΦΟΡΟΝ ΚΟΡΗΝ,
Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ΝΑΥΤΙΛΟΙ.
B. ΤΡΙΓΛΑΣ λέγεις.——

Ita ſcribendus iſte locus. Ἐντόπυς παιδεύεται, *indigenas alit.* Interpretes minus ceperunt. Phurnutus de Nat. Deor. p. 232. Καθιέρωσαν δὲ ϗ ΤΡΙΓΛΑΝ αὐτῇ (Ἀρτέμιδι) διὰ τὔνομα. *Dianæ autem* τρίγλαν *nominis ratione ducti dedicarunt.* Quo reſpexiſſe videtur Phurnutus ad Dianam ΤΡΙΓΛΗΝΟΝ ſive τρίμορφον apellatam. Athenæus lib. vii. p. 325. Τῇ δὲ Ἑκάτῃ ἀποδίδοται Η ΤΡΙΓΛΗ διὰ τὴν τῆς ὀνομασίας κοινότητα. Τριοδῖτις

γὰρ

PARS III.

γδ' καὶ ΤΡΙΓΛΗΝΟΣ. Tergeminam vocant Latini. Virgil. Æn. iv. 511.

Tergeminamque Hecaten, TRIA VIRGINIS ORA DIANÆ.

Ea quippe erat vis et poteſtas hujus deæ, ut non modo apud ſuperos, ſed apud inferos etiam magna haberetur. Hinc μεγάλη θεὸς dicta. Heſychius, Μεγάλη θεὸς, Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βένδιν. Θρακία γὰρ ἡ θεός. Idem: Βένδις, Η ΑΡΤΕΜΙΣ. Θρακιστί. Παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια. Ejus feſti præter alios bene multos, de quibus conſulendus Cl. Meurſius, meminit Plato de Repub. lib. i. Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος προσευξόμενός τε τῇ θεῷ, καὶ ἅμα τὴν ἑορτὴν (Βενδίδεια) βουλόμενος θεάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσουσιν, ἅτε καὶ νῦν πρῶτον ἄγοντες. Quo reſpexit Origenes contra Celſum lib. vi. p. 277. Ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ ΤΗι ΑΡΤΕΜΙΔΙ, καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Quid? Judæi Βενδίδεια celebrabant. Nugæ. Scribendum proculdubio: τὴν ὑπὸ ΙΑΔΩΝ ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Veteres Athenienſes Ἴωνες dicebantur. Hinc Atticas mulieres, quæ Dianæ faciebant, non ſine riſu et contemptu, ΙΑΔΑΣ vocat Origenes. *An aſſembly of old women.* Plutarchus in Pericle: Φασὶ δὲ αὐτὴν Θαργηλίαν τινὰ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΙΑΔΩΝ ζηλώσασαν

PARS III. λώσασαν ἐπιθέσθαι τοῖς δυναϛωτάτοις ἀνδράσι. Vir quidem doctiſſimus, et in hiſce literis exercitatiſſimus, legendum cenſebat, τὴν τῶν Βενδιδείων ἐπιτελȣμένην πανήγυριν. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt. Inter omnes autem longe eminebat Diana Epheſina, ſive Epheſo culta.

—— *Hic illius arma,*
Hic currus fuit. ——

Nota vox Demetrii ἀργυροκόπȣ, apud Lucam in Actis Apoſt. xix. 28. ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ. Locus eſt illuſtris, et dignus non uno nomine, qui hic adſcribatur: Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος ὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδȣ̃. Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναȣ̀ς ἀργυρȣ̃ς Ἀρτέμιδος, παρείχετο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν ȣ̓κ ὀλίγην· Οὓς συναθροίσας, καὶ τȣ̀ς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας, εἶπεν· Ἄνδρες, ἐπίϛασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐϛι. Καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκȣ́ετε ὅτι ȣ̓ μόνον Ἐφέσȣ, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος ȣ̔̃τος πείσας μετέϛησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι ȣ̓κ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι. Οὐ μόνον δὲ τȣ̃το κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΘΕΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ἱερὸν εἰς ȣ̓δὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκȣμένη σέβεται. Ἀκȣ́σαντες δὲ καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμȣ̃, ἔκραζον, λέγοντες· ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ. Hunc locum omnes legunt

legunt releguntque. Sed omnes ſugit craſſiſſimus ſolœciſmus. Τοῦτο τὸ μέρος κινδυνεύει —— μέλλειν τε καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα. Quod miror non animadvertiſſe Editores. MS. Alexand. Μέλλει —— τῆς μεγαλειότητος. Omnino recte. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime: Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι. ΜΕΛΛΕΙ ΔΕ καὶ καθαιρεῖσθαι ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΑΥΤΗ, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται. *Non ſolum periclitatur hæc pars opificii noſtri ad nihilum reduci, ſed et templum magnæ Dianæ flocci haberi. Quin et futurum, ut ipſa dea majeſtate ſua exuatur, quam non modo Aſia, ſed et reliqua pars mundi colit et veneratur.* Quæ molliſſima atque elegantiſſima oratio. Nimirum noſtros Editores fefellit locutio paulo rarior, καθαιρεῖσθαι τῆς μεγαλειότητος.* Ita autem locutus eſt neſcio quis apud Suidam, v. Πατρίκιος. Διὸ καὶ ΚΑΘΗΙΡΗΘΗ ὁ Πραιπόσιτος ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ, καὶ ἐδημοσιεύθη, καὶ ἐν τοῖς ἱερεῦσι κατετάγη. Item Olympiodorus in Excerptis apud Photium, p. 181. Καὶ μὴ πειθόμενος Ἄτταλος Ἀλαρίχῳ ΚΑΘΑΙΡΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. *Deinde Alaricho minus obſecutus*

PARS III.

* Nicharcus in Epigram. Anthol. p. 154.

Οὕτω Βύβαστις καταλύεται ——

Quod perinde eſt.

PARS III. *Attalus imperio dejicitur.** Nihil verius hac emendatione. Recte autem Demetrius, Τȣ̃το τὸ μέρος. *This part of our buſineſs. This branch of our trade.* Interpretes non intellexerunt. Polybius, lib. xvii. p. 1038. Ἦν γὰρ εὔθικτος, ϗ πρὸς ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπȣς. *Erat enim dicax, et ad hoc egregie natura factus, ad homines ſcilicet ſubſannandos.* Quod haud abſimile eſt.†

ΤΡΙΚΟΡΥΣΙΑ. Αἰλιανός· Καὶ τὸ τȣ̃ Μενάνδρȣ, ἵνα τι ϗ παίσω, Τρικορυσία βασίλιοσα, ϗ αὕτη δέσποινα εἶναι τȣ̃ Πόντȣ ἐθέλȣσα.] Locus Æliani nonnihil auctior legitur ſupra, v. Παίσωμεν. Quæ-

* Item et Euſebius in Demonſt. Evang. lib. viii. p. 374. Ἡ δὲ τȣ̃ Ἰȣ́δα φυλὴ αὐτῷ ἔθνει παντὶ, τȣ̃ ἐξ αἰῶνος ΑΡΧΙΚΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΙΣΑ, τοῖς ἔτι ϗ νῦν κρατȣ̃σιν ἐξ ἐκείνȣ ϗ εἰς δεῦρο δȣλεύει Ῥωμαίοις. Theophylact. Simocatta in Hiſtor. lib. iii. 8. p. 73. Ὁρμίσδȣ δὲ καταπολεμηθέντος ὑπὸ Βαρὰμ, ΤΗΣ ΤΕ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΝΤΟΣ, Χοσρόȣ τε τȣ̃ νεωτέρȣ τȣ̃ Ὁρμίσδα παιδὸς καταστασιασθέντος κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀναρρήσεως, κἀντεῦθεν προσκεχωρηκότος Ῥωμαίοις, ὁ γέρων ἐκεῖνος ϗ Περσικὸς διαλύεται πόλεμος, εἰς δύο δεκάδας διατείνας ἐνιαυτῶν. Idem lib. iv. 3. p. 94. Ὁ δὲ τȣ́τȣ παῖς ὁ Χοσρόης ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΝΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ τὸν Ὁρμίσδαν ἀκηκοὼς, τȣ̀ς εἰθάδας χώρȣς ἀπολιπὼν, ἐπὶ τὸ Ἀδραβιγάνον τὴν ἀπόδρασιν ἐπεποίητο.

† Idem in Excerptis p. 1480. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τȣ̃ σκάμματος ὢν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐδύνατο λῆξαι τῆς περὶ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ἀναισχυντίας, ϗ παρανομίας ὁ προειρημένος. Ita Ariſtides in Orat. vol. ii. p. 370. Edit. Jebb: Κἀγώ φησιν ὁ Ἡσίοδος, ΤΟ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΜΕΡΟΣ, εἰμὶ τȣ́των εἷς. *Quod ad Muſas attinet. In Muſarum negotio.*

nam

nam ſit autem Τριχορυσία βασίλιοσα ſive βασίλιννα, parum intellexeře Interpretes. Eſt autem Τρικόρυθος pagus Atticus, cœnoſus et paluſtris, ranis, culicibus, atque id genus àliis refertus. Hinc Τρικορυσία ἐμπὶς Ariſtophani in Lyſiſt. ver. 1031. Ubi recte Schol. Ἐστι γὰρ ἀλσώδης καὶ κάθυγρος ὁ τόπος. Quin et Τρικορύσιοι infimæ ſortis homines et male audiebant. Quod ex Scholiaſta notum. Quare per Τρικορυσίαν βασιλίσσαν nihil aliud intelligendum quam *Reginam mendicabulorum. The queen of the beggars.* Quod feſtivum et κωμικώτατον eſt. PARS III.

ΤΡΙΠΟΣ. Ἢ τρίπος ἠὲ γύνη.] Hæc ſunt verba Homeri, Iliad. X. 164.

Ἢ τρίπος ἠὲ γυνὴ ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος.

ΤΡΙΤΑΛΑΝΤΟΝ. Βάρος τριῶν ταλάντων. Τριτάλαντον βάρος δεινότατ᾽ ἀπειλοῦντας ἐπῶν.] Ariſtoph. Lyſiſt. 335.

Ἤκουσα γὰρ τυφογέροντας
Ἄνδρας ἔρρειν στελέχη
Φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας
Ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος
Δεινότατ᾽ ἀπειλοῦντας ἐπῶν.

Hinc Suidas notam ſuam deprompſit.

ΤΡΟΠΙΑΣ ΟΙΝΟΣ. Ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς. Καὶ Ἐκτροπίας. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι·

Τάχυνον πότον καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.]

 Ariſtophanis

PARS III. Ariſtophanis verſiculus nonnihil corruptus eſt. Photius in Lex. MS. Ταχὺ νῦν πίτυ. Quod et placet viris eruditis. Sed perperam et nulla elegantia. Scribendum utique:

ΤΑΧΥΝΟΝ, ΠΕΤΟΥ, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.
Feſtina, vola, et vinum non vapidum affer.

Verba ſunt heri ad ſervum. Verbum autem ταχύνειν uſurpat Ariſtoph. Eccleſ. ver. 578.

Ὡς τὸ ΤΑΧΥΝΕΙΝ χαρίτων μετέχει ΠΛΕΙ-
ΣΤΩΝ παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

Ita legendus iſte locus. Vulgo πλεῖστον. Lucian. in Amoribus, xxxi. Ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, ΠΛΕΙΣΤΩΝ ἀψάμενος ΧΑΡΙΤΩΝ. Atque hinc vindicandus Menander apud Clericum p. 234. quem male ſollicitavit Cl. Bentleius:

Οὐκ ἐν γυναικὶ φύεται ΠΛΕΙΣΤΗ ΧΑΡΙΣ.

Lucian. in Timon. xxxvi. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ ΠΛΕΙΣΤΗ ΧΑΡΙΣ τῆς ἐπιμελείας.* Cæterum de *vino* τροπίᾳ conſule Cl. Pierſon. ad Mœrin, p. 373. Recte autem Suidas ἐξεστηκότα exponit. Οἶνον παρεξεστηκότα vocat Lycophron in Menedemo apud Athenæum, lib. x. p. 420. cujus elegantiſſimos verſus hic adſcribendos eſſe duxi:

* Euripides in Hippolyto v. 95.
A. Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις ΧΑΡΙΣ;
B. ΠΛΕΙΣΤΗ γε ——

—Ἀλλὰ

PARS III.

——Ἀλλὰ καὶ κυλίχνιον
Ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου
Ἀτρέμα ΠΑΡΕΞΕΣΤΗΚΟΤΟΣ, ἀλιτήριος
Καὶ ΔΗΜΟΛΟΙΧΟΣ ἐπεχόρευε δαψιλὴς
Θέρμος πενήτων καὶ τρικλίνου συμπότης.

Ita ſcribendi iſti verſiculi, qui vulgo depravatiſſimi ſunt, et viros doctiſſimos eluſerunt. Θέρμος δημολοιχὸς eſt *lupinus lardo unctus*. Optime expreſſit Horatius:

Uncta ſatis pingui ponentur oluſcula lardo.

Dicitur autem δημολοιχὸς, ut κνισολοιχός. De quo nos ſupra. Vulgo inepte legitur, δημόνικος. Feſtive vero, τοῦ πεντωβόλου ἀτρέμα παρεξεστηκότος. *Vini viliſſimi et ſubvapidi. Five farthings a bottle.* Interpretes hic nihil viderunt. Verbo utitur Ariſtides, vol. i. p. 255. Πάντα γὰρ ἤδη μετὰ τοῦτο τὸ ὕδωρ γίνεται πειρωμένοις, οἷον εἴ τις μετὰ ἀνθοσμίαν οἶνον ΤΩΝ ΕΞΕΣΤΗΚΟΤΩΝ τινὰ πίνοι. *Qui enim hanc guſtaverint, iis alia jam aqua quævis ſordet, ut ſi quis poſt vinum fragrans* VAPPAM *bibat. Vinum fugiens* vocant Latini. Cicero, Offic. iii. 23. *Qui* vinum fugiens *vendat ſciens, debeatne dicere?* Atque hinc explicandus Nicander Ther. ver. 603. quem nemo Interpretum intellexit:

Πῖνε δὲ μεσζάμενος κυάθῳ τρὶς ΑΦΥΞΙΜΟΝ ΟΙΝΟΝ.

PARS III. Ubi Schol. Ἀφύξιμον, παρὰ τὸ ἀφύσσειν. Quod ridiculum, et hominis imperitiſſimi eſt. Οἶνος ἀφύξιμος eſt *Vinum non fugiens*. Ariſtophanes: Οἶνος μὴ τροπίας. Heraclides in Alleg. Homer. p. 456. οἶνον ΑΚΛΙΝΗ vocat. Virgilius *vinum firmum*, Georg. ii. 97.

Sunt etiam Amminea vites, firmiſſima vina.

ΤΡΩΚΤΗΣ. Ὁ ἐκ παντὸς κερδαίνων. Οἷον ἀποτρώγων.] Homer. Odyſſ. Ξ. 289.

Δὴ τότε Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς,
ΤΡΩΚΤΗΣ ——

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Conſulendus autem Euſtathius et veteres Grammatici ad Homerum. Hinc Πολυτρώκτης Antiphani in Epigrammate venuſtiſſimo apud Jenſium, p. 310. Carmen integrum, quod miſere corruptum eſt, et viros in hac arte primarios fruſtra exercuit, hic, in gratiam lectoris eruditi, emendatum ſubjiciam:

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτοῦ ΜΕΛΟΣ, ἢ γλυκὺς ἦχος
Ψαλμῶν, ἢ τριγέρων νεκτάρεος Βρόμιος·
Ἢ πεῦκαι, ΚΩΜΟΙ, στέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ δειπνῶν
ΛΑΘΡΑ ΠΟΛΥΤΡΩΚΤΑΣ χερσὶ τίθησι τόκους·
Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκεν· ΑΕΙΝΗΣΤΙΝ δὲ παρέρπω
Νεκρὸν, ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.

Eleganter

Eleganter poeta τόκυς πολυ[τρ]ώκ[τ]ας, *uſuras edaces*, quas *clanculum* ſcilicet digitis computabat noſter Alfius. Deinde recte et ſubridicule, νεκρὸν ἀέτησιν, de homine qui genium ſuum defraudat, et, dum vivit, mortuus eſt.* Quod ex ſequentibus patet. Vocem autem ἦσις, ut alios taceam, uſurpat Matro ὁ παρῳδὸς apud Athenæum, lib. iv. p. 134. PARS III.

ΝΗΣΤΙΣ ΑΛΛΟΤΡΙΩΝ εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων.

Cætera plana et perſpicua ſunt. Confer nos ſupra, ad v. Ἄκρατος.†

ΤΡΥΜΗ. Ὁ τετρυμμένος σφόδρα καὶ πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασιν.] "Ariſtoph. Nub. ver. 447.

Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη.

"Ad quem locum Scholiaſtes: Τρύμη. Ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι." *Kuſter*. Obſervavimus non ſemel Suidam Scholiis antiquioribus eſſe uſum, atque iis haud paulo elegantioribus, quam quæ nunc habemus. Quod ex hoc loco manifeſtum eſt. Eleganter Suidas, ὁ τετρυμμένος, ſive, τετριμμένος καὶ πεπερονη-

---

* Id quod ΝΕΚΡΟΒΙΟΝ vocat Scholiaſtes ad Ariſtoph. Plut. v. 555.

† In ſupra ſcriptum Antiphanis Epigramma vide Brunck Analect. vol. iii. p. 178.

μένος

PARS III. μένος ἐν τοῖς πράγμασι. Nam Τρύμη eſt περόνης, ſive *fibulæ* foramen. Τὴν ὀπὴν exponit Scholiaſtès. Quod non animadvertit Kuſterus. Hinc πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασι. *Qui negotiis affixus et exercitatus eſt. Button'd to buſineſs.* Iſta eſt vis voculæ ἐν, quam minus perſpectam habuerunt viri eruditi.* Vide nos infra, ad v. Χοιροκομεῖον. Verbo προσπερονᾷν utitur Xenophon, Exped. Cyr. lib. vii. 3. 10. Καὶ ἄρτοι ζυμῖται μέγαλοι ΠΡΟΣΠΕΠΕΡΟΝΗΜΕΝΟΙ ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι.†

ΤΡΥΧΩΘΕΙΣ. Πιεσθείς. Ἢ Φανερωθείς.] " Sic " etiam Photius in Lexico inedito. At inter" pretatio non parum eſt ſuſpecta." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Recte Suidas, Τρυχωθεὶς, ΦΑΝΕΡΩΘΕΙΣ. Idem τρυχῦν, ſive τρύχειν, et τρίβειν. Heſych. Τρίβοντες, λειῦντες, ἢ ΦΑΝΕΡΑΝ ποιῦντες. Quare Suidæ interpretatio minime rejicienda eſt.‡

ΤΟΙΙΝ. Ἀντὶ τῦ, σοί. Δωρικῶς. Καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων τοῖιν. Ἀλλ' ἐπένευε.]

---

* Syneſius in Epiſt. cxxi. Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι, καὶ ἐγκαταδεδειμμένον ἐν πράγμασιν.

† Item Plato in Phædon. § 33. p. 224. Edit. Forſter. Ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὥσπερ ἧλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν (ψυχὴν) πρὸς τὸ σῶμα καὶ ΠΡΟΣΠΕΡΟΝᾼ, καὶ ποιεῖ σωματοειδῆ, δοξάζουσαν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι, ἅπερ ἂν καὶ τὸ σῶμα φῇ.

‡ Sed ἀντὶ τῦ, φανερωθεὶς, forſan legendum φθαρείς. Suidas ſupra: Ἐκτρυχωθείς. Ἐκπιασθείς. ΕΚΦΘΑΡΕΙΣ. Ita Heſych. Ἐκτρυωθεὶς, (lege Ἐκτρυχωθεὶς) ΦΘΑΡΕΙΣ.

" Imo

"Imo Dorienſes τεὶν dicunt pro σοὶ, non vero "τοῖιν. Quare nota hæc inutilis eſt. Cæ"terum exemplum ſequens ex Anthologia "Epigrammatum depromptum eſt; quamvis "locus nunc non ſuccurrat." *Kuſter*. Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Anthol. lib. vi. p. 573. Ipſum Carmen apponam:

Ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
Κειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας. Εὔξατο δ' οὕτως
Καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.

Quæ ſequuntur apud Noſtrum, ad tertium diſtichon pertinent, quod hodie deſideratur. Scribendum autem videtur:

Τοῖινδ'. Ἀλλ' ΕΠΙΝΕΥΕ ——

Ἀπὸ κροτάφοιν τοῖινδε. *Ab hiſce temporibus*. Idem τοῖινδε et τῶνδε. Quomodo locutus eſt Crinagoras in Epigrammate gemello apud Reiſk. p. 38.

——Καὶ αὐτίκα ΤΩΝΔ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλειδὴν πολίης ἄχρις ἄγοιτε τριχός.

Verbo utitur Homerus, Iliad. N. 66.

ΤΟΙΙΝ Δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.

Quæ ſequuntur, Ἀλλ' ἐπίνευε, ſunt verba Lyconis

PARS III. conis, ſive poetæ ad Phœbum. Quod in hujuſmodi titivilitiis uſitatum eſt.*

ΤΥΛΑ ΚΑΙ ΤΥΛΟΣ——Πολύβιος· Τῆς πέτρας αὐτοῖς δυσχρηςίας παρεχέσης, διὰ τὸ δεῖν τρῆμα ποιεῖν ἐν αὐτῇ τοῖς τύλοις κρατῦσι τὴν σύριγγα τὴν προσαγομένην.] Locus Polybii alibi non exſtat. Scribendum autem, δυσχρηςίαν. Quomodo recte exhibere video Editionem Mediolanenſem. Οἱ τύλοι ſunt *fulcra*, ſive *retinacula* ſyringos. Τὰς ΕΞΕΧΟΝΤΑΣ ἥλυς recte interpretatur Photius. Κραταιὰς vocat Homer. Il. I. 214. Cæterum vox Τύλος proprie uſurpatur de *humeris calloſis* ſive *oneri geſtando induratis*. Heſych. Τύλοι, τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἀχθοφόρων τυλώματα. Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 860. Τύλον δὲ. ἀρσενικῶς ἔλεγον ΤΟΥ ΩΜΟΥ ΤΟ ΤΕΤΤΥΛΩΜΕΝΟΝ καὶ πεπιλημένον, καὶ τετριμμένον· ὅποιον πολλάκις ἐπὶ τῦ ὤμυ γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις ἐκ τῦ βαςάζειν τι συνεχῶς. Ita legendus iſte locus, auctoritate Suidæ.

* Vide Cl. Brunck in Analect. vol. ii. p. 114. qui integrum hoc Epigramma ita dedit ex Cod. Vat. unde Suidas emendandus.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰέλυς
Κειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας. Εὔξατο δ' ὕτως
Καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.
Τοίην ἀλλ' ἐπίνευε. τίθει δέ μιν, ὡς πρό γε τοῖον,
Ὣς αὖτις πολιῷ γήραϊ νιφόμενον.

Hinc

Hinc ὦμοι ἀτύλωτοι Callimacho in Dian. ver. 213. PARS III.

——— ΑΤΥΛΩΤΟΙ δέ σφιν ὦμοι
Δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.

Ita ſcribendus eſt iſte locus; qui omnes Criticos eluſit. Vulgo legitur, ἀσύλωτοι. Quod ne Græcum quidem eſt. Nos veram atque elegantem lectionem abſque controverſia Callimacho reſtituimus. Ὦμοι ἀτύλωτοι ſunt *humeri oneris immunes*. Quales Dianæ atque ejus ὁμοθήρων. Notanda autem vox Ἀτύλωτος, quam haud alibi temere reperias.*

ΤΥΝΟΥΤΟΝΙ. Δεικτικῶς. Ἀντὶ τοῦ, μικρόν.] Scribendum, Τυννουτονί. Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Nub. ver. 876.

Εὐθύς γέ τοι παιδάριον ὢν ΤΥΝΝΟΥΤΟΝΙ.

Ut a τοῖος τοιοῦτος, ſic a τυννὸς τυννοῦτος. Qua voce utitur non ſemel Ariſtophanes. Heſych. Τυννὸς, μικρός. Idem, Τυννοῦν, τὸν μικρόν. Scribe, ΤΥΝΝΟΥΤΟΝ, μικρόν. Cæterum voce τυννὸς utitur Callimachus apud Apollon. Dyſc. in Excerpt. p. 433. Μοῦσαί νιν ἑοῖς ἐπίτυνον ἔθεντο. Quæ ita reformanda et ſupplenda ſunt:

---

* Sed in iſta voce apud Callimachum τὸ λ duplicari debet ob metrum. De quo Athenæus lib. ii. 24. p. 65. Ἁλίσκονται δ' αὗται (συκαλίδες) τῷ τῶν σύκων καιρῷ· διὸ βέλτιον ὀνομάζοιντ' ἂν δι' ἑνὸς λ. Διὰ δὲ τὸ μέτρον Ἐπίχαρμος διὰ τῶν δυοῖν εἴρηκεν.

——— Μοῦσαί

PARS III.

——Μῶσαι νιν ἑοῖς ἔπι ΤΥΝΝΟΝ ἔθεντο
Γῶνασι ——

Theocrit. Idyll. xiii. 53.

Νύμφαι μὲν σφετέροις ΕΠΙ ΓΟΥΝΑΣΙ κῶρον ἔχοισαι.

ΤΥΠΟΣ. Χαρακτήρ. Πρόσειπε τῶτῳ πολλὰ παρ' ἐμῶ. Ὃν εἰ προλαβὼν Ἀριστείδην Ἑρμῶ λογίω τύπον εἰς ἀνθρώπως ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἔτυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πλέον ἐστὶν ἢ τύπος. *Huic meo nomine dic plurimam ſalutem: quem ſi, ut ante Ariſtidem, ſic hunc Mercurii eloquentiæ præſidis typum dixerim, vix eum pro meritis laudem. Eſt enim plus quam typus.*] " Locus non ſatis ſanus mihi " videtur, cujus neſcio an verum ſenſum in " verſione expreſſerim." *Kuſter.* Deprompſit hunc locum Suidas ex Syneſii Epiſt. ci. p. 240. Ed. Petavii, ubi ita legitur: Πρόσειπε παρ' ἐμῶ πάνυ πολλὰ τὸν σεβασμιώτατον Μαρκιανὸν, ὃν εἰ προλαβὼν Ἀριστείδην Ἑρμῶ λογίω τύπον εἰς ἀνθρώπως ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἂν ἔτυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πλέον ἐστὶν ἢ τύπος. *Salutem meo nomine etiam atque etiam impertias venerabili imprimis Marciano, quem,* ſi ante Ariſtidem, *Mercurii eloquentiæ præſidis typum ad homines perveniſſe dixiſſem, non eſſem ejus merita adſecutus. Eſt enim plus quam typus.* Atque hinc videas quam longe aberrarit in Græcis vertendis Cl. Kuſterus. Reſpexit autem Syneſius, quod nemo vidit, ad

ad Ariſtidem Sophiſtam, vol. ii. p. 307. Καὶ τολμῶσι καὶ περὶ Δημοσθένους, ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ΕΡΜΟΥ ΤΙΝΟΣ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΤΕΛΘΕΙΝ, ὅ, τι ἂν τύχωσι βλασφημεῖν. *Atque etiam de Demoſthene, quem tanquam Mercurium aliquem in terras deſcendiſſe arbitror, nihil non audent effutire.** Huc facit Julian. Orat. vii. Βούλει τὸ μετὰ τοῦτο τὴν πάνσοφον ὑπαγορεύσω σειρῆνα, ΤΟΝ ΤΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ ΕΡΜΟΥ. Item Eunapius in Proæreſio: Οἱ δὲ θεὸν ἔφασκον, οἱ δὴ ΕΡΜΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ. Damaſcius, in vita Iſidori apud Photium p. 1029. Τὸ μὲν πρόσωπον ὀλίγου τετράγωνον ἦν, ΕΡΜΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΣ ΙΕΡΟΣ. Cæterum notandum, hujus phraſeos, quæ a viris doctis tantopere celebrata eſt, auctorem exſtitiſſe Ariſtidem. Quod ex Syneſio manifeſtum eſt. PARS III.

ΤΥΡΒΑΖΗι. Ἑτοιμάζῃ. Οἱ δὲ, φροντίζεις.] Reſpexit, ut videtur, Suidas ad Lucam x. 41. Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ ΤΥΡΒΑΖΗι περὶ πολλά. *Turbaris*, ſive *multis negotiis circa res domeſticas diſtineris*. Quomodo Ariſtophanes in Pac. 1007.

Καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ΟΨΩΝΟΥΝΤΑΣ ΤΥΡΒΑΖΕΣΘΑΙ.

---

* Vide Wyttenbach. Epiſt. Crit. p. 37.

Atque

PARS III. Atque hinc intelligendus Alexis Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 336.

> ΤΥΡΒΑΖΕ, Μάνη· γαςρὸς ὀδὲν ἥδιον.
>
> *Cura, Manes, ut ſint omnia ad cœnam parata.*

Stir about, Manes. Μάνης eſt nomen ſervi. Hic ſenſus loci eſt, quem perperam accepit magnus Caſaubonus. Verbo utitur Sophocles apud Plutarchum, De Audiend. Poëtis:

> Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, ὀδ' ὁρῶν Ἄρης
> ΣΥΟΣ προσώπῳ πάντα ΤΥΡΒΑΖΕΙ κακά.

Quibus Æſchylum imitatus eſt apud Athenæum, lib. ix. p. 375.

> Θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ΥΟΣ,
> Ἣ πολλά γ' ἐν δόμοισιν εἴργαςαι κακὰ,
> Δονῦσα ϗ τρέπῦσα ΤΥΡΒ' ἄνω κάτω.

Ubi notanda vox Τύρϐα, quam non alibi legiſſe meminit doctiſſimus Animadverſor. Idem τύρϐα et σύρϐα. Heſychius: Σύρϐα, μετὰ θορύϐȣ. Zenobius, Proverb. vi. 1. Συρϐήνης χορός. Αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν. Ἀπὸ τȣ̃ τινὰς ΤΟΙΣ ΥΣΙΝ ἐπιφωνεῖν ΣΥΡΒΑ.

> ΤΥΡΟΦΟΡΟΝ. Ἐν Ἐπιγράμματι·
>
> Αἰχμητὰν δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα, ϗ πλακόεντα
> Παῖς Ἡγησιδίκȣ, πίονα, τυροφόρον.]

Hoc

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 573. ubi legitur, ἀπέθυσεν. PARS III.

ΤΥΦΗΡΕΑ. Τυφωνικήν.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνε τυφήρεα λύχνον,
Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ.]

Integrum Epigramma, ex quo diſtichon hoc decerptum eſt, legitur Anthol. lib. vi. p. 561. Quod et recte monuit Kuſterus. Carmen ipſum, quod Antipatri eſt, hic ſubjiciam:

Λαμπάδα κηροχίτωνα Κρόνε τυφήρεα λύχνον,
Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ,
Ἀντίπατρος Πείσωνι φέρει γέρας. Ἢ δέ μ' ἀνάψας
Εὔξηται, λάμψω φέγγος ἀκεσσόθεον.

Percommode adnotarunt viri docti hunc cereum Piſoni dono dari Saturnalibus. Quod verum eſt. Saturno enim cereos accendere erat moris. Quod ex Macrobio conſtat.* Hinc Κρόνε λύχνος. *A Chriſtmas candle.* Quid ſit autem λύχνος τυφήρης nemo Interpretum explicavit. Intelligendus autem lychnus ἐκ τύφης factus. Ut a κλίνη κλινήρης, ſic a τύφη τυφήρης. Eſt autem τύφη, *herba paluſtris,* quæ lucernis faciendis inſerviebat: de qua Strabo, lib. v. p. 346. ΤΥΦΗ τε καὶ ΠΑΠΥΡΟΣ, ἀνθήλη τε πολλὴ

* Vide et Joſ. Scaliger. ad Varro. p. 180.

καλακομίζεται

PARS III. καλακομίζειν πολαμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην. Ad quem locum conſulendi Interpretes: conſulendus et Cl. Salmaſius ad Solinum, p. 75. Cæterum in verſu poſtremo ſcribendum ἀκουσίθεον. Quomodo recte legitur apud Suidam in v. Confer etiam Noſtrum ſupra, v. Πάπυρος.

ΤΥΦΟΣ. Ἀλαζονεία. Μανία. Ὁ δὲ τοιοῦτος ἀγνοεῖ καὶ ὡς τετύφωται.] Polybius, lib. iii. p. 322. Ὡς εἴ τις οἴεται κυριώτερόν τι μέρος εἶναι στρατηγίας τοῦ γνῶναι τὴν προαίρεσιν καὶ φύσιν τοῦ τῶν ἐναντίων ἡγεμόνος, ΑΓΝΟΕΙ ΚΑΙ ΤΕΤΥΦΩΤΑΙ. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas. Haud diſſimile illud Pauli ad Timotheum, Epiſt. i. vi. 3. Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις—ΤΕΤΥΦΩΤΑΙ ΜΗΔΕΝ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ.

ΤΥΦΩΣ.

Καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.]

Scribendum, γενναῖος. Quomodo recte legitur apud Ariſtoph. Eq. ver. 508. Idem autem τυφὼς et τυφὼν. Græci magiſtri ἄνεμον καταιγιδώδη non male interpretantur. Hinc ἄνεμος τυφωνικός. Angl. *A hurricane.* De quo Lucas, Act. Apoſt. xxviii. 14. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων. Ubi MS. Alexand. Εὐρακύλων. Quod Grotio et

et Bentleio noſtro in primis adriſit. Sed neutra vox proba eſt. Utramque ſpuriæ notæ manifeſto arguit forma vitioſiſſima. Nam, ut aït Poëta, PARS III.

Deſinit in piſcem mulier formoſa ſuperne.

Bentleii autem lectio, tum forma, tum ſenſu plane deſtituta eſt. *There aroſe againſt it a tempeſtuous wind, called the north-eaſt wind.* Quiſquamne credat ita ſcripſiſſe Lucam? Sed vera lectio in vicinia eſt. Reſcribo, ut mihi quidem videtur, certiſſime: Ἄνεμος τυφωνικὸς ὁ καλούμενος ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ. *Ventus turbulentus* Euryclydon *vocatus.* Quemadmodum recte exhibere jam video MS. Petavianum. Nimirum ventus τυφωνικὸς *longe lateque* fluctus ciet: hinc non ineleganter Εὐρυκλύδων appellatus. Dicitur autem Εὐρυκλύδων, ut Εὐρυλόγος, Εὐρύχωρος, Εὐρύκολπος, Εὐρυλείμων, atque alia ejuſdem notæ ſexcenta. Vocem, quod gaudeo, agnoſcit Etymologus, cujus verba adſcribam: Τυφών. Παρὰ τὸ τύφω, τὸ καίω· τύφων γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνέμου σφοδρὰ πνοή. Ὃς καὶ ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ καλεῖται. Nihil verius aut elegantius. Sed aliud hic eſt, et exquiſitius quidem; quod omnes Interpretes fugit. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικός. Ubi neſciunt viri eruditi, quonam referendum ſit illud αὐτῆς. Joannes Boiſius, vir doctiſſimus, et Canoni-

PARS III. cus quondam Elienſis, vocem πρώρας hic ſubaudiendam exiſtimavit. Sed fallitur vir optimus. Eleganter Lucas, ἔβαλε κατ' αὐτῆς, ſcil. προθέσεως. Quæ vox modo præceſſit. Idem ἔβαλε κατ' αὐτῆς, et κατέβαλεν αὐτῆς. *De propoſito dejecit.** Sic Lucas infra: Ἐκώλυσεν αὐτοὺς τοῦ βουλεύματος. Quod perinde eſt. Quare locus ita tandem ſcribendus et interpretandus videtur. Ὑποπνεύσαντος δὲ νότου, δόξαντες ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ κεκρατηκέναι, ἄραντες ἆσσον παρελέγοντο τὴν Κρήτην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ΕΒΑΛΕ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΣ ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ. *But when the ſouth wind blew ſoftly, ſuppoſing that* THEY HAD OBTAINED THEIR PURPOSE, *looſing thence they ſailed cloſe by Crete. But not long after there aroſe a tempeſtuous wind, called* EURYCLYDON, WHICH TOTALLY DISCONCERTED THEM. Qui ſenſus integerrimus eſt.

---

* Eunapius in Ædeſio p. 58. Ὁ μὲν——θεῖον ᾤηθη, καὶ τῆς ἐπιβολῆς ἐπαύσατο, καταγελάσας τῆς προθέσεως ὅ,τι καὶ ἐνεχείρησεν. Polybius apud Suidam, v. Ἀπίστησιν. Ἐκεῖνοι γὰρ ὄντι σκότους, ὄντι χειμῶνος μέγεθος ἀπίστησιν οὐδέποτε τῆς προθέσεως. Sed imprimis Euripides in Her. Fur. v. 759.

Τίς ὁ θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων, θνητὸς ὤν,
Ἄφρονα λόγον ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ
ΚΑΤΕΒΑΛ', ὡς ἄρ' οὐ σθένουσι θεοί;

PARS III.

Υ.

ΥΔΩ. Τὸ ᾄδω. Ὕδειν ἔοικε. Καὶ Ὑδέοιμι, ἀντὶ τȣ̃, ὑμνοῖμι.

Αἴθρην τε εὔτεκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.]

Verſus laborat. Reſcribo,

Αἴθρην ΤΗΝ εὔτεκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.

Eſt autem Callimachi, ni fallor, in Hecale. Æthra enim mater Theſei: de quo Callimachus in Hecale. Verbum autem ΥΔΕΙΝ alibi uſurpat noſter Poëta. Hymn. in Jov. ver. 76.

Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ΥΔΕΙΟΜΕΝ Ἡφαίστοιο.*

ΥΔΩΡ ΔΙΑΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΝ. Ἀντὶ τȣ̃, ἐσκεδασμένον καὶ παντελῶς ἄχρηστον. Δαβίδ.] Reſpexit Suidas ad Pſalm. lviii. 6. Ἐξȣδενωθήσονται ὡσεὶ ὕδωρ διαπορευόμενον. *Like water that runneth apace.*

ΥΔΡΟΧΕΙΑ. Δεξαμεναί. Ὀλκὸν τȣ̃ ὕδατος ἐπεσκεύασε, καὶ ὑδροχεῖα ἐπενόησεν.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 124.

ΥΕΤΟΣ. Τὸ υ μακρόν. Ἄγον μέγαν ὑετὸν ἔστη.] Inepte Interpres: *Ingentem pluviam admirans*

* De his locis Callimachi vide nos in Cur. Noviſſ. ad v. Ὕδω.

 ſtetit.

ſtetit. Scribendum, Ἄγων. Eſt autem pars poſtrema Hexametri: de quo nos ſupra ad v. Μᾶσον.

ΥΜΕΝΑΙΩΝ. Γαμικῶν ὕμνων. Ὑμέναιος γὰρ ἐκείνων Λυδὸς ᾄδεται.] Ex quo fonte hoc fragmentum deprompſerit Suidas, equidem neſcio et poſteri forſan neſcibunt. Quid ſit autem ὑμέναιος Λυδὸς, ſive Λύδιος, nemo Interpretum intellexit. Rem ſatis manifeſtam dabit Apuleius de Aſino: *Jam feralium nuptiarum miſerrimæ virginis choragium ſtruitur. Jam tædæ lumen atræ fuliginis cinerem arceſſunt, et ſonus tibiæ Zygiæ mutatur in* QUERULUM LYDIÆ MODUM. Vox autem Ὑμέναιος, quod jam moneo, formæ adjectivæ quodammodo eſt. Hinc nunc de *deo nuptiarum præſide*, nunc de *hymno nuptiali* uſurpatur. Ὑμέναιος θεός. Ὑμέναιος ᾠδή. Recte autem Ὑμέναιος ᾄδεται. Schol. ad Ariſtoph. Av. ver. 1440. Ὑμὴν ὦ Ὑμέναιε. Ἤιδετο τοῦτο ἐν τοῖς γάμοις. Charito Aphrodiſienſis, lib. i. ΥΜΕΝΑΙΟΣ ΗιΔΕΤΟ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν. Ita quoque locuta eſt Erinna in Epigram. apud Jenſium et Wolfium. Quod et exhibet Cl. Reiſkius, in Antholog. p. 123. et ante eum Cl. Heringa in Obſervat. Crit. p. 197. Sed depravatum omnes et neutiquam intellectum. Nos Carmen integrum, quod

elegans

elegans in primis eſt, idque emendatum, hic ſubjiciemus: PARS III.

Νύμφας Βαυκίδος εἰμὶ, πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ.
Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα. Τὰ δέ τοι καλὰ ΜΕΥ ΠΟΘΟΡΩΝΤΙ
Ὄμματα τὰν Βαύκυς ἀγγελέοντι τύχαν,
Ἡ τὰν παῖδ', Ὑμέναιος ἐφ' αἷς ΠΟΛΥΣ ΗιΔΕΤΟ πεύκαις,
Τᾶδ' ἐπὶ ΚΑΔΕΥΤΑΣ ἔφλεγε πυρκαϊᾶς.
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ἀοιδὰν
Ἐς θρήνων γοερῶν φθέγμα μεθαρμόσαο.

In Hexametro ſecundo legebat Cl. Reiſkius, τῷ κοθορῶντι. Quod ne Græcum quidem eſt. Quin et hominem fefellit vocula τοι, quæ Dorum eſt. Nos veram lectionem vidimus. Tertius Hexameter mutilus erat. Nos recte ſupplevimus, πολὺς ἤδετο. Quod elegans eſt, et ſupra captum Librariorum. Homer. Iliad. Σ. 493.

——ΠΟΛΥΣ Δ' ΥΜΕΝΑΙΟΣ ὀρώρει.

Deinde recte MS. καδευτᾶς, ſive κηδευτᾶς. Quod viros doctiſſimos admodum torſit.* Idem Κη-

* Sed MS. Muſgrave legit καδετάς.

PARS III. δυτᾶς et Δακρυτᾶς. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 342.

—— ΔΑΚΡΥΤΑ καλὰ χθονὸς ΗΡΙΑ τεῦχον.

Denique Hexameter poſtremus in MS. mutilus eſt. Nos vocem προκέλευθον ex ingenio ſupplevimus. Nec fruſtra id quidem. Epigram. Anthol. lib. vii. p. 598.

Κιχλίζεις χρεμέτισμα ΓΑΜΟΥ ΠΡΟΚΕΛΕΥ-
ΘΟΝ ἱεῖσα.

Bauco autem eſt puellæ mater, quæ qualem filiam amiſerit et in rogum impoſuerit, indicant oculi venuſti *Baucidis*. Hæc mens Epigrammatis eſt, quam nemo Interpretum perſpexit. In Hymenæo autem celebrando αὐλὸς in primis uſitatus. Heſychius: Ὑμέναιος, τὸ τοῖς γαμοῦσιν ΕΠΑΥΛΟΥΜΕΝΟΝ. Achilles Tatius, in Amor. lib. v. p. 315. Ἐμοὶ μὲν ΥΜΕΝΑΙΟΝ ἄγειν (lege ᾄδειν) δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων ΑΥΛΗΜΑΤΑ. Lucian. in Dial. Meretric. ii. Καὶ ΑΥΛΗΤΡΙΔΑΣ καὶ θόρυβον καὶ ΥΜΕΝΑΙΟΝ ΑΙΔΟΝΤΑΣ. Atque hinc corrigendus Orpheus, Argon. ver. 1337.

Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κύριον ἄνθος
Αἰνόγαμος Μήδεια ΔΥΣΑΥΛΗΤΟΙΣ ΥΜΕ-
ΝΑΙΟΙΣ.

Vulgo legitur δυσαινήτοις. Sed noſtra emendatio

proculdubio

proculdubio vera eſt.* Porro duplex erat Hymenæus, ſive *hymnus nuptialis*, κατακοιμητικὸς et διεγερτικός. De hoc intelligendus Æſchylus ἐν Δαναΐσιν, apud Schol. ad Pindar. Pyth. iii. PARS III.

Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Ἕως τ' ἐγείρω πρευμενὴς τοὺς νυμφίους
Νόμοις ἀοιδῶν σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Ita locum iſtum legendum monuit Cl. Heathius. Sed Schol. Νόμοισι θέντων. Quod antiquum eſt, et Æſchylum ſapit. Legebam aliquando,

Νόμοις ΓΕΡΟΝΤΩΝ, σὺν Κόροις τε καὶ Κόραις.

Quod pulchrum. Callimach. Del. 304.

Οἱ μὲν ὑπαείδουσι ΝΟΜΟΝ Λυκίοιο ΓΕΡΟΝΤΟΣ.

Sed illud verius. Οἱ θέντες ſunt *præcentores*. Alcman apud Hephæſt. p. 22.

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός·
Ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων. Ἐπὶ δ' ἵμερον
Ὕμνον καὶ χαρίεντα ΤΙΘΕΙ χορόν.

Hinc Νομοθέτης. Ὑμνοθέτης. Αὐλοθέτης. Quo nomine gaudet Minerva, in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 570.

* Sophocles ἐν Τρωΐλῳ, apud Schol. ad Pindar. Nem. iii. p. 350.

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ΑΦΘΟΓΓΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ.

PARS III.

Ὅσσον γὰρ μῶσαις ἐςέργμεθα, τόσσον Ἀθήνη
Ἐξ ἡμέων. Ἡ γὰρ παρθένος ΑΥΛΟΘΕΤΕΙ.

Quem locum minus recte acceperunt Editores. Minerva tibiarum inventrix: hinc αὐλοθετεῖν dicta. Quin et aliud reſtat, quod doctiſſimum Heathium fugit. Scribendum utique:

Κἄπειτ' ΑΝΕΙΣΙ λαμπρὸν ἡλίε φάος.

Suidas: Ἄνεισι. Ἀνέρχεται. Locus ita vertendus eſt:

Deinde oritur ſplendidum ſolis jubar,
Et placida Aurora ſponſos ſuſcitat
*Modis poëtarum, cum pueris et puellis.**

De Hymenæo autem καλακοιμητικῷ ſive *veſpertino* eleganter admodum Martianus Capella de Nupt. Philol. p. 305. *Itaque Hymenæus alacri tandem vigore luminatus, nec ipſe jam renuente Tritonide, ſic cœpit:*

* Hunc locum Æſchyli aliter legit atque vertit Cauſinus in Horapol. Hieroglyph. p. 244. Edit. Pauw.

Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίε φάος,
Ἕως τ' ἐγείρω πρευμενεῖς τὲς νυμφίες
Νομοῖσι θέντων, σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Deinde vero prodit lucidum ſolis jubar,
Interim excito benevoles conjuges
Legibus eorum, qui ſtatuerunt (hanc cantilenam) σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Aurea

Aurea flammigerum cum Luna ſubegerit orbem, PARS III.
Roſis jugabo lilia.
Virgo deuſque ſacro ſociabunt fœdera lecto:
Fulcris parate cinnama.
Heſperus intactam ſervet licet uſque puellam,
Nuptam videbis, Phoſphore.
Nec matris lacrymæ, preſſi nec viribus ungues
Nexus valebunt rumpere.
Ne thalamos metuas, eris hoc quod Juno Tonanti eſt,
Quæ nunc ſorore dulcior.

Carmen amœniſſimum et venuſtiſſimum, ſed non ſine nævo. Primum ſcribendum,

Nec MATRIS *lacrymæ, preſſi nec* VIRGINIS *ungues:*

Horatius in Carm. i. 6. 17.

——*prælia* VIRGINUM
Strictis in juvenes UNGUIBUS *acrium.*

Deinde repone, meo periculo:

——*eris* HUIC *quod Juno Tonanti eſt.*

Huic, i. e. *marito.* Nihil verius hac emendatione.

ΥΠΑΓΩΓΑΣ. Τὰς ἀναχωρήσεις—Καὶ πέρα τοῦ μετρίου δειμαίνοντας ἐς ὑπαγωγὴν μεταυίσασθαι. *Eoſque ultra modum formidantes ſeſe recipere juſſit.*] Hoc

PARS III. Hoc fragmentum legitur apud Agathiam, lib. ii. p. 55. quem vide. Nam noſter Interpres haud parum hallucinatus eſt.

ΥΠΑΡΧΩΝ. Προκατάρχων.—Τὸ ὑπάρχειν οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, καὶ προεῖναι, φθάνειν. Μένανδρος· Οὐχὶ παραλειφθέντας ὑμᾶς· δεῖ γὰρ ὑμῖν εὐνοεῖν, ἀλλὰ ὑπάρχειν τοῦτο.] "Eſt fragmentum mutilum et lacerum: cu-"jus proinde verſionem conſulto prætermiſi-"mus." *Kuſter.* Prior pars fragmenti hujus conclamata eſt, poſterior facile inſtauranda. Repono, Δεῖ γὰρ ὑμῖν ΟΥ ΝΥΝ ΕΥΝΟΕΙΝ. Poteris etiam ſcribere, Δεῖ γὰρ ὑμῖν ΟΥ ΝΥΝ ΕΙΝΑΙ, ἀλλὰ ὑπάρχειν τοῦτο. Quod veriſſimum videtur, et ad Suidæ mentem perquam adcommodatum. Ariſtoph. Eccleſ. ver. 114.

ΗΜΙΝ Δ' ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟΥΤΟ κατὰ τύχην τινά.

ΥΠΑΤΗ.

Νοῦσον ὅτ' εἰς ὑπάτην ὤλίσθανε, τέρμα τ' ἄφυκτον,
 Οἶδεν ἀριστείην ἐμφανὲς εἰς ἰδίην·
Πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἑὸν ξίφος—]

"Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod "integrum exſtat Anthol. lib. iii. cap. 5. Ibi "autem pro οἶδεν ἀριστείην rectius legitur εἶδεν "ἀριστείην." *Kuſter.* Utrum legas οἶδεν an εἶδεν, hilum

bilum non intereſt. Sed illud ἐμφανὲς vitii manifeſtum eſt. Lego et diſtinguo: PARS III.

——τέρμα τ' ἄψυχον
Εἶδεν, ἀριστεύην ΕΔΡΑΜΕΝ εἰς ἰδίην.

Illud ἔδραμεν quantivis pretii eſt. *Ad virtutem ſuam recurrit. Had recourſe to his valour.* Philippus Epigram. in eundem Anthol. lib. iii. p. 290.

Τῇ ζιμελεῖ νόσῳ κεκολυμένος ΕΔΡΑΜΕ θυμῷ
Ἐς πολέμων ἔργων ἄρσενα μαρτυρίην.

Hinc eleganter, ut ſolet, Maximus Tyrius xvi. 8. Εὖ πεφυκὼς ἀνὴρ, καὶ ΠΡΟΣ ΑΡΕΤΗΝ ΕΥΔΡΟΜΩΤΑΤΟΣ.

ΥΠΑΤΟΝ. Μέγαν. Ὑψηλόν. Ὕπατοι καὶ εἶδος ἰχθύος κητώδους, οἱ καλοῦνται καὶ πρόβατα καὶ πρέποντες. Ἀριθμοῖτο δὲ τούτοις καὶ ὁ ὄνος.] Antiquum hic obtinet noſter Suidas. Duas enim voces pro more confundit. Scribendum, ΗΠΑΤΟΙ καὶ εἶδος ἰχθύος. Athenæus, lib. iii. p. 108. Ἔστι δὲ καὶ ἰχθύς τις ΗΠΑΤΟΣ καλούμενος, ὅν φησιν αὐτὸς Εὔβουλος ἐν Λάκωσιν οὐκ ἔχειν χόλην. Ælian. Hiſt. Anim. lib. ix. cap. 38. Φωλεύει δὲ καὶ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς θαλάττης διαιτᾶται ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟΝ, καὶ οἱ καλούμενοι ΗΠΑΤΟΙ, καὶ ὥσπερ οὖν φιλοῦσιν ἁλιεῖς ὀνομάζειν ΠΡΕΠΟΝΤΑΣ.——Ἀριθμοῖτο δ' ἂν ἐν τούτοις καὶ Ο ΟΝΟΣ. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

PARS III.

ΥΠΑΙΜΑΚΕ. Διέφθειρεν. Οὔ σε κυνῶν γένος εἷλ' Εὐριπίδη, ἀλλ' ἀΐδης ϗ γῆρας ὑπαίμακεν.] "Vox ὑπαίμακε eſt corrupta: pro qua Anthol. "lib. iii. p. 396. rectius legitur, ὑπέκβαλε. "Sic enim ibi:

> Οὔ σε κυνῶν γένος εἷλ', Εὐριπίδη, ὐδὲ γυναικὸς
> Οἶςρος, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον,
> Ἀλλ' ἀΐδης ϗ γῆρας ὑπέκβαλε——

Kuſter. Recte vir doctiſſimus.* Sed aliud quid reſtat, quod fefellit Kuſterum. Reſcribo certiſſima, opinor, emendatione:

> Οὔ σε ΚΥΝΩΝ ΓΕΝΥΣ εἷλ', Εὐριπίδη——

Non te canum ora dilacerarunt, Euripides, ſed fata et ſenectus ſuſtulerunt. Quod omnino verum. Epigram. Anthol. lib. i. p. 70. de leone:

> Χὼ μὲν ἐνέκλεισεν ΦΟΝΙΑΝ ΓΕΝΥΝ——

Reſtituendus obiter Euripides in Ion. ver. 1427.

---

* Legendum vero γῆρας ὑπέρβαλε. Euripides apud Polybium lib. xii. p. 929.

> Δέδοικα δὲ μὴ
> Πρὶν ὑπερβάλῃ με γῆρας,
> Πρὶν ἂν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν,
> Καὶ καλλιχόρυς ἀοιδὰς,
> Φιλοςεφάνυς τε κώμυς.

Alciphron in Epiſt. XL. Lib. III. Ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. Vide nos in Cur. Noviſſ. ad v. Ὑπαίμακε.

Δράκοντες

Δράκοντες ἀρχαίων τι παγχρύσῳ γένυ
Δόρημ' Ἀθάνας ———

Scribendum ſine dubio,

——— ΠΑΓΧΡΥΣΟΙ ΓΕΝΥΝ.

Quod elegans in primis eſt. Huc egregie facit Epigramma apud Laërtium in Diogene, quod noſtram emendationem abunde confirmat:

Διόγενες, ἄγε λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος
Ἐς ἄϊδος; ἔλαβέ με ΚΥΝΟΣ ΑΓΡΙΟΝ ΟΔΑΞ.

ΥΠΕΔΥΣΑΝ. Ἐδεδύκεσαν. Παραυτίκα ἐπιτίθεται οἵασπερ πάλαι ὑπέδυσαν, ἐπετίθεντο.*] Interpretatio Suidæ frigida eſt, et nihil agit. Reſcribendum omnino: Ὑπέδυσαν. ΕΔΕΔΟΙΚΕΣΑΝ. Qui ſequitur locus elegans eſt, atque ita vertendus: *Confeſtim aggreſſi ſunt eos, quos ante ob timorem aggredi detrectaverant.*

ΥΠΕΛΘΕΙΝ. Ὑποδραμεῖν. Καὶ Ὑπελθούσης, ἀντὶ τοῦ, ἀπατησάσης. Οἱ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτῆς οὕτως ὑπελθούσης, ἅτινα ὑπονοήσαντες δόλον, ἀπῆλθον.] Accuſativus deſideratur ante verbum ὑπελθεῖν. Quare legendum, tum ſenſus tum Græciſmi gratia, τῆς γυναικὸς ΑΥΤΟΥΣ οὕτως ὑπελθούσης. Herodot. lib. vi. cap. 134. Καὶ φρίκη τε φρίκης ΑΥΤΟΝ ΥΠΕΛΘΟΥΣΗΣ, ὀπίσω τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰέναι. Heliodor. Æthiop. lib. ii. p. 104.

* Fortaſſe ἐπετίθεντο.

O

PARS III. Ὁ τότε εἰληχὼς δαίμων οἱονεὶ προσωπεῖον ΑΥΤΗΝ ΥΠΗΛΘΕ. Confer nos infra, ad v. Ὑπέρχεται.

ΥΠΕΜΕΙΝΑΝ. Προσεδόκησαν. Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοί.] Hæc ſunt verba Pſalmographi cxix. 95.

ΥΠΕΡΑΚΟΝΤΙΖΕΙΣ. — Φρύνιχος Μονοτρόπῳ·

—— Ἀλλ' ὑπερβέβληκε πολὺ τὸν Νικίαν
Στρατηγίας πλήθει τε καὶ εὑρήμασι.]

Poſterior Phrynichi ſenarius corruptus eſt et hiat turpiſſime. Quod miror non animadvertiſſe Kuſterum. Reſcribendum omnino:

ΣΤΡΑΤΗΓΙΩΝ πλήθει τε ΚΑΙ ΞΕΥΡΗΜΑΣΙ.

Id eſt, καὶ ἐξευρήμασι. Quod omnino verum eſt. Locus ita interpretandus eſt: *At ſuperavit longe Niciam numero præturarum et artibus imperatoriis.* Ariſtoph. Equit. ver. 882.

Τοιοῦτον ἢ Θεμιστοκλῆς οὐ πώποτ' ἐπενόησεν,
Καί τοι ΣΟΦΟΣ κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέν τοι
Οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ΕΞΕΥΡΗΜΑ τοῦ χιτῶνος.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo perperam, σοφόν. *In hujuſmodi artibus excellebat Themiſtocles.* Nihil verius. Atque hinc emendandum ſe offert Euripides in Supplic. ver. 903.

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς, σοφιστὴς πολλὰ τ' ΕΞΕΥΡΕΙΝ σοφά.

Verba

Verba ſunt de *Tydeo*, ſed verſus poſtremus futilis eſt, et male diſtinctus. Reponendum videtur:

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.
Δεινὸς σοφιστὴς, πολλὰ Δ' ἐξευρεῖν ΣΟΦΟΣ.
Non in verbis erat clarus, ſed in armis.
Acer ſophiſta, ſed re, non lingua ſophiſta.

Quod quidem elegans in primis, et Euripideum eſt. *Δεινὸς σοφιστὴς*, ſed in re et artibus belli, non verbis, *σοφιστής*. Hæc mens poëtæ eſt.*

ΥΠΕΡΑΝΤΛΟΝ. Πλήρη. *Οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον.*] Interpres ita reddit: *Illi autem vento pleno navigantes, ad inſulam tuto appulerunt.* Hoc *interpretari* non eſt. Vir doctiſſimus ad Luciani Timon. emendabat, *ποιησάμενοι τὸ πλοῖον*: Sed vulgatam lectionem agnoſcit Suidas: quod ex interpretatione ejus conſtat. Dici autem videtur vox *ὑπεράντλος* nunc de *nave*, nunc de *curſu navis*, nunc de *naviculario ipſo* denique. Quo poſtremo ſenſu uſurpat Diphilus Comicus apud Athenæum, lib. vii. p. 292.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ *ἀποθύει τις εὐθὺς ἀποβαλὼν*
Τὸν ἱστὸν, ἢ ΠΗΔΑΛΙΑ *συντρίψας νεὼς,*
Ἢ φορτία γ' ἐκρίψας ΥΠΕΡΑΝΤΛΟΣ *γενόμενος.*

---

* Confer Cl. Valcken. in Eurip. Hippol. p. 262. ubi de hoc loco agit. Sed *ἀντὶ τοῦ, ἐξευρεῖν*, forſan legendum, ΕΞΑΙΡΕΙΝ.

Ita

PARS III. Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Vulgo imperite admodum legitur, πηδάλιόν τι. Atque hinc corrigendus venit locus vexatiſſimus Maximi Tyrii, Diſſert. i. pag. 3. Ed. novæ: Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ δυσάντιδες καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες. *Nec faciet quod nauſeabundi facere ſolent*. Ita reddit Interpres. Sed illud δυσάντιδες ne Græcum quidem eſt: quod et recte vidit Cl. Marklandus. Verum de loco reſtituendo inter nos non convenit. Corrigebam, Δύσαντλοί τινες. Cl. Marklandus, Δύστηνοί τινες. Sed neutrum verum.* Legendum ſine controverſia: Ὥσπερ τῶν πλεόντων ΟΙ ΔΥΣΑΛΚΙΔΕΣ. Eſt autem Δύσαλκις *homo imbellis et ignavus, qui ad omnia imparatus et inidoneus eſt*. Id quod de nautis recentibus, et mari minus adſuetis, omnino verum eſt. Τὰς φαύλους τῶν πλεόντων vocat Lucianus in Jove Tragœdo. Dicitur autem Δυσάλκιδες ut Ἀνάλκιδες. Quam vocem uſurpat Homerus, Odyſſ. Δ. 334.

> Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
> Ἤθελον εὐνηθῆναι, ΑΝΑΛΚΙΔΕΣ αὐτοὶ ἐόντες.

Quoniam autem de Maximo Tyrio, homine ſane haud ineleganti, hic agitur, libet unum

---

* Recte tamen Cl. Marklandus. Ita Ariſteas apud Longinum § x. p. 29. Edit. noſtræ, 4to.

ΔΥΣΤΗΝΟΙ ΤΙΝΕΣ ΕΙΣΙΝ ——

Vide nos ad locum, p. 178.

atque

atque alterum locum ejuſdem ſcriptoris, qui in difficilioribus ſunt, et eruditiſſimos viros fruſtra exercuerunt, hic emendatos ſubjicere. Primus legitur Diſſert. xix. p. 231. Ὡς ἀπὸ τῆς Αἴτνης τὸ πῦρ ῥεῖ, ὡς ἐξ Αἰθιοπίας ὁ λοιμὸς ῥεῖ· καὶ τὸ μὲν πῦρ ἐπὶ γῆν ῥεῖ, καὶ ὁ λοιμὸς μέχρι τῶν Ἀθηνῶν προελθὼν ἔστη. *Ex Ætna ignis, ex Æthiopia peſtis defluit; ignis in terram, peſtis Athenas uſque defertur.* Quam *terram?* Locus manifeſto corruptus eſt, quem ita certo certius reſtituendum eſſe video: Καὶ τὸ μὲν πῦρ ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΗΝ ῥεῖ. *Ignis in Catanam fertur.* Eſt autem Catana urbs Siciliæ, ad radices Ætnæ. Hermog. de Invent. p. 169. ΡΕΙ ἀπὸ τῆς Αἴτνης ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΗΝ τὸ πῦρ συνεχῶς. Quæ gemina germana ſunt. Hinc intelligendus Tertullian. Apolog. p. 429. *Empedocles totum ſeſe Catanenſium Ætnæis incendiis donat.* Atque hoc rectum. NUNC videamus alterum. Eſt autem Diſſert. xxiv. p. 297. ubi ita legitur: Ἡσιόδῳ δὲ ᾄδουσιν αἱ Μοῦσαι τι ἄλλο, ἢ γυναικῶν ἔρωτας καὶ ἀνδρῶν, καὶ ποταμῶν ἔρωτας καὶ βασιλέων καὶ φυτῶν; *Jam apud Heſiodum quid aliud Muſæ canunt, quam virorum mulierumque amores, amores fluviorum, regum, ac plantarum?* Hæc ridicule depravata ſunt. Mendum quidem viderunt viri eruditiſſimi, ſed nihil ultra. Cl. Daviſius legit, ἀνέμων καὶ φυλῶν. Cl. Marklandus, θαλασσῶν καὶ φυλῶν. Neuter recte. Tu reſcribe, meo periculo:

PARS III. riculo: Καὶ ποταμῶν ἔρωτας καὶ ΑΛΣΕΩΝ καὶ φυτῶν. *Amores fluviorum, et* NEMORUM, *et plantarum.* Moſchus in Epitaphio Bionis, ver. 2.

Καὶ, ΠΟΤΑΜΟΙ, κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα,
Νῦν, ΦΥΤΑ, μοι μύρεσθε, καὶ ΑΛΣΕΑ, νῦν γοάοισθε.

ΥΠΕΡΔΕΞΙΟΝ ΧΩΡΙΟΝ. Εἶχον δ' ὑπερδέξιον, οἷον χαλεπώτατον.] Hæc ſunt verba Xenophontis in Exped. Cyr. lib. iv. p. 339. ubi recte legitur, Εἶχον δ' ὑπερδέξιον ΧΩΡΙΟΝ. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΥΠΕΡΕΠΥΡΡΙΑΣΕΝ. Ἀριστοφάνης· Ὁ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασεν. Ἀντὶ τοῦ, πυῤῥὸς ἐγένετο.] Locus Ariſtophanis exſtat in Ran. ver. 310.

Ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.

ΥΠΕΡΕΥΔΟΚΟΥΜΕΝΟΙ. Ὑπεραρεσκόμενοι. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὑπερευδοκούμενοι κατὰ πάντα τρόπον τῇ τοῦ Σκιπίωνος ὁμολογίᾳ, καὶ τῷ χωρισμῷ τῶν πραγμάτων.] Hæc Interpres ne vertit quidem: in quo judicium ejus laudandum eſt. Nam locus corruptus eſt, ſed ita ut facile redintegretur tamen. Reſcribendum omnino: καὶ ΤΩι ΧΕΙΡΙΣΜΩι τῶν πραγμάτων. Eſt autem χειρισμὸς τῶν πραγμάτων, *rerum adminiſtratio.* Suidas infra, v. Χειρισμόν. Ὥστε μὴ μόνον ἀλόγιστον, ἀλλὰ καὶ μανιώδη φαίνεσθαι ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. *Ut adminiſtratio illa non ſolum imprudens,*

imprudens, ſed etiam inſana videretur. Polybius, lib. iii. p. 321. Τὸν δὲ Φλαμίνιον ὀχλοκόπον μὲν καὶ δημαγωγὸν εἶναι τέλειον, πρὸς ἀληθινῶν δὲ καὶ πολεμικῶν ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ οὐκ εὐφυῆ. Idem, p. 1002. ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ἐπίληπτον καὶ ζηλωτόν. Idem in Excerptis Valeſii, p. 1475. Ὅτι δὲ εἰς ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ τις βλέψειε, τὴν ἀγεννίαν καταπλήττεσθαι καὶ τὴν ἀνανδρίαν. Quare utrumque fragmentum ſine dubio Polybio adjudicandum eſt. PARS III.

ΥΠΕΡΘΕΝ. Ἐπάνω. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Οἴκου καὶ κλεάνων χεῖρας ὕπερθεν ἔχειν.

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 573.

ΥΠΕΡΘΟΡΩΝ. Ὑπερπηδῶν. Τῆς Δήμητρος οὐ δυνάμενος ὑπερθορεῖν τὰς θύρας· θοροῦντα δὲ ἰέναι ἐπὶ τὸ μέγαρον.] "Vel ſcribe θοροῦντα, vel θορόντα." *Kuſter.* Nihil hic vidit vir doctiſſimus. Sunt hæc verba Herodoti, lib. vi. cap. 134. de Miltiade, ubi ita legitur: Τὸν δὲ ἀπικόμενον ἐπὶ τὸν κολωνὸν τὸν πρὸ τῆς πόλιος ἐόντα, ἕρκος θεσμοφόρου Δήμητρος ὑπερθορέειν, οὐ δυνάμενον τὰς θύρας ἀνοῖξαι· ὑπερθορόντα δὲ ἰέναι ἐπὶ τὸ μέγαρον. *Miltiades ad collem, qui ante urbem eſt, accedens, cum fores Cereris legiferæ aperire nequiret, ſeptum tranſiluit; et deinde in delubrum penetravit.* Quod hominis irreverentis eſt, et tangentis non tan-

 genda.

PARS III. genda. Cæterum ad hanc normam caſtigandus eſt Suidas.

ΥΠΕΡΚΥΠΤΩ. Αἰτιατικῇ. Ἰϛέον δὲ, ὅτι τὸ ὑπερκύπτω, ἡ μὲν ἔσω γραφὴ ἔχει αἰτιατικὴν, καὶ ὁ Πλέταρχος· ἡ δὲ Χαρίκλεια γενικῇ· Ὑπερκύψαντες τῦ ὄρυς. *Sciendum eſt τὸ ὑπερκύπτω apud nonnullos ſcriptores, ut et apud Plutarchum, cum accuſativo poni: apud Heliodorum vero, cum genitivo.*] "Nota hæc ſalebroſa eſt, in qua "vertenda non tam verborum, quam ſenſus "rationem habui." *Kuſter.* Nihil hic video, quod quenquam moretur. Kuſteri autem interpretatio futiliſſima eſt. Nimirum non intellexit vir doctiſſimus quid ſit ἡ ἔσω γραφή. Deinde Græca nonnihil laborant. Scribendum omnino: Ἰϛέον δὲ, ὅτι τὸ ὑπερκύπτω ἡ μὲν ἔσω γραφὴ ἔχει ΑΙΤΙΑΤΙΚΗι, καὶ ὁ Πλέταρχος· ἡ δὲ Χαρίκλεια ΓΕΝΙΚΗι. Dicit Suidas verbum ὑπερκύπτειν apud τὺς ἔσω, et Plutarchum, accuſativo gaudere: apud Heliodorum vero, genitivo. Quod verum eſt. Ἡ ἔσω γραφὴ eſt *Scriptura Chriſtiana,* ſive *Scripta Patrum Chriſtianorum.* Opponuntur ſcilicet οἱ ἔσω et οἱ ἔξω. Paulus in Prima ad Corinth. v. 12. Τί γάρ μοι καὶ ΤΟΥΣ ΕΞΩ κρίνειν; Οὐχὶ ΤΟΥΣ ΕΣΩ ὑμεῖς κρίνετε; ΤΟΥΣ ΔΕ ΕΞΩ ὁ Θεὸς κρινεῖ. Ad quem locum conſulendi Interpretes. Conſulendus et Cl. Kuſterus ad Suidam, v. Ἀμφισβήτησις. Atque hinc intelligèndus

Marcus

Marcus iv. 11. ΥΜΙΝ δέδοται γνῶναι τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ ΤΟΙΣ ΕΞΩ ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. Verbum autem Ὑπερκύπτειν cum accuſativo uſurpat Baſilius Magnus Homil. de Invidia: ΥΠΕΡΚΥΨΑΣ τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα. Item Euſebius, Demonſt. Evang. i. 5. ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ τὴν ὁρωμένην ἅπασαν κτίσιν.* Addo Plutarchum in Lycurgo: Ταῦρον ἐκτίνει μέγαν, ὃς ΥΠΕΡΚΥΨΑΣ τὸ Ταΰγετον ἀπὸ τοῦ Εὐρώτα πίεται. Locus autem Chariclеæ, ad quem reſpexit Suidas, legitur apud Heliodor. Æthiop. lib. i. ſub initium: Ἄνδρες ἐν ὅπλοις λῃστρικοῖς ΟΡΟΥΣ ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ. Atque hæc ad Suidam complanandum et illuſtrandum ſuffecerint.

ΥΠΕΡΟΥ ΠΕΡΙΤΡΟΠΗ. — Πλάτων Ἀδώνιδι·

Εἶτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπὴ γένηται.]

Platonis ſenarius claudicat, atque ita eſt ſublevandus:

Εἶτ' οὐχ ὑπέρου περιτροπή μοι γίνεται;

Quid? nonne hæc mihi piſtilli circumactio eſt?

---

* Idem in Præpar. Evang. lib. i. 6. Οἱ διανοίας καθαρωτάτοις ὄμμασι πᾶν τὸ ὁρώμενον ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ. Origen. Περὶ εὐχῆς, § 24. p. 46. Ἐπαιρόμενοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ διανοητικοῦ ἀπὸ τοῦ προσδιατρίβειν τοῖς γηΐνοις, —— καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὑψούμενοι, ὥστε καὶ ΥΠΕΡΚΥΠΤΕΙΝ τὰ γενητά.

PARS III.

ΥΠΕΡΠΑΙΕΙΝ. Ὑπερβαίνειν. Πλεονάζειν. Διὰ τὸ γεγονὸς ἐδὲ καθ' ὑπερβολὴν εἰκάσαι δυνατὸν ὂν ἐδενὶ τῶν ὄντων ἐςίν. Οὕτως ὑπερπαίει πάσας τῇ δεινότητι τὰς προειρημένας πράξεις.*] "Fragmentum hoc "ſalebroſum eſt, nec ſenſum ſatis planum ha-"bet." *Kuſter.* Scribendum videtur: ΔΙΟ τὸ γεγονὸς — εἰκάσαι δυνατὸν ἐδενὶ τῶν ὄντων ἐςίν. *Quare factum illud a nullo quidem mortalium ſatis æſtimari poteſt.* Τὸ γεγονὸς, eſt, *id quod acciderat.* Scriptor ἀνώνυμος apud Suidam v. Ἐξαυτῆς. Βιβλιοφόρον ἔπεμπον πρὸς τὸν Περσέα, διασαφῦντα ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ. *Tabellarium ad Perſeum miſerunt, qui, quod acciderat, ei ſignificaret.* Atque hinc reſtituendus venit Diodorus Siculus, lib. i. p. 28. Ἔπειτα παραλαβόντων τῶν μυθογράφων καὶ ποιητῶν ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ, ἐμπεπλῆσθαι τὰ θέατρα, καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις ἰσχυρὰν πίςιν καὶ ἀμετάθετον γενέσθαι. *Quod cum factum accepiſſent mythographi et poetæ, omnia theatra impleverunt, et poſteris ut rem indubitatam tradiderunt.* Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus. Quem-

---

* In hoc fragmento recte legitur, ὑπερπαίει. Plutarch. de Iſide et Oſiride lxxii. p. 167. Edit. Squire. Τὸ μὲν γὰρ εἰς ταῦτα τὰ ζῶα τὲς Θεὲς τὸν Τυφῶνα δείσαντας μεταβαλεῖν, οἷον ἀποκρύπτοντας ἑαυτὲς σώμασιν Ἴβεων καὶ Κυνῶν καὶ Ἱεράκων, πᾶσαν ΥΠΕΡΠΕΠΑΙΚΕ τερατείαν καὶ μυθολογίαν. Cl. Editor malit, ΥΠΕΡΒΕΒΗΚΕ. Sed nihil muta. Ariſtocles citatus ab Iſ. Caſaub. in Notis ad Laertii Ariſtotelem p. 71. Πάντα δ' ΥΠΕΡΠΑΛΑΙΕΙ μωρίᾳ τὰ ὑπὸ Λύκωνος εἰρημένα τῦ λέγοντος εἶναι Πυθαγορικὸν ἑαυτόν. Legendum, ΥΠΕΡΠΑΙΕΙ.

admodum

admodum non ſemel ſcribit Diodorus. Vulgo nullo ſenſu legitur τὰ γένος. Hæc ſcripſeram; cum, ut fors ferebat, incidi in ipſum locum, quem laudavit Suidas. Eſt autem Polybii, lib. xiv. p. 949. ubi ita legitur, prout emendaveram.

ΥΠΕΡΧΕΤΑΙ. Αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ, ὑπάγεται τὸν δῆμον καὶ ὑποτρέχει.—Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν·

——Εἶδέ σοι ὑπέρχεται,
Ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται.]

Monuimus modo ſupra verbum ὑπελθεῖν accuſativo gaudere: quod ex hoc loco patet.* Locus autem Comici, qui male ſanus eſt, ita, tum ſenſu tum Græciſmo poſtulante, reſcribendus eſt:

——Εἶδες οἷ' ὑπέρχεται,
Ὥσπερεὶ γέροντας, ἡμᾶς ΚἘΚΚΟΒΑΛΙΚΕΥΕΤΑΙ.

Vides quomodo nos, tanquam ſenes, circumvenit et deludit.

Eſt autem ὑπέρχεσθαι, *ſubrepere, ſubblandiri, ludificari.*† Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr.

---

* Ita et Ὑποδύεσθαι apud Plutarch. in Pompeio p. 446. Edit. Bryan. Οὗτος δὲ (Καίσαρ) συνηγόρει τῷ νόμῳ, Πομπηΐῳ μὲν ἐλάχιστα φροντίζων, ΥΠΟΔΥΟΜΕΝΟΣ ΔΕ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ἐξ ἀρχῆς ἑαυτῷ καὶ κτώμενος.

† Andocides in Orat. iv. p. 301. Edit. Han. 1619. Εἰκότως δέ μοι δοκοῦσιν οἱ χεῖλαι ΥΠΕΡΧΕΣΘΑΙ Ἀλκιβιάδην, ὁρῶντες Ταυρέαν τοσαῦτα μὲν χρήματα ἀναλώσαντα, προπηλακιζόμενον.

ver.

PARS III. ver. 404. Ὑπέρχομαι, τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, ϗ ἀπὸ τέτȣ τὸ κολακεύω. Οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑπὸ γῆν σχηματίζονται. Vide omnino Schol. ad Soph. Elect. ver. 60. Siculi Ὑπονέμεσθαι vocant. Heſychius: Ὑπονέμεσθαι, ἐξαπατᾷν. Epicharmus Siculus apud Polluc. ix. 82.

——Ὥσπερ αἱ πονηραὶ μάντιες,

Αἵθ' ΥΠΟΝΕΜΟΝΤΑΙ γυναῖκας μωρὰς——

——Καὶ πάντα γιγνώσκοντι τῷ τι λόγῳ.

Verſus poſtremus mutilus eſt, atque ita ſupplendus:

——Καὶ πάντα γιγνώσκοντι ΚΩΤΙΛΩι ΛΟΓΩι.

Cl. Bentleius ad Phalar. emendabat, τῷ τηνᾶν λόγῳ. Sed noſtra emendatio veriſſima et elegantiſſima eſt. Vox κωτίλος uſitata eſt de *muliebri garrulitate* et *ſermone fraudulento*. Heſiod. Op. ver. 373.

Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοςόλος ἐξαπατάτω
Αἱμύλα ΚΩΤΙΛΛΟΥΣΑ——

Theocritus in Syracuſiis, ver. 64. 87.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι——
Παύσασθ', ὦ δύςανοι, ἀνάνυτα ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ.

Idem, ver. 89.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δέ τιν εἰ ΚΩΤΙΛΑΙ ἀμές;

Suidas: Κωτίλη. Ἡ λόγοις ἀπατῶσα. Καὶ Κωτίλος. Ὁ πανȣ̃ργος, ἢ κόλαξ, ἢ ἀπατεών. Καὶ Δαβίδ ΚΩΤΙΛΟΙΣ

ΤΙΛΟΙΣ κέχρηῖαι ΛΟΓΟΙΣ φενακίσαι πειρώμεν۞. Quæ noſtram emendationem egregie confirmant. PARS III.

ΥΠΕΣΧΕΝ. Ὑπέκλινεν. Ἔδωκεν. Οὐδὲ τὴν ἀκοὴν ὑπεῖχε τοῖς διαβάλλουσιν, ὐδὲ φόνον ἄδικον εἰργάσαῖο ἑκών γε εἶναι.] Hæc ſunt verba Procopii in Vandal. lib. i. p. 94. Leguntur etiam ſupra apud Noſtrum, v. Ἰωάννης.

ΥΠΗΝΕΜΙΑ. Ὡς ἡμεῖς λέγομεν. Ἀριςοφάνης Δαιδάλῳ·

Ἐνίοῖε πολλοὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
Ὑπηνέμια τίκῖουσιν ὠὰ πολλάκις.]

" Idem fragmentum Ariſtophanis citat Athe-
" næus lib. ix. p. 374. Sed qui τὸ ἐνίοτε non
" agnoſcit; et pro πολλοὶ rectius habet πολλαὶ,
" genere fœminino." *Kuſter.* Hos ſenarios Platoni ἐν Δαιδάλῳ adſignat Scholiaſtes ad Ariſtoph. Nub. ver. 663. Nam uterque Comicus in Dædalo laudatur: de quo Cl. Erneſtus ad locum. Veram autem lectionem, pace viri eruditi, ſubminiſtrat Suidas:

Ἐνίοῖε πολλαὶ τῶν ἀλεκῖρυόνων βίᾳ
Ὑπηνέμια τίκῖουσιν ὠὰ πολλάκις.

Interdum MULTÆ *gallinarum* MULTA *ova inania vi excludunt.* Ita interpretandi ſunt iſti verſiculi. Βίᾳ τίκῖουσι, *vi et præter naturam pariunt.*

PARS III. *pariunt*. Hæc eſt mens Comici, quam minus perſpectam habuerunt viri doctiſſimi. Huc facit Varro de Re Ruſt. lib. ii. p. 62. *In fætura res incredibilis eſt in Hiſpania, ſed eſt vera: quod in Luſitania ad Oceanum in ea regione ubi eſt oppidum Olyſippo, monte Tagro, quædam e vento concipiunt certo tempore equæ: ut hic* GALLINÆ *quoque ſolent, quarum* OVA ΥΠΗΝΕΜΙΑ *appellant*.*

ΥΠΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟΣ. Ὑπονοῶν. Ἐχθραίνων.] Sic quoque totidem verbis Heſychius. Uterque reſpexit ad 1 Reg. xviii. 9. Καὶ ἦν Σαοὺλ ΥΠΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟΣ τὸν Δαυὶδ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

ΥΠΟΓΥΟΝ, Ἐγγύτερον. Πρόσφατον.—Ὀλισθηρὸς δὲ ἦν ὁ δρόμος ἐξ αἵματος πεπηγότος, ὑπογύου τε καὶ πολλοῦ· ὡς τῶν φευγόντων ἀπελείποντο καὶ ἄκοντες.] Hæc ſunt verba Appiani in Libycis p. 127.

ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ. Διασύροντες. Ξενοφῶν· Οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν.] Locus Xenophontis legitur Memorabil. lib. ii. cap. i. De eo nuperrime egerunt viri doctiſſimi ad Mœrin. Sed omnes fefellit elegantiſſima locutio. Interpretatio autem Suidæ futiliſſima

---

* Heſych. Ζεφύρια. Ὑπηνέμια ᾠά.

eſt.

eſt. Ὑποκορίζεσθαι non eſt διασυρόντων, ſed blandientium. Quod ex Damaſcio in vita Iſidori patet.* Ita autem ſcribit Damaſcius apud Phot. p. 1032. Πρόχειρος ἦν εἰς ἐπιτίμησιν. Διὸ καὶ θαμὰ πολλοῖς προσέκρουσεν, οὐκ ἀνεχόμενος αὐτῶν ΤΗΝ ΚΑΚΙΑΝ ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ. *Ad reprehendendum proclivis erat: quare etiam multos offendit, quod vitia eorum verbis extenuare non poſſet.* Ariſtides vol. ii. p. 112. Οὔτε ΤΑΣ ΚΑΚΙΑΣ ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ τῷ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι, οὔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν, τὰ τῆς κακίας ἑκάστῃ περιτεθέντα. *Nec vitiis virtutis titulo blandiri, nec virtutes, vitii nota affixa, calumniari.* Quare locus Xenophontis, ad quem uterque, tum Damaſcius, tum Ariſtides, reſpexit,

* Ita Plato de Repub. lib. iii. p. 200. Edit. Maſſey. Οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. Plutarch. in Solon. p. 189. Edit. Bryan. Ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις,—— καλοῦντας. Libanius in Orat. xxxi. p. 651. Καλοῦμεν δὲ τῶν μὲν δούλων ἡμᾶς αὐτοὺς δεσπότας· τοὺς δὲ ἡμῶν αὐτῶν δεσπότας ἄρχοντας, ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ τὴν ἀνάγκην εὐφήμῳ ῥήματι. Vide et eundem ſupra, p. 605. Athenæus lib. x. 6. p. 585. Φιλάργυρος δέ τις ἐραστὴς ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΣ αὐτὴν (Φρύνην) εἶπεν· Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους· Ἡ δὲ, Σὺ δ' Ἔρως Φειδίου. Ita et Alexis verbum Ὑποκόρισμα uſurpat apud Athenæum p. 421. quem vide; et Plutarch. in Galba p. 387. Καὶ παρέσχεν ἑαυτὸν οὐκ ἄχαριν οὐδὲ ἐπαχθῆ τοῖς ὑπηκόοις, εἰδὼς φυγῆς ΥΠΟΚΟΡΙΣΜΑ καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ διδομένην. Qui locus notandus.

PARS III. ſpexit, ſine dubio corruptus eſt, atque ita, ut mihi quidem videtur, reſcribendus: Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλᾶσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισᾶντές με, ΜΗ ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ, ὀνόμαζασι Κακίαν. *Qui me amant, Felicitatem appellant; illi vero qui oderunt, neutiquam blandientes, Infelicitatem me vocant.* Nihil verius hac emendatione. Μὴ ὑποκοριζόμενοι. *Nihil diſſimulantes. Neutiquam ſubblandientes.* Quod faciunt qui amant ſcilicet: de quo nos ſupra ad v. Σαβακῶν. Hinc emendandus Alciphron lib. iii. p. 346. ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ δὲ ἱππόπορνος μεθ' ΥΠΟΚΟΡΙΣΜΩΝ ἐκθεραπεύεται, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς ἐκπιᾶσα. *Parthenium autem nobile illud ſcortum impenſe colitur, quæ totum te cum tuis agris devoravit.* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus, qui viros doctiſſimos fruſtra habuit. Vulgo ineptiſſime legitur, παρθενίαν. Sed Παρθένιον eſt nomen ὑποκοριστικὸν, in quo tota vis et venuſtas hujus loci conſiſtit. *Suavicula illa puella, quæ tota tota virgo eſt.* Non potuit feſtivius noſter Alciphron.

ΥΠΟΚΡΕΚΟΝΤΩΝ. Κρέοντων. Ἐγλιζόντων.] Vox poſtrema nonnullis ſuſpecta videtur. Sed perperam. Pindar. Olymp. ix.

Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν
Μανίαισιν ΥΠΟΚΡΕΚΕΙ.

Intempeſtive

Intempeſtive gloriari
Ad inſaniam accedit.

Recte Schol. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τῆς κιθάρας χρȣμῶν. (Lege χρȣμάτων.) Πρότερον γὰρ τῆς κιθάρας ὑφαπτόμεναι ΥΠΟΚΡΕΚΟΥΣΙ.*

ΥΠΟΠΥΘΜΙΔΙΟΝ. Τὴν εἰς τὸν πυθμένα καταλειφθεῖσαν. Οὐκ εὐοίνȣ ϛαφυλῆς ἀποσπάδα πεντάῤῥαγον.] Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita dedit Cl. Kuſterus ſupra ad v. Ἀνειρύσω. Dedit et Cl. Reiſkius Anthol. pag. 60. Sed poetæ manum neuter adſecutus eſt. Nos Carmen integrum et emendatum adſcribemus. Eſt autem Leonidæ.

ΛΑΦΡΙΗ ΕΚ ΠΕΝΙΗΣ ταύτην χάριν, ἔκ τε πενέστεω
Κἦξ ὀλιγησιπύȣ δέξο Λεωνίδεω.
Ψαιϛά τε πιήεντα καὶ εὐθήσαυρον ἐλαίαν,
Καὶ τȣ̃το χλωρὸν σῦκον ΑΠΟΚΡΑΔΙΟΝ,
Κ' εὐοίνȣ ϛαφυλῆς ἔχ' ἀποσπάδα πεντάῤῥαγον,
Πότνια, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον.
Ἢν δέ με γ', ὡς ἐκ νȣ́σȣ ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθρᾶς
Ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. In primo verſiculo vulgo legitur Λαθρίη ἐκ πλάνης, quod

* Suidas: Κρέκειν. Καὶ κρεκόντων, κρȣόντων τὴν κιθάραν. ΕΓΓΙΖΟΝΤΩΝ.

plane

PARS III. plane nihili eſt, et contra metrum. Nos veram lectionem exhibemus. Poteris etiam ſcribere, Λαφρίη ἐκ σπανίης. Quod idem ſonat. Sed illud ſuavius. Epigram. Anthol. lib vi. p. 555.

ΕΚ ΠΕΝΙΗΣ, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω.

Quod Epigramma plane gemellum eſt. *Dianæ* autem Laphriæ meminit Pauſanias in Achaicis. Suidas: Ἄρτεμις ΛΑΦΡΙΑ. Ἡ θεός. Idem: Εὐδαίμονα καὶ βαθύπλουτον εἶναι ΤΗΝ ΛΑΦΡΙΑΝ ΑΡΤΕΜΙΝ. Confer etiam Antonin. Liberal. Metamorph. cap. xl.* In ſecundo autem Pentametro MSS. σῦκον ἀποκρίδιον. Quod ne Græcum quidem eſt. Interpres autem, homo feſtivus, *ficum delectam*. Nos recte reſtituimus, σῦκον ἀποκράδιον. *Ab arbore ficum.* Quam proinde χλωρὸν vocat Poeta. Getulicus in Epigrammate, Σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων. Quod idem eſt. Verbum Ἀποκραδίζειν uſurpat Nicander Alexiph. ver. 316.

——Ὀποέντας ΑΠΟΚΡΑΔΙΣΕΙΑΣ ἐρινοῦς.

Ubi Schol. Ἀποκραδίσειας. Ἀπὸ τῆς κράδης κόψειας, οἷον ἀποσυκίσειας. Ἐρινοὺς δὲ, τοὺς κλάδους τῆς συκῆς. Nihil verius hac emendatione. Notanda

* Vide autem Cl. Brunck, Emend. in Analect. p. 48. qui ἀντὶ τοῦ, Λαφρίη, malit Λαθρίη.

autem

autem vox Ἀποκρέδιος, quam alibi fruſtra quæſiveris. PARS III.

ΥΠΟΣΤΑΣ. Ὑπομείνας. Θαρσήσας. Ξενοφῶν· Ὅς τις ὑποστὰς ἐθελοντὴς πορεύεσθαι.—Ὑφίσανται δὲ τῶν μὲν ὁπλιτῶν Ἀριστώνυμος.] Delenda iſta virgula, et locus uno tenore ſcribendus. Quemadmodum recte legitur apud Xenoph. Exped. Cyri, lib. iii. p. 319. unde hoc fragmentum deprompſit Suidas.*

ΥΠΟΤΕΜΕΣΘΑΙ. Ἀφελέσθαι. Ξενοφῶν· Ἦν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται ἡμᾶς πάλιν ἐκεῖνοι. Ἡμῖν δὲ οὔπω ἡ ἰσχὺς πάρεστιν.] Hic locus legitur apud Xenoph. Inſtit. Cyri, lib. i. p. 18.

ΥΠΟΤΕΙΝΕΙ — Ὑποδεικνύει. Ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. Φιλόστρατος φησίν.] Fallitur Suidas. Hæc enim ſunt verba Syneſii, Epiſt. cv.

ΥΠΟ ΨΗΦΟΥ ΜΙΑΣ. Ἀπὸ γνώμης. Ἀπὸ κρίσεως μιᾶς.] Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 270.

Μίαν πυρὰν νήσαντες ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
Πάσας ΥΠΟ ΨΗΦΟΥ ΜΙΑΣ. ———

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

---

† Eunapius in Ædeſio p. 64. Οἵ τινες ἅμα φραξάμενοι κατὰ λίθων καὶ λιθοξόων θυμὸν ἐπὶ ταῦτα ἀλλόμενοι, πολέμου δὲ μήτε ἀκοὴν ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΟΙ, τῷ τε Σαραπείῳ κατελυμήναντο.

ΥΠΟΦΟΝΙΑ.

PARS III.

ΥΠΟΦΟΝΙΑ. Τὰ ἐπὶ τῷ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ ἀναιρεθέντος, ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος ὅτι ἀνῄρηκεν, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι, μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην, Ὑποφόνια καλεῖται.] Hæc manifeſto interpolata ſunt. Idem ἐπεξιέναι et ἐπεξέρχεσθαι. Quare alterum alterius gloſſema eſt. Quod miror non animadvertiſſe Kuſterum. Cæterum vox ὑποφόνια occurrit apud Ariſtidem, vol. ii. p. 436. Ἡδέως ἂν σοῦ πυθοίμην, εἰ τότε αὐτὴν παραλαβὼν Ἀγαμέμνων ἀπέκτεινεν, ἢ καὶ παρὰ σοὶ μένουσαν, τί χρῆ ποιεῖν αὐτὸν νῦν, ἢ πόσα τὰ ΥΠΟΦΟΝΙΑ καταθέντα, εὐμενοῦς τυχεῖν. *Age vero, dic nobis, quæſo, ſi illam, ſive adhuc in contubernio tuo commorantem, ſive mox ereptam, occidiſſet Agamemnon; quanam hodie ratione, quantave mulcta cædem expiare, teque placare poſſet.*

ΥΠΤΙΟΣ—Ἐν Ἐπιγράμματι· Ὧι πολὺν ὕπτιον ὕπνον ἐγύμνασε.] Feſtive admodum Interpres: *Qui multum ſomnum ſupinum dormivit.* Quod de Endymione quidem verum eſt. Atqui, mi homo, hic alia res agitur. Scribendum utique:

Ὧι πολυύπτιον ΙΠΠΟΝ ἐγύμνασε ——

Eſt autem pars Epigrammatis, quod integrum dedit vir doctiſſimus in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 465. et ante eum Cl. D'Orvillius ad Cha-

rit.

rit. p. 158. Ipſum Epigramma, quod neuter intellexit, hic apponendum eſſe duxi. Eſt autem Aſclepiadæ in Lyſidicen: PARS III.

Λυσιδίκη σοὶ, Κύπρι, τὸν ἱππαςῆρα μύωπα
Χρυσέον εὐκνήμε κέντρον ἔθηκε ποδός.
Ὧι πολυύπτιον ἵππον ἐγύμνασεν, ἐδέ ποτ' αὐτῆς
Μηρὸς ἐφοινίχθη κȣ̃φα τινασσομένης.
Ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεοδρόμος. Οὕνεκεν ὅπλον
Σοὶ κατὰ μεσσοπύλης χρυσέον ἐκρέμασεν.

In altero Hexametro Cl. Reiſkius legendum cenſebat, Ὃς πολὺν ὕπτιον ἵππον. Sed ſenſus loci hominem fefellit. Nimirum Lyſidice, mulier continentiſſima, et quæ nullum commercium cum viro haberet, ſuas res ipſa agebat. Nunc vero, vel anus vel uxor facta, inſtrumentum artis ſuæ, ut mos erat, Veneri ſuſpendit. Quare legendum omnino:

Ὧι πολυύπτιον ἵππον ἐγύμνασε ——

Quod planum et pulcherrimum eſt. Heſych. Ἵππον, τὸ μόριον τῆς γυναικός. Sed de hoc ſatis. Neque enim in his quiſquiliis immorari volumus. Cæterum exſtat Epigramma apud Athenæum et Laertium, quod alii Platoni, alii Aſclepiadæ noſtro adſcribunt. Carmen ipſum, quod venuſtum in primis eſt, hic emendatum adponam:

PARS III.

Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν,
Ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ἕζετο πικρὸς ἔρως.
Ἆ δειλοὶ, νεότατος ὑπαντιάσαντες ἐκείνης
ΠΡΩΤΟΒΟΛΟΥ, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαΐης.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma, quod corruptum magis magiſque corruperunt viri eruditiſſimi Salmaſius ad Achillem Tatium et D'Orvillius ad Charitonem. Notandum antitheton, ἐπὶ ῥυτίδων —— νεότητος ἐκείνης ἀντιάσαντες. Quod viros doctiſſimos fugit. Epigram. Anthol. lib. vi. p. 549.

—— Τρομεροῦ ΓΗΡΑΟΣ ΑΝΤΙΑΣΑΣ.

Recte autem πρωτοβόλου. Metaphora a plantis novo vere turgeſcentibus et πρωτοβόλοις. Philodemus, in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 608.

Οὔπω σοὶ καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
Βότρυς ὁ παρθενίους ΠΡΩΤΟΒΟΛΩΝ χάριτας,
Ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν ἔρωτες,
Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
Φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ.
Μάντις ἐγὼ πολλῆς αὐτίκα πυρκαΐης.

ΥΣΣΟΣ. Ἀκόντιον.—Τῶν δὲ ὑσσῶν οἱ μὲν εἰσὶ παχεῖς, οἱ δὲ λεπτοί.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Polybio, lib. vi. p. 653.

ΥΦΕΡΠΟΝΤΑ. Ὑπερχόμενον. Παραγινόμενον. Ἐπεσκότει γὰρ αὐτῶν ταῖς γνώμαις διὰ τὰς παρανο-

μίας

μίας ὁ Θεὸς, ϗ τὸν ὑφέρποντα λιμὸν αὐτοῖς ὐκ ἔβλεπον.] Hæc ſunt verba Joſephi de Bell. Judiac. lib. v. p. 344. PARS. III.

ΥΦΕΙΣ. Ἐνδὺς. Ὑποχαλάσας. Ὁ δὲ ὑφεὶς τῦ φρονήματος, ἔπεμψεν ἱκετεύων μὴ πολεμηθῆναι.] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Dion. in Excerpt. Legat. ab Urſino editis, p. 403.

Φ.

ΦΑΓΕΙΝ ΖΩΝ. Ἰὺνιος ὄνομα εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, ϗ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τοῖς ὑπάτοις, κοιλιοδαίμων ϗ ταγηνοκνισοθήρας.] Locus hic auctior legitur ſupra, v. Ἰὺνιος. Sed mutilus et corruptus, qui ita ope MS. Pariſ. ſupplendus et refingendus eſt: Ἀνὴρ Ἰὺνιος ὄνομα, εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, ϗ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τοῖς ὑπάτοις, κοιλιοδαίμων, ϗ ταγηνοκνισοθήρας· βὺλομαι γδ τὰ τῆς κωμῳδίας τὺς τοιὺτυς εἰπεῖν, ὐδεμιᾷ, μὰ τὸν, ἀπειροκαλίᾳ· ὃς ἔνειμε τὴν γαστέρα τοῖς τρισὶ πλυσίοις, τοιαύταις ϗ τοσαύταις ἐπιτηδῶν τραπέζαις λύκυ τινὸς δίκην ἢ ἰκτίνυ ἢ ἁρπυίας, ἵνα τὶ καὶ παίσω. *Vir quiddam, Junius nomine, equeſtri ordine, ventri natus, familiaris Conſulibus,* Κοιλιοδαίμων *et* Ταγηνοκνισοθήρας: *amo enim verbis Comici tales appellare; idque recte mehercule et neutiquam præter decorum; quippe qui tribus diviti-*

 bus

PARS III. *bus ventrem ſuum collocaret, tot tantiſque menſis tanquam lupus, aut milvus, aut Harpyarum aliqua, ut ita dicam, inhians et involans.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Eſt autem, quod nemo vidit, Æliani. Quod et res et ſtilus indicat. Notandum illud, ἵνα τὶ καὶ παίσω. Quod Ælianeum eſt. Vide nos ſupra, ad v. Τριχορυσία.*

---

* Notandum et iſtud, οὐδὲ μιᾷ, MA TON, ἀποσιωπήσει. Sic Philo vol. ii. p. 271. Edit. Mangey: Εἰώθασι γὰρ ἀναφθεγξάμενοι τοσοῦτον μόνον νὴ τὸν, ἢ μὰ τὸν, μηδὲν παραλαβόντες, ἐμφάσει τῆς ἀποκοπῆς, τρανοῦν ὅρκον οὐ γενόμενον. Ad hunc locum vide Cl. Koen. in Gregor. de Dialectis p. 65. qui addit: *Per Deam jurantes dicebant* μὰ τὴν, *et* νὴ τήν. Vide Schneider Pericul. Crit. p. 36. et Suidam v. Νὴ τὴν et v. Λαχάνοις. Eadem locutio occurrit in Epigram. quod legitur Anthol. p. 300. et apud Laertium in Lycon. Ita etiam loquitur Philodemus in Epigram. Miſcell. Lipſ. p. 141. et Ariſtophanes Ran. v. 1421. Μὰ τὸν — Ubi Schol. Ἐλλειπτικῶς ὀμνύει. Καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν, εὐλαβείας χάριν. Εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι, ἐπευφημιζόμενοι· ὥστε εἰπεῖν μὲν, μὰ τόν· ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι Hinc obiter intelligendus eſt inſignis locus Plutarchi in Cleomen. p. 319. Edit. Bryan. Μέγας οὖν τῷ φρονήματι γεγονὼς ὁ Κλεομένης, ἐθρασύνετο πρὸς τοὺς πολίτας, καὶ τῶν παλαιῶν τινὸς αὐτοὺς ἀνεμίμνησκε βασιλέων εἰπόντος· Ὅτι, MA THN, Λακεδαιμόνιοι πυνθάνονται περὶ τῶν πολεμίων οὐ πόσοι εἰσὶν, ἀλλὰ ποῦ εἰσίν. Hinc etiam intelligendus Damaſcius apud Photium p. 1038. Edit. Schott. Γυναῖκα παιδοποιὸν ἄγεσθαι· ὡς δ' οὐκ ἐπείθετο τὸ δαιμόνιον τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν λόγοις ἡμετέροις, ὅρκῳ αὐτὸ ἐπηνάγκαζεν ὁ Θεοσέβιος, καίτοι οὔτε μαγεύειν εἰδὼς, οὔτε θεουργίας MA THN μελετήσας. Hodie nullo ſenſu legitur μάτην et in Damaſcio et Plutarcho: quod viros eruditiſſimos admodum exercuit. Nos utrique ſuam lectionem reſtituimus.

ΦΑΓΕΙΝ. Γενικῇ. Ἔλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων.] Hæc leguntur Proverb. ix. 5. PARS III.

ΦΑΙΟΣ. Μένιππος ὁ Κυνικὸς ἐπὶ τοσῦτον τερατείας ἤλασεν, ὡς Ἐριννύος ἀναλαβεῖν σχῆμα, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι τῶν ἁμαρτανομένων ἐξ ᾅδου, καὶ πάλιν κατιὼν ἀπαγγέλλειν ταῦτα τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν.] Hæc fabula de Menedemo, Cynico, narratur apud Laertium. Noſter Menippo tribuit: quocum facere videtur Lucian. in Necyomantia. Sed de hoc viderit Suidas. Fuit autem Menippus facetiſſimi et dicaciſſimi ingenii. Hinc Varro MENIPPEUS, et Varronis Satiræ MENIPPEÆ dictæ. De quo Athenæus, et Gellius ii. 18. *Alii quoque non pauci ſervi fuerunt, qui poſt Philoſophi clari extiterunt. Ex quibus ille Menippus fuit, cujus libros M. Varro in Satiris æmulatus eſt: quas alii Cynicas, ipſe appellat Menippeas.* De Menippi libris alii aliter, ut mos eſt iſtorum hominum, judicabant. Laërtius in Menippo: Ἔνιοι δὲ τὰ βιβλία αὐτοῦ, οὐκ αὐτοῦ εἶναι, ἀλλὰ Διονυσίου καὶ Ζωπύρου Κολοφωνίων· οἳ τοῦ παίζειν ἕνεκα συγγράφοντες, ἐδίδοσαν αὐτῷ ὡς εὖ δυναμένῳ διαθέσθαι. Ubi inepte Interpres, *velut cenſori idoneo dederunt.* Διαθέσθαι eſt *diſtribuere, venum exponere. To diſpoſe of them about the country.* Ulpian. ad Demoſth. Olynth. ii. Διαθέσθαι, πωλῆσαι. Laërtius in Zenone Citieo: Ἔνιοι δὲ ΔΙΑΘΕΜΕΝΟΝ Ἀθήνησι

PARS III.

τὰ φορτία, οὕτω τραπῆναι πρὸς φιλοσοφίαν. Ἀνακάμπτων δὲ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ ΔΙΕΘΕΤΟ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Qui locus elegans eſt et minus intellectus. Zeno prius διαθέτης φορτίων, nunc διαθέτης λόγων. Quo ſenſu intelligendus Herodotus vii. 6. Ἔχοντες Ὀνομάκριτον, ἄνδρα Ἀθηναῖον, χρησμολόγον τε καὶ ΔΙΑΘΕΤΗΝ χρησμῶν τῶν Μουσαίου. Ubi recte Gronovius: *Muſæi ſortium venditorem.* Nos Angli: *A ballad-ſinger. A retailer of prophecies.** In quibus Cynicus noſter. Nam Menippus ex balatronum et mendicabulorum collegio: id quod deprehendiſſe videor ex Laërtio in Menippo: Ἀπηρότερον δὲ αὐτῶν ὑπὸ φιλαργυρίας, ἴσχυσε Θηβαῖος γενέσθαι. Quæ verba prius emendanda, quam interpretanda ſunt. Scribendum omnino: ΑΡΤΟΝ δὲ αἰτῶν ὑπὸ φιλαργυρίας, ἴσχυσε Θηβαῖος γενέσθαι. *Menippus cum turpis lucri gratia mendicaret, tandem aliquando civis Thebanus factus eſt.*† Ita locutus eſt Laërtius in Cleanthe: Τοιοῦτος δὲ ὢν ΕΞΙΣΧΥΣΕΝ αὐτὸς διαδέξασθαι τὴν σχολήν. Eſt autem

* Apollonius in Hiſt. Mirabil. cap. iv. Ἄβαρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων ἦν μὲν καὶ αὐτὸς τῶν θεολόγων· ἔγραφε δὲ καὶ χρησμοὺς ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ περιερχόμενος, οἵ εἰσιν μέχρι τοῦ νῦν ὑπάρχοντες. Ita legendum, Vulgo, ταῖς χώραις περιερχόμενος. Abaridis iſtius meminere Strabo p. 803, Jamblichus in Vit. Pythag. § 90, et alii bene multi. Vide Meurſium ad locum Apollonii.

† Diphilus Comicus apud Athenæum lib. iii. 29. p. 111.

Ἄρτους σποδίτας χρυσειρήτας περιφέρει.

Morbum

ἄρτον αἰτεῖν, mendicando victum quærere. To beg his bread. Longus Paſtor. lib. iii. p. 97. ΑΡΤΟΥΣ ΑΙΤΗΣΟΜΕΝΟΣ ἧκον. D. Matth. vii. 9. Ἢ τίς ἐστιν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν ΑΙΤΗΣΗι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ΑΡΤΟΝ, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; Scriptor neſcio quis apud Suidam v. Ἀρτίδιον. Ὁ δέ τινα τῶν βασιλικῶν παίδων ΑΙΤΗΣΑΣ ΑΡΤΙΔΙΟΝ κατεχρήσατο. Ariſtoph. in Pac. 119. PARS III.

Ἡνίκ' ἂν ΑΙΤΙΖΗΤ' ΑΡΤΟΝ πάππαν με καλοῦσαι.*

Quare Menippus noſter ex ſervo philoſophus, et ex mendico civis Thebanus. Quod omnino verum. Eleganter, ut ſolet, Lactantius, Epit. Div. Inſt. cap. 39. *Diogenes cum choro canum ſuorum, mendicare victum maluit, quam honeſto labore conquirere.*

ΦΑΚΑΙ. Τὸ ἕψημα τοῦ φακοῦ. Θηλυκῶς, ἡ ἑψηθεῖσα. Ἀρσενικῶς δὲ, ἡ ἀνέψητος. Καὶ παροιμία·

Ἔπειτα πλουτῶν οὐκ ἔτ' ἤδεται φακῇ,
Πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντα κατήσθιεν.]

Scribendum, ΦΑΚΗ. Τὸ ἕψημα τοῦ φακοῦ. Etymol. Magn. Φακὸς μὲν, ὁ ὠμός· ΦΑΚΗ δὲ, ἡ ἑψηθεῖσα.

Morbum vidit magnus Caſaubonus in hoc verſiculo, ſed ſanare non potuit. Legendum,

Ἄρτους σποδῖτας ΧΡΥΣΕΡΑΣΤΗΣ περιφέρει.

* Plutarchus in Bruto p. 242. Λειποθυμοῦντος δὲ τοῦ Βρούτου, καὶ μηδενὸς ἔχοντος ἐν τῷ στρατοπέδῳ μηδὲν ἐδώδιμον, ἠναγκάσθησαν οἱ περὶ αὐτὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους καταφυγεῖν· καὶ ταῖς πύλαις προσελθόντες, ἄρτον ᾔτουν τοὺς φύλακας.

PARS III. θέσα. Schol. ad Ariſtoph. Plut. ver. 192. Φακός ἐστιν ὁ ἀνέψητος· ΦΑΚΗ δὲ, ἡ ἐψημένη. Qui ſequuntur verſiculi, leguntur apud Comicum in Pluto, ver. 1004.

Δῆλον ὅτι τὲς τρόπες τὶς ἐ μοχθηρὸς ἦν,
Ἔπειτα πλετῶν ἐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ·
Προτῦ δ', ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ΕΠΗΣΘΙΕΝ.

Fuit, ut videtur, iſte adoleſcens moribus haud immorigeris,
Deinde dives factus non amplius delectatur lente:
Ante vero, cum pauper eſſet, omnia devorabat.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus, quem perperam ſollicitarunt viri eruditiſſimi. *The young man was very obliging, it ſeems, before he grew rich.* Iſta eſt vis τῦ, μοχθηρός. Quod doctiſſimos Interpretes feſellit. Corrigendus obiter, dum calamo ludimus, Pherecrates Comicus in Corianno apud Athenæum, lib. iv. p. 159. ubi de iſto edulio agitur:

A. Φέρε δὴ κατακλινῶ. Σὺ δὲ τράπεζάν μοι φέρε,
Καὶ κύλικα, ΚΑΙ ΤΡΑΓΗΜ', ἵν' ἥδιον πίω.
B. Ἰδὲ κύλιξ σοὶ καὶ τράπεζα καὶ ΦΑΚΟΙ.
A. Μή μοι φακὲς, μὰ τὸν Δί', ἐ γὰρ ἥδομαι.
Ἢν γὰρ τράγῃ τὶς, τῦ ςόματος ὄζει κακόν.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Vulgo legitur, καὶ κύλικα κἂν τραγεῖν. Quod magnum Caſau-

bonum

bonum fruſtra habuit. Nos veram lectionem ſine controverſia reſtituimus. Lycophron apud Diogenem Laertium in Menedemo: PARS III.

Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ βαιὰ ΚΥΛΙΞ
Αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον ΤΡΑΓΗΜΑ δὲ
Ὁ σωφρονιςὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Cæterum hac occaſione explicandus Theocritus, Idyl. x. 54. cujus venuſtatem viri doctiſſimi minus perſpectam habuerunt:

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, ΤΩΣ ΦΑΚΟΣ ΕΨΕΙΝ.
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Verba κάλλιον, ἄμεινον, λῶϊον, non ſine ſingulari elegantia uſurpant Græci. Notum illud Heſiodi:

Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, ΟΥ ΓΑΡ ΑΜΕΙΝΟΝ.

Qua formula non ſemel utitur Herodotus.* Quare Bucolici noſtri (et noſter fortaſſe erit) ſenſus eſt: *Quin tu* POTIUS *id agis, ut lentes coquantur, et ventri probe conſulatur. You had* BETTER *go home, maſter, and boil the pot for ſupper; and take care you don't cut your fingers in* MINCING *the matter.* Verba ſunt meſſoris ad operis diſpenſatorem, hominem

* Confer Galen. Protrept. p. 241. Edit. Bentleii.

perparcum,

perparcum, et qui genium ſuum defraudaret. Sed in Theocrito ſexcentæ ſunt veneres, quas nemo adſequitur.

ΦΑΡΑΓΞ. Τὸ τῆς γῆς βάραθρον, ὅπερ, ὅταν ὕδωρ δέξηται, ἀφανίζει αὐτό.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Equit. ver. 248.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΣ. Τὰς οἰνοχόας. Τούσδε ἡγησάμενοι φαρμακεῖς, καὶ πιστεύσαντες τεθνάναι τοὺς καθεύδοντας, τοὺς Αἰτωλοὺς ἀπέκτειναν.] "Interpretatio mira "et prorſus inſolens; ad quam confirman- "dam nihil faciunt exempla ſubjuncta." *Kuſter.* Locus ita legendus et diſtinguendus eſt: Φαρμακεῖς. Τοὺς οἰνοχόους τούσδε ἡγησάμενοι φαρμακεῖς, καὶ πιστεύσαντες τεθνάναι τοὺς καθεύδοντας, τοὺς Αἰτωλοὺς ἀπέκτειναν. *Cum pocillatores iſtos veneficos eſſe exiſtimaſſent, et crederent eos, qui dormiebant, eſſe mortuos, Ætolos interfecerunt.* Nempe pharmacum letale pro vino datum, atque inde mortuos eſſe, qui bibiſſent, non ſopitos, exiſtimabant. Quæ cauſa fuit, ut οἰνοχόους iſtos pro veneficis haberent. Hic ſenſus loci eſt. Quod et jam recte obſervaſſe video Cl. Boſ. in Animadverſ. ad Suidam. Accedit opportune noſter Lexicographus, in v. Προσήκων. Καὶ οἱ τούτοις προσήκοντες ΤΟΥΣ ΟΙΝΟΧΟΟΥΣ ΤΟΥΣΔΕ ἡγησάμενοι φαρμακεῖς ἀπέκτειναν.

Atque hinc locus, qui proculdubio Polybii eſt, nonnihil ampliari poſſit.* PARS III.

ΦΑΡΣΟΣ. Κλάσμα. Τρύφος. Ῥάκος. Πτερύγιον. Ἀκρωτήριον.

——Καὶ φιλοδέπυ

Φάρσος ἅμα ςελεῦ χῆρον ἐλαϊνέυ.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur apud Reiſk. in Antholog. p. 58. Legitur et partim apud Suid. v. Ἀγρεῖφνα. Sed cujus mentem nemo Criticorum perſpexit. Nam quæ diſputant viri doctiſſimi Reiſkius et Kuſterus, ineptiſſima ſunt et nullius frugis. Scribendum, φιλόδυπον. Per φάρσος φιλόδυπον nihil aliud intelligitur, quam

---

* Vide Schol. ad Homer. Iliad. X. v. 29. Edit. Valcken. Sed locus pulcherrimus eſt, et dignus ut hic integer adſcribatur. Ἰκάριος γένει μὲν ἦν Ἀθηναῖος, ἔσχε δὲ θυγατέρα Ἠριγόνην, ἥτις κύνα νήπιον ἔτρεφε· ξενίσας δέ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον, ἔλαβεν ἀπ' αὐτῦ οἶνόν τε καὶ ἀμπέλυ κλῆμα, κατὰ δὲ τὰς τῦ θεῦ ὑποθήκας περιῄει τὴν γῆν, προφαίνων τὴν τῦ Διονύσυ χάριν, ἔχων σὺν ἑαυτῷ τὸν κύνα. Γενόμενος δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως, βυκόλοις οἶνον παρέσχεν. Οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, ΟΙ ΜΕΝ ΕΙΣ ΒΑΘΥΝ ΥΠΝΟΝ ΕΤΡΑΠΗΣΑΝ, ΟΙ ΔΕ ΠΕΡΙΦΛΕΠΟΜΕΝΟΙ ΝΟΜΙΣΑΝΤΕΣ ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΟΜΑ, ΠΛΗΣΣΟΝΤΕΣ ΕΦΟΝΕΥΟΝ ΤΟΝ ΙΚΑΡΙΟΝ. Μεθ' ἡμέραν δὲ νηψάντων αὐτῶν, καταγνόντες αὐτῶν εἰς φυγὴν ἐτράπησαν. Ὁ δὲ κύων ὑποςρέψας πρὸς τὴν Ἠριγόνην, δι' ὠρυγμῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γινόμενα. Ἡ δὲ μαθῦσα τὸ ἀληθὲς, ἑαυτὴν ἀνήρτησε. Νόσυ δὲ ἐν Ἀθήναις γενομένης, κατὰ χρησμὸν Ἀθηναῖοι τόν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἠριγόνην ἐνιαυσιαίαις ἐγέραιρον τιμαῖς· οἱ καὶ καταςεριςθέντες, Ἰκάριος μὲν, Βοώτης ἐκλήθη, Ἠριγόνη δὲ, Παρθένος. Ὁ δὲ Κύων τὴν ἑαυτοῦ ὀνομασίαν ἔσχεν,

ſecuris.

PARS III. ſecuris. Quod ex ſequentibus manifeſtum eſt. Eſt enim ϛελεὸς, ſive ϛελεὸν, *ſecuris manubrium.* Heſych. Στελεὸν, τὸ τȣ̃ πελέκυος ξύλον. Babrius apud Suidam v. Στελεόν.

> Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς ΣΤΕΛΕΑ πάντα τίκ]η]ε,
> Οὐκ ἂν γεωργὸς ΠΕΛΕΚΥΝ ἐν δόμοις εἶχε.*

Quare nemini dubium eſſe poteſt, quin hic intelligenda ſit *ſecuris manubrio deſtituta.* Quod proinde non male φάρσος vocat Phanias. Eſt enim φάρσος *fragmen,* ſive *fruſtum,* rei alicujus. Etymol. Magn. v. Ἀφάρωτος. Φάρος παρὰ τὸ ΦΑΡΣΑΙ, ὅ ἐϛι σχίσαι. Καὶ γὰρ Διαφάρȣς φασὶ χι]ῶνας, τȣ̀ς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένȣς. Καὶ ΦΑΡΣΟΣ τὸ ἀπόσχισμα τῆς ἐσθῆτος. Phanias in Epigrammate apud Reiſkium: Φάρσος βότρυος. *Part of a bunch of grapes.* Φάρσος πετάσȣ. *A piece of an old hat.* De quo nos ſupra, ad v. Συλόνυχας. Eſt et φάρσος *pinna,* ſive *penna, quidquid in modum alæ formatur.* Τὸ π]ερύγιον exponit Suidas. Hinc Latini BIPENNIS de *ſecuri* utrinque pennata, ſive faſtigiata. Quod in primis tenendum. Recte autem φιλόδȣπος de *ſecuri* dicitur. Virgil. Æn. xi. 135.

> ——*ferro* SONAT *alta bipenni*
> *Fraxinus*——

* Leonidas in Epigrammate in Anthol. Reiſk. p. 24.

> ——— καὶ ΕΣΤΕΛΕΩΜΕΝΟΣ ἔτος
> Ἐμβριθὴς, τίχνας ὁ πρύτανις, ΠΕΛΕΚΥΣ.

Quæ

Quæ vox reſtituenda obiter Orpheo, Hymn. lxiv. 3.

Ἆρες, ἄναξ ΦΙΛΟΔΟΥΠΕ, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεί.

Vulgo legitur, δολόδυπε. Corrigebat vir doctiſſimus in Veriſimilibus lib. i. 6. p. 45. ὁπλόδυπε. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.

ΦΑΣΗΛΙΣ. Ὄνομα νήσου. Καὶ Φασηλίτης, ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς νήσου. Καὶ παροιμία· Φασηλιτῶν θῦμα. Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων τίθεται. Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Καλαβρῷ θύειν, φησὶ Καλλίμαχος ἐν Βαρβαρικοῖς Νομίμοις.] "Quis ſit ille Deus Calaber, "haud ſane mihi conſtat. Mich. Apoſtolius "habet, Κολάβρῳ. At Zenobius ſimpliciter, "τοῖς Θεοῖς." *Kuſter*. De hoc loco nonnulla quoque ſcripſit Petrus Pantinus ad Apoſtolium. Sed veram lectionem nemo vidit. Legendum, ΤΩι ΚΥΛΑΒΡΑι. Quod magnum Bentleium ad Callimachum fugiſſe miror. Eſt autem *Cylabras* nomen viri, cui quotannis rem ſacram faciebant Phaſelitæ: de quo Heropythus apud Athenæum, lib. vii. p. 297. Ἡρόπυθος γοῦν, ἐν Ὅροις Κολοφωνίων περὶ τῆς κτίσεως ἱστορῶν τῆς Φασηλίδος, φησὶν, ὅτι Λάκιος ὁ τὴν ἀποικίαν στείλας, μισθὸν ἔδωκε τοῦ τόπου Κυλάβρᾳ ποιμένι νέμοντι πρόβατα, ταρίχους, ἱκέτου τοῦτο αἰτήσαντος. Προθέντος γὰρ αὐτῷ τοῦ Λακίου λαβεῖν τοῦ χωρίου (lege, ἀντὶ τοῦ χωρίου) ἢ ἄλφιτα,

PARS III. φῦλα, ἢ ταρίχυς, εἵλετο ὁ Κυλάϐρας τὺς ταρίχυς. Καὶ διὰ τῦτο ΟΙ ΦΑΣΗΛΙΤΑΙ ἀνὰ πᾶν ἔτος ΤΩι ΚΥΛΑΒΡΑι ἔτι ϗ νῦν ΤΑΡΙΧΟΝ ΘΥΟΥΣΙ. *Heropythus in libro de Colophoniorum finibus, ubi narrat quo pacto Phaſelis condita fuerit, tradit, Lacium, qui eo coloniam deduxit, Cylabræ paſtori, ſoli in quo urbem ædificavit, pretium dediſſe ſalſamenta, quæ ille popoſcerat. Nam cum pro fundo Lacius propoſuiſſet vel polentam vel ſalſamenta, prætulit ſalſamenta Cylabras; ideoque Phaſelitæ ſalſamentis quotannis Cylabræ etiamnum faciunt.*

ΦΑΣΗΛΙΣ. ———

Ἄφελε τῶν φασηλῶν, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας.]

Decerptus eſt hic verſiculus ex Ariſtoph. Pac. ver. 1144. ubi ita legitur:

Ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας.

Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt. Cæterum hoc exemplum pertinet ad v. Φάσηλος.

ΦΑΥΛΟΝ. Τὸ ἁπλῦν. Εὐχερές. ——— Τάττεται ϗ ἐπὶ τῦ μικρῦ ϗ εὐκαταφρονήτυ· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· Ὅτι μὲν τοίνυν ὑ μετρίας τιμὰς, ϗ φαύλας λαϐὼν πληγάς.] Vocem τιμὰς non agnoſcit Demoſthenes: quare delendam cenſet Kuſterus. Verum fallitur. Scribendum proculdubio, ὐ μετρίας ΤΙΝΑΣ. Quod elegans in

primis

primis eſt.* Damaſcius apud Photium, p. 1037. Τὴν δὲ τροφὴν ἐπληρώσατο ΜΕΤΡΙΑΝ ΤΙΝΑ καὶ ἀθρυπτον. Dio in Auguſto, p. 641. Ἐκεῖνοι συμμίξαντες τῇ Κλεοπάτρᾳ, καὶ ΜΕΤΡΙΑ ΤΙΝΑ διαλεχθέντες. Nihil verius hac emendatione. PARS III.

ΦΑΥΛΩΣ ΠΑΝΥ. Ἀντὶ τοῦ, εὐχερῶς. Ἀριστοφάνης·

Καὶ πρῶτα μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ'
ὑπὸ χειρός.]

"Eſt verſus Anapæſticus, ſed claudicans: "quippe qui in ſede ſecunda Iambum habet "pro Dactylo vel Anapæſto." *Kuſter.* Imo pro *Spondæo.* Ariſtoph. Veſp. ver. 654.

Καὶ ΠΡΩΤΟΝ μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις,
ἀλλ' ΑΠΟ χειρός.

Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΦΑΙΑΞ. Ῥήτωρ. Ἀριστοφάνης·

Σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιός τ', οὐκ ἀπέθανε.]

* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. vi. 23. p. 345. Εἰ δὲ μήγε, κώλυσιν τῆς ἀπαγωγῆς τῶν ὑπερημέρων κατὰ τὸ παρὸν, παρακλήσει τε μᾶλλον ἢ ἀνάγκῃ τοὺς πένητας ἐπὶ τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον ἄγειν, καὶ τὰς ΤΙΜΩΡΙΑΣ κατὰ τῶν ἀπειθέντων μὴ χαλεπὰς ποιεῖσθαι καὶ ἀπαραιτήτους, ὡς ἐν ὁμονοούσῃ πόλει, ΜΕΤΡΙΟΥΣ ΔΕ ΤΙΝΑΣ καὶ ἐπιεικεῖς. Et ſic quoque Plutarchus in Artaxerxe p. 306. Οἰόμενος οὐ χαλεπὴν ἀλλὰ ΜΕΤΡΙΑΝ ΤΙΝΑ καὶ παιδιᾷ μεμιγμένην ταύτην λήψεσθαι ΔΙΚΗΝ παρὰ τοῦ παιδός.

PARS III. Senarius iſte exſtat apud Ariſtoph. Equit. v. 1374. ubi legitur, δεξιῶς. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior. *Phæax homo ſapiens, et ingenioſus mortem effugit.* De Phæace autem iſto, quem δεινὸν ῥήτορα vocat Scholiaſtes, conſulendus doctiſſimus Taylorus in Lect. Lyſiac. cap. 6. Corrigendus hac occaſione Heſychius: Φαῆ, δῆμος. Utraque vox corrupta eſt. Reſcribo certiſſima, opinor, emendatione: ΦΑΙΑΞ, δημαγωγός. Phæax enim rhetor et demagogus. Quod ex Comico liquet. Quæ vox reſtituenda eſt etiam Heſychio, v. Κρωβύλος. Οὕτω δὲ ὁ ῥήτωρ Ἡγησίππος καὶ δῆμος ἐκαλεῖτο. Repono, καὶ ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ ἐκαλεῖτο. Suidas, v. Πώγων. Οὗτος γὰρ μέγαν πώγωνα ἔχων, ἐκαλεῖτο Σακεσφόρος. Ἦν δὲ ΡΗΤΩΡ ΚΑΙ ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ.

ΦΑΙΚΑ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Φαικὰ δ' αὖτ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν.]

Scribendum,

Φαικάδα δ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν.

Quemadmodum recte legitur apud Reiſk. in Anthol. p. 47. Confer etiam Cl. Kuſterum ſupra, ad v. Θέριστρον. Eſt autem Φαικὰς, vox τῶν ἅπαξ λεγομένων. Nam qui eam uſurpet præter noſtrum Epigrammatiſtam, equidem novi neminem.

minem. Idem autem videtur *Φαικὰς* et *Φαικάσιον*, cujus meminit Eratoſthenes apud Pollux. vii. 90. PARS III.

Πέλμα πολιῤῥάπτεσκεν ἐλαφρῦ ΦΑΙΚΑΣΙΟΙΟ.

Meminere et Plutarchus in Antonio, Clemens Alexandrinus, Seneca, Petronius Arbiter, alii. Eleganter deſcribit Appian. Bell. Civ. lib. v. *Ὑπόδημα ἦν αὐτῷ λευκὸν Ἀττικὸν, ὃ καὶ Ἀθηναίων ἔχουσιν ἱερεῖς καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ καλοῦσι* ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ. Cæterum Epigramma integrum, quia haud protritum eſt, et eruditiſſimorum virorum acumen fruſtra exercuit, hic emendatum adponam. Eſt autem Myrini in Statyllium quendam, qui nec vir nec fœmina ſcilicet, ſed in utriuſque confinio verſabatur: quem quidem hominem Poeta cum apparatu ſuo eleganti accuratiſſime depinxit. En ipſum Carmen:

Τὴν μαλακὴν Παφίης, Στατύλλιον ἀνδρόγυνον, δρῦν
Ἕλκειν εἰς ἀΐδην ἡνίκ' ἔμελλε χρόνος,
Τὰκ κόκκου βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα,
Καὶ τοὺς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους,
Φαικάδα τ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν,
Καὶ τὴν ΓΡΥΤΟΔΟΚΗΝ *κοιλίδα βαμβακίδων,*
Αὐλοὺς θ' ἡδὺ πνέοντας ἑταιρείοις ἐνὶ κώμοις,
Δῶρα Πριηπείων θῆκεν ἐπὶ προθύρων.

PARS III. Ita legendum et diſtinguendum videtur iſtud Epigramma, quod Myrini eſt. Dicitur autem Μυρῖνος ut Μαρῖνος· Χαρῖνος, Κυρῖνος, atque alia ejuſdem notæ ſexcenta. Nonnulli hominem vocant *Myrinam* ſive *Murenam*. Sed illud verum. In primo Hexametro *Statyllium* vocat μαλακὴν δρῦν Παφίης, quod non intellexerunt Interpretes. Quidquid annoſum eſt, δρῦν appellant Græci. Artemidorus, lib. ii. cap. 25. Δρῦς δηλοῖ καὶ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ διὰ τὸ πολυετές. Statyllius in ſtadio Veneris ſiniſtræ inſenuit. Hinc δρῦν μαλακὴν vocat Myrinus. In tertio Pentametro MS. τρυτοδόκην, quod nihili eſt.* Nos vere emendavimus, γρυτοδόκην. Eſt autem κοιτὶς γρυτοδόκη *ciſta* ſive *arcula*, in qua mulieres ſupellectilem ſuam adſervabant. Quam non male γρυτοδόκην vocat Poeta. Nam Græci ejuſdem mercimonia γρύτην appellant; de quo magnus Salmaſius ad Flavium Vopiſcum. Optime, et ad rem noſtram Heſychius: Γρυμαία, ἐσθὴς, καὶ ἀγγεῖον, σκευοθήκη ΕΝ ΩΙ Η ΓΡΥΤΗ. Ἤδη δὲ καὶ τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ ΓΡΥΤΗΝ λέγομεν. Quæ vox reſtituenda Libanio in Epiſtola ad Baſilium p. 725. Οὐ παύσῃ, Βασίλειε, τὸ ἱερὸν τοῦτον τῶν Μουσῶν σηκὸν μεστὸν ποιῶν Καππαδοκῶν, καὶ ταῦτα ἀποζόντων ΓΡΥΤΗΣ καὶ χιόνος, καὶ τῶν ἐκεῖθεν καλῶν; Ita ſcribendum, non γρίτης, quam vocem fruſtra quæſivit Cl. Wolfius. Adluſit

* Eandem lectionem habet Suidas ad v. Τρυτοδόκη. Male.

autem

autem non ſine gratia Libanius ad merces illas minutas, quæ Ponto ſive Cappadocia advehi ſolebant. Perſius ver. 134. PARS III.

——— Saperdas advehe Ponto,
Caſtoreum, ſtuppas, hebenum, thus, lubrica Coa.

Scruta vocat Horatius. Idem *Scruta* et Γρύτη. Hinc Γρυτοπώλης. *A ſeller of ſmall wares.* Schol. ad Ariſtoph. Plut. ver. 17. ΓΡΥΤΗ, τὰ λεπτὰ σκεύη. Καὶ ΓΡΥΤΟΠΩΛΗΣ, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου, ῥωποπώλης. Deinde ſcripſimus βαμβακίδων, non παμβακίδων, in qua voce exponenda mirum quantum hallucinati ſunt viri in hac noſtra arte præſtantiſſimi. Eſt autem βάμμα, ſive βάμβα, *fucus muliebris*, ſive *tinctura*, qua homines molliuſculi et elegantiores in capillis colorandis et cute curanda uti ſolebant. Heſychius: BAMBA, τὸ χρῶμα. Καὶ μύρου τι γένος. BAMBA Κυζικηνόν. Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκωμῳδοῦντο ΕΠΙ ΜΑΛΑΚΙΑι. Βάμμα Σαρδιανικὸν, τὸ Φοινικοῦν. Διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. Etymol. Magn. Βάμμα Κυζικηνὸν, τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι, διὰ τὸ τίλημα. Ἐσκώπτοντο γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. Ubi neſcit eruditiſſimus Sylburgius quid ſit τίλημα. Nec mirum. Scribendum, διὰ τὸ ΤΙΛΜΑ.* Verbum τίλλειν in

* Gloſſæ: Τίλμα. *Volſura.*

 obſcœnis

PARS III. obſcœnis eſt. Hinc τίλτριαι et παρατίλτριαι. *Mulieres depilatrices*. De quibus nos ſupra, ad v. Ἔφοροι. Theocritus in Syracuſ. ver. 19.

—— γραιᾶν ΑΠΟΤΙΛΜΑΤΑ πηρῶν.*

Hinc facile intelligendum quid ſit βάμμα κυζικηνόν. Atque hinc ΒΑΜΒΑΚΙΔΕΣ, mulieres *tinctrices* et *depilatrices*, quæ a cute et capillis erant ſcilicet. Βάπτριας vocat Eupolis apud Pollucem. Idem Βαμβακίδες et Βαμβακεύτριαι, ut Φαρμακίδες et Φαρμακεύτριαι. Heſych. ΒΑΜΒΑΚΕΥΤΡΙΑΙ, μαγγανεύτριαι. Οἱ δὲ φαρμακίστριαι. Τὸ δὲ ΒΑΜΒΑΚΕΙΑΣ χάριν, φαρμακείας χάριν. Ita legendum, non βαμβαχίας. Quare per κοιτίδα βαμβακίδων nihil aliud intelligendum, quam *ciſta tinctoria*, ſive *arcula*, qua mulieres iſtæ tinctrices pigmenta, unguenta, et reliquam ſuam ſupellectilem, quam γρύτην Græci appellant, recondebant. Quod veriſſimum eſſe vel ex ſenſu loci ſatis manifeſtum eſt. Reliqua hujus Epigrammatis per ſe clara ſunt.

ΦΗΜΗ.

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχοῖς δείκνυσι γῆς. Εὐριπίδης φησί.] Legitur iſte ſenarius apud Æſchinem,

* Legendum omnino:

——γραιᾶν ΑΠΟΤΙΛΜΑΤΑ ΠΥΓΩΝ.

De quo nos ad iſtum locum Theocriti, vol. ii. p. 331. Edit. Warton.

in

in Orat. contra Timarch. p. 57. Ed. Taylor. ubi κἂν μυχῷ γῆς. Quod perinde eſt. Tangit Heſychius: Μυχοὶ, αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι, ἔσχατα, καὶ τὰ ποιήματα. Lege, Καὶ ΤΑ ΚΑΤΩ ΟΙΚΗΜΑΤΑ. *Sedes inferorum.* Quod omnino verum. PARS III.

ΦΙΛΑΙΑΣ (εἰ καὶ Φιλέας) Ἀνδοκίδην ἱεροσυλίας ἐγράψατο· ὥσπερ οὐκ αὐτὸς ὢν ὁ τῆς Θεοῦ τὸ Γοργόνειον ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ὑφελόμενος.] "Ipſe Suidas ſcrip-"ſerat Φιλέας, ut vel ex ſerie literarum pa-"tet. Quæ vero ſequuntur parentheſi incluſa, "ab alio addita ſunt." *Kuſter.* Delenda iſta parentheſis, et locus ita ſcribendus: Φιλέας. Εἰ καὶ Φιλέας Ἀνδοκίδην ἱεροσυλίας ἐγράψατο. Quemadmodum recte legitur apud Syneſium in Encom. Calvit. p. 83. ex quo deſumpſit Suidas. Et ſic quoque recte exhibet Edit. Mediolanenſis. Confer etiam Noſtrum ſupra, v. Ὅμοιον. Cæterum hunc hominem, non ΦΙΛΕΑΝ, ſed ΦΙΛΕΡΓΟΝ, vocat Iſocrates Orat. contra Callimachum, de quo nuperrime vir doctiſſimus ad Æſchinem, p. 633.

ΦΙΛΕΨΙΟΣ. Ἦν δὲ φιλοπαίγμων. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους.] *Philepſium* τὸν Λαμπρέα laudat Demoſthenes, Orat. contra Timocrat. p. 413. Quin et *Philepſius* homo μυθολόγος, de quo Ariſtophanes in Pluto, v. 170. et Schol. ad locum.

PARS III. cum. Eſt et Φιλέψιος, φιλοπαίγμων. Hinc viri nomen ſcilicet. Atque hæc vox reſtituenda Heſychio: Φιλέθιος, φιλοπαίγμων, φιλοπάλαιστρος. Scribendum, ΦΙΛΕΨΙΟΣ, φιλοπαίγμων. Suidas: Ἔψια. Τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια. Καὶ ΦΙΛΕΨΙΟΣ, ὁ φιλοπαίγμων. Auctor περὶ πνευμάτων a Cl. Valckenario editus: Σημείωσαι καὶ τὸ Ἔψία, ὅ ἐστιν ἡ διὰ λόγων παιδιά. Ἐξ οὗ καὶ ΦΙΛΕΨΙΟΣ, ὁ φιλοπαίγμων.

ΦΙΛΗΔΩΝ. Φιλῶν. Ἀγαπῶν. Ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτος φιλόξενος, ἢ σὺ φιληδῶν οὕτως ἀρέσκει ὡς κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.] "Locus eſt corruptus, ex "quo ſenſum qualemcunque elicui." *Kuſter.* Scribendum,

Ἀλλὰ Κόρινθος ΕΔΕΚΤΟ ——

Senſum loci optime expreſſit Kuſterus. *Sed Corinthus hoſpitum amans te ſuſcepit; qua urbe adeo delectaris, ut illic etiam manere decreveris.* Eſt autem, quod monendum, pars Epigrammatis, quod legitur apud Laertium in Xenoph. Carmen ipſum ſubjiciam:

Εἰ καί σε, Ξενοφῶν, Κραναοῦ Κέκροπός τε πολῖται
Φεύγειν κατέγνων τοῦ φίλου χάριν Κύρου.
Ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος, ἢ σὺ φιληδῶν,
Οὕτως ἀρέσκῃ, κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.*

* Poſtrema pars Epigrammatis ita legitur apud Bibliothec. Coiſlin. v. Ἡ. p. 234.

—— ᾗ σὺ φιληδῶν,
Οὕτως γὰρ ἀρέσκει, καὶ μένειν ἔγνως.

Et

Verbum autem φιληδῶν uſurpat Ariſtophanes in Pac. ver. 1130. PARS III.

> Οὐ γὰρ ΦΙΛΗΔΩ μάχαις,
> Ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
> Μετ' ἀνδρῶν ἑτέρων φίλων.

Quem quidem locum nemo Interpretum intellexit. Neque enim quid ſit διέλκειν videre potuerunt. Eſt autem ἕλκειν, *potare*. Antiphanes Comicus apud Athenæum, lib. xi. p. 459.

> Ἕλκειν ἀμυστί ——

Epigram. Anthol. lib. vii. p. 619.

> Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον,
> ΕΛΚΩΜΕΝ ——

Latini, *Ducere*. Horatius: *Succos ducere nectaris*. Hinc ΔΙΕΛΚΕΙΝ. Idem διέλκειν et διαπίνειν. Eſt autem Διαπίνειν, *ſeſe poculis pluſculum invitare. Certare mero*. Iſta enim eſt vis τοῦ, διά, de quo præter alios nuperrime vir eruditiſſimus ad Herodot. lib. v. cap. 18. Plato de Republ. lib. iv. ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΥΡ ΔΙΑΠΙΝΟΝΤΑΣ καὶ εὐωχουμένους. Hinc jocus

Et aliter apud Suidam v. Ἢ νομίζεται.

> —— ἢ σὺ φιληδῶν
> Οὕτως ἀρέσκειν καὶ μένειν ἴγνως.

Supplendus et corrigendus uterque ex Laertio.

Ariſtophanis

PARS III. Ariſtophanis Acharn. ver. 750., ΔΙΑΠΕΙΝΑΜΕΣ ἀεὶ ποτὶ τὸ πῦρ. Quod recte accepit Scholiaſtes. Ælianus apud Suidam, v. Ἀπίκιος. Ἁμιλλᾶσθαι ΔΙΑΠΙΝΟΝΤΑ πρὸς τοὺς νέους. *Cum adoleſcentibus bibendo certare.* Quare locus Comici ita interpretandus eſt: *Non juvat me pugnare, ſed ad focum cum amicis mero certare.* Qui optimus ſenſus.

ΦΙΛΗΤΑΙ —— Οἱ φιλοῦντες. Οἱ δὲ φιληταὶ οἵ ποτε θρυλλήστως ἐναντίον ἐρχόμενοι, νῦν μέγα πεφρίκασι.] Vocem θρυλλήστως corruptam eſſe vidit Kuſterus. Et nihil ultra. Nos, ſententia duce, legendum conjeceramus, οἵ ποτε τριλλίστως.* Nihil enim jucundius aut optabilius amatori, quam ἄντιον ſive *in conſpectum amatæ* venire. Nec mali harioli fuimus. Ita enim legitur in ipſo Epigrammate, quod integrum exhibet vir doctiſſimus in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 681. et ante eum Cl. Salmaſius

* Sic ἄλλιστος αἴδης. *Inexorabilis.* Occurrit iſta vox in pulchro Epigrammate apud Anthol. lib. iii. p. 339. quod hic quoque apponitur.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ὑμνίδα τὴν Εὐάνδρου ἐράσμιον, αἰὲν ἄθυρμα
Οἰκογενὲς, κέρην αἱμύλον εἰναέτην
Ἥρπασας, ὦ ΑΛΛΙΣΤ' ἀΐδη· τί πρόωρον ἔφυσας
Μοῖραν τὴν πάντως σεῦ ποτ' ἐσσομένην;

Ita legendum cum H. Stephano. Sed vide Hagenbuch. Epiſt. Epigraph. p. 397.

maſius in Exercitationibus ad Solinum, p. 539. Carmen ipſum, quod venuſtum in primis eſt, et elegantiam non vulgarem ſpirat, hic adponendum eſſe duxi. Eſt autem Macedonii, viri in hac palæſtra non ſine laude verſati. PARS III.

Τήν ποτε βακχεύουσαν ἐν εἴδεϊ θηλυτεράων,
    Τὴν χρυσεοκροτάλῳ σειομένην σπατάλῃ
Γῆρας ἔχει καὶ νοῦσος ἀμείλιχος. Οἱ δὲ φιλῆται,
    Οἵ ποτε τριλλίστως ἄντιον ἐρχόμενοι,
Νῦν μέγα πεφρίκασι. Τὸ δ' αὐξοσέληνον ἐκεῖνο
    Ἐξέλιπεν, συνόδου μηκέτι γιγνομένης.*

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ. Τῶν πολιτευομένων παρ' Ἀθηναίοις εἷς ἦν. Ἔδοκει δὲ ἰσχνὸς εἶναι τὸ σῶμα. Διὸ καὶ Ἄλεξις πεφιλιππῶσθαι ἔφη, ἀντὶ τοῦ, λελεπτύνθαι.] Ita ſcribunt Ælianus, Athenæus, et Euſtathius, quos inter nomen ſuum profitetur vir doctiſſimus Jacobus Perizonius ad Ælianum. Sic cæcus cæcum duxit. Verbum autem πεφιλιππῶσθαι tum metri, tum analogiæ ratio reſpuit. Quod viris doctis notatum. Locus autem Alexidis, ad quem reſpiciunt, ita certo certius reſcribendus eſt:

---

* Notandum iſtud ἐν εἴδεϊ in primo Hexametro. Ita Stobæus Serm. clxxiii. p. 595. Κλῖναι μὲν ἐλεφάντιναι καὶ ἀργυραῖ, ΕΝ ΕΙΔΕΙ δὲ χρυσαῖ.

PARS III.

A. Κακῶς ἔχεις. Στρȣθὸς ἀκαρὴς, νὴ τὸν Δί', εἶ.
Πεφιλιππίδωσαι. B. Μή συ καινῶς μοι λάλει.
ΟΣΟΝ ΟΥ τέθνηκα. A. Τȣ̃ ταλαιπώρȣ πάθȣς.

Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem fruſtra tentarunt viri ſummi Joannes Meurſius in Atticis Lectionibus, et Iſaacus Caſaubonus ad Athenæum. Ὅσον ȣ̓ τέθνηκα. *Pene enectus ſum*. Vulgo male legitur, Ὅσῳ μȣ. Nos vere emendavimus. Auctor neſcio quis apud Suidam: Ἐκεῖνον γὰρ ΟΣΟΝ ΟΥ βασιλεύειν τῆς Ἀσίας. *Illum enim fere totius Aſiæ regnum tenere*. Feſtivum autem illud, Στρȣθὸς ἀκαρὴς, νὴ Δί', εἶ. *By Jove, you are no bigger than a ſparrow*. Quin et ϛρȣθὸς avicula ſalaciſſima eſt. Hinc jocus de homine in palæſtra Veneris καλασκελετωμένῳ. Quod κωμικώταλον eſt. Erudite, ut ſolet, Heſychius: Στρȣθὸς, ὁ καλαφερὴς καὶ λάγνος. Cæterum hujuſmodi homunculos, quos πεφιλιππιδῶσθαι hic dicit Alexis, Ἀϊδοφοῖτας vocat Ariſtophanes in Gerytade apud Athenæum, lib. xii. p. 551. verſibus elegantiſſimis, quos hic emendatos ſubjiciam. Nam Caſaubonus, vir magnus, nihil hic vidit, et Cl. Hemſterhuſius ad Heſychium v. Ἀϊδοφόλοι rem intactam dimiſit:

A. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότȣ πύλας
Ἔτλη καλελθεῖν; B. Ἕνα γ' ἀφ' ἑκάϛης τῆς τέχνης
Εἱλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας,
ΟΥ ΣΩΜΑΤ' ΟΝΤΑΣ, ἀϊδοφοῖτας ——

Ita

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Vulgo nullo vel metro vel ſenſu legitur, Οὐ σημαίνοντας. Eleganter autem Poeta homines macilentos, ὃ σώματ' ὄντας, *formas et nihil præterea*, vocat. Haud aliter homo λεπτότατος apud Nicarchum in Epigrammate : PARS III.

> Σωσίπατρος δ' ἐβόησεν, ἐμὲ στεφανώσατ'· ἐγὼ γὰρ
> Εἰ βλέπομ' ἥττημαι· ΠΝΕΥΜΑ ΓΑΡ ΕΙΜΙ ΜΟΝΟΝ.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ. Κερκυραῖος, Φιλώτε ὑὸς, τραγικὸς, κ̣ ἱερεὺς τῦ Διονύσε, ἐπὶ τῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίε γεγονώς· κ̣ ἀπ' αὐτῦ Φιλίσκιον μέτρον προσηγορεύθη, ὑπέπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο.] " Hic Φίλικος ap-
" pellatur ab Hephæſtione in Enchirid. p.
" 30. ubi ait: Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἷς ὢν τῆς
" Πλειάδος, ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα. Et
" pag. ſeq. Τῦτο δὲ κ̣ ἀλαζονεύεται εὑρηκέναι Φίλι-
" κος, λέγων·

> Καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίκε, γραμματικοὶ,
> δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

" En ipſe Poeta ſe Philicum vocat, ſecunda
" brevi: quod merito movit magnum Voſſi-
" um, ut in libello de Poetis Græcis verum
" Tragici hujus nomen Φίλικος fuiſſe contra
" Suidam pronuntiaret.". *Kuſter*. Fallitur uterque, tum Voſſius, tum Kuſterus. Quid, quod eadem quoque chorda oberravit doctiſſi-

mus

PARS III. mus Salmaſius ad Simmiam Rhodium? Nimirum, ſyllaba ſecunda τῦ, Φιλίσκ☉, quod viros doctiſſimos fugit, nunc longa, nunc brevis eſt: de quo nos ſupra nonnulla adnotavimus. Eupolis ἐν Δήμοις apud Suidam, v. Νεανισκεύεται.

Αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου.

Quare auctor ſum, ut PHILISCO nomen ſuum reſtituatur, et verſus iſte, qui choriambicus eſt, ita tandem reſcribatur:

Καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίσκου, γραμματικοί,
δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

Quod omnino verum eſt. Cum Suida noſtro faciunt libri nonnulli et Scholiaſtes ad locum p. 93. cujus verba hic adſcribam: Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς Πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ Πλειάδι. Εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ υἱὸς Μυροῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδ☉, καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

ΦΙΛΟΨΥΧΗΣΑΝΤΑ. Ἀντίγονον ἀγόμενον δέσμιον Ἀντωνίῳ, φιλοψυχήσαντα μέχρις ἐσχάτου διὰ ψυχρᾶς ἐλπίδος, ἄξιος τῆς ἡγεμονίας πέλεκυς διαδέχεται.] Scribendum, ἄξιος ΤΗΣ ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ πέλεκυς ἐκδέχεται. Quemadmodum recte legitur apud

apud Joſeph. Bell. Jud. lib. i. 18. p. 99. unde hoc fragmentum deprompſit Suidas.* Scriptor ἀνώνυμος apud Noſtrum ſupra v. Ἱμείρω. Τὸ ἱμείρειν τοῦ βίου καὶ φιλοζωεῖν τῆς μεγίστης ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ ἐστὶ σημεῖον καὶ κακίας. Quem quidem locum Polybio adjudicandum eſſe cenſeo, qui ita loquitur in Excerptis Valeſii, p. 1447. Οὐ γὰρ ἔλαττον ἐστὶν ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ ΣΗΜΕΙΟΝ, τὸ μηδὲν αὑτῷ συνειδότα μοχθηρὸν προεξάγειν ἐκ τοῦ ζῆν αὐτὸν, τοῦ παρὰ τὸ καθῆκον ΦΙΛΟΖΩΕΙΝ. *Neque enim puſilli animi levius argumentum eſt, ſibi ipſi mortem conſciſcere nullius conſcium culpæ, quam vitæ deſiderio plus quam par ſit teneri.*

ΦΘΗΝΑΙ. Προλαβεῖν. Ἰώσηπος· Δυσφοροῦντος δὲ τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῷ φθῆναι τὸν μισθὸν δεδωκέναι τοῖς Ἰσραηλίταις, παρῄνει ποιεῖν ὁ Προφήτης ὅ,τι τῷ Θεῷ δοκεῖ.] Hæc verba leguntur apud Joſephum Antiq. Jud. lib. ix. 9. p. 495. Recte autem Suidas, φθῆναι, προλαβεῖν. Utramque vocem conjungit Heliodorus lib. i. p. 28. Ἡ δὲ βαρυμηνιῶσαν ὁρῶσα, ἔγνω ΠΡΟΛΑΒΕΙΝ ΚΑΙ ΦΘΗΝΑΙ.† Eleganter Alciphron lib. ii. p. 216. Ἐξ

* Huc facit Plutarchus in Antonio p. 101.—Ὡς Ἀντίγονον τὸν Ἰουδαῖον, ΟΝ καὶ προαγαγὼν ἐπελέκισεν, οὐδενὸς πρότερον ἑτέρου βασιλέως οὕτω κολασθέντος. Ita legendum. Vulgo deeſt τὸ, ὄν.

† Item Plutarchus in Ageſilao p. 414. Καὶ κελεύοντος αὐτοῦ διαμάχεσθαι τὴν ταχίστην, καὶ μὴ χρόνῳ πολεμεῖν πρὸς ἀνθρώπους ἀπείρους ἀγῶνος, πολυχειρίᾳ δὲ περιελθεῖν καὶ περιταφρεῦσαι, καὶ ΦΘΑΣΑΙ πολλὰ

PARS III. ἐκείνε τῦ χρόνε πάντα μοι τἀγαθὰ πέμπων ἐ διαλέλοιπεν· ἐσθῆτας, χρυσεῖα, θεραπαίνας, θεράποντας, Ἰνδὲς, Ἰνδάς. Τ᾽ἄλλα σιωπῶ. ΜΗΛΑ ΤΑ ΜΕΛΙΧΡΟΤΑΤΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ τὰς ὥρας, ἵνα μηδεὶς ΦΘΑΣΗι με γευσάμενος. Ita legendus et diſtinguendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Intelligendus autem Alciphron de *pomis dulciſſimis* et ὡραιοτάτοις. *The beſt and earlieſt of fruit.* Τὰ πρωτοφορήματα vocat Longus. Interpres non intellexit. Reſpexit autem Scriptor ad illud Horatii ii. Sat. v. 12.

——————— DULCIA POMA,
Et quoſcunque feret cultus tibi fundus honores,
Ante Larem guſtet *venerabilior Lare dives.*

ΦΘΟΗ. Φθίσις. Ἡ ὄνομα πάθες ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.] Idem φθόη et φθίσις. Hæc recentior, illa vox antiquior. Harpocratio in v. Τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην, φθόην ἔλεγον. Diodorus Siculus φθινάδα νόσον vocat. Cæterum hæc gloſſa legitur etiam apud Timæum in Lex. Platonico. Reſpexit autem, ut videtur, uterque ad Polybium lib. ii. p. 215. Τῇ δὲ παρακλήσει κ̀ κραυγῇ τῇ κατ᾽ αὐτὸν κίνδυνον ἐκθύμως χρησάμενος, ΕΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΝ, καί τινα

πολλὰ κ̀ ΠΡΟΛΑΒΕΙΝ δυναμένες. Dionyſ. Halicarnaſs. lib. viii. 55. p. 504. ΕΦΘΑΣΕ γὰρ τῶν γυναικῶν τὴν παρεσίαν ΠΡΟΛΑΒΟΥΣΑ ἡ φήμη.

τοιαύτην

τοιαύτην διάθεσιν ἐμπεσὼν, μετ' ὀ πολὺ νόσῳ τὸν βίον μετήλλαξε. *Sed quia in adbortando milite, et clamoribus inter dimicandum editis vebementiore voce contenderat*, ſanguinem rejicere cœpit, *contractoque ea ex re languore quodam, non ita multo poſt morbo eſt extinctus.**

PARS III.

ΦΟΡΑΣ, ΦΟΡΑΔΟΣ. Ἡ ἵππος.] Hanc vocem corruptam eſſe putat Kuſterus, et legendum, φορϐάς. Sed fallitur vir doctiſſimus. Utraque vox proba eſt. Heſych. φοράδες, αἱ θήλειαι ἵπποι. Artemidor. lib. iv. p. 233. Καὶ ἵπποι ΦΟΡΒΑΔΕΣ ΚΑΙ ΦΟΡΑΔΕΣ.

ΦΟΡΗΤΟΣ. Βαςακτός. Τοὺς δὲ πειςυλῶν καὶ δημεύων, φορητὸς οὐδαμῶς οὐδαμῆ ἦν.] Hic locus auctior legitur ſupra v. Πυθαγόρας Ἐφέσιος. Eſt autem Æliani, cujus fragmenta paſſim laudat noſter Lexicographus. Quod ex ſtilo manifeſtum eſt.

ΦΟΡΜΗΔΟΝ. Θουκυδίδης· Ξύλα τέμνοντες ἐκ Κιθαιρῶνος, παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν φορμηδὸν, ἀντὶ τοίχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέοιτο ἐπιπολὺ τὸ χῶμα.

---

* Dioſcorides lib. i. 102. p. 55. Τὰ δὲ σφαιρία (κυπαρίσσου) κοπέντα καὶ σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἁρμόζει ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΝ. Koen. in Gregor. Corinth. de Dialect. p. 261. ex Aretæo: Ἢν δὲ νέρθεν ἀνίῃ (τὸ αἷμα) ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν τῇδε σπλάγχνων, — ἡ ἀπὸ τουτέων φορὴ, οὐ πτύσις, ἀλλ' ΑΝΑΓΩΓΗ καλέεται, τῆς ἄνω ἔξιος τοὔνομα ἔχουσα. Ad hunc locum vide doctiſſimum Editorem.

Καὶ

PARS III.

Καὶ αὖθις· Καὶ τοὺς νεκροὺς οἱ Κερκυραῖοι φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες, ἀπήγαγον ἔξω τῆς πόλεως.*] De verbis φορμὸς et φορμηδὸν conſulendi Græci magiſtri ad Thucydidem ii. 75. et iv. 48. qui rem pro modulo ſuo explicabunt. Sed omnes fallunt et falluntur. Nimirum quidquid ex tegete ſit, φορμὸν vocant Græci. Hinc nunc pro *corbe*, nunc pro *funiculo* vox uſurpatur.† Quo ſenſu occurrit apud Ariſtoph. Theſmoph. v. 1016.

Περ' ἐγὼ ξεινίγκι ΠΟΡΜΟΣ, ἵνα πυλάξῃ σοι.

Age afferam reſtem, ut vinciam te.

Ita interpretandus eſt iſte verſiculus, qui barbarus et Scythicus: quod ex ſenſu loci patet. Ut Andromeda ad rupem, ſic Mneſilocus ad columnam alligatus. Sed hæc non intellexerunt viri docti. Atque hinc explicandus Laertius in Speuſippo: Καὶ πρῶτος εὗρεν ᾧ ΤΑ ΦΟΡΜΙΑ τῶν φρυγάνων εὔογκα ποιοῦσιν. Quem locum parum perſpectum habuerunt viri eruditiſſimi. Τὰ φορμία τῶν φρυγάνων ſunt, *faſciculi*

* Huc reſpexit Ariſtides vol. ii. p. 312. Οὓς οὐδὲν δεῖ κατ' ὄνομα ἐξετάζειν, ἀλλὰ ΦΟΡΜΗΔΟΝ ΕΦ' ΑΜΑΞΩΝ ΕΚΦΕΡΕΙΝ, ΩΣΠΕΡ ΤΟΥΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ ΝΕΚΡΟΥΣ.

† Pro *corbe* uſurpat vocem Polyænus in Strat. lib. iii. 10. p. 286. Edit. Maaſvicii: Τιμόθεος ἐπολιόρκει Τορώνην· οἱ μὲν Τορωναῖοι μεγάλα ὕψη ἀντανέστησαν, ΦΟΡΜΩΝ ψάμμου πληρουμένων· ὁ δὲ Τιμόθεος μηχανήμασι μακροτέροις ἐξ ἱστῶν ἀκίδας περιθεὶς, καὶ δρέπανα ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστοῦ ἐμβαλὼν, ταῖς ἀκίσιν τὰς διφθέρας διέρρηγνυεν· τοῖς δὲ δρεπάνοις ἀνέτεμνε τοὺς ΦΟΡΜΟΥΣ, ὥς τε ῥεῖν τὴν ἄμμον.

lignorum

lignorum in uſum foci. *Faggots.* Hinc Protagoras φορμοφόρος ſive ξυλοφόρος dictus. Laertius in Protagora: Καὶ πρῶτος τὴν καλουμένην τύλην, ἐφ' ἧς τὰ φορτία βαστάζουσιν, εὗρεν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ παιδείας. ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΣ γὰρ ἦν, ὡς καὶ Ἐπίκουρός που φησί. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἤρθη πρὸς Δημόκριτον, ξύλα δεδωκὼς ὀφθείς. Quæ nemo Interpretum intellexit. Græca non uno loco corrupta ſunt, atque ita refingenda: Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἤρθη πρὸς Δημοκρίτου, ξύλα ΣΥΝΔΕΔΕΚΩΣ ὀφθείς. *Atque ita a Democrito evectus eſt, ob perſpectam in lignis componendis et colligandis ſolertiam.* Suidas: Ἤρθη, ηὐξήθη. Nimirum Protagoras ex bajulo philoſophus factus eſt. Hæc mens Laertii eſt. Rem omnem narrat Gellius v. 3. et deinde Athenæus lib. viii. p. 354. cujus verba adponam: Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ ὁ Ἐπίκουρος καὶ Πρωταγόραν φησὶ τὸν σοφιστὴν ἐκ ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΥ καὶ ξυλοφόρου πρῶτον μὲν γενέσθαι γραφέα Δημοκρίτου, θαυμασθέντα δὲ ὑπ' ἐκείνου ἐπὶ ξύλων τινῶν ἰδίᾳ συνθέσει, ἀπὸ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἀναληφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. *In eadem epiſtola Epicurus ſcribit, Protagoram ſophiſtam ex bajulo amanuenſem primum fuiſſe Democriti, cum ejus ſolertiam in poſitura juncturaque lignorum admiratus eſt philoſophus, hiſque initiis in ejus familiaritatem admiſſum.* Quem locum minus recte accepit magnus Caſaubonus.* Atque hinc videas quæ-

PARS III.

* Heſychius: Περιχαδόν. Τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Πέρσια, ὡς πλωχὸν καὶ ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΝ. Ita legendus iſte locus.

nam ſint εὔογκα φορμία apud Laertium in Speuſippo: de quibus ſupra. Interpretes de *vaſculis majuſculis* intelligunt: in quo falſi et futiles ſunt. Εὔογκα φορμία ſunt *faſciculi ita conſtructi et conſtricti, ut haud incommode portari queant.* Recte Suidas: Εὔογκον, εὐβάστακτον. Nos Angli; *Well bound. Well put together.* Quod ΦΟΡΜΗΔΟΝ vocant Græci. Quæ vox uſurpatur de iis, quæ vel *colligantur* vel *coacervantur.* Quo ſenſu accipiendus Thucydides, et qui Thucydidem imitatur Procopius in Gotthicis lib. iv. p. 357. Οἱ δὲ συχνοὶ ἐς ταὐτὸ συνιόντες πρὸς ἀλλήλων ξυνεποδίζοντο. Εἴκασεν ἄν τις ΦΟΡΜΗΔΟΝ αὐτοῖς τὰ τῶν πλείων ἰκρία ξυγκεῖσθαι. Eleganter Philo Judæus in Flacco, p. 530. Παννυχίαι ΣΩΡΗΔΟΝ προσεκομίζοντο —— συνδεδεμένων δοράτων ΦΟΡΜΗΔΟΝ — ἁρμαμάξας μεστὰς πανοπλιῶν ΣΤΟΙΧΗΔΟΝ. Quo referendus videtur Apuleius Met. iv. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite; pulmentis* ACERVATIM, *panibus* AGGERATIM, *poculis* AGMINATIM *ingeſtis.* Quæ plane gemella ſunt. Notandum autem illud Philonis, συνδεδεμένων δοράτων φορμηδόν. *Bound in bundles.* Atque hinc quodammodo intelligendus Demoſthenes apud Æſchinem contra Cteſiph. p. 429. Edit. Taylor. quem Interpretes ſuſque deque habuerunt: Ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων, ΦΟΡΜΟΡΡΑΦΟΥΜΕΘΑ ἐπὶ τὰ στενὰ, τινὲς πρῶτον ὥσπερ τὰς βελόνας διείρουσι. Eſt locus inſignis,

ſignis, quem laudavit, ſed corruptum itidem laudavit Dionyſius Halicar. in libello Περὶ Δημοσθένους δεινότητος. p. 320. ubi non male legitur, τὰ νεῦρα τοῦ δήμου. Sed recte illud et ſolenniter, τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων. *The ſinews of war.* Laertius in Bion. Τὸν πλοῦτον ἔλεγεν εἶναι ΝΕΥΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Plutarch. in Cleomene: Ἀλλ' ὁ πρῶτος τὰ χρήματα ΝΕΥΡΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ προσειπὼν, εἰς τὰ τοῦ πολέμου τὰ μάλιστα βλέψας τοῦτο εἰπεῖν ἔοικε.* Eſt autem Φορμορραφεῖν, Φορμοῖς ſive Φορμηδὸν *conſtringere*; ut Νευρορραφεῖν, νεύροις *conſtringere*. Quo verbo utitur Dionyſius Alexandrinus apud Euſeb. Præp. lib. xiv. p. 779. Συνεδέθη νευρορραφουμένη. *Nervis colligata eſt.* Atque hoc omnino verum. Heſychius paulo aliter accepit. Sed nobis noſtra unice placent. Quæ ſequuntur apud Æſchinem conclamata ſunt. Nos veram

---

* Legendum tamen apud Dionyſ. Halicar. Τὰ νεῦρα τοῦ ΠΟΛΕΜΟΥ. Libanius vol. ii. Orat. xiv. p. 428. Δεῖ δὲ, ὦ βασιλεῦ, μὴ λίαν τῶν λίαν πονούντων ἐπιμελεῖσθαι, πλέω τῶν ΝΕΥΡΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ποιούμενον πρόνοιαν. Schol. ad Pindar. Olymp. i. 4. p. 2. ΝΕΥΡΑ ΓΑΡ ΠΟΛΕΜΟΥ Ο ΧΡΥΣΟΣ. Quo reſpexit Suidas ad v. Μεγάνορος. Hac occaſione corrigendus Laertius in Socrat. p. 38. Ἐστρατεύσατο δὲ καὶ εἰς Ποτίδαιαν διὰ θαλάττης· πεζῇ γὰρ οὐκ ἐνῆν, ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΩΛΥΟΝΤΟΣ. Ubi Menagius legendum cenſet vel τοῦ πολεμίου, vel τοῦ Καλλίου, qui dux Athenienſium fuit eo in bello. Bryan in Plutarch. Alcibiad. p. 12. corrigit, πολεμάρχου. Sed utrumque fefellit vera lectio. Scribendum, ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΕΛΕΥΟΝΤΟΣ.

PARS III. lectionem extra omnem controverſiam reſtituimus: Τινὲς ΤΩΝ ΓΛΩΤΤΩΝ ὥσπερ τὰς βελόνας διείρυσι. Quibus indicat Rhetor, omnia ſibi impedita eſſe, et in anguſtias coacta, poplites ſuccifos, manus conſtrictas, linguæ denique uſum et poteſtatem præreptam. Ad hunc morem reſpexit Fulvia apud Dion. Caſſ. lib. 47. p. 496. Ἡ δὲ δὴ Φυλβία ἔς τε τὰς χεῖρας αὐτὴν, πρὶν ἀποκομισθῆναι, ἐδέξατο, καὶ ἐμπικρανамένη οἱ καὶ ἐμπτύσασα, ἐπί τε τὰ γόνατα ἐπέθηκε, καὶ τὸ στόμα αὐτῆς διοίξασα, ΤΗΝ ΤΕ ΓΛΩΣΣΑΝ ἐξείλκυσε, καὶ ΤΑΙΣ ΒΕΛΟΝΑΙΣ, αἷς ἐς τὴν κεφαλὴν ἐχρῆτο, ΚΑΤΕΚΕΝΤΗΣΕ. Hieronymus adverſus Rufinum: *Fecerunt hoc et Fulvia in Ciceronem, et Herodias in Joannem, quia veritatem non poterant audire, et* LINGUAM *veriloquam* ACU *diſcriminali confodiebant.**

ΦΟΡΜΙΓΞ. Κιθάρα. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁ φόρμιγξ, τά τε τόξα, καὶ ἀγκύλα δίκτυα Φοίβῳ.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 569.

ΦΟΡΤΙΑ. Τὰ ἀγώγιμα. Καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα ἐπεφέροντο φορτία ἀράμενοι, ἔθεσαν ἐν μέσῳ. Εἶτα

* Plutarchus in Artaxerx. p. 290. Ἐτέρῳ δὲ περὶ τῷ μεταγνῆναι ψευσαμένῳ καταβαλεῖν δύο τῶν πολεμίων, προσέταξε ΔΙΑΠΕΙΡΑΙ ΤΡΙΣΙ ΒΕΛΟΝΑΙΣ ΤΗΝ ΓΛΩΤΤΑΝ.

ταῖς τῦ λιβάνε κλάδοις πῦρ ἀνάψαντες, τῇ Σκυθικῇ φωνῇ βάρβαρα ἄτλα ῥήματα ὑπεψιθύριζον.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Menandro, non Comico quidem eo, ſed Hiſtorico: id quod conſtat ex Excerptis Hœſchelii p. 127. ubi ita legitur: Καὶ τοίνυν ἄπαντα ὅσα ἄτλα ῥήματα ὑπεψιθύριζον. Egregie vero locum ſupplet et complanat Suidas, abſque cujus ope et ſubſidio perpetuo caligaremus. Quod futuris Editoribus notandum. Cæterum nonnulla hujus fragmenti laudantur etiam ſupra v. Ὑπεψιθυρίζετο. PARS III.

ΦΩΡΙΑ. Λαθραῖα.—Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſkium in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 474.*

ΦΡΙΚΗ. Τρόμος. Ἁλμός. Καὶ τολμηθὲν οἱ τὸ μέγα τόλμημα, φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεται, καὶ νοσεῖ

* Ubi legendum ex MS. Ἡδὺ λαθεῖν. Vulgo, Ἡδὺ λαλεῖν. Sed Carmen integrum appoſuiſſe libet.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τήν τ' ἐρατεινὴν
Καὶ περιδηρίτην Κύπριδος ἐργασίην,
Ἡδὺ ΛΑΘΕΙΝ, φυλάκων τε παναγρέα κάνθον ἀλύξαι.
Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.

Occurrit vox παναγρέυς in alio Epigrammate ejuſdem auctoris, quod legitur in noſtra Epiſt. ad Cl. Warton. p. 335. et in Emend. ad Charit. Aphrod. p. 77. ubi vide Cl. D'Orvill.

 νόσῳ

PARS III. νόσῳ μακροτάτῃ.] Scribendum: Φρίκη. Τρόμος. ΠΑΛΜΟΣ. Suidas ſupra: Πάλμος. Τρόμος. Quod ſequitur fragmentum Æliani eſt. De quo nos ſupra ad v. Τηκεδόνι.

ΦΡΙΜΑΣΣΟΜΈΝΗ. Χρεμετίζουσα. Ἀγριαινομένη. Ἡ ἀτάκτως πηδῶσα. Ἡ δὲ ἵππος ὀπισθόρμητα φριμασσομένη ἐχώρει καὶ ἀδύνατα εἶχεν ἐς τὰ ἄδενδρα ἐπιβῆναι.] Interpres ita vertit: *Equa vero hinniens retrocedebat, et loca arboribus vacua ingredi non poterat.* Sic vara vibiam, quod aiunt. Græca corrupta ſunt, atque ita ſcribenda: Καὶ ἀδύνατα εἶχεν ΕΣ ΤΑ ΚΑΤΑΔΕΝΔΡΑ ἐπιβῆναι. *Equi vero ægre ferentes retrocedebant, et loca ſylvoſa ingredi non poterant.* Quæ veriſſima lectio. Erit fortaſſe qui emendet, nam emendaturientium omnia plena, ἐς τὰ εὔδενδρα. Sed aliud eſt εὔδενδρος, aliud κατάδενδρος. Quæ vox huic loco apprime convenit. Diodorus Siculus lib. xvi. 31. Τὴν ὁδοιπορίαν ποιουμένων διὰ ΤΟΠΩΝ ΚΑΤΑΔΕΝΔΡΩΝ καὶ τραχέων. *Cum iter per ſilvas et aſpreta facerent.* Atque hinc corrigendus videtur Longus Paſtor. lib. i. p. 3. Δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη κάτω βάτων, καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος, καὶ πόα μαλθακὴ, καθ᾽ ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον. Ubi neminem non offendit illud κάτω. Scribendum proculdubio: Δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη ΚΑΤΑΒΑΤΟΣ. Quæ vox nova et elegantiſſima. Eſt autem λόχμη κατάβατος, *locus dumis et ſpinis*

nis obſitus. Ejuſdem formæ κατάβατος et κατάδενδρος, καλλάκιωστος, et ſi quæ alia.* Verbum autem φριμάσσεσθαι, ut ad Suidam revertar, uſurpat Longus Paſtor. lib. i. p. 14. Καὶ ἀλγήσας ὁ τράγος, ΦΡΙΜΑΞΑΜΕΝΟΣ ἐς φυγὴν ἐτράπετο. Qui locus notandus. Præclare Heſychius: φριμάσσεσθαι, σκιρτᾶ, ἐπεγείρεσθαι, φρυάττεται, βριμάσθαι. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo corruptiſſimus eſt. PARS III.

ΦΡΥΞ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος.] Φρὺξ ἀνὴρ nunc pro *homine barbaro* et nullius pretii, nunc pro *lictore* ſive *miniſtro publico* uſurpatur. Quo ſenſu accipiendus Sophro apud Schol. ad Ariſtoph. Av. ver. 1223.

Η ΠΑΙΣΕΙ βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ.

Vel caput tibi lictor fuſte commitigabit.

Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus, quem minus intellexerunt viri eruditiſſimi. Cæterum Trochaicus iſte, quem laudat Suidas, Epicharmi eſt, vel hominis alicujus, qui Δωρίζειν noverat. Nam πλαγεὶς Dorum eſt. Quæ vox reſtituenda hic obiter Lyſiæ in Orat. de Cæd. Eratoſth. p. 15. Ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγὴς κατέπεσεν εὐθύς. Illud ποδηγὴς vox nihili eſt. Emendant alii παλαγεὶς, alii πρηνής. Nec

* Ejuſdem et ΚΑΤΑΚΟΜΟΣ. *Crinita.* Quam vocem uſurpat Pollux lib. iv. § 139.

hoc

PARS III.

hoc, nec illud verum. MS. Coiſl. ποδηγεὶς. Quod vero proximum eſt. Reſcribendum omnino: ΠΛΗΓΕΙΣ κατέπεσεν. Quod et Cl. Valkenario ad Herodotum ſuboluiſſe video. Lyſias, p. 92. Καὶ μὴν ἐδεὶς γε ὑμῶν ἀγνοεῖ ὅτι θᾶττον ἂν ἐγχειριδίῳ ΠΛΗΓΕΙΣ ἀπέθανεν, ἢ πὺξ παιόμενος. Plutarch. de Orac. Defect. p. 412. Καὶ λίθῳ ΠΛΗΓΕΙΣ ΕΠΕΣΕΝ.

ΦΥΤΑΛΙΖΕΙ. Φυτεύει. Πλησιάζει.] "Eſt verbum πλησιάζει interpretatio ſuſpecta: quamvis ſic etiam habeat Etymologus." *Kuſter.* Verbum φυταλίζειν ſive φυτεύειν tum de *plantis*, tum de *animalibus* dicitur. Quod πλησιάζειν interpretantur Grammatici. Honeſtiori vocabulo uti non potuit Suidas. Dicitur autem πλησιάζειν et πλησιασμὸς nunc de *viro*, nunc de *muliere*. Plutarch. de Educat. Ὥσπερ οἱ μνηστῆρες τῇ Πηνελόπῃ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙΝ μὴ δυνάμενοι, ταῖς ταύτης ἐμίγνυντο θεραπαίναις. Feſtive Heſychius v. Θηλυτεράων. Μόναι αἱ γυναῖκες ἔγκυαι ἐσαι ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΣΙΝ ἀνδράσιν, τῶν δὲ ἄλλων ζώων ἐδέν. Quæ petita ſunt ex Schol. ad Homer. Iliad. Θ. 520. Demoſthenes in Orat. contra Neæram p. 569. Edit. Taylor. Ὡς δὲ Νέαιρα αὕτη Νικαρέτης ἦν, καὶ εἰργάζετο τῷ σώματι, μισθαρνἔσα τοῖς βελομένοις αὐτῇ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙΝ, τἔθ' ὑμῖν βέλομαι πάλιν ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ. *Neæram autem fuiſſe Nicaretæ, et corpore feciſſe quæſtum, omnibus, qui cum ea*

congredi

congredi vellent, morigeram, hoc vobis iterum enarrabo. Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Ἐπεξελθεῖν eſt *percurrere, enarrare.* Vulgo inepte legitur, πάλιν ἐπανελθεῖν.* Atque hac occaſione vindicandus Demoſthenes contra Neæram, p. 571. ubi de iſta muliercula denuo agit: Συνηκολούθει δὲ καὶ Νέαιρα αὕτη, ἐργαζομένη μὲν ἤδη τῷ σώματι, ΝΕΩΤΕΡΑ δὲ οὖσα, διὰ τὸ μηδέπω τὴν ἡλικίαν αὐτῇ παρεῖναι. Quem locum minus perſpectum habuit, ut alios taceam, doctiſſimus Jurinus. Græca ita vertenda ſunt: *Comitabatur eas etiam Neæra, jam quidem vulgato corpore,* ſed non ita diu, *quia ætate nondum integra erat.* Νεωτέρα οὖσα. NEWLY *ſet up.* Iſta eſt vis τοῦ, νέος. Quod viros doctiſſimos fefellit. CÆTERUM, dum in hoc negotio verſamur, libet locum Plauti, qui ſane jucundiſſimus, et hujus argumenti eſt, ὡς ἐν παρόδῳ expedire. Nam profecto homines critici, qui hæc ludicra tractarunt, hic parum viderunt. Eſt autem in Milite Glorioſo, Act. iii. Sc. 1.

PARS III.

A. *Nam mihi, Deum virtute dicam, propter divitias meas*
Licuit uxorem dotatam, genere ſummo, ducere:
Sed nolo mihi oblatratricem in ædes intromittere.

---

* Æſchines contra Timarchum p. 69. Edit. Taylor. Οὐ γὰρ ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ αὐτῶν ἕκαστον κατ' ὄνομα πικρῶς βούλομαι.

B.

PARS III.

B. *Cur non vis? nam procreare liberos lepidum eſt onus.*

A. *Herclè vero, liberum eſſe, id multo eſt lepidius.*

De lepido iſto onere, in quo re vera nullus ineſt lepor, fruſtra diſputat doctiſſimus Gronovius. Reſcribendum omnino:

———*Procreare liberos lepidum eſt** OPUS.

Id eſt, Procreandis liberis operam dare lepidum eſt. Quomodo locutus eſt Cicero de Offic. i. 35. *Liberis dare operam,* re honeſtum eſt, nomine obſcœnum.* Ovid. Amor. iii. 14.

Indue cum tunicis metuentem crimina vultum,
Et pudor OBSCOENUM *diffiteatur* OPUS.

Hinc non ineleganter Lactantius Divin. Inſtit. i. 8. *Quid autem eſt tam remotum a Deo, quam* ID OPUS *quod ipſe* AD PROPAGANDAM SOBOLEM *mortalibus tribuit?*

ΦΥΣΤΗ. Μάζα.

Φύσῃ ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Jenſium Epigram. Græc. p. 341.

---

* Κύπριδος ἔργον vocat Theocritus in Epigram.

Παιδόγονῳ δυνατὸν ΚΥΠΡΙΔΟΣ ΕΡΓΑ τελεῖν.

Conſulendus eſt Index Elmenhorſti in Apuleium v. *Opus perficere.*

Idem

Idem exhibent Reiſkius et Heringa. En tibi integrum Epigramma: PARS III.

Μὴ φθείρευ, ΩΝΘΡΩΠΕ, περιπλάνιον βίον ἕλκων,
 Ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθόν' ἀλινδόμενος·
Μὴ φθείρευ, ΚΕΝΗ ΕΙ σε περιστέψαιτο καλιὴ,
 Εἰ θάλπῃ μικκὸν πῦρ ἀνακαιόμενον·
Εἰ καί σοι λιτή τε ϗ ὐκ εὐάλφιτος εἴη
 ΦΥΣΤΗ ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις·
Εἰ καί σοι γλήχων, ἢ ϗ θύμον, ἢ ϗ ὁ πικρὸς
 Ἁδυμιγὴς εἴη χόνδρος ἐπο‍ψίδιος.

Ita ſcribendum iſtud Carmen, quod Leonidæ eſt.* Eſt autem φύστη, mazæ genus; de quo Ariſtophanes, Julius Pollux, Etymologus. Heſych. Φύστη. Μάζα ἄτριπτος. Athenæus lib. iii. p. 114. Παρ' Ἀθηναίοις μὲν ΦΥΣΤΗΝ τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην.† Harmodius Lepreates de Phigalenſium Inſtitutis apud Athenæum lib. iv. p. 149. Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τοιῦτον, τυρὸς ϗ ΦΥΣΤΗ ΜΑΖΑ νόμου χάριν ἐπὶ χαλκῶν κανῶν τῶν παρά τισι καλυμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρείας εἰληφότων τὴν ἐπωνυμίαν. Ubi notanda gloſſa manifeſta, Φύστη

* Ἀντὶ τῦ, μὴ φθείρευ, MS. Muſgrave habet μὴ φθαρεῦ.

† Teles apud Stobæum p. 117. Οὐχ ὁρᾷς γραδιαφύρτην φαγόντα τερετίζοντα; Ubi Interpres: *Non vides Gradiæphyrtam cantillando cœnare?* Legendum, Οὐχ ὁρᾷς ΓΡΑΙΔΙΑ, ΦΥΣΤΗΝ φαγόντα, τερετίζοντα; *Nonne vides* VETULAS, *cum* MAZAM *cœnaſſent, cantillare?*

μάζα.

PARS III. μάζα. Quæ vox poſtrema delenda.* Notandum etiam illud Harmodii, νόμȣ χάριν. Quæ ſolennis locutio eſt. Schol. ad Sophocl. Antig. 261. Οὐ καὶὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ᾽ ὡς ἔχει, ἐπιϐεϐλημένη ἦν ἡ ἄμμος. Τȣ̃το δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας ΝΟΜΟΥ ΧΑΡΙΝ.

X.

XΑΛΕΠΩΤΑΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Κλέψαι δυναμένȣς.] Emendat Cl. Kuſterus, βλάψαι δυναμένȣς. Sed hoc hariolari eſt ſcilicet. Reſcribendum omnino, ΧΑΛΕΨΑΙ δυναμένȣς. Reſpexit autem Suidas ad Ariſtoph. Av. ver. 539.

Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπωτάτȣς λόγȣς
Ἤνεγκας ———

Ubi Schol. Λυπηρȣ̀ς, ΧΑΛΕΨΑΙ δυναμένȣς. Reſtituendum hoc verbum Nicandro in Semiambis apud Schol. ad Theriac. ver. 377.

Φύγωμεν ἐκ προσώπȣ,
Μή σ᾽ ἐμπεσὼν ὁ πρέσϐυς
Οὐλῇ κατ᾽ εὐθὺ κρατὸς
Βατηρίῃ ΧΑΛΕΨΗι.

* Fallor. Nihil delendum. Vide nos in Epiſt. Crit. ſub init. ubi conſtat ex Ariſtoph. Veſp. v. 608. Græcos dicere φύστην et φυστὴν μάζαν.

Fugiamus

Fugiamus abhinc longe, ne ſenex caput tibi baculo commitiget. Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, qui non uno loco corruptus eſt. Vulgo legitur, Καλύψη.* Sed verbum χαλέπτειν in hoc negotio ſignificantiſſimum eſt. Homer. Odyſ. Δ. 423. PARS III.

——Θεῶν ὅστις ΣΕ ΧΑΛΕΠΤΕΙ.

Ubi Schol. Χαλέπτει. Βλάπτει.

ΧΑΛΙΚΡΗΤΟΣ.——Ἐν Ἐπιγράμματι·

Χεῦτο χαλικρήτῳ νάματι βριθομένη.]

Pentameter hic eſt pars Epigrammatis quod integrum exſtat apud Reiſkium in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 692. Cæterum nonnulla hujus Carminis leguntur apud Noſtrum v. Λέχριος. Λώπην. Ἁπλοΐς. Ad quem locum vide quæ adnotavimus.

ΧΑΛΚΕΥΤΗΣ.

Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρυύμνων·
Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.]

Diſtichon hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 393. ut recte monuit Kuſterus. Sed illud βαρυύμνων hic ferri nequit. Repugnat enim Græcæ linguæ ge-

* Vide Joſ. Barnes ad Anacreon. p. 262. qui hoc fragmentum Anacreonti adſignavit.

nius:

nius: quod miror viros doctiſſimos non animadvertiſſe. Scribendum ſine dubio:

——τὸν εὐαγέων ΒΑΡΥΝ ὕμνων
Χαλκευτάν——

Quomodo recte legitur apud Suidam ſupra v. Εὐαγής.* Cæterum hæc minus recte accepit Interpres, qui ita vertit: *Sanctorum hymnorum fabrum.* Οἱ εὐαγεῖς ὕμνοι ſunt *hymni bene tornati.* Horatius Art. Poet. v. 441.

Et male tornatos incudi reddere verſus.

Metaphora a re fabrili. Accedit Suidas: Εὐαγής. Περιηγμένος. Εὐπαλάμους ὕμνους vocat Ariſtophanes in Equit. 527.

Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων.——

Dicitur autem Εὐαγὴς et Εὐάγητος, ut Περιηγὴς ſive Περιαγὴς et Περιάγητος, de quo viri docti ad Heſychium et Pollucem. Atque hinc vindicandus Ariſtophanes Nub. v. 276. loco vexatiſſimo, ſed minus intellecto:

Ἀέναοι Νεφέλαι
Ἀρθῶμεν φανεραὶ,
Δροσερὰν φύσιν ΕΥΑΓΗΤΟΝ.

---

* Pindarus Pyth, ii. et apud nos ſupra p. 105. ΕΥΑΧΕΑ ὕμνον. Quare forſan legendum,

——ΕΥΑΧΕΩΝ βαρὺν ὕμνων.

Sed obſtat Suidas v. Εὐαγής.

Ubi

Ubi aliud legendum monet Lamb. Boſius, aliud Cl. Bentleius noſter. Sed utrumque verbi ratio fefellit. Fluit ab antiquo Ἡγεῖν. Hinc Ἡγεῖσθαι, Ἥγησις, Ἥγημα, Ἡγητὸς ſive Ἁγητὸς, et ſi quæ alia ejuſdem familiæ vocabula. Recte exponit Scholiaſtes: *Εὐάγητον, πανταχοῦ φερομένην.* Sed proculdubio vera lectio eſt *Εὐάγητοι*. PARS III.

——— *Νεφέλαι*

Δροσερὰν φύσιν ΕΥΑΓΗΤΟΙ,

Quod rotundius. Huc facit Judas in Epiſt. ver. 12. ΝΕΦΕΛΑΙ *ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων* ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΑΙ. Cæterum, quia mentio hic incidit antiqui verbi *Ἡγέειν* ſive *Ἡγεῖν*, nequeo mihi temperare, quin alterum verbum ejuſdem formæ et ætatis in lucem revocem; quod nobis conſervavit, et ſolum conſervavit, monumentorum omnium, quæ hodie leguntur, antiquitate et elegantia longe ſpectatiſſimum, Marmor Sigeense. En ipſam inſcriptionem, qualem exhibuit vir doctiſſimus, Edmundus Chiſhullus:

ΦΑΝΟΔΙΚΟ : ΕΙΜΙ : ΤΟΗ
ΟΚΟΡΠ ΟΤ : ΣΟΤΑΡΚΟΜΡΕ
ΝΕΣΙΟ : ΚΑΓΟ : ΚΡΑΤΕΡΑ
ΜΘΕΗ ΙΑΚ : ΝΟΤΑΤΣΙΠΑΚ
ΟΝ : ΕΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ : Ε
ΤΕΤΠΣ : ΑΜΕΝΜ : ΑΚΟΔ
ΕΤΣΙ : ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΣΧ

ARS III.

OƎΔ : NƎNIAΔƎΛAƎM O
ΣΙΓΕΙΕΣ : ΚΑΙ ΜΕ ΠΟ
IAꓘ ƐΟΠΟƐIAH : NAƐIƎ
ΗΑΔΕΛΦΟΙ

Ita repræſentanda eſt iſta inſcriptio, quæ βȣστροφηδὸν exarata eſt. Notandum autem illud, Ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν ΔΕΩ Σιγειεῖς. *Ego vero, ſi quid patiar, precor, ut mei curam habeant Sigeenſes.* Hæc mens Phanodici, ſive ſtatuæ Phanodici, eſt, quam minus perſpectam habuerunt viri doctiſſimi. Idem autem Δέω et Δέομαι, ut Ἡγέω et Ἡγέομαι. Hoc recentiorum, illud antiquiorum. Nihil verius hac lectione.

ΧΑΡΙΣΙΟΝ. Χαριστήριον. —— Καὶ ΧΑΡΙΣΙΟΙ. Πλακȣντος εἶδος. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι· Πέμψω παλλακαῖς ἑσπέρας χαρισίȣς.] " Ut metro conſulatur, ſcribendum eſt, Πέμψω πλακȣ̃ντας ἑσπέρας χαρισίȣς: ut recte monuit " incomparabilis Rich. Bentleius ad Frag. " Callim. 193. Cæterum fragmentum hoc " Ariſtophanis exſtat etiam apud Athenæ- " um lib. xiv. p. 646. ubi ſic legitur:

——— Ἐγὼ δὲ νῶν
Πέμψω πλακȣ̃νθ' ἑσπέραν χαρίσιον.

" Metrum et illic claudicat, quod modo " laudatus vir mihi amiciſſimus ſic reſtituit:

" Πέμψω πλακȣ̃ντ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον."

Kuſter.

Kuſter. Locus Ariſtophanis, vel auctoritate Athenæi, ita procuļdubio conſtituendus eſt: PARS III.

Πέμψω πλακοῦντ' ΕΣ ἑσπέραν χαρίσιον.

Alter verſiculus eſt non niſi alterius corruptio. Heſychius: Χαρίσιον, εἶδος πλακούντων· ἃ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων. Quæ aperte mendoſa ſunt. Corrigit Cl. Bentleius, ἀπὸ τῶν πεμμάτων. Quod nihili eſt. Reſcribendum omnino: ἀπὸ τῶν ΛΕΙΜΑΤΩΝ. *A panum reliquiis, e quibus conſtabant chariſiæ.* Suidas ſupra: Ἀνάστατοι. Πλακούντων εἶδος. Ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι. Οὗτοι δὲ ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο. *Erant et placentæ Chariſiæ vocatæ, quæ ex reliquiis commixtis parabantur.* Quod egregium eſt, et noſtram emendationem abunde confirmat.

ΧΑΡΜΑ. Χαρά. Ἡδονή. Πολύβιος· Τὸν δὲ ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλαβε φρένας.] " Merito Caſaubonus dubitat, an hæc ex Polybio ſumpta ſint. Sunt enim ποιητικώτερα." *Kuſter.* Diu eſt quod emendaveram:

Τὸν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ΕΛΕ φρένας——

Et non male id quidem. Schol. ad Pindar. Nem. i. p. 339. Ὅμηρος· Δακρυόεν γελάσασα. Καὶ ἐν ἄλλοις. Τῇ δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα. Uterque reſpexit ad Homer. Odyſ. T. 471.

Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ΕΛΕ φρένα——

PARS III.

ΧΑΣΜΑΣΙΝ. Οἱ δὲ Πάρθοι τὰς κεφαλὰς τῶν θηρίων ἁρμόσαντες τοῖς κράνεσιν, ἐχρῶντο τοῖς τῶν θηρίων χάσμασι.] Hic locus luxatus eſſe videtur, quem ita reſcripſerim: Οἱ δὲ Πάρθοι ἐχρῶντο τοῖς τῶν θηρίων χάσμασι, τὰς κεφαλὰς ἁρμόσαντες τοῖς κράνεσι. *Parthi vero ferarum rictibus utebantur, capita earum galeis adaptantes.* Euripides in Rheſo ver. 209.

Καὶ ΧΑΣΜΑ ΘΗΡΟΣ ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ.
Et faciem feræ meo capiti adponam.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, σχῆμα θηρός. Sed noſtra lectio veriſſima eſt. Eurip. Herc. Fur. ver. 363.

Δεινῷ ΧΑΣΜΑΤΙ ΘΗΡΟΣ.

Heſych. Χάσμα θηρὸς, ὄψις θηρός. Huc facit Longus Paſtor. lib. i. p. 19. Καὶ τοῦ στόματος ΤΟ ΧΑΣΜΑ σκέπειν ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, ὥσπερ ἀνδρὸς ὁπλίτου ΚΡΑΝΟΣ. Egregie, ut ſolet, Virgilius Æn. xi. 680.

——— *Caput ingens* ORIS HIATUS
Et malæ texere lupi cum dentibus albis.

ΧΑΙΡΙΣ. Κιθαρῳδός. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις·

Φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
Πεισουμελὴς μετὰ Μέλιτος ἦν. Ἔχ' ἀτρέμας.
Ἐγῷδα. Χαιρίς ἐστι. ———

" Hæc corrupta ſunt. Apud enarratorem
" Comici Av. ver. 859. ſic legitur: Πεισίου

" Μέλητ.

"Μέλης. Μετὰ Μέλητα ἦν: Quod ſi ſequamur, "Meles fuerit Piſiæ filius." *Kuſter*. Alter Pherecratis verſiculus miſere laborat, atque ita ſublevandus eſt: PARS III.

A. Φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιςος ἐγένετο;
B. Μέλης ὁ Πεισίε A. Μετὰ Μέλητα δὲ τίς ἦν;
B. Ἔχ' ἀτρέμας. Ἐγῷδα. Χαῖρίς ἐςι.——

Age videam, citharœdus quis peſſimus fuerit?
Meles Piſiæ filius. Et quis poſt Meletem?
Tace. Ego novi. Chæris ſcilicet.

Ita ſcribendi iſti verſiculi. Recte Schol. μετὰ Μέλητα. *Poſt Meletem*. Noſti illud Homeri: μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. *Piſias* autem eſt nomen viri. Suidas: Πεισίας. Ὄνομα κύριον.

ΧΑΙΡΩ.——Χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὀρωπικοὶ ὅτω λέγεσιν. Εὐριπίδης Σισύφῳ·

Χαίρω τέ γ', ὦ βέλτιςε Ἀλκμήνης τέκος,
Τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.————]

Locus Euripidis ita ſcribendus et ſupplendus eſt:

Χαίρω τέ Σ', ὦ βέλτιςέ γ' Ἀλκμήνης τέκος,
ΕΛΗΛΥΘΟΤΑ, τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

Gaudeo te, optime Alcmenes fili, adveniſſe, et ſceleratum illum periiſſe. Quod Satyricæ vernilitatis eſt. Nam Siſyphus drama Satyricum. Hinc anapæſtus in quarto loco: quod in hu-

PARS III.

juſmodi Tragicomicis haud inuſitatum eſt. Noſtram autem emendationem unice firmat Etymologus. Χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὠρωπικοὶ ὅτω λέγωσι, καὶ Εὐριπίδης Σισύφῳ.* Recte autem, ὦ βέλτιςε τέκος. Callimach. Lavac. Pall. ver. 87.

——— ΤΕΚΝΟΝ ΑΛΑΣΤΕ,
Εἶδες Ἀθαναίας ςήθεα καὶ λαγόνας.

——— *Unhappy boy,*
That ſaw'ſt the goddeſs naked.† ——

ΧΕΖΗΤΙΑΩΝ. Βωλόμενος χέσαι.— Ἀριςοφάνης·

Ἀντιθέμη τις καλεσάτω πάση τέχνη·
Οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε ςεναγμάτων,
Οἶδεν τί πρωκτὸς βύλεται χεζητιῶν.

Οὗτος ὁ Ἀντιθένης ἰαῖρὸς ἦν θηλυδρίας. Ἀπηλλάγη μὲν πολυχέσω νοσήματος.] Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Eccleſ. ver. 366. ut recte monuit Kuſterus. Locum integrum adſcribam, ut

* Euripides in Rheſo v. 390.

Χαίρω δέ σ' εὐτυχῶντα ——

Idem in Hippolyto v. 1339.

—— τὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
Θνήσκοντας ὂ χαίρωσι ——

Ubi vide Cl. Valcken.

† Sed ita denique legendus eſt iſte locus ex Siſypho:

Χαίρω δέ σ', ὦ βέλτιςε, τ' Ἀλκμήνης τέκος,
Ἐληλυθότα ——

Vide Valcken. Diatrib. Eurip. p. 209. qui fallitur.

nonnihil

nonnihil emendatior incedat. Nam viri doctiſſimi in hoc ſtadio parum profecerunt. PARS III.

Τίς ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΡΩΚΤΟΝ δεινός ἐςι τ̃ τέχνην.
Ἄρ' οἶδ' Ἀμύνων, ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντιϑέμη τις καλλιςάτῳ πάσῃ τέχνῃ.
Οὗτος γδ̀ ὁ ἀνὴρ ἕνεκά γε ςωαγμάτων,
Οἶδεν τί πρωκτὸς βάλλεται χεζητιῶν.

In primo verſiculo vulgo legitur, τῶν καταπρώκτων. Quod ejuſmodi eſt, ut non intelligam. Nos eleganter emendavimus: Δεινὸς τὴν κατάπρωκτον τέχνην. *An eminent glyſterpipe.* Deinde recte ſcripſimus, Οὗτος γὰρ ὁ ἀνήρ. Ut mox, Οὗτος ὁ Ἀντιϑέμης. Denique notandum illud ςωαγμάτων. Quo feſtive adluſit Comicus ad τὸ ςενὸν τῦ πρωκτῦ. Quod non animadverterunt Interpretes. Quod vero ſequitur apud Suidam, ἀπηλλάγη μὲν πολυχέσῦ νοσήματος, rariſſimæ elegantiæ eſt, et ex Scholiis antiquiſſimis petitum. Legebatur vox πολυχέσυ apud Noſtrum ſupra v. Ἀπηλλάγησαν, ſed hodie neſcio quomodo ſedem ſuam amiſit. Ἀπηλλάγησαν. Ἐτελεύτησαν ἤ τινος ἐςερήϑησαν. Ἀπηλλάγημεν πολυνόσῦ νοσήματος. Ubi MS. Lugd. Bat. πολυχέσῦ νοσήματος. Et recte id quidem. Quin et ſcribendum, Ἀπηλλάγη μὲν. Nam ad hunc locum Scholiaſtæ manifeſto reſpexit Suidas. Monet autem vox iſta χεζητιῶν, ut alium locum ejuſdem fabulæ, feſtivum ſane et κωμικώτατον hic corrigendum proponam. Eſt autem ver. 313.

PARS III.

Ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
Τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ,
Καὶ θοιμάτιον· ὅτε δ' ἤδ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
Οὐκ ἐδυνάμην φορεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
Ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω
Τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον,
Καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
Ἀλλ' ἐν καθαρῷ πῶ πῶ τις ἂν χέσας τύχοι;

De hoc loco reformando ſcripſerunt viri doctiſſimi Tan. Faber, et Stephanus Berglerus; hic ſenario ſcilicet, ille ſenſui conſulens. Sed uterque lapſus eſt, et metri leges flagitioſiſſime violavit. Primum reſcribendum omnino,

——ὅτε δ' ΟΥΔ' ΕΚΕΙΝΟ ψηλαφῶν.

Quod venuſtum in primis eſt: *Poſtquam vero illud, ne manibus quidem ſtudioſe tentando, invenire potui.* Hæc mens Comici eſt. Deinde ſcribendum,

——γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον.

Quod metri ratio poſtulat. Quod legitur in verſu poſtremo, ἐν καθαρῷ, recte accepit Kuſterus. Nos Angli: *The way is* CLEAR. Plutarch. in Numa: ψόφων τε καὶ πατάγων καὶ στεναγμῶν ΚΑΘΑΡΑΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ ταῖς ἱερουργίαις παρέχοντας.* Callimachus in Epigrammate:

* Idem in Æmilio p. 185. Edit. Bryan. Ὑπηρέται τε πολλοὶ καὶ ῥαβδονόμοι τοὺς ἀτάκτως συῤῥέοντας εἰς τὸ μέσον καὶ διαθέοντας ἐξείργοντες, ἀναπεπταμένας ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ καὶ ΚΑΘΑΡΑΣ παρεῖχον.

Ἦλθε

Ἦλθε Θεαίτητος ΚΑΘΑΡΗΝ ΟΔΟΝ ——

Id eſt, *viam nulli tritam.* Interpretes non intellexerunt. Atque hinc intelligendus Jamblichi locus in Protreptico pag. 133. ubi de Symbolis Pythagoræ agit: Ἐν ὁδῷ μὴ σχίζε. *In via ligna ne findas.* Quod quidem rectum et commodum eſt.* Ego vero legendum cenſeo: Ἐν ὁδῷ μὴ ΧΕΖΕ. *In via ne caces.* Monet ſcilicet Pythagoras, ut onus ventris ἐν καθαρῷ deponant, ſive e via et publico ſecedant. Quod ἀποπατεῖν dicunt Græci. Cretenſes ἀπιχέβηναι. Heſych. Ἀπιζέβη, τὸ ἀποπατεῖν. Κρῆτες. Simile quid præcipit Heſiodus Oper. ver. 729.

Μήτ' ΕΝ ΟΔΩι, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην ΟΥΡΗΣΗιΣ.

Quod vero vulgo χέζειν, ἀποπατεῖν ſive ἀφοδεύειν dicebatur, alii honeſtiores ſcilicet, ἀφεδρεύειν, θακεύειν appellabant. Heſych. Θακεύουσι, κάθηνται εἰς τὰς χρείας. *Sit to do their buſineſs.* Quæ honeſtiſſima interpretatio eſt.† Proverb.

* Hinc etiam explicandus Athenæus lib. vi. 17. p. 259. Τὰς ὁδοὺς ἀνακαθαίρειν. *To clear the way.* Philo adverſus Flaccum p. 535. Κἂν τῷ ΚΑΘΑΡΩΤΑΤΩ πάντες ἀνεβόησαν ὁμοθυμαδόν. Idem ſupra p. 525. Οἱ δὲ ἐξεχέοντο διὰ τὸ πλῆθος εἰς αἰγιαλοὺς, καὶ ΚΟΠΡΙΑΣ, καὶ μνήματα, πάντων στερόμενοι τῶν ἰδίων. *Loca deſerta. Out of the way.* Quem locum male ſollicitavit Mangey. Vide et Heſych. ad v. Ἐν Πυθίῳ χέσαι.

† Artemidorus cap. ii. p. 8. Ἐμεῖν, καθίζειν εἰς χρείας, θακεύειν. Κοιμᾶσθαι. Hic dele καθίζειν εἰς χρείας.

Vatic.

PARS III.

Vatic. i. 82. Ἐνίους προσουρεῖν καὶ πλησίον ΑΦΟΔΕΥΕΙΝ τοῦ περιφράγματος· ἔγραψεν οὖν ὁ Πεισίστρατος, ὡς ἐάν τις ἁλῷ ΘΑΚΕΥΩΝ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἀπόλλωνος, ἑαυτὸν αἰτιάσεται.* Atque hinc explicandus locus Plutarchi in Lycurgo et in Lacon. Apopth. p. 232. quem nemo Interpretum, quod ſciam, intellexit: Ἕτερος δέ τις ἰδὼν ΘΑΚΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ ἐπὶ δίφρων ἀνθρώπους· Μὴ γένοιτο, εἶπεν, ἐνταῦθα καθίσαι ὅθεν οὐκ ἔστιν ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ. Quæ ita interpretantur: *Alius ſellis curulibus ſedentes in diſceſſu nonnullos videns; Abſit, inquit, hic ut conſideam, unde aſſurgere nequeam ſeni.* Neſcivit homo feſtivus quid ſit θακεύειν ἐν ἀποχωρήσει. Eſt autem *conſidere ad alvum exonerandum.* Quod qui faciunt, nemini lubenter aſſurgunt. Sed hoc jocari eſt. Notanda autem vox Ἀποχώρησις, quæ in hoc negotio rariſſima eſt. Optime Grammaticorum doctiſſimus Heſychius: Ἄφοδος, ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι. Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem fruſtra ſollicitavit Cl. Kuſterus.† Sed hæc hactenus. Nam in hoc ſtercore diutius verſari nolumus.

* Lambertos Bos in Obſervat. Crit. p. 54. ex Nicol. Damaſceno: Παρ' Ἰνδοῖς ἐάν τις ἀποστερηθῇ δανείου ἢ παρακαταθήκης, οὐκ ἔστι κρίσις, ἀλλ' ΑΥΤΟΝ ΑΙΤΙΑΤΑΙ ὁ πιστεύσας. Syneſius in Epiſt. XXIX. Αὐτὸς σὺ ΣΑΥΤΟΝ ΑΙΤΙΩ. Eubulus apud Athenæum lib. ii. 27. p. 69.

——ΣΕΑΥΤΗΝ ΑΙΤΙΩ.

† Notanda etiam vox Ἀπόκρισις, quæ occurrit in Anthol. lib. iv. p. 495. Χῶρος ἀποκρίσεως. *A houſe of office. A dung-pile.*

XIAZEIN.

XIAZEIN. Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον ϗ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτυς ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν.—Ὡς παρ' Ἀριςοφάνει τεἰαγμένον· PARS III.

———Ὑποτείνει δέ τις αὐτὸν βωμολοχεῦσαι,
Αὐτὸς δέξας ἐν ἁμμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.]

"Locus eſt obſcurus et corruptus, quem ſic "emendandum cenſeo, ἐπὶ χρήμαλι συντάξαι τὴν "ἰδίαν, etc. Hanc lectionem in verſione ſe- "cutus ſum. Fragmentum autem Comici "propter brevitatem obſcurum eſt, quod ex "aliqua fabularum Ariſtophanis hodie deper- "ditarum depromptum eſt." *Kuſter.* Locus inſignis, ſed quem minus intellexit Kuſterus. Ἐπὶ χρώμαlος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν, eſt, *veterem muſicam innovare, et verba ſua numeris molliuſculis exornare.* Id quod fecit Phrynis: de quo Ariſtophanes, et Heſychius v. Λέσβιος ᾠδός. Fecit et Timotheus, de quo exſtat Decretum Lacedæmoniorum apud Boëtium libro primo de Muſica: quod et repræſentat Scaliger ad Manilium, ſed corrupto, quod aiunt, corruptius: ubi dicitur Timotheus ΕΠΙ ΧΡΩΜΑΤΟΣ muſicam veterem dehoneſtaſſe. Quid ſit autem χρῶμα ſatis norunt Μυσικῶν παῖδες. Suidas v. Χρῶμα. Λέγεlαι γάρ τι ϗ καlὰ μυσικὴν χρῶμα. Τρία γὰρ μέρη τ̃ς μελῳδίας εἶναί φασιν, ἃς ἰδίως χρόας καλῦσιν· Τὴν ἁρμονικὸν, τήν τε τῦ μαλακῦ χρώματος, ϗ τὴν διατονικῦ χρώματος. Ita ſcribendus

PARS III. bendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Ariſtides Quintil. de Muſ. lib. i. p. 18. Γένη δὲ μελῳδίας τρία. Ἁρμονία, χρῶμα, διάτονον. Quæ ſequuntur apud Suidam corrupta admodum ſunt, atque ita certo certius inſtauranda; ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον ὑποτείνει·

——— Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ'
Αὐτὸς δείξας, ἐν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.

Ut illud Ariſtophanis oſtendit;

Quod ſi quis eorum ſcurriliter luſerit, ipſe nova introducens, et in cantilenis Chium aut Siphnium imitatus.

Ita legendus et vertendus iſte locus, cujus mentem nemo Interpretum hactenus perſpexit. Ita autem locutus eſt Ariſtoph. Nub. ver. 196.

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπήν·

Quod plane egregium et gemellum eſt.* Quod vero dixit Comicus, χιάζων ἢ σιφνιάζων, manifeſto reſpexit ad Democritum *Chium* et Theoxenidem *Siphnium*, qui ſua poëmata numeris, atque iis quidem novis et mollioribus exornabant: id quod docet Pollux iv. 65. Τὸ μέν τοι Σιφνιάζειν καὶ Χιάζειν, τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι,

* Iſta verba Ariſtophanis leguntur apud Ariſtidem, vol. ii. p. 162.

ἀπὸ

ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου, καὶ Θεοξενίδου τοῦ Σιφνίου, ὃς καὶ Ὑπερτονίδης ἐκαλεῖτο. Atque hinc intelligendus Heſychius: Χιάζειν, σιφνιάζειν. Cæterum de Muſicis iſtis antiquiſſimis Democrito Chio et Theoxenide Siphnio, et qui de utroque ſcripſerat Praxidamante noſtro, conſulendus omnino vir eruditiſſimus, et de noſtris literis præclare meritus, Joannes Jonſius de Scriptor. Hiſtor. Philoſ. pag. 76. cujus ſcrinia compilare nolo. PARS III.

ΧΩΡΙΣ τό,τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ καίρια.
Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.

Τουτέστιν ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυαρεῖν, καὶ ἄλλο τὸ ἀναγκαῖα λέγειν.] Deprompti ſunt iſti ſenarii ex Sophocl. Oedip. Col. ver. 802. ubi legitur, καὶ τὰ καίρια. Attamen Suidæ lectio Cl. Gatakero placet. Placet et Cl. Heathio.* Sed neutra lectio vera eſt. Deſideratur enim articulus ad Græci ſermonis puritatem. Quin et alter verſiculus nonnihil corruptus eſt. Repono,

K. Χωρὶς τό,τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ τὰ καίρια.
O. Ὡς δὴ σὺ βραχέα ταῦτα, κἀν καιρῷ λέγεις.

C. *Aliud eſt multa dicere, aliud opportuna.*
O. *Quam hæc breviter tu, et opportune dicis!*

* Æſchylus in Choeph. v. 580.
Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
Σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.

PARS III.

ΧΙΤΩΝ. Ἱμάτιον ἀνδρικόν. Χιτῶνά γ' ἔχων ἐ-λων ἐρίων ὑπένερθε, κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ πα-ρὰ τὰς ἰχθύας ἀνέκυψε. Τουτέστιν, ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπώλια. Τουτέστι, γλύφων εὑρίσκεται.] "Frag-" mentum hoc valde lacerum eſt, ſenſuſque " ejus obſcurus: cui abſque ope meliorum co-" dicum lucem afferre non poſſumus." *Kuſter.* Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Ran. ver. 1099. Quod et recte obſervaverat doctiſ-ſimus Pierſonus. Hinc Suidas facile emen-dandus eſt.

ΧΟΙΡΟΚΟΜΕΙΟΝ.—Ὁ πάτταλος, ἐν ᾧ δεσμεύ-οντες τὰς χοίρους ἔτρεφον.] "Scribendum puto, " ὁ τάλαρος, i. e. *qualus.* Quomodo enim in " paxillo porcellos nutrias? Vel dicendum " eſt, πάτταλος hic accipi pro vaſe aliquo ex " viminibus texto; cujus ſignificationis ta-" men exemplum requiro." *Kuſter.* Quæ ad hunc locum adnotavit vir doctiſſimus, longe ineptiſſima ſunt, et a mente ſcriptoris alieniſ-ſima. Ἐν πασσάλῳ δεσμεύεσθαι eſt *palo alligari.* Προσπατταλεύειν vocant Græci. Quod et vidit, aut vidiſſe ſe putabat vir eruditus Lambertus Boſius. Schol. ad Ariſtoph. Ran. ver. 631. Ἐν κλίμακι δήσας. Τὸ ἐν πρὸς τὸ δήσας. ΕΝΔΗΣΑΣ κλίμακι. Ἀντὶ τοῦ, ΕΙΣ ΚΛΙΜΑΚΑ ΔΗΣΑΣ. Quod in primis notandum. Confer etiam Ariſtoph. Theſmoph. ver. 937. Recte autem Suidas,

Χοιροκομεῖον,

Χοιροκομεῖον, ὁ ϖάτῆαλος. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. ver. 840. Χοιροκομεῖον. Ἐν τῇ Λυσιςράτῃ ϡ κλοιὸν μᾶλλον ἢ ΠΑΣΣΑΛΟΝ ἐμφαίνει. Reſpexit autem uterque, tum Suidas, tum Scholiaſtes, ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 1075. ubi dicit Comicus legatos Spartanorum Athenas adveniſſe, χοιροκομεῖον ϖεὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντας. Ubi recte Scholiaſtes: Λέγει ΠΑΤΤΑΛΟΝ, ἐν ᾧ δεσμεύοντες τὺς χοίρυς τρέφουσι. Ἐπεὶ ὖν ΕΝΤΕΤΑΜΕΝΟΙ ἦκον, εἴκασεν αὐτὺς ΠΑΤΤΑΛΟΙΣ. Ubi ſignanda vox ἐντεταμένοι. Adde quod χοῖρος et ϖάτῆαλος verba prætextata ſunt. Hinc joci fundus. Quod doctiſſimum Kuſterum fugiſſe miror.* Revocat autem in mentem hic jocus Comici de *Spartanorum legatis* ſimile quid Populi Romani de Antonii Senatoribus; de quibus Suetonius in Auguſto cap. 35. *Senatorum affluentem numerum deſormi et incondita turba, erant enim ſuper mille, et quidem indigniſſimi, et* (lege *ut*) *poſt necem Cæſaris per gratiam et præmium allecti, quos Orcinos vulgus vocabat, ad modum priſtinum et ſplendorem redegit.* Fruſtra hic diſputant viri eruditiſſimi de *ſenatoribus orcinis.* Locus non interpretatione ſed emendatione eget. Scribendum ſine dubio: *quos* PORCINOS *vulgus vocabat.*

---

* Sic vocem ϖάσσαλος uſurpat Automedon in Epigram. Miſcellen. Lipſ. vol. ix. p. 143.

Nimirum

PARS III. Nimirum ſenatores illi, turba incondita, non male vulgo *porcini* audiebant. *A herd of ſwine.* ‡ Ut a taurus *taurinus*, ſic a porcus *porcinus*. Petronius in Satyrico:

——— PORCINUM *numen adoret*.

Quid, quod χοῖρος ſive *porcus* turpe quid et vile ſonat? Hinc illud Auguſti apud Macrobium ii. 4. *Melius eſt Herodis* PORCUM *eſſe quam filium*. Atque hinc explicandus locus celeberrimus Æliani, quem minus recte ſollicitarunt viri eruditi. Eſt autem Ælian. Var. Hiſt. ii. xi. Οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐγένετο τολμηρὸς, οὐδὲ ἀναίσχυντος τραγῳδίας ποιητὴς, ὥστε εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα ἀποσφαττόμενον χοῖρον. Ubi neminem fere Interpretum non offendit iſte Χοῖρος. Emendabat Cl. Holſteinius ἀποσφαττόμενον χορόν. Tanaquil. Faber ſatis ingenioſe, τὸν Ἱερόν. Alii hoc, alii illud probant. Sed nihil mutandum. Nimirum porcum in ſcena jugulare res jocoſa, et hominis vere ἀναισχύντου eſt. Quod non animadverterunt Interpretes. Reſpexit autem Ælianus, ut videtur, ad Platon. Republ. lib. ii. θυσαμένους οὐ ΧΟΙΡΟΝ, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον

‡ "Ita enim veteres, ut nos quoque hodie vulgo facimus, "homines pingues et obeſos, *porcos* vocabant." Hæc Joſeph. Scaliger in Varronem p. 17. Sed vide locum. Theocritus in Syracuſ. v. 72.

——— ΑΘΡΟΟΣ ΟΧΛΟΣ·
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ΥΕΣ ———

θῦμα. Quare per χοῖρον apud Ælianum intelligendus homo infimæ ſortis et nullius pretii, cui nihil periculi a tyrannis. Quod omnino verum. Notandum autem illud Platonis, ἄπορον θῦμα. Quod viros doctiſſimos eluſit. Interpres, *pretioſam quandam raramque victimam*. Sic ſolent iſti homines. Tu, ſi ſapis, mecum lege; Θυσαμένες ὃ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ΑΠΥΡΟΝ θῦμα. Ita locuti ſunt Æſchylus in Agamemnone, et Euripides in fragmentis. Euſebius de Vit. Conſtant. lib. i. cap. 48. Τῷ πάντων βασιλεῖ Θεῷ εὐχαρίςους εὐχὰς, ὥσπερ τινὰς ΑΠΥΡΟΥΣ καὶ ἀκάπνους ΘΥΣΙΑΣ, ἀνεπέμπετο. *Preces cum gratiarum actione, tanquam* puras victimas, *ignis et nidoris expertes, Deo omnium regi obtulit*. Ἀναίμακτον θυσίαν vocant Patres Chriſtiani. *Sacrificium purum et incruentum*. Quod Plato recte opponit τῷ χοίρῳ, viliſſimæ et immundiſſimæ pecudi. Sed hæc non intellexerunt Editores.

PARS III.

ΧΡΕΙΑ. Πρόνοια.——— καὶ παροιμία·

Χρεία διδάσκει, κἂν ἄμυσος ᾖ, σοφὸν
Καρχηδόνιον.———

Τυπίςιν, ἐνδεχομένην ἐκ τοῦ καιροῦ ποιησάμενοι τὴν ἐπίνοιαν.] Legebam aliquando, χρεία, ΑΠΟΡΙΑ. Sed Kuſterus, ΠΕΝΙΑ. Quod verum videtur. Eripides in Elect. 375.

———Ἀλλ'

PARS III.

——— Ἀλλ' ἔχει νόσον
ΠΕΝΙΑ· διδάσκει δ' ἄνδρα χ' ἡ ΧΡΕΙΑ κακόν.

Vitioſa eſt paupertas, et neceſſitas virum improbum facit.

Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, quem non intellexit Barneſius. Græci μουσικὸν, σοφὸν, κακὸν διδάσκειν, de quo Cl. Bentleius in Epiſtola ad Millium. Atque ad hunc Euripidis locum reſpexit, ut ſolet, Menander. Deinde lego, ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΕΠΙΝΟΙΑΝ. *Dicitur hoc proverbium de Carthaginienſi, quem uſus et neceſſitas ſcilicet ingenioſum fecerat.* Hæc eſt mens Suidæ. Ita locutus eſt Polybius lib. i. p. 28. Οὐδ' ΕΠΙΝΟΙΑΝ οὐδέποτε ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΙ τῆς θαλάσσης. Eleganter Heliodorus Æthiop. lib. vii. p. 352. Ἀλλὰ τὶ δραστήριον ΕΠΙΝΕΝΟΗΚΕΝΑΙ μοι δοκῶ. Εὑρετὶς ἄρα ἐστὶ λογισμῶν ἡ ἀνάγκη. Eſt autem deprompta, ut videtur, iſta παροιμία ex Menandri Καρχηδονίῳ, cujus præter alios meminit Athenæus lib. ix. p. 385. Μένανδρος Καρχηδονίῳ·

——— Ἐπεὶ δ'
Ἐπιθυμιάσας τῷ βορέᾳ λιβανίδιον,
Ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ΕΨΗΣΩ φακῆν.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. *Piſcator, cum nihil obſonii haberet, lente veſcebatur.* Quod

ſolent

ſolent ſcilicet. Ἐπιθυμιᾶν autem eſt verbum ſolenne in hoc negotio. Fabulam vero iſtam Suidas v. Λιτυέρσης. Χαλκηδόνιον vocat. Sed perperam. Eam Latinam fecit Plautus in Pœnulo.

CARCHEDONIUS *vocatur hæc comœdia,*
Latine Plautus Patruus Pultiphagonides.

Ubi notanda vox illa, nec Græca, nec Latina, *Pultiphagonides.* Quo reſpexiſſe videtur Plautus ad illud Menandri——ΕΨΗΣΩ ΦΑΚΗΝ. de quo modo ſupra. Eſt enim *φακῆ cibus pulmentarius,* ſive *ex* PULTE *confectus.* Hinc fabulæ nomen, PATRUUS PULTIPHAGONIDES. Cæterum παροιμία iſta Menandri, quam laudat Suidas, eſt elegantiſſima parodia verſiculi Euripidis in Telepho, cujus meminit Stobæus Florileg. p. 131. Edit. Grot.

Οὐ γάρ τ' Ὀδυστεύς ἐςιν αἱμύλος μόνος.
ΧΡΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, *κἂν βραδύς τις ᾖ,* ΣΟΦΟΝ.*

ΧΡΗΜΑ. Πρᾶγμα ἢ κτῆμα. —— Τὸ δὲ *δωμάτιον ζοφῶδες ἦν καὶ ἀδιατύπωτον, καὶ ὥρα θέρυς ἐς τὰ μάλιςα ἀνάρμοςον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ χρῆμα εἱρκτήν.*]

---

* Huc adludit Plutarchus in Lyſandro p. 444. vol. i. Edit. Lutet. Pauſ. 1624. Ἐπεὶ δὲ ἀναγνόντες οἱ ἔφοροι τὴν ἐπιςολὴν, ἔδειξαν αὐτῷ, καὶ συνῆκεν, ὡς οὐκ ἄρα Ὀδυσσεύς ἐςιν αἱμύλος μόνον. In primo autem verſiculo forſan legendum cum Plutarcho:

ΟΥΚ ΑΡ' Ὀδυσσεὺς ——

PARS III. Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii p. 145. Ubi legitur: τό,τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδές τε ἦν ϗ διάπνευτον. Vox poſtrema corrupta eſt. Sed conjecturis nihil opus. Nam Menander proculdubio ex Suida corrigendus eſt. Δωμάτιον ζοφῶδες ϗ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. *Domus tenebricoſa et incommoda. A dark diſmal hole.* Quod unice et elegantiſſime dictum. Vox occurrit apud Ocell. Lucan. de Univerſ. cap. 2. Καὶ ὁ ἀὴρ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΣ πρὸς ψόφον ϗ πρὸς λέξιν καὶ μέλος.* Atque hæc ſcripſeram. Sed cum noſter Suidas, ut eſt homo ſuaviſſimus, et fidei parum Græcæ, nos non raro ludificetur, vide an Menander Menandro leviori manu reſtitui poſſit. Itaque lego, Τό,τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδές τε ἦν ϗ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ. Nimirum quicquid tectorum amplum et εὐρύχωρον eſt, Græcis διαπνεῖσθαι dicitur.† Heſychius; Ῥιπιςὰ, ΔΙΑΠΝΕΟΜΕΝΑ. Quo reſpexit ad Jerem. xxii. 14. Ὠικοδόμησας σεαυτῷ οἶκον σύμμετρον, ὑπερῷα ΡΙΠΙΣΤΑ. Theophylact. Epiſt.

---

* Theophyl. Simocatta in Hiſt. lib. vi. 1. p. 144. Ἀλλότριον τε, ϗ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. Heſych. Ἀμόρφωτον. ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. Occurrit etiam eadem vox apud Philonem vol. ii. p. 269. Edit. Mangey.

† Jamblichus de Vita Pythagoræ Cap. xvi. p. 56. Edit. Kuſter. Κατέδειξεν τοῖς ἑταίροις ἐχεμυθίαν τε ϗ παντελῆ σιωπὴν, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσαν ἐπὶ ἔτη πολλὰ, σύντονόν τε καὶ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἐξέτασίν τε ϗ ἀνάληψιν.

p. 69.

p. 69. Καὶ τὰ ἐν Σέσοις καὶ Ἐκβατάνοις βασίλεια καλύβας ἀτεχνῶς πρὸς τὰ ἐμὰ πολυόροφα καὶ ΤΟΥΣ ΡΙΠΙΣΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥΣ, οἷς ἐνθερίζων ἀναψύχω τὴν τῆς ἐπιφαινομένων μοι σαρκῶν κάμινον.. *Domum perflatilem* vocat Apuleius. Hinc recte Menander. Δωμάτιον ζοφῶδες καὶ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ. *Domus tenebricoſa et imperflatilis.* Quod æſtate præſertim perquam incommodum. Et hoc verum.* PARS III.

ΧΡΗΝ. Ἔδει. Χρῆν δὲ μὴ, τὸ λεγόμενον, ἄστροις τὰ καθ' ἡμᾶς σημαίνεσθαι, μηδὲ τί λέγει φήμη πυνθάνεσθαι.] Depromptus eſt hic locus ex Syneſio Epiſt. 7. ubi recte legitur, τὰ καθ' ΥΜΑΣ σημαίνεσθαι. Dicitur autem hoc proverbium de iis qui longius peregrinantur, et in loca ſolitaria ſe conferunt, de quo Heſychius v. Ἄστροις σημειοῦσθαι. Triclinius ad Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 805. Schol. ad Æſchyl. Suppl. ver. 398. Theophylact. Epiſt. i. Ἐγώ τι κοινὸν ἔχειν πρὸς τὸν δῆμον δέχομαι. Ὅσγε οὕτως αὐτὸν πέφρικα τὸν Βριάρεον, ὥστε καὶ ΑΣΤΡΑ ΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ. Lege, ἄστροις σημαίνεσθαι. quod proverbio ſignatum. Senſus eſt: *Ego vero ſcilicet rem habere cum populo cupio, qui iſtud monſtrum ita horrui, ut*

* Ita in Fragment. Pythagoreorum p. 751. Edit. Gale. Καὶ ΟΙΚΗΣΙΕΣ δὲ μήτι ἄγαν ΠΕΡΙΠΝΕΟΜΕΝΑ, μήτι ἄγαν κατάστεγνος.

PARS III. *quam longiſſime effugerim.* Eleganter Libanius vol. I. p. 347. Τὴν δὲ ἐσχατιὰν καταλαβὼν, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπασάμενος, ἤμην ἐπ' ἐμαυτοῦ· τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ βῆμα, καὶ τοὺς ἐνταυθοῖ θορύβους ΑΣΤΡΟΙΣ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, τὸ λοιπὸν ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΕΝΟΣ. Quod geminum eſt.* Ælian. Hiſt. Anim. vii. 48. Ἧκε δὲ οὖν ἐς τὴν Λιβύην καὶ τὰς μὲν πόλεις ἀπελίμπανε, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, ΑΣΤΡΟΙΣ ΑΥΤΑΣ ΕΣΗΜΑΙΝΕΤΟ, προῄει δὲ ἐς τὴν ἔρημον. *In Africam venit, urbeſque quam longiſſime reliquit, in deſertiſſimum autem locum contendit.* Atque hinc elucidandus inſignis locus Æliani, qui viros doctiſſimos fruſtra exercuit. Eſt autem Hiſt. Animal. ii. 7. Τὸν δὲ ἐλθόντα κατὰ πολλὴν τὴν εἰρήνην δειπνεῖν· εἶτα αὖθις ἐπισυρίζειν, καὶ ἀπαλλάττεσθαι, τοὺς δὲ ἡμιόνους καὶ τὸ δεῖπνον τὸ ἐξ αὐτῶν ΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ τὸ ἐντεῦθεν, τὸ τοῦ λόγου τοῦτο ΑΣΤΡΟΙΣ. *Baſiliſcum vero eo profectum, nullo obſtante, mulorum corporibus veſci, deinde ſibilo repetito, in deſerta quam longiſſime diſcedere.* Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus. Senſum Æliani optime expreſſit Phædrus ii. 1. ubi de leone ſermo eſt:

——tunc diviſo tergore
Silvas petivit, homini ut acceſſum daret.

---

* Arrian. de Exped. Alex. lib. iii. 3. p. 185. 8vo. Σημεῖα οὐκ ἔστι κατὰ τὴν ὁδὸν, οὔτέ που ὄρος, οὔτε δένδρον, οὔτε γήλοφοι βέβαιοι ἀνεστηκότες, οἷστισιν οἱ ὁδῖται ΤΕΚΜΑΙΡΟΙΝΤΟ ἂν τὴν πορείαν, καθάπερ οἱ ναῦται ΤΟΙΣ ΑΣΤΡΟΙΣ.

ΧΡΗΣΤΟΝ. Χρήσιμον. Ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Pac. ver. 562.

ΧΡΩΜΑ.—Τρία γὰρ μέλη τῆς μελῳδίας· ἁρμονικὸν εἶναί φασιν, ὡς ἰδίως χρόας καλοῦσι, τήν τε τοῦ μαλακοῦ χρώματος, καὶ τὴν διατονικοῦ χρώματος.] "Locus hic ſalebroſus eſt, et proculdubio "corruptus, in quo vertendo non tam verba "quam ſenſum ſecuti ſumus." *Kuſter.* Vide nos ſupra ad v. Χιάζων. ubi hunc locum reſtituimus.

ΧΡΥΣΙΣ. Ἡ χρυσῆ φιάλη.

Οἵ μ', ὡς ἐλεήμων εἰμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων,

ἀνθ' τοῦ ἥττων.] De hoc loco conſulendus Scholiaſtes ad Ariſtoph. Pac. ver. 424. Notanda autem ἀμφιβολία Comici, ἐλεήμων τῶν χρυσίδων. Nam *Chryſis* nomen meretricis. Terentius in Andria:

Dic, ſodes, Quis heri Chryſidem habuit?

Eſt et χρυσὶς *patera*, ſive *phiala aurea.* Athenæus lib. xi. p. 502. Ἀθηναῖοι δὲ τὰς μὲν ἀργυρᾶς φιάλας ἀργυρίδας λέγουσι, ΧΡΥΣΙΔΑΣ δὲ τὰς χρυσάς. Hermippus Comicus apud Athenæum.

Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφείλετο.

Ubi inepte Interpres:

Plenilunio vini Chryſidem ebibit, et ſurripuit.

Χρυσὶς

PARS III.

Χρυσὶς πανσέληνος eſt *plenum poculum.* Virgil.

—— *Pleno ſe proluit auro.*

Πλήρη Φιάλην vocat Theopompus Comicus apud Athenæum, lib. xi. 14. p. 502.

> Λαβοῦσα πλήρη Χρυσέων μεσόμφαλον
> Φιάλην ———

Ita diſponendus eſt iſte locus. Nimirum phiala tam auro, quam vino, miniſtrando inſerviebat.* Quo ſenſu uſurpat Herodotus in Thalia, loco inſigni, et digno ob ſingularem elegantiam, qui hic adſcribatur, et noſtra tandem ope ſublevetur. Nam viri doctiſſimi, qui ad has Muſas commentati ſunt, hic parum viderunt. Eſt autem lib. iii. cap. 130. ubi ſermo eſt de Democede, medico præſtantiſſimo, qui Dario morbo laboranti, vitam et ſalutem reſtituerat. Παράγοντες δὲ οἱ εὐνοῦχοι, ἔλεγον πρὸς τὰς γυναῖκας, ὡς βασιλέϊ οὗτος εἴη ὃς τὴν ψυχὴν ἀπέδωκε· ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλη τοῦ χρυ-

* Cl. Pierſonus ad Mœrin. p. 413. ἀντὶ τοῦ, χρυσίων, legit χρυσίαι. Non male. Sed libri χρυσίων. *Aureorum.* Quod verum. Plutarch. in Cimon. p. 121. Λέγεται γέ τοι Ῥοισάκην τινὰ βάρβαρον, ἀποστάτην βασιλέως ἐλθεῖν μετὰ χρημάτων πολλῶν εἰς Ἀθήνας, καὶ σπαραττόμενον ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν, καταφυγεῖν πρὸς Κίμωνα, καὶ θεῖναι παρὰ τὴν αὔλειον αὐτοῦ ΦΙΑΛΑΣ δύο, τὴν μὲν ἀργυρείων ἐμπλησάμενον ΔΑΡΕΙΚΩΝ, τὴν δὲ χρυσῶν· ἰδόντα δὲ τὸν Κίμωνα, καὶ μειδιάσαντα, πυθέσθαι τοῦ ἀνθρώπου πότερον αἱρεῖται, Κίμωνα μισθωτὸν ἢ φίλον ἔχειν· τοῦ δὲ φήσαντος φίλον, οὐκοῦν, φάναι, ταῦτ' ἄπιθι μετὰ σεαυτοῦ κομίζων· χρήσομαι γὰρ αὐτοῖς ὅταν δέωμαι, φίλος γενόμενος.

σοῦ

σοῦ σὺν θήκῃ ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα· οὕτω δή τι δαψιλέι δωρεῇ, ὡς τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἑπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο, καὶ οἱ χρῆμα πολλόν τι χρυσοῦ συνελέχθη. Verba egregia, ſed non uno nævo deformata. Alii τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην. Alii τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ. Alii denique τοῦ χρυσοῦ συνθήκην. Perperam omnes. Quin Græci ὑποτύπτειν εἰς τὴν θήκην, non ὑποτύπτειν τὴν θήκην. Quare reſcribo, idque ut mihi videtur, certiſſime: Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλη ΕΣ ΤΗΝ ΧΡΥΣΟΘΗΚΗΝ ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα. *Unaquæque autem earum phialam in arcam nummariam ſubmittens, Democedem tam luculento munere donavit, ut* ——— Ita locutus eſt Herodotus lib. ii. cap. 136. Κοντῷ γὰρ ΥΠΟΤΥΠΤΟΝΤΕΣ ΕΣ ΛΙΜΝΗΝ, ὅ,τι προσέχοιτο τοῦ πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες πλίνθους εἴρυσαν. Eſt autem χρυσοθήκη *arca nummaria* ut ἀρτοθήκη *arca panaria.** Et notanda vox, quæ elegantiſſima eſt. Θησαυρὸν χρυσοῦ vocant Græci recentiores. Matthæus ii. 11. Καὶ ἀνοίξαντες ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, ΧΡΥΣΟΝ, καὶ λίβανον, καὶ σμύρναν. Atque ita quoque intelligendus Lucianus in Timon. loco celeberrimo, ſed quem minus perſpectum habuerunt Interpretes. Ita autem loquitur

* Item χαλκοθήκη apud Athenæum p. 231. et ſupra p. 129. ἐν θήκῃ ἀργυρᾷ.

Plutus:

PARS III.

Plutus: Σέ φημι, ΘΗΣΑΥΡΕ ΧΡΥΣΟΥ, ὑπάκουσον Τίμωνι τέτῳ, κ πάραχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ΑΠΟΣΤΗΣΟΜΑΙ. Ita proculdubio ſcribendum. *Ego vero locum dabo, et de jure meo decedam.* Libanius vol. i. p. 373. Θησαυρῶν ΥΜΙΝ ΑΠΟΣΤΗΣΟΜΑΙ τῶν ἐμαυτῦ. Quod geminum eſt.* Quare nihil ultra de hac lectione dubitandum. Emendandus hac occaſione Curtius lib. iii. cap. 13. ubi agit de Damaſci præfecto, qui ingentem Darii theſaurum hoſti prodiderat. *Cæterum Dii tantæ fortunæ proditorem* SEPULTÆ, *celeriter debita pœna, perſecuti ſunt.* Ita legendus iſte locus. Vulgo *ſepulturæ*. Quod viros doctiſſimos admodum torſit. Nos recte emendavimus, *fortunæ ſepultæ*. Horatius, *terris abditæ* quod perinde eſt.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ. Δείναρχός φησι· Πάλιν παρ' Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας, περὶ τέτῳ δηλονότι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' ἐ τὸ προκείμενον αὐτῶν πράττειν ἢ πάσχειν.] De hoc loco non ita pridem Cl. Valckenarius ad Mœrin. Sed vis verbi ἀποφοιτᾷν virum doctiſſimum fefellit. Ἀποφοιτᾷν eſt *abire*.

* Polybius p. 1108. Τῶν μὲν ἀδύνατον εἶναι φασκόντων Ῥωμαίοις ἐνίων ἀποστῆναι τόπων κ πόλεων· τῶν δὲ διοριζομένων, ὅτι τῶν μὲν ἐπιφανῶν εἶναι δοκέντων τόπων ἀποστήσονται.

Scholam

*Scholam derelinquere.** Euſtath. ad Homer. Iliad. Σ. p. 1227. Ἀποφοιτᾷν παρὰ Λυσίαν, τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα. Ita legendum, non Λυσία. Ἀποφοιτᾷν παρά τινα, eſt, *alio relicto ad alium tranſire.* Quod fecit Æſchinis diſcipulus. Sed hæc viris eruditis parum perſpecta ſunt. Quare recte Dinarchus. Παρ' Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας. *Priore magiſtro derelicto, ad Æſchinem ſe contulit.* Quod omnino verum, et Græciſſimum eſt.† Deinde ſcribe, ἐ τὸ προκείμενον ΑΥΤΩι. Nimirum ad Æſchinem ſe contulit ad literas diſcendas, ſed fruſtra et conſilio irrito. Quod non raro evenire ſolet. PARS III.

Ψ.

ΨΑΘΥΡΟΝ. Ξηρόν. Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ καῦσις ἐψαθυρώθη.] Hæc verba leguntur Pſal. cii. 3.

ΨΑΙΣΤΑ. — Καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι·

——— Σοὶ τάδε πέμπω

Ψαιστία, καὶ λίτης δῶρα θυηπολίης.]

* Heſych. Ἀποστίζεις. Ἀποσπιφοιτηκώς. Heliodor. in Æthiop. lib. iii. p. 148. Θεοὶ καὶ δαίμονες, εἶπεν, ὦ Κνήμων, ἐπιφοιτῶντές τε εἰς ἡμᾶς καὶ ἀποφοιτῶντες, εἰς ἄλλο μὲν ζῶον ἐπιλάχιστον, εἰς ἀνθρώπους δὲ ἐπιπλεῖστον, ἑαυτοὺς εἰδοποιοῦσι. Sic ἀποπλεῖν ἐπὶ, de quo nos ſupra p. v. Πλοΐζει. Cornel. Nepos in Themiſt. *Domos ſuas diſcedere.* ;De quo vide Achillem Statium ad Catull. p. 245.

† Plutarch. in Lyſandro p. 8. Ἀπεφοίτων γὰρ οἱ πολλοὶ ΠΡΟΣ τὸν πλέον διδόντας. Quod idem.

Hæc

PARS III. Hæc verba partem faciunt Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 102. Cæterum verbum Ψαιϛὰ exponit Suidas, ἄλφιτα ὑπὸ μύλης καταψηλισμένα. Quæ poſterior vox manifeſto corrupta eſt. Noſter ſupra v. Οὐλοθυτεῖν. Ἄλφιτα ὑπὸ μύλης καταψηνισμένα. Nec hoc recte. Henricus Stephanus legebat, καταψηγμένα. Quod et probat Kuſterus. Sed vera lectio ſine controverſia eſt: ὑπὸ μύλης ΚΑΤΕΨΗΜΕΝΑ. Suidas: Ψᾶν. Ὁμαλίζειν. Λεπτύνειν. Hinc Ψῆσις et Περίψησις. Noſter modo ſupra: Ψαιϛὰ δὲ καλεῖται ἀπὸ τῆς τῦ μύλυ ΠΕΡΙΨΗΣΕΩΣ. Quæ vox rariſſima, et lexicographis notanda.

ΨΕΥΣΟΝ. — Καὶ ὁ Σοφοκλῆς·

Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.]

Anapæſtus in quarto loco. Quod Tragici averſantur. Sed nihil mutandum tamen. Sunt enim verba Ariſtophanis in Theſmoph. ver. 877. Decerpſit autem hanc notam Suidas ex Schol. ad Euripid. Hecub. ver. 225. Sed ita ut Tragicum pro Comico clanculum ſuppoſuerit. Quod Grammatico noſtro ſolenne eſt. Cæterum hunc verſiculum inter Sophoclis fragmenta auctoritate Suidæ nuperrime recenſuit vir doctiſſimus Benj. Heathius. Cujuſmodi quid ſupra animadvertimus ad v. Λογισμός.

ΨΕΦΗΝΟΣ.

ΨΕΦΗΝΟΣ. Σκοτεινός. Οὐκ ἐπιφανής. Ψέφος γὰρ τὸ σκότος. Ἦν δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ ψεφηνός.] Ita quoque habet Etymologus. Interpres autem legebat, Ἦν δὲ καὶ ὁ ΑΗΡ ψεφηνός. Ita enim reddit: *Erat autem et* aer *obſcurus*. Sed fallitur vir bonus. Pindar. Nem. 3. p. 350.

Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει ΨΕΦΗΝΟΣ ΑΝΗΡ.

ΨΗΚΤΗΡ.—Ὁ ψηκτὴρ καὶ δεινὸς λέγεται.] "Conjectore aliquo et Melampode opus eſt, qui "loci hujus ſenſum divinet. Adeo ne ulla "quidem ſani ſenſus veſtigia in hiſce appa-"rent." *Kuſter*. Suidas ſupra: Δεῖνος. Ὁ ψηκτήρ. Ὁ παρ' ἡμῖν ψηκτήριον λέγεται. Perperam omnino. Confundit Grammaticus, ut ſolet, ψηκτήρ et ψυκτήρ. Reſcribendum ſine dubio: Δεῖνος. Ὁ ΨΥΚΤΗΡ. Ὁ παρ' ἡμῖν ΨΥΚΤΗΡΙΟΝ λέγεται. Heſych. ψυκτήριον, ποτήριον ὃ ἡμεῖς ΨΥΚΤΗΡΑ φαμέν. Idem autem Δεῖνος ſive Δῖνος et ψυκτήρ. Pollux vi. 99. Ὁ δὲ ΨΥΚΤΗΡ πολυθρύλλητος, ὃν καὶ ΔΙΝΟΝ ἐκάλουν, ἐν ᾧ ἦν ὁ ἄκρατος. De utroque accuratiſſime diſſeruit Athenæus. Erat autem ψυκτὴρ ſive δεῖνος vas vino temperando adcommodatum. Suidas infra: ψυκτῆρα. Ποτήριον μέγα. Ἀπὸ τοῦ θᾶττον ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν. *Quod vinum in eo cito refrigeretur*. Dicebatur etiam ΨΥΓΕΥΣ. Heſych. Ψυκτήρ, ὃν ἡμεῖς ΨΥΓΕΑ. Athenæus lib. xi. p. 503. Διονύσιος δὲ ὁ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων,

PARS III. των, ΓΟΝ ΨΥΓΕΑ, φησὶν, ἐκάλυν οἱ ἀρχαῖοι ΔΙΝΟΝ.

ΨΗΦΟΣ. Κρίσις. Ἀπόφασις. Διαλαλιά. Λόγος. Καὶ Ἀψήφιστον. Ὁ καλέχων τὸ ἀψήφιστον γνώμη, ἐπιτελεῖ πᾶσαν τὴν γραφήν.] "Senſus hujus "fragmenti haud parum obſcurus eſt, de quo "nihil certi ſtatui poteſt, niſi quis ipſum fon"tem, ex quo Suidas iſta hauſit, invenerit." *Kuſter.* ad v. Ἀψήφιστον. Eſt locus egregius, ſed corruptus. Nam vox διαλαλιὰ nihil ad Ψῆφον pertinet. Heſych. Ψῆφος, ἀπόφασις διὰ λαλιᾶς. Quod nihilo melius. Sed ad veram lectionem ducit. Scribendum ſine dubio: Ψῆφος, ἀπόφασις ΔΙΧΑ λαλιᾶς. Quod de eo dicitur, qui ſententiam ſuam non *viva voce*, ſed ψήφῳ ſive *calculo* aperit. Quod apud omnes homines uſitatum. Huc referendus Plutarchus in Lycurgo. Ἔβαλε ΣΙΩΠΗι καθάπερ ΨΗΦΟΝ. Quod in primis notandum.* Quæ ſequuntur non intellexit

* Sed vide Athenæum lib. viii. 7. p. 344. ubi ψῆφος φλεγυρά. Heſych. Ἀνεύθυνον. Ἀζήμιον. Ἀνέγκλητον. Longin. Περὶ Ὕψους, § ix. Ὅθεν καὶ ΦΩΝΗΣ ΔΙΧΑ θαυμάζεται ποτὲ ψιλὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον. Epigram in Append. Antholog. p. 30.

Εἰς ἔσοπτρον.

Ἄν μ' ἐσίδῃς, καὶ ἐγώ σε· τί με βλεφάροισι δέδορκας;
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ βλεφάροις· οὐ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
Ἂν δ' ἐθέλῃς, λαλέω ΦΩΝΗΣ ΔΙΧΑ· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
Φωνὴ, ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα.

tellexit Kuſterus. Τὸ ἀψήφιςον eſt *lex naturæ*, quæ non hominum ſuffragiis nititur, ſed conſtans et ſempiterna eſt. Verbum legitur apud Secundum in Sententiis, et Ariſtoph. in Veſpis. Ἄγραπτα νόμιμα vocat Sophocles in Antig. 179. Quare vult auctor, quiſquis fuerit, Sacras Scripturas eſſe non niſi Republicationem legis naturæ; quam qui ſervat, omnem Scripturam ſervat. Hæc mens Scriptoris eſt. Sed de hoc viderint noſtri Theologi. Cæterum, dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus Euagrii in Hiſtoria Eccleſiaſtica, quem viri eruditi parum perſpectum habuerunt. Eſt autem lib. i. cap. 18. Καὶ Μεμνόνιος μὲν εὐπρεπῶς τε ϰ̀ περιέργως τὸ ϰ̀ πρὸς ἡμῶν ΨΗΦΙΟΝ ὀνομαζόμενον ἐξ ἐδάφȣς ἀνοικοδομεῖ, ὑπαίθριον αὐλὴν κατὰ τὸ μέσον ἐάσας. *Ac Memnonius quidem opus, quod a nobis* PSEPHIUM *dicitur, venuſte et magnifice a ſolo inſtauravit, atrium relinquens in medio.* De voce ψηφίον fruſtra diſputant viri doctiſſimi. Idem ψηφίον et ψηφεῖον. Ut a κύβ@ ΚΥΒΕΙΟΝ, *Locus ubi alea luditur*; ſic a ψῆφος ΨΗΦΕΙΟΝ, *Locus ubi ſuffragia dantur.* Ψῆφον more Attico vocat Euripides in Iphigenia Taur. 197. De quo Cl. Pierſonus ad Mœrin p. 352.

PARS III.

ΨΙΜΑΡΟΝ. Εὔδιαῖον.] Sic totidem verbis Heſychius. Sed ψίμαρον vox nulla eſt. Nec ſuccurrunt nuperi Editores. Tu vero, ſi ſapis,

ita

PARS III. ita ſcribas, et in ſuam ſedem reſtituas: XIMAPON. Εὐδιαῖον. Heſych. Εὐδιαῖον, τὸ γυναικεῖον μόριον· ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις γινομένων τρημάτων διὰ τοὺς ὄμβρους· οἱ δὲ τὸν πρωκτὸν ἢ τὸν XEIMAPPON εὐφημιζόμενοι. Idem: Εὐοίαιον. (lege ΕΥΔΙΑΙΟΝ) Οὕτως εὐφημιζόμενοι λέγουσι τὸν καλούμενον XIMAPON, τὸ τῆς νεὼς τρῆμα. Idem χίμαρος et χείμαῤῥος, ut χίμετλον et χείμετλον. Utrumque ἀπὸ τοῦ χείματος ſcilicet. Atque hinc notandus luſus Theocriti Idyll. A. 5.

Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὶ ΚΑΤΑΡΡΕΙ
Α ΧΙΜΑΡΟΣ* ———

Nam verbum καταῤῥεῖν de *lapſu aquarum* ſive χειμάῤῥου dicitur. Sed Theocritus ſemper feſtivus eſt. Vox autem Εὐδιαῖος legitur apud Plutarch. Sympoſ. vii. p. 699. Οὐδὲν ἰδίου πόρου δεῖται τὸ περίττωμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἷς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς ὥσπερ ΕΥΔΙΑΙΟΣ, ἀμφοτέροις. Quæ vox reſtituenda Baſilio Patricio in Naumach. apud Fabric. Bibl. Græc. viii. p. 140. Καὶ θυρίς ἐστιν εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος, ἥτις εὐδίας καλεῖται. Repone, ἥτις ΕΥΔΙΑΙΟΣ καλεῖται. Pollux i. 92. Ἡ δ' ἀνοιγομένη θυρὶς εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος ΕΥΔΙΑΙΟΣ καλεῖται. Quæ ex eodem fonte petita ſunt.

---

* Ἀντὶ τοῦ, καταῤῥεῖ, forſan legendum ΚΑΤΕΡΡΕΙ. Quod rarum.

ΨΩΖΑ.

ΨΩΖΑ. Νόσος τις. Εὔπολις Μαρικᾷ· PARS III.

Ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν.

Idem ψῶζα et ψώρα. Eſt autem ψῶζα *morbus cuticularis*. Angl. *The ſcurvy*. Verſus autem Eupolidis nonnihil corruptus eſt. Reſcribo,

——— ΛΙΜΟΝ καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν.

ΛΙΜΟΨΩΡΟΝ vocat Polybius lib. iii. p. 330. cujus locum, quia inſignis eſt, hic adſcribam. Ὡς ἂν γὰρ ὑπαίθρȣ τῆς παραχειμασίας γεγενημένης ἐν τοῖς κατὰ Γαλατίαν τόποις, ὑπό τε τȣ̃ ψύχȣς καὶ τῆς ἀπαλειψίας, ἔτι δὲ τῆς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα διὰ τῶν ἑλῶν πορείας καὶ ταλαιπορίας ἐπεγεγόνει σχεδὸν ἅπασι τοῖς ἵπποις, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὁ λεγόμενος ΛΙΜΟΨΩΡΟΣ καὶ τοιαύτη καχεξία. *Quoniam enim ſub dio in Gallia Ciſalpina bibernantes, frigore, illuvie, ac ſqualore conflictati fuerant; deinde per paludes ingrediendo multa perpeſſi mala erant; omnes fere tum equi, tum et viri intemperie illa et genere morbi laborabant, quem Græci* LIMOPSORON *appellant.** Huc facit Polybius in Excerptis Valeſii p. 1469. Ἐταλαιπώρησε δὲ καὶ ΤΟ

---

* Plutarch. in Cæſare p. 144. νόσημα λοιμῶδες vocat. Τότε δὲ καί τι ΝΟΣΗΜΑ ΛΟΙΜΩΔΕΣ ἐλέχθη, τὴν ἀτοπίαν τῆς διαίτης ποιησάμενον ἀρχὴν, ἐν τῇ στρατιᾷ περιφέρεσθαι τῇ Καίσαρος. Memnon apud Photium Bibliothec. p. 748. Ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις κακοῖς, καὶ λιμὸς αὐτοῖς ἐπιπεσὼν (εἴτε ἐκ τροπῆς ἀέρων, εἴτε ἐκ τῆς ἀσυνήθȣς διαίτης) ποικίλην ἐπὶ ποικίλαις παθημάτων ἰδέαις τὴν φθορὰν ἀπειργάζετο.

ΠΕΖΙΚΟΝ

PARS III.

ΠΕΖΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ τῷ Πρυσίᾳ κατὰ τὴν ἐπάνοδον ὑπό τε ΤΟΥ ΛΙΜΟΥ ΚΑΙ ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΑΣ, ὥςε παρὰ πόδας ἐκ θεόπλυ δοκεῖν απηντηκέναι μῆνιν αὐτῷ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας.* Nimirum uterque morbus, tum ψῶζα, tum δυσεντερία, ex pravo victu, ſive κακοχυμίᾳ, naſci ſolet: de quo eleganter Herodotus in Urania cap. 115. Sed de hoc viderint medicorum filii. Notandum autem illud, ἐκ θεόπλυ. Eſt autem Θεόπτης *qui Deum videt.* Quo ſenſu Moſes θεόπτης dictus. Eſt et *divinus inſpector,* ſive *qui, ut Deus, res humanas videt et gubernat.* Nam hujuſmodi compoſita, neſcio quomodo, nunc hoc, nunc illo modo, accipienda ſunt. Quod viros doctiſſimos fefellit. Διὸς ὀφθαλμὸν vocat neſcio quis apud Stobæum Grotii p. 119.

---

* An legendum pro ἐκ θεόπλυ, quod corruptum videtur, ἐκ θεοπέμπτυ· *ex miſſu divino?* An ἐκ θεῶν ὄντως; Ita Plutarchus in Nicia p. 229. Οὐκ ὀκτὼ δὲ νίκας ἀλλὰ πλείονας ἄν τις εὕροι Συρακυσίυς νενικημένυς ὑπ' αὐτῶν, πρὶν ΕΚ ΘΕΩΝ ΟΝΤΩΣ ἢ τύχης ἀντίςασίν τινα γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπὶ πλεῖςον αἰρομένοις δυνάμεως. Cl. Reiſkius in Annotat. legit ἐκ θεῶν τϋ. *Ab aliquo deorum.* Quomodo locutus eſt Ariſtides vol. 1. p. 529. Ἀνεῖπε μὲν ὁ κῆρυξ ὁ Σπαρτιάτης, ὥσπερ ΕΚ ΘΕΩΝ ΤΟΥ καταπεμφθεὶς, ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα μεγάλων τοῖς Ἕλλησι κακῶν ἄρξει. Idem, vol. ii. p. 508. Ἅπαντες μὲν ὖν οἱ ΕΚ ΘΕΩΝ ΤΟΥ κατεχόμενοι ἀξιοθέατοι δοκῦσιν εἶναι. Sed non ita loqui ſolet Polybius. Vera tamen locutio eſt ἐκ θεοπέμπτυ. Sic Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. iii. 10. p. 140. Ἡμῖν μὲν, ὦ Τύλλε, τὴν μὲν πατρίδα καταλιπεῖν ὐ δοκεῖ, ὐδ' ἐξερημῶν ἱερὰ πατρῷα καὶ προγονικὰς ἑςίας, καὶ τόπον ὃν ἐγγὺς ἐτῶν πεντακοσίων οἱ πατέρες ἡμῶν κατεῖχον, ϗ ταῦτα μὴ πολέμυ κατειληφότος ἡμᾶς, μηδ' ἄλλης ΘΕΟΠΕΜΠΤΟΥ συμφορᾶς μηδεμιᾶς.

Οὐχ

——— Οὐχ εὕδει ΔΙΟΣ.
ΟΦΘΑΛΜΟΣ· ἐγγὺς δ᾽ ἐςι καί πη ΩΝ ΑΝΩ.

Ita legendus iſte locus, quem peſſime contaminavit doctiſſimus Grotius.

ΨΩΜΙΖΕΤΑΙ. — Ψωμιεῖς ἡμᾶς ἄρτον δακρύων.] Hæc ſunt verba Pſalmographi lxxx. 5.

ΨΥΧΕΤΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, ψυχραίνεται. Μαραίνεται. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ φλὸξ ἐν τελέταις, ὅτε θύματα πάντα λαφύζει,
Φορβῆς ἡ μανίη ψύχεται αὐτομάτως.]

" Brodæus ad Anthol. lib. vii. p. 592. legen-
" dum cenſet, φορβῆς ὀρφανίῃ, i. e. ob defectum
" vel inopiam pabuli: in quo aſſentientem
" habet Scholiaſtam anonymum, qui ad dic-
" tum locum Epigrammatis hæc notat: Ἴσως
" ἀντὶ τοῦ, ἡ μανίη, ὀρφανίη γραπτέον. Sed nego
" vocem ὀρφανίη hoc ſenſu accipi poſſe. Qua-
" re arridet emendatio acutiſſimi et vere eru-
" diti Richardi Bentleii, qui de hoc loco a
" me conſultus, unius literæ mutatione reſcri-
" bendum cenſebat, φορβῆς ἠχανίῃ, i. e. *pabuli*
" *inopia*. Ἠχανία enim eſt ab ἠχάνω, quod
" Suidas in ſerie ſua interpretatur πτωχεύω,
" i. e. *pauper* vel *inops ſum*. Cum igitur
" ἠχανία eſſet vox raro occurrens, Librarii
" eam pro ſolita ſua περιεργίᾳ corruperunt:

"quod fatum et multæ aliæ ejus generis vo-
"ces in veterum ſcriptis expertæ ſunt."
Kuſter. Diſtichon hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 592. Quod et recte vidit Kuſterus. Vocem autem μανίη, quæ proculdubio corrupta eſt, defendit, ſed defendit fruſtra illuſtriſſimus Huetius. Bentleii autem emendatio hoc infortunio laborat, quod ne Græca quidem ſit. Græci enim ἀχηνία dicunt, non ἠχανία. Æſchylus Choëph. ver. 229.

Καὶ προσπατιέζει χρημάτων ΑΧΗΝΙΑ.

Reſcribo, idque certiſſima, opinor, emendatione:

Φορβῆς ΗΠΑΝΙΗι ψύχεται αὐτομάτος.

Eſt autem φορβῆς ἠπανία, *pabuli inopia*. Heſychius: ΗΠΑΝΙΑ, ἀπορία. Etymol. Magn. ΗΠΑΝΙΑ, ἀπορία, σπάνις.* Sophocles in Philoct. ver. 161. φορβῆς χρείαν vocat:

Δῆλον ἐμοί γ' ὡς ΦΟΡΒΗΣ ΧΡΕΙΑΙ
Στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.

Atque hic obiter emendandus inſignis locus Sophoclis Philoct. ver. 42.

'Αλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν.

---

* Noſtram emendationem probat Cl. Brunck, Emend. in Analect. p. 247.

Ubi

Ubi quid ſit φορβῆς νόςος, equidem non intelligo. Audacter repono: PARS III.

Ἀλλ' ἠ 'πὶ ΦΟΡΒΗΣ ΜΑΣΤΥΝ ἐξελήλυθεν.

Ἐπὶ φορβῆς μαςὺν, *ad quærendum cibum*. Nam cui domi non ſit, unde alatur, is alibi quærat neceſſe eſt. Quod fecit Philoctetes. Schol. ad Apollon. Rhod. Argon. i. 1353. Μαςεύοντες. Ζητοῦντες. Ἐξ οὗ καὶ ΜΑΣΤΥΣ, ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος·

ΜΑΣΤΥΟΣ ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύι ——

Hinc Ἐπίμαςος et Ἐπιμαςεύειν. Homer. Odyſſ. Υ. 377.

———Ἔχεις ΕΠΙΜΑΣΤΟΝ ἀλήτην,
Οἴνου καὶ σίτου κεχρημένον ———

Ubi recte Schol. ΕΠΙΜΑΣΤΕΥΟΝΤΑ καὶ ἐπιζητοῦντα τὴν τροφήν. Nihil verius hac emendatione. Atque hinc reſtituendus Theophraſtus apud Porphyr. de Abſtin. lib. ii. p. 53. Πλάνης καὶ ΜΑΣΤΗΡ ὁ ἄνθρωπος γιγνόμενος τῆς ἀναγκαίας ζωῆς. *Qui huc et illuc divagatur ad conquirendum cibum*. Ita ſcribendus iſte locus. Confer etiam Suidam v. Πλάνης. Cæterum locum Sophoclis, qui non ſimplici malo adfectus eſt, hic integrum atque emendatum adſcribam: Nam viri docti, qui hoc ſaxum volverunt, tanquam Siſyphi volverunt.

Ἀνὴρ καλοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
Κἄςτ' οὐχ ἑκάς που· πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ

PARS III.

Κοῖλον παλαιᾷ χηρὶ προσβαίη μακράν;
Ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς ΜΑΣΤΥΝ ἐξελήλυθεν,
Ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που.
ΤΟΝΔ' ὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν
Μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
Ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.*

Ita ſcribendus eſt iſte locus, quo nullus terſior aut elegantior. Μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών. *Leſt he come upon me unawares.* Quod Ulyſſeum eſt.†

ΨΥΧΟΜΑΧΟΥΝΤΕΣ.——Ἦν δὲ καὶ τῆς ὕστερον ἐπιβολῆς τὸ πλεῖον ψυχομαχία.] Hæc ſunt verba Polybii lib. i. p. 84. ubi recte legitur, τὸ πλεῖστον. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

---

* Ἀντὶ τοῦ, λαβεῖν, lege λαθεῖν.

† Xenophon. in Hiſt. Græc. lib. vi. p. 587. Edit. Leunclav. Πρὸ δὲ τοῦ στρατεύματος φῶς ἐποίει, ἵνα μηδεὶς ΛΑΘΗΙ ΠΡΟΣΙΩΝ. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. v. 179. Κατὰ μίμησιν τοῦ Οδυσσέως ὑπὸ τοῦ κριοῦ φερομένου, ἐφ' ᾧτε διαδρᾶσαι τὸν Κύκλωπα, ὅτι τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ σπηλαίου, ἐφαπτόμενος αὐτῶν τῆς ῥάχεως πρὸς τῇ θύρᾳ τοῦ σπηλαίου καθήμενος, ἵνα ΜΗ ΛΑΘΩΝ ΕΞΕΛΘΗ κύπτων ὁ Ὀδυσσεύς. Ariſtoph. Veſp. v. 247.

Μή που ΛΑΘΩΝ τις ἡμᾶς ἐμποδὼν κακόν τι ΔΡΑΣΗΙ.

EMEN-

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS QUARTA.

EPISTOLA CRITICA

AD

CELEBERRIMUM VIRUM

GULIELMUM

EPISCOPUM GLOCESTRIENSEM.

ΘΥΡΑΣ ΕΠΙΘΕΣΘΕ ΒΕΒΗΛΟΙΣ.

CELEBERRIMO VIRO

GULIELMO

EPISCOPO GLOCESTRIENSI

S. P. D.

JO. TOUPIUS.

ECCE iterum Criſpinus! Ea eſt enim Suidæ noſtri copia verborum, ea rerum et argumentorum varietas, tot ac tanta denique præſtantiſſimorum ſcriptorum, quæ haud alibi temere reperias, ἀποσπασμάτια, ut, tanquam bonus ille in Evangelio paterfamilias, ex theſauris ſuis nunc nova, nunc antiqua depromens, nos mirum in modum alliciat, et incredibili voluptate perfundat. Verumenimvero ea fata ſunt et conditio noſtri Lexicographi, ut dum multus fluit, ut plerumque uſu fieri ſolet, lutulentus fluat, atque ita lutulentus, ut interdum, quod mireris, vix Suidam in Suida agnoſcas. Quare PARS IV.

operæ

PARS IV. operæ pretium fuerit, ſi, ſpicilegio inſtituto, pauca quædam loca ſeligamus, quæ noſtram vel explicationem vel emendationem admittere videantur: in quo nec intra leges omnino, nec extra leges verſabimur, ſed ita ut τάξις ἄτακτος, et ἀταξία, ut ille ait, ποίαν τινα περιλαμβάνῃ τάξιν. Quicquid autem hujus opuſculi eſt, tibi conſecratum eſſe volumus, præſtantiſſime WARBURTONE, Præſul doctiſſime; nam et noſtra lubenter legis, et hæc μυστήρια optime intelligis: quippe qui utraſque literas, tum ſacras, tum profanas, ita conjunxiſti, ut uberrimos fructus inde retuleris. Quod omnes norunt, qui tua ſcripta norunt: a quibus nunquam profecto niſi doctiores diſcedimus.

> Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἃ τ' ϑ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
> Ἀμφί τε ἀθανάτυς, ἀμφί τε ἡμιθέυς.

Noſtro autem Lexicographo, ut ad Suidam revertar, non poſſum quin ex animo gratuler, quod eximium illum Criticum LUDOLPHUM KUSTERUM nactus fuerit; virum præſtanti eruditione et ingenio; qui Græce inſigniter doctus, omnia recte atque ordine præſtitiſſet, ſi res et tempus ſiviſſet. Sed has literas tanquam canis ad Nilum ſcilicet. Quare Criticos illud imprimis monitos velim, NE QUID TEMERE ET FESTINANTER NIMIS. Quo nomine

mine arguendus venit vir non indoctus Moſes Solanus in notis ad Plutarch. Cimon. pag. 120. ubi ita legitur: Κριτίας δὲ τῶν τριάκοντα γενόμενος ἐν ταῖς ἐλεγείαις εὔχεται PARS IV.

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
Νίκας δ' Ἀγεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

Critias unus ex triginta tyrannis optat in Elegiis divitias Scopadum, magnanimitatem Cimonis, et Ageſilai Lacedæmonii trophæa. Hæc ſatis plana et perſpicua ſunt. Quid vero ad hæc Moſes Solanus? "Quinam hi Scopades "fuerint, enarrat nemo. Suſpicor mendoſam "eſſe vocem, legendumque Σκοπάδος. Ut "dives ille Theſſalus intelligatur, cujus dic- "tum habes in M. Catone: quem locum ſi "legeris, mecum credo ſenties." Hæc ille. Atqui, mi homo, divitias Σκοπαδῶν, non Σκοπάδος, laudant Poetæ. Theocritus in Hierone:

Πολλοὶ δὲ ΣΚΟΠΑΔΑΙΣΙΝ ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι.

Ubi Schol. Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. Οἱ δὲ ΣΚΟΠΑΔΑΙ Κρανώνιοι τὸ γένος. Callimachus apud Suid. v. Σιμωνίδης, μεγάλους vocat:

———Ὅτε Κρανώνιος αἶ αἶ,
Ὤλισθεν ΜΕΓΑΛΟΥΣ οἶκος ἐπὶ ΣΚΟΠΑΔΑΣ.

Atque hæc περὶ Σκοπαδῶν. Quare nihil mutandum apud Critiam. Atque hoc nomine non

PARS IV. non minus caſtigandus venit vir doctiſſimus Joannes Uptonus Animadverſ. in Shakeſpear. pag. 198. ubi agit de loco Plutarchi in Cæſar. Verba Plutarchi ſunt p. 122. Ἐπεὶ δὲ Βέλγας ἤκουσε δυνατωτάτους Κελτῶν, καὶ τὴν τρίτην ἁπάσης τῆς Κελτικῆς νεμομένους ἀφεστάναι, πολλὰς δή τινας μυριάδας ἐνόπλων ἀνδρῶν ἠθροικότας, ἐπιστρέψας εὐθὺς ἐχώρει τάχει πολλῷ, καὶ πορθοῦσι τοὺς συμμάχους Γαλάτας ἐπιπεσὼν τοῖς πολεμίοις, τοὺς μὲν ἀθρουστάτους καὶ πλείστους ΑΙΣΧΡΩΣ ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΥΣ τρεψάμενος διέφθειρεν, ὥστε καὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς βαθεῖς τοῖς Ῥωμαίοις νεκρῶν πλήθει περατοὺς γενέσθαι. *Ut vero Belgas audivit Gallorum potentiſſimos, totiuſque Galliæ tertiam ſortitos partem rebellare, atque eos armatorum infinitas coegiſſe copias, confeſtim convertit ſe eo incredibili celeritate, et ſocios Gallos populantibus ſupervenienſ hoſtibus, maximum eorum globum* IGNAVITER PRÆLIANTIUM *fudit fugavitque, ut paludes et alta flumina ob cadaverum vim permearent Romani.* Hæc minus hactenus intellecta ſunt. Nam quod dicit Interpres, Belgas rem *ignaviter* geſſiſſe, falſum eſt et contra Hiſtoriæ fidem. *Audaciſſimos* vocat Cæſar. Hinc Cl. Uptonus noſter emendabat, et ſpecioſe quidem emendabat, ΙΣΧΥΡΩΣ ἀγωνισαμένους. Sed fallitur vir doctiſſimus. Locus non emendatione, ſed interpretatione ſublevandus eſt. Αἰσχρῶς ἀγωνίζεσθαι eſt *impeditos et nullo ordine pugnare.*

nare. Quod tunc temporis fecerunt Belgæ. Caeſ. Bell. Gall. ii. 10. *Acriter in eo loco pugnatum eſt. Hoſtes* IMPEDITOS *noſtri in flumine aggreſſi, magnum eorum numerum occiderunt. Per eorum corpora reliquos* AUDACISSIME *tranſire conantes multitudine telorum repulerunt, primos qui tranſierant equitatu circumventos interfecerunt.* Optime et opportune admodum manum ſuam agnoſcit Plutarchus in Camillo: Ἐνταῦθα δὲ τῶν βαρβάρων ἐπιφανέντων, ΑΙΣΧΡΩΣ ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΙ, δι' ἀταξίαν ἐτράποντο. Quod geminum germanum, et ad inſtar commentarii eſt. Dum hæc ſcribo, ſuccurrit tertius locus Plutarchi, elegantiſſimus quidem ille, ſed nonnihil corruptus, quem hic in tranſitu ſublevandum curabo. Eſt autem in libello de Conſolat. ad Apollon. p. 114. Οὐδεὶς γὰρ ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαινῶν· οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς· οὐδὲ δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀςείων ἀπαρχῶν· εἴγε ὁ μετηλλαχὼς θειότερόν τινα βίον μετείληφεν. Ubi notanda illa, ἀςείων ἀπαρχῶν. Quæ plane feſtiva ſunt. Joannes Pierſonus, vir doctiſſimus, in Veriſim. p. 258. legendum cenſebat, ἀλλὰ θείων ἀπαρχῶν. Quæ nihilo meliora ſunt. Sed res nullo negotio inſtauranda eſt. Reſcribo, vel præeunte, vel non præeunte Cl. Reiſkio, ΑΛΛΑ ΕΤΕΙΩΝ ἀπαρχῶν. *Annuis primitiis.* Quod ſolenne ſcilicet, et pro more et ritu antiquo.

Locus

PARS IV. Locus ita vertendus eſt: *Vir bonus enim non lamentis, ſed hymnis et laude dignus eſt; non luctu, ſed recordatione honorifica; neque lacrymis a dolore extortis, ſed annuis primitiis; quippe qui divinioris cujuſdam vitæ jam factus eſt conſors.* Auctor neſcio quis apud Stobæum p. 469. Χρὴ δὲ καὶ τῶν τελευτώντων ἕκαστον τιμᾶν, μὴ δακρύοις, μηδὲ οἴκτοις, ἀλλὰ μνήμῃ ἀγαθῇ καὶ τῇ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΩΡΑΙΩΝ ἐπιφορᾷ, ὡς ἀχαριστίας οὔσης πρὸς δαίμονας χθονίους λύπης ὑπὲρ τὸ μέτρον γιγνομένης. Quæ plane ex eodem fonte petita ſunt.* Confer etiam Porphyr. de Abſtin. lib. iv. p. 179.† Nec minori forſan temeritatis nota ſignandus vir idem doctiſſimus in notis ad Mœrin, p. 407. ubi laudatur locus Syneſii de Calvit. p. 80. qui ita legitur: Ἐν τούτῳ δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπορίᾳ συνείχετο, γυμνοῖς ἐξιστάμενος οἷς ὡπλισμένοις ἦν ἀνυπόστατος, κἂν αἰσχρῶς ἀνέλυσεν ἐπὶ Κιλικίας Ἀλέξανδρος, καὶ ἐγένετο τοῖς Ἕλλησι καταγέλαστος τῇ τριχομανίᾳ κεκρατημένος. Sermo eſt de Alexandro Magno cum Macedonibus ſuis, quibus pene exitio fuerat barba et capillitium ſuum. Rem feſtive narrat Syneſius, ſed vox Τριχομανία duriuſcula viſa eſt. Cl. Pierſonus legendum contendit, τῇ τριχομα-

* Sed ἀντὶ τοῦ, ἐπιφορᾷ, legendum fortaſſe, ΑΠΟΦΟΡᾼ. Ita Nymphodorus apud Athenæum lib. vi. 18. p. 266. Καὶ αὐτῷ ἔτι καὶ νῦν οἱ δραπέται ΑΠΟΦΕΡΟΥΣΙΝ ΑΠΑΡΧΑΣ, πάντων ὧν ἀφέλωνται.

† Vide et Cl. Valckenaer. Diatrib. Eurip. p. 6.

χία

χίᾳ κεκρατημένος. Quod ſpeciem quidem habet, ſed ſpeciem ὕπυλον et inſinceram. Nam vulgata lectio ſana eſt, ut quæ ſaniſſima. Dicit Syneſius Alexandrum, tanquam alterum Achillem ſcilicet, τριχομανῆ fuiſſe, ſive inſano amore capillitii ita captum eſſe et occœcatum, ut ſe ſuoſque pene diſperdiderit. PARS VI.

Ex illo retro fluere et ſublapſa referri
Res Danaum ————

Sed rem omnem reſtituit mirus quidam artifex, tonſor ſcilicet, qui καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς ita complanavit et capillitio ſuo denudavit, ut homines δυσαλώτους et plane ἀμάχους reddiderit. Syneſius infra: Καὶ καθίσας ἐν καλῷ τὸν ςρατὸν, ἐπαφίησιν αὐτῷ τοὺς κουρέας. Οὗτοι μὲν οὖν δώροις ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀναπεισθέντες, πανδημεὶ τοὺς Μακεδόνας ἐξύρησαν. *Rex opportune poſitis caſtris tonſores immittit, qui muneribus pellecti, omnes Macedonas novacula deraſerunt.* Hiſtoriam hanc tangit Plutarchus in Theſeo. Recte autem, τῇ τριχομανίᾳ κεκρατημένος. Quomodo locutus eſt Syneſius infra: Ὁπότε κρατηθείη τῷ πάθει, διὰ πάσης ἀσχημοσύνης ἐβάδιζεν. Id quod de Alexandro quoque non minus verum eſt. Dicitur autem τριχομανία, ut γυναικομανία, δοξομανία, ἱππομανία, atque alia ejuſdem farinæ ſexcenta: de quo exſtat pulcherrimus locus Chryſippi apud Athenæum lib. xi. p. 464.

PARS IV. p. 464. quem hic adſcribam. Τὴν δὲ μανίαν τὰς πολλὰς φησὶν ὁ Χρύσιππος ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῇ περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματεία, τοῖς πλείστοις περισάπτεσθαι. Καλεῖσθαι γοῦν τὴν μὲν ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑΝ, τὴν δὲ ΟΡΤΥΓΟΜΑΝΙΑΝ. Τινὲς δὲ καὶ ΔΟΞΟΜΑΝΕΙΣ καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους, καθάπερ τοὺς φιλογύνους ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΕΙΣ, καὶ τοὺς φιλόρνιθας ΟΡΝΙΘΟΜΑΝΕΙΣ, τὸ αὐτὸ σημαινόντων τῶν ὀνομάτων τούτων, ὥστε καὶ τὰ λοιπὰ μὴ ἀλλοτρίως καλεῖσθαι τὸν τρόπον τοῦτον. Καὶ γὰρ ὁ φίλοψος καὶ ὁ ὀψοφάγος οἷον ΟΨΟΜΑΝΗΣ ἐστὶν, καὶ ὁ φίλοινος ΟΙΝΟΜΑΝΗΣ. Καὶ ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ὁμοίων· οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κειμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἁμαρτάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπιπλεῖον ἀπαρτωμένοις. Qui locus inſignis eſt, et ad Syneſium intelligendum plurimum facit.* Unum addam, Kuſterum noſtrum, virum egregium, ad Suidam, v. Πυθαγόρας, ubi ita legitur: Τῶν δὲ Κυάμων ἀπέ-

* Philo vol. ii. p. 501. Edit. Mangey.: Ἀφθαρσίαν δὲ θεοὺς ἀποβαλεῖν ἀδύνατον, κἂν αἱ ἀνθρώπων σοφίαι ΚΑΚΟΜΑΝΩΣΙ. Schol. ad Homer. Iliad. N. 130. Ἀνδρόμαχος ἐν ἐτυμολογικοῖς φησὶ κυρίως λέγεσθαι τὰ ἐπαλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα, διὰ τὸ ΘΗΛΥΜΑΝΕΙΝ. Heſych. Ὑλομανὴς, ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων. Hinc ὑλομανοῦντα apud Strabo. lib. xiv. p. 1003. Edit. Amſtel. 1707. Τὸ παλαιὸν ΥΛΟΜΑΝΟΥΝΤΩΝ τῶν πεδίων, ὥς τε κατέχεσθαι δρυμοῖς, καὶ μὴ γεωργεῖσθαι. Vulgo male ὑλομονούντων. Lucian. de Saltatione § 85. ſub finem: Εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἁλωσόμενόν σε, καὶ ΟΡΧΗΣΤΡΟΜΑΝΟΥΝΤΑ γε προσέτι. Ita legendum. Hodie perperam, ὀρχηστομανήσαντα. Vox denique συρμανοῦντα occurrit apud Plutarchum in Alexandro p. 52. Edit. Bryan. quam fruſtra ſollicitat Moſes Du Soul.

χεσθαι,

χεῖσθαι, διὰ τὸ πνευματώδεις ὄντας μάλιστα μετέχειν τοῦ ψυχικοῦ, καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι ΜΗ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΑΣ τὰς γαστέρας. Quæ leguntur etiam apud Laertium viii. 24. Sed locutio paulo rarior viro doctiſſimo fraudi fuit. Quid, quod *mirum loquendi modum* vocat elegantiſſimus Menagius? Sed vulgata lectio neutiquam ſollicitanda eſt: quod et recte monuimus in Emendationibus noſtris ad Suidam. Addo nunc, ne quid dubii ſuperſit, Syneſium in Calvit. Encom. p. 67. Ἐκεῖναι σοφώταται τῶν κυνῶν, ὧν ὦτα καὶ γαστέρες ψιλαί· αἱ λάσιαι δὲ ἔμπληκτοι καὶ θρασεῖαι, καὶ ΒΕΛΤΙΟΥΣ ΕΙΣΙ ΑΠΟΥΣΑΙ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ. *Sagaciſſimi ſunt canes illi, qui auribus et ventre glabri ſunt: villoſi autem temerarii, ac venatione interdicti meliores ſunt.* Qui locus inprimis notandus. Atque hæc alii. NUNC noſtram ἀβλεψίαν vide; neque enim nos Oedipi ſumus. In Emendationibus noſtris ad Suidam in v. Πάγας, PARS IV.

> *Veſtibulum ante ipſum, primiſque in faucibus* ——

error eſt, quem lubens agnoſco. Nam verba illa, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Αἰσχύλου, de Æſchylo *Tragico,* non *Paræmiographo* accipienda ſunt: quod pridem vidi, ſed ſerus vidi. Verſus Æſchyli in Myrmidonibus, ad quos reſpexit ſcriptor, quiſquis fuerit, quem deſcripſit Scholiaſtes,

PARS IV.

exſtant apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 804. atque ita ſcribendi ſunt:

Ὡς δ᾽ ἐςὶ μύθων τῶν Λιβυςικῶν λόγος·
Πληγέντ᾽ ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν
Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος,
Τάδ᾽· Οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
Ἁλισκόμεσθα * ————

Confer Suidam v. Οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων. Huc reſpexit Athenæus lib. xi. p. 494. Καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἁλίσκῃ. Ad quem locum conſulendus Caſaubonus. Hoc primum. DEINDE in v. Σήσαμα legitur verſus Ariſtophanis in Av. 160.

Καὶ μύρτα καὶ μήκωνας καὶ σισύμβρια.

Quid? ſpondeus in quarto loco? in ſilvis delphinus. Ubi vero oculi noſtri? ποῦ τὰς φρένας; Repone ocyus cum Suida,

Καὶ μύρτα καὶ ΜΗΚΩΝΑ καὶ σισύμβρια.†

DENIQUE in notis noſtris ad v. Φύστη laudatur Harmodius Lepreates apud Athenæum, cujus verba ſunt: Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τοιοῦτον, τυρὸς καὶ φύστη μάζα νόμου χάριν ἐπὶ χαλκῶν κανῶν τῶν παρά τισι

* Hæc poſtrema verba citantur a Philone vol. ii. p. 501. Confer Gul. Canter. in Nov. Lect. lib. iv. 27. p. 305.

† Huc reſpexit Scholiaſtes ad Ariſtoph. Pacem v. 869.

χαλκουμένων

χαλκωμένων μαζωνόμων. Hæc ſatis plana ſunt. Sed notanda verba, φύστη μάζα, quorum alterum alterius gloſſa videbatur. Sed res aliter ſe habet. Græci dicebant φύστην et φυστὴν μάζαν. Ariſtoph: Veſp. 608. a Suida laudatus: PARS IV.

> Καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν ΦΥΣΤΗΝ
> ΜΑΖΑΝ προσενέγκῃ.

Et hoc rectum. Sed feſtinamus omnes, nec quod ante pedes eſt ſemper videmus. Atque hæc hactenus. Nunc ad Suidam accedamus.

> ——— *Et eſt mihi ſæpe vocandus*
> *Ad partes, monſtrum nulla virtute redemptum*
> *A vitiis* ———

ΑΓΑΣΤΟΣ. Θαυμαστός. Ἀγάστου. Θανάτου.] "Qui hanc lectionem vitii non habebunt "ſuſpectam, diu fruſtra ſe torquebunt, do-"nec indagaverint rationem, quare Ἀγάστου "per θανάτου hic exponatur. Quovis enim "pignore contendere auſim, locum hunc "operarum vel librariorum incuria eſſe cor-"ruptum, et ſcripſiſſe Suidam, Ἀγαστοῦ. Θαυ-"μαστοῦ. Quæ etiam Pearſoni conjectura eſt." *Kuſter*. Uterque fallitur, tum Kuſterus, tum Pearſonus. Removenda omnino odioſa interpunctio, atque ita ſcribendum: Ἀγαστός. Θαυμαστός. Ἀγαστοῦ θανάτου. En exemplum verbi Ἀγαστὸς, quod unde petitum ſit, ego

 quidem

PARS IV. quidem neſcio. Quærant quibus otium, et invenient. Huc in primis facit Ælian. Var. Hiſt. v. 6. Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνε τε͂ Ἰνδε͂ ΤΕΛΟΣ ἐπαινέσαι, ἄλλος δὲ ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ΑΓΑΣΘΗΝΑΙ. *Eſt et Calani Indi* MORS *digna quam non modo laudemus, ſed etiam* ADMIREMUR. Quæ noſtram conjecturam mire confirmant.

ΑΓΟΣΤΩι. Τῷ ἀγκῶνι. Ἐν Ἐπιγράμματι· Οὐκ ἔλαθε χάριτας, ἐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθέα. Τὴν ἐν ἀγοςῷ σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.] Reſpexit Suidas ad Homer. Iliad. Λ. 425.

——— Ὁ δ', ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοςῷ.

Ubi Schol. Ἀγοςῷ. Τῷ ἀγκῶνι. Epigramma autem, quod hic ſubjungit Suidas, alii Anacreonti, alii Simonidi adjudicant; in quibus Leo Allatius in Diatrib. de Simeon. p. 214. Integrum autem dedit Cl. Reiſkius in Anthol. p. 15. ſed ita ut magis magiſque corruperit. Quod viro doctiſſimo ſolenne eſt. Carmen ita ſcribendum eſt; nam Kuſterus hic nihil vidit.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Στρόμβε παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμες ἐκ ἔλαθες χάριτας,
Οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοςῷ
Σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Hoc

Hoc Epigramma ϛήλῃ ſive baſi ſtatuæ inſcriptum fuerat, quam Mercurio dedicavit Leocrates in *ſinu* ſive *loco interiori* Academiæ: quod ἐν ἀγοςῷ Ἀκαδημίας, *in ulnis almæ matris*, vocat Poeta. Hæc mens Carminis eſt; quod omnes Editores feſellit. Verbum uſurpat Perſes in Epigram. apud Reiſk. p. 130. PARS IV.

——— Φίλας ὑπὸ ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΟΣΤΩι.

Item Theocritus in Ptolemæo:

——— Τᾶς ἔτις ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιϐάλλετ' ΑΓΟΣΤΩι.

Confer Schol. ad Lycophron. v. 930.

ΑΓΥΡΤΗΣ. Πτωχὸς. Ὀχλαγωγὸς. Καὶ γάλλος ϗ μάντις. Ὡς Ἀπίων ἐν Ἐπιγράμματι·

Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέϐα μητρὸς ἀγύρτης.]

Apionis Epigrammata nulla ſunt: ſed res facile componenda eſt. Diſtingue, ϗ μάντις ὡς Ἀπίων. Heſychius: Ἀγυρτικοὺς, συναθροιςικοὺς, ΜΑΝΤΕΙΣ ΩΣ ΑΠΙΩΝ. Ita ſcribendus eſt iſte locus, ad quem nuperus Editor turpiſſimè ceſpitavit. Apion ſive Appion Grammaticus tis notus. Cæterum Hexameter iſte, quem laudat Suidas, eſt pars Epigrammatis, non Apionis, ſed Alcæi, quod legitur Anthol. lib. i. p. 70. ubi ſermo eſt de Gallo neſcio quo,

 qui

PARS IV. qui ſe eunuchizaverat, non ob *regnum Dei*, apage! ſed propter *matrem deorum* ſcilicet. Hinc μητρὸς ἀγύρτης, ſive μητραγύρτης dictus. Eleganter, ut ſolet, Lactantius lib. i. p. 74. *Deûm mater et amavit formoſum adoleſcentem, et eundem cum pellice deprehenſum exſectis virilibus ſemivirum reddidit, et ideo nunc ſacra ejus a Gallis ſacerdotibus celebrantur.*

ΑΚΑΡΙΔΙΟΣ. Ὁ βραχύτατος. Ἀκαρίδιος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν.] Hæc ſunt verba Marci Antonini xi. 18. ubi legitur, ΑΚΑΡΙΑΙΟΣ ὁ ἀνθρώπειος βίος. Quo modo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΑΚΡΙΣΙΑ. Ἡ ἀδιακρισία. Καὶ κακὴ κρίσις. Καὶ Λιβάνιος· Οὐκοῦν ἀκρίσια μὲν ἐν ἀμφοῖν· ἔχει δέ τινα τὸν μὲν φιλανθρωπίαν. Καὶ ἄλλο κατὰ μετριασμόν.] "Hæc poſtrema verba aliis interpretanda lubens relinquam. Meam enim aciem hic obtuſam eſſe fateor." *Kuſter*. Hæc nemo Interpretum intellexit. Legendum omnino, Καὶ ΑΛΛΟΙ κατὰ μετριασμόν. *Atque alii verbo* ἀκρισία *in ſenſu temperato et mediocri utuntur.* Quod ἀδιακρισίαν ſive κατὰ μετριασμὸν vocat Suidas. Hic ſenſus loci eſt. Cæterum hoc fragmentum, quod nemo vidit, exſtat apud Libanium in Epiſtola ad Anatolium p. 6. Edit. Wolfii.

Wolfii. Reſpexit autem Libanius ad Eurip. Herc. Fur. 165. PARS IV.

ΕΧΕΙ ΔΕ ΤΟΥΜΟΝ ὐκ ἀναίδειαν, γέρον.

ΑΚΤΑΙΗ. Ἡ παραθαλασσία. Ἐν Ἐπιγράμματι
Δῶρα παρ' ἀκταίης σοι τάδ' ἐπωφελίης.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat in Anthol. lib. vi. p. 549. ubi legitur, ἀπ' ὠφελίης. Carmen integrum, quod nonnihil corruptum, et perperam hactenus acceptum eſt, hic emendatum adponam.

ΜΑΙΚΙΟΥ.

Αἰγιαλῖτα Πρίηπε, σαγηνευτῆρες ἔθηκαν
Δῶρα ΠΑΡΑΚΤΑΙΗΣ σοί τάδ' ἀπ' ὠφελίης,
Θύννων εὐκλώστοιο λίνυ βυστώμασι ῥόμβον
Φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγευς,
Φηγίνεαν κρητῆρα, καὶ αὐτύργητον ἐρείκης
Βάθρον, ἰδ' ὑαλέην οἰνοδόκον κύλικα.
Ὡς ἂν ὑπ' ὀρχηθμῶν λελυγισμένον ἔγκοπον ἴχνος
Ἀμπαύσῃς, ξηρὴν δίψαν ἐλαυνόμενος.

Diſtichon ſecundum laudat Suidas v. Βύστωμα et v. Ῥόμβος. Ad quem locum lapſus eſt, ſed cum aliis lapſus eſt Cl. Kuſterus. Ῥόμβος θύννων eſt *curſus vagabundus*, ſive *agmen* ῥομβοειδὲς *thynnorum*, quos retibus ſuis interceperunt piſcatores. Ovidius in Halieuticis:

Et pavidi magno fugientes agmine thynni.

Κίνησιν

Κίνησιν non male exponit Suidas. Quocum facit Schol. ad Apollon. Argon. iv. 144. *Globum* piſcium vocant Latini. Nos Angli; *A ſhoal of fiſh*. Hæc mens Poetæ eſt, quem nemo Interpretum intellexit. Quæ ſequuntur, αὐτόργητον ἐρείκης βάθρον, laudat Suidas v. Αὐτόργητον. Βάθρον ἀσκέπαρνον vocat Sophocles Oedip. Col. 100.

——— Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον ———

Idem autem Ἄκτιος et Ἀκταῖος, Παράκτιος et Παρακταῖος. Atque hac occaſione corrigendus Nicænetus in Epigrammate celeberrimo apud Reiſk. Anthol. p. 31. et Weſſeling. Diſſert. Herod. p. 12.

Ἡρῶσσαι Λιβύων, ΟΡΟΣ ΑΚΤΙΟΝ αἵ γε νέμεσθε,
Αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
Τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλητίδος ἱερὰ ταῦτα
Δράγματα, καὶ ξηροὺς ἐκ καλάμης στεφάνους,
Ὡς ἀπὸ λικμητοῦ δικαλευέται· ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἡρῶσσαι Λιβύων χαίρετε, δεσπότιδες.

Ita legendum, non ἄκριτον. Ὄρος ἄκτιον eſt *mons littoralis*, ſive *ad mare ſitus*, quem iſtæ heroides incolebant. Ita locutus eſt Lycophron Alex. 1334.

Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος ΑΚΤΑΙΟΝ Τ' ΟΡΟΣ.

Atque hinc Apollo Ἀκτίτης, ſive in *littore cultus*, in Epigrammate Quinti Mæcii apud Cl. Reiſk.

Reiſk. p. 33. quod hic integrum adſcribam, ut emendem. PARS IV.

ΑΚΤΙΤΑι Φοίβῳ, Βιθυνίδος ὃς τόδε χώρης
Κράσπεδον αἰγιάλοις γειτονέουσιν ἔχει,
Δᾶμις ὁ κυρτευτὴς ψάμμῳ κέρας αἰὲν ἐρείδων
Φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι
Θῆκε γέρας, λιτὸν μὲν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ' ὁ γεραιὸς
Εὐχόμενος νούσων ἐκτὸς ἰδεῖν ἀΐδην.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma.* Κέρας eſt *inſtrumentum piſcatorium*. Homer. Iliad. Ω. 81.

Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς ΚΕΡΑΣ ἐμβεβαυῖα
Ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.

Ubi Schol. Βοὸς κέρας. Οἱ μὲν κυρίως, οἱ δὲ τὴν τρίχα· ἄμεινον δὲ νοεῖν κεράτιόν τι προκεῖσθαι τῷ ἀγκίστρῳ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποβιβρώσκωσι τὴν ὁρμιάν. Lege, προσκεῖσθαι τῷ ἀγκίστρῳ cum Etymologo.†

---

* Strabo lib. xiii. p. 879. Ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ἦν Ἀπόλλωνος ΑΚΤΑΙΟΥ. Schol ad Theocrit. Idyll. v. 14. Τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. Apollonius Rhod. i. 403.

Νήσον αὐτόθι βωμὸν ΕΠΑΚΤΙΟΥ Ἀπόλλωνος,
ΑΚΤΙΟΥ ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον ——

Ubi Schol. ΕΠΑΚΤΙΟΣ, Ο ΕΝ ΤῊ ΑΚΤῊ ΤΙΜΩΜΕΝΟΣ.

† Antigon. Cariſt, cap. lii. Τῶν ἰχθύων δὲ τὸν ἁλιέα καλούμενον βάτραχον, θηρεύειν τὰ ἰχθύδια τοῖς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρεμαμένοις, ὧν τὸ μὲν μῆκός ἐστι τριχοειδὲς, ἐπ' ἄκρου δὲ ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ, ὥσπερ δέλεαρ, στρογγύλον.

Confer

PARS IV. Confer Heſychium, et Plutarchum de Solert. Animal. p. 976. Hinc Κεραϊςὴς, *piſcator*. Heſych. Κεραϊςὴς, κομήτης, ΑΛΙΕΥΣ. Deinde κήρυξ eſt *piſcis* τῶν ὀςρακοδέρμων, ſive *ex genere teſtaceo*. Latini *muricem* vocant. Quem hic αὐτοφυεῖ σκόλοπι, *nativo corio* armatum, Phœbo littorali dedicavit Damis. Hæc mens Epigrammatis eſt. Cl. Editor hic plane cæcutiit. Quod non miror. Ejus piſcis meminit Ariſtoteles de Animal. lib. v. p. 132. Τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγγίνονται ταῖς πορφύραις καὶ ΟΙ ΚΗΡΥΚΕΣ καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν. Ἔχουσι δὲ καὶ τὰ ἐπικαλύμματα κατὰ ταὐτὰ ἀμφότερα, καὶ τα ἄλλα τὰ ςρομβώδη, ἐκ γενετῆς πάντα. Meminit et Anaxilas comicus apud Athenæum lib. xii. p. 548. cujus locum, qui ſane feſtivus eſt, et viris doctiſſimis parum intellectus, hic adſcribam, ut emendatior legatur.

Ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων,
Χλανίδας δ' ἕλκων, βλαύτας σύρων,
Βολβοὺς τρώγων, τύρους κάπτων,
Ὠὰ κολάπτων, ΚΗΡΥΚΑΣ ΕΔΩΝ,
Χῖον πίνων, καὶ πρὸς τούτοις,
Ἐν σκυταρίοις ῥαπτοῖσι φορῶν
Ἐφεσήια γράμματα καλά.

Vulgo inepte legitur, κήρυκας ἔχων. Cæterum recte ſcripſimus, Ἀκτίτᾳ Φοίβῳ. Ut ſupra Αἰγιαλῖτα Πριήπου. De piſcatoribus enim hic ſermo eſt.

eſt. Vox autem Ἀκτίτης occurrit apud Phaniam in Epigrammate, quod, quia haud vulgaris elegantiæ eſt, hic ὁλόκληρον ſubjiciam. Eſt autem Anthol. lib. i. p. 89. PARS IV.

ΦΑΝΙΟΥ.

ΑΚΤΙΤΑ καλαμευτᾷ πολὶ ξερὸν ἦλθ' ἀπὸ πέτρας,
Καί με λάβευ ἀρχὰν πρώϊον ἐμπολέα.
Αἴ τε σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴ τέ τιν' ἀγρεῖς
Μορμύρον, ἢ κίχλην, ἢ σπάρον, ἢ σμαρίδα.
Αὐτόν τ' αὐγάσσεις με τὸν ἐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν
Τιμῶντα, ψαφαρῦ κλάσματος εἰς ἀπάτην.
Χαλκίδας ἢν δὲ φέρης, φίλ', ἀκανθίδας, ἤ τινα θρίσσον,
Εὐάγρει· λιθίναν ἐ γὰρ ἔχω φάρυγα.

In hoc Epigrammate nonnulla occurrunt, quæ lectorem morentur, et tum emendatione, tum interpretatione indigent. Primus Pentameter futilis eſt, et Phaniam non ſapit. Vide illud λάβευ, et illud ἀρχὰν: quorum neutrum hic locum habet. Appello ad quicquid uſquam elegantiæ eſt, annon recte emendaverimus:

Καί με λάβ' ΕΥΑΡΧΟΝ πρώϊον ἐμπολέα.

Eſt autem Εὔαρχος idem quem Noſtri appellant, *A hanſeller*. Πρώϊον ἐμπολέα vocat Phanias. Nihil verius aut elegantius. Optime ſuccurrit Etymologus: Εὔαρχος. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κύκνος διὰ τὸ ἐπιτυχῶς καινίσαι τὸ δόρυ τῦ Ἀχιλλέως. Καὶ γὰρ οἱ μεταβολοι εὐφημιζόμενοι τὺς

πρώτυς

PARS IV. ϖρώτυς ὠνήτας ΕΥΑΡΧΟΥΣ καλῦσι. Qui locus egregius eſt, et imprimis notandus. Confer doctiſſimum Berkelium ad Stephanum v. Ἰσεῖον. Tertium diſtichon paulo obſcurius eſt, et Interpretes eluſit. Quo dicit Poeta ſe macello minime delectari, ſed mare plurimi facere, quod piſces, cibum jucundiſſimum, alat. Ψαφαρῦ κλάσματος ἀπάτη, eſt, *cibus ſuaviſſimus et delicatus. A dainty bit*. Agathias in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 510.

Οἱ γὰρ φασιανοί τε καὶ ἰχθύες, αἴθ' ὑπὲρ ἴγδιν
Τρίψιες, ἥ τε τόση ΒΡΩΜΑΤΟΣ ΕΞΑΠΑΤΗ.

Atque hinc eleganter Nicarchus in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 250. quod viri eruditiſſimi minus perſpectum habuerunt.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα
Αἰνεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται.
Οὕτως ἡ φύσις ἐςὶ φιλόκνισος, ἀλλοτριόχρως,
Καὶ ζητεῖ διόλυ ΤΗΝ ΞΕΝΟΚΥΣΤΑΠΑΤΗΝ.

Ita ſcribendum iſtud Carmen: de quo nos nonnulla ad Suidam, v. Μίδας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.——Ἀνάςασις ἦν, ἡ δευτέρα ςάσις, καὶ ἡ τῆς μακροθυμίας τῦ Θεῦ ϖαῦλα.] " Non " placet mihi vox ϖαῦλα, quoniam non ſatis

" video,

" video, quomodo ea loci hujus ſenſui con- " veniat." *Kuſter*. Hæc non intellexit vir doctiſſimus. Μακροθυμία Θεȣ̃, quæ nunquam hactenus ceſſavit, poſt reſurrectionem tandem requieſcet ſcilicet. Hæc mens ſcriptoris, qui τῶν ἔσω eſt. Cæterum vox Ἀνάςασις nunc ἡ δευτέρα ςάσις, nunc ἡ ἄνω ςάσις eſt. Quod inprimis notandum. Hinc Εἰκόνων ἀνάςασις, *ſtatuarum erectio*. Τειχέων ἀνάςασις, *murorum inſtauratio*. Νεκρῶν ἀνάςασις, *mortuorum reſurrectio*. Οἰκετῶν ἀνάςασις, *ſervorum manumiſſio*. Polybius in Excerptis Valeſii, p. 1477. Τὴν δὲ τῶν ΟΙΚΕΤΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ καὶ τὸν ἐπισυρμὸν βαρέως ἔφερον, ὡς ἂν τῶν μὲν ἠλευθερωμένων ἄρτι, τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς τὴν ἐλπίδα ταύτην μεμετεωρισμένων. *Porro ſervos, alios armatos, alios in domeſticis muniis ſocordes, moleſte ferebant; cum illos quidem recens manumiſſos, hos vero eadem ſpe libertatis jam arrectos atque inflatos viderent*. Ita ſcribendus atque interpretandus iſte locus, quem minus intellexerunt viri doctiſſimi. Dicitur autem οἰκετῶν ἀνάςασις, et οἰκετῶν ἐπανάςασις. De quo Athenæus lib. vi. p. 272. Hæc *inſurrectio*, illa *ſurrectio* ſive *promotio* eſt. Atque hinc intelligendus inſignis locus Suetonii; de quo Cl. Marklandus in Epiſtola Critica, p. 23. Eſt autem in Suetonii Claudio cap. 38. *Ac ne ſtultitiam quidem ſuam reticuit, ſimulatamque a ſe ex induſtria ſub Caio, quod aliter evaſurus, perven-*

PARS IV.

PARS IV.

perventuruſque ad ſuſceptam ſtationem non fuerit, quibuſdam oratiunculis teſtatus eſt. Nec tamen perſuaſit: quum intra breve tempus liber editus ſit, cui index erat ΜΩΡΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ: *argumentum autem,* STULTITIAM NEMINEM FINGERE. Locus illuſtris, ſed minus perſpectus. *Μωρῶν ἀνάστασις*, eſt, *Stultorum exaltatio.* THE PROMOTION OF FOOLS.

——*Dii! talem terris avertite peſtem.*

Eſt autem hic titulus libelli in Claudium, quo ſubindicavit ſcriptor, quiſquis fuerit, Claudium non ſpecie, ſed revera eſſe ſtultum; idque eo ſcilicet argumento, quod *nemo ſtultitiam fingeret.* Hæc mens et manus Suetonii eſt.

Stultus videtur Claudius, et eſt ſtultus.

Dicitur autem *Μωρῶν ἀνάστασις, The riſe of fools;* ut *Σοφῶν πτῶσις, The fall of wiſe men.* De quo Nicetas in Manuel. Comneno, lib. vii. cap. 5. cujus verba adſcribam: *Λέγεται δὲ, ὡς τοῦ δόγματος τούτου ὑποκινουμένου, καὶ εἰς κοινὴν ἐπικρινομένου προτεθῆναι βάσανον, ἐξώρως ἐκραγῆναι βροντὴν ἐξαισίαν, ὑφ' ἧς καὶ περικτυπῆναι τὰς ἀκοὰς τὸ συνὸν ἄπαν τῷ βασιλεῖ κατὰ Πελαγονίαν διατρίβοντι τότε, ὡς ἀπὸ τοῦ κτύπου πολλοὺς εἰς γῆν καταπίπτειν. Καί τινα τῶν λόγου τροφίμων, Ἠλίαν τοὔνομα, τὴν τύχην ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς, τοῦ στρατοῦ φύλακα, βίβλον ἀναπτύξαντα περὶ βροντῶν καὶ σεισμῶν διεξιοῦσαν, καὶ τὰ*

περὶ

περὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον καθ᾽ ὃν ἐϐρόντησεν ἐπελθόντα, φάσκοντα εὑρεῖν πτῶσιν· ΠΤΩΣΙΣ ΣΟΦΩΝ. Utrumque conjungit Lucas ii. 34. Ἰδοὺ, ὗτος κεῖται εἰς ΠΤΩΣΙΝ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ. *The* FALL *and* RISE *of many in Iſrael.* Ita interpretandus eſt iſte locus. Paulus in Prima ad Corinth. i. 27. Ἀλλὰ ΤΑ ΜΩΡΑ τῦ κόσμυ ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, ἵνα ΤΟΥΣ ΣΟΦΟΥΣ καταισχύνῃ. Quæ verba notanda; nam ad Lucam intelligendum plurimum faciunt. PARS IV.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ. Μάγιστρος Θεοδοσίυ τῦ βασιλέως, ὃς ἦν φιλότιμος. Προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπυδακότι.] Anatolii hujus, magiſtri militum ſub Theodoſio, meminit Evagrius Eccleſ. Hiſt. i. 18. Meminit et Joannes Malela in Theodoſio. Fuit et alius Anatolius, officiorum magiſter ſub Juliano, cujus non ſemel mentionem facit Ammianus Marcellinus. Quin et tertius memoratur Anatolius, illuſtrior longe et antiquior, Syrus, domi Berytius, qui præfecturam prætorii ſub Conſtantio ſummo ſtudio et ſingulari probitate adminiſtravit: de quo conſulendus vir doctiſſimus, et nulli fere Criticorum ſecundus, Henricus Valeſius ad Marcellinum. Eum impenſe laudant Libanius in Epiſtolis, et Eunapius in Proæreſio, cujus

verba

PARS IV. verba ſunt: Κατὰ δὲ τούτους τοὺς χρόνους ἤνεγκεν ὁ βασιλικὸς τῆς αὐλῆς ὅμιλος ἄνδρα καὶ δόξης ἐραστὴν καὶ λόγων. Ἦν μὲν γὰρ ἐκ Βηρυτοῦ πόλεως, καὶ Ἀνατόλιος ἐκαλεῖτο. Οἱ δὲ βασκαίνοντες αὐτῷ καὶ ΑΖΟΥΤΡΙΩΝΑ ἐπίκλησιν ἔθεντο. Καὶ ὅ,τι μὲν τὸ ὄνομα σημαίνειν βούλεται, ὁ κακοδαίμων ἴσω τῶν θυμελῶν χορός. *Hac tempeſtate Imperatoris aula tulit virum, et gloriæ et eloquentiæ appetentem, Beryto Phœniciæ urbe oriundum, Anatolium nomine; cui* AZUTRIONIS *cognomen, qui ejus famæ inviderunt, impoſuerant. Quod nomen quid ſignificet, mimi et hiſtriones viderint.* Ita interpretandus eſt iſte locus. Notanda autem vox ΑΖΟΥΤΡΙΩΝ. Quam e ſcena petitam, vel ſcenicis bene notam eſſe ſcribit Eunapius, ſed manifeſto diſtortam et depravatam. Tanaquillus Faber, vir doctiſſimus et ingenioſiſſimus, vocem Latinam eſſe ait in ſonum Græcum deflexam. Nam Ἀζουτρίων nihil aliud eſt quam *Adjutor*. Quod verbum ſcenicum eſt. Horatius:

> *Magnum* ADJUTOREM *poſſet qui ferre ſecundas.*

Quam explicationem veriſſimam et elegantiſſimam vocat Cl. Schefferus ad Phædrum. Sed uterque fallitur. Primum Græci non ita loqui ſolent. Deinde, ſi quid video, latet hic ſalſius quid, et opprobrio vicinius. Reſcribendum

ſcribendum proculdubio: Οἱ δὲ βασκαίνοντες αὐτῷ ΣΑΛΟΥΤΙΩΝΑ ἐπίκλησιν ἔθεντο. *Qui ejus famæ inviderunt*, SALUTIONEM *appellabant*. Nimirum Anatolius ſtatura erat brevi, et forma deteriori. Quin et avidior habebatur, et ad rem ſuam nimis adtentus: quod ex Libanio conſtat. Hinc SALUTIO dictus. Erat autem *Salutio* homo hominum deſpectiſſimus et opprobrioſiſſimus, et qui per ſcenicas artes multas opes congeſſerat. MIMUM vocat Plinius vii. 12. *Ejuſdem familiæ Scipioni cognomen* Salutio mimus *dedit*. Ejus meminit Dio Caſſius, et Plutarchus in Julio. Suetonius in Jul. cap. 59. *Ad eludendas autem vaticinationes, quibus felix et invictum in ea provincia fataliter Scipionum nomen ferebatur, deſpectiſſimum quendam ex Corneliorum genere, cui ad opprobrium vitæ* SALUTIONI *cognomen erat, in caſtris ſecum habuit.* Ad quem locum conſulendi Interpretes. Atque hinc intelligendus Eunapius. Anatolius *Salutio* dictus. Salutio autem *mimus*. Quod ſcenicis ſive *thymelicis* bene notum. Huc facit Hedylus in Epigram. apud Athenæum, lib. iv. p. 176.

PARS IV.

——ΜΙΜΩΝ κὴν θυμέλῃσι χάρις.

Sed integrum Epigramma legere juvabit, quod hic noſtro Marte emendatum adponam. Nam quod legitur apud Athenæum longe inquinatiſſimum eſt.

PARS IV.

ΗΔΥΛΟΥ.

Τȣ̃το Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
  Αὐλητὴς, μίμων κὴν θυμέλῃσι χάρις.
Τυφλὸς ὑπαὶ γήρως· εἶχεν ϰ Σκίρπαλον υἱὸν,
  Νήπιον ΟΥΚ ΑΥΛΕΙΝ Σκίρπαλον, εὐπάλαμον
Ἀείδειν αὐτȣ̃ τὰ γενέθλια. Τȣ̃το γὰρ εἶχε,
  Τȣ̃το πανημέριων ΗΔΥ ΜΑΣΗΜΑ νέων.
Ηὔλει δὲ γλεύκȣς μεμεθυσμένα παίγνια Μȣσέων,
  Ἢ τὸν ἐν ἀκρήβοις Βάτταλον ἡδυπότην,
Ἢ τὸν Κώταλον, ἢ τὸν Πάγκαλον. Ἀλλὰ Θέωνα
  Τὸν καλαμαυλήτην εἴπατε, Χαῖρε Θέων.

Carmen venuſtiſſimum, et quo nihil elegantius, meo judicio, in Re Epigrammataria habet Græcia. Eſt autem Hedyli in Theonem tibicinem, qui μίμων χάρις, *flos mimorum*, dictus. Notandum autem illud, ἡδὺ μάσημα νέων; *The delight of young men.* Nam Scirpalus, tibicen non malus, optime canebat: quod juventuti perquam jucundum. Vulgo inepte legitur, ἥδυμα σημανέων. Nos, ne litera mutata, veram lectionem reſtituimus. Vocem μάσημα, quæ rarior eſt, agnoſcunt Suidas et Heſychius.* Celebrabat autem SCIRPALUS τὰ γενέθλια, ſive *diem natalem*, patris ſui Theonis: quod pium et ſolenne. Deinde recte νέων πανημερίων. Theocritus vii. 21.

---

* Uſurpat et Antiphanes apud Athenæum lib. i. p. 8. Heſych. Νηστίγγδα. Ἔνιοι ἀποδιδόασι ΜΑΣΗΜΑ τι ποιόν. Ita legendus eſt iſte locus. Confer Cl. Græv. in Lect. Heſiod. cap. vii.

Σιμιχίδα,

Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΣ πόδας
ἕλκεις;

Ita legendum, non μεσαμέριον. Eleganter Callimachus in Cerere:

——— ΠΑΝΗΜΕΡΟΣ εἰλαπιναςὰς
Ἤσθιε μυρία πάντα * ———

Denique vide illud, γλεύκευς μεμεθυσμένα παίγνια. *Carmina longe ſuaviſſima.* Quod exquiſitum eſt. Sed omnia in hoc Epigrammate artificioſiſſima ſunt.

ΑΝΩΘΕΝ. Ἐκ τόπου ἢ χρόνου. Βάβριος· Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενοι τροφῆς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλαςῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρωσιν, τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν; τοὺς ἔςιν, ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι.] Hæc neutiquam Babrium ſapiunt: nam Babrius χωλιαμβογράφος. Quod miror non animadvertiſſe Interpretes. Sed ſic ſolet Suidas, vel Suidæ epitomator, ut alium pro alio ſcilicet. Sunt autem, ne quid neſcias, hæc verba Sophoclis in Elect. 1061.

Τί τοὺς ΑΝΩΘΕΝ φρονιμωτάτους
οἰωνοὺς ἐσορώμενοι
τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
βλαςῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν;

* Cratinus apud Athenæum, lib. iii. 21. p. 99.
Ἤσθι ΠΑΝΗΜΕΡΙΟΣ χορταζόμενος γάλα λευκόν.

Ad

PARS IV. Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes, cujus ſcrinia compilavit noſter Suidas.

ΑΝΤ' ΑΛΛΗΣ ἀρχῆς ἐςὶ τῦτο δρᾷν. Τουτέςιν, ἀντὶ τῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν· τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν.] Hæc nemo intelligat, niſi prius locum invenerit, ex quo Suidas depromſerit. Deprompſit autem ex Scholiis ad Ariſtoph. Eccleſ. 582. ſed auctioribus iis et uberioribus, quam quæ hodie exſtant. Locus autem Comici ita ſe habet:

> Περὶ μὲν τοίνυν τῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τῦτο γὰρ ἡμῖν
> Δρᾷν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐςι, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ. Ἀθηναῖος, Κωμικὸς, πρότερος τῦ Παναιτίυ. Ἔςι δὲ καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Καρύςιος, Τεαινὸς, κατὰ Θέσπιν γεγονὼς τοῖς χρόνοις.] Vox Τεαινὸς nihili eſt. Legendum putabat Kuſterus, Τεαινῦ, ut ſit nomen patris. Nihil minus. Scribendum omnino: Ἀντιφάνης, Ἀθηναῖος, ΚΩΜΙΚΟΣ ——— Ἀντιφάνης, Καρύςιος, ΤΡΑΓΙΚΟΣ. Antiphanes alius Tragicus, Caryſtius; alius Comicus, Athenienſis; hic Panætio junior, ille antiquiſſimus et Theſpidi σύγχρονος. Ita proculdubio ſcribendus eſt iſte locus. Sed de hoc viderit Suidas. Nam qui Antiphanis Tragici meminerit præter Lexicographum noſtrum equidem novi neminem.

ΑΞΙΟΝ.

ΑΞΙΟΝ. Παρὰ Ἀτ]ικοῖς τὸν εὔωνον. Καυλὸν σιλφίε τὸν ἄξιόν.] Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Equit. 890. PARS IV.

—τὸν καυλὸν οἶοθ' ἐκεῖνον

Τε σιλφίε τὸν ἄξιον γενόμενον —

Ubi Schol. Ἄξιον. Νῦν εὔωνον, ϗ ὀλίγης τιμῆς πιπρασκόμενον. Nos Angli; *A penny worth. Well worth the money*. Confer nos ad Suidam voc. Ἄξιος. Hinc Ἀξιεν. *Dignari. Dignum judicare. Quod æquum eſt poſtulare*. Lycurgus, Orat. contra Leocrat. p. 258. Edit. Taylor. Νομίζοντες ἔν, ὦ Ἀθηναῖοι, ΙΚΕΤΕΥΕΙΝ ὑμῶν τὴν χώραν καὶ τὰ δένδρα, ΔΕΙΣΘΑΙ τὲς λιμένας, τὰ νεώρια, ϗ τὰ τείχη τῆς πόλεως, ΑΞΙΟΥΝ δὲ ϗ τὲς νεὼς, καὶ τὰ ἱερὰ βοηθεῖν αὐτοῖς, παράδειγμα ποιήσατε Λεωκράτην. Ita ſcribendus eſt iſte locus, quam perperam adminiſtravit Cl. Editor. Reſtituendum hoc verbum Jamblicho in Pythag. cap. 8. Εἶτα προετρέπετο θεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνης τῶν ἀρετῶν ταύτης ϗ παιδὶ ϗ παρθένῳ ϗ γυναικὶ ϗ τῇ τῶν πρεσβυτέρων τάξει ἀντιποιεῖσθαι προσήκει. Ubi vocem ἄξιον expungendam cenſuit Kuſterus. Sed fallitur vir doctiſſimus. Reſcribendum omnino, θεωρεῖν ΑΞΙΩΝ. *Conſiderare poſtulans. Æquum eſſe dicens, ut conſiderent*. Recte Jamblichus, Προετρέπετο, θεωρεῖν ἀξιῶν. Ut infra, Παρεκάλει, ἐνθυμεῖσθαι κελεύων. Quod perinde eſt. Heſych. Ἀξιῶν, παρακαλῶν, ἢ ἄξιον ἡγέμενος. Sed in hoc

 libello

PARS IV. libello caſtigando non ſemel dormitavit Kuſterus. Id quod paucis exemplis, quia bella occaſio eſt, hic demonſtrabo. Jamblichus in Pythag. cap. 2. Ὁ δὲ ἐπιῤῥωννύμενος καὶ ὑπὸ τῶν τοιούτων δοξῶν, καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ βρέφους παιδείας, καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς θεοειδείας, ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν ΚΑΤΕΤΑΣΣΕΝ, ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων, καὶ ΔΙΕΚΟΣΜΕΙ θρησκείαις τε καὶ μαθήμασι καὶ διαίταις ἐξαιρέτοις, εὐσταθείᾳ τε ψυχῆς καὶ καταστολῇ σώματος. Ita ſcribendus et diſtinguendus eſt iſte locus, quem minus perſpectum habuit Kuſterus.* Καταττάτειν et Διακοσμεῖν ſunt verba τακτικὰ, ſive Tacticis uſurpata.† Julian. Orat. 2. Τάξιν δὲ ΚΟΣΜΗΣΑΙ καὶ φάλαγγα ΔΙΑΤΑΞΑΙ καλῶς δοκεῖ Μενεσθεὺς κράτιστος· καὶ τούτῳ διὰ τὴν ἡλικίαν ὁ Πύλιος οὐχ ὑφίεται τῆς ἐμπειρίας. *Aciei vero inſtruendæ et recte ordinandi exercitus Meneſtheus præ cæteris peritus videtur: neque ei tamen propter ætatem in hac arte Pylius ſenex concedit.* Quo reſpexit Julianus ad Homeri Iliad. B. 552.

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ', υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς·
Τῷ δ' οὔπως τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ

* Vide Cl. Koen. ad Gregor. Corinth. Dialect. p. 13.

† Philo vol. i. p. 323. Edit. Mangey: Διὰ τί γὰρ εἴποιμ' ἄν, ὦ θαυμασιώτατε, ἐχὶ τούτους μᾶλλον ἑτέρων εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ πολέμου ΚΑΤΑΤΑΤΤΕΙΝ ἀξιοῖς, οἳ γύναια καὶ οἰκίας καὶ ἀμπελῶνας καὶ τὴν ἄλλην κτῆσιν ἀφθονωτάτην περιπεποίηνται;

Κοσμῆσαι

Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.

Cæterum Jamblichi lectionem ſatis confirmat Damaſcius apud Suidam v. Τάττουσα. Ἡ δὲ ὅσα πάθη τῆς ψυχῆς ΤΑΤΤΟΥΣΑ, ταῦτα καὶ ΔΙΑΚΟΣΜΟΥΣΑ. Quod gemellum eſt. Confer etiam Jamblichum, pag. 45. Atque hoc primum. Idem in Pythag. cap. 5. Τὴν περὶ παιδείας ὀλιγωρίαν τῶν τότε τὴν Σάμον οἰκούντων παραιτούμενος, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, πατρίδα ἡγησάμενος τὴν πλείονας εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν ΟΙΣΤΙΚΩΣ ΕΧΟΥΣΑΝ χώραν. Hunc locum, quo nullus in Jamblicho illuſtrior, non intellexit Kuſterus: nec rem adſecutus eſt doctiſſimus Interpres. Οἰστικῶς ἔχειν eſt *ferre*, *tolerare*. Lucian. in Judic. Vocal. ΟΙΣΤΟΝ ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. *Audiebam patienter, nec multum me ea res mordebat.* Phurnutus, ſive Cornutus, de Nat. Deor. p. 210. Ἐκάλεσαν δὲ Περσεφόνην τὴν τῆς Δημήτερος θυγατέρα, διὰ τὸ ἐπίπονον εἶναι καὶ πόνων ΟΙΣΤΙΚΗΝ ἐργασίαν. *Proſerpina filia Cereris a laboribus tolerandis nomen adepta eſt.* Quare locus omnium vexatiſſimus ita demum interpretandus eſt: *Samiorum id temporis in literis ſocordiam aſpernatus Pythagoras, in Italiam profectus eſt, eam ſibi patriam eſſe exiſtimans regionem, quæ plures ſtudioſos et diſcendi cupidos haberet et comprobaret.* Qui ſenſus optimus et Tolerationi amicus. Notanda autem locutio, Οἰστικῶς ἔχειν,

quæ

PARS IV.

quæ haud protrita eſt.* Idem in Pythagor. cap. 13. Διὰ τέτων δὴ ϰ̀ τῶν παραπλησίων τέτοις δέδειχθαι τὸν Ὀρφέως ἔχων ἐν τοῖς θηρίοις ἡγεμονίαν, ϰ̀ ΚΥΚΛΩΝ αὐτὰ, ϰ̀ κατέχων, τῇ ἀπὸ τῦ ϛόματος τῆς φωνῆς προϊέσῃ δυνάμει. Hic locus omnes Interpretes eluſit: nam verbum Κυκλεῖν minus notum. Correxerat neſcio quis, ϰ̀ κηλῶν αὐτά. Quod probat Kuſterus, ſed imperite probat, et nullo judicio. Κυκλεῖν θηρία eſt *feras cogere, congregare, in medium inferre.* Quod de Orpheo verum, qui feras *circumſtantes* cantu demulcebat.† Συνάγειν θῆρας vocat Euripides in Bacchis 560.

Τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδένδρεσιν Ὀλύμπε
Θαλάμαις, ἔνθα ποτ' Ὀρ-
φεὺς κιθαρίζων
Σύναγε δένδρεα Μέ-
σαις, ΣΥΝΑΓΕ ΘΗΡΑΣ ἀγρώτας.

Verbum autem Κυκλεῖν uſurpat Sophocles in Laocoonte apud Dionyſ. Halicar. Antiq. Rom. lib. i. p. 38.

---

* Hinc Εὔοιϛος. Quæ vox reſtituenda Epigrammati apud Plutarchum de Educat. ſub finem:

Εὐρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε
Μέσαις, ΕΥΟΙΣΤΟΝ ψυχῇ ἑλῦσα ΠΟΝΟΝ.
Γράμματα γὰρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα
Παίδων ἡβώντων, ἐξεπόνησε μαθεῖν.

Ita ſcribendus iſte Pentameter. Vulgo male, εὔιϛον πόθον.

† Dio Chryſoſt. Orat. liii. p. 555. Τὸ γὰρ λίθυς τε ϰ̀ φυτὰ, ϰ̀ θηρία ΚΗΛΕΙΝ ϰ̀ ἄγειν, τί ἐϛιν ἕτερον, ἢ τὸ βαρβάρυς ἀνθρώπυς— ἄγαι χειρώσασθαι; Lego, ΚΥΚΛΕΙΝ. Vide Barneſ. Homer. Odyſſ. p. cxxv.

Νῦν

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνείας ὁ τῆς Θεοῦ

Πάρεσ', ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου

Νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος.

ΚΥΚΛΕΙ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν·

Συνοπάζεται δὲ πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖ

Σοὶ, τοῖς δ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας Φρυγῶν.

PARS IV.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi, quos perperam ſollicitavit Cl. Caſaubonus. Nimirum Æneas, patriam jam fugiens, vernas ſuos atque adeo omnem familiam, itineris ſocios et miniſtros, congregavit. Hæc mens Tragici eſt.* Fons lectionis Homerus Iliad. H. 332.

——ΚΥΚΛΗΣΟΜΕΝ ἐνθάδε νεκρούς.

Quod de mortuis *colligendis* et comburendis accipiendum: recte Schol. ἐν κύκλῳ συνελάσομεν. Quod omnino tenendum. Hinc Εἰσκυκλεῖν et Ἐπεισκυκλεῖν, quod verbum redonandum Ariſtophani in Veſpis et Dionyſio in Rhetoricis. Sed de hoc alibi fortaſſe. Idem in Pythag. cap. 34. Οὔτε δὲ λέγειν, οὔτε συγγράφειν οὕτως ἠξίου, ὡς πᾶσι τοῖς ἐπιτυχοῦσι κατάδηλα εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο πρῶτον διδάξαι λέγεται Πυθαγόρας τοὺς αὐτῷ προσφοιτῶντας, ὅπως ἀκρασίας ἁπάσης καθαρεύοντες, ΕΝ ΕΧΕΡΗΜΟΣΥΝΗι φυλάττωσιν, οὓς ἂν ἀκροάσονται λόγους. Ad quem locum Kuſterus: " Quid hoc vocis ἐχερημοσύνη?

* Manethon lib. v. 275.

Εὔσφυρος Ἑρμείης ἦν Ζηνὶ μόνῳ συνοδεύοι,

Εὔπυρος ἀκριβὴς τι φύσει, ΚΥΚΛΩΝ τὸ νόμισμα.

PARS IV.

" σύνη? Cum Arcerio et Obrechto ſubſtituo " ἐχεμυθία, donec melius quid in mentem " venerit." Hæc ille. Sed nihil melius vulgata lectione. Ἐν ἐχεῤῥημοσύνῃ φυλάττειν, eſt, *Silentio premere. Silentio tecta conſervare.* Idem Ἐχεῤῥημοσύνη et Ἐχεμυθία. Dicitur autem Ἐχεῤῥήμων et Ἐχεῤῥημοσύνη, ut Εὐθυῤῥήμων et Εὐθυῤῥημοσύνη, Ἐλεήμων et Ἐλεημοσύνη. Et utraque vox in album referenda; nam elegantes ſunt, et neſcio an hactenus obſervatæ. Atque hæc ad vindicandum et explicandum Jamblichum adnotaſſe ſuffecerit. Addo unum denique locum ut emendem: nam inſignis eſt et noſtram opem meretur. Eſt autem cap. 29. ubi de βραχυλογίᾳ Pythagorea, ſive ſymbolico dicendi more, agit. Εἰώθει δὲ Πυθαγόρας καὶ διὰ κομιδῇ βραχυτάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυσχιδῆ ἔμφασιν συμβολικῷ τρόπῳ τοῖς γνωρίμοις ἀποφοιβάζειν, ὥσπερ ΔΙΑ ΙΕΡΟΧΡΗΣΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΛΟΓΙΩΝ, ἢ μικρῶν τοῖς ὄγκοις σπερμάτων ὁ Πύθιος, καὶ αὐτὴ ἡ φύσις πλήθη ἀνήνυτα καὶ δυσεπινόητα ἐννοιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ὑποφαίνουσι. *Solebat etiam Pythagoras breviſſimis dictis plurimos atque multifarios ſenſus, ſymbolico more, apud diſcipulos effundere: prorſus uti Apollo Pythius, et ipſa etiam natura, per oraculorum effata, atque parva, ſi molem ſpectes, ſemina, immenſam copiam difficilium intellectu notionum atque effectuum producunt.* Ita ſcribendus et interpretandus

tandus eſt iſte locus, qui elegans inprimis eſt. Vulgo inepte legitur, διὰ χειροχρήςων τινῶν λόχων. Nos veram lectionem ſine controverſia reſtituimus. Ἱερόχρηςα λόγια ſunt *oraculorum reſponſa*. Πυθόχρηςα λόγια vocat infra Jamblichus.* Cæterum notanda vox Ἱερόχρηςος, quæ Lexicographis ignota eſt.

PARS IV.

ΑΠΑΝΤΑ τόλμης πλέα κἀναισχυντίας. Ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.] Ariſtoph. Theſmoph. v. 709.

Ὡς ἄπαντ' ἐςὶν τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.

Hinc Suidas corrigendus eſt: ſed verſus laborat, quod vidit Kuſterus, ſed medelam non vidit. Repone auctoritate Suidæ:

Ὡς ἄπαντ' ἐςι ΠΛΕΑ τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.

Ut omnia hujus facinora plena audaciæ ſunt et impudentiæ. Quod omnino verum. Sophocles Elect. v. 608.

Εἴτε ςόμαργον, εἴτ' ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ ΠΛΕΑΝ.

Reſtituenda etiam iſta vox Achæo Eretrienſi apud Athenæum, lib. x. p. 451.

---

* Xenophon in Lacedæm. Repub. p. 683. Edit. Leunclavii: Οὐ μόνον ἄνομον ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον θεὶς τὸ ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΟΙΣ νόμοις μὴ πείθεσθαι. Suidas v. Ἐξηγηταί. Ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΟΙ. Ad eandem vocem vide et Timæum. Philo vol. ii. p. 577: ΘΕΟΧΡΗΣΤΑ ΓΑΡ ΛΟΓΙΑ τὰς νόμους εἶναι ὑπολαμβάνοντες, καὶ τοῦτο ἐκ πρώτης ἡλικίας τὸ μάθημα παιδευθέντες, ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀγαλματοφοροῦσι τὰς τῶν διατεταγμένων εἰκόνας.

—— Λιθάρ-

PARS IV.

——— Λιθάργυρος δ'
Ὄλπη παρῃωρείτω χρίσματος ΠΛΕΑ.

Ita legendus iſte locus, quem fruſtra tentabat Cl. Caſaubonus in libello de Poeſ. Satyrica. Ὄλπη χρίσματος πλέα. *A flaſk of oil.* Suidas: Πλέα, πλήρης, πεπληρωμένη.

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡδθείη λαβών.

Περὶ κύλικός φησιν· ἐπεὶ μεγάλη ἦν καὶ ΠΛΕΑ. Quæ ex Scholiis ad Ariſtoph. Lyſiſt. 201, deprompta ſunt: de quo nos ad Suidam v. Ἡσθείη. Cæterum vocem Ὄλπη uſurpat Theocritus Idyll. v. 156.

Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ΟΛΠΑΝ.

Ubi vide Scholiaſtam. Ὄλπιν vocat Callimachus in Frag. clxxxi.

Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ΕΜΠΛΕΟΝ ΟΛΠΙΝ.*

ΑΠΑΜΦΙΕΙ. Ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ·

Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου
Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.]

---

* Sappho apud Athenæum lib. ii. 2. p. 39.
Ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο·
Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ΟΛΠΙΝ θεοῖς ᾠνοχόησε.

Ita legendus poſtremus verſiculus; ἑλὼν ὄλπιν, ut lib. x. 7. p. 425. ubi ὄλπις eſt *poculum*, ſive *trulla vinaria*.

Intelligenda

Intelligenda hic Menandri fabula, Μισέμενος inſcripta; quod et recte vidit Cl. Kuſterus: in qua Thraſonides, ſive *miles glorioſus*, primas agebat: de quo Libanius vol. i. p. 701. Εἴ τις ὑμῶν τὸν Μενάνδρε φαντάζεται Θρασωνίδην οἶδεν ὃ λέγω· στρατιωτικὴν γάρ, φησιν, ἀηδείαν νοσῦντα τὸν ἄνθρωπον, εἰς ἀπέχθειαν αὐτῦ κινῆσαι τὴν ἐρωμένην. Καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι ΤΟΥ ΘΡΑΣΩΝΙΔΟΥ ΤΟ ΜΙΣΟΣ. Ejus meminit Arrianus in Epicteteis: meminit et Alciphron Epiſt. lib. ii. p. 270. ubi conſulendus doctiſſimus Berglerus. Huc reſpexit Plutarchus in libello περὶ φιλοπλουτίας· Ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδε κακοῖς ἐστιν·

PARS IV.

Θ. Παρ' ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι,
Καὶ βέλομαι τῦτ', ὁ ποιῶ δε——
Α. Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον
Ἑώρακας; ————

Ita ſcribendus iſte locus. Atque huc referendus videtur Suidas: Ἀπεκτάκασι καὶ Ἀπεκτόνασι. Μισῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσωνα, ἀπεκτάκασι δ' ὔ. Quæ ita numeris ſuis reſtituenda ſunt:

————ὦ πάτερ,
Μισῦσι μὲν Θράσων', ἀπεκτάκασι δ' ὔ.

Cæterum ad hanc fabulam adluſit Agathias in Epigrammate venuſto, quod hic integrum ſubjiciam.

Τὸν

PARS IV.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι ΜΕ-
ΝΑΝΔΡΟΥ
Κείραντα γλυκερὰς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
Ὁπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
Βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐλῃίσατο.
Καὶ τραγικοῖς ἄχεεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας
Μάστιζεν ῥαδινῆς ἄψεα θηλυτέρης.
Ζηλομανὲς τὸ κολάσμα· τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη,
Εἴ με κατοικτείρειν ἤθελε τειρόμενον;
Σχέτλιος ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.
Ἀλλ᾽ ἔμπης τελέθει ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ· αὐτὰρ
ἔγωγε
ΔΥΣΚΟΛΟΣ, οὐχ ὁρόων ΤΗΝ ΠΕΡΙΚΕΙ-
ΡΟΜΕΝΗΝ.

Recte Cl. Weſſelingius in Diſſert. Herodot. p. 160, fabulam Menandri, quæ Περικειρομένη inſcripta eſt, hic deprehendit: quod et ante eum obſervaverat doctiſſimus Fabricius Bibl. Græc. vol. iv. p. 369.* Sed, quod viros perſpicaciſſimos fefellit, non unam, ſed tres fabulas Menandri hic reſpexit Agathias: quas tu, eruditiſſime Præſul, facile agnoſces, et in

* Huc reſpexit Philoſtratus in Epiſt. xxvi. Οὐδὲ ὁ τοῦ Μενάνδρου ΠΟΛΕΜΩΝ καλὸν μειράκιον περιέκειρεν. Idem in Epiſt. xlii. Τὰς γὰρ Παννυχίδας καὶ τὰς Ἑορτὰς, καὶ τὰ Μενάνδρου δράματα οὐκ ἄν ποτε ἠγνόησας. Παννυχίδες eſt nomen fabulæ Menandri. Quin et Ἑορταί forſan. Sed vide Cl. Weſſelingium in Diſſert. Herodot. p. 160.

quibus non minima pars leporis hujus Epigrammatis conſiſtit.* Sed has Græcas venuſtates nemo adſequi poterit, niſi qui in veterum ſcriptis probe ſubactus atque exercitatus fuerit: quod paucorum hominum eſt. PARS IV.

ΑΠΕΧΩ. Αἰτιατικῇ· Ἀντὶ τοῦ, Ἀπέλαβον. — Καὶ αὖθις ἐν Ἐπιγράμματι· Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικὸς Δημοδίκης.] Reſpexit Suidas Epigramma Callimachi, quod nobis exhibet Cl. Kuſterus, et primus publici juris fecit doctiſſimus Bentleius ad Callimachum. Sed veram lectionem neuter vidit. Carmen ita ſcribendum eſt:

> Τὸ χρέος ὣς ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικος
> Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν ἀρξάμενος
> Γινώσκειν. Ἢν δ' ἄρα λάθη, καὶ ΔΗ μιν ἀπαιτῇς,
> Φησὶ παρέξεσθαι ΜΑΡΤΥΡΙΗΝ ὁ πίναξ.

Sic tandem habes, Æſculapi, debitum, quod Aceſo νεόνυμφος *pro uxore Demodica ex voto* *debuit:*

---

* Similis argumenti exſtat alterum Epigramma apud Klotzium ad Tyrtæum p. 100. ubi Θησαυρὸς, Φάσμα, Μισούμενος, Γεωργὸς, Περικειρομένη, ſunt fabulæ Menandri. Sed Carmen ipſum, quod minus recte intellectum eſt, hic integrum ſubjicitur.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

> Τὴν ἀκμὴν ΘΗΣΑΥΡΟΝ ἔχειν, κωμῳδὲ, νομίζεις,
> Οὐκ εἰδὼς αὐτὴν ΦΑΣΜΑΤΟΣ ὀξυτέρην·
> Ποιήσει σ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, εἶτα ΓΕΩΡΓΟΝ,
> Καὶ τότε μαστεύσεις τὴν ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗΝ.

PARS IV. *debuit: quod ſi te lateat, et proinde debitum exigas, tabula hæc votiva ait ſe teſtem futuram.* Ita Græca auctoritate libri MS. ſcribenda et interpretanda ſunt; in quibus conſtituendis malum codicem ſecutus, plurimum aberravit Cl. Bentleius. Primum recte, ἀρξάμενος γινώσκειν. Græci γινώσκειν, εἰδέναι γυναῖκα, de quo viri docti ad D. Matthæum i. 25. et Cl. Kuſterus ad Jamblichi Pythagoram, cap. ix. Deinde vere MS. παρέξεσθαι μαρτυρίην. Demoſthenes in Evergum: Εἴ τις ΜΑΡΤΥΡΑΣ τὰ ψευδῆ μαρτυροῦντας ΠΑΡΑΣΧΟΜΕΝΟΣ, ἢ προκλήσεις μὴ γενομένας, ἢ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ παρὰ τὸν νόμον μαρτυρηθείσας, ἐξηπάτησε τοὺς δικαστὰς, μηδὲν αὐτῷ πλέον γένηται. Quod vero vulgo legitur, παρέξεσθαι παρθενίην, ineptiſſimum eſt.

ΑΠΟΚΡΙΘΗΤΙ —— Μένανδρος Κανηφόρῳ·

Ὁ δ' ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι
Ὑποβολιμαῖα· ὡς μηδὲν ἀποκρινόμενα δ'
Οὕτω λαλεῖν.]

Hæc monſtrum alunt, quod miror non procuraſſe Kuſterum. Sed quod Kuſterus non fecit, fecit doctiſſimus Weſſelingius Probab. cap. 29. Locus autem ita ſcribendus eſt:

Μένανδρος Κανηφόρῳ·

Ὁ δ' ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι.
Ὑποβολιμαίῳ·
Ὡς μηδὲν ἀποκρινομένῳ γ' οὕτω λαλεῖς.

Ita

Ita vero mihi ſermonem inſtituis, quaſi nihil habeo, quod reſpondeam. Hæc mens Menandri eſt. Illud γὲ miræ elegantiæ eſt. Literæ autem α et ω in libris ſcriptis ſæpius confunduntur. Cæterum laudatur paſſim in fabula Ὑποβολιμαίῳ noſter Comicus. Ammonius de Differ. Verbor. p. 87. Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοιαρίου τινος εἶδος· Λέμφοι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΩι· PARS IV.

Γέρων ἀμέμικτ' ἄθλιος λέμφος.

Ad hunc locum parum viderunt viri eruditiſſimi. Reſcribendum omnino et diſponendum:

——— Γέρων ΑΠΕΜΕΜΥΚΤ' ἄθλιος
Λέμφος ———

Senex argento emunctus eſt. The poor old fellow was wiped out of his money. Ἀπομύττειν eſt verbum in hoc negotio Comicis uſitatiſſimum. Heſych. Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾷν. Pollux ii. 78. Ἤδη δέ τινες τῶν Κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾷν ΑΠΟΜΥΤΤΕΙΝ εἶπον. Terent. Phorm. iv. 4. *Emunxi argento ſenes.* Horat. Art. Poet. 238.

Pythias EMUNCTO *lucrata Simone talentum.*

Cæterum ad hunc Menandri locum reſpexiſſe videtur Heſychius: Λέμφος. Ὁ μυξώδης. Δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον καὶ ἀπόπληκτον. Item Photius in Lex. MS. Λέμφος. Ἀνόητος, μυξώδης. Stobæus in

PARS IV. Excerpt. de Rer. Nat. apud Grotium, p. 135.

Παύσασθε νῦν ἔχοντες· ἐδὲν γὰρ πλέον
Ἀνθρώπινος νᾶς ἐςιν, ἀλλ' ὁ τῆς τύχης.

Hæc ſunt verba Menandri IN HYPOBOLIMÆO. Sed leve ineſt vitium, quod Grotium fugit. Reſcribo:

——— Οὐδὲν γὰρ πλέον
Ἀνθρώπινος νᾶς ἐςιν ΑΛΛΟ τῆς τύχης.

Nihil aliud eſt νᾶς ἀνθρώπινος *quam Fortuna.* Id eſt, fruſtra fueris niſi faverit Fortuna. Quod et recte animadvertiſſe jam video virum in primis laudandum Lambertum Boſium ad Menandrum. Ita etiam locutus eſt, nam Græca locutio paulo rarior eſt, Euripides in Helen. 587.

E. Τίς ἆν διδάξει σ' ἄλλος, ἢ τὰ σά γ' ὄμματα;
M. Ἐκεῖνο, σᾶ μὲν ὅτι δάμαρτ' ἄλλην ἔχω.

Quis igitur alius te docebit, niſi oculi tui?
Illud ſcilicet, quod aliam uxorem habeo.

Ἄλλην σᾶ. *Non te, ſed aliam diverſam.* Ita legendus et intelligendus Tragicus, quem perperam ſollicitarunt viri doctiſſimi.* Sed ad

* Eandem locutionem uſurpat Sappho apud Apollonium p. 424. Ἄλλοι ἰμέθιν.

Menandrum

Menandrum redeamus. STOBÆUS apud Grotium, p. 597. PARS IV.

——— Τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω
Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ,
Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
Πῦρ· ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται,
Ὄψει παρόντα ———
Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
Ὃν φημι, τοῦτον, κἀπιδημίαν βροτῶν.*

Ad hunc locum Menandri, qui longe celeberrimus eſt, et ex HYPOBOLIMÆO depromptus eſt, ſcripſerunt viri eruditiſſimi, Grotius, Bentleius, Hemſterhuſius, alii: ſed omnes invitis muſis et nullo profectu. Verſus quintus corruptus eſt. Emendabat Cl. Uptonus ad Arriani Epictetea,

——— Κἂν ἑκατὸν βιώσεαι.

Sed in ſcena Attica res agitur: quare nullus locus Ionico illi βιώσεαι· quod non animadvertit vir doctiſſimus. Audacter reſcribo,

Πῦρ· ταῦτ', ἑταῖρε, κἂν ἑκατὸν ΒΙΩιΣ ΕΤΗ,
Ὄψει παρόντα ———

* Alexis apud Athenæum lib. xi. 3. p. 463.
Ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς ἀεὶ
Τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΙΝΑ
Ἀφιγμένους ———

PARS IV. Error ortus ex pronunciatione; Βιῷς ἔτη —— Βιώσεται. Plato in Phædone: Ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίη ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν, ἄλλως τε ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΒΙΩι. Illud autem, ἑταῖρε, vernilitatis comicæ eſt. Notus verſiculus:

Κέρδαιν', ΕΤΑΙΡΕ, καὶ θέρυς καὶ χειμῶνος.

In verſu poſtremo Stobæus habet ἐπιδημίαν ἀνθρώπῳ, quod vitii manifeſtum eſt. Hinc aliud Grotius, aliud Bentleius: ſed veram lectionem neuter vidit. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

——— Κἀπιδημίαν ΞΕΝΩΝ.

Demoſthenes contra Neæram: ΞΕΝΩΝ δὲ οὐ πάνυ ΕΠΙΔΗΜΙΑ ἦν αὐτόθι. Theodorit. Eccleſ. Hiſt. ii. 9. Ἡ δὲ ἔφη νέον τινὰ πρὸς αὐτὴν ἀφικόμενον τὴν τῶν ΞΕΝΩΝ ΕΠΙΔΗΜΙΑΝ εἰπεῖν. Marc. Antonin. ii. 17. Ὁ δὲ βίος πόλεμος, καὶ ΞΕΝΟΥ ΕΠΙΔΗΜΙΑ. Ad Menandri locum reſpexit Marcus. Cæterum quoniam in Menandro ſumus, eximio Atticarum venerum magiſtro, libet excurrere aliquantum, atque in ejus reliquiis, nam reliquiæ tantum ſunt, otiari, ſed ita ut ne quid nimis, aut extra oleas, quod aiunt. Et primum commodum ſuccurrit locus feſtiviſſimus apud Strabonem lib. vii. de Getis, qui quo plures

nacti

nacti ſunt uxores, eo feliciores habebantur. Verba Comici, quæ nonnihil depravata ſunt, ita reſcribenda et diſtinguenda eſſe cenſeo: nam viri doctiſſimi hic aliud agebant. PARS IV.

Πάντες μὲν οἱ Θρᾷκες, μάλιςα δ' οἱ Γέται
Ἡμεῖς ἁπάντων, ϗ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι
Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος, ὐ σφόδρ' ἐγκρατεῖς
Ἐσμέν ———
Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν ὐδὲ εἷς εἰ μὴ δέκ', ἢ
Ἕνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείυς τινές.
Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς, τύχῃ
Καταςροφῆς τις, ἀνυμέναιος, ἄθλιος,
Ἄνυμφος ὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ.

Ita proculdubio ſcribendus eſt iſte locus. Καταςροφῆς τυχεῖν eſt *mori*,* ut Ἀναπαύλης τυχεῖν *requieſcere*. Menander hiſtoricus apud Suidam v. Ἀνάπαυλαν. Ὡδὶ γὰρ Οὔννων ἡγεμὼν μέγιςος ΕΤΥΧΕΝ ΑΝΑΠΑΥΛΗΣ. Τυτέςιν, Ἀπέθανε. *Sic enim maximus Hunnorum dux mortem conſecutus*

* Dionyſ. Halicarnaſſ. Antiq. Rom. lib. iii. 36. p. 170. Καὶ βασιλεὺς Ὁςίλλος —— οἰκτρᾶς ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΕΤΥΧΕΝ αὐτός τε ϗ γένος τὸ ἐξ αὐτῦ. Idem lib. vii. 2. p. 404. ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΕ ΟΠΟΙΑΣ ΕΤΥΧΕΝ. Idem lib. viii. 61. p. 508. Καὶ εἰς θανάτυς οἰκτρὺς ϗ λύμας ἀνηκέςυς ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΣΑ. Idem lib. xi. 26. p. 674. Σίκκιος μὲν δὴ τοιαύτης ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΕΤΥΧΕΝ. Diodorus Siculus lib. iii. 40. p. 207. Τῆς τῦ βίυ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙ. Polybius lib. xv. 31. p. 1001. Αἴτιοι γὰρ ἐγένοντο τῦ μὴ ΤΥΧΕΙΝ αὐτὸν τῆς ἁρμοζύσης ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ.

PARS IV. eſt. Et hoc verum. Addo jam aliud fragmentum ex auctore Coſmographiæ Chriſtian. lib. v. p. 197. a Cl. Weſſelingio prolatum Probab. cap. 29. Ὁμοίως καὶ Μένανδρος· συπτεῖον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν. Hæc ſunt Menandri Comici. Emendabat Cl. Weſſelingius, ut verſus recte ſe haberet ſcilicet,

Στυπτεῖ', ἐλέφαντα, μύρον —

Sed movet non movenda vir doctiſſimus: nam vox μύρον, quod virum optimum feſellit, primam corripit. Quare Menandri verſiculus ita ſcribendus eſt:

Στυπτεῖον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν.

Qui integer Iambicus. Sed hæc nota ſunt. Illud non item, luculentum ſane fragmentum, viris doctiſſimis hactenus incompertum, idque ex fabula, quæ ΓΕΩΡΓΟΣ inſcripta eſt. Eſt autem apud Plutarchum in libello περὶ Πολυπραγμοσύνης, p. 515. cujus verba ſunt: Ὁ μὲν γὰρ ἀληθινὸς ἐκεῖνος ΓΕΩΡΓΟΣ οὐδὲ τὸν αὐτομάτως ἐρχόμενον ἐκ πόλεως λόγον ἡδέως προσδέχεται λέγων,

——— Εἶτά μοι σκάπτοντ' ἐρεῖ
Ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ
Πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ.

Deinde mihi ruſtico operi intento pacis conditiones narrabit: harum enim rerum huc et illuc curſitans ſceleſtus ille ſatagit. Qui locus pulcherrimus

cherrimus eſt, et Menandro ἐν Γεωργῷ proculdubio adjudicandus. Ejus fabulæ meminit præter alios Stobæus Floril. Tit. LVII. qui et elegantiſſimum ἀποσπασμάτιον nobis conſervavit, quod hic, ut emendatius legatur, adſcribam.

PARS IV.

Ἀγρὸν εὐσεβέστερον γεωργεῖν οὐδένα
Οἶμαι· φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλὰ,
Κιττὸν, δάφνην· κρίθας τ', ἐὰν σπείρω, πάνυ
Δίκαιος ἀπέδωκεν ὁπόσας ἂν καταβάλω.

Agrum religioſiorem neminem colere opinor;
Fert enim quotcunque diis grati ſunt flores,
Hederam, laurum: quin et bordea, ſi forte ſevero,
Tot mihi juſtus reddere ſolet, quot ego depoſuerim.

Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus, cujus Græciſmum minus perſpectum habuerunt viri eruditiſſimi.* Cæterum ſcripſit

---

* Eſt et hoc Menandri: Plutarch. vol. ii. p. 1102. Edit. Pariſ. Λέγων τὸ ΜΕΝΑΝΔΡΕΙΟΝ·

Εὔνου ἃ προσέχουσιν οὐδὲν μοι θεοῖς.

Ita legendum cum Cl. Reiſkio in Præfat. ad Animadverſ. in Plutarchum p. 123. quem vide. Item hoc:

——— Ἀποθνησκόμεθα ταχέως, Πάμφιλε,
Ἡμέτερος ὁ πλοῦς ———

Ita ſcribendus iſte locus. Confer doctiſſimum Ruhnkenium in Addend. ad Heſych. v. Θνησόμεθα. Forſan et illa ſunt Menandri.

PARS IV. Menander plurimas fabulas, alias a Criticis notatas, alias non notatas: in quibus ΑΛΑΙ ΑΡΑΦΗΝΙΔΕΣ. Hem! inquies,

Quis novus hic noſtris ſucceſſit ſedibus hoſpes?
Quem ſeſe ore ferens!

Stephanus Byzantinus: Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες, δῆμοι, ὁ μὲν τῆς Αἰγηΐδος, ὁ δὲ Αἰξωνεὺς τῆς Κεκροπίας φυλῆς——Δασύνεται δὲ τὸ Ἁλαὶ, ὡς ϗ ἐν τῷ δράματι ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ, ἀπὸ τȣ̃ Ἀραφηνίσιν Ἁλαῖς διακεῖσθαι τὰ πράγματα, ὅς ἐςι τόπος Ἀτlικῆς. *Vox autem* Ἁλαὶ *cum aſpiratione ſcribitur, ut* IN FABULA MENANDRI, *quæ ita inſcripta eſt, quod Halis Araphenidibus, qui locus Atticæ eſt, res, de quibus agit, geſtæ fuerint.* Ita vertendus eſt iſte locus, quem nemo Interpretum intellexit.* Ejus autem δήμȣ meminit Callimachus in Dian. 173.

——— ΑΛΑΣ ΑΡΑΦΗΝΙΔΑΣ οἰκεῦσα
Ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης ———

---

dri, quæ citantur apud Plutarchum in lib. de Garrul. vol. ii. p. 513.

Ὦ φιλτάτη κλίνη ———
Βακχὶς θεὸν σ᾽ ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λύχνε·
Καὶ τῶν θεῶν μέγιςος, ἢ ταύτῃ δοκεῖς.

* Plutarchus in Antonio p. 137. Τελευτήσαντος δὲ αὐτȣ̃ (Τίμωνος) ϗ ταφέντος Ἅλησι παρὰ τὴν θάλασσαν, ὤλισθε τὰ προὔχοντα τȣ̃ αἰγιαλȣ̃. Iſæus in Orat. viii. p. 535. Ὡς δὲ ταῦτ᾽ ἐςιν ἀληθῆ, ἴσως μὲν ϗ Ῥαφηνίων ϗ πολλοὶ τῶν τότε συνδιαφυγόντων μαρτυρήσαιεν ἄν μοι.

Quare

Quare poſthac fabulis Menandri adnumeretur fide atque auctoritate Stephani Byzantini ΑΛΑΙ ΑΡΑΦΗΝΙΔΕΣ. PARS IV.

ΑΠ' ΟΥΑΤΟΣ ἄγγελος ἔλθοι παρὰ Καλλιμάχῳ. Τουτέστι, δύσφημος. Μὴ ἄξιος τοῦ ἀκουσθῆναι.] Interpres, *Nuntius infauſtus et triſtis veniat*. Immo, *Faceſſat ab auribus noſtris iſte nuntius*. Hæc mens Callimachi eſt: quod viros doctiſſimos latuit. Heſych. Ἀπ' οὔατος, μακρὰν τῆς ἀκοῆς. Reſpexit autem Callimachus ad Homer. Iliad. X. 454.

Αἲ γὰρ ΑΠ' ΟΥΑΤΟΣ εἴη ἐμοῦ ἔπος——

Utinam vero procul ab auribus meis ſit quod dixi, i. e. *nunquam eveniſſe audiam*. Ita intelligendus eſt iſte locus. Quoniam autem de Callimacho hic ſermo eſt, libet in gratiam φιλελλήνων et alia ejuſdem familiæ ἀποσπασμάτια recognoſcere, quæ viros doctiſſimos exercuerunt, ſed exercuerunt fruſtra. STOBÆUS Florileg. CXII.

Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνίαι,
'Εκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν,
Ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον, ἢ ὅτε κωφαῖς
Ἄλγεα μαψαύραις ἔσχατον ἐξερέῃ.

Elegans fragmentum, ſed verſus tertius mutilus eſt. Supplent alii aliter: omnes perperam,

PARS IV.

ram, et invita Minerva. Repono ex vi et ductu ſententiæ, conſpirante linguæ Græcæ genio:

Ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα φίλον ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΟΝ*——

Locus ita vertendus eſt:

Tunc levius affligunt hominem curæ;
Et ex triginta partem abſtulit unam,
Aut cum ad amicum itineris ſocium, aut cum ad ſurdas
Denique procellas dolores narret,

Idem ἐξερέειν ἀνδρὶ et ἐξερέειν ἐς ἄνδρα. Illud autem φίλον ad ſenſum loci neceſſarium eſt. Nihil verius hac emendatione. Sed pergo. Codex MS. Oxonii Περὶ τρόπων ποιητικῶν a Bentleio ad Callimachum laudatus: Ἀστεϊσμός —— παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀστειζομένη ἡ ἐλαία φησιν· Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. Verſus, qui Choliambus eſt, ita ſcribendus eſt:

Ἐγὼ δὲ πάντων εἰμὶ φαύλη τῶν δένδρων.

Ego vero ſola ex omnibus arboribus φαύλη *vocor*. Ita vertendus eſt iſte locus, cujus ἀστεϊσμὸς ſive *venuſtas* omnes Interpretes feſellit. Reſpexit autem Poeta ad *olivam* φαύλην ſive φαυλίαν dictum: de quo Heſychius, Pollux,

* Philo vol. i. p. 197. Μόνον δὲ ἰδιάσαι βυλόμενος καὶ ἰδιολογήσασθαι τῷ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΩ καὶ ἡγεμόνι τῆς τε ὁδῦ καὶ τῆς ψυχῆς, Θεῷ.

Suidas,

Suidas, alii bene multi. Euſtathius ad Il. Ω. p. 1492. Ὅθεν καὶ ΦΑΥΛΗ ΕΛΑΙΑ ἡ μικρόκαρπος ἡ καὶ φαυλία, γενομένη φασὶν ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. Addo alium locum ex Callimachi Choliambis: Plutarchus de Placit. Philoſoph. i. 7. Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις γράφων· PARS IV.

Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸν πάλαι Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ψύχει.

De Euhemero atque ejus *Sacra Hiſtoria*, quam in Latinum ſermonem convertit Ennius, conſulendus in primis Lactantius de Falſ. Relig. cap. xi. Sed error manifeſtus in Græcis eſt. Reponebat Cl. Bentleius,

——— ἄδικα βίβλια ψήχει,

quod reſpuit doctiſſimus Fabricius ad Sextum Empiricum. Sic ſolent viri eruditi. Sed neutra lectio vera eſt. Reſcribo,

Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ΞΥΕΙ.

Heſych. Ξύει, γράφει. Ἔνθεν καὶ Ξύσματα, τὰ γράμματα.* Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 31. Γράφω μὲν,

* Hinc illuſtrandum iſtud Epigramma Meleagri:

Εἶπε δὲ μειδήσας· Ἕξεις ταχὺ τὸ γλυκὺ ΓΡΑΜΜΑ,
Ὦ δύσερως, λάβρῳ πιόμενος μέλιτι.

Brunck in Analect. Vol. i. N°. xxv. Warton in Theocrit. vol. ii. p. 75. et alii, ἀντὶ τοῦ, γράμμα, legunt κρᾶμα.

PARS IV. μὲν, καλαγράφω, ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς ΞΥΛΩΝ τῷ δακτύλῳ ἢ τινὶ τοιούτῳ παιδιάς τινας. Atque hoc omnino verum. SCHOL. ad Pindar. Olymp. 2. Καὶ οὕτω τὸν Θήρωνα ὑπεραγανακτήσαντα θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ, συῤῥῆξαι πρὸς Ἱέρωνα πόλεμον παρὰ Γέλλα τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται· Οἱ δὲ Γέλλα ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστυ.* Callimachi locus ita ſcribendus eſt:

—— ΟΙΔΕ Γέλα ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστυ.

Teſtis eſt hujus belli urbs Gela.

Ita locutus eſt Callimachus apud Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. 249.

Οὕνεκεν οἰκτείρειν ΟΙΔΕ μόνη πολίων.

Cæterum de hoc fragmento Callimachi conſulendus Cl. D'Orvilius in Siculis, p. 127. qui quidem primus detexit, ſed in loco conſtituendo graviter hallucinatus eſt. SCHOLIASTES ad Sophoclis Antig. 79. Τὰς προφάσεις προχάνας ἐκάλουν, ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ἀγροδίτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα. Vox ἀγροδίτω corrupta eſt. Emendabat Cl. Bentleius, Ἀγρόθι τοι. Cl. Erneſtus, Ἀγρόσε τοι. Perperam uterque et invitis muſis. Proculdubio legendum,

ΑΓΡΟΝΔΕ πάσῃσιν ἐπὶ προχανῃσιν ἐφοίτα.

* Vox Γέλλας occurrit in Callimach. Frag. cccxi.

Idem

Idem ἀγρόνδε et εἰς ἀγρόν.* Homer. Odyſ. A. 83. PARS IV.

Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ΟΝΔΕ ΔΟΜΟΝΔΕ.

Ubi Schol. εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. Nihil verius aut ſuavius hac lectione. Notanda autem vis cæſuræ, quæ Callimacho haud ignota.† ETYMOLOGUS: Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὥς φησι Καλλίμαχος. Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. Hæc nec metrum nec ſenſum habent. Emendant, pro ſuò quiſque judicio, viri eruditi: ſed omnes perperam et nullo ingenio. Reponendum ſine dubio:

Κέκρυπται γ' ΕΥΝΗι ζάγκλον ὑποχθονίη.

Εὐνὴ ὑποχθονίη eſt *cubile* ſive *locus ſubterraneus*, ubi falx recondebatur. Hinc Εὐναῖος, *abditus*, *reconditus*. Etymol. Magn. Εὐναῖος, ΕΓΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΣ. Intelligenda autem hic terra *Sicula*, vel, ut alii volunt, *Corcyrana*, ubi falx vel Cereris vel Saturni jacebat. Hiſtoriam hanc omnem, ad quam reſpexit Callimachus, narrat Apollonius Rhodius Argon. iv. 984.

---

* Apollonius de Syntaxi lib. iii. p. 328. Francofurt. 1590. Δύο μέρη λόγου ἐστι· τῇ μέν τοι ἐξ ἑκατέρου συνόδῳ ἔνι τινι παρυφίσταται δύο, καὶ ὡς ἡνωμένα αὐτὰ παρεδεξάμεθα· λέγω τὸ εἰς ὃ, ἐν ᾧ, καὶ ἐξ οὗ· καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν προειρημένων ἐπιῤῥηματικῶν, ΟΙΚΟΝΔΕ, ΑΓΡΟΝΔΕ.

† Callimachi locum expreſſit Ariſtænetus i. 10. ΕΙΣ ΑΓΡΟΝ ἐπὶ πάσῃ προφάσει ἐφοίτα. Quod et monuit Cl. Ruhnkenius in Epiſt. Crit. ii. ad Erneſtum p. 43.

Ἐστι

Ἔϛι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο
Ἀμφιλαφὴς, πίειρα, κεραυνίη εἰν ἁλὶ νῆσος,
Ἡι ὕπο δὴ κεῖσθαι ΔΡΕΠΑΝΟΝ φάτις· ᾧ ἀπὸ πατρὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος· οἱ δέ ἑ Δηῶς
Καλῦσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ΑΡΠΗΝ.

Ad quem locum Scholiaſtes: Δρεπάνη δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τό τὴν Δήμητρα αἰτησαμένην ΔΡΕΠΑΝΟΝ παρ' Ἡφαίϛυ τὺς Τιτᾶνας διδάξαι θερίζειν· εἶτα αὐτὸ ΚΡΥΨΑΙ εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέρος τῆς νήσυ· προσκλυζύσης δὲ τῆς θαλάσσης, ἐξομοιωθῆναι τὴν θέσιν τῆς γῆς δρεπάνῃ. Τίμαιος δὲ ἐκ τῦ δρεπάνυ, ᾧ ἐξέτεμεν τῦ Οὐρανῦ τὰ αἰδοῖα ὁ Κρόνος, ἢ ὁ Ζεὺς τὰ τῦ Κρόνυ· τῦτο γὰρ αὐτῦ ΚΕΚΡΥΦΘΑΙ φησί. Confer Schol. ad Lycoph. 869. qui ad hunc Callimachi locum reſpexit, et rem pro ſua diligentia dilucidavit. Cæterum quod Callimachus εὐνὴν ὑποχθονίην, Ἀΐδος εὐνὰς vocat auctor neſcio quis Epigrammatis ἐπιταφίυ in Inſcript. antiquis Pocockianis: quod quia venuſtum in primis eſt, hic emendatum adſcribam: nam quod vulgo legitur corruptiſſimum eſt. Eſt autem in Caſſiodorum juvenem, qui, relicta uxore et filia unica, ad plures abierat. En ipſum Carmen:

Νυμφιδίυ θαλάμοιο λιπὼν δυσπένθεα κόσμον,
Καὶ γονέων οἰκτρῶν δακρυόεντα δόμον,
Κεῖμαι ἐς αὐχμηρὺς καὶ ἀλαμπέας ἀΐδος ΕΥΝΑΣ
Εἰκοσιτέσσαρ' ἔχων Κασσιόδωρος ἔτη.

Ἀπροΐδης

'Απροϊδὴς νῦσός με συνήρπασε· μυνογόνην δὲ
Νηπίαχον κύρην λείπω ὑπ' ἐ ἠέλιον.

PARS IV.

In tertio Hexametro non male ſcripſimus, 'Απροϊδὴς νῦσος. *Mors improviſa.* Suidas: 'Απροϊδὴς, ἀπροόρατος.

Ἄϊδος ΑΠΡΟΙΔΗΣ ἀμφεκάλυψε μυχός.

Horatius, *Improviſa vis leti.* Deinde recte omnino, μυνογόνην κύρην. Oppian. Hal. iii. 488.

———— Κύρην
ΜΟΥΝΟΓΟΝΗΝ ἥρπαξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγοιο.

ΑΡΑΧΝΗ ———— Σοφοκλῆς 'Ινάχῳ· Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.] Verſus Anapæſticus:

Πάντα δ' ἐρῖθῶν ἀρᾰχνᾶν βρίθει.

Omnia plena ſunt aranearum.

Intelligenda autem ſunt *arma* ſive *inſtrumenta bellica*, quæ pacis tempore ſuſpenſa, araneis ſedem exoptatam præbebant. Bacchylides apud Stobæum:

'Εν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξι αἰθᾶν ΑΡΑΧΝΑΝ
'Ιςοὶ πέλονται ————

Eſt autem verſiculus iſte Anapæſticus ex Sophoclis Inacho, fabula, ut opinor, Satyrica;*

* Vide Cl. Valckenaer. in Diatrib. Eurip. p. 208. ubi bini verſus ex Sophoclis Inacho.

quod

PARS IV. quod ex fragmentis ejus collegiſſe videor: ubi pater Inachus, hiſpidus ſenex, tempora non lauru, ſed herba paluſtri redimitus, cum filia ſua Io, quæ nunc bos, nunc mulier, a Jove optimo maximo compreſſa; et centoculus ille Argus, fiſtula paſtoritia canens, a Mercurio tandem, tanquam Cyclops ille Ulyſſeus, conſopitus, et lumen ademptus, ludum riſumque populo ſubminiſtrabant. Fabulam iſtam laudant Dionyſius Halicarnaſſeus, Athenæus, Harpocratio, Pollux, Scholiaſtes ad Æſchylum, Scholiaſtes ad Ariſtophanem, alii. SCHOLIASTES ad Æſchyl. Prometh. 576. Δόναξ. Ἡ σύριγξ. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ᾄδοντα αὐτὸν (Ἄργον) εἰσάγει. SCHOLIASTES ad Ariſtoph. Ecclеſ. 81. Πανόπτου. Τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος. Ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ΑΡΓΟΝ. ARISTOPHANES in Plut. 807.

Ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων.

Ubi Schol. Ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτι τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο. Quæ verba notanda: nam Comicoſatyrica ſunt. SCHOLIASTES ad Ariſtoph. Plut. 727. Τὸν Πλοῦτον Πλούτωνα εἶπε, ΠΑΙΖΩΝ· ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·

Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος.

Καὶ

PARS IV.

Καὶ πάλιν·

Τοιόνδ' ἐμὸν Πλȣ́των' ἀμεμφίας χάριν.

Ita legendum. SCHOLIASTES ad Ariſtoph. Av. 1203. Κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἴριδος·

Γυνὴ τίς ἥδε Κυλληνᾶς Ἀρκάδος κυνῆ.

Qui verſus corruptus eſt, et male diſtinctus: quid? quod nulla metri ratio habita eſt. Emendabat doctiſſimus Heathius, Κυλλήνης. Sed aliud agebat vir optimus. Scribendum omnino:

Γυνὴ τίς ἥδε; ΚΥΚΛΑΣ Ἀρκάδος κυνῆς.

Κυκλὰς κυνῆς eſt *orbis*, ſive *limbus pilei Arcadici.* Anglice; *The brim of an Arcadian hat.* Quod de Iride feſtivum eſt. Gloſſæ: Κυκλάς. *Limbus.* Huc reſpexit Heſychius: Ἀρκὰς κυνῆ, Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.* POLLUX ix. 50. Μέρη δὲ πόλεως καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξένων, καὶ ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς·

——— Πανδόκος ξενόστασις.

* Huc etiam reſpexit Ariſtophanes in Av. v. 1203.

A. Ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ ΚΥΝΗ;
B. Ἶρις ταχεῖα.

Philoſtratus de Vitis Sophiſt. p. 572. Προϊόντος δὲ αὐτῷ τȣ̃ λόγȣ, ἐπέστη ὁ Ἡρώδης, ΑΡΚΑΔΙ ΠΙΛΩ τὴν κεφαλὴν σκιάζων, ὡς ἐν ὥρᾳ θέρȣς εἰώθει Ἀθήνησιν. Hic male Olearius.

PARS IV.

Harpocpatio: Παλίνσκιον. Ἀρχίλοχος τριμέτροις·

Πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ.

Ἀντὶ τȣ̃, ἐν σκοτεινῷ. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·

——— Χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ.

Notandus hic ἐν παρόδῳ Archilochi ſenarius, cujus mentem nemo Editorum adſecutus videtur. Legebat Interpres, Πρὸς τοῖχον ἐνικήθησαν· nam reddit, *Ad murum victi ſunt* ἐν παλινσκίῳ. Sed hominem ſenſus loci fefellit. Sermo eſt de Lycambæ filiabus, quæ πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν, *ad parietem nocte ſubagitatæ ſunt.** Ariſtoph. Nub. 1736.

Ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' Εὐριπίδȣ ῥῆσίν τιν', ὡς ΕΚΙΝΕΙ
Ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, ΤΗΝ ΟΜΟΜΗΤΡΙΑΝ
ΑΔΕΛΦΗΝ.

Vox autem παλίνσκιον ſive παλίσκιον, ut alios taceam, occurrit apud Plutarchum in Numa: Τȣ̃ μεγίςȣ Ποντίφικος κολάζοντός ἐςιν ὅτε καὶ γυμνὴν τὴν πλημμελήσασαν, ὀθόνης ΕΝ ΠΑΛΙΣΚΙΩι παρατεινομένης. Sed hæc obiter. Hesychius: Αἰολόθριξ, ποικιλόθριξ, ἢ πυρεωρȣ̃ς καὶ συνεχεῖς ἔχȣσα τὰς τριχὰς, παρὰ τὴν ἀέλλαν. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.

---

* Lucian. in Aſino: Εἰς τὸν τοῖχον συνωθεῖν. Comicus apud Plutarchum vol. ii. p. 1101. Edit. Pariſ.

——— ΠΡΟΣ ΜΥΛΗΝ ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ.

Hæc

Hæc nullo modo ſatisfaciunt. Jacobus Palmerius, vir doctiſſimus, corrigebat, ΠΑΡΗΟΡΟΥΣ τριχάς. Quod omnino verum eſt. Scholiaſtes ad Theocrit. Idyll. xv. 8. ἀναρμόςυς exponit.* *Paſſos capillos* vocant Latini. Nos Angli; *Hanging about his ears.* Schol. ad Æſchyl. Prometh. 363. Παρήορον, ἄτιμον, ἀπόβλητον, μηδεμιᾶς φροντίδος ἀξιέμενον. Paulus Silentiarius in Epigrammate Anthol. lib. vii. p. 593. PARS IV.

Ἀργενναῖς ὀθόνῃσι ΚΑΤΗΟΡΑ ΒΟΣΤΡΥΧΑ κεύθεις.†

Recte autem παρηόρυς κ ΣΥΝΕΧΕΙΣ τριχάς. Quæ non protrita locutio.‡ Eunapius in Proæreſio: Οὔλη τε ἦν αὐτῷ κ ἄγαν ΣΥΝΕΧΗΣ ἡ κόμη. *Criſpum ei erat et ſpiſſum capillitium.* Rem egregie depinxit Syneſius Calv. Encom. p. 64. Ἀνάςας ἕωθεν, κ τὺς θεὺς προσειπὼν, ὅπερ εἴωθα, ἐπεμελέμην τῆς κόμης. Καὶ γὰρ ἐτύγχανον μαλακώτερον σῶμα ἔχων· ἡ δὲ κόμη ἠμέλητο ἐκ πλείονος. Πάνυ γῦν ΣΥΝΕΣΤΡΑΠΤΟ καὶ συνεπέπλεκτο τὰ πολλὰ αὐτῆς, οἷον τῶν οἰῶν τὰ περὶ τοῖς σκέλεσιν ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΑ. Hesychius: Ἀμ͂ίπλαςον. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·

* Legendum vero ΠΑΡΕΩΡΟΥΣ, ut Μετεωρὺς. Vide nos in Epiſt. de Syracuſ. Theocrit. vol. ii. p. 328. Edit. Warton.

† Orpheus in Argonaut. v. 1218.

—— ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔθειραι
Πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠώρηντο.

‡ Heſych. Δασύ. Τραχύ. Πυκνόν. ΣΥΝΕΧΕΣ.

———Πάτηρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος
Τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον τεθνηκότων.

Ἀντὶ τοῦ, ἰσόπλαστον, ὅμοιον. *Mortuus eſt pater Inachus, et plane exaruit.* Hæc ludicra ſunt. Hiſtoriam narrat Agathocles apud Plutarch. de Fluviis: Ἀγαθοκλῆς δὲ Μιλήσιος ἐν τοῖς περὶ Ποταμῶν, φησὶ τὸν Ἴναχον διὰ πανουργίαν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντα ΞΗΡΟΝ γενέσθαι. HESYCHIUS: Κυάμῳ πατρίῳ. Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ. Ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων· διεκλήρουν δὲ αὐτὰς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν, ἐλάγχανεν. Ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ· Κυαμοβόλον δικαστήν. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus. Nimirum κυάμοις uſi ſunt tum Ætoli, tum Athenienſes, in eligendis magiſtratibus: ſed non niſi ſero et poſt tempora Meleagri et Inachi. Hinc in utroque dramate Sophoclis ἀναχρονισμός. Atque hinc notandus heros ΚΥΑΜΙΤΗΣ, de quo Photius in Lexico inedito: Κυαμίτης, ἡρῶος τὸ ὄνομα κύριον. Ἴσως δὲ ἐξ ἐτεωνυμίας τῶν κυάμων, διότι παρ' αὐτῷ ἐκληροῦντο ΟΙ ΚΥΑΜΙΤΑΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ· ἢ ὅτι ὁ κύαμος ἐπιπράσκετο παρ' αὐτῷ. Ejus meminit Pauſanias in Atticis, et Heſychius: Κυαμίτης, ὁ πάγκος καλούμενος. Quis cujuſve fuerit iſte Πάγκος, quæ patria, qui mores, juxta ſcio cum iis qui neſciunt maxime. Explicabunt Oedipi noſtri. Nam qui Βάκχος ſive Ἴακχος emendant, fruſtra et invito Pauſania emendant. Interea lego, ὁ πάγκοινος καλούμενος.

Nimirum

Nimirum ad Κυαμίτην noſtrum populi conventus fieri ſolebat: hinc πάγκοινος dictus. Ut Ἑρμῆς κοινὸς, ſic Κυαμίτης πάγκοινος. Sed hoc hariolari eſt. Quin et γῆς Κυαμίτιδος mentio apud Plutarchum in Iſocrate: hinc loci genius Κυαμίτης dictus. Quod verius. Ut a κάλαμος Καλαμίτης, ſic a κύαμος Κυαμίτης.* Cæterum corrigendus, dum calamo ludimus, idem Heſychius: Γράμματα. Τὰ γεγραμμένα. Καὶ συλλαβαὶ, καὶ τὰ ζωγραφήματα. Καὶ τὰ ἐν ταῖς δικαςικαῖς ψήφοις καὶ ΚΥΑΜΟΙΣ ἀπογραφαί. Ita ſcribendus videtur iſte locus, qui hodie mutilus eſt. Idem infra: Κυάμῳ, δικαςικῷ ψήφῳ. Sed hæc præter noſtrum inſtitutum. ATHENÆUS lib. XV. p. 668. Ἀχαιὸς δὲ ἐν Λίνῳ περὶ τ Σατύρων λέγων, φησί·

PARS IV.

Ῥιπτοῦντες ἐκβάλλοντες ἀγνῦντες τίμου
Λέγοντες, ὦ κάλλιςον Ἡρακλεῖ λάταξ.

Τοῦτο δὲ λέγοντες παρ' ὅσον τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο, ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ Ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα, ξανθὴ δ' Ἀφροδισία λάταξ πᾶσιν ἐπεισκύπτει δόμοις. Uterque locus, tum Achæi, tum Sophoclis,

* Legendum vero ſupra, Ὁ ΣΑΓΚΟΣ καλούμενος. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. ii. 49. p. 109. Κάτων δὲ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ ΣΑΓΚΟΥ, δαίμονος ἐπιχωρίου· τοῦτον δὲ τὸν ΣΑΓΚΟΝ ὑπό τινων Πίςιον καλεῖσθαι Δία. Ad hunc locum vide doctiſſimum Hudſon.

 depravatus

PARS IV.

depravatus eſt. Prioris verba ita reſcribenda ſunt:

> Ῥιπλῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες, ΤΙΝ' ΟΥ
> Λέγοντες· ὦ κάλλιςος, Ἡρακλεῖς, λάταξ.
>
> *Jactantes, ejicientes, frangentes, quem non*
> *Nuncupantes: O feſtivus, mehercule, latax.*

In priori verſiculo legebat Cl. Caſaubonus, ἀγνύντες τἀμά. Quod metrum reſpuit. Nam prima τῦ, τἀμά, quod virum doctiſſimum fefellit, ſemper producitur. Sophocl. Elect. 623.

> Ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἦ σ' ἐγὼ καὶ ΤΑΜ' ἔπη,
> Καὶ τἄργα ΤΑΜΑ, πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

Euripides in Cyclop. ver. 331.

> Ἡ γῆ δ' ἀνάγκη, κἂν θέλῃ, κἂν μὴ θέλῃ,
> Φύουσα ποίαν ΤΑΜΑ πιαίνει βοτά.

Quæ laudat Athenagoras Apolog. pro Chriſt. p. 334. Edit. Lipſ. qui hinc corrigendus eſt. Nos vero in Achæo eleganter emendavimus, Τίν' ὂ λέγοντες. *Cujus nomen non memorantes.* Nam τῶν ἐρωμένων in poculis ἐμέμνηντο, ut recte adnotavit Athenæus. Hinc Sophocles, Ἀφροδισία λάταξ. Ἐρωτικὴν παιδιὰν vocat Scholiaſt. ad Luciani Lexiphanem: qui de cottabiſmo conſulendus. Huc reſpexit Theocritus, Idyl. xiv. 18.

Ἤδη

PARS IV.

Ἤδη δὲ προϊόντος εἶδες ἐπιχέασθαι ἄκρατον
ΩΤΙΝΟΣ ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ΩΤΙΝΟΣ
εἰπεῖν.*

Locus autem Sophoclis in Inacho, ut ad Athenæum revertar, ita reformandus eſt: nam viri doctiſſimi hic nihil viderunt.

——— ΞΕΝΗ δὲ κ' Ἀφροδισία
Λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις.

Luſus vero ille venereus et peregrinus, tanquam peſtis, omnes familias invaſit. Eſt autem Λάταξ ſive *cottabus* ex Sicilia advectus: hinc ξένην appellavit Sophocles. Callimachus in Cydippe, Σικελὰς λατάγας. Confer Schol. ad Ariſtoph. Pac. 1243. Heſychius: Κότλαβος, λάταξ. Εὐριπίδης Πλεισθένει· Καὶ παιδιὰ παρ' Ἀττικοῖς ἀπὸ Σικελίας παραδοθεῖσα. Locus Euripidis, ad quem reſpexit Heſychius, exſtat apud Athenæum lib. xv. p. 668. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει· Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κόττειός τε πρόσαδον ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν. Quod pulchrum fragmentum eſt, et e choro petitum. Quoniam autem de Cottabiſmo hic agitur, elegantiſſimum locum Antiphanis Comici ἐν Ἀφροδίτης Γοναῖς, quem nobis conſervavit Athenæus, hic partim ingenio, partim

* Plutarch. in Demetrio, p. 31. Ἡδέως ἤκει τῶν παρὰ αὐτοῦ ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ λαμβανόντων.

PARS IV. tim ope Scholiaſtæ ad Luciani Lexiphanem, emendatum adponam. Nam quæ vulgo leguntur mutila et mendoſiſſima ſunt. Eſt autem lib. xv. p. 666.

A. Τὸν δὴ λέγω, σὺ δ᾽ οὐ συνίης, κότλαβος
Τὸ λυχνίον ἐστι, πρόσεχε τὸν νοῦν· ὠὰ δὲ,
Καὶ πέμμα, καὶ τράγημα, νικητήριον.
B. Περὶ τοῦ γελοιοῦ κοτλαβιεῖτε· τίνα τρόπον;
A. Ἐγὼ διδάξω καθ᾽ ὅσον. Ὅς ἂν τὸν κότλαβον
Ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν.
B. Πλάστιγγα, ποίαν; τοῦτο τοὐπικείμενον
Ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγεις;
A. Τοῦτ᾽ ἔστι πλάστιγξ. Οὗτος ὁ κρατῶν γίνεται.
B. Πῶς δ᾽ εἴσεταί τις τοῦτ᾽; A. Ἐὰν τύχῃ μόνον
Αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος
Ἔσται πάνυ πολύς. B. Πρὸς θεῶν τῷ κοτλάβῳ
Πρόσεστι καὶ μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης.

Locus venuſtus, et ſubtilis, ſi quis alius. Notandum illud, Ὅς ἂν τὸν κότλαβον ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν, οὗτος ὁ κρατῶν γίνεται. Vides ſtructuram. Deinde illud ſpecta, Μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης. Quod παίζοντος eſt. Manes eſt *imaguncula* in hoc ludo uſitata: de qua Suidas in v. Κοτλαβίζειν. Eſt et Manes *ſervi nomen*. Hinc Comici jocus.* Atque hæc de

cottabo,

* Hermippus apud Athenæum lib. xi. 12. p. 487.

Ῥάβδον δ᾽ ὄψει τὴν κοτλαβικὴν
Ἐν τοῖς ἀχύροις κυλινδομένην·
ΜΑΝΗΣ Δ᾽ ΟΥΔΕΙΣ λατάγων ΔΕΙΤΑΙ.

Ita legendus iſte locus.

cottabo, et Sophoclis *Inacho:* in quo omnia læta, hilaria, et convivium, ſive diem feſtum, referentia. Quæ plane dramatis Satyrici ſunt. Quibus accedat Heſychius, qui lucem dabit et accipiet: Ἐνώπια, τὰ κατ' ἀντικρὺ τȣ͂ πυλῶνος φαινόμενα μέρη, ἃ ϗ̀ διεκόσμȣν ἕνεκα τῶν παριόντων· ὁ δὲ Κράτης τὰς φλιὰς παρέδωκεν ἐνίνοχος. Vox poſtrema depravata admodum eſt. Nec medicinam invenerunt viri doctiſſimi. Reponendum videtur: ὁ δὲ Κράτης τὰς φλιὰς παρέδωκεν ἐν Ἰνάχῳ Σ. *Crates vero pro* φλιὰς *accepit in Sophoclis Inacho Satyrico*. Quod verum profecto eſt. Sic ſolent Grammatici Ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ, Ἐν Κύκλωπι σατυρικῷ. Intelligendus autem hic Crates Grammaticus ſatis notus, cujus meminit Heſychius infra v. Ἡμιερȣ͂ν. Cæterum ΤΑ ΕΝΩΠΙΑ ſunt *partes anteriores ædium*. THE FRONT *of the houſe*. Quas ornare atque opere tectorio ſive pictorio condecorare ſolebant veteres: de quo ὁ πάνυ Caſaubonus ad Theophraſti Characteres. Hinc Ἐνώπια παμφανόωντα vocat Homerus. Ubi recte Schol. Τȣ̀ς ἐξ ἐναντίας τοίχȣς. Heſychius τȣ̀ς τοίχȣς καταφωτιζομένȣς ἔμπροσθεν alibi exponit. Quem locum nemo Criticorum intellexit. Οἱ τοῖχοι καταφωτιζόμενοι ἔμπροσθεν ſunt *parietes κεκονιαμένοι*, ſive *opere tectorio dealbati*. Τοίχȣς εὐφεγγέας vocant Græci. Notum proverbium: Δύο τοίχȣς εὐφέγγέας ποιεῖν. De quo nos ad Suidam

PARS IV.

PARS IV. dam v. Εὐφεγ[illegible]. Sed hæc viris doctiſſimis minus perſpecta ſunt. Atque hinc reſtituendus videtur inſignis locus apud Xenoph. Exped. Cyr. lib. vii. ſub finem, ubi ita legitur: Καὶ ἀπαντᾷ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάντις Φλιάσιος, Κλεαγόρȣ ὑὸς τȣ̃ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. *Ac Xenophonti obvius fit Euclides vates Phliaſius, filius Cleagoræ, qui ſomnia in Lyceo pinxit.* Hem! *Cleagoras the dream-painter.* Egregium ſane artificem, qui ſomnia etiam depingere noverat. Tu vero, vir eruditiſſime, qui muſam Atticam amas, ita lege, meo periculo: Κλεαγόρȣ ὑὸς τȣ̃ τὰ ΕΝΩΠΙΑ ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. *Qui partes Lycei anteriores opere pictorio ornavit.* Cleagoras, ut videtur, τοιχογράφος, et in ſua arte celebris. Atque hæc hactenus. Noſtri autem Inachi filius fuit Phoroneus. Apollodor. Bibl. ii. 1. Ὠκεανȣ̃ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς ΙΝΑΧΟΣ, ἀφ' ȣ̃ ποταμὸς ἐν Ἄργει Ἴναχος καλεῖται. Τȣ́τȣ καὶ Μελίασης τῆς Ὠκεανȣ̃ ΦΟΡΩΝΕΥΣ τε καὶ Αἰγιαλεὺς παῖδες ἐγένοντο. Phoronei iſtius vel meminit vel non meminit Heſychius: Φορωνεύς, ὄνος βασιλικός. *Phoroneus aſinus regius. One of the king's aſſes.* Equidem rogatos hic vellem viros eruditiſſimos, an quidquam de Phoroneo, aſino regio, inaudiverint. Interea legendum cenſeo: Φορωνεὺς, ἄνος βασιλικός, i. e. ἄνθρωπος. Verba ὄνος et ἄνος non raro confunduntur.

Id

Id quod alibi obſervavimus. De Phoroneo autem Argivorum rege Apollodorus, Clemens Alexandrinus, Tatianus, Africanus apud Euſeb. Præpar. p. 488. alii bene multi.* Hinc Carmen Phoronis dictum: cujus meminit Clem. Alexand. Strom. lib. i. p. 380. Ἀκουσίλαος γὰρ Φορωνέα πρῶτον ἀνθρώπων γενέσθαι λέγει· ὅθεν καὶ ὁ ΤΗΣ ΦΟΡΩΝΙΔΟΣ ποιητὴς εἶναι αὐτὸν ἔφη·

—— Πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων.

PARS IV.

Carmen illud laudat Scholiaſtes ad Apollon. Rhod. i. 1129. et Etymologus in v. Ἐριούνιος. Dicitur autem Phoronis, ut Odyſſeis, Theſeis, Alcmæonis, atque alia ejuſdem farinæ, ὅσα κόνις. Atque hinc notandus vir longe doctiſſimus in Epiſtola ad Millium, p. 19. qui Alcmæonidis ſcriptorem, quiſquis tandem fuerit, *Hiſtoricum*, non *Tragicum*, facit.† At vero, mi homo, neutrum verum eſt. Ἀλκμαίων nomen *Tragœdiæ*. Ἀλκμαιωνὶς Poema *Epicum*. In

* Hyginus in Fab. CCLXXIV. p. 327. Arcades res divinas primi diis fecerunt: PHORONEUS Inachi filius arma Junoni primus fecit, *qui ob eam cauſam primus regnandi poteſtatem habuit.*

† Sic Caſaubonus ad Athenæum lib. xi. 1. p. 774. Sed verba apud Athenæum p. 460. corruptiſſima ſunt. Extant tamen veſtigia Epici Poematis:

Εὐρείης στιβάδος προὔθηκ' αὐτοῖσι θαλείας.
—— Στεφάνους τ' ἐπὶ κρατὸς ἔθηκεν.

utroque

PARS IV. utroque autem de Alcmæone μητροκτόνῳ atque ejus furiis agebatur.

His Phædrum Procrinque locis, mæſtamque
ERIPHYLEN
Crudelis nati monſtrantem vulnera cernit.

Quod vero Ἀλκμαιωνὶς Poema Epicum fuerit, id mihi, ut alia taceam, ſubindicare videtur Scholiaſtes ad Euripid. Oreſt. 998. Ἀκολουθεῖν δοκεῖ ΤΩι ΤΗΝ ΑΛΚΜΑΙΩΝΙΔΑ ΠΕΠΟΙΗΚΟΤΙ εἰς τὰ περὶ τὴν ἄρνα, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ Κυκλογράφος φησί. Nam verbum ποιεῖν in Re Epica ſolenne eſt. Ariſtoteles de Poet. cap. 8. Διό πάντες ἐοίκασιν ἁμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακληΐδα καὶ Θησηΐδα καὶ ΤΑ ΤΟΙΑΥΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΠΟΙΗΚΑΣΙΝ. Quod in primis notandum. Quin et Ἀλκμαίων drama Satyricum. Athenæus lib. iv. p. 173. Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ΕΝ ΑΛΚΜΑΙΩΝΙ ΣΑΤΥΡΙΚΩι καρυκοποιοὺς καλεῖ τοὺς Δελφοὺς διὰ τούτων

Καρυκοποιοὺς προσβλεπὼν βδελύττομαι.

Κἀν τοῖς ἑξῆς ὁ Ἀχαιός φησι· Τίς ὑποκεκρυμμένος μένει σαραβάκων κοπίδων συνομώνυμε. Quem locum magni Caſauboni ingenium expedire non potuit. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

———Τί ὑποκεκρυμμένος μένεις,
Σαραμβικῶν κοπίδων συνομώνυμε———

Nimirum

Nimirum hic coquus coquum alloquitur, quem feſtive vocat Σαραμβικῶν Κοπίδων συνομώνυμον. *A brother Tradeſman.* Sunt autem Κοπίδες Σαραμβικαὶ *cultri coquinarii.* Nam Σάραμβος *caupo*, ſive *coquus* Atticus ſatis notus. De quo nos ad Suidam v. Σάραμβος. Atque hæc feſtiva ſunt, et ita feſtiva, ut nihil feſtivius dici queat. PARS IV.

ΑΡΙΣΤΙΟΣ ΚΥΚΛΩΨ. Μέμνηται τούτου Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.] Recte Kuſterus, Ἀριστίου Κύκλωψ. Ariſtias Poeta Satyrographus, cujus meminit Suidas v. Ἀπώλεσας.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ.

Αὕτη δὲ ἡ παροιμία γέγονεν ἐκ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΙΟΥ ΚΥΚΛΩΠΟΣ, ὥς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων. Eum laudat Athenæus lib. ii. p. 60. Ubi de *fungis* agit. ΜΥΚΑΙ. Ἀριστίας·

Μύκαισι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊνον πέδον.

Ita recte Caſaubonus.* Ludit autem Ariſtias *in ambiguo*: quod Satyrographis ſolenne eſt. Aliud eſt Μύκη ſive Μύκης, aliud Μυκή. Heſych. Μυκὰ, μύκησις. Idem: Μυκὰς, μυκήσεις. Apollon. Rhod. iv. 1285.

* Reſtituenda hæc vox Heſychio: Μίκαι, λάχανα. ὄμβρια. Scribe, ΜΥΚΑΙ. Λάχανα ὄμβρια. *Fungi qui poſt pluviam naſcuntur.* Hinc λάχανα ὄμβρια vocat Heſychius. Confer Geopon. xii. 410.

PARS IV.

—— Καὶ ΜΥΚΑΙ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται.

Ubi Schol. Καὶ ΗΧΟΙ ἐν τοῖς ναοῖς φαντασίαν ποιήσωσιν. Ἢ ὅταν ΜΥΚΗΣΕΙΣ δοκῶσι γίνεσθαι περὶ τὰ ἀγάλματα. Reſpexit autem Ariſtias ad Æſchylum in Niobe apud Strab. lib. xii. p. 870.

——Ἔνθ᾽ Ἀδραςείας ἕδος,
Ἴδη τε ΜΥΚΗΘΜΟΙΣΙ καὶ βρυχήμασι.
Τέρπουσι μήλων; πᾶν δὲ ΚΩΡΕΧΘΕΙ ΠΕΔΟΝ.

Ita ſcribendus iſte locus, de quo nos ad Suid. v. Ὀρεχθεῖν. QUIN et Ariſtiam ἐν Κηρσὶ laudat Athenæus lib. xv. p. 686. Καὶ κατὰ τὸν Φλιάσιον Ἀριςίαν. Καὶ γὰρ οὗτος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Κηρσὶν (for. Κρησὶν) ἔφη·

Σύνδειπνος ἢ 'πίκωπος, ἢ μαζαγρέτας,
Αἴδου τραπέζευς, ΑΚΑΤΙΑΙΑΝ νηδὺν ἔχων.

Ita ſcribendus iſte locus, de quo conſulendus Cl. Caſaubonus.* Vulgo inepte legitur ἀκραταίαν. Eleganter Ariſtias de homine famelico; ἀκατιαίαν νηδὺν ἔχων. *Ventrem tanquam navis onerariæ alvum.* Pherecrates apud Athen. lib. x. p. 415.

---

* Leonidas in Epigr. Anthol. p. 316.

Πέτρος ἔτ᾽ ἐν Σιπύλῳ Νιόβη θρήνοισιν αἰάζει.

Nicias in Anthol. p. 381.

Χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὰν παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως
Μάρψεν, ἐπὶ χλοερῶν ἑζόμενον πετάλων.

Ὡς

Ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ᾽ ἄρ᾽, ὃς καθεσθίεις
Τῆς ἡμέρας μακρᾶς ΤΡΙΗΡΟΥΣ σιτία.

PARS IV.

Quin et feſtivum illud, Ἀίδε τραπεζεύς. *Homo* ἄπληςος. *One that would go to hell for a dinner.* Sed hæc nemo Interpretum intellexit. Habuit autem Ariſtias patrem PRATINAM, et ipſum Satyrographum; imo Satyricarum fabularum inventorem. Suidas: Πρατίνας, Πυῤῥωνίδε, ἢ Ἐγκωμίε, Φλιάσιος, ποιητὴς τραγῳδίας. Ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοςῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ πρῶτος ἔγραψε Σατύρες. Ejus mentio honorifica apud Plutarchum in Muſica, et Pauſaniam in Corinthiacis. Laudat etiam Athenæus lib. xiv. p. 624. ubi et luculentum ejus fragmentum nobis propinavit, quod hic adſcribam, ut emendem. Πρατίνας δέ πε φησί·

Μὴ σύντονον δίωκε μήτ᾽ ἀνειμένην
Ἰαςὶ ἔσαν· ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων
Ἄρεραν αἰόλιζε τῷ μέλει ——

Hæc ſenſu carent. Quin et alter verſiculus hiat turpiſſime. Utrique autem incommodo ſubveneris, ſi mecum reponas:

Μὴ σύντονον δίωκε μήτ᾽ ἀνειμένην
Ἰαςὶ ΜΟΥΣΑΝ, ἀλλὰ τὰν μέσαν νέω
Ἄρεραν Αἰόλιζε τῷ μέλει, Σίμων.*

* Schol. ad Theocriti Idyll. i. 56. Καὶ Ἱεροκλῆς· Μήδ᾽ αἰόλιζε ταῦτα. Τῦτο δὲ ἴσα δ᾽ ὑπερβολὴν τῦ κάλλες —— Ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰόλίζειν.

PARS IV.

Ne intentam ſectare, neque remiſſam nimis,
Qualis eſt Ionica, muſam; ſed Æolicam novis
modis
Exorna potius, quæ in medio jacet.

Græca ſuaviora ſunt. Sed has venuſtates non capit Lingua Latina. Quin et Pratinæ ἐν Δυμάναις meminit Athenæus lib. ix. p. 394. Πρατίνας δὲ ἐν Δυμάναις ἢ Καρυάτισιν ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα, πλὴν εἰ μή τι παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὡς ϗ οἱ πέρδικες. Habes jam fabulæ nomen, ſed nonnihil corruptum. Emendabat Cl. Caſaubonus, ἐν Λακαίναις ἢ Καρυάτισιν. Quem et ſecutus eſt Kuhnius ad Pauſaniæ Laconica p. 311. Uterque perperam et ſatis imperite. Veritas non in puteo, quod aiunt, ſed in propatulo eſt. Reſcribo certiſſime: Πρατίνας δὲ ἐν ΔΥΜΑΙΝΑΙΣ ἢ Καρυάτισι. *Pratinas in Dymænis aut Caryatidibus.* Laconicæ ſaltatrices *Dymænæ* dictæ. Hinc fabulæ ſatyricæ nomen. Stephanus Byzantinus: Δυμᾶν. Φῦλον Δωριέων. Οἱ οἰκοῦντες Δυμᾶνες· ϗ Δυμανὶς τὸ θηλυκὸν ϗ ΔΥΜΑΙΝΑ. Εὐφορίων Χιλιάσι·

——— φιλοπλοκάμοισι Δυμαίναις.

Quæ vox reſtituenda Heſychio: Δύσμαιναι, αἱ ἐν Σπάρτῃ χωρίτιδες βάκχαι. Nihil hic hærent doctiſſimi Editores. Sed res neutiquam ſana eſt. Reponendum omnino: ΔΥΜΑΙΝΑΙ. Cæterum aliter Athenæi locum tentabat Joan. Meurſius

Meurſius Miſcell. Lacon. IV. 14. Sed aliud agebat vir doctiſſimus. Confer Cl. Holſtein. ad Stephanum Byzant. v. Δῦμαι et Δύμη. Porro *Laconicarum ſaltatricum* meminit Pollux iv. 104. cujus verba adſcribam: Ὁ δὲ λέων, ὀρχήσεως ΦΟΒΕΡΑΣ εἶδος· ἦν δέ τινα ϗ Λακωνικὰ ὀρχήματα, ΔΕΙΜΑΛΕΑ. Σειληνοὶ δὲ ἦσαν ϗ ἐπ' αὐτοῖς Σάτυροι, ὑπότροχα ὀρχέμενοι· καὶ Ἴθυμβοι, ἐπὶ Διονύσῳ. Καὶ ΚΑΡΥΑΤΙΔΕΣ, ἐπὶ Ἀρτέμιδι.* Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Ὀρχήματα Silenorum horrida plerumque et δειμάλεα. Nam Sileni *ruſtica numina*. Hinc veſtis χορταία eis adſignata.

Foenum *habet in cornu, longe fuge*——

Heſychius: Χορταῖος, δασὺς χιτὼν, οἷος τῶν Σειληνῶν. Idem: Χορταῖον, τὸ ἔνδυμα τῦ Σειληνῦ. Ita legendum. Confer Pollucem iv. 118. Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. vii. 72. Μετὰ γὰρ τὰς ἐνοπλίους χορὰς οἱ τῶν Σατυριςῶν ἐπόμπευον χοροὶ, τὴν Ἑλληνικὴν εἰδοφορᾶντες Σίκιννιν. Σκευαὶ δὲ αὐτοῖς ἦσαν, τοῖς μὲν εἰς Σιληνὰς εἰκασθεῖσι, μαλλωτοὶ χιτῶνες, ὃς ἔνιοι ΧΟΡΤΑΙΟΥΣ καλᾶσι, ϗ περιβόλαια ἐκ παντὸς ἄνθυς· τοῖς δὲ εἰς Σατύρυς, περιζώματα ϗ δοραὶ τράγων, ϗ ὀρθότριχες ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φόβαι, ϗ ὅσα τύτοις ὅμοια. Qui locus elegans. Notandum illud,

* Plutarchus in Artaxerxe p. 295. Εἶναι δὲ γλυφὴν ἐν τῇ σφραγῖδι ΚΑΡΥΑΤΙΔΑΣ ὀρχυμένας.

PARS IV. illud, περιβόλαια ἐκ παντὸς ἄνθους. Hermippus Comicus apud Suidam v. Ἀνθέων.

——— ΚΑΙΡΟΣΠΑΘΗΤΟΝ ἀνθέων
Καινὸν ΦΟΡΩΝ ὕφασμα ———

Ita ſcribendus iſte locus. Verbum φορεῖν in hoc negotio appoſitiſſimum eſt.* Quin et Silenus Χορτοβάμων dicebatur. Heſychius: Χορτοβάμων, ὁ Σειληνός. Ita legendum. Vulgo Χορταιοβάμων et Χορταιόβαμος. Quæ utraque vox nihili eſt. Χόρτος eſt *fænum*; quod geſtabat Silenus: de quo Cl. Caſaubonus de Satyr. Poeſ. p. 141. Eſt et Χόρτος *area ruſtica*, ubi ſenex ille tripudiabat ſcilicet. Hinc Χορτοβάμων dictus. Heſych. Χόρτος, ὁ συνήθης, καὶ ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς, ὡς τό·

Αὐλῆς ἐν χόρτῳ ——— .

Οἱ δὲ εὐρυχωρίαν. Δηλοῖ δὲ καὶ χώραν, καὶ χόρτασμα, καὶ τὸν ὅρον ἐκ γαίων, ὡς ἐν τῷ·

Σύγχορτα ναίω πεδία ———

Quæ nonnihil depravata ſunt. Nec rem pro ſuo ingenio adjuvare dignati ſunt Editores nuperi. Scribendum proculdubio: τὸν ὅρον ΕΚ ΤΩΝ ΓΑΙΩΝΩΝ. Eſt autem Γαιὼν *ſepes terrea*, ſive *terra aggeſta ad agrum tutandum.*

---

* Alciphron in Epiſt. LIV. Lib. iii. Ἡ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μέρη κατερρωγὸς ἱμάτιον ΦΟΡΩ;

Vox

Vox occurrit apud Gruter. Theſaur. Inſcript. pag. ccxiii. et in Tabula Heracleenſi priore v. 88. ſed a nemine, quod ſciam, intellecta. Locus autem Euripidis, ad quem reſpexit Heſychius, eſt in Andromach. ver. 17. ubi recte Schol. Σύγχορτα πεδία. Τὰ ὅμορα. Confer etiam Heſych. v. Αὐλῆς. et Strabon. viii. p. 577. PARS IV.

ΑΡΤΙΔΑΕΙ. Ἀρτιμαθεῖ.

Ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ
Πέμπω ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ.]

Epigramma integrum, quod Crinagoræ eſt, dedit Cl. Kuſterus: dedit et doctiſſimus Reiſkius in Anthologia. Sed neuter veram lectionem vidit. Carmen ita legendum et diſtinguendum eſt.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἀργύρεόν σοι τόνδε, γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ,
Πρόκλε, νεόσμηκτον ΔΟΥΡΑΤΙΟΝ, κάλαμον,
Εὖ μὲν εὐσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσι,
Εὖ δὲ ταχυνομένην εὔροον εἰς σελίδα,
Πέμπει Κριναγόρας, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
Πλείονος, ἀρτιδαεῖ ΣΥΜΠΟΝΟΝ ἐργασίῃ.

In primo Pentametro vulgo legitur, δουρατέην κάλαμον. Quod Kuſtero negotium faceſſit. Nos veram lectionem reſtituimus. Nicetas in Joan. Comneno, p. 19. Ἀλλὰ καὶ ΔΟΡΑΤΙΑ ἐκ

PARS IV. καλάμων κραδαίνοντες ταῖς τȣ̃ βασιλέως συμπλέκονται φάλαγξιν. Idem autem Δουράτιον et Δοράτιον. Nimirum Crinagoras *calamum ſcriptorium*, quem νεόσμηκτον δοράτιον vocat, dono natalitio, ut moris erat, miſerat Proclo, ſcribæ jam facto, ut inſtrumentum arti ſuæ novæ, ſive ἐργασίῃ, peridoneum. Hæc mens, atque hæc ratio Epigrammatis eſt. Cæterum, dum in hoc ſtadio ſumus, libet et aliud Epigramma ejuſdem plane argumenti, in medium adferre, idque haud paulo emendatius, quam vulgo legi ſolet. Eſt autem Leonidæ ad Dionyſium neſcio quem, qui calamos et chartas, ſed nihil præterea, dono miſerat.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἤτρια μοι βύβλων ΧΙΟΝΩΔΕΑ σὺν καλάμοισι
Πέμπεις Νειλορύτȣ δῶρον ἀπὸ προβολῆς.
Μȣσοπόλῳ δ' ἀτελῆ, Διονύσιε, μηκέτι πέμπε
Ὄργανα· τίς τȣ́των χρῆσις ἄτερ μέλανος;

Vulgo legitur, ἤτρια ἀλονώδεα· Quod viros doctiſſimos, Reiſkium, Weſſelingium, alios, fruſtra exercuit. Ἤτρια χιονώδεα ſunt *nitidæ membranæ. Chartæ puræ in uſum ſcribendi.* Quicquid autem *purum* ſive *candidum* eſt, Χιονώδεις vocant Poetæ. Nonnus Dionyſ. lib. xxxv.

Καὶ λινέῳ κόσμησε δέμας ΧΙΟΝΩΔΕΙ πέπλῳ.

Et

Et hoc rectum. Quin et tertium Epigramma, idque Leonidæ, addere libet, doctum id quidem, et doctis viris pertentatum, ſed fruſtra et invitis muſis. Eſt autem apud Reiſk. Anthol. p. 114.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὑδατά σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἦμαρ ὁρῶντι,
Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι ζωρὸν ἀκεσορίην·
Ὄφρα σε κόσμος ἅπας πάππον ΤΡΙΣΙΝ αὐγάζηται,
Ὡς πατέρα ΤΡΙΣΣΗΣ εἴσιδεν εὐτοκίης.

Ita ſcribendum. Non ζωρὸν οἶνον, aut ζωρὸν νέκταρ, ſed ζωρὸν ἀκεσορίην. *Puram putam ſalutem.* Quod παρὰ προσδοκίαν eſt.* Deinde recte, τρισὶν αὐγάζηται. *Ut pater, ſic avus, trium liberorum.* Quod de Veſpaſiano verum. Hoc votum Poetæ. *Aquas* autem *Cutilias* laudant Dionyſius Halicarnaſſeus, Dio Caſſius, Plinius, Suetonius in Veſpaſiano. Strabo lib. v. p. 349. Σαβῖνοι πόλεις ἔχουσιν ὀλίγας καὶ τεταπεινωμένας διὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους, Ἀμίτερνον καὶ ΡΕΑΤΟΝ, ᾧ πλησιάζει καὶ τὰ ἐν ΚΟΤΙΛΙΑΙΣ ψυχρὰ ὕδατα, ἀφ' ὧν καὶ πίνουσι, καὶ ἐγκαθίζοντες θεραπεύουσι νόσους. Ita ſcri-

* Sic ΑΚΡΗΤΟΣ ΣΟΦΙΗ occurrit in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 483. Sed apud Theocrit. Idyll. ii. v. 151.

——— ἀτὰρ τόσον αἰὲν ΕΡΩΤΟΣ
ΑΚΡΑΤΩ ἐπεχεῖτο ———

PARS IV. bendus eſt iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Cæterum hoc Epigramma de *aquis Cutiliis* revocat in mentem et alterum Carmen in *aquas quaſdam ſulphureas*, (ἐλαιηρὴν λιβάδα vocat auctor) quod ex marmore viri celeberrimi Antonii Askew M. D. deſcriptum, primus et ſolus publici juris fecit Cl. Taylorus ad Demoſth. Orat Περὶ Παραπρεσβ. p. 360. Carmen integrum, quod novi et inſoliti argumenti pariter et Græciſmi vocat Cl. Editor, hic in gratiam lectoris curioſi et eruditi emendatum adſcribam.

Σοὶ πλάκα τήνδ' ἀνέθηκα κόρη Διὸς ὑδαλόεσσα,
Πηγὴ νυμφάων ἄφθιτε, νᾶμα φίλον·
Ἔνθα πάλαι βασιλῆες ἀπὸ πτολέμοιο καμόντες
Ἔγχεα καὶ κορύνας κάτθεσαν ἱππολόφους.
Ἐξ οὗ δὴ ΔΟΡΥΝΑΜΑ τεὸς λάχεν οὔνομα χῶρος,
Χῶρος ἐλαιηρῇ τερπόμενος λιβάδι.
Πάντα δέ σοι νῦν ταῦτα δι' ἐργατίναις παλάμαισι
Τριοσὸν ὑπὸ λυκάβαν Γραμματικὸς τελέω.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma. In primo Pentametro dedit Cl. Editor, ὀρφάνε νᾶμα φίλον. Quod nihili eſt. Nos vere emendavimus. Epigram. Anthol. lib. iv. p. 483.

———Κρήναις ΑΦΘΙΤΑ ῥεῖθρα ῥέοι.*

---

* Forſan legendum αὐλὶ τοῦ, ἄφθιτε, ΟΡΦΑΝΕ. Sed nil mutandum. Πηγὴ ἄφθιτη eſt *Fons perennis*. Noſtram lectionem recepit Cl. Brunck, quem vide, Analect. vol. iii. p. 189. 8vo.

In

In tertio Hexametro legebatur, ΔΟΡΥΚΝΑΜΑ. Nos veram lectionem reſtituimus, Δορύναμα. Quod fontis ſive balnei nomen. Νᾶμα φίλον vocat ſupra Poeta. Ejus loci meminit Procopius de Ædific. Juſtin. cap. iii. p. 32. cujus verba, quia huc facere videntur, ſubjiciam: Διαφερόντως δὲ τὸν Βόσπορον τῷ ἐρύματι ἐκρατύνατο· ἔστι δέ τις ἐνταῦθα χώρα κατὰ τὴν παραλίαν ΔΟΡΥ ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιοῦ Γότθοι ᾤκηνται· αὕτη δὲ ἡ χώρα ΤΟ ΔΟΡΥ τῆς μὲν γῆς ἐν ὑψηλῷ κεῖται· οὐ μέν τοι οὐδὲ τραχεῖα, οὐδὲ σκληρά ἐστιν, ἀλλ' ἀγαθή τε καὶ εὔφορος καρπῶν τῶν ἀρίστων. Hinc fons Δορύναμα dictus. Aliam etymologiam adfert Epigrammatiſta. Sed hoc Poetis ſolenne eſt. Eſt autem *Grammaticus* nomen viri, qui balneum hoc exornavit. Reliqua manifeſta ſunt.

ΑΣΤΑΦΙΣ. Καὶ σταφυλή. Γραίη χ' ὁ μελίπνους λίβανος.] Hæc diſtinctione ſublevanda ſunt. Scribendum, Ἀσταφίς.

Καὶ σταφυλὴ γραίη, χὠ μελίπνους λίβανος.

Idem σταφὶς et ἀσταφὶς, ut στάχυς et ἄσταχυς. De quo Suidas: Ἄσταχυς καὶ Ἀσταφὶς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ ά ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν. Cæterum Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis quod legitur apud Reiſk. Anthol. p. 34. Carmen integrum hic adponam, ut ſuum cuique reddam, et hominis temerarii ineptias retundam.

ΦΙΛΙΠ-

PARS IV.

PARS IV.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰγύπ7ου μεδέουσα μελαμβώλου, λινόπεπλε
Δαῖμον, ἐπ' εὐϊέρους βῆθι θυηπολίας.
Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα πρό-
κειται,
Καὶ πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων,
Καὶ νάρδος ψαφαρὴ κεγχριτίσιν ἰσχάσιν ἀμφὶ,
Καὶ σαφυλὴ γραιὴ, χὠ μελιπνους λιβανός.
Εἰ δ' ὡς ἐκ πελάγους ἐῤῥύσαο Δᾶμιν, ἄνασσα,
Κἠκ πενίης, θύσει χρυσοχέρων κεμάδα.

Carmen exquiſitum. Primum notanda *Iſis* λινόπεπλ☉. Ovidius Epiſt. Pont. lib. i. *Iſidem* LINIGERAM vocat. Quod perperam ſollicitarunt viri eruditi.* Deinde libri ſcripti, ϗ νάρδῳ ψαφαρῇ. Qui error ex pronunciatione ortus. Ναρδοψαφάρη. Nos recte reſtituimus. Idem autem κεγχρήτιδες et κεγχρίτιδες, ut χορήτιδες et χορίτιδες. Sed hæc ſatis fortaſſe nota ſunt.

ΑΣΤΑΧΥΣ ——— Ἐπί τ' ἠμύει ἀσαχύεσσι.] Reſpexit Suidas ad Homer. Iliad. B. 148.

Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν
Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσαχύεσσι.

Quem locum imitatus eſt Apollonius Argon. ii. 584.

——— Οἱ δ' ἐσιδόντες
ΗΜΥΣΑΝ λοξοῖσι καρήασι ———

* Vide Cl. Brunck Emend. in Analect. vol. iii. p. 180.

Ubi

Ubi recte Schol. Ἔκλιναν λοξὰς τὰς κεφαλάς. PARS IV.
Huc referendus Homerus Iliad. X. 491.

Ἦμαρ δ᾽ ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι,
Πάντα δ᾽ ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Qui locus omnium vexatiſſimus eſt, et viros doctiſſimos eluſit. Nam quæ ſcripſit Cl. Kuſterus ad Heſychium v. Ἐμμέμυκεν, et ante eum Barneſius ad Homerum, ἀπροσδιόνυσα ſunt et nullius pretii. Emendabat non ita pridem vir doctiſſimus ad Coluthum p. 133.

Πάντα δ᾽ ὑπ᾽ ὄμμ᾽ ἤμυκε ——

Quod quidem nihilo melius eſt. Vel quovis pignore contenderim ita Poetam dediſſe:

Ἄντα δ᾽ ΥΠΕΜΜΗΜΥΚΕ, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Coram autem vultu eſt dejecto, et lacrymis obtecto.

Quod pueri patre orbati, et mœrore confecti eſt. Κάτω βλέπει recte exponit Scholiaſtes.* Etymol. Magn. Ὑπεμνήμυκε. Ἔστιν ΗΜΥΩ τὸ ἐπικλίνω καὶ καταπίπτω. Ὁ παρακείμενος ΗΜΥΚΑ· ὁ Ἀττικὸς ὤφειλεν ΗΜΗΜΥΚΑ. Ἀλλ᾽ ἐπεὶ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται, συνεστάλη τὸ η εἰς ε, καὶ ἐγένετο ΕΜΗΜΥΚΑ. Quod uſquequaque rectum eſt.

* Lucian. in Amoribus p. 904. Κάτω κεκυφὼς καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ΕΞ ΕΝΑΝΤΙΟΥ προσβλέπων.

ΑΣΤΙ-

PARS IV. ΑΣΤΙΒΗΣ. Ὁ ἄβατος. Καὶ ΕΥΣΤΙΒΗΣ. Ὁ καλὴν βάσιν ἔχων.

Εὐςιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.]

Verſiculus iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vii. p. 548. Carmen integrum, quod non uno loco corruptum eſt, hic in gratiam lectoris eruditi emendatum adſcribam.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Ἑρμείῃ, σήραγγος ἁλίκτυπον ὃς τόδε ναίεις
Εὐςιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας,
Δέξο σαγηναίοιο λίνου τετριμμένον ἅλμῃ
Λείψανον, αὐχμηρῶν ΞΑΝΘΕΝ ὑπ' ἠιόνων,
Γρίπους τε, πλωτῶν τε πάγην, περιδινέα κύρτον
Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα ΛΑΧΟΝΤΑ βόλων,
Καὶ βαθὺν ἱππείης πεπεδημένον ἅμματι χαίτης
Οὐκ ἄτερ ἀγκίςρων λιμνοφυῆ δόνακα.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma, quod cujus cujus ſit, mutilum ſane eſt, et non rite exit.* In primo Pentametro illuſtris Huetius legebat, ἰχθυβόροισι. Non male. Leonides in Epigrammate,

———Καύηξιν ἢ ἰχθυβόροις λαρίδεσσι.

Ego nihil muto. Eleganter mergi *piſcari* dicuntur. Quid quod vulgatam lectionem ag-

* Vide Brunck Emend. Analect. vol. iii. p. 266.

noſcit

noſcit Suidas? * Deinde recte ſcripſimus ξανθὲν, non ξανθόν. Antipater in Epigram. apud Reiſk. p. 30. PARS IV.

Πολλὰ θαλασσαίῃ ΞΑΝΘΕΝ ὑπὸ σπιλάδι.

Denique quod vulgo legitur, σῆμα λαβόντα, aperte mendoſum eſt. Nos vere atque eleganter, λαχόντα. Quam lectionem exhibet Suidas v. Βόλις. Agathias apud Anthol. lib. i. p. 126.

Αὐτὰρ ἄναξ λευκοῖο ΛΑΧΩΝ σημήια πεσσῦ.

Archias in Epigram. apud Reiſk. p. 19.

Φειδὸν ἠλακατέων σῆμα ΛΑΧΟΝΤΑ βόλων.

ΑΤΕΓΚΤΟΙΣ. Τοῖς μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσι ἀβρόχοις.] "Probo conjecturam Porti, qui locum hunc ſic legendum et ſupplendum putat: Ἀτέγκτοις. Τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσι βεβρεγμένοις. Ἀβρόχοις." *Kuſter.* Probat quod improbum eſt Kuſterus. Scribendum: Ἀτέγκτοις. Τοῖς μήτε ΔΑΚΡΥΟΥΣΙ, μήτε ΙΔΡΟΥΣΙ. Ἀβρόχοις. Heſych. Ἄτεγκτος. Ὁ μήτε ΔΑΚΡΥΩΝ, μήτε ΙΔΡΩΝ. Ἀνένδοτος. Καὶ γὰρ ὁ ἐλεῶν δακρύει. Ubi notanda vox, Ἀνένδοτος. Suidas: Ἀστόργους. Τοὺς ἀπηνεῖς. Ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ΑΝΕΝΔΟΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΕΛΕΟΝ. Reſtituenda vox elegantiſſima Herodoto, loco conclamato, et qui peritiſſimos medicos eluſit. Eſt autem lib. i.

* Vide Suidam ad v. Λίτας.

cap.

cap. 174. Ἀργμένης δὲ ἐκ τῆς Χερσονήσε τῆς Βυβασσίης, ἐέσης τε πάσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης, περιῤῥόε ——— τὸ ὦν δὴ ὀλίγον τῦτο, ἐὸν ὅσον τε ἐπὶ πέντε ςάδια, ὤρυσσον οἱ Κνίδιοι, βελόμενοι νῆσον τὴν χώρην ποιῆσαι· ἐντὸς δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο. Quæ ad hunc locum ſcripſerunt viri longe eruditiſſimi non ſunt unius aſſis. Tu vero, vir doctiſſime, noli dubitare quin ab Herodoti manu fuerit: Ὤρυσσον οἱ Κνίδιοι, βελόμενοι νῆσον τὴν χώρην ποιῆσαι· ΑΝΕΝΔΟΤΟΣ δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο. Cnidii fodiebant terram, conantes regionem ſuam in inſulæ formam redigere. Sed fodiebant fruſtra: nam terra ἀνένδοτος fuit, i. e. *cedere neſciebat. Hard ground.** Hæc mens et manus Herodoti, quæ elegantiſſima eſt. Error ortus eſt ex Librarii compendio. Sic ſolent iſti homines. Haud aliter locutus eſt Strabo lib. xvi. p. 1075. Βαθεῖα γὰρ ἡ γῆ, καὶ μαλακὴ, καὶ ΕΥΕΝΔΟΤΟΣ. *Nam terra profunda eſt, et mollis, et quæ facile cedat.*† Dicitur autem Ἀνένδοτος, Εὐένδοτος, et Δυσένδοτος. Quæ vox rariſſima, et Lexicographis commendanda. Occurrit apud Euſebium Demonſt. Evang. lib. ix. p. 420. Τὲς ἀπιςῦντας καὶ πρὸς τὰ ἀληθῆ δυσχερεῖς καὶ ΔΥΣΕΝΔΟ-

* Vide Plutarch. in Camillo p. 290.

† Vox Εὐένδοτος occurrit apud Philonem vol. ii. p. 269. ubi Mangeius ex MS. Med. legit ἀνενένδοτος. Sed male.

ΤΟΥΣ.

ΤΟΥΣ. Quin et Φιλένδουλος. Heſych. ΦΙΛΕΝΔΟΤΟΣ. Ἐλεήμων. Ita legendum, non Φιλέντολος. Quod et animadvertiſſe jam video Cl. Ruhnkenium. PARS IV.

ΑΧΕΙΡΟΣ. Ὁ χειρὸς ἐστερημένος κατὰ μεταπλασμόν. Πισίδης·

Ἄπυς, ἄχειρος, ἐ βαρεῖ τὸν αὐχένα.

" Sic habet Editio Mediolanenſis: reliquæ " vero ὀβαρεῖ. Corrupte. Quid ſi legatur σοβαρεύει? Sed cum fragmenti hujus ſenſus propter brevitatem ſit incertus et obſcurus, ἐπέχω." *Kuſter.* Fluctus in ſimpulo, quod aiunt: nam locus Piſidæ, ſi quis alius, integerrimus eſt. Heſychius: Ὁ βρισαύχην. Ὁ ΤΟΝ ΑΥΧΕΝΑ ΒΑΡΩΝ.*

ΒΑΡΒΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ. Οὗτος ἐπὶ τῶν τριῶν τυράννων ἦρχε. Θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός. ——— Καὶ αἰδοῖ Ἀντωνίου τῇ κηλῖδι τῇδε σιγῇ κατεχύθη ἀργυρώνητος.†] " Hujus *Barbii Philippici* " meminit Ulpianus de Offic. Prætor. ſed " qui eum *Barbarium* Philippum vocat; ut

---

* *Cui caput* ſive *cervix inclinata eſt.* Contra Βυσαύχην. *Cui cervix brevis et obſtipa eſt.* De quo Pollux, Heſychius, Suidas. Hinc Βολβὸς βυσαύχην Xenarcho Comico apud Athenæum lib. ii. 23. p. 63. qui locus notandus.

† Vide Suidam ad v. Θίολλυττος.

" monuerunt

PARS IV. " monuerunt Turnebus in Adverſariis, et " Reineſius in variis Lectionibus." *Kuſter.* Hominem iſtum, qui ex ſervo primum Quæſtor, deinde, ut videtur, Prætor ſub triumviratu fuit, Suidas *Barbium*, Ulpianus *Barbarium* vocat. Sed verum nomen fuit, *Barbatius*. Ejus meminit Cicero in Philippicis xiii. 2. *Addite illa naufragia Cæſaris amicorum, Barbas, Caſſios,* BARBATIOS, *Polliones: addite Antonii colluſores et ſodales, Eutrapelum, Melam, Cælium.* Antonii Quæſtorem vocat Appianus Bell. Civil. lib. v. ΒΑΡΒΑΤΙΟΣ δὲ ὁ Ἀντωνίου ταμίας ἔλεγε πυνθανομένοις, τὸν Ἀντώνιον χαλεπαίνειν τοῖς πολεμοῦσι τῷ Καίσαρι κατὰ τῆς κοινῆς σφῶν δυναστείας. Nempe primum *Barbius*, deinde *Barbatius* appellabatur. Quod Romanis ſolenne. Hoc rectum. Deinde ſcribe, σιγὴ κατεχύθη ἀργυρώνητος, quemadmodum recte exhibere video Editionem Mediolanenſem. *Silentium nummis impetratum.* Quod ἐπ' ἀργυρίῳ σιωπῆσαι vocant Græci Rhetores. Cæterum hic locus, qui elegantiſſimus eſt, Æliano, ni fallor, adjudicandus eſt.

ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΣ. Δυστυχής. Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγενέναι πάντων ἀνθρώπων.] Hic locus vel mutuatus vel adumbratus eſt ab Herodoto, qui ita loquitur i. 45. Ἄδρηστος δὲ ὁ Γορδίεω τοῦ Μίδεω —— συγγινωσκόμενος

μενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ᾔδει ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΣ, ἑαυτὸν ἐπικαταστφάζει τῷ τύμβῳ. Ad Herodotum manifeſto adluſit Themiſtius Orat. 15. ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΝ ἁπάντων κρίνας τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγενημένων. Hinc elegantiſſime, ut ſolet, Syneſius de Provid. p. 95. Ὃ καὶ συμβέβηκεν αὐτῷ ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΝ, αὐτὸς παρὼν, αὐτὸς ἀκούων, ἁπάσαις γνώμαις ἀπεψήφιστο, ἁπάσαις χερσὶν ἀπεκεχειροτόνητο. Quoniam autem de Herodoto hic ſermo eſt, Hiſtoricorum omnium, qui hodie exſtant, vetuſtiſſimo et jucundiſſimo, quem nuperrime ſumma cura expoliverunt viri eruditiſſimi et ingenioſiſſimi, haud ingratum tibi fuerit, Præſul doctiſſime, ſi nonnulla loca, quæ Editorum diligentiam effugerunt, hic in tranſitu, et dum aliud agimus, emendavero. In libro primo cap. 27. vir ſapientiſſimus, vel Bias, vel Pittacus, nam de homine res controverſa eſt, verba facit ad Crœſum, celeberrimum illum Lydorum regem, qui jam Græcis in Aſia ſubactis, inſulanos ædificatis navibus aggredi conſtituerat. Locus eſt illuſtris, et dignus, qui hic integer adſcribatur: Ὡς δὲ ἄρα οἱ ἐν τῇ Ἀσίῃ Ἕλληνες κατεστράφατο ἐς φόρου ἀπαγωγὴν, τὸ ἐνθεῦτεν ἐπενόεε, νέας ποιησάμενος, ἐπιχειρέειν τοῖσι νησιώτῃσι. Ἐόντων δὲ οἱ πάντων ἑτοίμων ἐς τὴν ναυπηγίην, οἱ μὲν Βίαντα λέγουσι τὸν Πριηνέα ἀπικόμενον ἐς Σάρδις, οἱ δὲ Πιττακὸν τὸν Μιτυληναῖον, εἰρομένου Κροίσου εἴ τι εἴη νεώτερον

περὶ

PARS IV.

περὶ τὴν Ἑλλάδα, εἰπόντα τάδε, καταπαῦσαι τὴν ναυπηγίην· Ὦ βασιλεῦ, νησιῶται ἵππον συνωνέονται μυρίην, ἐς Σάρδις τε καὶ ἐπί σε ἔχοντες ἐν νῷ στρατεύεσθαι. Κροῖσον δὲ, ἐλπίσαντα λέγειν ἐκεῖνον ἀληθέα, εἰπεῖν· Αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι, ἐλθεῖν ἐπὶ Λυδῶν παῖδας σὺν ἵπποισι. Τὸν δὲ ὑπολαβόντα φάναι· Ὦ βασιλεῦ προθύμως μοὶ φαίνεαι εὔξασθαι νησιώτας ἱππευομένους λαβεῖν ἐν ἠπείρῳ, εἰκότα ἐλπίζων· νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο ἢ ἐπεί τε τάχιστα ἐπύθοντό σε μέλλοντα ἐπὶ σφίσι ναυπηγέεσθαι νέας, λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ, ἵνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ οἰκημένων Ἑλλήνων τίσωνταί σε, τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις; Κάρτα τε ἡσθῆναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ, καὶ οἱ, προσφυέως γὰρ δόξαι λέγειν, πειθόμενον παύσασθαι τῆς ναυπηγίης· καὶ οὕτω τοῖσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἴωσι ξεινίην συνεθήκατο. Orationem habes leniſſimam et elegantiſſimam. Sed ſermo nonnihil impeditus eſt. Λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ. Quæ manifeſto depravata ſunt, atque ita depravata, ut viros doctiſſimos eluſerint. Res tamen facile reſtituenda eſt. Reponendum proculdubio: Νησιώτας ΙΠΠΕΥΟΜΕΝΟΥΣ λαβεῖν ἐν ἠπείρῳ ——— Λαβεῖν ΑΙΩΡΕΟΜΕΝΟΥΣ Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ. Vides elegantiſſimam antitheſin. *Inſulanos in continente ——— Lydos in mari equitantes.* Nihil verius aut feſtivius.*

* Hinc Proverbium: Λυδὸς εἰς πεδίον. De quo conſulendus omnino Libanius in Epiſt. ad Modeſtum, p. 31. Edit. Wolf. 8vo.

Verbum

Verbum autem Αἰωρεῖν in hoc negotio uſitatiſſimum eſt. Euripides in Cyclop. 696.

Πολὺν ΘΑΛΑΣΣῌ χρόνον ΕΝΑΙΩΡΟΥΜΕΝΟΝ.

Plutarchus in Alcibiade: Καὶ μετὰ μικρὸν ὅτε ζόφος διελύθη, καὶ κατώφθησαν αἱ τῶν Πελοποννησίων νῆες ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΑΙ πρὸ τοῦ λιμένος τῶν Κυζικηνῶν.* Heſychius: Πρωράχθη. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρώρᾳ τὸν φόρτον φέρει, καὶ ἘΠΑΙΩΡΟΥΜΕΝΑ ἐγκαθέζεται Τῌ ΘΑΛΑΣΣῌ. Atque hoc primum. Deinde illud vide. HERODOTUS lib. ii. cap. 146. ita habet: Εἰ μὲν γὰρ φανεροί τε ἐγένοντο, καὶ κατεγήρασαν καὶ οὗτοι ἐν τῇ Ἑλλάδι, καθάπερ Ἡρακλέης ὁ ἐξ Ἀμφιτρύωνος γενόμενος, καὶ δὴ καὶ Διόνυσος ὁ ἐκ Σεμέλης, καὶ Πὰν ὁ ἐκ Πηνελόπης γενόμενος, ἔφη ἄν τις καὶ τούτους ἄλλους γενομένους ἄνδρας ἔχειν τὰ ἐκείνων οὐνόματα τῶν προγεγονότων θεῶν. Ad hunc locum plane nugantur Interpretes, nec, quid vox ἄλλους ſibi velit, videre poſſunt. Nec miror. Eſt enim vox corrupta, ſed ita ut facile inſtaurari queat. Repone meo periculo, καὶ τούτους ΑΛΛΩΣ γενομένους ἄνδρας. *Dixerit aliquis et hos meros homines natos, habere non niſi nomina deorum priſcorum.*

* Idem in Lycurgo p. 91. ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΗ γὰρ ἡ πολίτεια καὶ ἀποκλίνουσα νῦν μὲν ὡς τοὺς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον ΕΡΥΜΑ τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ θεμένη καὶ ἰσοῤῥοπήσασα, τὴν ἀσφαλεστάτην τάξιν ἔσχε καὶ κατάστασιν. Qui locus elegans.

PARS IV. Ἄλλως ἄνδρας, *non niſi homines.* Eſt notus Græciſmus, ſed non omnibus notus. Demoſthenes Περὶ Παραπρεσβ. p. 123. Edit. Taylor. Οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ΑΛΛΩΣ καὶ βασκανία κατεφαίνετο. *Qui vero refragabantur, 'fruſtra facere, et non niſi obturbare et obtrectare videbantur.* Ita legendus et vertendus iſte locus, quem perperam ſollicitavit Cl. Taylorus. Nec aliter locutus eſt Herodotus, lib. iv. 77. p. 316. Ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος ΑΛΛΩΣ πέπλασται ὑπ' αὐτῶν Ἑλλήνων. *Verum hæc hiſtoria eſt purum putum Græcorum figmentum.** Sed hæc levia fortaſſe: illud non leve, quod legitur, lib. i. cap. 113. Ὡς δὲ τρίτη ἡμέρη τῷ παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο, ἤιε ἐς πόλιν ὁ βουκόλος, τῶν τινα προβοσκῶν φύλακον αὐτοῦ καταλιπών. *Triduoque poſt pueri expoſitionem,*

* Occurrit eadem locutio in Epigr. Anthol. lib. iii. p. 356. Sed Carmen ipſum, quia planum et venuſtiſſimum eſt, hic integrum apponitur.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε· χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός· ἐγὼ δ'* ΑΛΛΩΣ οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

* Ἄλλως οὔνομα. *Nil niſi nomen.* Demetrius Phalereus de Elocut. §. 41. Τοῦτο γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης παραγγέλλειν ἔοικεν· ΑΛΛΩΣ δὲ τὸ διττὸν τοῦ παίωνος τετεχνολογηκέναι ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΕΝΕΚΑ. Non niſi ἀκριβείας *gratia.* Ita vertendum.

bubulcus,

bubulcus, relicto quodam pecuariorum ejus cuſtode, in urbem ſe contulit. Ita reddunt Interpretes, qui omnia aſpera et confragoſa complanare norunt. Sed vox Πρόβοσκος doctiſſimis Editoribus moram injecit. Vir clariſſimus, et quem ingenii et eruditionis nomine plurimi facio, Lud. Valckenarius, legendum cenſebat, τῶν τινα αἰγοβοσκῶν. Sed leniori medicina ſublevandus Herodotus. Reſcribo, Ἥιε ἐς πόλιν ὁ βουκόλος τῶν τινα ΠΡΟΒΑΤΟΒΟΣΚΩΝ φύλακον αὐτοῦ καταλιπών. Eſt autem προβατοβοσκὸς, *qui oves paſcit*, ſive *cui cura eſt ovium*. Sic Ἀρνοβοσκὸς, βοοβοσκὸς, χοιροβοσκὸς, atque alia ejuſdem furfuris ſexcenta. Heſych. Ἀρνοβοσκὸς, ΠΡΟΒΑΤΟΒΟΣΚΟΣ. Atque hæc ſcripſeram, ſed jam meliora doctus, ut uſu fieri ſolet, nihil mutandum eſſe video. Πρόβοσκος eſt *ſubbubulcus*, ſive *locum tenens bubulci*. Dicitur autem Αἰγοβοσκὸς, Προβατοβοσκὸς, et ΠΡΟΒΟΣΚΟΣ, ut Αἰπόλος, Οἰοπόλος, et ΠΡΟΠΟΛΟΣ. Quæ vox notanda. Quare mens Herodoti eſt: *Bubulcum, in urbem profectum, cuſtodem pueri ſubbubulcum reliquiſſe.* Quod omnino verum. Haud diſſimili ſenſu gaudet vox Πρόβουλος apud Herodot. vi 7. Ἴωνες δὲ πυνθανόμενοι ταῦτα, ἔπεμπον ΠΡΟΒΟΥΛΟΥΣ σφέων αὐτέων ἐς Πανιώνιον. *Iones, cum hæc intellexiſſent, miſerunt legatos ſuos ad commune Ioniæ concilium.* Πρόβουλοι ſunt *legati*, ſive *qui*

PARS IV.

PARS IV. *vicem ſuæ quiſque civitatis gerebant, et pro populi ſalute conſultabant.* Vocem uſurpat non ſemel Ariſtophanes. UNUM addam. HERODOTUS ix. 27. Ἔστι δὲ ἡμῖν ἔργον εὖ ἔχον καὶ ἐς Ἀμαζονίδας τὰς ἀποθήκας τὰς ἀπὸ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐσβαλούσας κοτὲ ἐς γῆν τὴν Ἀττικήν. Locus longe celeberrimus, in quo ingenia ſua exercuerunt viri doctiſſimi, Reiſkius, Taylorus, Weſſelingius, Valckenarius, alii. Sed omnia recte dedolaverat Jacobus Gronovius. Scribendum omnino: Ἀμαζονίδας ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΤΑΣ. Locus ita vertendus eſt: *Jam vero noſtrum præclarum facinus exſtat etiam in* INAMABILES *illas Amazonidas.* Non potuit elegantius noſter ſenex. Heſych. Ἀποθήτας, μὴ φιλουμένας. Lycophron v. 540.

Οἱ δεινὰ ΚΑΠΟΘΗΤΑ πείσεσθαί ποτε
Μέλλοντες ———

Callimachus apud Suid. v. Δύη.

——— Δύην ἄποθεν τ' ἀπαλάλκοι
ΗΝ ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΘΕΕΙ ———

Id eſt, Δύην ἀποθήτην. Quid quod nihil magis Herodoteum. Notandum illud in Urania cap. 13. Καὶ τὸ τελός σφι ἐγένετο ΑΧΑΡΙ. Quod tangit Longinus § 43. Haud aliter Virgilius:

Aut ILLAUDATI *neſcit Buſiridos aras.*

Idem:

———*Triſtique palus* INAMABILIS *unda.*

Quod

Quod geminum germanum eſt. Atque hæc hactenus. PARS IV.

ΒΟΡΒΟΡΟΠΙΝ. Κῆπον. Σημαίνει δὲ τὸ μόριον.] "Scribe potius Βορβορόπην. Βορβορόπη eſt epi- "thetum ſcorti; ut diſcimus ex ipſo Suida "v. Μυσάχνη, unde loci hujus illuſtratio pe- "tenda eſt. Quæ vero ſequuntur nihil faciunt "ad v. Βορβορόπην, ſed importune et ἀκρίτως "ex articulo Μυσάχνη huc tranſlata ſunt: ut "lectori patebit, qui locum illum inſpicere "voluerit." *Kuſter*. Alii Βορβορόπις, alii Βορβορόπη, quod Kuſtero placebat ſcilicet. Sed neutrum verum. Scribendum ſine dubio: Βορβορῶπις. Dicitur Βορβορωπὸς et Βορβορῶπις, ut Βλοσυρωπὸς et Βλοσυρῶπις, Εὐωπὸς et Εὐῶπις. Heſych. Βορβορωπὸν, αἰσχρὸν, βορβόρῳ ἐμφερές. Hinc Βορβορῶπις de *ſcorto diobolari*, cui nec munditiæ nec pudoris cura eſt. Locus autem Suidæ ita legendus et ſupplendus eſt: Βορβορῶπιν. Μανιόκηπον. Κῆπος δὲ σημαίνει τὸ μόριον. Quæ pars eſt gloſſematis, quod integrum legitur apud Suidam v. Μυσάχνη. Quod hic ſubjiciam, ut emendem. Μυσάχνη. Ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καὶ ἐργάτις, καὶ δήμιος, καὶ παχεῖα. Ἱππώναξ δὲ Βορβορόπιν (lege βορβορῶπιν) καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησὶν, ἀπὸ τοῦ Βορβόρου· καὶ ἀνασυρτόπολιν, ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ ΜΑΝΙΟΚΗΠΟΝ. ΚΗΠΟΣ ΓΑΡ ΤΟ ΜΟΡΙΟΝ. Qui locus

PARS IV. illuſtris eſt. Primum notandum illud, παχεῖα. Trimeter neſcio cujus apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 1619.

Παρὰ σφυρὸν ΠΑΧΕΙΑ μισήτη γυνή.

Deinde ἀνασυρτόπολιν, quod legitur, vox nihili eſt. Nec quicquam adjuvant eruditi. Reſcribendum proculdubio, ϗ ΑΝΑΣΥΡΤΟΠΕΠΛΟΝ. Quæ ſcorti nomen ἀπὸ τȣ̃ ἀνασύρεσθαι. Orpheus apud Clem. Alexand. Cohort. p. 17.

Ὣς εἰπȣ̃σα ΠΕΠΛΟΥΣ ΑΝΕΣΥΡΑΤΟ, δεῖξε δὲ πάντα
Σώματος ȣ̓δὲ πρέποντα τύπον * ———

Feſtive Laertius in Stilpone: Πόθεν δὲ τȣ̃τ' ᾔδει Στίλπων; ἢ ΑΝΑΣΥΡΑΣ αὐτῆς τὸν ΚΗΠΟΝ ἐθεάσατο; *Unde hoc noverat Stilpo? num ſublato peplo ipſam inſpexerat?* Atque huc non ſine gratia adluſit Clearchus Solenſis apud Athenæum lib. xii. p. 548. Τῶν εὐδαιμονικῶν καλȣμένων Ἀναξάρχῳ διὰ τὴν τῶν χορηγησάντων ἄγνοιαν περιπεσȣ́σης ἐξȣσίας, γυμνὴ μὲν ᾠνοχόει παιδίσκη πρόσηβος, ἡ προκριθεῖσα διαφέρειν ὥρᾳ τῶν ἄλλων, ΑΝΑΣΥΡΟΥΣΑ πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν ȣ̔́τως αὐτῇ χρωμέ-

---

* *Tunicam allevare.* Ita Diodorus Siculus lib. i. 85. p. 96. ubi vide Cl. Weſſelingium. Hyginus in Fab. cclxxiv. p. 329. *Sublata tunica.* Hinc δέρμα αἰγὸς ἐπισύρεσθαι. *Caprinam pellem ſuperinducere. To cover their nakedneſs.* Qua locutione utitur Longus lib. iii. p. 121. Edit. Jungerman. Interpretes non intellexerunt.

νων

νων ἀκρασίαν. Qui locus venuſtus eſt. Nimirum puella, non ſe, ſed ſpectatores incontinentiæ arguebat. Interpres non intellexit.* PARS IV.

ΓΑΛΗ ΧΙΤΩΝ. *Αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται, καὶ μηδὲν ἀνιέντων. Dicitur de hominibus injuſtis et alienas veſtes induentibus.*] "Quid verba iſta, " μηδὲν ἀνιέντων, hoc loco ſignificare poſſint, non " video. Quare in verſione ſecutus ſum inter- " pretationem Diogeniani, quem conſule." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Locus integerrimus eſt. Dicitur hoc Proverbium de hominibus injuſtis et maleficis, et qui curatura nihilo meliores evadunt: quod *μηδὲν ἀνιέναι, nihil remittere* vocat Suidas. Haud diſſimile Proverbium: Πίθηκος ἐν πορφύρᾳ. De quo nos ad Suidam. Rem optime explanat Zenobius ii. 93. *Ἐπειδὴ* ΓΑΛΗ *κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη, ἐν* ΧΙΤΩΝΙ *κροκωτῷ οὖσα, ἐπέδραμε μυΐ. Felis a Venere in mulierem converſa, et veſtem crocotam induta, murem perſecuta eſt.* Fabula nota eſt.

ΓΕΛΑΣΙΝΟΙΣ. *Γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾷν γινομέναις. Ἐν Ἐπιγράμμασι·*

---

* Athenæus lib. xii. 3. p. 517. Παρὰ δὲ Τυῤῥηνοῖς ἐκτρόπως τρυφήσασιν ἱστορεῖ Τίμαιος ἐν τῇ πρώτῃ, ὅτι αἱ θεράπαιναι γυμναὶ τοῖς ἀνδράσι διακονοῦνται.

Καὶ

PARS IV.

Καὶ ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις,*
Λευκὴ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐβαφίην.

" Duo MSS. Pariſ. habent εὐαφίην. Quarum " lectionum utra præferenda ſit difficile dictu " eſt, quoniam ſenſus fragmenti hujus admo- " dum eſt obſcurus." *Kuſter*. Epigramma integrum legitur apud Pierſonum in Veriſimilibus p. 93. Legitur etiam apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 107. Hic εὐβαφίην, ille εὐαφίην probat. Sed utrumque fugit vera lectio. Carmen emendatum adſcribam: eſt autem Rufini in tres puellas λουομένας. Quod inprimis tenendum: nam ad Epigramma intelligendum unice facit.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Πυγὰς αὐτὸς ἔκρινα τριῶν· εἵλοντο γὰρ αὐταὶ,
Δείξασαι ΓΥΜΝΩΝ ἀστεροπὴν μελέων.
Καὶ ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις,
Λευκὴ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν ΕΥΑΦΕΩΝ.
Τῆς δὲ ΔΙΑΙΝΟΜΕΝΗΣ φοινίσσετο χιονέη σὰρξ
Πορφυρέοιο ῥόδου μᾶλλον ἐρυθροτέρη.

---

* Joannes Malala in Chron. p. 133. Ἀνδρομάχη—γελασίνας ἔχουσα ἐν ταῖς παρειαῖς. Ubi recte legit Editor ΓΕΛΑΣΙΝΟΥΣ. Martial. lib. vii. 25.

Nec cibus ipſe juvat, morſu fraudatus aceti;
Nec grata eſt facies, cui GELASINUS *abeſt.*

Ad quem locum conſulendi Interpretes.

Ἡ

Ἡ δὲ γαληνιόωσα χαράσσετο κύμαλι κωφῷ,
Αὐτομάτη τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένη.
Εἰ ταύτας δὲ θεῶν ὁ κριτὴς ἐθεάσατο πυγὰς,
Οὐκέτ' ἂν οὐδ' ἐσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

Epigramma planum et pulchrum. Confer nos infra ad v. Εὐρώταν.* Cæterum hinc Venus ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΣ dicta: de qua Clearchus Solenſis apud Athenæum lib. xii. ſub finem. Fabula lepida eſt, et non indigna, quæ hic proferatur: Οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῶν ἡδυπαθειῶν οἱ τότε,

* Hoc Epigramma aliter legit Cl. Brunck, quem vide, Emend. in Analect. vol. iii. p. 217. Confer et Schneider. in Pericul. Crit. p. 104. Γλουτοὶ εὐαφεῖς. *Clunes molles, habitiores.* Athenæus lib. ii. 9. p. 48.—Ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις, καὶ εὐάφειαν. Ubi Caſaubon. "*Ut lectus et eleganter inſterneretur et* "*molliter.* Εὐάφεια eſt mollities quæ tactu deprehenditur. Græci "explicant τὸ εὐμάλακτον, et τὸ εὐψηλάφητον. Alia notione Phi- "loſtratus in Iconibus Menœceo tribuit στέρνα εὐαφῆ. *Pectus fa-* "*cile palpabile*: id eſt, toroſum atque elatum." Hæc Caſaubon. Locus autem Philoſtrati in Menœceo ſic ſe habet: Διαφέρεται δὲ αὐτὸ στέρνοις ΕΥΑΦΕΣΙ, καὶ πλευραῖς καὶ γλουτῷ συμμέτρῳ. Plutarch. vol. ii. p. 588. Σωκράτει δὲ ὁ νοῦς—εὐαφὴς ἦν καὶ ληπτὸς ὑπὸ τοῦ προσπεσόντος ἀξίως μεταβαλεῖν. Εὐάφεια. *Softneſs.* Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 693. Χείλεος εὐαφίη. Vox ἀστεροπή, quæ occurrit in primo Pentametro, extat etiam in Epigram. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 302. quod hic emendatius apponitur.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νικαρέτης τὸ πόθοισι βεβλημένον ἡδὺ πρόσωπον
Πυκνὰ δι' ὑψιλόφων φαινόμενον θυρίδων,
Καὶ χαροπαὶ Κλεοφῶντος ἐπὶ προθύροισ' ἐμάραναν,
Κύπρι φίλη, γλυκεροῦ βλέμματος ἀστεροπαί.

In ſecundo Hexametro vulgo legitur Αἱ χαροπαὶ Κλεοφῶντα.

ὡς

ὡς καὶ ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΥ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ἱερὸν ἱδρύσασθαι ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Ἀνδρὶ ἀγροίκῳ ἐγένοντο δύο καλαὶ θυγατέρες· αὗται φιλονεικήσασαι ποτὲ πρὸς ἑαυτὰς, προελθοῦσαι ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διεκρίνοντο ποτέρα εἴη ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΤΕΡΑ· καί ποτε παριόντος νεανίσκου, πατέρα πρεσβύτην ἔχοντος, ἐπέδειξαν ἑαυτὰς καὶ τούτῳ· καὶ ὃς θεασάμενος ἔκρινε τὴν πρεσβυτέραν, ἧς καὶ εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν, ἐλθὼν εἰς ἄστυ κλινήρης γίνεται, καὶ διηγεῖται τὰ γεγενημένα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ὄντι νεωτέρῳ. Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς τοὺς ἀγροὺς, καὶ θεασάμενος τὰς παῖδας, ἐρᾷ καὶ αὐτὸς τῆς ἑτέρας. Ὁ γοῦν πατὴρ ἐπεὶ παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνδοξοτέρους λαβεῖν γάμους, οὐκ ἔπειθεν, ἄγεται ἐκ τοῦ ἀγροῦ τὰς παῖδας αὐτοῖς, πείσας ἐκείνων τὸν πατέρα, καὶ ζεύγνυσι τοῖς υἱοῖς. Αὗται οὖν ὑπὸ τῶν πολιτῶν ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΙ ἐκαλοῦντο, ὡς καὶ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἱστορεῖ λέγων·

Ἦν Καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

Αὗται οὖν ἐπιλαβόμεναι οὐσίας λαμπρᾶς, ἱδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν, καλέσασαι ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΝ τὴν θεὸν, ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.*

ΓΙΓΛΙΣΜΟΣ. Κιχλισμὸς. Ἀπὸ χειρῶν γέλως. Γαργαλισμός.] " Sic habent libri et MSS. et

* Clemens Alexand. p. 33. Edit. Potter. Οὐχὶ δὲ Ἀφροδίτῃ περιβασίῃ μὲν Ἀργεῖοι, ἑταίρᾳ δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ ΚΑΛΛΙΠΥΓΩ θύουσι ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ, ἣν Νίκανδρος ὁ ποιητὴς καλλίγλουτόν που κέκληκεν; Vide Heſychium ad v. Περιβασώ, et notas ibid.

" editi:

PARS IV.

" editi: ſed proculdubio mendoſe. Forte " enim ſcribendum eſt, *ἀχρεῖος γέλως*, quæ " eſt conjectura eruditiſſimi Bentleii, quem " de hoc loco conſului. Eſt autem *ἀχρεῖος* " *γέλως riſus indecorus*, vel *ſtolidus*, ut qui fit " ob res ineptas et frivolas. Vide Suidam " ſupra v. Ἀχρειογέλως." *Kuſter*. Fallitur uterque. Recte Suidas, *ἀπὸ χειρῶν γέλως*. Heſych. Γιγλισμὸς. Γαργαλισμὸς. Ἀπὸ χειρῶν γέλως. Ita diſtinguendus eſt iſte locus. Suidas ſupra: Γέλως συγκροτούσιος. Ὁ ἄτακτος καὶ ἄσεμνος. Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γενομένου γέλωτος. Zenobius et Diogenianus *γέλωτα συγκρούσιον* vocant: quod perinde eſt. Clemens Alexandrinus *γέλωτα μνηστηρώδη*. Quod novum et ſuſpectum. Verba Clementis leguntur Pædag. lib. ii. p. 196. Ἡ δὲ ἐκμελὴς τοῦ προσώπου ἔκλυσις, εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γίνοιτο, Κιχλισμὸς προσαγορεύεται, γέλως δέ ἐστι πορνικός. Εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, Καγχασμός. Γέλως ἐστὶν οὗτος ΜΝΗΣΤΗΡΙΩΔΗΣ καὶ ἐξυβρίζων. Locus elegantiſſimus, ſed qui doctiſſimum Hemſterhuſium ad Heſychium minus faventem expertus eſt. Verba Hemſterhuſii ſunt: " Riſus autem im" moderatus ille et petulans, ſive, ut ait Cle" mens Alexandrinus, *μνηστηριώδης καὶ ἐξυβρίζων*, " qui Pottero connivente vertitur, *riſus inſo*" *lens ac protervus ac procis conveniens*, tam " lepidus eſt et incongruens, ut a Clemente

removeri

PARS IV. “ removeri debeat: ſcilicet emendandum fa-“ cili mutatione, κνηστηριώδης. Fefellit Librarios “ vox inſolentior: *pruritum ridendi titillati-“ onemque continuam* ſignificat, quæ ſæpe in “ cachinnos effuſos prorumpit.” Hæc ille. Sed, quod virum doctiſſimum fefellit, reſpexit Clemens ad Homer. Odyſ. Σ. 99.

——Ἀτὰρ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ἀγαυοὶ
ΧΕΙΡΑΣ ἀναϲχόμενοι ΓΕΛΩι ἔκθανον——

Nos Angli; *Died with laughter.* Sic Γέλως ΜΝΗΣΤΗΡΙΩΔΗΣ. *Riſus* PROCAX, *protervus, et non ſine geſticulatione quadam,* qualis PROCORUM Penelopes fuit. Nihil ſuavius, nihil verius.* Huc referendus Heſychius: Μαϲχάλην αἴρειν. Ἀντὶ τȣ̃, κωθωνίζειν ϗ ΚΑΤΑΜΩΚΑΣΘΑΙ ΤΑΙΣ ΧΕΡΣΙΝ. Οἷόν ἐϛι ϗ τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ·

Χεῖρας ἀναϲχόμενοι————

ΔΑΡΕΤΙΟΥ. Τὸν τρίποδ᾽ ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατὸν λίτρων ϗ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίȣ χρυσȣ̃ τὰς δεκάτας.] “ Fragmentum hoc decerptum eſt “ ex Epigrammate Simonidis, quod ex Antho-“ logia MS. publici juris fecit Cl. Ricardus “ Bentleius in docta et reconditæ eruditionis “ plena Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis

* Athenæus lib. viii. 12. p. 352. Ὁμοιότητι δ᾽ εἰς καταφέρειαν ἡδονῆς, τὴν πόλιν ΠΟΛΕΙ μνηςήρων εἰκάζων. Ita legendus iſte locus.

“ p. 458.

" p. 458. ubi monet τὸ Δαρετίȣ corruptum PARS
" eſſe, ejuſque loco ſcribi debere Δαμαρετίȣ. IV.
" Rationes, quas ad confirmandam emendati-
" onem iſtam affert, apud ipſum legat lector."
Kuſter. Bentleii lectionem nec probat nec improbat Kuſterus. Cl. Weſſelingius ad Diodorum legendum cenſet, Δαρείȣ χρυσȣ̃. Sed neutrum rectum. Hoc ratio loci et temporis, illud metrum coarguit. Carmen integrum ita ſcribendum eſt.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβȣλον,
Παῖδας Δεινομένευς τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
ΔΑΡΕΤΙΟΥ χρυσȣ̃ τᾶς δεκάτας δεκάταν,
Βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχεῖν
Σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

Idem Δαμαρετίȣ, Δαμρετίȣ, et Δαρετίȣ. Ut Ὁμόθροον, ὅμθροον, et ὄθροον. Ὁμόζυγες, ὅμζυγες et ὄζυγες. Ὁμότριχες, ὅμτριχες, et ὄτριχες. Nimirum τὸ μ' euphoniæ gratia non raro omittitur. Sed hæc viris doctiſſimis parum perſpecta ſunt.*

---

* Cl. Salmaſius ad Vet. Inſcript. p. 87. 4to. " Familiare
" Græcis Poetis literam μ multis vocabulis exterere. Sic Θι-
" βρὸν et Θιμβρὸν dicunt. Sic εὐκαπὴς ἄγκιστρον pro εὐκαμπὴς apud
" Leonidem in Epigrammate: Et ἀφορεὺς pro ἀμφορεὺς apud
" Simonidem; Ἑξήκοντ' ἀφορεῖς, ita poſtulante verſu."

Cæterum

PARS IV. Cæterum de *auro Damaretio* conſulendus Cl. Bentleius ad Phalaridis Epiſtolas, qui rem egregie, ut ſolet, dilucidavit.

ΔΑΙΤΡΟΣ.——Τίμαιός φησι τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις, λέγων, ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν ποιητὴν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν.] "Hæc et quæ ſequuntur ſunt verba "Polybii in Collectaneis Conſtantini a Vale-"ſio editis p. 57. ubi legitur, διὰ τὸν ὑπεράνω "πλεονασμόν. Sed ſic locus eſt obſcurus prop-"ter vocem ὑπεράνω, quam corruptam eſſe "exiſtimo." *Kuſter.* Hunc locum non intellexit Kuſterus. Οἱ ὑπεράνω πλεονασμοί. *Alicujus rei frequens laudatio. Nimia quanta commemoratio.* Noſtri homines: *Over and above.* Quod Græcis ad amuſſim reſpondet. Nam nos Angli, neſcio quomodo, ſemigræci ſumus: quod ad Suidam non ſemel obſervavimus. Procopius in Perſicis lib. i. p. 30. Ῥωμαίων δὲ τὰ τοξεύματα βραδύτερα μὲν ἴσως ἐστὶν, ἅτε δὴ ἐκ τόξων σκληρῶν τε ΥΠΕΡΑΓΑΝ καὶ δεινῶς ἐκτεταμένων βαλλόμενα.* Quid quod ita locutus eſt Paulus in Epiſtola ſecunda ad Corinth. xii. 11. Οὐδὲν γὰρ ὑστέρησα ΤΩΝ ΥΠΕΡΛΙΑΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

---

* Scholiaſtes ad Ariſtoph. Acharn. v. 688. Τὸν ΥΠΕΡΑΓΑΝ γεγηρακότα.

Ita

Ita ſcribendus eſt iſte locus. Τῶν ὑπερλίαν Ἀποστόλων. *Apoſtolos, ſi diis placet, ſupereminentes.* Quo Petrum, Apoſtolorum principem, tacite perſtringit noſter Paulus: quod neſcio an aliis obſervatum. Cæterum ad hunc Timæi locum manifeſto reſpexit Horatius: PARS IV.

Laudibus arguitur vini vinoſus Homerus.

ΔΗΕΙΣ. Εὑρήσεις. Ἐν Ἐπιγράμμαλι· Γραψάμενος δήεις.] Reſpexit hic Suidas ad Epigramma Dioſcoridis, quod nobis integrum exhibet Cl. Reiſkius in Anthol. p. 11. En ipſum Carmen.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σᾶμά τοι οὐχὶ μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύγνω
  Ἄλλος ἀπὸ Κρήτας θοῦρος ἀνὴρ ἔθετο.
Γοργόνα τὰν λιθόεργον ὁμοῦ καὶ τρίπλοα γοῦνα
  ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ ΔΗΕΙΣ. Τοῦτο δ' ἔοικε λέγειν·
Ἀσπίδος ὦ κατ' ἐμᾶς πάλλων δόρυ, μὴ κατίδῃς με,
  Ἢ φεῦγε τριοσοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσί.

Ita legendum et diſtinguendum iſtud Epigramma. In primo Hexametro doctiſſimum Editorem offendit proprium nomen Polygni. Quod miror. Idem Πολύγνωτος et Πολύγονος, ut Βερνίκη et Βερενίκη, Πάρθνος et Παρθένος. Epigram. Anthol. lib. vi. p. 630.

Τὸν τρυφερῆς ΠΑΡΘΝΟΥ σαρκὶ χλιαινόμενον.

Ita

PARS IV. Ita ſcribendus iſte verſiculus, quem perperam ſollicitavit Cl. Caſaubonus ad Theocritum.* Quare παῖς ὁ Πολύγνȣ eſt *filius Polygoni.* Quod nomen ſatis notum eſt. Deinde quod legitur, Γεγραψάμενος δήεις, non intellexit Cl. Editor.† Recte Suidas, Δήεις. Εὑρήσεις. Callimachus in Epigrammate:

——— ΔΗΕΙΣ δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Diodorus in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 308.

———— Εἰ δὲ Μένανδρον
Δίζηαι, ΔΗΕΙΣ ἐν Διὸς ἢ μακάρων.

Cæterum in hoc Carmine, quod ἐκφραςικὸν, non ἀναθηματικὸν eſt, Poeta clypei Polygonidæ σῆμα ſive *inſigne* deſcribit. Quod doctiſſimo Reiſkio fraudi fuit. Carmen ita vertendum eſt: *Inſigne, quod ſcuto gerit Polygonides, non de nihilo curavit indi. Quod ſi Gorgona* τὴν λιθόεργον, *et tres pedes pinxeris, rem ipſam tenebis*; *cujus mens eſt: Quiſquis es, qui adverſa haſta ſcutum meum impetis, aut ne aude me adſpicere, aut fuge celerem virum tribus pedibus.* Res ſatis

* Pronuntiabatur παθίνȣ. Vide nos ad Theocrit. Idyll. xxi. 26. Hinc corrigendus Euripides in Meleagro:

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν ςάχυν,
Θύων ἀπαρχὰς, ȣ̉κ ἔθυσεν ΑΡΤΜΙΔΙ.

Ita ſcribendum, non Ἀρτέμιδι. Confer. Cl. Valckenar. in Diatrib. cap. xiii. p. 138.

† Sed vide nos in *Cur. Noviſſ.* v. Δήεις.

ſatis plana et perſpicua eſt. Huc facit Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 1094. Ἐζωγράφεν ἐν τῇ ἀσπίδι μεγάλην ΓΟΡΓΟΝΑ. Dum hæc ſcribo, in mentem venit alterius Epigrammatis, quod Dioſcoridis nomen præfert, idque illuſtre admodum, quod hic emendatum ſubjiciam. Eſt autem apud Reiſk. p. 99.

PARS IV.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυῒ τῇδε καθῆψεν
 Ἔντεα; τῷ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;
Πλάθει γᾶ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος ἅδε λοχίταν,
 Χ' ἄμμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.
Πάντα νέκυν μάστευε δεδουπότα, μή τις ἔτ' ἔμπνυς
 Λειπόμενος Σπάρτᾳ ΦΩΣ ΑΝΕΛΑΜΨΕ νόθον.
Ἴσχε βάσιν· Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ἅδε Λακώνων
 Φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα.
Χ' ὡ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας. Ἆ πρόπατερ Ζεῦ,
 Στύξον ἀνικάτου σύμβολα φυλόπιδος.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma. In ſecundo Hexametro Cl. Reiſkius, λοχῖται, Cl. Holſtein. ad Stephan. Byzant. λοχίταν. Quæ vera lectio eſt. Ὑφ' αἵματος λοχίταν. Idem λοχίταν et λοχίτων. Sic ſolent Dores. Deinde tertium Pentametrum, qui vulgo mutilus eſt, eleganter ſupplevimus, φῶς ἀνέλαμψε νόθον. Quod omnino verum. Lucretius,

PARS IV.

Lunaque ſive NOTHO *fertur loca* LUMINE *luſtrans.**

Cæterum de hoc præclaro monumento Herodotus, Stobæus, Suidas v. Ὀθρυάδης, Cl. Holſtein. ad Stephanum Byzant. p. 141. et, ut alios taceam, doctiſſimus Hemſterhuſius ad Luciani Contemplantes p. 524. Huc referendus Ovidius Faſt. ii. 665. de TERMINO.

Si tu ſignaſſes olim THYREATIDA *terram,*
Corpora non leto miſſa trecenta forent:
Nec foret OTHRYADES *congeſtis tectus in armis.*
O quantum patriæ ſanguinis ille dedit!

Atque hinc *coronæ* THYREATICÆ: quarum meminit Soſibius apud Athenæum lib. xv. p. 678. cujus verba, quia inſigniter corrupta

---

* MS. κῦδος ἔλαμψε νόθον. De quo judicet lector eruditus. Nos noſtra unice amamus. Notanda eſt poſtrema pars Epigrammatis. Haud abſimilis locutio occurrit in alio Carmine, quod legitur apud Anthol. p. 587.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Αἱ Σάμιαι Βιτλὼ καὶ Ἄννιον εἰς Ἀφροδίτης
Φοιτᾶν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις·
Εἰς δ' ἕτερ' αὐτομολεῦσιν ἃ μὴ καλά. ΔΕΣΠΟΤΙ ΚΥΠΡΙ,
ΜΙΣΕΙ τὰς κοίτας τὰς παρὰ σοὶ φυγάδας.

Hic corrigit Cl. Valcken. ad Ammonium p. 152.

Μισήτας κοίτας ——————

Sed perperam.

ſunt

ſunt, hic ſubjiciam, ut emendatiora legantur: ΘΥΡΕΑΤΙΚΟΙ. Οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὥς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς περὶ Θυσιῶν, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων. Φέρειν δὲ αὐτοὺς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέᾳ γενομένης νίκης τοὺς προστάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τὰς γυμνοπαιδίας ἐπιτελοῦσι. Χοροὶ δὲ εἰσὶ τὸ μὲν ΕΥΠΡΟΣΩΠΩΝ παίδων, τὸ δ' ἐξ ἀρίστων ἀνδρῶν, γυμνῶν ὀρχουμένων, καὶ ᾀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ᾄσματα, καὶ τοὺς Διονυσοδότου τοῦ Λάκωνος παιᾶνας. Ita legendus iſte locus, qui magnum Animadverſorem eluſit. Vulgo legitur, τὸ μὲν πρόσω παίδων. Nos vere et eleganter emendavimus.* Notanda autem vox ψίλινος. Nam qui alibi quærat, fruſtra quæret. Hinc lux Heſychio: Ψιλός. Στέφανος πτερινός. Καὶ ὁ ἱππεύς. Ubi confundit Grammaticus voces Ψιλὸς et Ψίλινος. Quod mirum.† Quin et tertium Epi-

PARS IV.

* Machon apud Athenæum lib. xiii. 5. p. 578.

Πάνυ δ' ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ οὖσα καὶ καταπληκτική.

Vox reſtituenda eſt Pindaro Pyth. vi.

——————— φά-
ει Δ' ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ ἐν καθαρῷ.

De quo male Cl. Dawes in Miſcell. Crit. p. 43. Sed vide nos v. Θαλεροί. Quare Καθαροπροσώπῳ.

† Notandum et στέφανος πτερινός. Polyb. lib. vi. 21. p. 653. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις προσεπικοσμοῦνται ΠΤΕΡΙΝΩ ΣΤΕΦΑΝΩ, καὶ πτεροῖς φοινικίοις ἢ μέλασιν, ὀρθοῖς τρισίν, ὡς πηχυαίοις τὸ μέγεθος. Ibycus apud Athen. lib. xv. 8. p 681.

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ ΠΤΕΡΙΝΑ δάφνα.

Ita legendum. Vulgo male, καὶ τέρινα δάφνα.

PARS IV. gramma, quod Dioſcoridis eſt, idque elegans inprimis, hic adponam, ut reſtituam. Nam quod dedit Cl. Reiſkius Anthol. p. 91. fœdiſſime interpolatum eſt.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἥδιστον φιλέουσι νέοις ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ἐρώτων,
    Σαπφὼ, σὺν Μούσαις ἦ ῥά σε Πιερίσιν,
Ἢ Ἑλίκων εὔκισσος ἴσα πνείουσαν ἐκείναις
    Κοσμεῖ τὴν Ἐρέσῳ μοῦσαν ἐν Αἰολίδι·
Ἢ καὶ Ὑμὴν Ὑμέναιος ἔχων εὐφεγγέα πεύκην,
    Σύν σοι νυμφιδίων ἵσταθ' ὑπὲρ θαλάμων.
Ἢ Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένῃ Ἀφροδίτῃ
    Σύνθρηνος μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὁρῇς·
Πάντη, πότνια, χαῖρε· θεοῖς ἴσα σὰς γὰρ ἀοιδὰς,
    Ἀθανάτας τ' ἔχομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

Ita legendum videtur et diſtinguendum iſtud Carmen. Eſt autem Dioſcoridis in Sapphonem, quam eleganter admodum ἥδιστον προκέλευθον ἐρώτων, *amoris miniſtram*, vocat: quod de Sapphonis muſa amatoria verum eſt. Nonnus Dionyſ. lib. vii. 109.

Ἀλλὰ σὺ δαλὸν ἄειρε Διὸς ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ΕΡΩΤΩΝ.

Confer nos ad Suidam v. Ὑμεναίων. Codex autem MS. hic graviſſime laborat. Reſpexit autem Dioſcorides ad Ionem Chium apud Athenæum lib. ii. p. 35. ubi Bacchum vocat

Ἥδιστον

Ἥδιϛον πρόπολον βαρυδέπτων ἐρώτων. PARS IV.

Idem πρόπολος et προκέλευθος. Seleucus Grammaticus apud Athenæum p. 267. Ἀμφίπολον, τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν, Πρόπολον δὲ ΤΗΝ ΠΡΟΠΟΡΕΥΟΜΕΝΗΝ. Quare de noſtra emendatione non eſt dubitandum. In poſtremo diſticho rem ſatis intricatam unius literulæ ope extricavimus. Sapphonis carmina, nunc *odas divinas*, nunc *filias immortales* vocat Dioſcorides. Sic ſolent Poetæ. Et hoc rectum. Addo nunc, quoniam in hoc curriculo ſumus, et quartum Epigramma, quod ejuſdem artificis eſt, idque feſtivum ſane et venuſtum. Eſt autem apud Reiſk. Miſcel. Lipſ. vol. ix. p. 120.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Μήποτε γαϛροβαρῆ πρὸς σὸν λέχος ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Παιδογόνῳ κλίνης Κύπριδι τερπόμενος.
Μεσσόθι γὰρ μέγα κῦμα, καὶ οὐκ ὀλίγος πόνος ἔϛαι,
Τῆς μὲν ἐρεσσομένης, σοῦ δὲ σαλευομένου.
Ἀλλὰ πάλιν ϛρέψας ῥοδοειδέϊ τέρπεο πυγῇ
Τὴν ἄλοχον νομίσας ἀρσενόπαιδα Κύπριν.

Ita legendum iſtud Carmen. Λέχος γαϛροβαρῆ eſt *uxorem gravidam*. Quam proinde ab antica tangi vetat Poeta. Hæc mens Carminis eſt, quod non intellexit Reiſkius. Eſt autem Λέχος

PARS IV.

tum *lectus*, tum *lecti particeps:* quo ſenſu uſurpat Sophocles Aj. 211.

——— Ἐπεί σε, ΛΕΧΟΣ δουριάλωτον,
Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

Ita diſtinguendus iſte locus, ad quem nugatur Scholiaſtes. Dicitur autem λέχος γαστροβαρὴς ut Λέσβιον μέτρουσα apud Hedylum in Epigrammate: de quo Cl. Pierſon. ad Mœrin. p. 413.* Atque hac occaſione reſtituenda vox Λέχος Epigrammati lepidiſſimo apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 117.

* Hæc ſcripſeram, cum Epigramma, de quo agitur, in Anthologia MS. quam mecum non ita pridem communicavit vir doctiſſimus et amiciſſimus SAMUEL MUSGRAVE M. D. hoc lemma præferre vidi: Πῶς δεῖ μετὰ γυναικὸς ἐγκύμονος καθεύδειν. Quæ ſententiam noſtram egregie confirmant. Addo præterea, in verſu penultimo exhibere MS.

Ἀλλὰ περὶν στρέψας ———

Sed vera lectio eſt,

Ἀλλὰ ΠΕΡΙΣΤΡΕΨΑΣ ———

De qua emendatione non eſt quod dubitet lector eruditus. Ariſtoph. Theſmoph. v. 1130.

Ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο ΠΕΡΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΝ
Οὐκ ἐπτόησας ———

Apuleius in Metamorph. lib. ix. p. 220. Edit. Elmenhorſtii: " At vero adulter, belliſſimus ille puſio, inclinatam dolio pro-" nam uxorem fabri ſuperincurvatus ſecure dedolabat."

AIΛIOΥ

ΑΙΛΙΟΥ ΓΑΛΛΟΥ.

Ἡ τρισὶ λειτουργοῦσα πρὸς ἓν ΛΕΧΟΣ ἀνδράσι, Λύδη,
Τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δ' ἀπὸ τῶν ὄπιθεν,
Εἰσδέχομαι φιλόπαιδα, γυναικομανῆ, φιλυβριστήν.
Εἰ σπεύδεις, ἐλθὼν σὺν δυσὶ, μὴ κατέχου.

Carmen elegans, ſed minus intellectum. Nam quæ ſcripſit Reiſkius, nugabundus ſcripſit. Eſt autem Ælii, ut videtur, Galli in Lyden quandam τρίπορνον, quæ tres viros πρὸς ἓν λέχος admittebat. Liber MS. πρὸς ἓν τάχος. Quod Cl. Reiſkio fraudi fuit. Nos recte emendavimus, et alterum diſtichon diſtinctione ſublevavimus. Feſtivum autem illud, ἐλθὼν σὺν δυσὶ μὴ κατέχου. *Come three and welcome.* Sed hæc pluribus explicare noſtrum non eſt.*

ΔΙΑΛΗΨΙΣ ——— Οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐκ ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ἀλλ' ἐκ τῶν συμβαινόντων ἀγαθοὶ ποιεῖσθαι τὰς διαλήψεις. Τὰς τοῦ νοὸς ὁρμάς.] "Hæc poſtrema verba ſunt ſcholium "et interpretatio vocis Διάληψις, ſed alieno "loco poſita, quoniam ſeriem orationis inter-

* Vide omnino Cl. Taylor. ad Demoſth. Neæram, p. 615. et J. Scaliger. Diverſ. Poetar. in Priapum Luſus, p. 209. Athenæus lib. xiii. 6. p. 587. Ἦν δὲ Κορώνη τῆς Ναννίου θυγάτηρ τὸ τῆς τήθης ἀναφέρουσα ἐκ ΤΡΙΠΟΡΝΕΙΑΣ ὄνομα. Quem locum non intellexerunt Interpretes. Confer nos ſupra v. Τίτθη, p. 252.

"rumpunt." *Kuſter.* Sic ſolent Grammatici. Suidas noſter: Δερκευνέος. Τοῦ λαγωοῦ. Ἐπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενος βλέπειν. Νίκανδρος εἰς τὸ ἀντιφάρμακον· Εὖτ' ἂν ὑπὲρ φάρυγγος χεύῃ πάντα δ' ἀεργὰ ἄπεπτα δόρπα. Ubi illud ἄπεπτα eſt non niſi interpretatio vocis præcedentis. Locus Nicandri exſtat Alexiph. 66.

Εὖτ' ἂν ὑπ' ἐκ φάρυγγος χεύῃ παναεργέα δόρπον
Πολλάκι δὴ σκίνακος δερκευνέος ———

Schol. Παναεργέα. Ἄργον. Ἀδιάπεπτον. Atque hinc detegendum vitium in Archeſtrato apud Athenæum lib. iv. p. 163.

Ἀλλ' οὐ πολλοὶ ἴσασι βροτῶν τόδε θεῖον ἔδεσμα,
Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσ', ὅσοι κούφην τελεβώδη
Ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν ———

Illud τελεβώδη vox nihili eſt. Corrigebat Cl. Bentleius ad Epiſtolas Phalaridis p. 86. Ὅσοι κοῦφ' ἀττελεβώδη, vel κεπφαττελεβώδη. Neutrum rectum. Expellenda omnino vox κούφην, quæ nihil aliud eſt quam interpretatio τοῦ ἀττελεβώδη. Et locus ita legendus eſt:

Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσιν ὅσοι τὴν ἀττελεβώδη
Ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν ——

Ἀττέλεβος eſt *animalculum alatum*. Quod alio nomine ψυχὴν vocant Græci. Heſych. Ψυχὴ, πνεῦμα, καὶ ΖΩΥΦΙΟΝ ΠΤΗΝΟΝ.* Hinc argute

* *Animalculum alatum. All ſoul and no body.* Vide Cl. Salmaſium ad Spartiani Adrianum, et doctiſſimum Pierſonum ad

Mœrin

Archeſtratus, ψυχὴν ἀτλελεϐώδη. Atque hoc verum.* Quin et hac medicina ſublevandus Callimachus apud Etymologum, cujus verba ſunt: Ἐμπελάτειρα, ἡ ἑταίρα, ἀπὸ τοῦ ἐμπελάζειν πᾶσι· Καλλίμαχος· Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελά- PARS IV.

Mœrin p. 397. Atque hinc intelligendus Meleager in Epigrammate apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 123.

Τὴν πυρὶ νηχομένην ΨΥΧΗΝ ἂν πολλάκι καίῃς,
Φεύξετ', Ἔρως. Κ' αὐτὴ, σχέτλι', ἔχει πτέρυγας.

Ludit Poeta in voce ψυχή, quæ tum *animam*, tum *animalculum*, quod lucernas circumvolitat, ſignificat. Quod πυρὶ νήχεσθαι, *in igne natare*, vocat Meleager.

* Hujuſmodi malo adfectus eſt Hipponax apud Athenæum, lib. xv. 12. p. 690.

Βακκάρει δὲ τὰς ῥῖνας ἤλειφον ἰσθ' οἵηπερ κρόκος.

Ubi ἰσθ' οἵηπερ κρόκος ſunt non niſi interpretatio τοῦ, Βακκάρις. Simile gloſſema detexit Caſaubon. ad Athenæum lib. x. iv. p. 418. Ἀριστοφάνης·

Καὶ τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ Καπανικώτερα.
Οἷον τὰ ἁμαξιαῖα.

Non ſunt Comici, ſed Athenæi illa, Οἷον τὰ ἁμαξιαῖα, quæ diſtincta ſunt perperam. Familiare Grammaticis verbum, οἷον. Eodem infortunio laborat Pherecrates apud Polluc. lib. vii. § 73. Φερεκράτης δέ φησιν ἐν Μυρμηκανθρώποις·

Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέροντ' ἴσον ποιεῖ.
Ἀφ' οὗ τὸ λῖνον ἦν ———

Ubi verba Ἀφ' οὗ τ. λ. η. ſunt verba Pollucis. Item Scholiaſtes ad Theocrit. Idyll. ii. 12. Τὶ δαί; κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Ita legendum. Illud λευκὸν eſt nihil aliud quam explicatio τοῦ, λεπρόν. Theocrit. Idyll. i. 40. Λεπράς.] Schol. Τραχεῖα, ἢ λευκή. Vide et Floril. Stobæi, p. 549. Edit. Grotii. Antig. Caryſt. cap. 129. Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσϐιος, Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλους τῆς ἐπιθυμίας ἐπωνυμίας τετυχηκέναι. Dele ἐπιθυμίας, et lege τῆς ἐπωνυμίας τ. Altera alterius emendatio. Vide cap. 131.

τειρα

PARS IV. τειρα τίκεν γυνή. Hunc locum Callimachi minus perſpectum habuerunt Interpretes. Scribendum omnino:

Τὰς αὐτῷ σκοτίας ἐμπελάτειρα τέκεν.

Quos illi nothos mulier ſerva peperit.

Vox Γυνὴ eſt non niſi interpretatio ab Etymologo adjecta. Ἐμπελάτειρα eſt *mulier ſerva*, ſive *ſerva concubina*. Heſych. Πελάται, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν δουλεύοντες, λάτρεις, μίσθαρνοι, ἀπὸ τοῦ, ΠΕΛΑΣ. Hinc Πελάτηρ, Πελάτειρα, Ἐμπελάτειρα.* Huc referendus Heſychius: Πλάτωρ, δοῦλος. Idem: Πλάτις, Η ΓΥΝΗ. Ariſtoph. Acharn. 132.

Καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ ΤΗι ΠΛΑΤΙΔΙ.

Ubi Schol. Τῇ πλάτιδι. Τῇ γυναικί. Παρὰ τὸ ΠΕΛΑΖΕΙΝ τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Eadem, ut vides, utriuſque vocis origo. Cæterum de his interpretamentis confer noſtrum Suidam v. Ἀτέκμαρτον, Ἐξ ὁμολόγου, Ἐπιτιμῶσα, Μυριέλικτος, Προσκείμενοι. Sed hæc ſunt infinita. Atque ad hanc normam caſtigandus Suidas v. Παρέστασις. Παράστασις. Τοὔνομα πολὺ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Ἔστι δὲ δραχμὴ καταβαλλομένη

* Plutarch. in M. Cato. p. 360. Ὡς οὖν ὁ Σαλώνιος ἐκέλευε ταῦτα φροντίζειν, καὶ διδόναι τὴν κόρην ᾧ προαιρεῖται, ΠΕΛΑΤΙΝ οὖσαν αὐτοῦ καὶ δεομένην τῆς ἐκείνου κηδεμονίας, οὐδεμίαν ὁ Κάτων ἀναβολὴν ποιησάμενος, αὐτὸς ἔφη τὴν παρθένον αἰτεῖν ἑαυτῷ.

ὑπὸ

ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας, Μένανδρος Μισογύνῃ· Ἕλκει δὲ γραμματίδιον ἐκεῖσε δίθυρον, καὶ παράστασις. Μία δραχμή. Quæ ita proculdubio ſcribenda et diſponenda ſunt: PARS IV.

——— Ἕλκει δὲ γραμματίδιον
Ἐκεῖ σε δίθυρον καὶ παράστασις ———

Μία δραχμή. Quæ verba non niſi interpretamentum ſunt τοῦ, Παράστασις. Demetrius Phalereus apud Harpocrationem: Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας, τοὺς διαιτητὰς φησὶ λαμβάνειν τὰς δραχμὰς, ΜΙΑΝ μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ἐκάλουν, ἑτέραν δὲ καθ' ὑπωμοσίαν ἑκάστην.* Atque hac arte corrigendus Heſychi-

* Hinc etiam caſtigandus noſter Lexicographus v. Ἀποφέρειν. Ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης· Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν τὰ δεδανεισμένα. Verba Suidæ ſunt τὰ δεδανεισμένα. Ita enim Ariſtoph. in Eccleſ. v. 449.

Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν.

IDEM v. Πολυκράτης. Ὁ τῆς Κύπρου ἄρχων ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ παιδὸς ὑπάρχων, πίστιν εἶχε, καὶ βίον ἐνάρετον. Μετὰ δὲ ταῦτα προβαινούσης ἤδη τῆς ἡλικίας, ὁλοσχερῶς εἰς ἀσέλγειαν ἐξώκειλε, καὶ βίον ἀπρεπῆ. Decerptum eſt hoc fragmentum ex Polybio lib. xvii. 36. ſub finem, ubi legitur καὶ βίον ἀσυρῆ. Eadem voce utitur Polybius lib. iv. p. 380. Ἄνθρωπος ἀσυρής. Legendum igitur apud Suidam, καὶ βίον ἀσυρῆ. ἀπρεπῆ. IDEM v. Χαλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασι. Διαπορουμένῳ γοῦν τῷ Πρόκλῳ περὶ τῶν Ἰσιδώρου μιμήσεων τῶν ὀρνίων καὶ τῶν φωνῶν τῶν ἀπηχημάτων ἰνίας ἐν τοῖς Χαλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασιν, αὐτὸς ὑπεδείκνυε τὴν ὁδὸν τῆς μιμήσεως, ἄλλων τε, καὶ στρουθῶν τῶν μικρῶν τούτων, καὶ κατοικιδίων τῆς πτήσεως· οἷα ψοφοῦσιν ταῖς πτέρυξιν ἐγειρόμενα πρὸς τὸ πέτεσθαι. Hoc fragmentum, quod ex Damaſcio deſcriptum, non intelligit Kuſterus. Sed ἐν τοῖς eſt non niſi

correctio

PARS IV.

us locis compluribus, inſignibus quidem illis, ſed qui in hac luce literarum, quod mireris, ſpiſſis tenebris obducti ſunt. Heſych. Ἀγηνορία. Ἀνδρεία ϗ ἠνορέα, παρὰ τὸν ἄνδρα. Καταχρηστικῶς δὲ ϗ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσσεται. Ἡ ἰσχὺς, ὡς τό· Ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα ἐντέγεϊ. Ubi notandum illud ἐντέγεϊ. Quod quid ſibi velit neſcit Kuſterus. Neſcierunt omnes. Tu vero mecum ſcribe,

——Ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα.

Ἔκτεινε. Nimirum verbum ἔκτεινε eſt interpretamentum τȣ̃, ἔκτα. Fidem faciet ipſe Heſychius: Ἔκταν, ἔκτειναν. Eſt autem hemiſtichium iſtud ex Homer. Il. M. 46. Quod viris doctis notatum. Confer Heſych. v. Ἕλωρ. Idem: Κακὴ, πελία, ἡ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, κακȣκίας. Quæ ad Euripid. in Medea 1051. referenda ſunt, ſed a Librariis male accepta ſunt. Scribendum, Κάκη, ΚΑΚΗΠΕΛΙΑ ἡ κακία.

——Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης.

Κακȣκίας. Quæ vox poſtrema non niſi interpretatio eſt præcedentis. Dicitur autem Κακη-

correctio τȣ̃, ἐνίας. Quare hæc vox delenda eſt. Confer Petav. ad Julian. Orat. p. 508. Idem v. Ξένος. Καὶ ὁ ξενοδόχος. Ὁ Ἀπόστολος· Ἀσπάζεται ὑμᾶς ξένος ὁ φίλος μȣ̃. Rom. xvi. 23. ubi legitur, Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μȣ̃. Vox φίλος eſt gloſſa. Sic ſolet Suidas. Vide nos ſupra v. Κατεχρῶντο, p. 327. et infra in *Cur. Noviſſ.*

πελία,

πελία, ut Ἀνηπελία, Εὐηπελία, Ὀλιγηπελία, et ſi quæ alia. De quibus Cl. Bentleius ad Callimachi Cererem.* IDEM: Νυμφόβας, Ἀχαιὸς, ὃς ἦν δεινὸς, ἐπιβαίνων ταῖς νύμφαις, καὶ ἐν μύροις. Βαβαὶ βαβαὶ βήσομαι γυναῖκες ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης. Hæc non uno loco depravata ſunt, quæ ita reformanda et digerenda eſſe cenſeo. Νυμφόβας. Ἀχαιός· Ὃς ἦν δεινὸς ΕΠΙΒΑΙΝΕΙΝ ταῖς νύμφαις. Καὶ ἐν Μοίραις· PARS IV.

—— Βαβαὶ, βαβαὶ, βήσομαι
ΓΥΝΑΙΚΑΣ ——

Ἐπὶ τῆς ἀφροδίτης. Ita conſtituendus videtur iſte locus, in quo enucleando fruſtra laboravit magnus Caſaubonus in libello de Satyr. Poeſ. p. 187. Nimirum vocem Νυμφόβας uſurpaverat Achæus de Sileno, ſive Satyrorum aliquo, ad venerem procliviori: quem δεινὸν ἐπιβαίνειν ταῖς νύμφαις ſatis eleganter vocat Heſychius. Huc reſpexit Photius in Lex. MS. Νυμφόβας, ὁ Σειληνὸς τῶν νυμφῶν ἀνήρ. Quæ ſequuntur, βαβαὶ, βαβαὶ, βήσομαι γυναῖκας, ex Achæo ἐν Μοίραις deprompta ſunt, et in ſenſu venereo intelligenda ſunt. Quod ἐπὶ τῆς ἀφροδίτης exponit Heſychius. Quomodo alibi locutus eſt: Παιδι-

* Maximus apud Fabricium Bibl. Græc. vol. viii. p. 426. ubi male Κακὴ πελίη. Legendum:

Μῆνον μὴ γομαχεῖο ΚΑΚΗΠΕΛΙΗ βαρύθοιτο.

κά-

PARS IV.

κά. Τὰ ἐρωτικὰ, καὶ οἱ ἐρώμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς γυναῖκας συνεσίας. Idem: Ῥειτοί. Ἐν τῇ Ἀτlικῇ δύο εἰσὶν οἱ πρὸς τῇ Ἐλευσῖνι ῥειτοί. Ῥωγμοί. Καὶ ὁ μὲν πρὸς τῇ θαλάτlῃ τῆς πρεσβυlέρας θεᾶς νομίζεlαι, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἄςυ τῆς νεωlέρας, ὅθεν τοῖς λὀlροῖς ἁγνίζεσθαι τὰς θιάσους. Ita ſcribendus iſte locus, quem parum perſpectum habuerunt Editores. Vox ῥωγμοὶ eſt interpretatio præcedentis. Confer Etymol. Mag. in v. Idem: Χερσεύει. Σοφοκλῆς Ἴωνι κείμενος μὲν βοςάδας αὐλὰς ἐπὶ χέρσου, ἢ ἀπὸ χειρῶν ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβαlεύει. Quæ ita ſcribenda et digerenda ſunt, nam viri doctiſſimi hic nihil viderunt: Χερσεύει. Σοφοκλῆς Ἴωνι·

——Κεῖνος μὲν
Βοςάδας αὐλὰς ἐπιχερσεύει.

Ἐπιχερσεύων ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. Agnoſcis jam opinor interpretationem manifeſtam verbi Ἐπιχερσεύει, eamque geminam pro more et captu Grammaticorum.* Eſt autem hic locus proculdubio depromptus ex antiquis Scholiis ad Sophoclis Ionem. Sed hæc fuerunt.† Addo

---

* Valcken. Eurip. Diatrib. p. 201.

—— τὸν παῖδα ΧΕΡΣΕΥΕΙ μόρος.

Sed ἀνlὶ τοῦ, Κεῖνος μὲν, legendum fortaſſe,

—— Καὶ μεῖνος μέν.

† Hac occaſione corrigendus eſt inſignis locus Sophoclis, quem Juſtin. Martyr citavit, Cohort. ad Gent. p. 18.

Θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίᾳ πλανώμενοι,
Ἱδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχὴν

Θεῶν

unum locum. Heſychius: Χύτλασον, ὕγρανον, χύτλος δὲ κρατὸς ὁ κοσ' εὔσκιος παρῆν ἐσσαρμένοις εἰκῆ κ̀ ὐκ ἐν τάξει μένυσιν. Quæ plane conclamata ſunt, ſed nullo negotio ſublevanda. Repono, Χύτλασαν, ὕγρανον. — Χύτλος.

> Χύτλος δὲ κρατὸς ΚΟΣΜΟΣ εὔσκιος παρῆν
> Ἐσσαρμένοις ———

Εἰκῆ καὶ ὐκ ἐν τάξει μένυσιν. Habes integrum verſiculum cum capite alterius. Quod vero addit Heſychius, nihil aliud eſt quam explicatio vocis Ἐσσαρμένοις. Idem autem χύτλος et χύτρος. Quam vocem uſurpat Diphilus apud Pollucem, et Leonides in Epigrammate. Χύτρυς autem ſive *ollas* in capite geſtabant mulieres. Hinc κρατὸς κόσμον vocat Poeta. Ariſtophanes in Pluto 1198.

> ———ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ αἷς τὸν θεὸν
> Ἱδρυσόμεσθα, λαβῦσ' ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
> ΦΕΡΕ.

> Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων τὲ κ̀ ξύλων,
> Ἢ χρυσοτεύκτων ἢ ἐλεφαντίνων τύπυς.

Verſus poſtremus corruptus eſt. De cujus lectione diſcrepant viri longe eruditiſſimi. Vide Bentleium ad Millium p. 12. et Jortin, *Remarks on Eccleſ. Hiſt.* vol. i. p. 309. Sed delendus omnino iſte verſiculus, quia nihil aliud eſt quam interpretatio præcedentis, addita ab aliquo Librario. Heſych. Ξόανα. ΑΓΑΛΜΑΤΑ. Εἴδωλα. Ζώδια. Κυρίως δὲ, ΤΑ ΕΚ ΞΥΛΩΝ ΕΞΕΣΜΕΝΑ, Η ΛΙΘΩΝ.

Ad

PARS IV.

Ad quem locum vide Scholiaſtam.*

ΔΙΘΥΡΑΜΒΩΝ νῦν ἔχεις ἐλάττονα. Ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.] "Una ſyllaba addita verſum hunc "complebis: Καὶ διθυράμβων νῦν ἔχεις ἐλάττονα. "Apud enarratorem Comici ad Aves 1392. "legitur: Διθυραμβοποιῶν νῦν ἔχεις ἐλάττονα. Sed "lectioni iſti metrum refragatur. Syllaba "enim prima in Διθυραμβοποιῶν, uti et in Δι-"ράμβων longa eſt." *Kuſter*. Prima τῦ Διθύραμβος, quod virum doctiſſimum fefellit, nunc brevis, nunc longa eſt: id quod ex voce Δίθυρος ſatis liquet. Menander apud Harpocrat. v. Παράστασις.

——Ἕλκει δὲ γραμματίδιον
Ἐκεῖ σε ΔΙΘΥΡΟΝ καὶ παράστασις——

Æſchylus apud Plutarchum, EI apud Delph. p. 389.

Μιξοβόαν δὲ πρέπει
Διθύραμβον ὁμαρτεῖν
Σύγκοινον Διονύσῳ.†

Quare probo lectionem Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Aves,

Διθυραμβοποιῶν νῦν ἔχεις ἐλάττονα·

* Heſychius: Ἀναδρομαί. Αὐξήσεις. Βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἰκέτισιν. Ὑψιπύλη. Vox poſtrema eſt correctio præcedentis. Quare in Euripidis Hypſipyla verbum quærendum. Confer Heſych. v. Κυρέιν, et notas.

† Antholog. lib. i. p. 82.

Διογενῆ, δίγονον, διθυραμβογενῆ, Διόνυσον.

Poetæ

Poetæ dithyrambici, inflati, μετέωροι, et qui verba potius quam ſenſum ſectantur. Hinc Proverbium ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων. *De iis quorum verba videmus, mentem non videmus.* Et hoc verum. IN Dithyrambicis autem celeberrimus fuit Io CHIUS, de quo Schol. ad Ariſtoph. Pac. 835. cujus hæc verba ſunt: ΙΩΝ ὁ Χῖος διθυράμβων, καὶ τραγῳδίας, καὶ μελῶν ποιητής. Ἐποίησεν δὲ ᾠδὴν ἧς ἡ ἀρχή· PARS IV.

Ἀοῖον ἠεροφοίταν
Ἀςέρα μείνωμεν,
Ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

Ita ſcribendus iſte locus, quem fruſtra ſollicitavit Cl. Bentleius. Hinc Ἀοῖος ἀςὴρ vocatus Io. De quo Ariſtoph. in Pac. v. 836.* Scripſit autem Io plurima, de quibus conſulendus vir magnus, et ſupra noſtrum præconium longiſſime poſitus, Ricardus Bentleius, qui de noſtro Ione atque ejus ſcriptis doctiſſime et diligentiſſime diſſeruit in Epiſtola ad Millium. Verſus nonnullos ex Ionis Dithyrambis laudat Athenæus lib. ii. p. 35. ΙΩΝ δὲ ὁ Χιος φησί·

* Notanda ſunt iſta Ἀςέρα μείνωμεν. Athenæus lib. iv. p. 156. Καὶ ὁ Κυνὔλκος· Μᾶλλον ὦφιλον, ἔφη, τὴν Θράκιον ταύτην παίξας παιδιὰν διεφθάρην, ἢ τῇδε παρ' ὑμᾶς ὥσπερ νηςείαν ἄγοντας, καὶ ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΝΑΤΕΛΛΟΝ ΑΣΤΡΟΝ, ὅ φασὶ μὴ φανέντος, οἱ τὴν χρηςὴν ταύτην φιλοσοφίαν εὑρόντες, νόμιμον εἶναι μηδενὸς γεύεσθαι. Ad quem locum vide magnum Caſaubonum.

PARS IV.

'Αδαμνὸν παῖδα ταυρωπὸν, νέον ἐ νέον,
Ἥδιςον πρόπολον βαρυγδέπων ἐρώτων,
Οἶνον ἀερσίνοον, ἀνθρώπων πρύτανιν.

Ubi ſermo eſt de Baccho, vini veneriſque ſubminiſtratore, quem νέον ἐ νέον vocat Io. Sic ſolent Dithyrambici.* Laudatur Io in *Tragœdia* a Longino, ſed ita laudatur, ut homo venæ pauperioris, et ingenio mediocri: quippe qui nec magnum quidquam nec humile ſpirabat, ſed tanquam ille Mercurius Virgilianus,

——— *terras inter cælumque volabat.*

Longinus Περὶ Ὕψες, §. 33. Τί δέ; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν Τραγῳδίᾳ ΙΩΝ ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντη κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγεσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ᾽ ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτεσιν ἀτυχέςατα. Inter Ionis Tragœdias numeratur ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. Athenæus lib. xi. p. 568. Δακτυλωτόν. Ἔκπωμα ἕτως καλέμενον παρὰ ΙΩΝΙ ΕΝ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΙ·

Οἴσει δὲ δῶρον ἄξιον δραμήματος,
Ἔκπωμα δακτυλωτὸν, ἄχραντον πυρὶ,
Πελίε μέγ᾽ ἆθλον, Κάςορος δ᾽ ἔργον ποδῶν.

* Ionis in Dithyrambis mentionem facit Schol. ad Apollon. Rhod. lib. i. v. 1165. Καὶ Ἴων φησὶν ἐν Διθυράμβῳ, ἐκ μὲν τῦ πελάγυς αὐτὸν (Αἰγαίωνα) παρακληθέντα ὑπὸ Θέτιδος ἀναχθῆναι, φυλάξοντα τὸν Δία, θαλάσσης δὲ παῖδα.

Quem

Quem locum, ut Interpretem taceam, perperam accepit magnus Caſaubonus. Aliud eſt *δῶρον φέρειν*, aliud *δῶρον φέρεσθαι*. Quin et Attici *Οἴσει* pro *Οἴσῃ*. Theocritus Idyll. i. 3.

——*μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον* ΑΠΟΙΣΗι.

Quare dicit Io, *præmium autem dignum reportabis*. Quod verum.* Quod vero ſequitur *Ἔκπωμα δακτυλωτὸν*, crux Grammaticorum eſt: de quo Athenæus infra. Enimvero quod probat hic, negat ille. Sed falluntur omnes. *Ἔκπωμα δακτυλωτὸν* eſt *poculum*, quod non torno, ſed

---

* Homer. Iliad. Ψ. v. 441.

Ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὣς ἄτερ ὅρκου ΟΙΣΗ *ἄεθλον.*

Item v. 663.

Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας ΟΙΣΕΤΑΙ *ἀμφικύπελλον.*

Theophyl. Simocatt. iv. 13. p. 109. *Νῦν ἀρύσῃ διὰ μικρᾶς συμμαχίας τὴν εἰρήνην ἀθάνατον, καὶ ἃ τοῖς μυρίοις ἀγῶσι τῷ τε τῶν φροντίδων ἀπείρῳ, καὶ τῷ ἐκχύτῳ τῆς τῶν χρημάτων καταβολῆς Ῥωμαίοις μήπω κατείργασται, νῦν διὰ ψυχῆς ἀρετὴν, ὑπὸ μὲν τοῦ καιροῦ ζητουμένην, οἰκονομουμένην δὲ βασιλικῶς ἀπραγματεύτως* ΑΠΟΙΣΗ, *καὶ καρπώσῃ τὴν ἄλυπην ἠρεμίαν, πόνων ἐκτός.* Confer et eundem ſupra p. 54. et Æſchinem contra Timarch. p. 45. Hinc explicandus Suidas v. *Ἄμαχον. Αἰλιανός· Ἰχθύων δὲ ἀπηνέγκατο πλῆθος ἄμαχον.* Quem locum non intellexerunt Interpretes. Reſpexit forſan Ælianus ad Epigramma in Anthol. Ceph. N°. 578.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἐξ ἁλὸς ἡμίβρωτον ἀπηνέγκαντο σαγηνεῖς
Ἄνδρα, πολύκλαυτον ναυτιλίης σκύβαλον.
Κέρδεα δ' οὐκ ἐδίωξαν, ἃ μὴ θέμις, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς
Ἰχθύσι τῇ δ' ὀλίγῃ θῆκαν ὑπὸ ψαμάθῳ.
Ὦ χθὼν, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὅλον· ἀντί γε λοιπῆς
Σαρκὸς τοὺς σαρκῶν γευσαμένους ἐπέχεις.

PARS IV. manu ſive *digito* affabre factum eſt. Athenæus lib. xi. p. 480. Διάφοροι δὲ κύλικες γίνονται καὶ ἐν τῇ τοῦ συστίτου ἡμῶν Ἀθηναίου πατρίδι Ναυκράτει· εἰσὶ γὰρ φιαλώδεις μὲν οὐ κατὰ τόρνον, ἀλλ' ὥσπερ ΔΑΚΤΥΛΩι πεποιημέναι, καὶ ἔχουσιν ὦτα τέσσαρα, καὶ πυθμένα εἰς πλάτος ἐκτεταμένον. Qui locus eximius eſt. ΑΡΓΕΙΟΙ. Quam fabulam laudat, et ſolus quidem, quod ſciam, laudat Heſychius: Σάρον. ΙΩΝ ΑΡΓΕΙΟΙΣ· Ὡς παλαιὸν ἀκίοσαρον. Θέλει δὲ λέγειν ὅτι ἄχρηστοι εἰσὶ διὰ τὸ γῆρας. Quæ depravatiſſima ſunt, et Bentleii acumen eluſerunt. Repono, Ἴων Ἀργείοις·

——Ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον.*

Agnoſcis jam trimetri fragmentum. Nimirum Io ſenes quoſdam, tanquam ſcopas eſſe dicit, uſu et vetuſtate detritas. Hæc mens Poetæ.† Callimachus in Delo, 225.

Ἀστερίη πόντοιο ΚΑΚΟΝ ΣΑΡΟΝ ——

Ὄφελμα vocat Hipponax apud Schol. Lycoph. 1165.

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τρισῖσι μάρτυσι,
Ὅπου τὸν ἕρπιν ὁ ΣΚΟΤΙΟΣ καπηλεύει,

* Plutarch. in Dio. p. 211. Εἶδε γυναῖκα μεγάλην, στολῇ μὲν καὶ προσώπῳ μηδὲν ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττουσαν, ΣΑΙΡΟΥΣΑΝ δὲ καλύντρῳ τινὶ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ.

† Plutarch. apud Stobæum p. 875. Γέρων ἀνόητος, ὥσπερ τρίβων παλαιὸς, εἰς οὐδὲν ἐστιν εὔθετος.

Ἀνθρώπου

Ἄνθρωπον εὗρεν ΤΗΝ ΣΤΕΓΗΝ ΟΦΕΛΛΟΝΤΑ, PARS IV.
Οὐ γὰρ παρῆν ΟΦΕΛΜΑ, πυθμένι ϛοιϐῆς.

Ita legendus et diſtinguendus iſte locus, quem non intellexerunt Editores. ΟΜΦΑΛΗ. Fabula ſatyrica. Photius in Lexico inedito: Εὔκηλον, εὔκαυϛον, εὔοχιϛον. ΙΩΝ ΕΝ ΟΜΦΑΛΗι·

Ἐξανθρακώσας πυθμέν᾽ εὔκηλον δρυός.

Quæ, tacito Ionis nomine, leguntur etiam apud Etymologum v. Εὔκηλον. Huc reſpexit Heſychius: Εὔκληρον δρυός. Εὔοχιϛον, εὔξυλον, εὔκαυϛον. Lege, Εὔκηλον δρυός.* Etymologus: Πῖθι Πακτωλοῦ ῥοάς, ἀντὶ τοῦ, πίε. ΙΩΝ ΕΝ ΟΜΦΑΛΗι. Scribe,

—— Πῖθι Πακτωλοῦ ῥοάς.

Eſt poſterior pars trimetri. Πακτωλοῦ ῥοάς. *Aurum potabile.* Quod de homine φιλαργύρῳ ſive φιλοχρύσῳ intelligendum. Hinc Eupolis de Piſandro apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 1555.

Πείσανδρος ἐς Πακτωλὸν ἐϛρατεύετο.

De quo nos ad Suidam v. Πείσανδρος. Hesychius: Ἐῤῥωπίζομεν. ΙΩΝ ΟΜΦΑΛΗι. Τινὲς ῥωπίζειν ἀπέδοσαν τὸ ἀτεχνιτεύεσθαι καὶ ἀμαθητεύεσθαι. Κακῶς. Ἔϛι γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς καὶ ποικίλος φόρτος

* Plutarch. in Marcello, p. 250. Δρυὸς γὰρ εὐκεάνου πρέμνον ὄρειον καὶ μέγα τιμῶν. Hic legendum, Δρυὸς γὰρ ΕΥΚΕΑΤΟΥ, ſive cum Stephano, Δρυὸς γὰρ ΕΥΚΗΛΟΥ. Ad Ionem noſtrum reſpexit Plutarchus.

PARS IV. ϗ ΑΒΕΒΑΙΟΣ. Ita proculdubio ſcribendus iſte locus, qui viros eruditiſſimos admodum exercitos habuit. Diogen. Proverb. v. 97. Κεραμέως πλȣ̃τος. Ἐπὶ τῶν σαθρῶν ϗ ΑΒΕΒΑΙΩΝ ϗ εὐθραύστων. Plutarch. de Solert. Animal. p. 969. Τεκμαιρομένη μὴ γεγονέναι διὰ βάθȣς τὴν πῆξιν, ἀλλὰ ΛΕΠΤΗΝ ΚΑΙ ΑΒΕΒΑΙΟΝ.* Atque hinc emendandus Plutarchus in Amator. p. 752. loco plane conclamato, et qui omnes Interpretes eluſit: Ὅθεν οἱ νȣ̃ν ἔχοντες αὐτοὶ προϊέντες καὶ περικόπτȣσιν, ὥσπερ ὠκύπτερα, τῶν γυναικῶν τὰ περιττὰ χρήματα, τρυφὰς ἐμποιȣ̃ντα ϗ χαυνότητας ἐκβεβαίȣς ϗ κιλίȣς, ὑφ' ὧν ἐπαιρόμεναι πολλάκις ἀποπέτονται. Ubi notandum illud κιλίȣς. Quæ vox nulla eſt. Reſcribendum omnino, χαυνότητας ΑΒΕΒΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΟΥΣ. *Voluptates multifarias et nullius pretii.* Qua emendatione nihil verius. Athenæus lib. xi. p. 501. ΙΩΝ ἐν Ὀμφάλῃ·

——— Ἴτ' ἐκφορεῖτε, παρθένοι,
Κύπελλα ϗ μεσομφάλȣς ———

Quo reſpexit Heſychius: Μεσομφάλȣς, φιάλας. Ἴων Ὀμφάλῃ.† Athenæus lib. x. p. 411. ΙΩΝ

* Heſych. Καιριὰ μέρη. Τὰ λεπτὰ, ΑΒΕΒΑΙΑ. Ita legendum cum Cl. Abreſch. Vide notas ad locum.

† Athenæus Lib. xv. 12. p. 690. ΙΩΝ ΟΜΦΑΛΗ,

——— Βάκκαρις δὲ ϗ μύρα
Καὶ Σαρδιανὸν κόσμον εἰδέναι χροὸς
Ἄμεινον, ἢ τὸν Πέλοπος ἐν νήσῳ τρόπον.

δὲ ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας τὴν Ἡρακλέους ἀδηφαγίαν ἐπιφέρει. PARS IV.

——Ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας
Καλέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας.

Hæc viris doctiſſimis minus arridebant. Caſaubonus, ὑπὸ τῆς εὐφαγίας. Cl. Bentleius, τῆς βουλιμίας. Uterque fallitur. Εὐφημία eſt *favor, plauſus Omphalæ.* Nimirum Hercules, ut applauderetur, et ab Omphala gratiam iniret, patrimonium ſuum abligurivit. Quod et alii complures fecerunt. Hic ſenſus loci eſt. Scriptor ἀνώνυμος apud Suidam v. Σύρφαξ. Ἐξῆρε δὲ αὐτὸν πλείω πρὸς τοιαύτην μαίνεσθαι δόξαν, τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ΕΝ ΕΥΦΗΜΙΑΙΣ ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον. *Hanc autem ambitionem ejus et inſanum gloriæ ſtudium acclamationes infimæ plebis, Pyrrhum eum vocantis, incendebant.* Elegans autem illud de homine nepote, καλαπίνειν τοὺς ἄνθρακας. Euphro Comicus apud Athenæum lib. ix. p. 377.

————Εἴ σε λήψομαι

In primo verſiculo legendum BAKKAPIN δὲ καὶ μύρα. Recte autem τρόπον. *Manner of life.* Quam vocem fruſtra ſollicitarunt Canterus et Caſaubonus. Lucian. vol. i. p. 51. Edit. Hemſterhuſ. Καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ᾽ ἄντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ᾽ ὅν τινα ΤΡΟΠΟΝ βούλοιτο, βιοῦν.

Νῦν

PARS IV.

Νῦν μὴ καῖεθιόντα ϗ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΑΚΑΣ,
Ἀπόλωλας*———

ΦΟΙΝΙΞ Η ΚΑΙΝΕΥΣ. Athenæus lib. x. p. 451, ΙΩΝ δὲ ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξὸν ἐν τούτοις·

———Μ' ἱδρὼς δρυὸς
Καὶ θαμνομήκης ῥάβδος, ἤ τ' Αἰγυπτίη
Βόσκει λινοῦλκος χλαῖνα, θήραγρος πέδη.

Ita ſcribendus iſte locus. Λινοῦλκος χλαῖνα eſt *rete loris ſive funiculis aptum. A net.* Ægyptus autem lino abundabat. Hinc Αἰγύπτίη vocatur. Interpretes de *penula linea* acceperunt: in quo falſi et ridiculi ſunt. Θήραγρον πέδην recte exponit Io. ΧΙΤΩΝΑ τριγλοφόρον vocat Satyrius in Epigrammate. *A fiſhing net.* Hinc eleganter Achilles in Amor. ii. 117. Προὐκαλέμην μὲν γὰρ ἐγὼ λέοντα, ὀλίγος δέ με ἤγρευσεν ΑΡΑΧΝΗΣ ΧΙΤΩΝ.† Cæterum hic ſermo eſt de homine, neſcio quo, qui vitam aucupio et venatu ſuſtentabat. ΦΟΙΝΙΞ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Heſychius: Τιμαλφὴς, ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα. ΙΩΝ Φοίνικι δευτέρῳ. Τινὲς μὲν τὴν ἰώνιον.

---

* Vide nos ſupra p. 533.

Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὐκηλον δρυός.

Antigonus Caryſt. Cap. CLI. Περὶ δὲ τὴν τῶν Ἀγρίων Θρακῶν χώραν, φησὶν ποταμὸν προσαγορευόμενον Πόντον, καταφέρειν λίθους ΑΝΘΡΑΚΩΔΕΙΣ.

† Ἀράχνης χιτών. *A Spider's web.* Ἀράχνης πέπλον vocat Philoxenus apud Athenæum lib. xiv. 12. p. 643.

Scribendum,

Scribendum, τινὲς μὲν τὴν ΕΥΩΝΟΝ. Vox Τιμαλφὴς duplici ſenſu gaudet. Hinc nunc ἔντιμος *carus*, nunc εὔωνος *vilis* eſt. Hæc mens Lexicographi. ΕΛΕΓΕΙΑ. Schol. ad Ariſtoph. Pac. 835. Ἔγραψε καὶ Σκόλια, καὶ ΕΛΕΓΕΙΑ, καὶ καταλογάδην τὸν Πρεσβευτικὸν λεγόμενον. Athenæus lib. xi. p. 496. Προχύτης, εἶδος ἐκπώματος, ὡς Σιμάριστος ἐν τετάρτῳ Συνωνύμων. ΙΩΝ δὲ ὁ Χῖος ἐν Ἐλεγείοις,

Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις ——

Quæ integriora leguntur ſupra p. 463. Καὶ ΙΩΝ δὲ ὁ Χῖος φησί·

Χαιρέτω ἡμέτερος βάσιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε,
Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. Ὁ δὲ χρυσὸς
Οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.
Σπένδοντες δ' ἁγνῶς Ἡρακλεῖ τ' Ἀλκμήνῃ τε,
Προκλέϊ, Περσείδαις τ', ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι,
Πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή·
Ὀρχείσθω τις· ἑκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης
Ὅν τινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος,
Κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται.

Verſus elegantiſſimi, ſed Hexameter ſecundus vitii manifeſtus eſt. Emendabat Cl. Bentleius,

——ὁ δ' ΕΚΑΣΤΟΣ
Οἶνον ἔχων χειροῖν ΙΖΕΤΩ εἰς ἔδαφος.

Quod

PARS IV. Quod ingenioſum quidem eſt et Bentleium ſapit. Sed res minori molimine reſtituenda eſt. Reſcribo certiſſima, opinor, emendatione,

——— ὁ δὲ ΧΡΥΣΗΣ
Οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.*

Χρύσης ſive Chryses eſt nomen ſacerdotis: quod ex Homero ſatis notum.† Lucian. de Sacrificiis: Ταῦτα δὲ οἶμαι καὶ ΧΡΥΣΗΣ ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός. Nimirum hic ſacra res agitur. Haud aliter Eubulus in Ulyſſe apud Athenæum lib. xi. p. 478.

——— ὁ δὲ ΙΕΡΕΥΣ Εὐήγορος
Ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἑστὼς, τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων,
ΟΙΝΟΝ ΕΞΕΣΠΕΝΔΕ κοτύλῳ ———

Ita ſcribendi ſunt iſti Trochaici. Notandum vero illud, ἱερεὺς καλὴν σκευὴν ἔχων.‡ Virgilius,

——— *et longa veſte ſacerdos.*

---

* Athenæus lib. xii. 9. p. 537. Ἔῤῥανε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπουδαίῳ, καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον. Noſtram emendationem recepit Cl. Brunckius, quem vide Analect. vol. i. p. 161.

† Confer Apollon. in Lexico in Bibl. Coiſlin. p. 460. v. Ἱερεύς.

‡ Andocides in Orat. i p. 229. Καὶ ἡ βουλὴ ἐπειδὴ ἦν πλήρης, ἀναστὰς Καλλίας ὁ Ἱππονίκου ΤΗΝ ΣΚΕΥΗΝ ΕΧΩΝ, λέγει ὅτι ἱκετηρία κεῖται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Idem

Idem autem *νίζειν εἰς ἔδαφος* et *νίζειν ἔδαφος*.* Huc manifeſto reſpexit Horatius, perpetuus Græcarum elegantiarum ſectator: PARS IV.

——— MERO

TINGET PAVIMENTUM *ſuperbis*
Pontificum potiore cœnis.

Ita legendus eſt iſte locus. ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ.† Ionis ἐν Ἐπιδημίαις meminit Athenæus lib. iii. p. 93. et lib. xiii. p. 603. ubi exſtat luculentiſſimum ἀποσπασμάτιον, quod, quia feſtivum admodum et venuſtum eſt, et viris doctiſſimis minus perſpectum, hic ὁλόκληρον ſubjiciam: ΙΩΝ ὖν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις ΕΠΙΔΗΜΙΑΙΣ γράφει οὕτως· Σοφοκλεῖ τῷ ποιητῇ ἐν Χίῳ συνήντησα, ὅτε ἔπλει ἐς Λέσβον στρατηγὸς, ἀνδρὶ παιδιώδει παρ' οἶνον καὶ δεξιῷ. Ἑρμησίλεω δὲ ξένου οἱ ἐόντος καὶ προξένου Ἀθηναίων ἑστιῶντος αὐτὸν, ἐπεὶ παρὰ τὸ πῦρ ἑστὼς ὁ τὸν οἶνον ἐγχέων, παῖς ἐὼν δῆλος ἦν, εἶπέ τε, Βούλει με ἡδέως πίνειν; φάντος δ' αὐτοῦ· Βραδέως τοίνυν καὶ πρόσφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα. Ἔτι πολὺ μᾶλλον ἐρυθριάσαντος τοῦ παιδὸς, εἶπε πρὸς

* Euripides in Hippolyto, v. 654.

Ἃ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,
ΕΙΣ ΩΤΑ ΚΛΥΖΩΝ ———

† Huc referendus Plutarchus in Cimon. p. 118. ubi Ionis locus præclarus: Συνδειπνῆσαι δὲ τῷ Κίμωνι φησὶν ὁ ΙΩΝ παντάπασι μειράκιον, ἥκων εἰς Ἀθήνας ἐκ Χίου παρὰ Λαομέδοντι· καὶ τῶν σπονδῶν γενομένων, παρακληθέντος ᾆσαι, καὶ ᾄσαντος οὐκ ἀηδῶς ἐπαινεῖν τοὺς παρόντας ὡς δεξιώτερον Θεμιστοκλέους· ἐκεῖνον γὰρ ᾄδειν μὲν οὐ φάναι μαθεῖν, οὐδὲ κιθαρίζειν· πόλιν δὲ ποιῆσαι μεγάλην καὶ πλουσίαν ἐπίστασθαι.

τὸν

PARS IV.

τὸν συγκατακείμενον, ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν εἴπας·

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς Ἔρωτος.*

Καὶ πρὸς τόδε ἠμείφθη ὁ Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυθραῖος γραμμάτων ἐὼν διδάσκαλος, Σοφὸς μὲν δὴ σύ γε εἶ, ὦ Σοφόκλεις, ἐν ποιήσει, ὅμως μέν τοι γε οὐκ εὖ εἴρηκε Φρύνιχος, πορφυρέας εἴπων τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ· εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψειε τουδὶ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο· οὐκ ἄρα δὴ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν ἄν. Γελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς, Οὐδὲ τόδε σοι ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκέον τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρῆσθαι,

Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος.

Οὐδ' ὁ ποιητὴς, ἔφη, λέγων· Χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα. Χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας, καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. Οὐδὲ ὁ φὰς, Ῥοδοδάκτυλον. Εἰ γάρ τις εἰς ῥόδεον χρῶμα βάψειε τοὺς δακτύλους, πορφυροβαφοῦς χεῖρας καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς ποιήσειε. Γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῇ ἐπιῤῥαπίσει, ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῷ λόγῳ εἴχετο. Εἴρετο γάρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρέοντα, εἰ καθορᾷ τὸ κάρφος. Φάντος δὲ καθ-

* Athenæus lib. xiii. 3. p. 564. Φρυνιχός τι ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου ἔφη,

Λάμπειν ἐπὶ ΠΟΡΦΥΡΑΙΣ ΠΑΡΕΙΗΣΙ φῶς Ἔρωτος.

Quod perinde eſt.

ὁρᾷν

ὁρᾷν· Ἀπὸ τοίνυν φύσησον αὐτὸ, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλός σου. Προσαγάγοντος δ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἦγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ ἀσσοτέρω γένηται. Ὡς δ' ἦν οἱ κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν· ἐπικροτησάντων δὲ πάντων σὺν γέλωτι καὶ βοῇ, ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, Μελετῶ, εἶπε, στρατηγεῖν, ὦ ἄνδρες· ἐπειδήπερ Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίσταμαι. Ἆρ' οὖν οὐ κατ' ὀρθόν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα; Τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγέν τε καὶ ἔπρησσεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσοι. Τὰ μέν τοι πολιτικὰ οὔτε σοφὸς, οὔτε ῥεκτήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἷς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων. Locus elegantiſſimus. Primum notandum illud, Παρὰ τὸ πῦρ ἑστὼς ὁ τὸν οἶνον ἐγχέων, παῖς ἐὼν δῆλος ἦν. *Servus, qui a cyatho erat, ad ignem adſtabat. Hinc puer manifeſtus.* Hæc mens Ionis. Interpres autem nihil videbat. Deinde ſcribe, ut Græca ſibi conſtent, Οὐκ ἄρα δὴ——EIKAZON AN. *Quare haud equidem compararem. Haud adſimilarem.* Quod vero ſequitur, πορφυροβαφοῦς χεῖρας, καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς, fruſtra defendit Cl. Caſaubonus. Scribendum proculdubio, Πορφυροβάφου χεῖρας. *The hands of a purple-dyer, and not of a fine woman.* Gloſſæ: Πορφυροβάφος. *Purpurarius.* Deinde notanda locutio, ἐνωπήθη τῇ ἐπιῤῥαπίσει. Quæ ſingularis elegantia eſt. Nos Angli; *A rap upon the knuckles.*

PARS IV. *knuckles.** De verbo autem Νωπεῖαζ conſulendus Cl. Bentleius in Epiſtola ad Millium. Denique quod legitur, ἔλεγεν καὶ ἔπρησεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσοι, longe ineptiſſimum eſt. Scribendum omnino, ὅτε πίνοι ἢ ΠΑΙΖΟΙ. *Cum biberet, vel hilarior eſſet.* Io in Elegis ſupra:

ΠΙΝΩΜΕΝ, ΠΑΙΖΩΜΕΝ, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή.†

Idem apud Athenæum lib. x. p. 447.

ΠΙΝΕΙΝ ΚΑΙ ΠΑΙΖΕΙΝ, καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

Atque hæc noſter Io de Sophocle, qui εἷς τις τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων ſcilicet. *An honeſt well-meaning man.* Quod quidem animal haud contemnendum eſt. ΧΙΟΥ ΚΤΙΣΙΣ. Io *in Chii primordiis* laudatur Etymologo. Laudatur etiam Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Pac. 835. Huc facit Pauſanias in Achaicis, nec non Athenæus lib. x. p. 426. cujus verba ſunt: Περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως ΙΩΝ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ φησὶν, ὅτι εὑρὼν ὁ μάντις Παλαμήδης ἐμαντεύσατο πλοῦν ἔσεσθαι τοῖς Ἕλλησι πίνουσι τρεῖς πρὸς ἕνα κυάθους. *Hujus vini temperationis meminit Io poeta in libro*

* Vide nos in *Cur. Noviſſ.* v. Ἐπιῤῥαπίζων, ubi de hac voce plenius agitur.

† Notandum et illud, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή. Euripides in Iphig. in Aulid. v. 1470.

——— ἴτω δὲ Δαναΐδαις εὐφημία.

bro de CHIO, *ubi dicit, quod augur Palamedes vaticinatus eſt, feliciter navigaturos ex Græcis illos, qui tres aquæ cyathos cum uno vini bibiſſent.* Hæc proſaica ſunt, ut recte vidit Bentleius, et ridicula. Quin et illud εὑρὼν viro doctiſſimo minus ſatisfecit. "Quorſum pertinet illud "εὑρών? quid reperit? quod pueri clamitant "ſe in faba reperiſſe? ego vero auſim aſſeverare "ſic a doctiſſimo Grammatico fuiſſe ſcriptum: "Ὅτι ὁ οἰωνόμαντις Παλαμήδης ἐμαντεύσατο." Hæc ille. Eſt qui ita interpretetur; *Dicit Io, Palamedem, qua erat ſolertia, comperiſſe et de Græcis vaticinatum fuiſſe.* Hæc mens verborum eſt. Sed hæc jocoſa et συμποτικὰ ſunt. Quare, aut plurimum fallor, aut certam quandam μαντικῆς ſpeciem hic video, qua Palamedes, ut erat homo feſtivus, tunc temporis erat uſus. Equidem reſcribendum cenſeo, ὅτι ὁ ΑΛΕΥΡΟΜΑΝΤΙΣ Παλαμήδης ἐμαντεύσατο. *Quod Palamedes per farinam vaticinatus eſt.** Οἱ Ἀλευρομάντεις ſunt *qui per farinam vaticinantur*. Quod genus divinationis vetuſtiſſimum. Heſych. Ἀλευρόμαντις, ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις μαντεύεσθαι. Theodoret. Græc. Affect. Serm. x. Καὶ τὰς μαντικὰς ἐπενόησαν μαγγανείας, ΤΟΥΣ

PARS IV.

---

* Artemidorus lib. ii. 74. p. 156. Τυρομάντεις, γυρομάντεις. Una vox alterius gloſſa eſt. Vide Cl. Reiſk. Animadverſ. p. 691. Legendum, Ἀλευρομάντεις, vel Πυρομάντεις.

ΑΛΕΥΡΟ-

PARS IV. ΑΛΕΥΡΟΜΑΝΤΕΙΣ, ϗ Στερνομάντεις, καὶ Νεκυομάντεις. Clemens Alexandrinus, Cohort. p. 10. Διήγησαι ἡμῖν ϗ τῆς ἄλλης μαντικῆς, μᾶλλον δὲ μανικῆς, τα ἄχρηϛα χρηϛήρια· εἰ δὲ βȣ́λει, ϗ Τερατοσκόπȣς ϗ Οἰωνοσκόπȣς, ϗ τȣ̀ς ὀνείρων ΑΝΙΕΡΩΝ ΚΡΙΤΑΣ ΑΚΡΙΤΟΥΣ σὺν αὐτοῖς. Στῆσον δὲ ὁμȣ̃ παρὰ τὸν Πύθιον ΤΟΥΣ ΑΛΕΥΡΟΜΑΝΤΕΙΣ ἄγων ϗ κριθομάντεις, ϗ τȣ̀ς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένȣς Ἐγγαϛριμύθȣς. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatus admodum eſt. Eleganter Clemens, τȣ̀ς ὀνείρων ἀνιέρων κριτὰς ἀκρίτȣς. *Somniorum, in quibus* ȣ̓δὲν ἱερὸν, *judices non judices.* Sic ſupra μαντικῆς μανικῆς, ἄχρηϛα χρηϛήρια. Sed ad hæc levia non adtenderunt eruditiſſimi Editores. Cæterum, ut noſtrum Ionem, quantum poſſum, demerear, addam locum Heſychii, qui pene me fugit, ubi noſtri Poetæ mentio eſt: Νυμφαῖον ὄχθον. ΙΩΝ ὁ πάρος, ὃν ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρκαδίαν παραμειβόμενος, τὰς λεγομένας Γλυφὰς διέρχεται. Fruſtra corrigunt viri eruditi, Ἴων ὁ Πάριος. Qui nullus fuit. Sed locus qui et paulum luxatus eſt, facile ſanandus eſt. Repono, Νυμφαῖον ὄχθον. Ἴων. Ο ΠΑΓΟΣ ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ, ὃν ὁ Ἀλφειὸς παραμειβόμενος, τὰς λεγομένας Γλυφὰς διέρχεται. *Per* Νυμφαῖον ὄχθον, *mons ſive* πάγος *Arcadiæ intelligendus eſt, quem Alpheus fluvius præterlabitur.** Heſych.

* Huc referendus Philoſtratus in Epiſt. xlii. p. 932. Οὐκ ἐθαύμασας τὸν Ἀλφειόν; ȣ̓κ ἔπιες τȣ̃ Νυμφίȣ;

ſych. Πάγος, ὄχθος. Nihil verius aut lenius.* Agnoſcis autem partem priorem Ionis verſiculi, PARS IV.

Νυμφαῖον ὄχθον ——

Addo alterum locum, ubi Io commemoratur. Heſychius: Πυκνὰ, πτερά. Τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τὴν πνύκα. Ἴων. Quid? an Πυκνὰ ſunt πτερά? Nugæ. Articulus hic cum præcedente connectendus eſt, atque ita ſcribendus: Πυκνὰ, συχνὰ, συνετὰ, παλαιά. ΠΥΚΝΑ ΠΤΕΡΑ. Τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν Πνύκα. ΙΩΝ. Dicit Heſychius, idem eſſe Πύκνα et Πνύκα. Quomodo Io cum aliis erat locutus. Confer Ariſtoph. Eccleſ. 221. 283. Verba autem illa, Πυκνὰ πτερὰ, quod noſtros Editores fugit, deprompta ſunt ex Homer. Il. Λ. 454.

Ἆ δεῖλ', οὐ μέν σοι γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὠμησταί σ' ἐρύσουσι, περὶ ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ
βαλόντες.†

---

* Dionyſ. Halicarnaſſ. Lib. iv. p. 211. Διελὼν δ' οὖν ὁ Τύλλιος εἰς ὁπόσας δή ποτε μοίρας τὴν γῆν, κατὰ τοὺς ὀρεινοὺς, καὶ πολὺ τὸ ἀσφαλὲς τοῖς γεωργοῖς παρέχειν δυνησομένους ΟΧΘΟΥΣ, καταφύγια κατεσκεύασεν, Ἑλληνικοῖς ὀνόμασιν αὐτὰ καλῶν ΠΑΓΟΥΣ.

† Huc reſpexit auctor Epigrammatis in Anthol. Reiſk. p. 156.

—— Περὶ δὲ ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ βαλοῦσα.

Quæ locutio reſtituenda Homero Odyſſ. Β. 151.

Ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην,
Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ,
Ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον.

PARS IV. Atque hinc vox Πυκνόπτερος apud Sophocl. Oedip. Col. 17.

——— ΠΥΚΝΟΠΤΕΡΟΙ δ'
Εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες.

Ita ſcribendus iſte locus. Quin et elegans noſtri Chii fragmentum, ex Tragœdia aliqua depromptum, quod detexiſſe videor, hic tecum, vir eruditiſſime, communicabo. Plutarchus in Coriolano: Οὐ γὰρ ἐκ φιλονεικίας, οὐδὲ πολιτικῆς μάχης, ἢ ἁμίλλης, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλ' ὀργῇ χαριζόμενος, παρ' ἧς οὐδὲν φησὶν ὁ Δίων ἀπολαβεῖν χάριν, πολλὰ τῆς Ἰταλίας μέρη συνετάραξε, καὶ πολλὰς πόλεις οὐδὲν ἀδικούσας τῷ πρὸς τὴν πατρίδα θυμῷ προσανάλωσε. *Neque enim ex contentione, neque ex civili concertatione, ſicut ille, ſed iræ indulgens, a qua nemo unquam, ut inquit Dio, gratiam reportavit, multas Italiæ partes concuſſit, multaſque nihil merentes ob indignationem in patriam adflixit urbes.* Quiſnam fuerit iſte Dio, quem hic laudat Plutarchus, juxta ſcio cum iis qui neſciunt maxi-

Poeta, neſcio quis, in Stratonis Anthologia inedita:

Τὸν καλὸν οὐχ ὁρόω Διονύσιον· ἆρα γ' ἀναρθεὶς,
Ζεῦ πάτερ, Ἀθανάτοις δεύτερος οἰνοχοεῖ;
Αἰετὲ, τὸν χαρίεντα, ποτὶ ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ ΤΙΝΑΞΑΣ,
Πῶς ἔφερες; μή που κνίσματ' ὄνυξιν ἔχει.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Confer Brunck. in Analect. vol. iii. p. 258. et D'Orvill. ad Charit. p. 24.

me.

PARS IV.

me. Scribendum ſine dubio: Ὀργῇ χαριζόμενος, παρ᾽ ἧς ὐδένα φησὶν ὁ ΙΩΝ ἀπολαβεῖν χάριν. Quod et Cl. Bryano ſuboluiſſe video. En locum ipſum Ionis, ad quem reſpexit Plutarchus. Eſt autem inter ἀδεσπότυς apud Stobæum Grotii p. 103.

A. Ἐπίσχες ὀργιζόμενος. B. Ἀλλὰ βύλομαι.
Οὐδεὶς γὰρ ΟΡΓΗ͂Σ ΧΑΡΙΝ ΑΠΕΙΛΗΦΕΝ;
πάτερ.

A. *Iram moderare.* B. *Id quidem volo, pater.*
Nam ira indulgenti nullam referet gratiam.

Quæ Menandro temere adſignavit Cl. Clericus.* Atque hæc hactenus de Ione Chio. Meminiſti autem, vir doctiſſime, unam ex Ionis fabulis ΟΜΦΑΛΗΝ fuiſſe inſcriptam, atque eam quidem ſatyricam. De qua nos ſupra. In qua Hercules cum Omphala ſua, veſte muliebri tectus, res non ſuas minus dextre, ut fieri ſolet, adminiſtrabat, et proinde ſandalio caput commitigatus, riſum jocumque

---

* Ionis fragmentum extat apud Philonem vol. ii. p. 466. Τῦ δὲ περὶ τῦς ὄρνιθας ἐναγωνίυ, μέμνηται ϗ̀ ὁ τραγικὸς ΙΩΝ διὰ τύτων·

Οὐδ᾽ ὅγε σῶμα τυπεὶς, διφυεῖς τὲ
Κόρας, ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,
Ἀλλ᾽ ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται·
Θάνατον δ᾽ ὅγε δυλοσύνας προβέβυλε.

 ſpectatoribus

PARS IV. ſpectatoribus præbebat. Rem elegantiſſime depinxit Lucianus in libello de Conſcrib. Hiſtoria, cujus verba hic adſcribam. Ἑωρακέναι γάρ πȣ σε εἰκὸς γεγραμμένον ΤΟΝ ΕΝ ΛΥΔΙΑι ΗΡΑΚΛΕΑ ΤΗι ΟΜΦΑΛΗι ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΑ, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν τὸν λέοντα αὐτȣ̃ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχȣσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ȣ̃σαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τȣ̃ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνȣσα, καὶ τȣ̃ θεȣ̃ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον. Nihil feſtivius aut γραφικώτερον. Notandum vero illud, τὸν λέοντα αὐτȣ̃ περιβεβλημένην. Λέων eſt *pellis leonina*. Ut βȣ̃ς *tergum bovinum.** Ἐλέφας *dens elephantis*. Ταῦρος *gluten taurinum*, ſive *ex corio taurino confectum*.† Hinc

* Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 3. Συνοικειȣ̃ται γὰρ ἡ μορφὴ τȣ̃ θεȣ̃ τῷ περιέχοντι, καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα, ἡλίȣ καὶ σελήνης, καὶ μηνίσκȣς φασὶν εἶναι, τὸ δὲ ΠΑΡΔΑΛΙΝ εἰλῆφθαι, τῆς γῆς φαντασίας εἵνεκα. Heinſius in Adverſar. lib. ii. 16. p. 341. *Taurus*: Corium ſive tergum taurinum. Papinius Thebaid. vii. 311.

——— Clypei ſeptemplice *tauro*
Læva ter inſuto ſervans ingentia ferro
Pectora: nam tergo nuſquam metus ——

Claudianus Lib. ii. in Eutropium:

Non ſeptem vaſto quatiens umbone *juvencos*.

† Lucretius lib. vi. 1067.

Glutine materies taurino jungitur una,
Ut vitio venæ tabularum ſæpius hiſcant,
Quam laxare queant compages taurea vincla.

ταυροδέτη

ταυροδέτη κυπάρισσος, *lignum cypreſſinum taurino glutine compactum*, Euripidi ἐν Κρησὶ apud Porphyr. de Abſtinent. lib. iv. Locum ipſum, qui magnum Grotium et majorem Bentleium in Epiſtola ad Millium fruſtra exercuit, hic emendatum adponam. PARS IV.

Φοινικογενὲς παῖ τῆς Τυρίας,
Τέκνον Εὐρώπης καὶ τοῦ μεγάλου
Ζηνὸς, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου·
Ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπὼν,
Οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς
Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει,
Καὶ ΤΑΥΡΟΔΕΤΟΣ Δ'
Ἀτρεκεῖς ἁρμὰς κυπάρισσος.*

Ita proculdubio ſcribendus eſt iſte locus. Καὶ ταυρόδετος δέ. *Atque adeo.* Quod Græcæ elegantiæ eſt. Quod vero addunt libri, alii κραθεῖσα, alii κολληθεῖσα, eſt nihil aliud quam interpretamentum τοῦ, Ταυρόδετος. De quo nos ſupra ad v. Διάληψις. Dicitur autem Ταυρόδετος, *taurino glutine compactus*; ut Ἐλεφαντόδετος *dente elephantino vinctus.* Sed hæc non omnibus

* In ultimo verſiculo ἀντὶ τοῦ, ἁρμὰς, legendum potius, ΑΡΜΟΥΣ. Euripides apud Lycurg. Orat.

Ὅς τις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεως οἰκίζει πόλιν,
Ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεὶς,
Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισι οὔ.

 ſapiunt.

PARS IV. ſapiunt. Cæterum, ut ad noſtrum Herculem revertamur, opportune ſane ſuccurrit locus Plutarchi in libello Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, ubi de Heroe iſto κροκωτοφόρῳ agit, quem hic obiter calamo currente vindicabo: nam Interpretes, nihil intelligentes, locum ſuſpectum habuerunt. Verba Plutarchi ſunt: Ἢ καθάπερ ἔνιοι τὸν Ἡρακλέα παίζοντες ὐκ εὖ γράφυσιν, ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον, ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν· ὕτως τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντῆν, καὶ κατακλίναντες, εὐωχήσομεν ἀεὶ καταψαλλόμενον καὶ καταυλύμενον. Hæc ſatis plana et perſpicua ſunt. Sed legebat Interpres, ῥαπίζειν καὶ παραπλέκειν. Quod et probat vir non indoctus Moſes Du Soul ad Lucianum. Sed uterque fallitur.* Neque enim Hercules *verberandum*, ſed *ventilandum* ſe præbuit ancillis. Quod ῥιπίζειν vocant Græci. Alciphron lib. iii. Ep. 2. Καταριπίζειν. Quod perinde eſt. Interpretes autem nihil viderunt. Confer Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 508. ubi de hoc loco agit, ſed ita agit, ut nihil proficiat: quod in viro doctiſſimo dolendum. Illa autem ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν muliebris elegantiæ ſunt. Archias in Epigram. apud Reiſk Anthol. p. 25.

* Moſes Du Soul ad Plutarch. Phocion. p. 191. Edit. Bryan. errorem ſuum caſtigat, et nobiſcum legit ῥιπίζειν.

ΑΡΧΙΟΥ,

PARS IV.

ΑΡΧΙΟΥ.

Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα, ΠΟΛΥΠΛΕΚΤΟΥ δὲ Φιλαινὶς
Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον.
Ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια νόθον κεύθουσαν ἄημα
ΡΙΠΙΔΑ, τὰν μαλερὸν θάλπος ἀμυνομέναν.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi, quorum poſtremum laudat Suidas in v. Μαλερόν.* Recte autem ſcripſimus πολυπλέκτου χαίτης. Antipater in Epigrammate, φιλοπλέκτοιο κόμης. Quod idem eſt. Confer Cl. Kuſter ad Suidam v. Κεκρύφαλον. Atque hæc inſuper dicenda erant ad Ionis Omphalam. Quin et Achæus tragicus in *Omphala Satyrica* laudatur Heſychio et Athenæo; cujus locum, quem viri eruditiſſi-

* Nonnus in Dionyſ. lib. xii. p. 344. Edit. Lubin.

Αἰπλαλέην ἅτε λάτρις ἐθήμονα ΡΙΠΙΔΑ σείει,
Ψυχρὸν ἑῷ βασιλῆι φέρων ποιητὸν ἀήτην.

Antigonus Caryſt. cap. 151. Ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ΡΙΠΙΔΩΝ πνευματιζομένους, σβέννυσθαι· τῷ δὲ ὕδατι ῥαινομένους, βέλτιον καίεσθαι. Clearchus Solenſis apud Athenæum lib. vi. 16. p. 257. Τῇ δεξιᾷ δὲ Φωκαϊκὸν ψῦγμά τι δονῶν, ὡς αἰωρῶν, ἡδὺς ἦν, ἀλλ' οὐκ ἀποσοβῶν. Hunc locum male emendat Caſaubonus. Recte enim, ὡς αἰωρῶν. Idem Ψῦγμα et Ῥιπίς. *A fan.* Ῥιπὴν vocat Strato in Epigram. MS. N°. 150.

Καῦμά μ' ἔχει μέγα δή τι· σὺ δ', ὦ παῖ, παύεο λεπτὸν
Ἠέρι δινεύων ἐγγὺς ἐμεῖο λίνον.
Ἄλλό τι πῦρ ἐμοῦ ἔνδον ἔχω κυάθοισιν ἀναφθὲν,
Καὶ περὶ σῇ ΡΙΠΗ μᾶλλον ἐγειρόμενον.

mi

PARS IV. mi tentarunt, ſed tentarunt fruſtra, hic emendatum ſubjiciam. Eſt autem lib. xi. p. 466. Ἀχαιὸς δὲ ὁ τραγικὸς ΕΝ ΟΜΦΑΛΗι καὶ αὐτὸς περὶ γραμματικοῦ ποτηρίου ποιεῖ τοὺς Σατύρους τάδε λέγοντας·

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι,
Τὸ γράμμα φαίνων Δέλτ', Ἰῶτα, καὶ τρίτον
Ο. Νυ; τό τ' Υ πάρεστι. Κ' οὐκ ἀπουσίαν
Ἐκ τοῦ 'πέκεινα Σὰν τό τ' Ο κηρύσσετον;

Ita ſcribendi ſunt iſti Trimetri. Locus autem ita vertendus: *Jam diu me poculum dei vocat, literas præferens* Δ. I. *et tertiam* O. *deinde ſequuntur* N. *et* Υ. *nonne vero literæ* Σ. *et* O. *indicant aliquid deeſſe?* Hæc mens Achæi eſt, quam parum perſpectam habuerunt viri doctiſſimi. Nimirum ſcyphus iſte vocem ΔΙΟΝΥΣΟ inſcriptam habuit, ubi in poſtrema ſyllaba τὸ Υ ſubintelligitur ſcilicet: quod ἀπουσίαν τοῦ ύ vocat Achæus. Atque hinc ό finalis longa eſt.

—— Σὰν τό τ' ō κηρύσσετον;

Nam ό in hoc loco diphthongus eſt. Sed audiamus Athenæum: Ἐν τούτοις λείπει τὸ ύ στοιχεῖον· ἐπεὶ πάντες οἱ Ἀχαιοὶ τῷ ό ἀπεχρῶντο, οὐ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ὅτι δίφθογγον διασημαίνει, διὰ τοῦ ό μόνον γράφουσι. Κἀν τοῖς προκειμένοις οὖν οἱ Σάτυροι τοῦ Διονύσου τὴν τελευταίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ό μόνου ὡς βραχέως ἐγκεχαραγμένου, ἐδήλωσαν ὅτι συνυπακούεσθαι δεῖ καὶ τὸ ύ, ἵνα ᾖ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

ΝΥΣΟΥ. Cæterum hujus loci Achæi περὶ σκύφου meminit Athenæus lib. xi. p. 498. Καὶ Ἀχαιὸς ἐν Ὀμφάλῃ· PARS IV.

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ ——

Atque hac occaſione elucidandum illuſtre illud eruditæ antiquitatis monumentum Mileſium, quod nobis exhibet Cl. Chiſhullus Antiq. Aſiat. p. 71. ΣΚΥΦΟΣ ἀργυροῦς, τορευτὸς, ζωωτὸς, ἔχων σχοινίδα, εἷς. *Scyphus unus argenteus, cælatus, figuris animalium diſtinctus, junci odorati unguentum habens.* Ita Græca interpretatur vir eruditiſſimus. Sed hominem cum aliis fefellit vox σχοινίδα. Eſt autem σχοινὶς *colum junceum*, ſive argenteum in modum coli juncei formatum. Σχοίνινον ἠθμὸν vocant Græci. Heſych. Σχοίνινος ἠθμός. Δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρείας καθιᾶσιν. Hinc σχοινὶς, ut κιστὶς, κυστὶς, atque alia ejuſdem formæ ſexcenta.* Et notanda vox: nam haud alibi

---

* Vide Kuſter. ad Ariſtoph. Equit. v. 1147. et nos ſupra, P. II. v. Ἰθμαλά. Athenæus lib. vi. 3. Τὰ δὲ κανίσκια ἦν ἅπαντα χρυσᾶ γεγονότα πρὸς τὰ πλεκόμενα τοῖς ΣΧΟΙΝΟΙΣ. Hac occaſione explicandus eſt præclarus locus Archeſtrati, quem intelligere non potuit magnus Caſaubon. Legitur autem apud Athenæum lib. vii. 15. p. 305.

Τούτου δ' οὐ θέμις ἐστὶ φαγεῖν θνητοῖσιν ἅπασιν,
Οὐδ' ἐσιδεῖν ὄσσοισιν, ὅσοι μὴ πλεκτὸν ὕφασμα
ΣΧΟΙΝΟΥ ἐλειοτρόφου κοῖλον χείρεσσιν ἔχοντες
Εἰώθασι δονεῖν ΨΗΦΟΥΣ αἴθωνι λογισμῷ,
Ἄρθρων μηλείων ἐπὶ γῆν δωρήματα βάλλειν.

Quæ

PARS IV. occurrit. Σάκος σπάρτινον vocat Pollux x. 186. Σάκ☉ ῥωπήϊον Hipponax apud Polluc. x. 75:

Στάζουσιν ὥσπερ εἰς ΣΑΚΟΣ ΡΩΠΗΙΟΝ.

Ita ſcribendus eſt iſte locus, qui viros erudi- tiſſimos admodum cruciavit.* Confer Heſych. v. Σάκος αἴγειον.† De Scypho autem cum *colo ſuo ſuperimpoſito* conſulendus Cl. Chiſhull. ad Inſcript. Sigeenſem. Pherecrates apud Athenæum lib. xi. p. 480.

A. Νυνὶ δὲ, ἀπονίζων τὴν κύλικα, δώσω πιεῖν.
B. Ἀλλ' ἔγχεον, ἐπιθεὶς ΤΟΝ ΗΘΜΟΝ——

A. *Nunc vero, calice abluto, dabo quod bibas.*
B. *Quin tu affundito,* COLO SUPERIMPOSITO.

Ita ſcribendus et interpretandus videtur iſte locus, qui vulgo mendoſiſſimus eſt, et Chiſhullum eluſit. Pherecrates infra:

Quæ de *judicibus* intelligenda ſunt. Vide Heſychium ſupra. Ἄρθρων μηλείων δωρήματα ſunt *aleæ* ſive ψῆφοι.

* Σάκος ῥωπήϊον eſt *vas* ſive *textum vimineum*. Hinc nunc de *colo*, nunc de *ſcuto* uſurpatur.

† Hinc obiter corrigendus noſter Heſychius: Θάλλικα. Σάκους εἶδος. Legendum, ΘΑΛΛΙΝΑ. Schol. ad Ariſtoph. Av. v. 799. Οὗτος ΘΑΛΛΙΝΑ ποιῶν ἀγύϊα, ἐπλούτησε, ἱππάρχησε, καὶ ἐφυλάρχησεν.

A.

A. Ἐκ τῦ βαλανέως γὰρ διέφθος ἔρχομαι,
Ξηρὰν ἔχυσα τὴν φάρυγα. B. ΔΩΣΩ
ΠΙΕΙΝ.

Atque hæc ſufficiant ad Achæi Omphalam. Quin et fabulam *Herculem ſatyricum* docuit Sophocles, non ejuſdem quidem argumenti cum Ionis vel Achæi Omphala; ſed ejuſmodi tamen, ut heros iſte ridendus propinaretur, et ludum faceret: quod dramatis ſatyrici caput et cauda eſt. Heſychius: Κύκλυς καὶ τροχὺς, τὰ τείχη. Τροχὸν δὲ, τὸ τεῖχος. Ὡς Σοφοκλῆς ΗΡΑΚΛΕΙ·

——— Κυκλώπειον τροχόν.

Stephanus Byzantinus v. Χώρα —— Σοφοκλῆς Αἰγεῖ ἐκλυομένῳ·

——— Οὐκ ἔγωγε χωρίτην γ᾽ ὁρῶ.

Καὶ ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙ·

Στρέφυσι κρήνης φύλλα καὶ χωρίτην ὄφιν.

Καὶ Αἰσχύλος ἐν Λέονλι Σαλυρικῷ·

Ὁδοιπορῶν δήλημα χωρίτης δράκων.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Κανώβῳ·

Τρέψει δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σε χωρίτης
Πλόος κομίζων δῶρα Νείλυ πλυσίυ.

Hæc omnia corrupta ſunt. Primum legendum ex indole Græcæ linguæ:

—— Οὐκ

PARS IV.

——— Οὐχ ἔγωγε χωρίτην Σ' ὁρῶ;

Nonne te indigenam video? Nonne tu indigena es? *

Deinde ſcribe,

Στρέφυσι κρήνης ΦΥΛΑ, χωρίτην ὄφιν.

Sunt autem κρήνης φῦλα *fontis incolæ.* In quibus ὄφις χωρίτης. *Serpens indigena.* Æſchylus in ſequenti verſiculo:

Ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων.

Viatorum peſtis draco indigena.

Ita ſcribendus et vertendus iſte verſiculus, quem non intellexerunt Interpretes. Denique Apollonii Rhodii choliambi, qui tum metro tum mente deſtituti ſunt, ita reſcribendi ſunt:

ΣΤΕΨΕΙ δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σοι χωρίτης,
Πλοίῳ κομίζων δῶρα πλυσίε Νείλε.

Templum vero tibi coronabit ſuavis conterraneus,
Navigio ferens dona divitis Nili.

Στέψει δὲ νηόν σοι. *Templum tuum coronabit.* Noſti illud Homeri,

* Sophocles in Oenomao apud Polluc. lib. x. § 56.

——— Δία ψήκτρας Σ' ΟΡΩ
Ξανθὴν καθαίροντ' ἵππου αὐχμηρᾶς τριχός.

——— Εἴ

——Εἴ ποθέ τοι χαρίεν τι ΝΗΟΝ ΕΡΕΨΑ. PARS IV.

Huc adprime facit Leonides in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 410.

Εἴαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
ΧΩΡΙΤΗΣ ΣΤΕΦΕΤΩ τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ.

Sed hæc obiter. Pollux. x. 110. Καὶ ἐκκαύματα εἰπόντος Σοφοκλέους ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙ ΣΑΤΥΡΙΚΩι·

——Ξυνέλεγον τὰ ξύλ' εἰς ἐκκαύματα.

Ita legendus iſte locus. Εἰς ἐκκαύματα. *In uſum foci.* Habes jam *Herculem Satyricum.* Sic Κύκλωψ Σατυρικὸς, Λέων Σατυρικὸς, Σίσυφος Σατυρικός. Sed res nondum confecta eſt. Heſychius: Ἀργέμων, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. Οἱ δὲ ὀφθαλμῶν. Σοφοκλῆς ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι ΣΑΤΥΡΙΚΩι. Idem: Ἀλαλίαν, πονηρίαν, ἀταξίαν. Σοφοκλῆς ἐπὶ παιενάροις. Monſtrum lectionis. Scribe, Σοφοκλῆς ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι Σ. Athenæus lib. ix. p. 375. Καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις·

Ὧδ' ἢ φυλάξω χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

Idem mendum. Scribendum, Σοφοκλῆς ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι Σ. *Sophocles in Tænaro, fabula ſatyrica.* Ejus meminit Photius Patriarcha in Lex. inedito: Οὐκ ὤφισεν, οὐ βλάπτει. Σοφοκλῆς ἐν Ἐπιτεράρῳ Σατύροις. Quæ corrupta et mutila ſunt, ſed ad veram hujus fabulæ inſcriptionem

PARS IV. tionem quaſi manu ducunt. Reſcribo fidenter: Οὐ κωφεῖ σε, οὐ βλάπτει σε. Σοφοκλῆς ἐν Ἡρακλεῖ ἐπὶ Ταινάρῳ Σατύροις. *Sophocles in Hercule ad Tænarum, fabula ſatyrica.* Quod omnino verum. Idem ἐν Ἡρακλεῖ σατύροις et ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ. Nimirum Hercules in Tænaro, quod Laconicæ promontorium eſt, ad inferos deſcendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum: de quo Pauſanias in Laconicis et Apollodorus in Bibliotheca. Hinc fabulæ ſatyricæ nomen et argumentum. Rem tangit Celſus apud Origen. lib. ii. p. 94. Καὶ μὴν ϗ Ὀρφέα ἐν Ὀδρύσαις, ϗ Πρωτεσίλαον ἐν Θεσσαλίᾳ, ϗ ΗΡΑΚΛΕΑ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι. Quin et hinc Hercules καλλίνικος dictus;* et *ſaltatio* ſive *cantilena* καλλίνικος in ejus honorem inſtituta, ob inſignem victoriam ſcilicet, a Cerbero reportatam: de qua Pollux, Athenæus, Schol. ad Pindar. Olymp. IX. I. Heſychius: Καλλίνικος, εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ.† Atque hæc de Herculis victoria et Cerberi raptu; cujus facti ſcena fuit Tænarum: quod proinde *inviſum* vocat Horatius:

---

* Laertius in Diogene p. 396.. Νεογάμου ἐπιγράψαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν, Ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἡρακλῆς ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσίτω κακόν· ἐπέγραψε, Μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία.

† Ariſtides vol. i. p. 22. Edit. Jebb. Κατὰ δὲ τὰς εἰσβολὰς τὰς εἰς τὸν Ἰόνιον, ἥτε ἐπὶ Ταινάρῳ ἄκρα τοῦ θεοῦ, ϗ ἡ αὐτόθεν ἀναγωγή. Hic male Interpres.

Styx,

Styx, et inviſi *horrida Tænari*
Sedes——————

Eleganter Apuleius *ſpiraculum Ditis* vocat Metam. lib. vi. *Lacedæmon Achaiæ nobilis civitas non longe ſita eſt; hujus conterminam, deviis abditam locis, quære* TÆNARUM. *Inibi ſpiraculum Ditis, et per portas hiantes monſtratur iter invium:* (lege inviſum) *cujus te limite tranſmeato ſimul commiſeris, jam canale directo pergis ad ipſam Orci regiam.* Quare auctor ſum, ut deinceps Sophocleis fabulis adnumeretur ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ. Sed ad Suidam revertamur.

ΔΡΥΠΠΑ.

——Ἅτ’ ἐφιȣλκὶς
Δρύππα, ϗ τυρȣ̃ δρύψεα κυκλιάδων:

Τȣτέϛιν, ἐλαία, ϗ τυρȣ̃ ξύσματα περιφερȣ̃ς.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod dedit Cl. Reiſkius in Anthol. Cephalæ p. 59. Dedit et Cl. Oudendorpius ad Thom. Magiſtrum p. 251. ſed mutilum uterque et mendoſiſſimum. Carmen integrum, quod eruditæ elegantiæ eſt, ex emendatione noſtra adſcribam.

ΦΑΝΙΑ.

PARS IV.

ΦΑΝΙΑ.

Φάρσος σοι γραιῦ τόδε βότρυος, εἰνόδι' Ἑρμᾶ,
Καὶ τρύφος ΙΠΝΙΤΑ πιαλέυ φθόιος
Πάρκειλαι, σῦκόν τε μελανδραγὲς, ἅδε τ' ΕΦΟΛΚΙΣ
Δρύππα, καὶ τυρῦ ΔΡΥΨΕΛΑ ΚΥΚΛΙΑΔΟΣ,
Ἀκτά τε Κρηταῖς, εὐτριβέος τ' ΕΡΕΒΙΝΘΟΥ
Θωμὸς, καὶ βάκχυ πῶμ' ἀποδορπίδιον.
Τοῖσιν ἅδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός. Ὕμμι δὲ ῥέζειν
Φημὶ παρὰ κροκάλαις αἰγιπόδα χίμαρον.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma, cujus particulas non nullas alibi laudat Suidas. Primum recte ſcripſimus Ἰπνιτα φθόιος. De quo nos ad Suidam v. Ἰπνος. Tertium Hexametrum exhibet Suidas v. Θωμός. ubi legitur, εὐτριβέος τερ — Nos verſum ex conjectura noſtra optime ſupplevimus,

Ἀκτά τε Κρηταῖς, εὐτριβέος τ' ἐρεβίνθυ.

Notandum vero illud, ἀκτὰ Κρηταῖς. *Farina Cretica*. Quod vellem non attigiſſet Cl. Reiſkius. Ariſtippus in Epiſtola ad Antiſthenem apud Allat. p. 25. Τῶν τε ἰσχάδων ἀποτίθεσο ὧν ἔχεις εἰς τὸ χεῖμα, καὶ ΤΩΝ ΑΛΦΙΤΩΝ ΤΩΝ ΚΡΗΤΙΚΩΝ. Ita ſcribendus eſt iſte locus.* Recte autem junguntur ἀκτὴ et ἐρέβινθος. Porphyrius

* Dioſcorides lib. ii. 123. Ἀμύλον ὠνόμασαι, διὰ τὸ χωρὶς μύλυ κατασκευάζεσθαι· ἄριστον δέ ἐστι τὸ σκευαζόμενον ἐκ πυρῦ σιτανίυ, Κρητικὸν δὲ ἢ Αἰγύπτιον.

phyrius in Vit. Pythagoræ: Καὶ ἀσφοδίλων ἀνθερικῶν, καὶ μαλάχης φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ κριθῶν ΚΑΙ ΕΡΕΒΙΝΘΩΝ. Quin et turpiculi quid hic videtur ſubeſſe: nam ἐρέβινθος verbum prætextatum eſt; quod ex Heſychio et Ariſtophane notum.* Hinc feſtive Phanias, εὐτριβέος ἐρεβίνθου. Nam τρίβειν verbum nequam, et in re venerea uſitatum. Deinde notandum quod ſequitur, PARS IV.

Τοῖσιν ἅδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός.

Sed has veneres non cujuſvis eſt adſequi. Recte autem et indubitate ſcripſimus,

—— Καὶ τυροῦ δρύψελα κυκλιάδος.

Non δρύψεα. Quæ vox nulla eſt. Etymol. Magn. Δρύψελον, τὸ λέμμα, ὁ φλοιός. Παρθένιος.

Οὐδὲ πόροι ῥίζης ΔΡΥΨΕΛΑ ποντιάδος.

Quæ egregia ſunt. Recte etiam τυροῦ κυκλιάδος, ut ῥίζης ποντιάδος. Τυροῦ περιφεροῦς ξύσματα bene exponit Suidas. Denique quod vulgo legitur Δρύππα ἐφικλκὶς, ne Græcum quidem eſt. Nos veriſſime,

——— Ἅδε τ' ἐφολκὶς

Δρύππα † ———

* Ariſtoph. Eccleſ. v. 45.

——— κ' ἀρεβίνθων χοίνικα.

Ubi Schol. Ὑποπίνοντες ἔκοπτον φρυκτοὺς ἐρεβίνθους.

† Plutarch. in Pompeio p. 465. Ὕστερον δὲ Ῥωμαίοις τοῦτο δὴ τὸ καλὸν καὶ περιβόητον ἀνιστὰς θέατρον, ὥσπερ ΕΦΟΛΚΙΟΝ τι, παρεῖ- κτήνατο

PARS IV.

Δρύππα ſive Δρύπα eſt vox Romana. Athenæus lib. ii. p. 56. Εὔπολις· Σηπίαι, δρυπέτεις τ' ἐλάαι. Ταύτας Ῥωμαῖοι ΔΡΥΠΠΑΣ λέγουσι. Cornelius Longinus in Epigrammate,

——— Τὴν θ' ἁλίπαςον
Δρύππαν ———

Phanias autem Δρύππαν ἐφολκίδα vocat, i. e. *cœnæ appendiculam:* nam olivæ in menſis ſecundis. Quod vero Romani *Drupas*, Græci Δρυπέτεις vocabant. Idem Δρυπέτης et Δρυπέπης. Hoc a *maturitate*, et Græcorum recentiorum eſt; illud a *caſu* et Atticorum veterum eſt. De quo præclare Florens Chriſtianus, vir doctiſſimus, ad Ariſtophanis Lyſiſtratam v. 564. Dicebantur autem Δρυπέτεις, *fructus maturi et cadivi.* Hinc δρυπέτεις ἐλάαι, δρυπέτεις φοίνικες, δρυπέτεις ἰσχάδες. *Ficus maturi et bene cocti. Ab arbore decidui.* Optime expreſſit Virgilius Ecl. vii.

Strata jacent paſſim ſua quæque ſub arbore
poma.

κτήνατο λαμπροτέραν οἰκίαν ἐκείνης. Suidas v. Ἐφολκίδα. Ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην ἀνακληθεὶς, οἷον ΕΦΟΛΚΙΔΑ, ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν· ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἐαυτοῖς παρακαλεῖν τινάς. Eurip. in Hercule Fur. v. 631.

——— τούσδ' ΕΦΟΛΚΙΔΑΣ χεροῖν,
Ναῦς ὥς, ἐφέλξω ———

Hinc

Hinc δρυπέτεις ἑταῖραι et δρυπέτεις μᾶζαι. De quibus nonnulla, ſed minus adcurate, viri docti ad Mœrin. Teleclides Comicus apud Athenæum lib. ii. p. 56. PARS IV.

> Καὶ ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου λιπαρεῖτέ με
> ΔΡΥΠΕΤΕΣΙ ΜΑΖΑΙΣ καὶ διασκανδικίσαι.

Ita ſcribendus iſte locus, in quo mire hallucinatus eſt magnus Caſaubonus. Δρυπέτεις μᾶζαι ſunt *mazæ bene coctæ*. Notum illud Ariſtophanis in Pluto v. 1143.

> —— Ναστὸς εὖ ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΣ.

Verbum autem διασκανδικίσαι agnoſcit Ariſtophanes Equit. 19.

> Μή μοίγε, μή μοι, μὴ ΔΙΑΣΚΑΝΔΙΚΙΣΗΙΣ.

Ad quem locum conſulendi Interpretes. Quin et mazas iſtas δρυπέτεις memorat Cratinus apud Athenæum lib. vi. p. 267.

> —— Οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιὸν,
> Ὅτε τοῖς ἄρτοις ἠστραγάλιζον, ΜΑΖΑΙ δ' ἐν ταῖσι παλαίστραις
> Αἰγιναῖαι κατεβέβληντο ΔΡΥΠΕΤΕΙΣ, βώλοις τε κομῶσαι.

Ita diſponendi ſunt iſti Anapæſtici. Sed verſus poſtremus corruptus eſt. Tentabat vir doctus, ſed tentabat fruſtra. Audacter repono,

> —— Δρυπέτεις, ΟΒΟΛΟΙΣ τε κομῶσαι.

PARS IV.

Reſpexit Poeta ad Æginæos obolos, qui Atticis craſſiores longe et majoris pretii: de quo viri docti ad Pollucem. Confer etiam Cl. Bentleium Diſſert. ad Phalar. Epiſt. p. 347.* Sed hæc ludicra et Κωμικώτερα ſunt. Feſtive Diphilus Comicus apud Athenæum lib. vi. p. 225.

> Οὗτος ἀποκρίνετ' ἂν ἐρωτήσῃς, πόσου
> Ὁ λάβραξ; δέκ' ΟΒΟΛΩΝ· οὐχὶ προσθεὶς σοι
> ποδαπῶν.
> Ἔπειτά γ' ἂν τ' ἀργύριον αὐτῷ καταβάλῃς,
> Ἔπράξατ' ΑΙΓΙΝΑΙΟΝ. Ἂν δὲ αὐτὸν δέῃ
> Κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν ΑΤΤΙΚΑΣ.
> Κατ' ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Verſiculus ſecundus, quod viros doctiſſimos fefellit, paulo longior eſt: nam anapæſtum habet in ſexto loco. Scribendum omnino,

——Οὐχὶ προσθεὶς ΟΠΟΔΑΠΩΝ.

Locus ita vertendus eſt:

> *Illum ſi roges, quanti lupus hic?* OBOLIS DECEM, *reſpondet; nec quibus, Æginæis an*
> *Atticis, adjicit.*
> *Tu deinde pecuniam illam ſi numeres,*

---

* Etymol. Mag. v. Αἰγιναῖα.——Ἐλέγετο δὲ καὶ τὰ μεγάλα Αἰγιναῖα, ἀπὸ τοῦ νομίσματος· καὶ γὰρ τὸ Αἰγιναῖον τάλαντον πλεῖον ἠδύνατο τοῦ Ἀττικοῦ.——Καὶ ΑΙΓΙΝΑΙΟΣ ΟΒΟΛΟΣ.

ÆGINÆOS

ÆGINÆOS inquit ſe poſtulaſſe. At vero nummi PARS IV.
Si dandi ſunt minutiores, ipſe reddit ATTICOS.
Sic utrobique commutat ille lucro ſuo.

AI.

Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη.

Eſt ſenarius ex Lycoph. Alexandra, v. 31. Etymol. Mag. Θηλαμὼν, ἡ τροφός. Hinc *patriam altricem* Θηλαμόνα vocat Lycophron. De quo Euſtathius ad Homer. Iliad. A. p. 83. Recte Scholiaſtes: Θηλαμὼν. Τροφεῦ. Ἐκ τῦ θηλῆ, θηλαμών. Τροφὸν δὲ αὐτῆς τὴν Τροίαν καλεῖ. Vocem uſurpat Sophro apud Athenæum lib. viii. et Theſpis Tragicus apud Clem. Alexand. Stromat. v. p. 675.

Ἴδε σοι σπένδω κναξζβι λευκὸν
Ἀπὸ ΘΗΛΑΜΟΝΩΝ θλίψας κνακῶν.

Ita ſcribendus iſte locus: de quo conſulendi Cl. Salmaſius in Plinianis p. 629. et Bentleius noſter in Epiſtola ad Millium. Recte autem Κναξζβι λευκόν. Heſych. Κνὰξ, γάλα λευκόν. Notum illud Homeri,

—— ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν.*

* Et illud Cratini apud Athenæum lib. iii. 21. p. 99.

———— χοβαζόμενος γάλα λευκόν.

Sophocles apud Erotian. v. Παιδικὸν πάθος.

Καὶ λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσε γάλα.

Ita legendus iſte locus.

PARS IV.

ΕΔΩΛΙΑ.——Σοφοκλῆς· Ἀρχαιόπλετα πατρὸς ἐδώλια.] Sophocl. Elect. 1394.

Παρέγγελαι γὰρ ἐνέρων
Δολιόπυς ἀρωγὸς εἴσω ςέγης
Ἀρχαιόπλυτα πατρὸς εἰς ΕΔΩΛΙΑ.

Ita ſcribendus iſte locus: quod et recte animadvertit Cl. Kuſterus. Optime Scholiaſtes: Ἀρχαιόπλυτα ἐδώλια. Ἑδράσματα ἀρχαῖα. Παλαιὰ οἰκήματα. Ariſtophanes ἐν Αἰολοσίκωνι apud Athenæum lib. iii. p. 112. ex emendatione noſtra:

Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
Λιπὼν, ἵν᾽ ἐςὶ κριβάνων ΕΔΩΛΙΑ.

Ita legendum, non ἐδώδια. Corrigendus etiam Plutarchus in Libello De Diſcrimine Adul. et Amici p. 74. Ὡς ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα παροξύνων Ὀδυσσεὺς, ὀ φησὶν ὀργίζεσθαι διὰ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ, ἀλλ᾽ ἤδη, φησὶ, τὰ Τροίας εἰσορῶν εἰδωλεῖα δέδοικας. Quæ ita, præeunte Cl. Reiſkio, ſcribenda et diſponenda ſunt:

Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ΕΔΩΛΙΑ
Δέδοικας———

Βάθρον Τροίας vocat Euripides Iphig. Aul. 1262.

Οὐδ᾽ ἔςι Τροίας ἐξελεῖν ΚΛΕΙΝΟΝ ΒΑΘΡΟΝ.

Ita legendum, non Καινὸν βάθρον. Sophoclis autem fragmentum ex fabula, quæ Ἀχαιῶν Σύλλογος,

λόγος, ſive Ἀχαιῶν Σύνδειπνον inſcripta eſt, proculdubio petitum eſt.* Eſt enim hæc, quod nemo vidit, una fabula gemino titulo inſignita. Quod tum Tragicis, tum Comicis ſolenne eſt. Sic Sophocles laudatur ἐν Σκυρίαις, laudatur etiam ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς. Quæ una fabula Satyrica, in qua Achilles SCYRO inter Lycambæ filias forma habituque puellari delitescens, et juvenes AMATORES ludificatus, riſum jocumque ſpectatoribus ſubminiſtrabat. Hoc fabulæ argumentum.† Ejus meminit, ut bene multos taceam, Heſychius; cujus verba, ut integriora legantur, adſcribam: nam viri eruditiſſimi hic aliud egerunt. Ὀμμάτειος πόθος. Διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. Ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. Καὶ ἐν ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙΣ ὀμμαλοπάλογχα φησίν. Qualis, quæſo, vox illa, ὀμμαλοπάλογχα? quæ patria? qui natales? Emendat, ſed emendando nihil agit, magnus Caſaubonus. Nos eleganter refinximus: Καὶ ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς ὄμματα ΠΛΑΤΥΛΟΓΧΑ φησίν. Ὄμματα πλατύλογχα ſunt

PARS IV.

* Plutarch. in Solon. p. 175. Γενέσθαι δὲ μετ' ἀλλήλων ἔν τε Δελφοῖς ὁμοῦ λέγονται, καὶ πάλιν ἐν Κορίνθῳ, Περιάνδρου ΣΥΛΛΟΓΟΝ τινὰ κοινὸν αὐτῶν καὶ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ κατασκευάσαντος.

† Ἀχιλλέως Ἐρασταὶ et Ἀχιλλεὺς ἐν Σκυρίοις ſive Σκυρίαις (nam hic plenus titulus videtur) una fabula Satyrica. *Achilles among the Scyrian ladies.*

oculi

PARS IV. *oculi jaculatorii.* Quales puellarum ſcilicet. Notus verſiculus:

Γυναικὸς ΟΜΜΑ τοῖς ἀκμάζουσιν ΒΕΛΟΣ.

Sic Ἀκόντια πλατύλογχα. Ariſtoph. apud Pollucem x. 144.

Καὶ τῶν ΠΛΑΤΥΛΟΓΧΩΝ, ὡς ὁρᾶς, ἀκοντίων.

Alexis apud eundem:

Φέρε τὴν σιβύνην καὶ ΠΛΑΤΥΛΟΓΧ᾽ ἀκόντια.

Nihil verius aut expreſſius hac emendatione. Eleganter Heliodorus Æthiop. iii. 141. Τεκμηριούτω δέ σοι τὸν λόγον καὶ ἡ τῶν ἐρώτων γένεσις, οἷς τὰ ὁρώμενα τὴν ἀρχὴν ἐνδίδωσι, καὶ οἷον ὑπήνεμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη ταῖς ψυχαῖς ΕΙΣΤΟΞΕΥΟΝΤΑΙ.* Reſtituendus hac occaſione ſcriptor in primis venuſtus Ariſtænetus, ubi de puellæ oculis vel patrantibus vel flagrantibus agit. Eſt autem Lib. ii. Epiſt. i. Μιμοῦ τὴν σὴν Ἀφροδίτην, ὡς ἐφικτὸν γυναικί. Πυρὸς ἄρχει, τόξα δίκει· ἀλλὰ καὶ Χάριτες ἕπονται τῇ θεῷ· Σὺ δὲ

* Photius in Epiſt. p. 39. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, Ἀσίας κύριος δόρατι γεγονὼς, τὰς Περσίδας ἔλεγεν ΒΟΛΙΔΑΣ ΟΜΜΑΤΩΝ εἶναι. Corrigendus Libanius vol. ii. p. 709. Τήμερον εἶδον κόρην ἐκ θυρίδων προκύπτουσαν· καὶ ἰδὼν ἑαλώκειν εὐθύς· ἔμπνουν γὰρ ἐδόκουν τὴν σελήνην ὁρᾶν ἐπὶ γῆς, ἢ μεταπεπλάσθαι τὴν Ἀφροδίτην εἰς ἄνθρωπον· καὶ πείθειν εἶχον ἐμαυτὸν, ὡς ἀΰλῳ κάλλει τὸ πρόσωπον ἐνδαλματοῦσαι· Ἔρως γὰρ ἐκ τῶν ἐκείνης ΟΜΜΑΤΩΝ ἐτόξευε. Ita legendum. Vulgo perperam ἐκ τῶν ἐκείνης δωμάτων ἐτόξευε.

ὀφθεῖσα

ὀφθεῖσα φλέγεις, καὶ ἐκ ἐσα τιτρώσκεις· ἐπίθες ταχὺ ϗ τὰς χάριτας τῷ πλήγεντι. Locus manifeſto depravatus, in quo expediendo, nunc huc, nunc illuc, ut fieri ſolet, feruntur Editores. Scribendum abſque dubio: Σὺ δὲ ΟΦΘΕΙΣΑ φλέγεις, καὶ ΑΚΟΥΣΘΕΙΣΑ τιτρώσκεις. *Tu vero oculis uris, et lingua ſaucias.* Dio in Excerptis Valeſii p. 65. de Sophroniſba: Ἀςεῖά τε ϗ αἱμύλος ἦν, ϗ τὸ σύμπαν ὕτως ἐπαφρόδιτος, ὥςε ϗ ΟΦΘΕΙΣΑ ἢ ϗ ΑΚΟΥΣΘΕΙΣΑ μόνον πάντά τινα, καὶ τὸν πάνυ δυσέρωτα κατεργάσασθαι. *Præterea urbanitas, ac facetiæ, ac denique venuſtas tanta inerat, ut ſolo aſpectu audituve vel ſeveriſſimum quemque pellicere in ſui amorem facile poſſet.** Cæterum hiſtoriam iſtam de Achille inter Scyrias puellas ludibundo et latibundo tangit Bion in Epithalamio; ſed ita tangit, ut nec cœlum nec terram, quod aiunt: nam Librarii hic omnia peſſundederunt. Locum integrum adſcribam.

ΣΚΥΡΙΟΝ, ὦ Λυκίδα, ΖΑΛΩ μέλος, ἁδὺν ἔρωτα,
Λάθρια Πηλεΐδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.

PARS IV.

---

* Xenophon Epheſius de Amor. Anthiæ et Abrocomæ lib. iii. ſub finem: Οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ΟΦΘΗΝΑΙ μιαράν, ΑΚΟΥΣΘΗΝΑΙ πολὺ χείρω, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνὼ τὸ ὄνομα.

Πῶς

PARS IV.

Πῶς παῖς ἵσσατο φάρος, ὅκως δ' ἐψεύσατο μορφὰν,

Χ' ὤπως ἐν χώραις Λυκομηδίσιν ΑΜΦΑΓΑΠΑΖΟΙ

ΑΕΙΔΗ ΚΑΙ ΑΠΥΣΤΟΝ Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Primum ſcribendum Ζαλῶ μέλος, non Ζαλῶν. *Canticum laudo, admiror.* In verſu penultimo libri veteres, Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα. Emendabat Joſephus Scaliger, θάλπ' ἀλέγοισα. In quo Scaligeri acumen deſidero. Nos Poetæ manum abſque controverſia reſtituimus. Λυκομηδίσιν ἀμφαγαπάζοι. Quæ lectio elegantiſſime vera eſt. Nimirum Achillem fovebat, et in oculis et ulnis geſtabat Deidamia. Quod ἀμφαγαπάζειν eſt. Homer. Odyſ. Ξ. 381.

——Ἐγὼ δέ μιν ΑΜΦΑΓΑΠΑΖΟΝ.

Ubi recte Schol. Ἀμφαγάπαζον. Ἐφιλοφρονέμην. Poſtremo recte dedimus, Ἀειδῆ καὶ ἄπυστον. *Ignotum et inglorium.* Nam quod vulgo legitur ineptiſſimum eſt. Æſchines Dial. de morte, p. 126. Edit. Horr. Ἀντίοχει δέ δέος τι, ποικίλως περιαμύττον τὸν νοῦν, εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτὸς καὶ τῶν ἀγαθῶν, ΑΕΙΔΗΣ ΔΕ ΚΑΙ ΑΠΥΣΤΟΣ ὁποίποτε κείσομαι σηπόμενος, εἰς εὐλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων.

ΕΞΕΚΥΚΛΗΣΑΝ. Ἐξήνεγκαν. Αἰλιανός· Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἐξεκύκλησαν αὐτὸν, ἐπηλυγασάμενος

ος τὴν κεφαλὴν ἦν τὸ ἄσωτον.] "Hæc vox ἄσω-"τον ſalvo ſenſu abeſſe poteſt, nec quid ea "hic ſibi velit video." *Kuſter*. Ad hunc locum ſcripſerunt Editores Æliani, et ſcripſerunt fruſtra. Sed vera lectio in aperto eſt. Reſcribe, Ἐπηλυγασάμενος τὴν κεφαλὴν, ΗΣΤΟ ΑΦΩΝΟΣ. *Obvoluto capite mutus ſedebat.* Sophocles Aj. 312.

Καὶ τὸν μὲν ΗΣΤΟ πλεῖστον ΑΦΘΟΓΓΟΣ χρόνον.

Ad quem locum reſpexit videtur Ælianus. Atque hac occaſione corrigendus Æſchylus apud Athenæum lib. vii. p. 303. loco viris doctiſſimis conclamato:

——Ἀστενακτὶ θύννος ὡς ηὔχετο ἄναυδος.

Qui velut thynnus olim abſque ſuſpiriis tacitus ſuperbiebat. Interpres de ponte dejiciendus. Sed fecit quod potuit ſenex doctiſſimus. Verba nec ſana nec ſonora ſunt. Repone, et numeris ſuis reſtitue locum elegantiſſimum:

——Ἀστενακτὶ θύννος ὡς ΗΜΥΧΕΤΟ
Ἄναυδος———

*Lacerabatur, idque ſine gemitu, velut thynnus. As mute as a fiſh.** Notandum autem illud ἠμύχετο, quod antiquum et neuti-

* Themiſtius in Orat. xxi. p. 261. ΙΧΘΥΩΝ ΜΕΝ ΕΣΟΝΤΑΙ ΑΝΑΥΔΟΤΕΡΟΙ.

quam

PARS IV. quam obvium eſt. Agnoſcit peropportune Heſychius. ΑΜΥΧΕΣΘΑΙ. Τὸ ξέειν τὰς σάρκας τοῖς ὄνυξιν. Cæterum huc facit illud Esaiæ, liii. 7. Καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείραντος αὐτὸν ΑΦΩΝΟΣ.

ΕΠΙΔΑΙΣΙΟΣ ΟΙΚΟΣ. Ὁ ἐπίκοινος καὶ οὐ μεριστός. Ὁ ἐξ ἴσου καταλειφθεὶς δύο τισίν.] Reſpexit Suidas ad Callimach. Hymn. Jov. 59.

Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ΕΠΙΔΑΙΣΙΟΝ ΟΙΚΟΝ.

Ubi Schol. Ἐπιδαίσιον. Μεμερισμένον. Quod Poetarum figmentum eſt. Callimachus infra:

Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ΑΟΙΔΟΙ.
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ———

Quo reſpexit Philoſtratus Vit. Sophiſt. ii. 8. Ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ καὶ ΠΟΙΗΤΙΚΩΣ ἑκάστῳ ΔΙΑΝΕΜΕΙΝ. Quem locum perperam ſollicitavit magnus Salmaſius. Sed vis verbi Ἐπιδαίσιος omnes fefellit. Eſt autem οἶκος ἐπιδαίσιος *domus ad epulandum adcommodatus*, ſive *ad vitam beate et hilariter tranſigendam*. Quod dii ſcilicet faciunt, οἱ ῥεῖα ζώοντες, ut ait ille. Iſtiuſmodi domum optime depinxit Callimachus in Cerer. 55.

Ταῦτα

Ταῦτα δ' ἐμὸν δασεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι ΔΑΙΤΑΣ
Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἄξω.

PARS IV.

Huc egregie facit Dionyſius Alexandrinus apud Euſeb. Præpar. p. 783. ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ αὐτοῖς (θεοῖς) μακάριον, ὐχ ὅπερ ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ἢ τὸν Ὄλυμπον, ἀλλὰ τὸ κενὸν συγκροτῶν, ἔκ τε τῶν ἀτόμων τὴν ἀμβροσίαν αὐτοῖς παρατιθεὶς, καὶ προπίνων αὐτοῖς ἐξ ἐκείνων τὸ νέκταρ. Cæterum dicitur Ἐπιδαίσιος οἶκος et Πυροδαίσιος οἶκος. Heſych. Πυροδαίσιον, μαγειρεῖον. *Ab igne eſum,* ſive *ambuſtum.* Idem Πυροδαίσιον et Πυρόδειπνον. Quo verbo uſus eſt Callimachus apud Schol. ad Æſchyl. Prometh. 367.

———Ἔνθεν ἐκραγήσονται ποτε
Ποταμοὶ πυρὸς ΔΑΠΤΟΝΤΕΣ ἀγρίαις γνάθοις
Τῆς Καλλικάρπυ Σικελίας λευρὰς γύας.

Ubi Schol. Ἔνθεν ὁ Καλλίμαχος ΠΥΡΙΔΕΙΠΝΟΝ φησί. Quem locum minus intellexit Cl. Bentleius. Nimirum Callimachus *Siciliam* ſive *agrum Ætnæum* πυρίδειπνον, *ab igne eſum, ambuſtum,* vocavit. Hæc mens Scholiaſtæ eſt. Atque hinc intelligendus Horatius Carm. i. 4.

Jam Cytherea choros ducit Venus, imminente Luna:
Junctæque Nymphis Gratiæ decentes
Alterno terram quatiunt pede; dum gravis Cyclopum . . .
Volcanus ardens URIT OFFICINAS.

Ita

PARS IV. Ita ſcribendus iſte locus. Dum Gratiæ *nocte lunari* tripudiant, Vulcanus fumos flammaſque eructat; atque adeo ardens urit officinas: id eſt, πυρωδαισίυς ſive πυριδέπνυς reddit.

And Vulcan burns his houſe about his ears.

Nimirum Cyclopum officinæ, ſive montes ignivomi, continuis incendiis exeduntur. Hinc Horatius, *urit officinas*. Nihil verius, nihil ardentius. Interpretes autem hic nihil viderunt. Recte autem Horatius, *imminente luna*. Nocte enim artem fabrilem exercebat Vulcanus. Thucydides iii. 88. Νομίζυσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι, ἐν τῇ Ἱερᾷ ὡς ὁ Ἥφαιςος χαλκεύει, ὅτι ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ φαίνεται πῦρ ἀναδιδῦσα πολὺ, καὶ τὴν ἡμέραν καπνόν. Confer etiam Schol. ad Apoll. Rhod. iii. 41. quæ ad Horatium illuſtrandum adprime faciunt.

ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ ΑΡΤΟΣ. Ὁ ἐπὶ τῇ ὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων. Ἢ ὁ καθημερινός.] "De pane ἐπιυσίῳ, "quem in Oratione Dominica apud Matth. "vi. 11. petere jubemur, plurima a com"mentatoribus in S. Scripturam dicta ſunt. "Nos tantum hic monemus, veram nobis "videri ſententiam Scaligeri, qui τὸ ἐπιύσιος "ab ἐπιὼν, non vero ab ἐπὶ et ὐσία, ut alii "volunt, dictum contendit." *Kuſter*. Eadem fere ſententia Salmaſii, quæ Scaligeri et Kuſteri.

Kuſteri.* Ἐπιὼν, ἐπιοῦσα, ἐπιούσιος. Quod, pace virorum eruditiſſimorum, ne Græcum quidem videtur. Vox enim fluit non ab οὖσα, ſed ab οὐσία· ut Ἑτερούσιος, Μονοούσιος, Ὁμοούσιος, Περιούσιος, et ſi qua alia ejuſdem familiæ vocabula.† Eadem plane chorda aberrarunt viri docti ad v. Ἐπιδαίσιος, de qua nos ſupra. Eſt autem ἄρτος ἐπιούσιος, *quod ad vitam noſtram ſuſtentandam neceſſarium ſit. What is neceſſary to our ſubſiſtence.* Quodque adeo petere jubemur a Magiſtro et Salvatore noſtro. Τὸν εἰς τὴν ΟΥΣΙΑΝ συμβαλλόμενον ἄρτον recte exponit Origenes; quocum facit Suidas et Syrus Interpres. Quod vero dicit Cl. Erneſtus Opuſcul. Philol. p. 241. *vocem οὐσία non ita accipi ſolere,* in eo fallitur vir doctiſſimus. Porphyrius de Abſtin. lib. ii. p. 78. Ἀπαρχὴ γὰρ ἑκάστῳ ὧν δέδωκεν ἡ θυσία, καὶ δι' ὧν ἡμῶν τρέφει, καὶ εἰς τὸ εἶναι συνέχει ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΝ. *Earum enim rerum primitiæ, quas nobis dii ſinguli dederint, et quibus noſtram alunt conſervantque naturam, ſacrificium cuique acceptiſſimum fuerit.* Ita legendus et vertendus iſte locus ex Euſebio Præpar. lib. iv. p. 149. Confer Iſidorum Lib. ii. Epiſt. 281. et Origen. de Orat. p. 150.

PARS IV.

* Vide Salmaſium de Fœnore Trapezit. p. 809. et p. 812.

† Item Ἐνούσιος, quæ vox occurrit apud Heſych. v. Ἐπίκληρος.

Dicitur

PARS IV. Dicitur autem Ἐπιούσιος, ut Ἐπιδείπνιος, Ἐπιδόρπιος, Ἐπιόδιος ſive Ἐφόδιος, atque alia ejuſdem furfuris ſexcenta. Heſych. Ἐφόδια, ΑΡΜΟΔΙΑ εἰς ὁδόν. *What is fit and neceſſary for a journey.* Ἐφόδια βρώματα vocat Schol. ad Apollon. Rhod. i. 659. Ut ab ὁδὸς ἐφόδιος, ſic ab οὐσία ἐπιούσιος.* Cæterum ut Evangeliſta ἄρτον ἐπιούσιον, *panem qui ad vitam neceſſarius ſit*; ſic Theocritus in Hyla, ὕδωρ ἐπιδόρπιον, *aquam quæ ad cænam neceſſaria ſit*.

Κὤχετ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ΥΔΩΡ ΕΠΙΔΟΡΠΙΟΝ οἰσῶν.

Ubi Schol. Ὕδωρ ἐπιδείπνιον. Quod argumentum in primis notandum eſt.† Quare locus Evangeliſtæ, qui miras interpretationes peperit, ita demum interpretandus videtur: DA NOBIS HODIE UNDE VIVAMUS. *Give us this day ſuch a portion of food, as is neceſſary to our ſubſiſtence.*

---

* Confer Tanaquill. Fabrum ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 105. et in Epiſt. lib. ii. p. 183.

† Suidas v. Δαιταλεῖς. Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τοῦτ' ἐδείκνυε. Depromptus eſt hic locus ex Theophyl. Simocat. lib. v. 5. De quo vide nos infra v. Εὐσυνθετεῖν. Nonnus Dionyſ. lib. ii. p. 44.

Καὶ πόλεμος ἐκόμισσε πιὼν ΕΠΙΔΟΡΠΙΟΝ ΥΔΩΡ.

Idem lib. x. p. 282.

———— ἀνθεμόεντι ῥεέθρῳ
Δηθύνων ἀνέμιμνεν, ὅπως ΕΠΙΔΟΡΠΙΟΝ εἴη,
Αὐτὸς ἑῷ βασιλῆϊ φέρων γλυκερώτερον ὕδωρ.

ſubſiſtence. Quod omnino verum et ſaluberrimum eſt.

PARS IV.

ΕΠΙΧΕΙΛΕΣ.* Οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης·

> Ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπι-
> χειλῆ.]

Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Equit. v. 811. ubi ita legitur:

> Ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει; σὺ Θεμιστοκλεῖ
> ἀντιφερίζεις;
> Ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ.

Locus egregius, ſed cujus mentem et venuſtatem nemo Interpretum perſpexit. Quid quod interpretatio Suidæ falſa et inepta eſt? Aliud eſt Ἐπιχειλὲς, aliud Ἰσοχειλές. Ἰσοχειλὲς eſt *quod ad labra vaſis pertingit*: Ἐπιχειλὲς *quoa labra ſuperfluit*. Ἐπιμεστὸν vocat Callimachus, et Pherecrates Comicus apud Heſychium. Syneſius in Dion. Καθεδεῖται δὲ ὥσπερ κεράμιον ΕΠΙΧΕΙΛΕΣ τῆς σοφίας, καὶ οὐκ ἂν ἔτι τι χωρῆσον. *Sedebit tanquam vas ſapientiæ plenum, et quod nihil amplius capere poſſit.* Themiſtius Orat. ad Gratian. p. 174. Edit. Hard. Ἄφθονον αὐτοῖς παρεστάναι τὸν πίθον, καὶ ΕΠΙΧΕΙΛΗ τῶν

* Schol. ad Theocrit. Idyll. viii. 85. Ὑπὲρ κεφαλᾶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῶν χειλέων.

PARS IV. ἀγαθῶν. Ubi recte Interpres: *ingens dolium et bonis redundans.* Quare locum Comici ita noſtro ſermone reddiderim: *And do you compare yourſelf to Themiſtocles, who left the city full, when he found it* RUNNING OVER? Quod falſiſſimum et παρὰ προσδοκίαν eſt.*

ΕΠΤΑΠΕΚΤΟΣ. Ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην. Ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι. Πέξαι γὰρ τὸ κεῖραι ἢ κτενίσαι.] Vox Ἑπτάπεκτος dicitur de *capra hirſuta*, et quæ tonſorem deſiderat. Ἑπταπέκτιον vocat Heſychius. Sed alterum verum; quod et agnoſcit Etymologus. Atque hinc intelligendus Suidas in v. Ὅμηρος. Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, Ἀμαζονία, Ἰλιὰς μικρὰ, Νόστοι, Ἐπικιχλίδες, ΗΘΙΕΠΑΚΤΟΣ, ἤτοι Ἴαμβοι. Idem infra: Ὁ δὲ ἔπραξε ταῦτα, καὶ τοὺς Κέρκωπας, καὶ τὴν Μυοβατραχομαχίαν, καὶ Ψαρομαχίαν καὶ ΕΠΤΑΠΑΚΤΙΟΝ καὶ Ἐπικιχλίδας, καὶ ἄλλα ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου, ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῷ. Uterque locus depravatus eſt; nec quidquam contulit Cl. Kuſterus. Quæ vero ſcripſit ad locum Cl. Bentleius in Epiſtola ad Millium, una litura corrigenda ſunt. Scribendum proculdubio Ἑπτάπεκτος, et de *capra hirſuta* intelligendum: de qua in hoc Poematio Iambico luſerat Homerus. Sic χελιὸς

* Contra Plutarchus in Pericle p. 356. Ὃς τὴν πόλιν ἐκ μεγάλης μεγίστην καὶ πλουσιωτάτην ποιήσας.

τρίκυρος, *caper villoſus* et qui tonderi debet. Heſych. ΤΡΙΚΟΥΡΟΣ. Ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαρμένος κριὸς, καὶ ὁ μὴ κεκαρμένος. Quo ſenſu vox occurrit apud Alciphron. i. 28. Οὐ παύσῃ, ΤΡΙΚΟΥΡΟΝ καὶ ταλάντατον γερόντιον, πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς, ὡς τις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; *Non deſines, hirſute et miſerrime ſenex, tentare nos puellas ætate florentes, tanquam aliquis modo juveneſcere incipiens?* Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus, quem perperam ſollicitavit Cl. Berglerus.* Cæterum ex uno hoc Homeri Poematio bina confecit Johannes Tzetzes in *Allegorica Interpretatione Iliados Homeri* nondum edita, ubi hujus ſcripti meminit. Ejus verba ſunt: PARS IV.

Τρία καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία,
Μαργίτην τε καὶ ΑΙΓΑ τε, καὶ τῶν Μυῶν τὴν μάχην,
Τὴν Ἐπιγόνων μάχην τε γράφει, καὶ Θηβαΐδα,
Τὴν Οἰχαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τοὺς θεούς τε Ὕμνους,
Καὶ ΤΗΝ ΕΠΤΑΕΠΑΚΤΙΟΝ, καὶ τὰς Ἐπικιχλίδας.
Καὶ Ἐπιγράμματα πολλὰ, σὺν Νυμφικοῖς τοῖς Ὕμνοις,
Καὶ τὴν Ὀδύσσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος.

---

* Scribendum vero, ΤΡΙΚΟΡΥΖΟΝ, ut Βουκόρυζον. De quo Cl. Hemſterhuſius ad Lucian. Sic Ὀρθοκόρυζος apud Alciphron. iii. 48. p. 384. Ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα, ΟΡΘΟΚΟΡΥΖΟΝ καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἔκρινα. Alii ſupra legunt τρικόρωνον. Sed male.

PARS IV. ἀγαθῶν. Ubi recte Interpres: *ingens dolium et bonis redundans.* Quare locum Comici ita noſtro ſermone reddiderim: *And do you compare yourſelf to Themiſtocles, who left the city full, when he found it* RUNNING OVER? Quod ſalſiſſimum et παρὰ προσδοκίαν eſt.*

ΕΠΤΑΠΕΚΤΟΣ. Ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην. Ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι. Πέξαι γὰρ τὸ κεῖραι ἢ κτενίσαι.] Vox Ἑπτάπεκτος dicitur de *capra hirſuta,* et quæ tonſorem deſiderat. Ἑπταπέκτιον vocat Heſychius. Sed alterum verum; quod et agnoſcit Etymologus. Atque hinc intelligendus Suidas in v. Ὅμηρος. Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, Ἀμαζονία, Ἰλιὰς μικρὰ, Νόστοι, Ἐπικιχλίδες, ΗΘΙΕΠΑΚΤΟΣ, ἤτοι Ἴαμβοι. Idem infra: Ὁ δὲ ἔγραψε ταῦτα, καὶ τοὺς Κέρκωπας, καὶ τὴν Μυοβατραχομαχίαν, καὶ Ψαρομαχίαν καὶ ΕΠΤΑΠΑΚΤΙΟΝ καὶ Ἐπικιχλίδας, καὶ ἄλλα ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου, ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῷ. Uterque locus depravatus eſt; nec quidquam contulit Cl. Kuſterus. Quæ vero ſcripſit ad locum Cl. Bentleius in Epiſtola ad Millium, una litura corrigenda ſunt. Scribendum proculdubio Ἑπτάπεκτος, et de *capra hirſuta* intelligendum: de qua in hoc Poematio Iambico luſerat Homerus. Sic κεῖος

* Contra Plutarchus in Pericle p. 356. Ὃς τὴν πόλιν ἐκ μεγάλης μεγίστην καὶ πλουσιωτάτην ποιήσας.

τρίχος.

τρίκουρος, *caper villoſus* et qui tonderi debet. Heſych. ΤΡΙΚΟΥΡΟΣ. Ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαρμένος κριὸς, καὶ ὁ μὴ κεκαρμένος. Quo ſenſu vox occurrit apud Alciphron. i. 28. Οὐ παύσῃ, ΤΡΙΚΟΥΡΟΝ καὶ ταλάντατον γερόντιον, πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς, ὥς τις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; *Non deſines, hirſute et miſerrime ſenex, tentare nos puellas ætate florentes, tanquam aliquis modo juveneſcere incipiens?* Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus, quem perperam ſollicitavit Cl. Berglerus.* Cæterum ex uno hoc Homeri Poematio bina confecit Johannes Tzetzes in *Allegorica Interpretatione Iliados Homeri* nondum edita, ubi hujus ſcripti meminit. Ejus verba ſunt:

PARS IV.

Τρία καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία,
Μαργίτην τε καὶ ΑΙΓΑ τε, καὶ τῶν Μυῶν τὴν μάχην,
Τὴν Ἐπιγόνων μάχην τε γράφει, καὶ Θηβαΐδα,
Τὴν Οἰχαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τοὺς θεοὺς τε Ὕμνους,
Καὶ ΤΗΝ ΕΠΤΑΕΠΑΚΤΙΟΝ, καὶ τὰς Ἐπικιχλίδας.
Καὶ Ἐπιγράμματα πολλὰ, σὺν Νυμφικοῖς τοῖς Ὕμνοις,
Καὶ τὴν Ὀδύσσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος.

---

* Scribendum vero, ΤΡΙΚΟΡΥΖΟΝ, ut Βουκόρυζον. De quo Cl. Hemſterhuſius ad Lucian. Sic Ὀρθοκόρυζος apud Alciphron. iii. 48. p. 384. Ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα, ΟΡΘΟΚΟΡΥΖΟΝ καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἐκεῖνα. Alii ſupra legunt τρικόρωνον. Sed male.

PARS IV.

Scribe τὴν Ἑπτάπεκτον, et hominem ride, qui ex uno titulo duos confinxerit, et verba conjungenda disjunxerit. Quid quod δεκατέσσαρα βιβλία hic recenſet Johannes? ſed futiliſſimum illum tenebrionem non eſt quod quidquam moremur. Adcurate ſatis Proclus in vita Homeri apud Leon. Allatium: Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν. Προστιθέασι δέ τινες αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην, Βατραχομυομαχίαν, ΤΗΝ ΤΕ ΕΠΤΑΠΕΚΤΟΝ ΑΙΓΑ, καὶ Κέρκωπας ἐκείνους. Ita reſcribendus eſt iſte locus. Κέρκωπας ἐκείνους, non κενούς. *Et qui vulgo* Κέρκωπες *inſcripti ſunt. Qui hodie circumferuntur* Κέρκωπες. Hæc mens Procli eſt. Ejus libri præter alios meminit Harpocratio: Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενοις ΚΕΡΚΩΨΙ δηλοῦται, ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες.*

ΕΥΑΓΗΣ. Καλῶς περιηγμένος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Πιερικὰν σάλπιγγα τὸν ΕΥΑΓΕΩΝ βαρὺν ὕμνων
Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἥδε κόνις.]

De hoc loco nos nonnulla ad Suidam v. Χαλκευτάν.† Sed vereor equidem, ne vulgatos co-

---

* Κέρκωπες erant homines nequam, et qui rapto vivebant. Hinc Κερκώπων ἀγορά. *Forum Cercopum. Cheapſide.* De quo Joannes Meurſius in Ceramico p. 63.

† Vide nos ſupra, p. 366. et in *Cur. Noviſſ.* v. Εὐαγής.

dices

dices ſecutus, fallitur noſter Lexicographus, et nos una feſellerit. Scribendum proculdubio:

—— τὸν ΕΥΑΧΕΩΝ βαρὺν ὕμνων
Χαλκευτὰν ——

Εὐαχεῖς ſive Εὐηχεῖς ὕμνοι ſunt *hymni numeroſi, longe ſonantes.* Quod de Pindaro, quem σάλπιγγα vocat, unice verum. Pindar. Pyth. 2.

Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ
ΕΥΑΧΕΑ βασιλεῦσιν
ΥΜΝΟΝ ——

Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Epigrammatiſta.

ΕΥΔΑΙΜΩΝ. Πολλὰ μὲν ἂν χρήματα εὑρίσκοιτο, καὶ ἄλλα, ὅσα ἐπὶ προσλήψει τοῦ εὐδαίμονος ὠφελεῖ τοὺς ἔχοντας. *Multa igitur alia res inveniuntur, quæ habentibus proſunt, ut quis beatus dicatur.*] Interpres nugatur, nec quidquam juvat. Vox excidit. Repono ἐπὶ προσλήψει τοῦ εὐδαίμονος ΧΩΡΙΟΥ, ſive, quod verius puto, τῆς εὐδαίμονος ΧΩΡΑΣ. *Multa inveniuntur, quæ acceſſione agri opulenti prodeſſe ſolent.* Polybius lib. iii. p. 330. Ἐγκρατὴς γενόμενος ΧΩΡΑΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΟΣ. Idem in Excerpt. Legat. p. 1127. Παραβεβληκὼς εἰς ΧΩΡΑΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ καὶ γέμουσαν ἀγαθῶν ἐπλήρου τὴν στρατίαν παντοδαπῆς λείας. Poteris etiam ſcribere, ἐπὶ προσλήψει

PARS IV. ΓΗΣ εὐδαίμον☉. Auctor neſcio quis apud Suidam v. Δημήτηρ. Ωἴκεν δὲ ΓΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ μάλιστα ϗ καρπὰς ἐνεγκεῖν ἄσαν ἀγαθήν. Et hoc verum videtur.

ΕΥΘΥΡΡΗΜΩΝ. Εὐθυλόγος. Ἐτυμολόγος. Καὶ Εὐθυῤῥημονῶ. Ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῖνα, τὸ ῥηθησόμενον ἀηδὲς ἐκφεύγειν εὐθέως λέγει, ἵνα μὴ εὐθυῤῥημονήσῃ.] Scribendum, ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν. Idem εὐθέως λέγειν et εὐθυῤῥημονεῖν. Confer Cl. Hemſterhuſium ad Ariſtoph. Plut. p. 405. Verbo utitur Plutarchus in Demetrio, et Cicero in Epiſt. ad Papirium Pætum. IX. 22. *Habes Scholam Stoicam.* Ὁ σοφὸς εὐθυῤῥήμων ἔστη. Quæ non intelligo. Legendum omnino, ὁ σοφὸς ΕΥΘΥΡΡΗΜΟΝΗΣΕΙ. *Rem aperte et nudis verbis eloquetur.* Quod Stoicorum eſt ſcilicet.* Cæterum ſcribendum apud Suidam: Εὐθυῤῥήμων. Εὐθυλόγος. ΕΤΟΙΜΟΛΟΓΟΣ. Aliud eſt ἐτυμολογεῖν, aliud ἑτοιμαλογεῖν. Quod hic unice verum. Verbum agnoſcit

---

* Euripides in Hippolyto v. 492.

——— Εἰς τάχος διϊστέον

Τὸν ΕΥΘΥΝ ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ ΛΟΓΟΝ.

Clemens Alexand. Stromat. lib. v. p. 716. Ὁ Σοφοκλῆς δὲ ΕΥΘΥΡΗΜΟΝΩΣ γράφει. Procopius in Hiſt. Arcan. p. 127. Edit. Aleman. Οὕτω μὲν δὴ Ἰουστινιανὸς ἀληθίζεσθαί τι ἠπίστατο, ϗ ΕΥΘΥΓΛΩΣΣΟΣ ἦν.

infra

infra Suidas: Εὐρεσιλόγος. Φλύαρος. ΕΤΟΙΜΟΛΟΓΟΣ.* PARS IV.

ΕΥΚΛΕΙΣΟΝ.

Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέισον γενεάν.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod Sapphoni tribuitur. Primus dedit ex Anthologia inedita Cl. Bentleius ad Callimachum. Hunc alii atque alii ſecuti ſunt. Sed veram lectionem nemo vidit. Epigramma ita ſcribendum videtur et diſtinguendum.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

Παιδὸς, ἄφωνος ἔοισά τι, ἔτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
Φώναν ἀκαμάταν καῖθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπία με κόρα Λαΐδος ἀνέθηκεν Ἀριστὼ
Ἑρμιοκλειδάο τῶ ῥά νυν εἶν ἀΐδα,
Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ᾇ σὺ χαρεῖσα
Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέισον γενεάν.

Primum ſcribendum Παιδὸς, non Παῖδες. Nimirum στήλη ſive *cippus* hic loquitur, κατθεμένα φώναν παιδὸς πρὸ ποδῶν. Vides antitheton; ipſa ἄφωνος, non ſuis ſed verbis παιδὸς loquitur. Hæc mens Poetæ eſt: quod miror non animadvertiſſe Editores. Deinde Pentameter

* Heſych. Σχεδιάζειν. ΕΝ ΕΤΟΙΜΩ ΛΕΓΕΙΝ. Plutarch. de Liberor. Educat. Cap. ix. p. 74. Τὸ δὲ δὴ παντάπασιν ἀποδοκιμάζειν τῶν ΛΟΓΩΝ τὴν ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ, ἢ πάλιν αὖ ταύτην οὐκ ἐπ' ἀξίοις ἀσκεῖν, οὐ φαίην ἂν ἔγωγε· ἀλλ' ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ τοῦτο ποιητέον ἐστί.

PARS IV. ſecundus in libris MSS. depravatiſſimus eſt. Nos verum, ni fallor, exculpſimus. *Hanc ſtatuam dedicavit Ariſto filia Hermoclidæ, qui nunc in mortuis eſt.* Qui melius conjecerit, eum vatem perhibebo optimum.

Habuit autem noſtra Sappho fratrem, nomine Charaxum, qui *Doricam* amavit, mulierculam ſui loci atque ordinis, ut videtur, non incelebrem: quod ex Epigrammate Poſidippi conſtat, quod nobis conſervavit Athenæus lib. xiii. p. 596. Carmen ipſum emendatum ſubjiciam.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Δωρίχα, ὀςέα μέν σα πάλαι κοσμήσατο δεσμὸς
Χαίτης, ἥτε μύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη.
Ἡ ποτε τὸν χαρίεντα περιςέλλουσα Χάραξον,
Σύγχρους ὀρθρινῶν ἥψαο κισσυβίων.
ΣΑΠΦΩΑΙ δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσι
Ὠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες
Οὔνομα σὸν μακαριςὸν, ὃ Ναύκρατις ὧδε φυλάξει
Ἔς᾽ ἂν ἐπὶ Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγόνῃ.

Ubi notanda vox Σαπφῷαι, quam reſtituimus. Ut Λητὼ Λητῷος, ſic Σαπφὼ Σάπφῷος.* Quin, ut

* Tertius Hexameter ita forſan legendus,

Σάπφω, σαὶ δὲ μένουσι ———

Sed prius placet. Puellam Δωρίχαν vocat Suidas v. Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

ab

ab harum literarum amantibus gratiam ineam, et alterum Epigramma, elegantiſſimum id quidem, et ejuſdem artificis, quod ab interitu vindicavit Athenæus, hic adſcribam; idque eo libentius, quod Cl. Caſaubonus ad Athenæum et Cl. Salmaſius ad Solinum in eo concinnando parum viderint. Eſt autem in Phyromachum, hominem famelicum, et abdomini ſuo natum. En ipſum Epigramma: PARS IV.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Φυρόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βόρον, οἷα κορώνην
 Παννυχίην, αὕτη ῥωγὰς ἔχει κάπετος,
Χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος. Ἀλλὰ σὺ τούτου
 Καὶ χρίε στήλην, Ἀττικὲ, καὶ στεφάνου,
Εἴποτέ σοι προκύων συνεκώμασεν. Ἦλθε δ᾽ ἀμαυρὰ
 Βλέψας ἐκ πελίων νωδὸς ἐπισκυνίων,
ΩΧΡΟΣ ΔΙΦΘΕΡΙΑΣ μονολήκυθος. Ἐκ γὰρ ἀγώνων
 Τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ᾽ ὑπὸ ΚΟΙΛΟΝ ΟΠΗΝ.

Primum legebat Salmaſius, Κορώνη πανδοχικὴ. *Cornix tabernaria.* Sed vulgata lectio neutiquam ſollicitanda eſt. Κορώνη παννυχικὴ ſive παννυχίη eſt *cornix* νυκτίνομος. Nam cornix nocte veſcitur. Artemidorus IV. 58. Τὰ δὲ νυκτερινὰ καὶ μηδὲν ἐν ἡμέρᾳ πράσσοντά τι μοιχοὺς ἢ κλέπτας, ἢ νυκτερινὴν ἔχοντας ἐργασίαν, ὡς γλαὺξ καὶ νυκτικόραξ καὶ αἰπόλιος (lege αἰγωλιὸς) καὶ ΚΟΡΩΝΗ καὶ τὰ ὅμοια. *Nocturna vero et nihil interdiu facientia, adulteros aut fures aut eos qui*

nocturnum

PARS IV. emaculandus eſt.* Eſt autem Eurotas Laconiæ fluvius. Καλλιδόνακα vocat Euripides Helen. 500.

> Σπάρτη δὲ τοῦ γῆς ἐστὶ, πλὴν ἵν' αἱ ῥοαὶ
> Τοῦ καλλιδόνακος εἰσὶν Εὐρώτα μόνον;

Poetæ in ſenſu nequiori utuntur. Haud diſſimiliter luſit Diogenes apud Laertium, cujus verba hic adſcribam: Εὐμόρφῳ μειρακίῳ ἀπιόντι εἰς συμπόσιον, ἔφη, Χείρων ἐπανήξεις· τοῦ δὲ ἐπανελθόντος καὶ τῇ ἑξῆς εἰπόντος, Καὶ ἀπῆλθον καὶ χείρων οὐκ ἐγενόμην· ἔφη, Χείρων μὲν οὐ, ΕΥΡΥΤΙΩΝ δέ. Ad quem locum conſulendus elegantiſſimus Menagius.†

ΕΥΣΥΝΘΕΤΕΙΝ. Εὐνοϊκῶς ἔχειν. Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο εὐσυνθετεῖν πρός τε Γελίμερα καὶ Βελι-

---

* Notandum eſt poſtremum diſtichon. Hinc enim emendandum Epigramma in Anthol. lib. iv. p. 459. quod ſcriptum eſt εἰς στήλην Πολυξένης.

ΠΩΜΙΑΝΟΥ.

> Ἁ δὲ Πολυκλείτοιο Πολυξένα, οὐδέ τις ἄλλα
> Χεὶρ ἔθιγεν τούτου δαιμονίου πίνακος.
> Ἥρας ἔργον, ἀδελφόν· ἰδ' ὡς πέπλοιο ῥαγέντος
> Τὰν αἰδῶ γυμνὰν σώφρονι κρύπτει ΧΕΡΙ.
> Λίσσεται ἁ τλάμων ψυχᾶς ὕπερ· ἐν βλεφάροις δὲ
> Παρθενικᾶς ὁ Φρυγῶν κεῖται ὅλος πόλεμος.

Ita ſcribendus ſecundus Pentameter. Vulgo male legitur σώφρονι κρύπτει πέπλῳ.

† Confer Eubulum apud Athenæum lib. i. 19. p. 25.

σάριον.]

σάζιον.] Procopius Vandal. lib. ii. p. 123. Τοῖς δὲ Μασσαγέταις βουλευσαμένοις ἐν σφίσιν αὐτοῖς, ἔδοξεν, ὅπως δὴ ΕΤΞΤΝΘΕΤΕΙΝ πρός τε Γελίμερα καὶ Βελισάριον δόξωσι, μήτε μάχης ὕπερ Ῥωμαίων ἄρξαι, μήτε πρὸ τοῦ ἔργου ἐς Βανδίλους ἰέναι· ἀλλ' ἐπειδὰν ὁποτέρας στρατιᾶς τὰ πράγματα πόνηρα εἴη, τηνικαῦτα ξὺν τοῖς νικῶσι τὴν δίωξιν ἐπὶ τοὺς ἡσσωμένους ποιήσασθαι. Ad hunc locum reſpexit Suidas. Sed in veterum locis compilandis, ne nominatis quidem auctoribus, multus eſt noſter Lexicographus. Nonnullorum fontes hactenus latentes, quorum nunc ſuppetit memoria, quia nihil habemus majus, ut ille ait, hic tribus verbis indicabo. Suidas: ΑΛΕΤΡΙΒΑΝΟΣ—— Λέγεται δὲ καὶ Ἁλότριψ.

PARS IV.

Καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλότριβα ——

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 571.* Idem: ΑΜΦΙΦΟΡΗΑ. Ἀγγεῖον. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Τίς με Διονύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
Τίς με τὸν ἀνδρικοῦ νέκταρος οἰνοδόκον
Δηοῦς ἐπλήρωσε; ——

Scribendum, Ἀδριακοῦ νέκταρος. *Vini Adriatici.* Quomodo recte legitur in Anthol. Cephalæ p. 48. unde hoc Epigramma deprompſit Suidas.

* Hanc notam deſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtoph. Pacem, v. 258.

PARS IV. das. Idem: ΑΝΤΙΤΥΠΗΣΑΙ. Ἀντιπαθῆσαι ——Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον.

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Antholog. lib. vi. p. 549. Idem: ΒΑΓΑΙΟΣ. Ὄνομα κύριον. Παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος. Hæc ſunt verba Herodoti in Thalia cap. 128. quod viros doctos ad Herodotum fugit. Idem: ΒΑΘΥΚΑΜΠΗ. Ἐπιπολὺ καμπτόμενον. Καὶ βαθυκαμπῆ κλεῖδα συῶν. Hæc partem faciunt ejuſdem Epigrammatis, de quo nos ſupra ad v. Ἀλετρίβανος. Confer etiam nos ad Suidam v. Τανάχαλκος. Idem: ΒΡΥΧΙΟΣ. Βυθιζόμενος ὕδατι. Καὶ Ἐμβρύοικος, ἡ ἄγκυρα, ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄγκυραν ἐμβρύοικον, ἐρυσινηΐδα.

Verſiculus iſte eſt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat in Anthologia Cephalæ p. 3. Edit. Reiſk. Huc referendus etiam Suidas in v. Ἄλη, quem vide. Epigramma integrum adſcribam, ut emendem.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἀγκύραν ἐμβρύοικον, ἐρυσινηΐδα,
Κώπας τε διοσὰς, τὰς ἀπωσικυμάτους,
Καὶ δικτύοις μόλιβδον ἠψιδωμένον,
Κύρτους τε φέλλοις τοὺς ἐπεσφραγισμένους,

Καὶ

Καὶ πῖλον ἀμφίκρημνον ὑδαλοςεγῆ,
Λίθον τε ναύταις ἑσπέρας πυροςόκον,
Ἀλὸς τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
Ἔθηκε, λήξας τῆς ΕΠ' ΗιΟΝΩΝ ἄλης.

PARS IV.

Ita ſcribendum.* In verſiculo poſtremo, alii ἀπ' ἠόνος, alii ἀπ' ἠόνων. Sed vera lectio eſt ἐπ' ἠόνων. Ἡ ἐπ' ἠιόνων ἄλη eſt *vita litoralis*, qualis piſcatorum. Theocritus in Cyclope v. 13.

——Ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ΕΠ' ΑΙΟΝΟΣ κατετάκετο φυκιοέσσας.

Sed ad Noſtrum revertamur. Suidas: ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ. Δαιτύμονες. Καὶ οἷον συνδαιταλεῖς. Οὕτως Ἀριςοφάνης. Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τοῦτ' ἐδείκνυε. Reſpexit Suidas ad fabulam Ariſtophanis Δαιταλεῖς inſcriptam: de qua Athenæus, Etymologus, Suidas, alii. Quæ ſequuntur ſunt verba Theophylacti Simocattæ Hiſtor. v. 5. atque hinc Suidas corrigendus eſt. Idem: ΔΕΙΜΑΛΕΟΣ. Εὐλαβής. Καὶ ὁ δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός.

Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
Ἤδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.

Hoc diſtichon legitur apud Anthol. lib. iii. p. 391. ubi ſermo eſt de Diogene mortuo, qui

* Λίθον πυροςόκον. *Lapidem igniarium.* Sed MS. MUSGRAVII, πυρητόκον. Quod verum. Et vox notanda; nam haud alibi occurrit.

vel

PARS IV. vel Cerbero formidandus. Idem: ΔΟΙΑ. Δύο. Δοιὰ δὲ θέαϛ ἄροτρα ποιησάμενος. Hoc fragmentum decerpſit Suidas ex Heſiod. Oper. 432. ubi ita legitur:

Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα ποιησάμενος κατὰ οἶκον.

Atque hinc Interpres, qui ineptit, caſtigandus eſt. Idem: ΔΥΟΙΝ. Ἀντὶ τοῦ, δύο.

——Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν
Ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.

Hæc ſunt verba Sophoclis Oedip. Tyr. 649. Confer Jacob. Gronov. Emendat. in Suidam p. 114. Idem: ΕΓΝΩΜΑΤΕΥΕΝ. Ὁ δὲ ἐγνωμάτευε πάντη ἀξύμφορον εἶναι Πέρσαις φιλίαν θέσθαι ὡς πρὸς Τούρκους. Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 86. Confer etiam Suidam, v. Παλίμβολον. ubi nonnulla leguntur, quæ ad hunc locum pertinent. Idem: ΕΓΩ σου ὀναίμην ἐγώ σου ἀπολαύσω. Reſpexit Suidas ad Paulum in Epiſt. ad Philem. ver. 20. Ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. Confer nos ad Suidam v. Ὀναίμην. Reſtituendum hoc verbum Plutarcho in Lacon. Apopth. p. 234. ubi ſermo eſt de *puero Spartano*, qui dominum iniquiorem nactus, præcipitem ſe dedit. Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν κέραμον, καὶ εἰπών, Εἴση τῆς ὠνῆς, ἔβαλεν ἑαυτὸν κάτω, καὶ ἐτελεύτα. Notanda verba pueri Spartani, Εἴση τῆς ὠνῆς. Quæ non intelligo. Reſcribendum proculdubio:

ſculdubio: Καὶ εἰπὼν, ΑΠΟΝΗΣΗι τῆς ὤνης. *Fruere quod emiſti. I wiſh you joy of your bargain.* Nihil verius, aut ſalſius.* Quin et redonandum hoc verbum Alexidi Comico apud Athenæum, lib. xv. p. 693. PARS IV.

——————Ἀλλ' ἔγχεον
Αὐτῷ Διός γε τήνδε σωτῆρος. Θεῶν
Θνητοῖς ἁπάντων χρησιμώτατος πολὺ
Ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ. Ἐὰν ἐγὼ διαῤῥαγῶ,
Οὐδὲν μόνης εἰ πείθει θαῤῥῶν——

Verſus poſtremus inſigniter corruptus eſt. Emendabat Gulielmus Canterus, adplaudente Iſaaco Caſaubono,

Οὐδὲν μέλοι σοι. Πῖθι θαῤῥῶν——

Quæ partim vera, partim falſa ſunt. Locus Comici ita certo certius inſtaurandus eſt:

——A. Ἐὰν ἐγὼ διαῤῥαγῶ,
Οὐδέν Μ' ΟΝΗΣΕΙ. B. Πῖθι θαῤῥῶν——

---

* Forſan, ΕΥΓΕ τῆς ὤνης. Sed ita Bibl. Coiſlin. p. 355. Οὐκ εἰς καλὸν δὲ ἄρα ἡ χήρα τῆς δυσσεβοῦς ξενίας ἀπώνατο· ὁρῶσα γὰρ ἑαυτὴν ἀνδρός τε καὶ παίδων καὶ τοῦ λοιποῦ γένους ἔρημον, χρημάτων τε κλῆρον αὐτῇ περιγενόμενον καὶ τῶν μυσαρῶν ἐκείνων βιβλίων, παραμύθιον τῆς ἐρημίας παῖδα, Κύβρικον ὄνομα ἀργυρίου τιμῆς ὠνεῖται. Suidas v. Σεβηριανός——Οὐδὲν ἀπώνατο τῆς πολλῆς ταύτης ἐνστάσεως. Sophocles in Trachin. v. 576.

——ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
Τοσοῦτον εἶπε, Παῖ γέροντος Οἰνέως,
Τοσόνδ' ὀνήσῃ τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ,
Πορθμῶν——

PARS IV.

———A. Ego vero ſi medius crepem,
Nihil mihi proderit Jupiter. B. *Bibe; nihil metuas.*

Quæ elegantiſſima emendatio.* Οὐδὲν μ' ὀνήσει. *Nihil mihi proderit. Nihil me juvabit. If I drink till I burſt, Jupiter Soter wont help me.* Lucian. Deor. Dial. xiii. Εἰ μὴ ἄρα παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς ἐ πολύ ΣΕ ΟΝΗΣΕΙ ἡ ἀθανασία. Sed Athenæus eſt Augiæ ſtabulum, cui expurgando non unus Hercules ſuffecerit. Suidas: ΕΚΤΟΠΩΣ. Μεγάλως. Ἀπρεπῶς.

Ἄρκ]ος φιλεῦν ἄνθρωπον ἐκ]όπως ἠυχ[...]

Εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτῶ ἐν παρθένῳ. Prius fragmentum ex Babrio Choliambographo depromptum eſt; poſterius ex Procopio. Quod Kuſtero partim viſum, partim non viſum. Sed vide quanta pars Noſtri interciderit. Apud Procopium in Arcan. Hiſtor. p. 3. ita legitur: Ἀντωνίνα τὸν Θεοδόσιον ἅτε παῖδα ὄντα ἱερῷ λόγῳ, ἠγάπα τε ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ τοῖς μάλιστα ἐπιμελομένη ὑφ' αὐτὴν εἶχεν, ΕΙΘ' ΥΣΤΕΡΟΝ ΑΥΤΟΥ ΕΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΚΤΟΠΩΣ ἐν τῷ διάπλῳ τέτῳ, καὶ καταχορὴς γεγονυῖα τῷ πάθει, ἀπεσείσατο μὲν θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων δέος τε καὶ αἰδῶ σύμπασαν.

* Notus verſiculus apud Athenæum lib. ii. 23. p. 64.
ΟΥΔΕΝ Σ' ΟΝΗΣΕΙ βολβὸς ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.

Ἐμίγνυ]ο

PARS IV.

Ἐμίγνυτο δὲ αὐτῷ τὰ μὲν πρῶτα ΕΝ ΠΑΡΑΒΥΣΤΩι· τελευτῶσα δὲ, καὶ οἰκείων καὶ θεραπαινίδων παρόντων. Suidas: ΕΛΕΓΧΟΜΕΝ —— Ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει. Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod extat apud Reiſk. Anthol. Cephal. p. 41. Extat etiam apud Kuſter. ad Suidam, v. Μνιαρόν. Sed utrumque fugit vera lectio. Carmen integrum, quod ſatis elegans eſt, hic emendatum adponam:

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λιτὸς ἐγὼν ἀτυχής τ', ὦ δέσποτι, φημὶ δὲ πολλὸν
Ὄλβον ὑπερκύπτειν τὸν σὸν ἀπὸ κραδίης.
Ἀλλὰ δέχευ μνιάροιο βαθυῤῥήνοιο τάπητος
Ἐνδυτὸν, εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδόμενον·
Εἴριά τε ῥοδόεντα, καὶ ἐς κυανότριχα χαίτην
Νάρδον, ὑπὸ γλαυκῆς κλειομένην ὑάλυ·
Ὄφρα χιτὼν μὲν χρῶτα περισκέπῃ, ἔργα δ' ἐλέγχῃ
Χεῖρας, ὁ δ' εὐώδης ἀτμὸς ἔχῃ πλοκάμυς.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Τὸν σὸν πολλὸν ὄλβον. *Multa tua ſumptuoſa donaria*, ſive, *quæ a multis donantur*. *Multorum donaria.** Macedonius in Epigrammate:

Οὗτος ἐμοὶ ΠΟΛΥΣ ΟΛΒΟΣ ——

---

* Pittacus in Epiſt. ad Crœſum apud Diog. Laert. Κέλεαί με ἱκνεῖσθαι ἐς Λυδίαν, ὄψόμενον τὸν ΣΟΝ ὄλβον ἴδοιμι. Ita legendus iſte locus.

PARS IV. Homer. Hymn. in Mat. Omnium v. 12.

——ΟΛΒΟΣ ΔΕ ΠΟΛΥΣ καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ.

Sed ad rem.* Suidas: ΕΝΕΙΣΑ. Ἐμβαλοῦσα.

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον.

Hunc Pentametrum decerpſit Suidas ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. iii. p. 349. Confer etiam Suidam v. Οὐτήτειρα. Idem: ΕΞΕΣΑΛΛΑΞΑΣ. Μετεκινήσας. Ἐν Ἐπιγράμματι·

——τήνδε δὲ θυμῷ

Ἐξεσάλαξας ὅλην θάμβει φαντασίην.

Scribendum, τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ. Quomodo recte legitur in Epigrammate Macedonii Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 477. unde hoc fragmentum decerpſit Suidas. Idem: ΕΞΕΧΕΑ ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν μου. Τουτέστι, διεχύθην καὶ διεκινήθην εἰς ὀδυρμούς. Ἄπαυστον ἔχω τὸν θρῆνον. Hæc ſunt verba Commentatoris alicujus ad Pſalm. xli. 5. Ταῦτα ἐμνήσθην, καὶ ΕΞΕΧΕΑ ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν. Hinc Suidas illuſtrandus eſt. Idem: ΕΠΙΟΡΚΟΝ ἀπώμοσεν. Οὐ τὸ ἔξωθεν ἐπιπεφωνημένον ἐπίορκον ὤμοσεν ἑκουσίως· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἔμελλε τελειω-

* Notandum illud ἔργα δ' ἐλιγχῆ χεῖρας. Libanius vol. ii. p. 480. Πότε δὲ ἴδησαν ἄνθρωποι περὶ τῶν ἀγαλμάτων, μὴ τοῖν ποδοῖν χρώμενα φύγῃ. Τῶν Δαιδάλου χειρῶν οὗτος ὁ φόβος ἔργον, ὃν ἐκάλυψεν ἐπιγενόμενος Φειδίας μᾶλλον ἢ Δαίδαλος τοὺς πρὸ αὐτοῦ.

θῆναι

θῆναι τὰ ὀμωμοσμένα, καὶ ἐπιορκίας ἁλῶναι μάλιστα φυλαττόμενος. Decerpſit hunc locum Suidas ex Scholiis antiquis ad Homer. Iliad. Κ. 332. PARS IV.

Ὡς φάτο, καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε ———

Hic fons et fundus gloſſæ eſt. Idem: ΗΡΙΑ. Τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα.

Ἡνίκα δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχω,
Ὡς ἂν ἀποφθιμένου κεῖθι δέμας κτερίσω.

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Antholog. lib. iii. p. 342. ex quo Suidas emendari poſſit. Nam Noſtri lectio neutiquam ſana eſt. Idem: ΘΟΥΡΟΝ καὶ Θούριον. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄλλος ἀπὸ κρατὸς (lege Κρήτας) θοῦρος ἀνὴρ ἔθετο.

——— Θούριος Ἄρης
Ἔσπασεν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων.

Primum fragmentum legitur in Epigram. Anthol. Cephalæ, p. 10. de quo nos ſupra v. Δήιος. Poſterius decerptum eſt ex Epigram. Anthol. lib. iii. p. 297.* Idem: ΚΑΘΙΔΡΥ-

---

* Idem: ΙΚΤΙΝΟΣ. Εἶδος ὀρνέου. Οὐ γὰρ οἶμαι ῥᾴδιον ἐν γήρᾳ μεταβληθεμένῳ διαφυγεῖν τὸν λεγόμενον περὶ τοῦ ἰκτίνου μῦθον· ὃς ὄρνις ὤν, ἐπιθέμενος τῷ χρεμετίζειν, ἀμφοῖν ἥμαρτεν, ἀγροικίας τε ἅμα, καὶ δεξιότητος. Depromptus eſt hic locus ex Julian. Miſop. p. 366. Quod et recte notavit Cl. Wyttenbach, quem vide in Crit. Epiſt. p. 17. Confer etiam p. 34. et p. 37.

PARS IV. ΣΑΣΘΑΙ. Βεϐαιῶσαι. Ἐκπέμπει γῦν τὺς περὶ συμβιϐάσεως λόγυς· δυνατὺς καθιδρύσαϑς κεχειρολονηκὼς πρεσϐεύλάς. Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ Hiſtor. iii. 15. ubi legitur, τὺς περὶ συμϐάσεως λόγυς. Confer nos ad Suidam v. Καθιδρύσαθαι. Idem: ΚΟΤΙΝΟΣ. Ἀγριέλαιος. Ἐν Ἐπιγράμμαλι·

Καὶ τὰν ἐκ κολίνοιο καλαύροπα, τάν ποτε τῆνος
Πολλάκι ῥομϐῆλὰν ἐκ χερὸς ἠκροϐόλει.

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 568. Idem: ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ. Χλόη μέν ἐστιν ἐν τῇ θαλάττῃ, πρὸς ἀέρα δὲ ἐξενεχθὲν, εἰς λίθυ στερρότητα μεταπήγνυλαι. Hæc ſunt verba Baſilii in Hexaëmeron Homil. vii. p. 95. Eſt autem Κυράλιον ſive Κοράλιον nihil aliud quam κόρη ἁλὸς, *nympha marina*, ſive *filia maris*. Alii aliter deducunt: de quo Salmaſius ad Solinum p. 63. Sed hoc verum. Κόραν λίμνας vocat neſcio quis in Epigram. Anthol. Cephalæ, p. 43.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τάν τ' ἐραλεινὰν
Σφαῖραν, τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον,
Τάσδε ΚΟΡΑΣ ΛΙΜΝΑΣ *τε, κόρα κόρα ὡς ἐπιεικὲς,*
Ἄνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύμαλ' Ἀρλέμιδι.

Δηλῶσαι,

Λητῶα, σὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρέτείας
Θηκαμένα, σώζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma.* Κόρα λίμνης eſt *nympha marina*. Heſychius: Λίμνη, ἡ θάλασσα.† Ἐπιπόντιδα νύμφαν vocat Perſes in Epigrammate: de quo nos ad Suidam v. Ῥυτῆρα. Intelligenda autem *pupa corallina*, ſive *pupa ex coralio facta*. Hinc Κοροπλάστης et Κοραλιοπλάστης, de quo vir doctiſſimus Petrus Burmannus Secundus ad Marmor D'Orvillii Smyrnenſe, p. 571. Sed hæc ſatis. Suidas: ΛΑΚΩΝΙΚΑΙ —— καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τοί τε Λάκωνες εὔπεπλοι.

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. 559. ubi legitur:

——— Τοί τε Λάκωνες
Πέπλοι καὶ Ληρῶν οἱ χρύσεοι κάλαμοι.

Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt. Huc facit Eſaias iii. 22. Καὶ τὰ διαφανῆ ΛΑΚΩΝΙΚΑ. *Et pellucidæ veſtes Laconicæ.* Quæ laudat Suidas v. Διαφανῆ. Confer nos ad Suidam v. Ληρεῖς.‡ Idem: ΛΑΦΥΞΑΣ. Οἱ δὲ Πέρσαι φρέ-

* Vide Cl. Valcken. ad Euripidis Hippolytum p. 188. ubi de hoc Epigrammate agit. Confer et Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 265.

† Vide Cl. Valcken. ad Eurip. Hippolytum p. 182.

‡ Heſych. Λακωνικὸς χιτών. Λεπτὴ ἐσθής.

ασι

PARS IV.

ασι περιτυχόντες λαφύττουσιν ἀπληστότερον, καὶ ἐς μέγα κακοῦ ἀποκλίνουσι, τῆς κοιλίας αὐτοῖς τῇ ἀθρόᾳ τοῦ ὕδατος ἐμβολῇ διενεγκεῖν οὐκ ἐχούσης τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὕδατος τὴν ἀντίληψιν. Depromptus eſt hic locus ex Theophyl. Simocattæ Hiſtor. ii. 5. de quo nos ad Suidam v. Κελαρύζει. Græca ita vertenda ſunt: *Perſæ autem in fontes incidentes, et avidius haurientes, in malum non minimum incurrunt; quia venter eorum, propter vim aquæ ingruentis, aquam ingeſtam ferre non poterat.* Idem: ΛΙΠΑΡΕΙΝ. Λιπαρεῖτε μένοντες. Προσεδρεύετε μένοντες. Reſpexit Suidas ad Herodotum ix. 44. Ἢν δὲ ἄρα ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν Μαρδόνιος, καὶ μὴ ποιῆται, λιπαρέετε μένοντες. *Quod ſi differet Mardonius, nec committet certamen, vos perſeverate hic manere.** Idem: ΜΑΛΘΑΚΟΝ. Ἔκλυτον. Μαλακόν.

——Ὁ δ' αὐτὸν
Ἐξάγαγεν βιότου μαλθακίῃ σοφίης.

Eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur apud Laertium in Anaxagora. Idem: ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΝ. Ἀβέβαιον. Ἄπιστον. Τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλίμβολον. Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 86. Idem: ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙ. Περικαλύπτουσι. Μένανδρος· Δεδιότες καὶ

* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. ii. 44. p. 106. Καὶ προσμένουσι λιπαροῦντες ἕως τὸ κάλλιστον ἐπιθήσωσι τῷ πολέμῳ κράτος.

διανοούμενοι

διανοούμενοι μηχανᾶσθαί τι Ῥωμαίους, καὶ παρακαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν, ὅ,τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ πανέργημα. Fallitur Suidas. Hæc ſunt verba, non Menandri, ſed Simocattæ Hiſtor. ii. 9. Idem: ΠΟΜΦΟΛΥΓΕΣ. Ὁ δὲ δίκην πομφολύγων ἐκφύσεως διαλύει τὸ ὕπνον. Et hæc ſunt verba Simocattæ, iv. 15. Idem: ΠΥΡΕΙΟΝ. Θυμιατήριον. Ὁ δὲ Ἡράκλειος τάς τε πόλεις καθῄρει, καὶ τὰ πυρεῖα διέστρεφε τῶν Περσῶν. Decerptus eſt hic locus ex Nicephoro Breviar. Hiſt. p. 12. Confer nos ad Suidam v. Πυρεῖον. Sed ἐπέχω, et hanc lampada aliis lubenter trado: neque enim in hoc muſtaceo laureola quærenda eſt.

ΕΥΦΟΡΙΩΝ —— Βιβλία δὲ αὐτοῦ ἐπικὰ ταῦτα· Ἡσίοδος. Μοψοπία, ἢ Ἄτακτα. Ἔχει γὰρ συμμιγεῖς ἱστορίας —— καὶ ὁ λόγος τοῦ ποιήματος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικὴν Χιλιάδα. Ἔχει δὲ ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ἀποστερήσαντας αὐτὸν χρήματα, ἃ παρέθετο, ὡς δίκην δοῖεν κἂν εἰς μακράν. Εἶτα συνάγει διὰ χιλίων ἐτῶν χρησμοὺς ἀποτελεσθέντας. Εἰσὶ δὲ βιβλία ἑ. Ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιὰς περὶ χρησμῶν.] "Puto "legendum eſſe, ἐπιγράφεται δὲ Χιλιὰς ἢ περὶ "χρησμῶν, omiſſa voce πέμπτη. Quam lec-"tionem in verſione ſecutus ſum. Si enim "vulgata retineatur, oportet ſtatuamus, Eu-"phorionem de pluribus Chiliadibus in opere "ſuo egiſſe: cui tamen repugnant ea, quæ "Suidas ipſe paulo ante dicit. Non me qui-"dem

PARS IV.

“ dem latet Euphorionem ab Athenæo et Stephano Byzantino laudari ἐν Χιλιάσι: ſed apud eos ἐν Χιλιάδι reſcribendum eſſe recte, ut puto, monet Meurſius in notis ad Helladium Beſantinoum.” *Kuſter.* Locus inſignis, de quo Joannes Meurſius et Kuſterus noſter. Sed uterque lapſus eſt, et nubem, ut non raro fieri ſolet, pro Junone amplexus eſt: quod partim vidit, partim non vidit Cl. Reiſkius ad Anthologiam p. 72. Primum recte legitur Μοψοπία ἢ Ἄτακτα. Quo titulo librum inſcripſit Philetas apud Athenæum lib. iii. p. 114. Item Iſter, de quo nos alibi. Deinde ſcribendum, καὶ ὁ λόγος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικήν. Nam Euphorionis *Miſcellanea* Attica fuerunt, ſive ad *Res Atticas* ſpectabant. Hinc titulus Μοψοπία ἢ Ἄτακτα. Quod ſequitur, Χιλιάδα, corruptum eſt. Scribendum omnino: ΧΙΛΙΑΔΕΣ. Ἔχει δὲ ὑπόθεσιν — Aliud opus Μοψοπία, aliud Χιλιάδες. Euphorio autem ἐν Χιλιάσι ſæpius laudatur. Deinde quod ſequitur, διὰ χιλίων ἐτῶν, non eſt ſollicitandum. Nimirum Euphorionis *Chiliades* in quinque libros diſtributæ ſunt: quorum quintus, ſive πέμπτη χιλιὰς, quæ ΠΕΡΙ ΧΡΗΣΜΩΝ inſcripta fuit, de oraculorum effatis agebat, *mille annorum ſpatio* comprobatis. Hinc opus integrum Χιλιάδες inſcriptum. Hæc mens Suidæ eſt. Atque hinc vindicandi Athenæus et Stephanus Byzantinus, qui Euphorionem

phorionem ἐν Χιλιάσι laudant: quod perperam ſollicitarunt viri doctiſſimi. Huc facit Scholiaſtes ad Lycoph. 1153. Φθορὰ καὶ λοιμὸς μετὰ τρίτον ἔτος ἔσχε τὴν Λοκρίδα, διὰ τὴν εἰς Κασσάνδραν ἀθέμιτον μίξιν Αἴαντος· ΕΧΡΗΣΕ δὲ ὁ θεὸς ἱλάσκεσθαι Ἀθηνᾶν τὴν ἐν Ἰλίῳ ΕΠΙ ΕΤΗ ΧΙΛΙΑ, δύο παρθένους πέμποντας ἐπὶ κλήρῳ καὶ λαχήσει.— ΧΙΛΙΩΝ ΔΕ ΕΤΩΝ παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. Μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος. Schol. ad Homer. Iliad. N. 66. Ἀθηνᾶ δὲ οὐδὲ οὕτως τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ΕΠΙ ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Αἰτίοις. Hiſtoriam hanc tangit Jamblichus de Vit. Pythag. cap. 8. et Plutarchus in libello de ſera Numinis Vindicta; cujus verba adſcribam: Ἆρ' οὖν οὐκ ἀτοπώτερος τούτων ὁ Ἀπόλλων, εἰ Φενεάτας ἀπόλλυσι τοὺς νῦν, ἐμφράξας τὸ βάραθρον καὶ κατακλύσας τὴν χώραν ἅπασαν αὐτῶν, ὅτι πρὸ ΧΙΛΙΩΝ ΕΤΩΝ, ὥς φασιν, ὁ Ἡρακλῆς ἀνασπάσας τὸν τρίποδα τὸν μαντικὸν εἰς Φενεὸν ἀπήνεγκε; Συβαρίταις δὲ φράζων ἀπόλυσιν τῶν κακῶν, ὅταν τρισὶν ὀλέθροις ἱλάσωνται τὸ μήνιμα τῆς Λευκαδίας Ἥρας; Καὶ μὴν οὐ πολὺς χρόνος ἀφ' οὗ Λοκροὶ πέμποντες εἰς Τροίαν πέπαυνται τὰς παρθένους,

Αἳ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσὶν, ἠΰτε δοῦλαι,

Ἠοῖαι

PARS IV.

Ἠοῖαι σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμὸν,
Νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi, quos ex Callimacho depromptos eſſe putat Cl. Kuſterus ad Suidam v. Ποινή. Atqui Callimachi Αἴτια elegiaco carmine conſcripta fuerunt. Quare in eo ſum, ut Euphorionis eſſe putem. Quin et plurima Plutarchum in hunc libellum ex Euphorionis *Chiliadibus* tranſtuliſſe crediderim: quod quidem a vero propter argumenti adfinitatem haud alienum videtur. Fuit autem Euphorio Eubœa oriundus, domi Chalcidenſis, Poeta non incelebris, quem unice amavit et Latine vertit Cornelius Gallus. Amavit et Tiberius Imperator, de quo Suetonius: *Fecit et Græca Poemata, imitatus* Euphorionem, *et Rhianum, et Parthenium; quibus Poetis admodum delectatus, ſcripta eorum et imagines publicis bibliothecis inter veteres et præcipuos auctores dedicavit.* Scripſit plurima, de quibus Cl. Meurſius ad Helladium, quæ omnia, fere, ſi unum atque alterum Epigramma excipias, magno literarum diſpendio, hodie deſiderantur. Obſcuritatem ejus tangit Clemens Alexandrinus et Cicero Divinat. ii. 64. *Quid? Poeta nemo, nemo Phyſicus obſcurus? Ille vera nimis etiam obſcurus* Euphorio. Ita ſcribendus iſte locus, cujus elegantiam minus perſpectam

ſpectam habuit Cl. Daviſius. *Ille vero Euphorio*, i. e. Euphorio, ille celebris, bene notus. Sic vocem ἐκεῖνος uſurpant Græci; de quo nos ſupra ad v. Ἐπιτάκτης. Quin et καταγλωττισμὸν ejus perſtringit neſcio quis in Epigrammate, a Salmaſio ad Spartiani Adrianum laudato p. 154. Carmen ita ſe habet: PARS IV.

Χοίριλος Ἀντιμάχου πολὺ λείπεται, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι
Χοίριλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος.
Καὶ κατάγλωττ' ἐποίει τὰ ποιήματα, καὶ τὰ φίλητρα
Ἀτρεκέως ἤδει· καὶ γὰρ Ὁμηρικὸς ἦν.

Epigramma ſatis venuſtum, quod aliter accepit Salmaſius, aliter Reiſkius. Sed neuter rem adſecutus eſt. Notanda elegans ἀμφιβολία. *Double entendre*. Καταγλωττίζειν eſt *gloſſis uti*. Quod fecit Euphorio; de quo Helladius. Eſt et Καταγλωττίζειν verbum nequam, de quo nos nonnulla ad Suidam v. Σιφνιάζειν.* Deinde vox φίλητρον nunc de *amore*, nunc de *plagio* accipitur: quod in Euphorione notandum. Suidas: Φιλητής. Ἐραστής. Φιλήτης δὲ, ὁ κλέπτης. Hinc φίλητρον. Verbum occurrit apud Etymologum. Quin et Euphorio noverat Ὁμηρίζειν, noverat

* Notanda iſta Κατάγλωττα ποιήματα. Hinc Καταγλωττίζειν et Καταγλώττισμα. De quo Syneſius in Dion. p. 53. Vide etiam Ariſtoph. Theſmoph. v. 138. et Schol. ad locum.

et

PARS IV. et μηρίζειν.* Hinc jocus ſcilicet: de quo Laertius in Cleanthe cap. v. quo tangitur Euphorio, tanquam *puerorum amator*. Quod ex ejus Epigrammate quodammodo liquet, quod exhibuimus ad Suidam v. Πλοκαμὶς, et hic emendatum adſcribemus:

ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας,
Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαΐην.
Ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἐκήβολε, κάλλος ἐπείη
Ὡς ΧΑΡΝΗΘΕΝ ἀεὶ κίσσος ἀεξόμενον.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma ad fidem libri MS. Eudoxus Euphorionis παιδικά.† *Hedera* autem *Acharnenſis* ſatis nota. Dioſcorides in Epigrammate,

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
Βλαισὸς ΑΧΑΡΝΕΙΤΗΣ ΚΙΣΣΟΣ ἔρεψε κόμην.

Dicitur autem κίσσος Χαρνῆθεν, ut Heſiodo Μῦσαι Πιερίηθεν, Lyſiæ Ἐρατοσθένης Οἴηθεν, Virgilio *Paſtor ab Amphryſo*: quem locum minus

* Sic Antiphanes apud Athenæum lib. xv. 8. p. 681.

Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι ποτέ;
Νῦν δὲ ΜΗΡΕΙΟΥΣ Κ' ἔχοντες πορφυροῦς κεκρυφάλους.

Ad quem locum vide doctiſſimum Caſaubonum.

† Suidas v. Ἔθειραι.

intellexerunt

intellexerunt Interpretes. Idem autem Χαρνῆθεν et Ἀχαρνῆθεν, ut Παιωὸς et Ἀπαιωὸς, Τάρνα et Ἄταρνα. Confer etiam Cl. Salmaſium ad Steph. Byzant. v. Τάρνη. et Cl. Albertum ad Heſych. v. Ἀθύρ.* Sed hæc ſatis obvia ſunt. Cæterum huc facit nonnihil Theocritus, xx. 21. PARS IV.

Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι ΚΑΛΛΟΣ
Ὡς ΚΙΣΣΟΣ ποτὶ πρέμνον ——

Quo reſpexiſſe videtur Virgilius:

——*Hedera* FORMOSIOR *alba.*

Quod vero Eudoxus *crines votivos* ſive *capitis primitias* Phœbo dedicavit, in eo nil novi fecit adoleſcens. Fecerunt præter alios Lacones. Heſychius: Ἱεροβάτον κόννον. Λάκωνες. Ὅν τινες μαλλὸν, σκόλλυν. Ita ſcribendus locus iſte vexatiſſimus, in quo conſtituendo plurimum aberrarunt viri eruditiſſimi. Ἱεροβάτος κόννος eſt *cirrus votivus in templo ſuſpenſus*. Diotimus in Epigram. apud Reiſk. Anthol. p. 69.

Ὄλβιος ἦσθα, κύπασσι, καὶ ὡς τότε, καὶ πάλιν, ὃς νῦν

* Confer etiam Suidam v. Μοργύς, et Cl. Caſaubon. ad Suetonii Julium, cap. xxix. Sed de Epigrammate, quod ſupra ſcribitur, vide Valcken. Diatrib. Eurip. p. 152. ubi tamen fallitur vir doctiſſimus. Confer et Cl. Brunck. Analect. vol. ii. p. 57. qui noſtram emendationem omnino probat.

Χρυσέον

Χρυσίον Ἀρτέμιδος τῦτ' ΕΠΕΒΗΣ ΜΕΛΑΘΡΟΝ.

Quod in primis notandum. Quin et aliud exſtat Euphorionis Epigramma in Anthologia Cephalæ, p. 140. quod hic, quia bella occaſio eſt, emendatum ſubjiciam: nam viri doctiſſimi, qui has nænias tractarunt, nihil viderunt.

ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Οὐ ΤΡΗΧΙΣ λιθιαῖος ἐπ' ὀςέα κεῖνα καλύπτει,
Οὐδ' ἡ κυάνεον γράμμα λαβῦσα πέτρη.
Ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
Ἰκάριον ῥήσσει κῦμα περὶ κροκάλαις.
Ἀντὶ δ' ἐγὼ ξενίης πολυκήδεος ἡ κενέη χθὼν
Ὀγκῶθην Δρυόπων διψάσιν ἐν βοτάναις.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Eſt autem ſcriptum in naufragum quendam, cujus κενοτάφιον in terra Dryopum, quæ Trachiniis contermina, hic loqui facit Poeta. In primo verſiculo recte repoſuimus, Τρηχὶς λιθιαῖος. Nam quod vulgo legitur, ineptum eſt. Τρηχῖνα πολύλλιθον vocat neſcio quis in Epigrammate apud Holſtein. ad Steph. Byzantinum. Dicitur autem λιθιαῖος, ut ἀνεμιαῖος, ἀκαρμαῖος, ἀκατιαῖος, et ſi quæ alia. Deinde notandum illud, ὀςέα κεῖνα. *Oſſa illa chara. Multum deſiderata.*

*derata.** Quod ſequitur, ξενίης πολυκήδεος, non intellexerunt Interpretes. Dicit Poeta: *Oſſa naufragi neque in Trachiniis ſepeliri, neque adeo lapide ſepulchrali honorari, ſolum vero κενοτάφιον ejus apud Dryopas exſtare.* Quod ἀντὶ ξενίης πολυκήδεος, *ſepulturæ loco,* eleganter vocat Euphorio. PARS IV.

ΖΩΡΟΑΣΤΡΗΣ. Περσομήδης. Σόφος παρὰ τοὺς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ.] Hunc locum fruſtra ſuſpectum habuit Kuſterus. Οἱ ἐν ἀστρονομίᾳ ſunt *Aſtronomi*: ut οἱ ἐν τέλει ſunt *Magiſtratus.* Σοφὸς παρὰ τοὺς ἐν ἀστρονομίᾳ eſt *Aſtronomorum peritiſſimus.* Suidas: Ἀστρονομία. Ἡ τῶν ἄστρων διανομή. Πρῶτοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεῦρον διὰ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ. Quare in hac arte primus et princeps Zoroaſtres. Ἀστροθύτην vocat Dino apud Laertium in Proœmio: Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν μεθερμηνευόμενον φησὶ τὸν Ζωροάστρην ἀστροθύτην εἶναι. *Dino in quinto Hiſtoriarum libro Zoroaſtrem ex interpretatione nominis ſui aſtrorum dicit eſſe cultorem.* De interpretatione vocis *Zoroaſtres* ii viderint, qui Perſice ſciant. Ego quidem in hiſce rebus plane Davus ſum. Vir clariſſimus, et in omni Orientalium doctrina exercitatiſſimus, Samuel Bochartus, emendabat, Ἀστροθεάτην. *A ſtar-gazer.* Quam

* Sed MS. Par. ὀστέα δειλά. Non male.

PARS IV. emendationem ingenioſam eſſe dicit Cl. Menagius ad Laert. Procem. Sed res aliter ſe habet. Scribendum ſine dubio, ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΝ. Eſt autem ἀϛροθέτης *qui ſtellas notavit, et ſuum cuique locum adſignavit*. Quod hominis ἀϛρονόμȣ eſt, et primus fecit Zoroaſtres. Vocem uſurpat Orpheus, Hymn. 63.

> Οὐράνιον Νόμον, ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΝ, σφραγῖδα
> δικαίαν.

Palladas in Epigrammate:

> Οὕτω Πήγασος ἵππος ἀπώλεσε Βελλεροφόντην
> Βȣληθέντα μαθεῖν ΑΣΤΡΟΘΕΤΟΥΣ κανόνας.

Atque hinc Ἀϛροθέτημα. *Conſtellatio*. Suidas: Ἀϛὴρ ἄϛρȣ διαφέρει. Ὁ μὲν ἀϛὴρ ἕν τι ἐϛί· τὸ δὲ ἄϛρον ἐκ πολλῶν συνέϛηκεν. Ὃ καὶ ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΜΑ καλεῖται. Quæ ſunt verba Scholiaſtæ ad Homer. Iliad. Δ. 76.*

ΙΩΝΙΚΟΣ. Ἑλληνικός. Καὶ Ἰωνικῶς, ἀντὶ τȣ̃ ἁβρῶς. Ἐμιτροφόρȣν τε καὶ διεκίνȣν Ἰωνικῶς.] De hoc loco Ariſtophanis in Theſmophoriazuſis Cl. D'Orvillius ad Charit. p. 560. et nos olim ad Suidam v. Ἐμιτρώσατο. Ubi legendum monuimus,

---

* Strabo lib. i. p. 6. Οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἦν πω, τὴν ἑτέραν ΗΣΤΡΟΘΕΤΗΣΘΑΙ.

—— Ἀνα-

——Ἀνάκρέων ὁ Τήϊος,
Κ' Ἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
Ἐμιτροφόρων τε καὶ ΔΙΕΚΛΩΝΤ' Ἰωνικῶς.

PARS IV.

Qua emendatione nihil verius. Huc reſpexiſſe videtur Dionyſius Halicarnaſſeus in libello Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, p. 310. Edit. Hudſon. Καὶ τῶν ῥυθμῶν πολλαχῇ μὲν τοὺς ἀνδρώδεις καὶ ἀξιωματικοὺς καὶ εὐγενεῖς, σπανίως δέ πȣ τοὺς ὑπορχηματικούς τε καὶ ΙΩΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΛΩΜΕΝΟΥΣ. Atque hæc ad noſtram conjecturam confirmanda erant dicenda. Nam veſpertilionum omnia plena. Quin et, dum hæc ſcribo, commodum in mentem venit emendationis Bentleianæ in Manilium, quam hac occaſione monitus, hic in tranſitu ſublevandam curabo. Nam et mea poſt me alii curabunt ſcilicet. Apud Manilium, v. 737. ita legitur:

Utque per ingentes populus deſcribitur urbes,
Præcipuumque patres retinent, et proximum equeſter
Ordo locum; populumque equiti, populoque ſubire
Vulgus iners videas, et jam ſine nomine turbam:
Sic etiam magno quædam reſpondere mundo.

Locus elegantiſſimus, ſed verſus poſtremus manifeſto corruptus eſt. Emendabat Bentleii ſagacitas,

PARS IV.

Sic etiam in magno quædam RESPUBLICA *mundo eſt.*

Quod alii veri, alii falſi ſimile eſſe dicunt. Ego vero nihil certius eſſe adfirmo. Fidem faciet Lactantius, Epit. Cap. 2. *Sic* IN HAC MUNDI REPUBLICA *niſi unus fuiſſet moderator, qui et conditor, aut ſoluta fuiſſet omnis hæc moles, aut ne condi quidem omnino potuiſſet.* Atque hoc rectum. Error autem ortus ex compendio ſcripturæ. Quomodo corruptus Claudianus in Eutropio, ii. 451. quem, quia haud incommodum eſt, hic ſalvum præſtabo.

Flagrat opus: crebro pulſatus perſtrepit ictu:
Contexit varius penetrans Chalcedona nidor.

Senſus nullus: nec hilum adjuvant Interpretes. Scribendum utique et diſtinguendum:

Flagrat opus: crebro pulſatus perſtrepit ictu
PONTUS, ET IT *varius penetrans Chalcedona nidor.*

Nihil certius hac emendatione. Lucan. IX. 959.

Non Aſiam brevioris aquæ diſterminat uſquam
Fluctus ab Europa, quamvis Byzantion arcto
PONTUS, *et oſtriferam dirimat* CHALCEDONA *curſu.*

Atque

Atque hinc emendandus venit, ut aliud ex alio ſcilicet, Avienus in Deſcript. Orb. Ter. 468. PARS IV.

——— Denique longo
Qua porrecta jacet ſpatio piſcoſa Propontis,
Et ſe præcipiti fluctu furit Helleſpontus.

Vox penultima mendoſa eſt. Emendant alii *fugit*, alii *ruit*. Neutrum recte. Corrigendum omnino:

Et ſe præcipiti fluctu FERT *Helleſpontus.*

Reſtituendum etiam iſtud verbum Virgilio Æn. vi. 95.

Tu ne cede malis, ſed contra audentior ito,
Quam tua te fortuna ſinet ———

MS. nonnulli, *Qua*. Lego, ut mihi quidem videtur, certiſſime,

QUO *tua te fortuna* FERET ———

Horat. Od. i. 7. 25.

Quo nos cunque FERET *melior fortuna parente,*
Ibimus ———

Atque hæc obiter.

ΙΣΤΡΟΣ. Μενάνδρου, Ἴςρου, Κυρηναῖος ἢ Μακεδὼν, συγγραφεὺς, Καλλιμάχου δοῦλος καὶ γνώριμος. Ἕρμιππος δὲ αὐτόν φησι Πάφιον ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων. Ἔγραψε δὲ πολλὰ

 καὶ

PARS IV.

καὶ καταλογάδην, καὶ ποιητικῶς.] Interpres, *Iſter*, *Menandri*, *Iſtri*, *filius*. Quod poteſt eſſe verum. Sed non ſic ſolet Suidas. Quare vide an reponi queat, Ἴςρος. Μενάνδρου, ἱςρῦ, i. e. ἱςορικῦ. ut Iſter patrem habuerit Menandrum, non *Comicum*, ſed *Hiſtoricum*. Sed hoc penes auctorem ſit. De domo atque patria ejus in incomperto eſt. Alii Cyrenæum, alii Macedona, alii denique, in quibus Hermippus eſt, Paphium, vocant. Scripſit plurima, de quibus conſulendus diligentiſſimus Voſſius de Hiſtoricis Græcis. Conſulendus et doctiſſimus Kuſterus ad Suidam. Ejus meminit Heſychius, loco deſperato, et qui peritiſſimos medicos eluſit. Σίκεον, ὡς Ἴςρος. De voce Σίκεον mira nos docent Interpretes, ſed neminem invenire potui, qui me doctiorem faceret. Retrahenda omnino vox fugitiva, et res ita redintegranda eſt: Σικελὸς ςρατιώτης. Παροιμιῶδες, ἐπεὶ ξένοις ἐχρῶντο ςρατιώταις ὡς ἐπιτοπολὺ οἱ περὶ Ἱέρωνα τὸν τύραννον, ὡς ΔΙΩΘΟΥΜΕΝΩΝ αὐτῶν τὸν μισθὸν, καὶ μηδενὶ ἀποδιδόντων ΤΩΝ ΣΙΚΕΛΩΝ. Ὡς ΙΣΤΡΟΣ. Nimirum Siculi ſtipendia nec dare nec accipere volebant. Hinc Proverbium: Σικελὸς ςρατιώτης μισθὸν διωθεῖται. cujus meminit Michael Apoſtolius. Iſtri ATTIKA, ſive Συναγωγὴν *Rerum Atticarum*, laudant Plutarchus in Theſeo, Athenæus, Photius in Lexico inedito, alii. Iſtri ATAKTA, ſive *Miſcellanea*, memorantur

memorantur Suidæ, Photio, Schol. ad Sophoclis Oedip. Colon. v. 105. Quod idem opus cum priori fuerit. Sic Euphorionis Μοψοπία ἢ Ἄτακτα. *Miſcellanea Attica*. De quo nos ſupra.* Quin et Philetas nunc ἐν Ἀττικοῖς, nunc ἐν Ἀτάκτοις laudatur Athenæo. Quod idem opus. Huc reſpexit Heſychius: Ἄμαλλα. Δράγματα δύο, ὡς φησὶ ΙΣΤΡΟΣ. ΦΙΛΗΤΑΣ δὲ ἱστορεῖ ἐκ διακοσίων. Iſtri ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ laudat Plutarchus in libello de Muſica: Ὅτι δὲ οὗτος οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, Ἀντικλῆς καὶ ΙΣΤΡΟΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΙΣ περὶ τούτων ἀφηγήσαντο. Ubi inepte Interpres, *Iſter in Illuſtrationibus*. Immo in libro de *Adventibus* ſive *Apparitionibus Apollinis*. Nam plena inſcriptio fuit, Ἴστρος ἐν ταῖς Ἀπόλλωνος Ἐπιφανείαις. Harpocratio in v. Φαρμακός. Ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστιν ὁ Φαρμακὸς, ἱερὰς δὲ φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, καὶ ἁλοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματά ἐστιν, Ἴστρος ἐν πρώτῳ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΩΝ εἴρηκεν. Quæ leguntur etiam apud Etymologum v. Φαρμακός. Photius in Lex. MS. quod penes me eſt: Τριτύαν. Θυσίαν. Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κριοῦ, ταύρου, καὶ κάπρου. Ἴστρος δὲ ἐν μὲν ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΙΣ ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀῤῥένων, πάντων τριετῶν. Sic Διονύσου Ἐπιφάνεια apud Dion: PARS IV.

* Confer doctiſſimum Menagium ad Laert. v. 26.

Longin.

PARS IV.

Longin. Περὶ Ὕψȣς, § xv. Καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τȣ̃ Λυκȣ́ργȣ βασίλεια ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ θεοφορεῖται. *Et apud Æſchylum palatia Lycurgi* ad adventum Bacchi *mirum in modum commoventur.* Verbo non ſemel utitur Paulus in Epiſtolis. *Præſentiam* vocat Cicero, Nat. Deor. ii. 2. *Idque evenit non temere nec caſu, ſed quod* PRÆSENTIAM *ſæpe divi ſuam declarant.* Hinc Antiochus ΕΠΙΦΑΝΗΣ et Ptolemæus ΕΠΙΦΑΝΗΣ dictus, i. e. *Præſens Deus.** Quo ſenſu intelligendus Horatius:

PRÆSENS DIVUS *habebitur*
Auguſtus ——————

Eleganter admodum Lactantius Divin. Inſtit. i. 20. *Pavorem, Palloremque Tullus Hoſtilius figuravit et coluit. Quid de hoc dicam, niſi dignum fuiſſe, qui ſemper* DEOS SUOS, *ſicut optari ſolet,* PRÆSENTES *haberet?* Atque hic peropportune ſuccurrit Carmen Ithyphallicum, quod in honorem Demetrii Poliorcetæ, quem ΠΑΡΟΝΤΑ ΘΕΟΝ vocat auctor, cum Athenas ſub tempus Myſteriorum peragendorum ingrederetur cantatum, integrum exhibet Athenæus, lib. vi. p. 253. Carmen longe elegan-

* Philo vol. ii. p. 596. Ἵνα Δίος ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ νεȣ̃ χρηματίζῃ Γαΐȣ. Ad quem locum conſulendus omnino doctiſſimus Mangeius.

tiſſimum,

tiſſimum, et tum antiquitatis, tum adulationis Atticæ inſigne monumentum, hic emendatum adponam. Nam Caſaubonus ὁ πάνυ hic parum vidit, et metri leges flagitioſiſſime violavit. PARS IV.

ΞΕΝΙΣΜΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΑΣ. ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.*

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι,
    Τῇ πόλει πάρεισι.
Ἐνταῦθα γὰρ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ,
    Ἅμα παρῆν ὁ καιρός.
Χ' ἡ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς κόρης μυστήρια
    Ἔρχεθ' ἵνα ποιήσῃ.
Ὁ δ' ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς,
    Καὶ γελῶν πάρεστι.
Σεμνὸς ὅθι φαίνονθ' οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
    Ἐν μέσοισι δ' αὐτός.
Ὅμοιος ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
    Ἥλιος δ' ἐκεῖνος.
Ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ,
    Χαῖρε, κ' Ἀφροδίτης.
Ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοὶ,
    Ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,

* Plutarchus in Demetrio p. 17. Ἦν δὲ ἄρα καὶ πυρὸς ἕτερα θερμότερα, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη. Γράφει γάρ τις ἄλλος, ὑπερβαλλόμενος ἀνελευθερίᾳ τὸν Στρατοκλέα, δέχεσθαι Δημήτριον, ὁσάκις ἂν παραγίνηται, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς. Hic fallitur Moſes Du Soul. Locus enim Ariſtophanis, ad quem reſpexit Plutarchus, exſtat in Equit. v. 381.

Ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα.

PARS IV.

Ἢ οὐκ εἰσὶν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν
Σὲ δὲ ΠΑΡΟΝΘ' ὁρῶμεν,
Οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν.
Εὐχόμεσθα δή σοι·
Πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε,
Κύριος γὰρ εἶ σύ.
Τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν
Αἰτωλίδ', ὅς τις ἐπὶ πέτρας καθημένος
Ὥσπερ ἡ παλαιὰ,
Τὰ σώματ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,
Κ' οὐκ ἔχω μάχεσθαι·
Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας·
Νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·
Μάλιστα μὲν δὴ ΚΟΛΑΣΟΝ αὐτός· εἰ δὲ μὴ,
Οἰδίπουν τιν' εὑρὲ,
Τὴν σφίγγα ταύτην ὅς τις ἢ καλακρημνιεῖ,
Ἢ σποδὸν ποιήσει.

Primum recte legitur, ἅμα παρῆν ὁ καιρός. *Simul ac tempus advenit*. Scilicet tempus Myſteriorum celebrandorum, quibus aderant Demetra et Demetrius. Caſauboni autem lectionem tum metri, tum linguæ Atticæ genius reſpuit. Deinde recte quoque Athenæus, χαῖρε κἀφροδίτης. quod omnino tenendum. Denique vulgo legitur κόλασον αὐτός. Quod nauci non eſt. Quid, quod verbum deſideratur in præcedentibus? Nos utrique incommodo eleganter

eleganter conſuluimus. Verbum autem κολάζειν in hoc negotio ſignificantiſſimum eſt.* PARS IV. Senſus eſt: *Sphingem vero illam, quæ nos vexat, vel tu reprime, vel alium, qui reprimat, mitte.* Quod Οἰδίπυν τιν' εὑρεῖν eleganter vocat Poeta.

Cæterum, ut unde abii, revertar, Iſtri noſtri ψυχρότητα ſive *frigiditatem* tangere videtur Polemo apud Athenæum, lib. ix. p. 387. Πολέμων ὁ περιηγητὴς ΙΣΤΡΟΝ τὸν Καλλιμάχειον συγγραφέα εἰς τὸν ὁμώνυμον καταποντοῖ ποταμόν. Ut Tiberius in Tiberim, ſic Iſter in Iſtrum. Sed hæc ludicra ſunt. Frigidus autem Iſter omnibus notus.† Atque hinc *ripa Iſtrica* Lactantio, ſive quiſquis fuerit auctor libelli *De Mortibus Perſecutorum*, Cap. 17. ubi de Diocletiano agit: *Tredecim dies tolerare non potuit, ut Romæ potius quam Ravennæ procederet conſul. Sed profectus hyeme ſæviente, frigore atque imbribus verberatus, morbum levem ac perpetuum* *traxit*;

* Æſchines contra Timarchum p. 12. Ἡμῖν δὲ προσήκει τοῖς τὴν ἴσην καὶ τὴν ἔννομον πολιτείαν ἔχουσι, τοὺς παρὰ τοὺς νόμους τὶ λέγοντας ἢ βεβιωκότας ΚΟΛΑΖΕΙΝ. Quem locum male ſollicitant viri eruditiſſimi. Ariſtophanes apud Aulum Gellium lib. xv. 20. p. 693.

Νῦν οὖν ἀπάσαισι παραινῶ καὶ λέγω,
Τοῦτον ΚΟΛΑΣΑΙ τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα.

† Ovid. Epiſt. ex Ponto iii. 2.

Quæque aliæ gentes, ubi frigore conſtitit Iſter,
Dura meant celeri terga per amnis equo.

PARS IV.

traxit; vexatuſque per omne iter, lectica plurimum vehebatur. Sic æſtate tranſacta per circuitum ripæ ſtrigæ *Nicomediam venit, morbo jam gravi inſurgente.* De RIPA STRIGA doctiſſime et copioſiſſime diſſeruit celeberrimus Dodwellus. Sed operam et oleum perdidit vir graviſſimus; nam locus emendandus, non interpretandus eſt. Reponendum omnino: *Sic æſtate tranſacta per circuitum* RIPÆ ISTRICÆ *Nicomediam venit.* Ripa Iſtrica eſt ripa Iſtri fluvii. *Ripam Danubii* vocat infra Lactantius. Nihil verius hac emendatione. Vide quantas turbas hic dederit unius literæ jactura.* Librarii autem nuſquam ſæpius aut turpius errant, quam in nominibus propriis: ut recte ad Phædrum adnotavit vir longe eruditiſſimus et literarum et literatorum heu! deſideratiſſimus Patronus, FRANCISCUS HARÆUS, Epiſcopus quondam Ciceſtrienſis. Exemplum dabo, idque eo magis, quod illuſtrius eſt, et ad Sophoclis INACHUM, de quo nos ſupra, facit. Heſychius: Ἐπίκρουμα, ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα, διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ. Ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ. Ad hunc locum, qui manifeſto laborat, vel emendandum, vel illuſtrandum, nihil contulerunt viri eruditi.

* Confer Nicolaum Heinſium ad Propertium p. 753. qui mecum facit; id quod ſerus animadverti.

Reſcri-

Reſcribendum omnino: Διὰ τὸ παρωνομάσθαι ΤΩι ΑΡΓΩι. Nimirum hic Sophoclis verſiculum exponit Grammaticus. *Terra Argiva* ab *Argo* denominata eſt.* Argus vero in Sophoclis *Inacho* partes ſuas haud inficete ſuſtentabat: de quo nos ſupra ad v. Ἀράχνη. Adpoſite Euſtathius ad Dion. Perieg. 419. Καὶ ἡ ὅλη δὲ Πελοπόννησος Ἄργος, ἀπὸ τοῦ πολυοφθάλμου ΑΡΓΟΥ ἐκλήθη ποτέ. Hinc lux et ſalus Heſychio. Addo alterum exemplum, non minus inſigne, et inſigniter corruptum. Theophilus ad Autol. ii. 8. Ὅθεν καὶ τὰς προσωνυμίας ἔχουσιν οἱ καθ' αὐτοὺς δῆμοι. Ἀριάδνης ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω, γυναικὸς δὲ Διονύσου, παιδὸς πατροφίλης, τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ἐν μορφῇ πρύμνιδι. Appello omnes monſtrorum averruncatores, an quidquam viderint hac lectione monſtroſius: nam quæ viri doctiſſimi hic adferunt, inepta et ἀπροσδιόνυσα ſunt. Refingendum proculdubio ex veſtigiis veteris ruinæ: Τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ΕΝ ΑΜΦΙΡΥΤΗι ΔΙΑι. *Quæ cum Baccho concubuit in inſula Dia.* Reſpexit Theophilus ad Homer. Odyſ. Λ. 325.

PARS IV.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον, καλήν τ' ΑΡΙΑΔΝΗΝ,
Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἥν ποτε Θησεὺς
Ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων

* Euſtathius ad Dionyſ. Περιήγ. v. 511. Καθὰ καὶ πηγή τις παρὰ Θεοκρίτῳ ΒΟΥΡΙΝΑ ΙΤΑΛΙΚΗ ΒΟΟΣ ΡΙΝΙ ΠΑΡΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΗ.

Ἤγε

PARS IV. Ἦγε μὲν, οὐδ᾽ ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα ΔΙΗ͂Ι ΕΝ ΑΜΦΙΡΥΤΗ͂Ι, Διωνύσου μαρτυρίῃσι.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes. Conferendus etiam Diodorus Siculus, IV. 61. Schol. ad Apollon. Rhod. III. 996. et Schol. ad Theocrit. Idyll. B. 45. Huc facit Hyginus in Corona: *Hæc exiſtimatur Ariadnes fuiſſe, a Libero patre inter ſidera collocata. Dicitur enim* IN INSULA DIA CUM ARIADNE LIBERO NUBERET, *hanc primum coronam muneri a Venere et Horis accepiſſe, cum omnes dii in ejus nuptiis dona conferrent.* Quare hoc monſtrum recte, opinor, profligavimus. ADDO jam tertium locum, ubi Librarii turpiter lapſi ſunt ἐν τοῖς κυρίοις. Athenæus lib. v. p. 220. Πεφύκασι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοσόφων τῶν κωμικῶν κακήγοροι μᾶλλον εἶναι. Εἴγε καὶ Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικὸς ἐν μὲν τῷ Τηλαύγει Κριτόβουλον τὸν Κρίτωνος ἐπ᾽ ἀμαθίᾳ καὶ ῥυπαρότητι βίου κωμῳδεῖ. Τὸν δὲ Τηλαύγην αὐτὸν ἱματίου μὲν φορήσεως καθ᾽ ἡμέραν ἡμιωβόλιον κναφεῖ τελοῦντα μισθὸν, κωδίῳ δὲ ἐζωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπροῖς· καὶ τελέσαντα τὸν ῥήτορα οὐ μετρίως διαγελᾷ. Latet hic nomen rhetoris alicujus. Iſaacus Caſaubonus ſcribi jubet, καὶ Τελέσαντα τὸν ῥήτορα. "Eſt vero *Teleſas*, "inquit, proprium nomen alicujus oratoris "vel rhetoris inepti; cujus imperitiam caſti-

"gaverat

"gaverat ridendo Æſchines." Cedo vero quenquam hominum, qui de *Teleſante*, inepto illo rhetore, vel fando inaudiverit. PARS IV.

Τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

Equidem perſuaſum habeo, Athenæum ſcripſiſſe, Καὶ ΤΟΝ ΛΥΣΙΑΝ *τὸν ῥήτορα.* Nimirum inter *Lyſiam* et *Æſchinem Socraticum* lites nonnullæ intercedebant. Hinc alter alterum, ut fieri ſolet, vellicabat, et dicteriis proſcindebat: de quo Athenæus infra lib. xii. p. 611. et nos ad Suidam v. Κάπηλος. Et hoc omnino verum. Sed ita, neſcio quomodo, comparati ſunt viri doctiſſimi, ut manifeſtas Librariorum hallucinationes amplecti, quam veras lectiones indagare, malint. Eadem plane chorda oberrat vir magnus infra ad Athenæum, lib. xii. p. 534. ubi leguntur hæc verba Anacreontis de *Artemone* τῷ περιφορήτῳ.*

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων,
Χρύσεα φορέων καθέρματα,
Παῖς Κύκης.†

---

* Illuſtris eſt locus de Artemone τῷ Περιφορήτῳ apud Plutarchum in Pericle p. 368. Edit. Bryan. quem vide.

† Euripides in Helen. v. 1327.

Θηρῶν ὅτι ζυγίους
Ζεύξασα θεὰ ΣΑΤΙΝΑΝ.

Homer. Iliad. Ξ. 182.

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι
Τρίγληνα, μορόεντα ——

Ubi

PARS IV.

Ubi Caſaubonus: „ Quod autem vocatur a „ Poeta *Artemon* παῖς Κύκης, ſuſpectum habuerunt docti viri: haud ſcio an jure; nam „ ſervum ſerva natum videtur ſignificare. „ Quod enim emendant iidem, ἄκικυς, non dubito falſos eſſe judicii. *Cyca* ſervile nomen „ fœminæ, ut *Manes* viri." Sic ſolent Commentatores. Sed vera lectio, me vide, eſt: Παῖς ΤΥΧΗΣ. *Fortunæ filius*. Qualis revera Artemo. Sophocles Oedip. Tyr. 1090.

Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν ΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ νέμων,
Τῆς εὖ διδούσης, ὐκ ἀτιμαθήσομαι·
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός ———

Euripides apud Plutarch. de Solert. Animal. p. 965.

Ο ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΠΑΙΣ κλῆρος ———

Horatius Satir. ii. 6.

——*Noſter ludos ſpectaverat una:*
Luſerat in campo: FORTUNÆ FILIUS, *omnes*.

Nihil certius hac emendatione. Cæterum ad hanc Anacreontis Oden manifeſto reſpexit Horatius in MÆNA: quod neſcio an aliis obſervatum.* Atque hæc hactenus in Profa-

* Exſtant et apud alios eadem vitia, quæ hac occaſione corrigenda ſunt. Strabo lib. xi. ſub finem p. 803. Μέρη δ' ἐςὶ τῦ Ταύρυ ταῦτα, ὧν ὁ Ἄβος ἰςγύς ἐςι τ̃ ὁδῦ τῆς εἰς Ἐκβάτανα φερύσης παρὰ

niſ. Nec Sacræ Literæ ab Librariorum unguibus ſecuræ omnino atque inviolatæ manſe-

PARS IV.

παρὰ τὸν τῆς Βάριδος νέων. Lege παρὰ τὸν τῆς ΑΒΑΡΙΔΟΣ νέων. Ariſtoph. Plut. v. 800.

——— ὡς δὲ Ξένικος ὑτοσὶ
Ἀνίςαθ' ———

Scribendum,

——— Ο ΔΕ ΔΕΞΙΝΙΚΟΣ ὑτοσί.

Diodorus Sicul. lib. xiii. 189. p. 593. Καὶ τὸ λοιπὸν ἐκ τύτυ τὰς ἀφορμὰς ἔχοντες ἐπολέμυν τοῖς τὸ Ἰσχίον ἔχυσι. Hic alii Ἰσχύον, alii Ἰσχίον legunt. Sed vera lectio eſt τοῖς ΧΙΟΝ ἔχυσι. Quod quidem viderunt L. Rhodomanus et Palmerius. Eadem plane medicina ſanandus eſt Schol. ad Homeri Iliad. I. 443. Οἱ περὶ Κόρακα δὲ ϗ ΚΤΗΣΙΑΝ ὕςερον ἐξεκόσμησαν τὴν Ῥητορικήν. Legendum, ΤΙΣΙΑΝ. Schol. ad Iliad. O. 229. Δύο ἔφη ὁ Σιδώνιος εἶναι Αἰγίδας· τὴν μὲν Διός, τὴν δὲ Ἀθηνᾶς. Hic ἀντὶ τῦ, ὁ Σιδώνιος, lege ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ. Ita ad Iliad. X. 325. ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ δέ φησι, κατὰ ῥιπὴν τῆς τροφῆς, σκέπεσθαι ὑπὸ τῆς ἐπιγλωτ7ίδος τὸν βρόγχον. Confer etiam Etymol. Mag. v. Ὀψίς. Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 147. Ὅτι δὲ αἱ Ἀτlικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι ϗ ΔΙΝΩΝ μαρlυρεῖ. Ita legendum. Occurrit nomen apud Athenæum lib. xiv. 18. p. 652. ΔΙΝΩΝ ἐν τοῖς Περσικοῖς φησίν. Vide nos ad locum, Annotat. in Theocrit. vol. i. p. 210. Heſych. Ἀριςόδημος. ——— Καὶ Βασιλίδας, ϗ Λαχάρας. Scribe ϗ ΓΛΥΚΕΡΑΣ. Hinc denique corrigendus eſt locus admodum corruptus, quem tentavit fruſtra Cl. Koen in notis ad Gregor. Corinth. de Dialect. p. 179. ΝΙΚΑΣ' Ο ΜΕΓΑΣΘΕΝΗΣ ΩΑΡΙΩΝ χῶραν τ' ἀπ' ἰῦς πᾶσαν ὠνέμηνεν. Ita legendus iſte locus. Sic Callimachus Hymn. in Dian. v. 265.

——— ὐδὲ μὲν Ὦτος
Οὐδὲ μὲν ΩΑΡΙΩΝ ἀγαθὸν γάμον ἐμνήςευσαν.

Item Pindar. Iſth. iv.

Οὐ γὰρ φύσιν ΩΑΡΙΩ-
ΝΕΙΑΝ ἔλαχεν.

PARS IV.

runt: quippe qui, tanquam Harpyæ Virgilianæ, in optima quæque involant,

—— *Contactuque omnia fœdant.*

Quod viris eruditis jam pridem perſpectum. Nobis, dum hæc ſcribimus, unus atque alter locus ex Pauli Epiſtolis obverſantur, quos male habitos, et exſcriptorum vel incuriam vel inſcitiam expertos, hic ſublevandos atque inſtaurandos curabimus. Nihil enim antiquius habemus, quam ut Eccleſiæ commodis, quantum poſſumus, inſerviamus, et operam noſtram, qualemcunque tandem, Literis Sacris impendamus. Et hæc uberius fortaſſe alibi. Nunc videamus PAULUM in Epiſtola Prima ad Corinthios vii. 31. Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοὶ, ὅτι ὁ καιρὸς συνεσταλμένος· τὸ λοιπόν ἐστιν· ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας, ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι· καὶ οἱ κλαίοντες, ὡς μὴ κλαίοντες· καὶ οἱ χαίροντες, ὡς μὴ χαίροντες· καὶ οἱ ἀγοράζοντες, ὡς μὴ κατέχοντες· καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὡς μὴ καταχρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. Locum integrum deſcripſi, ut videas frequentem uſum τοῦ, μή· quod Librario in clauſula ſententiæ fraudi fuit. Verba enim χρώμενοι et καταχρώμενοι hic ex adverſo ſibi invicem ponuntur: quod viros eruditos non animadvertiſſe miror. Quare delenda particula negativa, quæ indocto Librario accepta referenda eſt, et locus ita reſcribendus:

Καὶ

Καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τέτῳ, ὡς καταχρώμενοι. *Et* UTENTES *hoc mundo, tanquam* ABUTENTES, i. e. *non utentes.* Vides manifeſtam antitheſin. Ita locutus eſt Syneſius, Epiſt. 63. ΧΡΗΣΘΑΙ δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίαις, ἐ ΚΑΤΑΧΡΗΣΘΑΙ. UTI *oportet potentium amicitiis, non* ABUTI.* Haud diſſimiliter Euſebius Præpar. lib. x. p. 472. Ἡ τῦ τῶν ὅλων Θεῦ ΓΝΩΣΙΣ, ϗ ἡ τῶν οἰκείων θεῶν ΚΑΤΑΓΝΩΣΙΣ. *Summi Dei* COGNITIO, *ſuorumque numinum* REJECTIO. Et hoc omnino verum. Sed pergo. PAULUS, ſive Auctor, quiſquis tandem fuerit, Epiſtolæ ad Hebræos, xi. 37. Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον. *Lapidati ſunt, diſſecti ſunt, tentati ſunt, in occiſione gladii mortui ſunt.* Ad hunc locum multa multi, ut fieri ſolet, commentati

PARS IV.

* Polybius lib. i. 85. p. 120. Ἐπεὶ δὲ ΚΑΤΕΧΡΗΣΑΝΤΟ μὲν ἀσεβῶς τὺς αἰχμαλώτυς, τροφῇ τύτοις ΧΡΩΜΕΝΟΙ· καὶ κατεχρήσαντο δὲ τὰ δελιακὰ τῶν σωμάτων. Sopat. Prolegom. in Ariſtidem p. 2. Πότε γὰρ εὑρὼν θησαυρὸν ἐδίδυ τῷ βασιλεῖ αὐτόν· ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπε, ΚΕΧΡΗΣΟ αὐτῷ. Αὖθις δὲ προσάγων αὐτὸν τῷ βασιλεῖ, ἔφη εἶναι ὑπὲρ ἰδιώτην τὸν θησαυρόν· ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν εἶπε πρὸς αὐτὸν, Καὶ ΚΑΤΑΧΡΗΣΟ. Thucydides lib. ii. 63. p. 137. Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ μόνον, ἀλλὰ ϗ ΚΑΤΑΦΡΟΝΗΜΑΤΙ. Xenophon. Memorab. ii. 6. 33. Καὶ ὁ Κριτόβυλος ἔφη· Ὡς τὺς μὲν καλὺς ΦΙΛΗΣΟΝΤΟΣ μυ, τὺς δ' ἀγαθὺς ΚΑΤΑΦΙΛΗΣΟΝΤΟΣ; θαῤῥῶν δίδασκε τῶν φίλων τὰ θηρατικά. Suidas: Διονυσίων σκωμμάτων—Ὃν ἐνδίκως ἡ ΔΙΚΗ ΔΙΚΑΣΑΣΑ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕΝ. Idem: Πυρίφλεκτος. ΕΦΛΕΓΕΤΟ ΓΑΡ, ΟΥ ΚΑΤΕΦΛΕΓΕΤΟ ΔΕ. Reſpexit Suidas ad Exod. iii. 2.

PARS IV.

ſunt. Sed verbum ἐπειράσθησαν non agnoſcit Euſebius. Quin et totus locus, qui mire luxatus, et doctorum virorum conjecturis fatigatus eſt, ita tandem auctoritate Præſulis Cæſarienſis Præpar. xii. 10. refingendus et conſtituendus eſt: Ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον. Περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι· ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς, ΩΝ ΟΥΚ ΗΝ ΑΞΙΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ.* Notandus exitus orationis, et acumen pervenuſtum. In terræ cavernis *deliteſcebant, quibus dignus non erat* mundus. *Qui meliore mundo digni. They wander'd about, and lived* in dens and caves of the earth, *of whom* the world *was not worthy.*

MAGNANIMI HEROES! ———

Sit anima mea vobiſcum. —— Atque hic finem facio Epiſtolæ prolixiori: in qua ſi quid, currente rota, inconſulte aut intemperanter nimis, qui mos noſtrorum hominum eſt, in Bentleium noſtrum dixi, id omne pro indicto velim: Bentleium inquam, Britanniæ noſtræ decus immortale; a cujus præceptis, ſi

* Citat locum Origenes contra Celſum p. 336. Edit. Cantab.

quid

quid in Græcis video, me plus profeciſſe, quam ab omnibus omnium ætatum Criticis, gratus agnoſco; quem nemo vituperare auſit, niſi fungus; nemo non laudet, niſi Momus. PARS IV.

His ſaltem adcumulem donis, ac fungar inani Munere——————

Sed tandem jam deſino: neque enim diutius tua tempora morabor, Præſul eruditiſſime. Perge vero, ut facis, de Literis, de Eccleſia, de Republica, optime mereri. Rumpantur Codri, Bavii, Mævii. Adplaudunt omnes boni, et quicquid uſquam gentium eſt eruditorum. Sed nolo nimius eſſe. Vale, Epiſcoporum doctiſſime, et nos Tui obſervantiſſimos ama.

Dabam S. MARTINI,
XX NOV. MDCCLXVI.

ERRA-

E R R A T A.

Pag.	Lin.	Pro	Lege
263.	ult.	*γεννηθεὶς*	*γεννηθεὶν.*
266.	5.	*ὅσοις*	*ὅσως.*
273.	26.	Nicharcus	Nicarchus.
287.	13.	Ἠ	Ἦν.
384.	12.	*fecrat*	*fecerat.*
421.	24.	tis	ſatis.
537.	14.	*βάσιλευς*	*βασιλεὺς.*
571.	10.	reſpexit	reſpexiſſe.

MAR 2 8 1927